

ឧណាគត់ដោយទូទៅនូវការពារុន្តោះ

POWER, STRUGGLE, AND DEFENCE

Originally published as *The Politics of Nonviolent Action* by Porter Sargent Publishers, 11 Beacon Street, Boston, Massachusetts 02128, U.S.A., and available from them in unabridged form, in either one volume hardback or three volumes paperback.

Copyright © 1973 and 1982 by Gene Sharp

All rights reserved.

Library of Congress Catalog Number 72-95483

ISBN 0-87558-070-X

สำนักพิมพ์มูลนิธิโภมลักษ์
๙/๒๓ ซอยบ้านช่างหล่อ ถนนพرانนก
กรุงเทพฯ ๑๐๗/๐๐ โทร. ๔๑๑-๓๗๗๔

สำเนาและยืดหุ้น หรือความรุนแรง

ยืน ชาญป เขียน

ชัยวัฒน์ สถาอาณันท์ }
คณสัน พุฒแพทย } แปล

ไฟศาล วงศ์วรวิสิทธิ์ บรรณาธิการแปล

พิมพ์ครองเรอก เมฆายัน ๒๕๕๘

จำนวนพิมพ์ ๒,๐๐๐ เล่ม

ราคา ๕๐ บาท

แบบปก สมเกียรติ แซ่ด

จัดจำหน่าย สายส่งศึกษา บริษัทเคล็ดไทย จำกัด

๓๐๓/๗ ซอยสันติภาพ ถนนนเรศ

กรุงเทพฯ ๑๐๕๐๐ โทร. ๒๓๓-๒๗๗๔

สำเนาจดหมายรับทราบเรื่อง สำเนาจดหมายและข้อความที่ได้รับแจ้ง

ยืน ชาร์ป เชียน
ชัยวัฒน์ สถาอานันท์ คณบดี หอตั้งแพทย์ แบก
ไฟศาล วงศ์วรวิสิทธิ์ บรรณาธิการแปล

โครงการหนังสือศึกษาและสนับสนุนฯ

มูลนิธิโภมคีมทอง
กลุ่มประสานงานศึกษาเพื่อสังคม
สภาพภาคอ济ิกแห่งประเทศไทยเพื่อการพัฒนา

คณะกรรมการ

โครงการหนังสือศึกษาและสนับสนุนฯ

นายสุลักษณ์ กิริรักษ์	ประธาน
นายวิทย์ คงคาฤทธิ์	รองประธาน
นายสมพจน์ สมบูรณ์	กรรมการ
นายพิกพ พงไชย	เลขานุการ
นายไฟศาล วงศ์วรวิสิทธิ์	ผู้ช่วยเลขานุการ

มูลนิธิโภนลกมทง

กระทรวงศึกษาธิการ ออกใบอนุญาตให้

เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๑๙

เลขที่อนุญาตที่ ท. ๐๔๔/๒๕๑๙

กระทรวงมหาดไทย ออกใบอนุญาตให้

เมื่อวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๑๖

เลขทะเบียนลำดับที่ ๗๖๓

คณะกรรมการ

๑. นายอุ่น เมืองฤทธิ์	ประธาน
๒. นายป่วย อังภากรณ์	รองประธาน
๓. น.ร.ว. พัฒนไชย ไชยันน์	เหรัญญิก
๔. นายเฉลิม ทองคำพงษ์	ที่ปรึกษากฎหมาย
๕. นายนสิตาชณ์ ศิริรักษ์	ผู้จัดการ
๖. นายพิภพ คงไชย	ผู้ช่วยผู้จัดการ
๗. นายกรุณา คุณคลาสัย	
๘. นายชาญวิทย์ อรุณฤทธิ์	
๙. นายแพทัยปะระเวก วงศ์	
๑๐. นายประกอบ คุปต์รักนัน	
๑๑. นายนริก ชัยสุก	
๑๒. นายสรรพสิงห์ คุณพ์ประพันธ์	
๑๓. นายอุทัย คุณยกเมฆ	
๑๔. นางสาวรสรนา โภสิกระกุต	เลขานุการ
๑๕. นางสาวอรุณรัตน์ งามวิทยาพงษ์	ผู้ช่วยเลขานุการ

สารบัญ

การมีภารกิจสำหรับฉบับภาษาไทย	(๑๑)
คำนำสำหรับฉบับภาษาไทย	(๑๕)
การมีภารกิจของฉบับเดิม	(๒๐)
คำนำของฉบับเดิม	(๒๔)
บันทึกการแปล	(๒๘)
ประวัติผู้เขียน	(๓๙)

ภาคหนัง

บทนำภาคหนัง	๓
บทที่ ๑ : ธรรมชาติและการควบคุมอำนาจทางการเมือง	๗
บทที่ ๒ : โครงสร้างพื้นฐานสำหรับการควบคุมผู้ปกครอง	๔๘
บทที่ ๓ : ปฏิบัติการไร้ความรุนแรง : วิธีการต่อสู้อันทรงพลัง	๕๕

ภาคสอง

บทที่ ๔ : ศาสตร์วุชไร้ความรุนแรง	๖๕๙
บทที่ ๕ : กระบวนการทำงานของปฏิบัติการไร้ความรุนแรง	๖๖๙
บทที่ ๖ : การเสริมสร้างอำนาจประชาชน	๖๗๙
บทที่ ๗ : การบังคับกันโดยผลเรือน : นโยบายใหม่เพื่อการบังคับตามและบังคับกัน	๖๙๙
เชิงอรรถ	๗๗๙

สารบัญละเอียด

หน้า

อำนาจและบทบาทวิธีการความรุนแรง

ภาคหนัง

บทนำภาคหนัง

๓

บทที่ ๑ : ธรรมชาติและการควบคุมอำนาจทางการเมือง

๗

ความนำ

๙

ธรรมชาติพื้นฐานของอำนาจทางการเมืองคืออะไร

๙

รากฐานทางสังคมของอำนาจทางการเมือง

๑๑

ทำไม่กันจึงยอมเข่อฟัง

๑๗

บทบาทของความยินยอม

๒๕

สู่ทฤษฎีการควบคุมอำนาจทางการเมืองโดยวิธีการความรุนแรง

๓๔

บทที่ ๒ : โครงสร้างพื้นฐานสำหรับการควบคุมผู้ปกครอง

๔๘

โครงสร้างของสังคมที่มีผลกระทบต่อความเป็นไปได้ในการควบคุม

๔๙

บทบาทของคลังอำนาจที่เพร่กระจายในการควบคุมอำนาจทางการเมือง

๕๓

รูปแบบของสถาบันมีความสำคัญเป็นรองการกระจายอำนาจที่แท้จริง

๕๘

การควบคุมอำนาจทางการเมืองในฐานะผลของการลัทธากฎหมายใน

๗๓

ผลของการวิเคราะห์ทั้งกล่าวท่อการควบคุมอำนาจทางการเมือง

๗๖

การลงทันทีทางการเมืองและการกระจายอำนาจที่แท้จริง

๘๘

หน้า

บทที่ ๓ : ปฏิบัติการไร้ความรุนแรง : วิธีการท่อสู่อันทรงพลัง	๙๕
ความสำนึกระดับสูง	๙๕
ลักษณะของปฏิบัติการไร้ความรุนแรง	๙๖
ทั้งย่างจากอดีต	๑๑๑
พัฒนาการสืบเนื่อง	๑๔๐
การแสวงหาความยุติธรรมทั้งหมด	๑๔๕

ภาคสอง

บทที่ ๔ : ศาสตร์ราหูไร้ความรุนแรง	๑๔๙
การแข่งขันต่อการปราบปราม	๑๕๐
ระบบอาชญากรไร้ความรุนแรง	๑๕๒
การประท้วงโดยไร้ความรุนแรงและการโน้มน้าว	๑๕๓
การไม่ให้ความร่วมมือทางเกราะฐานica (๑) การคุ้นเคยทางทางเกราะฐานica	๑๖๖
การไม่ให้ความร่วมมือทางเกราะฐานica (๒) การนัดหยุดงาน	๑๗๐
การไม่ให้ความร่วมมือทางการเมือง	๑๗๕
การแทรกแซงโดยไร้ความรุนแรง	๑๘๐
บทที่ ๕ : กระบวนการทำงานของปฏิบัติการไร้ความรุนแรง	๑๘๙
การใช้อ่านฯ	๑๙๐
เกิดขึ้นเองหรือทำให้มีขึ้น	๑๙๓
การท้าทาย	๑๙๕
การปราบปรามและการยืนหยัดกับภัย	๑๙๗
ปัญหาของผู้ยังคงช้ำ	๒๐๐
ความเป็นไปได้ของกระบวนการทำอันบ้าเดือน	๒๐๑
พยายามสูงการเมือง	๒๐๔
การแข่งขันอย่างดุเดือด	๒๐๕
การเปลี่ยนแปลงในกลุ่มผู้ท่อสู่	๒๐๖
๓ แนวทางที่นำไปสู่ความสำเร็จ	๒๐๖
การเปลี่ยนทัศนะ	๒๐๗

การโอนอ่อนกານ	๒๔๐
การบັນດຸໄກຍໄຮ້ຄວາມຮຸນແຮງ	๒๔๓
การເກລືອນຍ້າທີ່ມາແຫ່ງອໍານາຈ	๒๔๖
ຊຸກນະຂອງການທ່ອສູ້	๒๔๙
บทที่ ๖ : การເສີມສ້າງອໍານາຈປະชาຊານ	๒๕๒
ສິ່ງຈຳເປັນສໍາຫັນນຸ່ມຍົດແລະການກະຈາຍອໍານາຈ	๒๕๒
ການລົງທຶນທີ່ແລະສັງຄນ.	๒๕๕
ການພັນນາຢູ່ທະກາສົກວິແລະການເສີມສ້າງອໍານາຈ	๒๗๕
ອົງປະກອນຄໍາຄົງໃນການປັດປຸລ່ອຍໄກຍໄຮ້ຄວາມຮຸນແຮງ	๒๘๒
บทที่ ๗ : การນຶ່ງກັນໄໂຍພດເວືອນ : ນໂຍບາຍໄໝ່ເພື່ອການນຶ່ງປ່ຽນແລະນຶ່ງກັນ	๒๙๙
ກວານນໍາ	๒๙๙
១. ການນຶ່ງກັນໄໂຍພດເວືອນ	๓๐๐
២. ການນຶ່ງປ່ຽນຄ້ວຍວິທີການນຶ່ງກັນໄໂຍພດເວືອນ	๓๐๕
៣. ການນຶ່ງກັນໄໂຍພດເວືອນແລະສ່ມຽກນະໃນການທ່ອສູ້	๓๐๗
៤. ຂັ້ນກອນການນຶ່ງກັນ (១) ຂັ້ນເຮັນແກ	๓๑๑
៥. ຂັ້ນກອນການນຶ່ງກັນ (២) ການນຶ່ງກັນທີ່ແກ້ຈົງ	๓๑๗
៦. ກວານຕົ້ນແລວແຕ່ກວານສໍາເລົາໃນການນຶ່ງກັນໄໂຍພດເວືອນ	๓๒๔
៧. ການມີສ່ວນຮ່ວມແລະການສັນສົ່ນຈາກນານປະເທດເພື່ອການນຶ່ງກັນໄໂຍພດເວືອນ	๓๒๙
៨. ກວານໜ່ວຍຂອງການໃຊ້ວິທີການນຶ່ງກັນໄໂຍພດເວືອນ	๓๓๐
៩. ພົດປະໄຍລ໌ທີ່ອາຈາເກີດຂຶ້ນຈາກນໂຍບາຍນຶ່ງກັນໄໂຍພດເວືອນ	๓๓๔
១០. ສຽງ	๓๓๗
เชิงອරรถ	๓๓๘

อารมณกถาสำหรับฉบับภาษาไทย

เป็นไปได้ที่ว่า ประชาชนต่างชาติไทยอาจจะมีบทบาทสำคัญยิ่งในการพัฒนาปฏิบัติการไร้ความรุนแรง เพื่อมาแทนที่การใช้ความรุนแรงในการเปลี่ยนแปลงสังคม การบังคับไม่ให้เกิดระบบการปกครองแบบเผด็จการ และการบังคับประเทศาจากการรุกรานของต่างด้าวในอนาคต ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นไปได้สำหรับชาติที่สามารถรักษาเอกสารของตนไว้ได้ในระหว่างช่วงของลัทธิอาณาจักรอย่างโรมัน ซึ่งไม่เกิดขึ้นในเอเชียที่ทำเช่นนี้ได้ และยังได้แสดงให้เห็นถึงความสามารถที่จะต่อสู้คัดค้านกับการกดขี่ภายในประเทศ

ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีที่โครงการหนังสือภาษาฯและสนธิรัช ของกลุ่มประสานงานฯ ดำเนินการเพื่อสังคม มูลนิธิโภมลค์มทองและสภาคากหลิวแห่งประเทศไทยเพื่อการพัฒนาฯร่วมกัน จัดพิมพ์หนังสือชุดนี้ในกรุงเทพฯ ข้าพเจ้าหวังว่าผู้อ่านชาวไทยจะได้รับประโยชน์จากหนังสือ

การศึกษาถึงธรรมชาติและศักยภาพของการต่อสู้แบบไร้ความรุนแรง เป็นสิ่งสำคัญ ด้วยเหตุผลหลายประการ เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักสังคมศาสตร์และสารานุชนโดยทั่วไปผู้ซึ่ง ประданาจะรู้จักสังคมและการเมืองให้ดีขึ้น เป็นสิ่งสำคัญสำหรับประชาชนผู้ซึ่งได้ใจที่จะรู้ว่า จะต่อสู้เพื่อรักษาอิสรภาพและความยุติธรรมในสังคมอย่างมีประสิทธิภาพได้อย่างไร และเป็น สิ่งจำเป็นสำหรับผู้คนซึ่งแสวงหาวิธีการยั่งยืนยั่งคงในประเทศจากการรุกราน ของต่างด้าว และการยึดอำนาจภายในประเทศ ในโลกซึ่งวิธีการทางการทหารมีภัยน้ำเสียงหรือ มือที่พลอำนาจในการทำลายล้างอย่างมหาศาล การศึกษานี้มีความสำคัญสำหรับบุคคลและ

กลุ่มทั่ง ๆ ซึ่งปรารถนาที่จะนำหลักการทางจริยธรรมและศีลธรรมมาใช้ ในโลกทางการเมือง ที่ให้ราย การศึกษานี้มีความสำคัญสำหรับผู้คนทั้งหลายที่ปรารถนาสันติภาพ และต้องการจะ ล้มล้างสังคม ทั้งนี้ เพราะไม่มีประชาชนในประเทศใดหนึ่งหรือรัฐบาลใด ที่จะยอมลงทั้ง ความรุนแรง ทราบโดยที่ยังไม่มีทางเลือกในการต่อสู้กับการกดขี่และการรุกรานระหว่างประเทศ นำเสนอให้ นับเป็นเคราะห์ที่ในยุคโน้มเคลื่อนไหว มีผู้คนมากหลาย และเม็กะทั้งรัฐบาลบาง รัฐบาล ก็พร้อมที่จะพิจารณาทางเลือกซึ่งเปลกใหม่และมีความน่าสนใจอย่างล้นเหลือ รวม ไปกระทั่งรูปแบบการต่อสู้ที่ไร้ความรุนแรง

*The Politics of Nonviolent Action** ซึ่งเป็นฐานของหนังสือเล่มนี้ มุ่งเน้น ที่รرمชาติของการต่อสู้แบบไร้ความรุนแรง อันได้แก่ทฤษฎีแห่งอำนาจของการต่อสู้แบบนี้ ประวัติศาสตร์และลักษณะของปฏิบัติการไร้ความรุนแรง วิธีการในการต่อสู้ และผลลัพธ์ของการต่อสู้ดังกล่าวในการคัดค่างระบบการกดขี่ ซึ่งใช้วิธีการปราบปรามด้วยความรุนแรง

ดังที่ข้าพเจ้ากล่าวไว้ในอภิปรายของหนังสือเล่มนี้ ความคิดเช่นนี้เริ่มนิริมานจาก ทศวรรษที่ ๕ ที่เป็นยังที่จะต้องมีทางเลือกมาแทนที่การใช้ความรุนแรงในการเผชิญหน้ากับ บรรษัท การรุกราน ความอยุติธรรมและการกดขี่ ในเวลาเดียวกันก็จะเป็นที่ประจักษ์ด้ว ข้อกำหนดในทางศีลธรรมที่ต้องด้านความรุนแรง และคำสอนในเรื่องความรักและอหิงศธรรม นั้น คุณมีผลเพียงเล็กน้อยหรือไม่มีเลย ในรายุคสมัยและความรุนแรงทางการเมืองที่ยัง ใหญ่ทั่ง ๆ สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ดูเหมือนว่ามีวิธีการเดียวเท่านั้นที่อาจจะมีส่วนสำคัญในการ ลดความรุนแรงทางการเมือง โดยที่ยังคงรักษาอิสรภาพ ความยุติธรรมและศักดิ์ศรีของมนุษย์ ไว้ได เมื่อเกิดกรณีสำคัญ ๆ ซึ่งเป็นหรือเชื่อว่าเป็นเรื่องของขาดบาดตาย วิธีการนั้นก็คือ การ นำรูปแบบแห่งการต่อสู้และการลงทันท์แบบไร้ความรุนแรง มาเป็นทางเลือกแทนความรุน แรงในสถานการณ์ด้วยที่เหลือกัน

ทางเลือกดังกล่าวนี้จำที่จะต้องปรับให้เข้ากับความมุ่งประสงค์ทางการเมืองทั่ง ๆ รวมทั้งการต่อสู้บังคับประเทศจากภัยรุกรานของต่างชาติและการยึดครองประเทศ หรือต่อสู้กับ การยึดอำนาจภายในประเทศ (เช่นการรัฐประหาร)

แต่การประกาศสนับสนุนทางเลือกแบบไร้ความรุนแรงเพียงเท่านั้น ยังไม่อาจก่อ ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ได เว้นเสียแต่ผู้คนจะมุ่งอย่างชัดเจนว่า ทางเลือกนี้ อย่าง

น้อยที่สุดก็มีประสิทธิภาพเท่าๆ กับการใช้ความรุนแรง ประการหลังนี้ก็เช่นกัน ไม่ใช่เรื่องของการเทคโนโลยีหรือประกาศสั่งสอนแต่อย่างใด เพราะฉะนั้นจึงจำต้องมีการตรวจสอบถึงธรรมชาติ ความสามารถ และเงื่อนไขแห่งปฏิบัติการใช้ความรุนแรง ซึ่งจำเป็นจะต้องสอดคล้องกับภาระสัมมาที่มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้และมีความรอบคอบด้วย *The Politics of Nonviolent Action* คืองานหลักที่ข้าพเจ้าเสนอให้เพื่อตอบสนองปัญหานี้ หนังสือเล่มนั้นหรือหนังสือเล่มนี้ หรือเล่มอื่นๆ ที่จะตามมา ไม่ควรจะถือว่าเป็นข้อความสุดท้ายยังว่าด้วยการต่อสู้แบบใช้ความรุนแรง ในทางตรงข้าม ควรจะถือว่าเป็นเครื่องมือที่จะใช้เพิ่มพูนความเข้าใจและความรู้ของเรา ข้อเสนอ การจัดประชุม การวิเคราะห์และสมมติฐานต่างๆ ที่หนังสือเหล่านั้นนำมายอกล้ำ ควรจะต้องตรวจสอบ ศึกษา วิจัยและวิเคราะห์อย่างวิภาคช์ท่อไปอีก

และเนื่องจากหนังสือเล่มนี้มุ่งเน้นที่ธรรมชาติของวิธีการต่อสู้แบบใช้ความรุนแรง ดังนั้น จึงไม่ได้นำมา yok ประเด็นอื่นที่ใกล้เคียงกัน ทั้งยัง เช่น ความสมัพันธ์ระหว่างวิธีการกับปัญหาจริยธรรม หรือระหว่างวิธีการนี้กับระบบความเชื่อ ซึ่งเกือบหนุนพุ่กิกรรมแบบใช้ความรุนแรง ก็ไม่ได้นำมาพิจารณาในที่นี้เป็นส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตาม หนังสือเล่มนี้อาจจะถือว่าเป็นฐานของการมองปัญหาเหล่านี้อย่างใหม่ ผลกระทบทางการเมืองและศักยภาพของปฏิบัติการใช้ความรุนแรง ทั้งเพื่อการเปลี่ยนแปลงสังคมและเพื่อการบังคับประเด็น ได้นำเสนอ ณ ที่นี้ใน ๒ บทสุดท้าย และหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะช่วยให้มีการตรวจสอบศึกษาประเด็นเหล่านั้นเพิ่มขึ้น

สำหรับอ่านและยกยิ่งใช้ความรุนแรง เล่มนี้ ๒ บทได้นำมาจากภาคแรก ของ *The Politics of Nonviolent Action* คือ ภาค Power and Struggle บทที่ ๑ และ บทที่ ๓ ในที่นี้รวมกันเป็นภาคแรกของทั้งฉบับดังเดิม บทที่ ๑ ได้ถูกตัดออกลงไปบ้าง ทั้งนี้โดยการลดข้ออ้างอิงและคำอ้างจากผู้เขียนต่างๆ ในอดีต บทที่ ๒ ได้นำมาเขียนใหม่ให้สมพันธ์กับการวิเคราะห์อำนาจในบทที่ ๑ (สำหรับความเป็นมาของบทที่ ๒โปรดดูซึ่งบรรยายไว้ในพิเศษ คือ The Methods of Nonviolent Action และ The Dynamics of Nonviolent Action ทั้งนี้ เพื่อกราดทันให้ทั่วไปในการวิเคราะห์อย่างเต็มรูป ไปหาอ่านจากทั้งฉบับภาษาอังกฤษ ในขณะเดียวกันก็ช่วยให้ผู้อ่านที่ไม่ประสงค์จะไปศึกษาในภาคภาษาอังกฤษทั้งนั้น ได้

มีความเข้าใจเพิ่มขึ้น บทที่ ๖ แนวพิมพ์ครั้งแรกใน *Social Power and Political Freedom* ของข้าพเจ้า^๔ ส่วนบทที่ ๗ นั้นเขียนขึ้นมาเพื่อจะพิมพ์ใน *Strategic Doctrines and Their Alternatives* (Paris : United Nations Educational, Scientific, and Cultural Organization) ซึ่ง Yoshikazu Sakamoto และ J. Saxe-Frenandez เป็นบรรณาธิการ

ข้าพเจ้าขอขอบคุณ ชัยวัฒน์ สถาอานันท์ และ คอมสัน หุตระเพทาย ที่ได้ช่วยทำงานแปลนี้ ขอบคุณ ไฟชาล วงศ์วรวิษฐ์ และ วนี บางประภา ที่ช่วยให้ัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ออกมาก็ได้ และขอขอบคุณผู้ช่วยของข้าพเจ้าคือ Robert Irwin สำหรับคำแนะนำและความช่วยเหลือในการจัดเตรียมหนังสือเล่มนี้ และเป็นการคิดยิ่งที่มีคำนำของอาจารย์สุลักษณ์ ศิริรักษ์ ออยู่ด้วย

ข้าพเจ้าหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะมีคุณปการ ต่อการกระตุนเร้าให้เกิดการวิจัยใหม่ ๆ ตลอดจนการศึกษาและพัฒนาทางเลือกแบบไร้ความรุนแรงที่มีประสิทธิภาพ เพื่อนำมาแทนความรุนแรงภายใต้ประเทศและ การสงบสุขระหว่างประเทศ

ข้อ ชาร์ป

Program on Nonviolent Sanctions

in Conflict and Defense

Center for International Affairs

Harvard University

Cambridge, Massachusetts

8 December 1983

คำนำสำหรับฉบับภาษาไทย

สันติและอหิงสา เป็นเนื้อหาสำคัญของพระพุทธศาสนา มีปรากฏเป็นหลักอยู่ในพระไวทปัจ្នิโนกฯ และถือได้ว่าเป็นอาทิพรมจารย์อันทุกนิภัยย์คามประพฤติปฏิบัติ แม้พุทธศาสนาจะทำสิ่งใด ก็จะใช้ความรุนแรงและกดขี่ข่มเหงเพื่อมนุษย์ ตลอดจนสราพศัทว์นั้นแสดงถึงความเป็นปาปปุตุชน ยังไม่เข้าถึงกัลยาณปุตุชน ซึ่งจักมีโอกาสเคลื่อนย้ายไปเป็นพระอริยบุคคล ถึงจะมีข้ออ้างอย่างไรและใช้เลกเพียงใด หากขาดสันติธรรมและอหิงสธรรมแล้วใช้ร้าย แสดงว่าห่างไกลจากพระพุทธวัจนะออกไปทุกที ที่นี่เนียนดีก็ตรงที่ประวัติศาสตร์ของศาสนาพุทธมีความแปดเปื้อนหรือมลทินในทางนี้อยกว่าลัทธิศาสนาใหญ่อื่น ๆ โดยมาก และที่เนียนดียังกว่าหันก็ตรงที่ศาสนาในลัทธิศาสนาที่สำคัญ ๆ เริ่มน้ำทางสันติธรรมและอหิงสธรรมยังขันทกที โดยมุงโงยไปทางความยุติธรรมในสังคมด้วย แม้กันที่ประการคนว่าไม่นับถือศาสนาหนึ่งใด ก็สนใจทางค่านี้กันอย่างที่นักวิชาชีพ อย่างน้อยก็เพื่อบังกันมิให้โลกนี้ถูกทำลายลงโดยระเบิดนิวเคลียร์ โดยให้ปลดจากการใช้โภคทรัพย์ไปในทางทำลายล้างหรือให้หมดไปกับการสร้างเสนายน้ำไฟได้เท่าไร จักนำทรัพยากรมาใช้ในทางสร้างสรรค์สักบัญญาเพื่อความดี ความงาม และความจริงยังขันเท่านั้น

ทางค่านี้ศาสนา เรายพยายามแก้ไขจากภายในจิตใจออกไปสู่สภาพของสังคมอันซับซ้อน โดยที่เราเข้าใจและรู้เท่านั้นสังคมได้เท่าไร และมีศิวิจารณญาณเพียงใด ยอมช่วยให้บังเกิดความยุติธรรมและสันติธรรมได้มากเพียงนั้น

หากจักสัมมัติความนักงานกันถ่ายเดียว ยอมถูกทอดทิ้งให้สังคมสมัยใหม่อันซับซ้อน

ซ่อนเงื่อนเอาไปยับหรือใช้เราเป็นเครื่องมือได้ยังนั่นได การมีบทบาทในสังคมภายนอกเพื่อแก้ไขความอยุติธรรมขั้นพื้นฐาน โดยปราศจากโ晕โนнимаและกลไกอำนาจนิรันดร์ ย่อมไม่อาจประคองจิตให้เกิดสติ ให้เกิดบัญญาติเท่าทันตนและสังคมลัคนั้น

สำหรับบุคคลที่ต้องการความสุจริตยุติธรรมในสังคม พร้อมด้วยเสรีภาพ สันติภาพ และภราดรภาพ จำเป็นต้องรู้เท่าทันทัศนภัยใน อย่าให้เกิดเลสวาสนารืออุดมการ์บขึ้นได้ หาไม่ความคิด คำพูดและการกระทำ จะเป็นไปเพื่อความโลภ โกรธ หลงเป็นประการสำคัญ โดยเรามักอวดอ้างว่าเราสองเคราะห์ผู้อื่น พร้อมกันนั้นก็ต้องรู้เท่าทันสังคมภายนอก โดยรู้ชั้งถึงฐานแห่งอำนาจ ทั้งทางรัฐบาล ทหาร ระบบราชการและกลไกการปกครองต่างๆ (โภสะ) อัน irony ไปยังระบบเศรษฐกิจ พานิชยการและธนาคาร ตลอดจนการเงินที่ตอบແง່ນมาในรูปแบบเปลก ๆ โดยแสดงที่ท่าว่าเป็นมูลนิธิ และองค์กรชนิดนักบุญในคราบที่ซ่อนความบ้าป่าไว้ก้มใช่น้อย (โภสะ) หากไม่รู้ชั้งถึงมายากลภายนอก โดย irony ยังสติบัญญาภายในของเราแล้ว ก็จักเกิดความหลง หลงคน หรือมัวเมะประมาท (โมหะ) อันเป็นหายนภัยโดยแท้

ที่นำเครื่องศึกษา ผู้นำในวงการศาสนาเป็นอันมาก ปรับตนไม่ทันกับโลกสันนิวาส เวลา ที่ตกเป็นเครื่องมือของนักการเมือง นักการทหาร พ่อค้า นายธนาคาร ฯลฯ ไปอย่างน่าเสียดาย กล้ายไปเป็นผู้อยู่ข้างคนรวย มีส่วนช่วยทางจิตใจอย่างเล็ก ๆ น้อย ๆ แทนที่จะอยู่ข้างความสุจริตยุติธรรม หรือเป็นผู้นำทางคุณธรรมไปสู่สังคมที่ดีกว่า พร้อมกันนั้น ผู้คนที่ถูกตัวเป็นชนชั้นนำในสังคมก็สัญญาพลังทางจิตหรือวิญญาณ เห็นว่าต้องใช้ความรุนแรงแก้บัญชา ต้องใช้อัศวัต ยานธรรม เป็นทางออกของสังคม เน้นที่วัตถุธรรมและความเห็นแก่ของเทคโนโลยีต่าง ๆ อันมีทางที่จะเป็นนายได้ยิ่งกว่าจะมารับใช้มนุษย์ อย่างน้อยก็เป็นไปเพื่อวิหงสา พยาบาท เพื่อใจเจตนาและเพื่ออวิชชา แม้จะมีท่าว่าเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจ ในนามแห่งวิทยาการสมัยใหม่ต่าง ๆ ก็ตาม

ในการพุทธศาสนาของไทยเราง ได้มีส่วนช่วยในการขยายความรู้เท่าทัน กิเลสมารภัยในทัศน์ ให้เกิดสติสัมปชัญญะอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น จนความคิดจากส่วนไม่กชพลาราม วัดบ้าน้ำตาด และวัดบ้านนาชาติ ได้แพร่อดิพลออกไปยังอัศวองค์ด้วยแล้ว แม้ภายในประเทศก็ถูกจะกระชับมั่นยิ่งขึ้น ถึงจะมีสนใจแห่งพระศาสนาและเตือนเพทุบาย ตลอดจนความไม่รู้เท่าทันต่าง ๆ เรื่อยไปจนถึงเปลือกการพิหงสาเป็นแก่นเกิดขึ้นอยู่เช่นเดียวกัน

ก็ตาม พร้อมกันนี้จะแสดงให้สัมคัญรวมและหิสธรรมดังกล่าว ได้รับการประسانสอบคล้องกับพุทธศาสนาในกรุงแล้วอีน มีธเบตและญี่ปุ่น ตลอดจนนิกายมหายานและเตราวาทต่าง ๆ ช่วยให้ชาวโลกที่นั่นตัวจากความหมายของข้ออาสวะ หันมาหาสันติธรรมที่ยังขึ้นทุกที นับว่าเป็นจุดนัก

พร้อมกันนั้นก็ต้องยอมรับว่า ชาวพุทธเรียบง่ายจากการค้นคว้าวิจัยอย่างล้ำลึกเพื่อหาความเป็นเครื่องฐานศาสตร์อย่างพุทธ (อโลกา) ฐานศาสตร์อย่างพุทธ (อโถส) และการศึกษาทางโลกสมัยใหม่อย่างพุทธ (อโมห) ว่าไปทำไม่มี ผลงานทางการเมืองของคนธีแห่งอินเดียและคิงแห่งสหัส 逮ากยังไม่ได้ศึกษาวิจัยเพื่อนำมาสามัคคีเป็นพุทธวิธีสำหรับเรา ๆ กันเอง ยังคงทางเศรษฐทรัพย์ด้วยแล้ว สิ่งซึ่งชุมนุมแก่กันได้ก่อขึ้นไว้ ก็ยังไม่มีการสามัคคีอย่างจริงจังจากพวงเราภันเลย

ว่าถึงความคิดและวิธีการค้นควารณรุนแรงด้วยแล้ว ทางตะวันตกมีมากเหลือเกิน ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ แท้ที่จริงฐานศาสตร์และเศรษฐศาสตร์ของฝรั่งเศสเป็นเรื่องของความรุนแรงแบบทงสัน เน้นความสำคัญของ สร้างความมั่นคง สร้างความเจริญก้าวหน้า หรือพัฒนาการเพื่อกดขึ้นเมืองเพื่อนมนุษย์ ตลอดจนสรรสัตว์และระบบนิเวศวิทยาทั้งหมด หากใครขัดขวางอุดมการณ์ ต้องถูกประหารประหาร หรือกำจัดเสีย ทั้งนี้พระเจ้าใจแคบ ขาดสติวิจารณญาณภายใน จำต้องทำการต่าง ๆ โดยมีวิชาและอุปทานเป็นเจ้าเรือน แล้วใช้สื่อสารมวลชนตลอดงานสถาบันการศึกษาและระบบงานในสังคม สร้างเป็นวัฒนธรรมขึ้น เพื่อขยายความคิดออกไปครอบงำคนอื่น ๆ ให้คิดตามหรือคิดค้าน งานแบ่งเป็นค่ายเป็นฝ่าย ทุนนิยม สังคมนิยม คอมมูนิสต์ ฯลฯ ซึ่งล้วนเป็นมีภัยอย่างปราศจากสันติธรรมด้วยทั้งนั้น

นิมิตรธีก็ทรงทึ่มค่านและสถาบันทางตะวันตก พยายามว่าไยเหวอกหวนกระแสแห่งความหมายนี้อย่างมากด้วยบ้าง เมื่อยังไม่มากนักก็พอเห็นทิศทางไปได้บ้างแล้ว โดยเฉพาะกี ศาสสนิกนิกายคริสเตียน ได้เป็นผู้นำอยู่ในน้อย หลายคนต่อต้านสังคมรวมทุกรูปแบบ โดยวิธีชีวิตของพวกเขาก็เป็นไปโดยนัยแห่งสันติวิธี และเพื่อเข้าถึงสันติสุขอันเป็นผลบั้นปลายด้วยแม้จะต้องทนทุกข์ทรมานทุกอย่าง พวกนี้ไม่ถือว่าอีกฝ่ายเป็นศัตรู นำหยุกยาและสันติไมตรีไปให้บ้างให้ แม้จะขัดกับอุดมการณ์ของฝ่ายตรงกันข้ามก็ไม่เห็นผิดที่จะเป็นมิตรกับคนพวงนั้น ทั้ง ๆ ที่พวงชาตินิยมหัวรุนแรงจะประมาณหรือว่าร้ายอย่างไรก็ตามที่

นอกจากนี้ พวกรสั่งศึกษาด้วยอหิงสรรธรรมทั้งโดยแบ่งกุญแจและแบ่งของการปฏิบัติ โดยทั้งการสร้างสรรค์สังคมใหม่ให้เป็นขบวนการต่อไปข้างหน้าอย่างบริสุทธิ์และยุติธรรม

มูลนิธิโภณฑ์ของเกย์นั่นผลงานทางด้านนี้ ของบุคคลเหล่านี้ มาตีพิมพ์เผยแพร่เป็นภาษาไทยบ้างแล้ว และจากการสัมผัสนักศึกนิกรเหล่านี้เป็นชาวต่างประเทศ ซึ่งคิดในด้านการประสานประโยชน์เข้าหากันในทางธรรม ต้องการพัฒนาสังคมไปสู่ความยุติธรรมขั้นพื้นฐาน แทนอาการอันຈาบจวยแบบวัตถุเดียว ซึ่งให้ประโยชน์กับคนรวยและคนมีอำนาจเจ้าหนน้อยยิ่งกว่าคนยากไร้จำนวนมหาศาลนั้นเอง ที่เป็นแรงกระตุ้นให้ศาสนิกนิกรฝ่ายพุทธ คริสต์และอิสลามในประเทศไทยหันหน้าเข้าหากัน และจัดตั้งกลุ่มประสานงานศาสนาเพื่อสังคมขึ้นเมื่อต้นปี ๒๕๑๔ โดยได้แสดงทักษะและปฏิบัติการอย่างมาเป็นรูปธรรมให้ได้รับรู้กันมากขึ้นแล้ว

มูลนิธิและกลุ่มตั้งกล่าวไว้ทำงานร่วมกับสภาคากลิกแห่งประเทศไทยเพื่อการพัฒนา ในบางเรื่อง ที่เป็นการประสานศาสนาธรรมและวัตถุธรรมของต่างลัทธินิ主义 เพื่อรับใช้เพื่อนมนุษย์ในทางที่เชื่อว่าจักเป็นไปเพื่อความบริสุทธิ์และยุติธรรมอย่างสันติ

บุคคลใน ๓ หน่วยงานนี้มีโอกาสได้พบปะกับเพื่อนชาวต่างชาติท่องศึกษา โดยเฉพาะกีฬาทางตะวันตก และได้เรียนรู้พุทธกรรมของเขางานด้านสันติธรรมและอหิงสรรธรรม ย้อมต้องการให้เพื่อนร่วมชาติได้รับรู้ด้วย พวกร เราบางคนได้ร่วมสัมมนา ร่วมประชุมปฏิบัติการเพื่อเตรียมตัวเตรียมใจต่อสู้กับความรุนแรง ความล้อฉล โดยใช้อหิงสรรธรรมและเมตตาธรรม ต่อต้านวิหิงสาและความโหดร้ายทารุณ นอกจากพวกร เราจะไปร่วมกับเพื่อนต่างชาติที่ภายนอกประเทศไทยแล้ว เรายังเคยชักชวนเพื่อนฝรั่งบางคนมาร่วมกับพวกร ภายในประเทศด้วย

สำหรับหนังสือที่ให้ประโยชน์กับเราทางด้านการต่อสู้ และบังกันตัวเองกับอำนาจของรัฐและความนักลดลง นั้น พวกร เราบางคนได้อ่านกันมากจากนักทุกที่ และให้พิมพ์เป็นภาษาไทยกันบ้าง ตั้งได้กล่าวมาแล้ว ในขณะที่บางเล่มก็ถูกเก็บถูกเผาไปแล้ว โดยอำนาจของรัฐนี้เรียกว่าความชอบธรรม ในช่วงหลังตุลาคม ๒๕๑๔

ในบรรดาหนังสือที่ให้ประโยชน์แก่พวกร อย่างลึกซึ้งและกว้างขวางที่สุด โดยมองจากแง่มุมของฝรั่งที่ปราศจากพื้นฐานทางพุทธธรรมหรือศาสนาจากตะวันออกนั้น เห็นกันว่างานเขียนของยืน ชาร์ป เป็นคีกัวเพื่อน แม้จะแยกและอาจะมากเกินไปบ้างก็ตาม ด้วยเหตุะนี้ จึงมีความพยายามที่จะติดต่อกับเขายื่อให้เขายื่นย่อง เพื่อการแปลออกเป็นภาษาไทย

ซึ่งก็ได้รับความร่วมมือจากชาวกัมพูชี โดยที่ตัวเขายังกรับเชิญจากพวกราให้มาแสดงบรรยาย
ตามสถาบันการศึกษาหลายแห่งที่ในประเทศไทยเมื่อปีก่อน เพื่อญเป็นช่วงที่ข้าพเจ้าจำต้องเชิญ
กับยานาจันอยู่ที่รวมของรัฐ จึงไม่อาจร่วมกันรับเข้าได้ เป็นแต่เคยพบเจอกันหน้านี้ที่
มหาวิทยาลัยยาร์วาร์ด และได้คิดถ่องทางจากหมายมาหลายปีแล้ว

แม้จะน่าจะยาก แต่ผู้แปลและบรรณาธิการได้ตั้งใจทำงานกันมาก โดยคณะทำงาน
คนนี้ ก็เป็นศาสตราจารุนชาวพุทธ คริสต์ อิสลาม เสียด้วย จึงนับเป็นการประسانพลัง
ทางภาษาเพื่อสันติธรรมโดยแท้ โดยผู้จัดพิมพ์เป็นหน่วยงาน ๓ หน่วย ที่ร่วมกันดำเนิน
งานมาในด้านนี้ นับว่าเป็นพยานแห่งการร่วมแรงทางครั้หราด้านสันติธรรม ควรแก่การอนุ-
โมทนาอย่างจริงใจ

ผลงานชั้นนัมของจากแบ่งของฝรั่งมองสังคมภายนอก แต่ก็มองอย่างพินิจเคราะห์
อย่างนักวิชาการที่บริสุทธิ์ ปราศจากการโฆษณาชวนเชื่อหรือเลกขันแบบแบ่งใด ๆ สมควร
แทบทุก ๆ คนจะได้อ่าน แม้ท่านจะเป็นทหารและมือคดีหรือคดค้านยุทธวิธีที่ไว้ความรุนแรง
ก็ควรได้อ่าน หากควรย่านด้วยมนติการ และควรใช้ความใจกว้างเป็นเจ้าเรือน ดังที่ผู้เขียน
และคณะผู้แปลพยายามกระทำมาโดยตลอด

นำเสียด้วยทั่วธรรมทางด้านความรุนแรงมักเป็นการโฆษณาชวนเชื่อ แม้ในพิ-
ษัตรที่สนับสนุนอย่างสุดยอดในภาษาไทยก็มีมากเกินกว่าที่คนธรรมดาก็จะรับรู้กัน ดัง
โครงการ ราชวิถีและมหาวิถีก็มีการใช้เล่นเพทบุญย กระตุนกันทางสื่อมวลชนด้วยประการ
ต่าง ๆ ดังแต่การใช้การตุน หนังสือตามก หนังโป๊ เรื่อยไปจนการประกุวนางงาม แต่นั้น
ยังไม่เฉพาะเท่ากับการกระตุนทางโถสุริท เพราะประการหลังนี้ มีอยู่ที่ร้ายแรงข้ามไปกว่า
ข้องด้วยมากยิ่งขึ้นทุกที่ โดยที่สามารถทำลายลั้งมนุษยชาติได้ภายในพริบตา ฉะนั้นถ้าจะมี
การเตือนสติบัญญาของมนุษย์ให้คดค้านอำนาจ และมีการต่อสู้อย่างรุหานกเลสวานาเพียงเด
ครวะจะเป็นกุศล แม้เราจะยังไม่มีวิทยานินพนธ์ของเรางจากแบ่งมุนของชาวพุทธหรือชาวไทย
ที่มีอย่างมากภายในออกไป เพื่อเข้าใจสังคมอันซับซ้อนภายนอกตัวตนของเรา การรับฟังทั้งคุณคิ
จากฝรั่งผู้ห่วงคืชั่นนี้ ควรจะช่วยให้เกิดความสมคลุกขึ้นบ้างคงจะกระมั่ง

นายอธิบดี

๑๙-๑๒-๒๕๖

อภิปรัชต์ของฉบับเดิม

ไม่อาจจะกล่าวได้วันเป็นการศึกษาที่ครอบคลุมทุกด้าน ข้อมูลเชิงประวัติศาสตร์ เกี่ยวกับการต่อสู้แบบไร้ความรุนแรงซึ่งใช้ในทันนี้ เป็นเพียงพื้นผ้าของประสบการณ์ในอดีต เท่านั้น อย่างไรก็ตาม หนังสือเล่มนี้เป็นความพยายามอย่างรอบคันที่สกัดห่าที่เคยมีมา ที่จะ ตรวจสอบถึงธรรมชาติของการต่อสู้แบบไร้ความรุนแรง ในฐานะวิธีการต่อสู้ทางการเมืองและ สังคม รวมถึงทัศนะที่อำนวย วิธีการเฉพาะในการต่อสู้ พลวัตของอำนาจในความขัดแย้ง และเงื่อนไขของความสงบเรียบร้อยล้มเหลวในการใช้วิธีการเหล่านี้ ข้อมูลเชิงประวัติศาสตร์ในที่ นี้ส่วนใหญ่จะนำมาใช้เพื่อช่วยในการวิเคราะห์ทฤษฎีและสมมติฐานด้วยวิธีอุปทาน หวังว่า หนังสือเล่มนี้จะกระตุ้นให้เกิดการศึกษาอีกมากหลาย และจะทำให้เกิดการค้นคว้าถึง ธรรมชาติของวิธีการเหล่านี้ ตลอดจนศักยภาพของมัน เพื่อนำมาแทนที่ความรุนแรงทางการ เมือง

หนังสือเล่มนี้เป็นงานหลักที่เข้าพเจ้าเสนอให้เพื่อตอบสนองบัญญานนี้ ไม่ควรจะถือ ว่างานชั้นนี้เป็นข้อความสุดท้ายยังไงว่าด้วยการต่อสู้แบบไร้ความรุนแรง หากเป็นเพียงเครื่อง มือที่จะใช้เพิ่มพูนความเข้าใจ และความรู้ของเขารู้ การนำเสนอ การจัดประชุม การวิเคราะห์ และสมมติฐานต่างๆ ที่หนังสือเล่มนี้นำมานำเสนอ ก็ต้องตรวจสอบ ศึกษา วิจัย และ วิเคราะห์อย่างวิพากษ์ท่อไปอีก

เนื่องจากหนังสือเล่มนี้มุ่งเน้นที่ธรรมชาติของวิธีการต่อสู้แบบไร้ความรุนแรง ดัง นั้นจึงไม่ได้แต่ต้องประเมินอื่นที่ใกล้เคียงกัน ตัวอย่างเช่น ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการนักบ

บัญหาริยธรรม หรือระหว่างวิธีการนักระบบความเชื่อซึ่งเกือบหนุนพุกกรรมแบบไร้ความรุนแรง ก็ไม่ได้นำมาพิจารณาในที่นี้เป็นส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตามหนังสือเล่มนี้อาจจะถือว่าเป็นฐานของการมองบัญหาเหล่านี้อย่างใหม่ ผลกระทบทางการเมืองและศักยภาพของปฏิบัติการไร้ความรุนแรง ทั้งเพื่อการเปลี่ยนแปลงสังคมและเพื่อการบูรณะประเทศ ก็แยกไว้สำหรับการศึกษาต่างหาก หวังว่าการศึกษานี้จะช่วยให้มีการตรวจสอบศึกษาประเด็นเหล่านี้ดีขึ้นไป

หนังสือเล่มนี้เป็นผลรวมของการศึกษาซึ่งเริ่มขึ้นเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๕๐ ขณะที่ข้าพเจ้าเป็นนักศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยรัฐโอไฮโอ ร่วงทันนับขึ้นของหนังสือซึ่งมีชื่อเดียวกันกับหนังสือเล่มนี้ มีความยาวมากและเสริฐสมบูรณ์ที่ St. Catherine's College มหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด เมื่อ ค.ศ. ๑๙๖๓ ซึ่งบางส่วนก็ได้ทำไว้ก่อนหน้านั้นแล้วที่นอร์เวย์ ครั้งแรกที่ Institute of Philosophy and the History of Ideas มหาวิทยาลัยออสโล ต่อมาอีก ๒ ปีครึ่งก็ทำที่ Institute for Social Research หลังจากการศึกษาวิจัยอีกเป็นอันมาก ก็ได้แก้ไขและขยายความส่วนสำคัญๆ ของร่าง ปี ๑๙๖๓ และมาแล้วเสร็จใน ค.ศ. ๑๙๖๘ ที่ Center for International Affairs มหาวิทยาลัยยาล์วาร์ด งานชิ้นนี้ได้กลยุทธ์เป็นวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกของข้าพเจ้าที่มหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าได้รับปริญญาเอก ในเกื้อหนุนพุกจิตวิทยา ค.ศ. ๑๙๖๘ หนังสือเล่มนี้เป็นการนำเอาวิทยานิพนธ์ปี ๑๙๖๘ มาเขียนใหม่ และแก้ไขใหม่ทั้งหมด โดยมีการขยายความบางบท และเปลี่ยนโครงสร้างของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งบทเตะสะบทด้วย เนื่องจากข้าพเจ้ามีภาระหน้าที่ในการสอน การเขียนใหม่ครั้งนี้จำต้องใช้เวลา_r ๓ ปี จึงแล้วเสร็จ

การศึกษาเกิดขึ้นมาโดยเพระ การสนับสนุนและช่วยเหลือของผู้คนมากหลายมารดา บิดา ของข้าพเจ้า (Eva M. และ Paul W. Sharp) ควรจะได้รับคำชื่นชมจากข้าพเจ้า สำหรับความเข้าใจและความกรุณาในวิธีทางต่างๆ มากมายในระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา การศึกษาวิจัยและการร่วงนั้นส่วนใหญ่ได้กระทำที่สถาบันต่างๆ ๔ แห่งคือ Institute for Social Research ใน ออสโล นอร์เวย์ Institute of Philosophy and the History of Ideas แห่งมหาวิทยาลัยออสโล St. Catherine's College แห่งมหาวิทยาลัยยาล์วาร์ด และ Center for International Affairs แห่งมหาวิทยาลัยยาล์วาร์ด สถาบันแต่ละแห่ง สมาชิกของสถาบัน และคณาจารย์ ตลอดจนห้องสมุดทั้ง ๗ สมควรได้รับความขอบคุณจากข้าพเจ้าเป็นอย่างยิ่ง

Erik Rinde อพีตผู้อำนวยการ Institute for Social Research สมควรได้รับการกล่าวถึงเป็นพิเศษ

ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นหนบุคุณเป็นพิเศษที่บุคคล ๕ คน ซึ่งให้ความช่วยเหลือ แนะนำและให้กำลังใจ และมีความอดทนอย่างไม่มีข้อบกพร่องในระดับต่าง ๆ กัน ซึ่งช่วยให้ข้าพเจ้าทำงานชั้นนี้สำมาได้ คือ ศาสตราจารย์ Kurt H. Wolff แห่งมหาวิทยาลัยแบรนด์ฟอร์ด ศาสตราจารย์ Arne Naess แห่งมหาวิทยาลัยอสโล Lord Bullock แห่ง St. Catherine's College และอธิการบดีมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด ศาสตราจารย์ John Plamentz แห่ง All Soul's College ออกซ์ฟอร์ด และศาสตราจารย์ Thomas C. Schelling แห่ง Center for International Affairs มหาวิทยาลัยยาร์วาร์ด ปัจจุบันเป็นประธาน Public Policy Programme ของ John F. Kennedy School of Government มหาวิทยาลัยยาร์วาร์ด ข้าพเจ้าคงไม่สามารถจะทำงานชั้นนี้ได้จนสำเร็จ ถ้าไม่มีความช่วยเหลือจากบุคคลเหล่านี้ นอกจากนี้ ข้าพเจ้าก็ต้องขอบคุณเหล่งสนับสนุนจากการเงินซึ่งให้ความช่วยเหลือทั้งเงินทุนและเงินกู้ในเวลาที่ผ่านมา ทำให้ข้าพเจ้าทำงานได้ลุล่วง

ข้าพเจ้าประس่งค์จะขอบคุณในความเมตตากรุณาของ Sir Isaiah Berlin และ Wolfson College ออกซ์ฟอร์ด Wilfrid Knapp และ B.E.F. Fender แห่ง St. Catherine's College บรรดาคณาจารย์ของคณะสังคมศึกษา มหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด Christopher Seton - Watson แห่ง Oriel College ออกซ์ฟอร์ด ศาสตราจารย์ J.C. Rees แห่ง University College มหาวิทยาลัยสาอนซี (ขณะนั้นเป็นศาสตราจารย์ที่ All Soul's College ออกซ์ฟอร์ด) และ Dr. Robert L. Jervis แห่ง Center for International Affairs มหาวิทยาลัยยาร์วาร์ด Dean Richard Fontera แห่งมหาวิทยาลัยเชาท์ฮีสทิน แมสซาชูเซตส์ ความอนุเคราะห์ทางวิชาการทั้งหลายนี้ ให้ชัดแจ้งไว้แล้วในเชิงอรรถ แต่ George Lakey and John L. Sorenson ได้วิจัยในแขนงวิชานี้มาแล้ว สมควรได้รับการกล่าวถึงในที่นี้ด้วย เพราะได้เสนอวิธีการเฉพาะ และทว่ายิ่งมากมาย ซึ่งข้าพเจ้าได้นำมาใช้ไว้ในทัวเนื้อหาเดลฯ แต่ก็ได้กล่าวถึงเป็นพิเศษ เจ้าหน้าที่บางคนที่ Center for International Affairs ซึ่งสมควรจะกล่าวถึง เพราะได้รุณชาช่วยพิมพ์คิด พิสูจน์อักษร ทำสำเนา และให้คำแนะนำ คือ Moira Clarke, Margaret Rothwell, James Havlin, Katherine Brest โดยเฉพาะอย่างยิ่ง Jeanette Asdourian, Dennis Braddy ได้กรุณาเสาะหาข้อมูลเกี่ยวกับที่มาและหน้าของหนังสืออย่างอิ่ม

ในห้องสมุด ห้องพิมพ์ในอังกฤษและ米里าเท่าที่จะหาได้

John Hearn, William Singleton, Walter Conser, Ronald McCarthy, Ken Feldman และข้าพเจ้า ร่วมกันเตรียมต้นท้ายเล่ม โดย Ronald McCarthy ได้ช่วยนำทันฉบับร่างสุดท้ายไปส่งถึงโรงพิมพ์ รวมทั้งดำเนินการให้อนุญาตที่พิมพ์ข้อความที่อ้างอิง Walter Conser และ Jessie Jones ช่วยตรวจสอบต้นฉบับและงานอื่น ๆ ข้าพเจ้าได้ขอขอบคุณ Debbie Rose, Pat Roberts, Tom Murray, Jan Boddie, Jennie Fonzo และ F. Porter Sargent แห่งสำนักพิมพ์ Porter Sargent ในความกรุณาและความช่วยเหลือทั่วๆ Robert Reitherman อธิบดีศึกษาของมหาวิทยาลัยยาร์วาร์ด ได้ช่วยเขียนแผนผังและช่วยเรื่องอื่น ๆ และที่สุด ช่วยในด้านกำลังใจ ซึ่งข้าพเจ้าได้รับจาก April Carter, Theodor Ebert, Adam Roberts และ Sandi Tatman บุคคลเหล่านี้กรุณาให้ความช่วยเหลือและคำแนะนำเป็นพิเศษ นักศึกษาของข้าพเจ้า ห้องสมุดมหาวิทยาลัยแมสซาชูเซตส์ ที่บอสตัน มหาวิทยาลัยทัฟฟ์ มหาวิทยาลัยแบรนไกส์ มหาวิทยาลัยยาร์วาร์ด และมหาวิทยาลัยเซาท์อิสเทนแมสซาชูเซตส์ ได้ให้ข้อความและคำแนะนำที่ดียิ่ง

ขณะที่ข้าพเจ้าเขียนร่างทันฉบับปี ๑๙๖๘ เสร็จ เมื่อครั้งยังเป็น Research Associate และ Research Fellow อยู่ที่ Center for International Affairs มหาวิทยาลัยยาร์วาร์ดเป็นเวลา ๔ ปีนั้น ข้าพเจ้าได้รับทุนสนับสนุนจากโครงการ ที่ศาสตราจารย์ Thomas C. Schelling เสนอต่อมหาวิทยาลัยยาร์วาร์ดเพื่อขอรับทุนจากมูลนิธิฟอร์ดและองค์การอาชีวศึกษา (Advanced Research Projects Agency) ของกระทรวงกลาโหมสหรัฐฯ ตามสัญญาที่ F44620-67-C-0011 บางคนอาจประหลาดใจที่มีการให้ทุนหรือรับทุนทำนองนี้ แต่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาหลายปีแล้วว่า รัฐบาลและกระทรวงกลาโหมหรือกลุ่มทั่วๆ ควรให้การสนับสนุนทางการเงินและทำวิจัยทางเลือกในการต่อต้านด้วยความไม่รุนแรง เพื่อเป็นฐานของนโยบายป้องกันประเทศโดยไม่ต้องทำสงคราม ข้าพเจ้าเต็มใจรับการสนับสนุนเหล่านี้ เพราะการรับทุนของกระทรวงกลาโหมมิได้มีข้อผูกมัดจำกัดการวิจัยใด ๆ หรือไม่มีข้อกำหนดในเรื่องการเขียนหรือเผยแพร่ผลงานแต่อย่างใด ข้าพเจ้ายินดีทั้งรับงานวิจัยที่จะมีในอนาคต ทั้งการรัฐบาลและกระทรวงกลาโหมของทุกประเทศ ที่มีเป้าหมายเพื่อค้นคว้าหาทางเลือกมาแทนสังคมและ

ความรุนแรง Center for International Affairs ได้ให้ความช่วยเหลือเรื่องที่ทำงาน การพิมพ์และบรรณาธิกรณ์ หนังสือเล่มนี้ หลังจากเสร็จสิ้นร่างทันฉบับดังกล่าวแล้ว

การเขียนหนังสือเล่มนี้ ร่างสุดท้ายสำเร็จลงได้ด้วยสติบัญญากอันกว้างขวางว่องไว ปลายปากกาอันเฉียบคม และความเปี่ยมแยลลัมิตรของ Dr. Marina S. Finkelstein ผู้เป็นบรรณาธิการสิ่งพิมพ์ของศูนย์ นับแต่ปี ก.ศ. ๑๙๖๘ จนถึงแก่กรรมใน ก.ศ. ๑๙๗๔

ข้าพเจ้าหวังว่า หนังสือเล่มนี้จะมีคุณประโยชน์ในการต่อการกระตุ้นเร้าให้เกิดการวิจัยใหม่ๆ ตลอดจนการศึกษาและพัฒนาทางเลือกแบบใหม่ความรุนแรงที่มีประสิทธิภาพ เพื่อนำมาแทนความรุนแรงภายในประเทศและการสังคրามระหว่างประเทศ

ชน ชาญ

Harvard University

Center for International Affairs

Cambridge, Massachusetts

June 1972

คำนำของฉบับเดิม

โดยศาสตราจารย์โภมส์ ชี เฉลิล
มหาวิทยาลัยราชวาระค

ความคิดเหตุเดิมอันเป็นที่มาของหนังสือเล่มนี้คือ การนำเอาทฤษฎีว่าด้วยการต่อสู้ทางการเมืองโดยใช้ความรุนแรง รวมทั้งประวัติศาสตร์แห่งการนำทฤษฎีนี้มาใช้ปฏิบัติ จากทุกมุมโลก ทั้งในเชิงการเมือง ศาสนา ศิลปะ ฯ ที่มีความสำคัญต่อประเทศชาติ ซึ่งเป็นเดียวภาคที่ทำกับยุทธศาสตร์และการต่อสู้ทางทหาร แต่เมื่อเรามีหนังสือเล่มนี้ขึ้นยืน ชาร์ปแล้ว สิ่งที่ขาดก็คือการศึกษาทางการเมืองว่าด้วยความรุนแรงชนิดที่รอบด้าน และพินิจพิเคราะห์ทั้งให้มีหนังสือเล่มนี้

ผู้สนับสนุนใจความรุนแรงกันมาก แต่ความรุนแรงชนิดที่มีเป้าประสงค์ หรือความรุนแรงเพื่อผลทางการเมืองนั้น ไม่สูงได้รับการตรวจสอบเอาใจใส่ชนิดเดียวกับที่ยืน ชาร์ปได้ศึกษาการต่อสู้ด้วยความไม่รุนแรงอย่างละเอียด และใช้ทัวอย่างทางประวัติศาสตร์ประกอบ เช่นนั้น

น่าเสียดายที่ไม่มีหนังสือดังกล่าวแน่นอน อนันได้แก่หนังสือที่ว่าด้วยการกระทำที่รุนแรง เพราะคงจะดีไม่น้อยที่จะได้เปรียบเทียบหนังสือทั้งสองเล่มในรายละเอียด บทวิเคราะห์การกระทำที่รุนแรงในหนังสือเล่มนี้จะยังน่าสนใจมากขึ้นหากมีคู่แข่ง การต่อสู้โดยใช้ความรุนแรงนั้นคงไม่อาจจะก่อผลที่ทัดเทียมกับความรุนแรงได้ เพราะการต่อสู้โดยใช้ความรุนแรงนั้น ยกที่จะนำมาซึ่งความสูญเสียพิ纳剔ในระดับเดียวกับที่ความรุนแรงได้ก่อขึ้น จนผู้คนรู้สึกคุ้นเคยแท้สิ่งซึ่งเราต้องการนำมาเปรียบเทียบกันนั้น ไม่ใช่ผลสรุปหรือผลโดยรวมที่จะเกิดขึ้น แต่เป็นความสามารถในการบรรลุทุกประสงค์ในการการเมือง และเงื่อนไขหรือราคากลางความ

สำเร็จนั้น และเราจะต้องเปรียบเทียบกันในรายละเอียดในบริบทต่าง ๆ อย่างหลากหลาย เพื่อจะได้ศึกษาถึงพลังและจุดอ่อนของการกระทำทั้งสองแบบในสถานการณ์ที่ต่างกัน ในสิ่งแรก ล้อมที่ต่างกัน

ข้อแตกต่างนั้นนิใช้ข้อแตกต่างระหว่างคำสาดและระเบิด ความรุนแรงทางการเมืองนั้น โดยปกติมีเป้าหมายอยู่ที่การทำให้ชาวบ้านคนกระทำการบางอย่าง หรือไม่กระทำการบางอย่าง หรือหยุดกระทำการบางอย่าง เป้าหมายก็คือความพยายามที่จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมด้วยการซุ่มปะชาชนา ไม่ว่าจะมากหรือน้อย ผู้ตามหรือผู้นำ ประชาชนธรรมชาติหรือเจ้าหน้าที่ ให้เกิดความกลัว (ผู้คนที่ถูกซุ่มปะชาชนา หรือถูกทำให้กลัวนั้นไม่จำเป็นจะต้องเป็นเหยื่อโดยตรงของความรุนแรงก็ได้) ความรุนแรงไม่ได้มีผลโดยตรงที่จะทำให้ผู้คนกระทำการ หรือประพฤติ หรือมีส่วนร่วม มันทำให้อย่างเดียวคือทำร้ายผู้คน ถ้าพวกเขามีourcemกระทำการดังกล่าว อันที่จริงแล้วการใช้ความรุนแรงอย่างชาญฉลาด และมีทักษะสูงยิ่ง อาจจะทำให้เกิดความรุนแรงน้อยมากในเชิงเปรียบเทียบ เพราะผู้ใช้มีความสามารถสูงนั่นเอง

ปฏิบัติการด้วยความรุนแรงและปฏิบัติการโดยไร้ความรุนแรงนั้นก็คือ วิธีการซึ่งต่างกัน ในการทำให้ผู้คนกระหนกถึงผลอันไม่พึงประสงค์ที่จะบังเกิดแก่ตน หากกระทำการบางอย่าง หรือเลี้งเห็นถึงผลดีต่อตนเอง หรือรู้สึกปลอดภัยในการทำสิ่งอื่น วิธีการทั้งสองอาจจะถูกนำไปประยุกต์ใช้ในทางที่ผิดหรือจัดการอย่างผิดๆ ก็ได้ วิธีการทั้งสองสามารถจะนำไปใช้เพื่อบาประสังค์แห่งความชั่วร้ายหรือไม่ถูกต้องก็ได้ ยิ่งไปกว่านั้น ปฏิบัติการไร้ความรุนแรง ดังที่กล่าวถึงในหนังสือเล่มนี้ ไม่ได้เป็นเพียงแค่กิจกรรมทางการเมือง ซึ่งปลดปล่อยจากความรุนแรงหรือความมุ่งหมายที่จะใช้ความรุนแรงเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ ปฏิบัติการด้วยความรุนแรงและปฏิบัติการโดยไร้ความรุนแรงย่อมอยู่ในวิสัยที่จะเป็นไปได้ทั้งนั้น การเปรียบเทียบวิธีการทั้งสองคงมิใช่เป็นเพียงแต่การเลือกวิธีการที่ชอบเท่านั้น แต่น่าจะเป็นการพยายามที่จะยั่นดึงความคลั่ยคลึงและความแตกต่างในบริบทซึ่งแตกต่างกันของวิธีการทั้งสอง และเพื่อทำความกระจงกับกระบวนการทางการเมืองนั่นเอง

หนังสือเล่มนี้ได้ทำให้ทฤษฎีแห่งการใช้ความรุนแรงชัดเจนมากขึ้น ยิ่งวิธีการไร้ความรุนแรงมีแนวโน้มจะไปในทางซุ่มบังคับมากขึ้นเท่าใด ก็จะมีส่วนคลั่ยคลึงกับวิธีการซึ่งใช้ความรุนแรงมากขึ้นเท่านั้น (วิธีการดังกล่าวจะน่าจะมีภัยแห่งความรุนแรงแฝงอยู่ก็ได้ ถึง

แม้ว่าปัจจุบันที่ใช้ชื่อให้กับตัว ด้วยที่ทำการแสดงออกที่ “ไม่นุนแรง” นั้นเอง ที่กล้ายเป็น
เหยื่อ หากความรุนแรงประทุขึ้นมา)

วินัย คำสั่ง และการควบคุม ข่าวการของเกี่ยวกับฝ่ายตรงกันข้าม การเลือกอย่าง
ระมัดระวังในเรื่องอาชญากรรม เป็นอย่าง พื้นที่ปฏิบัติการ และช่วงเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการ
พยายามที่จะหลีกเลี่ยงการกระตุ้นให้เกิดความรุนแรง หรือความรุนแรงที่เรียกว่าประสังค์นั้น เป็น
จุดสำคัญอย่างยิ่งของความสำเร็จในการต่อสู้ด้วยความรุนแรง เนกซ์เดียวกับการต่อสู้โดยไร้
ความรุนแรง สิ่งที่มักเรียกันว่า “หลักแห่งการสงบศรีม” นั้น ส่วนใหญ่เป็นหัวข้อเรื่องมาก
กว่าที่จะเป็นกฎที่ต้องปฏิบัติตาม สิ่งเหล่านี้เป็นต้นว่า เศรษฐกิจ การรวมศูนย์ เป็นอย่าง
การริเริ่ม และการโฆษณาโดยไม่รู้ตัว ก็เลิกเช่นเดียวกับหัวเรื่องทั้งหลาย กล่าวคือเป็นเรื่องที่
เหมาะสมและมีประโยชน์ต่อการศึกษาการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรง เช่น ๆ กับที่มีประโยชน์ต่อ¹
การศึกษาความรุนแรง

ข้อแตกต่างที่สำคัญระหว่างวิธีการทั้งสองก็คือ การต่อสู้ด้วยความรุนแรงนั้นมักจะ
ต้องอาศัยโลหิตที่ระบุ ในขณะที่การต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงนั้นต้องอาศัยบัญญัติเยี่ยบยืน นี่
คือเหตุผลที่ว่า การใช้ความรุนแรงนั้นมักจะง่ายกว่า แต่ก็คงจะยากกว่าหากจะใช้ความรุนแรง
ด้วยจิตสำนึกที่มีเป้าประสงค์ที่ชัดเจนและหนักแน่น ความรุนแรงนั้นมีแนวโน้มที่จะต้องอาศัย
กำลังขั้นสูง ซึ่งยากที่จะไปด้วยกันกับการคาดคะเนอย่างไม่ถูกต้อง หรือการประเมินเป็นอย่าง
ตลอดเวลา เนื่องจากความรุนแรงนั้นก็ถูกมองว่าเป็นศัตรุ หรือเป็นอาชญากร ระบบวัดผลก็
ใช้เชิงผิดเพยน ความสำเร็จนั้นถูกต้องโดยเชิงลบเป็นส่วนใหญ่ คือว่ามีศัตรุยกทำร้ายหรือ
ถูกกระบวนการทำให้ได้ แทนที่จะคุ้ว่บรดลผลเพียงใดในการผลักดันให้ผู้คนโอนอ่อน หรือเข้า
มาในส่วนร่วม หรือการทำสิ่งซึ่งความรุนแรงนั้นต้องการให้กระทำ ปฏิบัติการไร้ความรุนแรง
อาจมีลักษณะทำนองนี้ได้เหมือนกัน คือมีแนวโน้มที่ด้วยความสำเร็จโดยพิจารณาจากอัตราความ
เสี่ยง และความทุกข์ทรมานของตนเอง แต่ถ้าจะดูความสำเร็จของปฏิบัติการทางการเมืองกัน
แล้ว ก็ไม่ควรจะเอกสารทำร้ายคนอื่น หรือการถูกทำร้ายมาเป็นอย่างมากขึ้นสูงสุด หรือมา
เป็นเป้าประสงค์ทางการเมืองที่จำต้องบรรลุถึง

สิ่งที่ปรากฏในหนังสือของยืน ชาร์ป ทุกชั้นตอนนั้น ก็คือการนำเอาวิธีการต่อสู้
โดยไร้ความรุนแรง เงื่อนไขขององค์กรการส่งกำลังบำรุง ภาระผู้นำและวินัย การระดมคน

และสมาชิก การคัดเลือกเป้าหมาย ทั้งหมดนี้เข้ามาสัมพันธ์กับเป้าหมายทางการเมือง หนังสือเล่มนี้ไม่ได้ให้ความสนใจกับปฏิบัติการ ไว้ความรุนแรงเพียงเพื่อความพอใจส่วนบุคคล เช่นเดียวกับที่การใช้ความรุนแรงเพื่อความรุนแรง หรือเพื่อการล้างแก่นั้น ก็ไม่ควรจะได้รับความสนใจมากนัก จากหนังสือว่าด้วยการเมืองแห่งความรุนแรง

หนังสือเล่มนี้ไม่ได้มุ่งหมายที่จะเปลี่ยนความคิดของท่านให้มาสร้างสิ่งใหม่ หนังสือเล่มนี้มิใช้ปรัชญาการเมืองแห่งความแตกต่างเช่นว่า ถ้ามีคนเชือกฤษฎีมาก ๆ และ กำแพงทั้งหมดก็จะพังทลายลง แต่หนังสือเล่มนี้ได้ช่วยให้เกิดความเข้าใจหยังลึกในยุทธศาสตร์อันซับซ้อน โดยใช้ทฤษฎี และทั้วย่างประกอบ แม้ว่าทฤษฎีและเนื้อหาในหนังสือเล่มนี้จะมีความสัมพันธ์สอดคล้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันตลอดทั้งเล่ม แต่ก็ไม่จำเป็นที่ต้องยอมรับหลักการทั้งหมดที่หนังสือเล่มนี้นำเสนอ หรือไม่จำเป็นจะต้องยอมรับทั้งหมดของผู้แต่ง เพื่อที่จะได้เข้าใจการเมืองแบบใหม่ รวมทั้งวิธีการของมันด้วย หนังสือเล่มนี้ได้ช่วยให้เกิดความเข้าใจหยังลึกในดีดและยังความกระจ่างให้เกิดขึ้นแก่เหตุการณ์บ้ำบันจำนวนมาก ซึ่งไม่ว่าจะมีผลต่อเราหรือไม่ เรายังได้เป็นประจำษ์พยาณและเห็นอยู่ และเหตุการณ์เหล่านั้นจำนวนมากก็มีอิทธิพลต่อเรา โดยที่บางเหตุการณ์เราก็มีส่วนร่วมด้วย

หากหนังสือเล่มนี้ถูกนำไปอยู่ในมือผู้คนที่ไม่สมควร และเริ่มทำให้คุณเรื่องเรา มีความคิดอ่อนชักแจ้งขึ้น เรายังควรจะยังคงบุคคลสิ่งชั้งยืน ชาร์ป ได้กระทำขึ้นเป็นสองเท่าทวีคูณ เพราะไม่ว่ากรณีใด ๆ ก็ตาม การเผชิญหน้ากับการต่อสู้โดยไว้ความรุนแรง ซึ่งชาญฉลาดและมีประสิทธิภาพ ก็ยังดีกว่าที่จะเผชิญหน้ากับการใช้ความรุนแรงที่บ้าเดือนและไว้ประสิทธิภาพอยู่นั่นเอง

บันทึกการแปล

หนังสือเล่มนี้มีชื่อ The Politics of Nonviolent Action ยังเป็นหนังสือซึ่งนำข้อเสียงมาให้เกี่ยน ชาร์ป ในฐานะนักวิชาการด้านปฏิบัติการ ไร้ความรุนแรงที่โดดเด่น เพราะนับเป็นครั้งแรกกว่าได้ ที่มีการศึกษาปฏิบัติการ ไร้ความรุนแรงอย่างเป็นระบบ และ กว้างขวางอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน และที่สำคัญคือ ผู้เขียนได้นำเสนอเนื้อหาเหล่านี้ในการอบรม “ศึกษา” อย่างต่อเนื่อง ทำให้งานของเขามีลักษณะ “วิชาการ” ซึ่งยอมทำให้ผู้คนทั่วไป ในโลกตะวันตกยอมรับมาตรฐานของงานชั้นนี้ และพยายามทำให้การศึกษาเรื่องดังกล่าว เป็น ที่ยอมรับยิ่งขึ้นในสถาบันวิชาการและมหาวิทยาลัย กล่าวอีกนัยหนึ่ง หนังสือเล่มนี้ได้เสริม สถานะทางวิชาการของการศึกษาเรื่องราวดังกล่าวให้ก้ามนั้นขึ้น อย่างเห็นได้ชัดในโลกตะวันตก อย่างไรก็ตาม หนังสือเล่มนี้ แม้จะนำเสนออย่างยิ่ง แต่ก็มีความยาวมาก หนา กว่าพันหน้า จึงต้องพิมพ์แยกเป็น ๓ เล่มอย่างคั่วคั่ว เป็นเหตุให้โครงการแปลหนังสือเล่มนี้ในภาคภาษาไทย เป็นเพียงเต็มความต้องการ ที่ยังไม่แนบแต่ พ.ศ. ๒๕๑๘ เป็นต้นมา จน กระทั่ง พ.ศ. ๒๕๒๕ เมื่อได้ทราบว่า ผู้เขียนได้ทำการปรับปรุงต้นฉบับ โดยทัดตอนของ ได้มีให้สนใจและตอบแทนให้การชั้นนั้น แม้จะเพนเนื้อหาเข้ามาอีก แต่ก็ไม่ทำให้หนังสือหนา เกินกว่าที่จะพิมพ์เป็นเล่มจบสมบูรณ์ในครั้งเดียว ดังนั้น โครงการหนังสือศึกษาและสันติวิธีจึง ได้ติดต่อขอแปลหนังสือเล่มนี้ เพื่อประโภชันแก่ผู้อ่านชาวไทย ผู้เขียนก็ยินดีอนุญาต ทั้งยัง ได้จัดเตรียมต้นฉบับสำหรับการพิมพ์ครั้งนี้โดยเฉพาะ และเขียน “อาร์มภกตา” ให้หนังสือเล่มนี้ เป็นการพิเศษอีกด้วย โดยให้ชื่อหนังสือเล่มนี้ว่า Power, Struggle and Defense และ

เมื่อแปลเป็นภาษาไทย ได้เปลี่ยนชื่อหนังสือเป็น อำนาจและยุทธวิธีริความรุนแรง โดยได้รับความเห็นชอบจากผู้เขียน ว่าจะพานี้เป็นหัวข้อหนังสือเล่มนี้แล้ว กล่าวไว้ว่า ครอบคลุมประเด็นได้วางขวางกว่าและลึกกว้างบันดิต ชั้งที่พิมพ์เต็ม พ.ศ. ๒๕๑๖ ทั้งนี้เพราะผู้เขียนได้เพิ่มเนื้อหาอีก ๓ บท ๓ ประเด็น ชั้งหนังสือฉบับเดิมไม่ได้กล่าวถึง หรือพูดถึงแต่เพียงเล็กน้อย จึงเชื่อว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ผู้อ่านชาวไทย แม้ผู้ที่เคยอ่านฉบับเดิมมาแล้ว ก็จะได้อ่านอำนาจและยุทธวิธีริความรุนแรงด้วย

ในการแปลครั้งนี้ คณะกรรมการรักษาเนื้อความตามทันฉบับอย่างเคร่งครัด จึงไม่มีการตัดตอนหรือตัดแปลงข้อความ โดยมิได้รับความเห็นชอบจากผู้เขียน เเต่ขณะเดียวกันก็พยายามแปลคำและความให้สื่อกับผู้อ่านวงกว้างเท่าที่จะทำได้ อย่างน้อยก็พยายามเลี่ยงศัพท์เฉพาะที่ใช้กันในวงจำกัด ทั้งนี้เป็นความประสงค์ของคณะกรรมการแปล ที่มุ่งทำหนังสือเล่มนี้ให้บุคคลทั่วไปได้อ่าน โดยไม่จำกัดว่าจะมีความรู้เฉพาะทางด้านใดด้านหนึ่ง (โดยเฉพาะทางด้านรัฐศาสตร์) กระนั้น ก็จำต้องยอมรับว่า เนื้อหาหลายตอน ตลอดจนข้อจำกัดของคณะกรรมการแปล ไม่เอื้อให้การแปลเป็นไปตามที่มุ่งหวังได้เท่าไรนัก แต่เชื่อว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นพื้นฐานให้มีหนังสือเล่มอื่น ที่สื่อกับผู้อ่านวงกว้างได้ดีกว่านี้ และอย่างสอดคล้องกับสภาพการณ์ของไทยเรียกว่า

มีคำหนึ่งซึ่งผู้อ่านทั่วไปอาจจะสะทุกใจได้ คำนี้ก็คือ “ริความรุนแรง” อันเป็นคุณศัพท์ที่ถอดจาก “Nonviolent” คำอังกฤษคำนี้ โดยที่ไม่มากแปลกันว่า “สันติวิธี” หรือ “อหิงสา” ซึ่งเป็นคำที่คุ้นหูกันไทยอยู่มาก แต่ในหนังสือเล่มนี้ ได้ใช้คำที่แปลออกไป เพราะคณะกรรมการแปลเห็นว่า คำ “ริความรุนแรง” จะให้ความหมายที่ตรงกับ “Nonviolent” ที่ผู้เขียนใช้ตลอดทั้งเล่ม ได้ค่าว่า มีบางตอนที่น่าจะใช้คำว่า “อหิงสา” เพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อความแวดล้อม

สำหรับศักราชนั้น ในหนังสือเล่มนี้ ใช้คริสตศักราชตามทันฉบับ เพื่อหลีกเลี่ยงความคลาดเคลื่อน อันอาจจะเกิดขึ้นได้จากการแปลงคริสตศักราชเป็นพุทธศักราช

หนังสือเล่มนี้เริ่มแปลแต่ต้น พ.ศ. ๒๕๑๖ กำหนดแล้วเสร็จป้ายปีนี้ แต่แล้วงานประจำรักษาผู้แปล ทำให้หนังสือต้องเลื่อนกำหนดออกไปแล้วปีเล่า แต่ความล่าช้าดังกล่าว ก็มีข้อดีตรงที่ นอกจากจะทำให้การแปลและเรียบเรียงเป็นไปอย่างพอดีพอดีนั้นแล้ว การคิด

เคลื่อนจากกำหนดเดิมยังເือໃຫ້ ແນ້ສີສຳຄັງອັນວັດວິຍປົງປົກຕົກໄຮ້ຄວາມຮຸນແຮງເລີ່ມໜໍປະກູບ
ສູ່ບຽນພິພາພຂອງໄທຢາເວົາ ອີ່ຢ່າງສອດຮັບກັບວາຣະທີ່ເປັນສຄມກໍ່ຫລັກຂອງສັນຕິວິທີແລະສັນຕິປະຫາ
ຮຽນຂອງໄທ ທີ່ຂໍ ນາຍປ່າຍ ຊິ້ງກາກຮົນ ມີເອົາມຸ່ວຽນ ៣០ ປີ ທ່ານຜູ້ນົມທຳບາຫສຳຄັງເພີ່ງໄຮ້
ໃນການບຸກເບີກແນວທາງສັນຕິວິທີໃຫ້ເກື່ກົນໄທຢ່າງສມັຍ ວິ່ງຈູ້ຫົນທີ່ໄປຢ່ອມປະຈັບແກ່ໃຈທີ່ອີ່ງ
ແລ້ວ ເພົ່າະຈິວຂອງທ່ານ ໄດ້ເປັນແບບອ່າງແໜ່ງແກ່ການຕ່ອສົ້ວຍສັນຕິວິທີນາໂດຍຄລອດ ອີ່ຢ່າງໄມ້ໄກ
ປົງປົກໄດ້ ຍກເວັນກີ່ແຕ່ຜົນອຳນາຈອັນນັ້ນຈຸດ ທີ່ສົ່ງສົ່ງກຳລັວຕ່ອສັນຕິປະຫາຮຽນເທົ່ານັ້ນ ສ່ວນຂ້ອງ
ຄົດຂ້ອງເຂົ້າເຂົ້າຂອງທ່ານນັ້ນເລົາ ກີ່ຍັງເໝາະແກ່ກາລສມັຍ ອັນຄວາທີ່ເຮົາຈະໄດ້ອ່ານທຳກວນອູ້ນີ້ອີ່ງ ຈະ
ຫາກໄດ້ອ່ານອ່ານຈາກແລະຍຸທນວິທີໃຮ້ຄວາມຮຸນແຮງ ແລ້ວກັບໄປອ່ານງານເຂົ້າຂອງທ່ານ ເຮົາຈະເຫັນ
ປະກາຍຄຸນຄໍາທີ່ຈາຍຈາກງານຂອງທ່ານ ໄດ້ເຈັ່ມກະຈ່າງຊື້ນ ເຊັ່ນແຕ່ຍົກກັບທີ່ເຫັນກັບກວາພອັນໄມ້ສືບ
ປະມານຂອງສັນຕິວິທີແລະປົງປົກຕົກໄຮ້ຄວາມຮຸນແຮງ ທີ່ມາຍາກົມແລະອົກຕິຖາງວິຊາກາຮແລະກາ
ການເນື່ອງທັງໝາຍໄມ້ອ່າຍຮອບໃຈໆໄດ້ຄລອດ ພາກການປະຈັບແລະຄວາມກະຮັງກັງກຳລ່າວ ໄມ່
ເພີ່ງຈະເປີດໂລກທັນຂອງເຮົາໃຫ້ກວ້າງຂວາງຊື້ນກວ່າເຄີນ ແຕ່ຍັງເປັນພັ້ນຜົກດັນໃຫ້ເຮົາມຸ່ມັ້ນກະທຳ
ກາຮອ່າງສັນຕິ ດັວຍປົງປົກຕົກໄຮ້ຄວາມຮຸນແຮງ ເພື່ອສຕາປາສັນຕິປະຫາຮຽນໃຫ້ບັນເກີດຊື້ນຈິງ
ໃນປະເທດນີ້ ອີ່ຢ່າງໄມ້ລົດຄວາມກອກຕ່ອເຫຼຳອາສັກຍ໌ອາຮຣົມທັງປວງແລ້ວ ເຊື່ອມັ້ນວ່າອາກາຮຍີ່ປ່າຍ
ຂອງເຮົາຈະພອໃຈຫານອີ່ງໄມ້

ໄພສາດ ວົງສົ່ວວິສິທີ
ນຽມສະເໜີກາຮແປດ
ສ ມີນາຄນ ២៥៦៥

ประวัติผู้เขียน

ยืน ชาญป บ้ำจุบันเป็นนักวิชาการที่ศูนย์กิจการระหว่างประเทศ แห่งมหาวิทยาลัยชาร์วาร์ด และศาสตราจารย์ทางรัฐศาสตร์และสังคมวิทยา ที่มหาวิทยาลัยเซาท์อีสเท็น เมสซาชูเซตส์ เขาได้รับปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด และปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยรัฐโอไฮโอ เป็นผู้แต่งหนังสือ *The Politics of Nonviolent Action, Gandhi as a Political strategist, Social Power and Palitical Freedom* กับหนังสือและบทความอีกมาก ทั้งยังเป็นผู้บรรยายในสถาบันต่าง ๆ หลายประเทศ ยืน ชาญป เป็นชาวเมริกัน แต่อายุอยู่ในอังกฤษ และนับเวลากว่า ๑๐ ปี บ้ำจุบันพำนักที่บอสตัน รัฐแมสซาชูเซตส์ หนังสือเล่มที่ไปของเขามี *Post-Military Defense* ซึ่งจะกีพินพ์โดย สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยพรินซิปัน

ՏԻՄՈՒՄ

บทนำภาคหนัง

ข้อขัดแย้งบางประเททไม่อาจประนีประนอมกันได้ และจะถูลุ่งปะก็ด้วยอาศัยการต่อสู้เท่านั้น ความขัดแย้งที่เกี่ยวข้องกับหลักการพื้นฐานของสังคม หลักการเกี่ยวกับความอิสรภาพเป็นทัวของทั่วโลก ความควรพอกเงยหรืออ่านจากของผู้คนที่จะกำหนดชาชีวิตของตนเองนั้น เป็นความขัดแย้งประเททนี้ ทั้งนี้เพราะวิธีการท่องสถาบันตามปกติมักไม่อำนวย และน่าสงสัยว่าวิธีการเหล่านี้จะเพียงพอหรือไม่ ผู้คนมักเชื่อว่า เมื่อเพชริญกับความขัดแย้งประเททนี้ ทางเลือกจะเป็นระหว่างการยอมแพ้โดยไม่กระทำการใด ๆ และการใช้ความรุนแรง ทั้งยังมักเชื่ออีกด้วยว่า หากจะได้รับชัยชนะต้องใช้ความรุนแรง ผู้คนจึงหันไปหาการใช้ความรุนแรงและมักเอาความรุนแรงมาชู วิธีการเฉพาะกรณีนั้นแตกต่างกันไป อาจรวมถึงปฏิบัติการทางทหารทั่ว ๆ ไป สมการนารยุทธ ราชานิพิมาต ใจจลาจล ปฏิบัติการของตำรวจ การใช้อาวุธส่วนบุคคลเพื่อทำร้ายผู้อื่นหรือเพื่อบังกันตน สมการกลางเมือง การก่อการร้าย การทั่งระเบิดทางอากาศ การโจมตีด้วยอาวุธนิวเคลียร์และรูปแบบอื่น ๆ ไม่ว่ากิจกรรมเหล่านี้จะเป็นไปเพียงเพื่อยุ่งชิงยุทธศึกษา หรือใช้โดยปราศจากการควบคุม การใช้ความรุนแรงเหล่านี้วนมุ่งจะทำร้าย สังหาร ทำลาย และสร้างความหวาดหวั่นโดยหวังประสิทธิผลสูงสุด ประสิทธิผลของความรุนแรงเพิ่มพูนขึ้น เมื่อรัฐบาลต่าง ๆ และผู้คนมากมายได้ใช้สกิลปัญญาและทรัพยากรไปเพื่อการนี้ จากศัตรุชนหนึ่ง จากศัตรุชนหนึ่งไปสู่อีกศัตรุชนหนึ่ง และขณะจากบินหนึ่งไปสู่อีกบินหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงก็คือความรุนแรงมิได้เป็นปัจจัยในการอันทรงประสิทธิภาพ
เพียงแบบเดียวในสถานการณ์ขัดแย้งที่สำคัญ ตลอดกาลเวลาอันยาวนานในประวัติศาสตร์ ผู้คน
จากทุกมุมโลก ภายใต้ระบบการเมืองชนิดต่าง ๆ เมื่อเผชิญกับความขัดแย้ง ได้ใช้อำนาจอัน
ปฏิเสธไม่ได้ โดยอาศัยวิธีการต่อสู้แบบพิเศษ คือแบบที่ไม่ทำลายและฆ่า戮 วิธีการนี้คือ
ปฏิบัติการไร้ความรุนแรง เมื่อวิธีการนี้จะมีผลลัพธ์นาม แต่พื้นฐานก็คงเป็นเช่นเดียวกันเสมอ
นั่นคือ ความเชื่อที่ว่าการใช้อำนาจนั้นขอยกับการยอมรับของผู้ได้ปกครองทั้งหลาย ซึ่งหาก
ถอนการยอมรับดังกล่าวแล้ว จะสามารถควบคุมหรือกระหั่งทำลายอำนาจของฝ่ายตรงข้ามลงได้
กล่าวอีกอย่างหนึ่ง ปฏิบัติการไร้ความรุนแรง คือวิธีการที่ใช้ควบคุม ต่อสู้ และทำลายอำนาจ
ของฝ่ายตรงข้ามด้วยการแสดงอาวุภัค โดยใช้วิธีการที่ไม่รุนแรง ความพยายามที่จะเพิ่มพูน
ประสิทธิภาพของ การใช้ความรุนแรงนั้นมีอยู่มาก แต่ความพยายามที่จะเพิ่มพูนประสิทธิภาพ
ของปฏิบัติการไร้ความรุนแรง เพื่อจะได้นำมาแทนที่ความรุนแรงนั้น คุ้งจำกัดยิ่ง -

ที่แท้แล้ว ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงมีประวัติศาสตร์อันยาวนาน แต่มักไม่เป็นที่
รู้กัน เพราะนักประวัติศาสตร์ไปสนใจเรื่องอื่นกันเสียมาก ที่จริงกระหั่งผู้ปฏิบัติการไร้ความ
รุนแรงเอง ส่วนใหญ่ก็มักให้ตอบกับสถานการณ์ โดยไม่ใส่ใจกับการต่อสู้ในอดีต เพราะบุคคล
เหล่านี้เองก็ไม่สร้างเหตุการณ์และประวัติศาสตร์การต่อสู้โดยไร้ความรุนแรง มาจากกระ
หั่งเมื่อเร็ว ๆ นี้ บังคับสถานการณ์ดังกล่าวเริ่มจะเปลี่ยนแปลงไป

เป็นที่แน่ชัดว่า มีข้อมูลและบทศึกษามากมายรองนักวิเคราะห์และนักปฏิบัติอยู่ แม้
เพียงศึกษาในขั้นปฐมเช่นนี้ก็ยัง ผู้คนที่มุ่งมองหาก็จะพบเห็นทัวอย่างจำนวนมาก ตั้งแต่สมัย
โบราณโบราณถึงการต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนในสหราชอาณาจักร ฯ และการรวมตัวกันของชาวสلاف
และเชคโกสโลวะเกียร์เพื่อต่อต้านการรุกรานของโซเวียตใน ก.ศ. ๑๙๖๘ ถ้าเพียรศึกษาจาก
แหล่งความรู้อันกระฉับกระชากหลักทรัพย์ ก็อาจพบการประท้วงต่อต้านโรมโดยพวกพลีเบียน
(Plebian) ซึ่งยังคงดำเนินต่อไปในไกลถึงศตวรรษที่ ๕ ก่อนคริสต์กาล และยังอาจพบร่องรอยการ
ที่ชาวดัทช์ต่อต้านสเปนในยุโรปสมัยกลางเมื่อศตวรรษที่ ๑๖ แต่ประวัติศาสตร์การต่อสู้โดยไร้
ความรุนแรงในอดีตเหล่านี้ ยังจำเป็นที่จะต้องเขียนขึ้นมา สิ่งที่เรามีอยู่ในปัจจุบันเป็นเพียง
ภาพสั้น ๆ คร่าว ๆ เท่านั้น

ในยุคที่ใหม่กว่านั้น การต่อสู้เช่นนี้หากหลักทรัพย์ ตัวอย่างสำคัญ ๆ ของปฏิบัติ

การและการท่อสู่ไร้ความรุนแรงปราศจากขั้นภายใต้สภาพแวดล้อมเปล่า ๆ แต่เป็นเหตุการณ์ที่มักจะละเอียกันไปสั้น อาทิเช่น การท่อสู่ของชาวอาณานิคมอเมริกันกับอังกฤษก็ใช้ปฏิบัติการไร้ความรุนแรง ด้วยการปฏิเสธที่จะเสียภาษีและชาติใช้หนี้สิน ปฏิเสธที่จะนำสินค้าเข้า ปฏิเสธที่จะทำการค้าตามกฎหมายซึ่งพอกตนเห็นว่าอยุธยารม ใช้สถาบันทางการเมืองที่เป็นอิสระ ตลอดจนการตัดการติดต่อทางสังคมและเศรษฐกิจกับชาวอังกฤษ รวมทั้งชาวอาณานิคมที่เข้าช้างอังกฤษค้าย

ในเวลาต่อมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งปลายคริสตศวรรษที่ ๑๙ และต้นคริสตศวรรษที่ ๒๐ ผู้ใช้แรงงานในประเทศต่าง ๆ อาศัยวิธีการไม่ให้ความร่วมมือ (Noncooperation) ในรูปของการนัดหยุดงานและคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจ เพื่อกระดับฐานะของคน夷และเพิ่มอำนาจต่อรองของคนด้วย การปฏิวัตรัสเซียใน ค.ศ. ๑๙๐๕ ประชาชนก็ใช้ความไม่รุนแรงต่อต่อองกับเหตุการณ์ในวัน “อาทิตย์อาบเลือด” (Bloody Sunday) เช่น การนัดหยุดงานทุกอย่างงานเมืองเป็นอันขาด ไม่ยอมรับกฎหมายที่การควบคุมข่าวสาร จัดตั้งหน่วยงานซ้อนองค์กรของรัฐ กิจกรรมเหล่านี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของพลังกดดัน ที่ผลักให้รัฐบาลของพระเจ้าชาร์ท็องให้สัญญาไว้จะสถาปนาระบอบปกครองที่เสรีกว่าเดิม ความหายห่วงของระบอบชาร์ใน ค.ศ. ๑๙๑๗ นั้น เกิดขึ้น เพราะเอกสารของระบบถูกทำลายลงสิ้น จากการปฏิวัติโดยไร้ความรุนแรงซึ่งเกิดขึ้นหลายเดือนก่อนการยึดอำนาจของบลเชวิกในเดือนตุลาคม พลังกดดันโดยไร้ความรุนแรงนี้ไม่เป็นท้องเป็นไปในทาง “ต่อต้าน” เสมอไป แต่อาจเป็นไป “เพื่อการสนับสนุน” ดังปรากฏด้วยเหตุการณ์ที่เบอร์ลินค.ศ. ๑๙๒๐ เมื่อประชาราตรียุรัมันและระบบราชการที่ยังกักดิ่ต่อรัฐบาลที่ซ้อมธรรมร ร่วมกันโค่นล้มการรัฐประหาร (Putsch) ซึ่งก่อขึ้นโดยคัป (Kapp) ผู้นิยมระบบทหาร ด้วยการปฏิเสธที่จะให้ความร่วมมือใด ๆ กับรัฐบาลที่มาจากการยึดอำนาจ.

ด้านนี้ ผู้เป็นนักยุทธศาสตร์ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงที่ดีอีกที่สุด ถือว่าการท่อสู่แบบไร้ความรุนแรงเป็นวิธีเผชิญหน้ากับฝ่ายตรงข้าม และเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพสูงสุดในการบรรลุถึงอิสรภาพและความยุติธรรมที่แท้ การท่อสู่ระดับชาติของขบวนการคนธีที่ต่อต้านว่าเป็นแบบฉบับก็คือการรณรงค์เคลื่อนไหวใน ค.ศ. ๑๙๓๐-๑๙๓๑ ซึ่งเริ่มจากการเดินประท้วงภาษีเกลือ (Salt March) ในฐานะจากแรกแห่งการคือเพื่อต่อต้านการผูกขาดของอังกฤษ ตาม

มาด้วยการรณรงค์เคลื่อนไหวโดยปราศจากความรุนแรงตลอด ๑ ปี การต่อสู้สันสนสะเทือน
อำนาจของอังกฤษในอินเดีย และยุติลงด้วยการเจราจาระห่วงอินเดียกับอังกฤษ

แม้ในสถานการณ์ที่ไม่เป็นใจอย่างยิ่ง บังครั้งการต่อต้านแบบไร้ความรุนแรง
ก็ยังก่อให้เกิดความสันสะเทือนทางการเมืองในเขตดีกรองของนาซีบางเขตระหว่างสงครามโลก
ครั้งที่ ๒ บางครั้งก็ช่วยให้ฝ่ายที่ใช้วิธีการนี้ได้ขยับตัวกัน ดังในอเมริกา การต่อต้านโดยไร้
ความรุนแรงได้ยุติความพยายามของควิสลิง (Quisling) ที่จะจัดตั้งรัฐเผด็จการในรูปบริษัทขึ้น
(Corporative State) การไม่ให้ความร่วมมืออย่างลับ ๆ และการท้าทายโดยไร้ความรุนแรง
(ซึ่งมิ่งเมืองนัก) ก็ช่วยชีวิตชาวยิวได้ ในช่วงเวลาดังกล่าว ณ อิสราเอลหนึ่ง ประชาชน
ได้ใช้ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงโคนล้มอำนาจของรัฐบาลเด็ดขาดสองแห่งในอเมริกากลาง ระ-
บอบคอมมิวนิสต์เองก็ได้ล้มลงอำนาจของปฏิบัติการไร้ความรุนแรง ดังกรณีการลุกฮือใน
เยอรมันตะวันออก ค.ศ. ๑๙๕๓ การนัดหยุดงานในคุกของโซเวียต และการปฏิวัติยังการ
ค.ศ. ๑๙๕๖ ในช่วงที่ใช้ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงเป็นหลัก ในสหราชอาณาจักร มีการประท้วง
ความรุนแรงกับบทบาทสำคัญยิ่งในการต่อสู้ของชาวอเมริกันเชื้อสายอาฟริกัน จากการคุ่น้ำาตร
รถประจำทางที่ม่อนต์โกเมอรี อาลาบามา เป็นต้นมา และ ค.ศ. ๑๙๖๘ มีการเดินขบวน
ประท้วงที่น่าทึ่นใจยิ่งในเชคโกสโลวาเกีย อันถือเป็นการปฏิบัติการไร้ความรุนแรงที่ปราศจาก
การเตรียมการ เพื่อบังคับประทุมจากการรุกรานของสหภาพโซเวียต การต่อสู้สัมภพ
แท่ชาวเชคและชาว슬اف กี สามารถต่อต้านอยู่ได้นับแต่เดือนสิงหาคมถึงเดือนเมษายนปีต่อไป
ซึ่งนับว่านานกว่าหากจะใช้ปฏิบัติการต่อต้านทางทหารเสียอีก แม้กรณีจะจบลงด้วยความพ่าย
แพ้ แต่ก็เป็นกรณีที่ควรศึกษาอย่างละเอียดรอบคอบ แม้ผลสำเร็จและชัยชนะของการต่อสู้
โดยไร้ความรุนแรงในอดีตจะยังคงไม่พอเพียง แต่ก็เป็นสิ่งที่น่าทึ่ง โดยเฉพาะเมื่อกำเนิดถึง
จำนวนอันจำกัดของผู้คนที่เข้าร่วมในการต่อสู้ และลักษณะพัน ๆ ปราศจากการเตรียมการ
ของการต่อต้านแบบไร้

ลักษณะเด่นอีกอย่างหนึ่งของปฏิบัติการไร้ความรุนแรง คือความหลากหลายทึ่งใน
แง่ระดับความสำเร็จ เป้าหมายและวิธีการ มีบ้างบางครั้งที่ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงเป็นไป
เพื่อเป้าหมายอันจำกัด หรือเพื่อการปฏิรูปบางสิ่งบางอย่าง (ดังเช่นการคุ่น้ำาตรไม่ใช้รถ
ประจำทางที่ม่อนต์โกเมอรี) บางคราวก็ใช้เพื่อทำลายระบบการปกครองทั้งระบบ (เช่นใน

รัสเซียเมื่อเดือนกุมภาพันธ์-มีนาคม ค.ศ. ๑๙๑๗) และบางที่ก็เป็นไปเพื่อบังกันรัฐบาลที่อยู่
โจรตี (เช่นในเชกโกสโลวาเกีย) ในบางกรณีจึงใจพยายามให้ปฏิบัติการต่าง ๆ เป็นไปโดย
ไร้ความรุนแรง แต่ในบางกรณีความไม่รุนแรงนั้นก็เกิดขึ้นเองโดยมิได้กำหนดไว้ล่วงหน้า แม้
การต่อสู้นั้นจะมีวิธีการมากหลาย แต่การนำวิธีการต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้กับการต่อสู้เรื่องใด
เรื่องหนึ่งดังในการปฏิวัติรัสเซียนนั้นยังไม่มากนัก มีเพียงบางกรณีเท่านั้น (เช่นในการวางแผน
“สองครั้ม” ไร้ความรุนแรงของสมัชชาภาคพื้นทวีปครั้งที่ ๑ ซึ่งก่อตั้งขึ้นโดยชาวอาณานิคม
อเมริกัน เพื่อต่อต้านอังกฤษ ค.ศ. ๑๙๑๔ และการเคลื่อนไหวในอินเดีย ค.ศ. ๑๙๓๐-
๑๙๓๑) ที่ได้มีการวางแผนการต่อสู้ในเชิงพัฒนาการอย่างเป็นขั้นตอน นาน ๆ ครั้ง เช่นใน
กรณีของคานธี ที่จงใจกำหนดทั้งแผนทุทธิศาสตร์และกลวิธีปฏิบัติการพร้อมกันไป ส่วนการ
ที่เจ้าหน้าที่รัฐบาลจะหันช่วยการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงนั้นมีน้อยนัก เช่น ในเยอรมันใน
ช่วง ค.ศ. ๑๙๒๐ หรือระหว่างสองครั้มโลกครั้งที่ ๒ ในการณ์ของรัฐบาลพลัดถิ่น และใน
กรณีเชกโกสโลวาเกีย ค.ศ. ๑๙๒๕ ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงแบบอื่น ๆ ก็มีอีกมากและคงจะ
ดำเนินต่อไป

อย่างไรก็ตาม การต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงทุกแบบมีสมมติฐานพื้นฐานร่วมกันอยู่
ไม่ว่าจะโดยเจ้าชักหรือโดยคดุมเครือก็ตาม นั่นคือทั้งหมดที่ธรรมชาติของอำนาจและวิธีการ
เผชิญกับอำนาจ

บทที่ ๑

ธรรมชาติและการควบคุมอำนาจทางการเมือง

ความนำ

ผู้นิยมปฏิบัติการไว้ความรุนแรงแตกต่างจากนักอุดมคติในจุดสำคัญคือ คนเหล่านี้ มิได้มุ่งจะ “ควบคุม” อำนาจโดยการปฏิเสธหรือขัดอำนาจทั้งไป ตรงข้ามเขาระหันก็ว่า อำนาจนั้นดำรงอยู่จริงในความสมพันธ์ทางสังคมและการเมืองทุกแบบ และเข้าใจว่า การควบคุมอำนาจนั้นคือ “ปัจจุบันฐานของทฤษฎีการเมือง”* และในสังภาระทางการเมืองด้วย บุคคลเหล่านี้ยังมองเห็นความจำเป็นในการใช้อำนาจ เพื่อควบคุมอำนาจของกลุ่มหรือระบบ การเมืองที่เป็นภัยอักด้วย บุคคลเหล่านี้แม้จะแตกต่างจากผู้นิยมความรุนแรงในหลาย ๆ เรื่อง แต่ก็เห็นพ้องท้องกันในสมมติฐานแห่งการใช้อำนาจดังกล่าว

อำนาจทางสังคมนั้นนิยามอย่างสั้นๆ ได้ว่า เป็นความสามารถที่จะควบคุมพฤติกรรม ของผู้อื่นทางตรงและทางอ้อมโดยอาศัยการกระทำของกลุ่มคน ซึ่งการกระทำนั้นมีผลกระทบต่อคนกลุ่มนั้น ๆ อำนาจทางการเมืองคืออำนาจทางสังคมชนิดที่ใช้ไปเพื่อตัดประสงค์ทาง การเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผู้ใช้คือสถาบันทาง ๆ ของรัฐบาล ตลอดจนประชาชนซึ่ง สนับสนุนหรือคัดค้านสถาบันดังกล่าว ดังนั้นอำนาจทางการเมืองจึงอำนาจหน้าที่ทั้ง มวล อิทธิพล แรงกดดันและการบีบบังคับ ซึ่งอาจนำมาประยุกต์ใช้เพื่อสนับสนุนหรือขัด ขวางการทำตามปรารถนาของผู้ครองอำนาจได้ ในหนังสือเล่มนี้ เมื่อใช้คำว่า อำนาจเช่นๆ ควรเข้าใจว่าหมายถึงอำนาจทางการเมือง

๑๕ ธรรมชาติพัฒนาของอำนาจทางการเมืองคืออะไร

การท่อสู่กรุ๊ปแบบและวิธีการควบคุมหรือบังคับรัฐบาลจากการโถมที่ ล้วนนี้ พัฒนาอยู่ที่สมมติฐานหลักเกี่ยวกับธรรมชาติของอำนาจ สมมติฐานเหล่านั้นมักไม่เป็นที่ประจักษ์อย่างชัดเจน ที่จริงผู้คนทั้งหลายมักไม่สูญเสียดึงสมมติฐานเหล่านี้ ผลก็คือคนส่วนใหญ่ มักไม่ค่อยสำนึกรู้ถึงการดำรงอยู่ของสมมติฐานเหล่านี้ และพบว่าหากที่จะทำให้สิ่งเหล่านี้ชัดเจน ขึ้น ความข้อหันเป็นจริงทั้งผู้นิยมความรุนแรงและผู้นิยมปฏิบัติการไร้ความรุนแรง ทั้งนี้ ท่อธรรมชาติของอำนาจที่สำคัญหรือไม่รอบด้านเพียงพอ มากไม่ก่อให้เกิดการจัดการกับอำนาจที่นำไปแล้วมีประสิทธิภาพ

ความเข้าใจอย่างพัฒนาเกี่ยวกับธรรมชาติของอำนาจนี้ ๒ แนวทาง แนวทางแรกคือการเข้าใจว่าประชาชนขึ้นอยู่กับความตั้งใจ การตัดสินใจและการสนับสนุนของรัฐบาล ของตน หรือระบบการจัดลำดับชั้นอื่น ๆ ของตน แนวทางที่สองขึ้นมาคือ การมองว่า รัฐบาล หรือระบบขึ้นอยู่กับเจตนาคือ การทดลองใจและเร่งสนับสนุนของมวลประชาชน บ้างอาจมองอำนาจของรัฐบาลว่าเกิดขึ้นจากคนจำนวนน้อยที่สิตอยู่บนจุดยอดแห่งการสั่งการ หรืออาจพิจารณาว่าอำนาจของทุก ๆ รัฐบาลเกิดมาจากส่วนตัว ๆ ในสังคม บ้างอาจมองอำนาจว่า เป็นสิ่งที่เสริมสร้างเกื้อหนุนตนเอง คงทัน ไม่อาจถูกควบคุมหรือทำลายได้โดยง่ายและรวดเร็ว หรืออาจเข้าใจว่าอำนาจทางการเมืองนั้นเป็นรากฐาน ทั้งพลังและการดำรงอยู่ของมันขึ้นอยู่กับ การเสริมแต่งเหล่งที่มาแห่งอำนาจนั้น โดยการปราสาณร่วมมือของปวงชนและสถาบันอันหลากหลาย และการปราสาณร่วมมือกันนี้อาจไม่ดำเนินไปเรื่อย ๆ ก็เป็นได้

ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงมีพัฒนาอยู่บนทัศนะแบบที่ ๒ ที่มองว่า รัฐบาลขึ้นอยู่ กับประชาชน อำนาจนั้นเป็นเพหุภาวะ และอำนาจทางการเมืองก็เป็นรากฐาน เพราะขึ้นอยู่กับ การเสริมกำลังอำนาจของกลุ่มต่าง ๆ ทัศนะแบบแรกที่ว่าประชาชนขึ้นอยู่กับรัฐบาล อำนาจทางการเมืองมีความเห็นใจและเป็นเครื่องเดียวกัน อำนาจมาจากคนจำนวนน้อย และยังเสริมสร้างตัวอำนาจเอง และคงทันถาวรนั้น คุณรองรับความรุนแรงทางการเมืองส่วนมาก (ข้อ ยกเว้นที่ควรดำเนินคือสิ่งกระทำการหยุดในระดับที่เน้นหนักทางการเมือง) ข้ออคติเดียงในบทนี้คือ การเสนอว่า ทฤษฎีแห่งอำนาจที่รองรับปฏิบัติการไร้ความรุนแรงอยู่นั้น มั่นคงและเที่ยงแท้ กว่าทฤษฎีซึ่งรองรับปฏิบัติการด้วยความรุนแรงทั่ว ๆ ไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการท่อสู่ทาง

การทหาร ทั้งนี้เช่นนี้อาจเรียกได้ว่าเป็น “ทฤษฎีเนื้อเดียว” (monolith theory) ซึ่งตรงข้ามกับทฤษฎีพหุภาวะ และการพึงพิง ที่รองรับปฏิบัติการไว้ความรุนแรง อันเป็นเนื้อหาสาระหลักในบทนี้

“ทฤษฎีเนื้อเดียว” ว่าด้วยอำนาจ มีสมมติฐานอยู่ที่ว่าอำนาจของรัฐบาลนั้นมีปริมาณมวลภาวะ หรือ Quantum ที่สติตอยู่กับที่ตามสมควร Quantum คือ “ปริมาณของพลังงานที่เป็นหน่วยเฉพาะโตกด ๆ” เป็นพลังที่ “มีอยู่เดิมแล้ว” เข้มแข็ง เป็นอิสระ คงทน (ถ้าไม่ใช่เป็นสิ่งที่ทำลายมิได้) เสริมสร้างตนเองและเกื้อกูลกันเอง โดยเหตุที่มีคุณลักษณะดังกล่าว ในการวิเคราะห์ขั้นสดท้าย อำนาจเช่นนั้นจึงมีอำนาจคุ้ม หรือทำลายล้างได้โดยประชาชน แต่ด้วยการซุญญ่าหรือการใช้พลังทางกายภาพที่เหนือกว่าเท่านั้น การสังคมมีทัศนะที่ยอมรับชาติของอำนาจทางการเมืองแบบเนื้อเดียวเป็นพื้น

หากความเชื่อที่ว่า อำนาจทางการเมืองมีความคงยืนนานคงปั่นปือติดศีลาที่แข็งแกร่งนั้นเป็นจริง ก็หมายความว่าอำนาจดังกล่าวนั้นจัดอยู่ในความคุ้มครองของความคุ้มคุ้นของโดยใจสมัคร (ดังจะได้พิจารณาต่อไปข้างหน้า) โดยการเปลี่ยน “กรรมสิทธิ์” ในอำนาจเนื้อเดียว (ของรัฐ)—ไม่ว่าจะด้วยกระบวนการวิธีการปกติ (เช่น การเลือกตั้ง) หรือโดยวิธีการที่ไม่ธรรมดា (เช่น ราชอาณาจักรหรือรัฐประหาร) หรือด้วยความรุนแรงทำลายล้าง (อย่างเช่น สมรภูมิทั่ว ๆ ไป) ทั้งนี้แบบเนื้อเดียวเช่นนี้ ไม่ยอมรับว่าการควบคุมและพลังกดดันที่มีประสิทธิภาพในรูปแบบอื่นเป็นไปได้ แต่การพิจารณาอำนาจของรัฐบาลจากทัศนะของทฤษฎีเนื้อเดียวเช่นนี้ไม่ถูกต้องนัก และจะขยายธรรมชาติแห่งอำนาจของผู้ปกครองหรือระบบปกครองต่าง ๆ

การอาศัยความรุนแรงทำลายล้างมาควบคุมอำนาจทางการเมืองนั้น ในทัศนะของนักทฤษฎีปฏิบัติการไว้ความรุนแรงแล้ว เปรียบเสมือนการพยายามใช้ฝามาควบคุมไหร้อนจากเตาไฟอยู่ ในขณะที่เบ็ดโอกาสให้กองไฟข้างล่างลุกโผลอย่างไว้การควบคุมได้ ๆ

ปฏิบัติการไว้ความรุนแรงมีพื้นฐานอยู่ที่การพิจารณาว่า มนุษย์สามารถควบคุมอำนาจทางการเมืองอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดได้ที่เหลือกำเนิดของมันเอง บทนี้เป็นการศึกษาพิเคราะห์ว่าเหตุใดจึงเป็นเช่นนี้และจะทำเช่นนี้ได้อย่างไร

ragazzi งานทางสังคมของอำนาจทางการเมือง

นักศึกษาทางการเมืองมักพูดบ่อย ๆ ตรงที่มองการตัดสินใจทางการเมือง เหตุการณ์และบัญชาโดยแยกออกจากสังคมแวดล้อมที่ส่งเหล่านักศึกษา ragazzi ของอำนาจทางการเมืองนั้นห่างลึก และลอดผ่านโครงสร้างที่เป็นรูปแบบของรัฐ ลงไปในทวีสังคมนั้นเอง ผลก็คือธรรมชาติของวิธีการควบคุมอำนาจจะแตกต่างกันอย่างหน้ามือเป็นหลังมือ หากที่กล่าวมานี้ไม่เป็นจริง

ข้อสังเกตที่ชัดเจนเรียบง่ายและทรงความสำคัญในทางทฤษฎีและปฏิบัติอย่างยิ่ง กว่ามักถูกเลื่อนไปอยู่เสมอ คือบ้านเรือนหรือกลุ่มนบุคคลที่ดำรงตำแหน่งสูงสุดในการตัดสินใจ และออกคำสั่งในรัฐบาล ซึ่งเรียกว่า “ผู้ปกครอง”^๔ นั้น อำนาจที่คนเหล่านี้ใช้กันอยู่นี้ได้ดำรงอยู่ในทวีของเข้า อำนาจจะต้องมาจากเหล่าที่อยู่นอกทัวเข้า จริงอยู่ มีบ้างบางคนที่ชาญฉลาดหรือมีคุณสมบัติส่วนตน หรือบันดาลให้เกิดความมั่นใจให้เห็นอกว่าผู้อื่น แท่นนี้มีอาจปฏิเสธข้อเท็จจริงที่ว่า อำนาจทางการเมืองที่คนเหล่านี้ใช้ในฐานะผู้ปกครอง มาจากสังคม ที่ทนปักษ์รองนั้นเอง ดังนั้นเมื่อผู้ปกครองจะใช้อำนาจ เขาต้องสามารถชั่นนำพุทธิกรรมของคนอื่น ๆ สามารถใช้ทรัพยากรทั้งทรัพยากรบุคคลและวัสดุจำนวนมาก ใช้กลไกในการบังคับ ควบคุม และผลักดันให้ระบบราชการปฏิบัติการตามนโยบายของตน องค์ประกอบของอำนาจทางการเมืองเหล่านี้ล้วนอยู่นอกทัวของผู้ทรงอำนาจทั้งสิ้น

สถานการณ์ที่ trig ที่นักเขียนชาวฝรั่งเศสในศตวรรษที่ ๑๖ ชื่อ เอเตียง เดอ ลาโนเอต (Etienne de La Boétie) เคยพรรณนาไว้ว่าเมื่อเขากล่าวถึงอำนาจของบรรดาช่าง “คนผู้รังแกท่านนั้นมีเพียง ๒ ตา ๒ มือ ร่างเดียว และไม่มีอะไรอื่นแปลกไปจากผู้ที่ด้อยที่สุด ในหมู่มหาประชาชนในครองท่าน เว้นแต่ความได้เปรียบที่ท่านมอบให้แก่เขามาเพื่อทำลายท่าน”^๕ เมื่อกัมศตวรรษที่ ๑๙ ออกรุส คอมท์ (Auguste Comte) ก็เสนอว่า ทฤษฎีที่นิยมกันในเวลานั้น ซึ่งเชื่อว่าผู้ปกครองมีระดับอำนาจที่คงทนไม่เปลี่ยนแปลง ไม่ถูกต้อง ตรงข้าม คอมท์ยืนยันว่าอำนาจของผู้ปกครองนั้นแปรผันได้ และระดับของอำนาจก็ขึ้นอยู่กับสังคมที่ให้อำนาจแก่เขานั้นเอง^๖

ก. ที่มาแห่งอำนาจ

หากอำนาจทางการเมืองมิได้แฟงอยู่ในทวีผู้กุมอำนาจ ดังนั้นอำนาจทางการเมือง

จักรต้องมีที่มาจากการยกเว้นจากกฎหมายนอก อันที่จริงอำนาจการเมืองดูจะเกิดขึ้นมาจาก การประทับตราสัมพันธ์ ระหว่างแหล่งที่มาแห่งอำนาจต่อไปนี้บางแหล่งหรือทั้งหมด :

๑. อำนาจหน้าที่ (authority) ขอบข่ายและความเข้มของอำนาจหน้าที่ของผู้ปกครอง ต่อผลเมืองของตนเป็นองค์ประกอบสำคัญยิ่งที่มีผลต่ออำนาจของผู้ปกครอง

อำนาจหน้าที่หรือสิทธิธรรมหมายถึง "...สิทธิที่จะสั่งหรือกำหนด ซึ่งผู้อื่นจะรับฟังหรือทำตาม" เป็นอำนาจที่ประชาชนยอมรับโดยสมัครใจโดยปราศจากการบังคับใดๆ

๒. ทรัพยากรมนุษย์ จำนวนคนที่เชื่อฟังผู้ปกครอง รวมมือกับผู้ปกครอง หรือให้ความช่วยเหลือผู้ปกครองเป็นพิเศษ อัตราส่วนของคนพวณ์ต่อประชากรทั้งหมด และรูปแบบตลอดจนระดับการจัดการของคนเหล่านี้ ล้วนมีผลต่ออำนาจของผู้ปกครอง

๓. ทักษะและความรู้ ทักษะ ความรู้และความสามารถของคนเหล่านั้น ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบเหล่านี้ กับความต้องการของผู้ปกครอง ล้วnmีผลกระทำต่ออำนาจของเขารา

๔. องค์ประกอบที่สมัสมิได้ องค์ประกอบทางอุดมการณ์และจิตวิทยา ดังเช่น นิสัยและทัศนคติต่อการยอมจำนนและการเชื่อฟัง การเมืองรัฐบาล อุดมการณ์หรือสำนึกแห่งกิจการที่พึงกระทำร่วมกัน หรือการปราศจากสิ่งเหล่านี้ ล้วnmีผลต่ออำนาจของผู้ปกครองที่สัมพันธ์กับมวลประชาชน

๕. ทรัพยากรทางวัตถุ ขอบข่ายของการที่ผู้ปกครองควบคุมทรัพย์สิน ทรัพยากรธรรมชาติ ทรัพยากรทางการเงิน ระบบเศรษฐกิจ วิธีการติดต่อสื่อสารและคอมนาคมทั้งหมด ล้วnmีส่วนกำหนดขอบเขตแห่งอำนาจ

๖. อำนาจในการให้คุณและโทษ (sanctions) แหล่งสุดท้ายแห่งอำนาจของผู้ปกครองคือขอบข่ายและประเภทของความสามารถในการให้คุณและโทษของผู้ปกครอง ทั้งต่อผลเมืองของตนและเมื่อขาดแยกผู้ปกครองอื่น ๆ

จอห์น ออสติน (John Austin) เคยเขียนไว้ว่า อำนาจในการให้คุณและโทษ หรือการลงทัณฑ์ คือ "การบังคับให้ในยอมเชื่อฟัง" ซึ่งผู้ปกครองใช้กับผลเมืองของตน เพื่อเสริมการยอมรับอำนาจหน้าที่ของตนโดยสมัครใจ และเพิ่มพูนระดับการเชื่อฟังคำสั่งของตน ด้วยอำนาจเหล่านี้อาจเป็นความรุนแรงหรือไม่รุนแรงก็เป็นได้ อาจจงใจใช้เพื่อเป็นการ

ลงโทษหรือบังกันก็ได้เช่นกัน พลเมืองเองก็อาจใช้อำนาจทำองค์กับรัฐบาล หรือต่อพวกของตนเองก็ได้เช่นกัน (ซึ่งจะได้พิจารณาต่อไปข้างหน้า) รัฐบาลยังอาจใช้การลงทัณฑ์แบบอื่น ๆ กับรัฐบาลอื่น ๆ ให้หลายรูปแบบ เช่น การตัดความสัมพันธ์ทางการทูต การห้ามค้าขาย เพื่อควบคุมเศรษฐกิจ การรุกรานทางทหารและการทั้งระเบิด การใช้ความรุนแรงลงทัณฑ์ภายในประเทศ เช่น การประหารชีวิตหรือการจำคุก โดยทั่วไปมักมีลงโทษการขังขึ้นไม่ซื้อฟัง แต่ไม่ถูกดำเนินไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้แต่เดิม เว้นแต่เพียงเพื่อกันมิให้คนอื่น ๆ ดื้อตึงขึ้นต่อไป การลงทัณฑ์ด้วยความรุนแรงในบางกรณี และการลงทัณฑ์โดยไร้ความรุนแรงส่วนมาก มุ่งจะบรรลุเป้าหมายดังเดิม กรณีดังกล่าวมักได้แก่การทำสมรรถามแบบแผน ตลอดจนการนัดหยุดงาน การคว่ำบาตรและการไม่ให้ความร่วมมือทางการเมือง โดยปกติการลงทัณฑ์เป็นกุญแจสำคัญของการเมืองภายในและการเมืองระหว่างประเทศ

ที่มาแห่งอำนาจเหล่านี้จะมีอยู่เสมอหากไม่ทั้งหมดก็เป็นบางแหล่ง แต่จะต่างกันก็เพียงระดับเท่านั้น ยกนักที่ที่มาแห่งอำนาจเหล่านี้จะมีให้ปักครองใช้พร้อมๆ กันทั้งหมด หรือ หายไปหมดโดยสันเชิง ที่มาแห่งอำนาจเหล่านี้เปลี่ยนตลอดเวลา ทั้งนี้ยอมมีผลต่อการเพิ่มหรือลดอำนาจของผู้ปกครอง หากที่มาแห่งอำนาจต้องอยู่โดยไร้ขอบเขต อำนาจของผู้ปกครองก็ไร้ขอบเขตตามไปด้วย อย่างไรก็ตามในทางตรงกันข้าม หากที่มาเหล่านี้มีขีดจำกัด อำนาจทางการเมืองของผู้ปกครองก็จำกัดตามไปด้วยเช่นกัน

๔. ที่มาแห่งอำนาจเหล่านั้นอยู่กับการยินยอมเชือพง

หากพิจารณาที่มาแห่งอำนาจของผู้ปกครองให้ลึกซึ้งลงไปอีก จักพบว่าที่มาแห่งอำนาจเหล่านั้นอยู่กับการยินยอมเชือพงและให้ความร่วมมือของผู้ได้ปกครอง อย่างลึกซึ้ง ลองพิจารณา อำนาจหน้าที่ หรือ สิทธิธรรม จากทัศนะเช่นนี้เป็นตัวอย่าง อำนาจหน้าที่เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการดำรงอยู่และปฏิบัติการของระบบการปกครองทุกชนิด ไม่ว่าอำนาจการนับบังคับทางกฎหมายจะยังไงก็เพียงไร ผู้ปกครองทุกคนก็ต้องอาศัยการยอมรับอำนาจหน้าที่ของตน ตลอดจนการยอมรับสิทธิในการปกครองและสิทธิในการสั่งการของตน กุญแจสำคัญของ การยอมรับเชือพงเป็นสิ่ง คือการเข้าใจถึงจิตใจของคน โดยนิยามแล้ว อำนาจหน้าที่จะต้องเป็นที่ยอมรับของปวงชนอย่างสมควรใจ ดังนั้นอำนาจหน้าที่ของผู้ปกครองจึงขึ้นอยู่กับเจตจำนงที่คือของผู้ได้ปกครองและจะเปลี่ยนไปเมื่อเจตจำนงดังกล่าวแปรสภาพไป

หากการยอมรับอำนาจหน้าที่ของผู้ปักครองเป็นสิ่งจำเป็นขั้นพื้นฐานสำหรับผู้ปักครอง การสูญเสียอำนาจหน้าที่ก็จะมีผลร้ายแรงต่อตำแหน่งและอำนาจของผู้ปักครอง เมื่อผู้ใต้ปักครองยอมรับอำนาจหน้าที่ของผู้ปักครอง เพราะเขารู้ว่าจะมีผลดีในทางศึกธรรม อีกทั้งเป็นประโยชน์ต่อสังคมและประเทศของตน ผู้ใต้ปักครองก็อาจปฏิเสธสิทธิธรรมของผู้ปักครองได้ด้วยเหตุผลอย่างเดียวกัน การยินยอมเชือพึงของผู้ใต้ปักครองมีแนวโน้มจะเสื่อมลง หากอำนาจหน้าที่ของผู้ปักครองอ่อนลง หรือถูกทำลายลงไป เมื่อถึงจุดนั้น การยินยอมเชือพึงจะไม่เป็นเรื่องเกยชินโดยนิสัยอีกต่อไป การตัดสินใจจะเชือพึงหรือไม่เชือพึงจะเป็นไปด้วยความสำนึกระหว่างที่การยินยอมเชือพึงได้

หากผู้ใต้ปักครองปฏิเสธสิทธิในการปักครองและสั่งการของผู้ปักครอง ก็เท่ากับว่า พากเขากำลังเพิกถอนการยินยอมพร้อมใจของกลุ่ม หรือการยอมรับโดยทั่วไปอันเป็นสิ่งที่ทำให้รัฐบาลดำรงอยู่ได้ การสูญเสียสิทธิธรรมทำให้อำนาจของผู้ปักครองแตกสลายไป อำนาจจะถูกถอนลงถึงขั้นที่สิทธิของเขาระบุกปฏิเสธ หากการสูญเสียดังกล่าวเป็นไปอย่างรุนแรง รัฐบาลนั้น ๆ ก็อยู่ในภาวะวิกฤต

ประเด็นที่ ๒ ที่ควรพิจารณาคือ การที่พลเมืองมีส่วนเกื้อหนุนระบบที่ดีต่ออย่างไร ผู้ปักครองทุกคนจำต้องพึงพอใจถึงความร่วมมือและเกื้อหนุนของพลเมืองในการจัดระบบเศรษฐกิจและการบริหาร ผู้ปักครองทุกคนต้องพึงพิงทักษะ ความรู้ คำปรึกษา แรงงาน และความสามารถในการบริหารจากพลเมืองของตนจำนวนไม่น้อย ยิ่งการควบคุมของผู้ปักครอง ละเอียดกว้างไกลพียงไร ก็จักยิ่งต้องอาศัยความช่วยเหลือมากmanyเพียงนั้น การก่อภูมิอำนาจของผู้ปักครองทำนองนี้จะมีตั้งแต่การที่ผู้อำนวยการทางเทคนิคให้ความรู้จำเพาะอย่าง ความพยายามศึกษาวิจัยของนักวิทยาศาสตร์ สมรรถภาพในการบริหารงานตั้งแต่ความร่วมมือของหัวหน้าองค์กรไปจนกระทั่งพนักงานพิมพ์ดี กรรมกรโรงงาน พนักงานขนส่งและช่างระบบเศรษฐกิจและการเมืองดำเนินไปได้ ก็เพราะความเกื้อหนุนจากผู้คนมากมายทั้งบ้านเมืองและกลุ่มย่อย

อำนาจของผู้ปักครองขึ้นอยู่กับการเกื้อหนุนดังกล่าวอย่างท่อเนื่อง ไม่เพียงแต่จากบ้านเมือง เจ้าหน้าที่ ลูกจ้างและพนักงานต่าง ๆ เท่านั้น แต่ยังจากองค์กรใหญ่น้อยและนานาสถาบัน ซึ่งประกอบเป็นระบบโดยรวม อาจเป็น กรม กอง ทบวง สาขา คณะ

กรรมการ หรือหน่วยงานทำงานนี้ บังเจชันและกลุ่มอิสระอาชญากรรมเกือบหนุนได้ลั้นใด
หน่วยองค์กรเหล่านี้ก็อาจปฏิเสธที่จะให้การสนับสนุนผู้ปักครอง เพื่อให้สามารถรักษาตำแหน่ง
ของตนหรือดำเนินการตามนโยบายของตนได้นั่น “ดังนั้นจึงไม่มีหน่วยงานใดที่จะดำเนิน
การตามบัญชาของนายหน้าได้ หากสมาชิกของหน่วยงาน (ไม่ว่าจะเป็นหน่วยหรือองค์กรหรือ
บังเจชัน) ไม่ยอมให้หน่วยงานของตนทำงาน”

หากมวล “ผู้ช่วย” ดังกล่าวปฏิเสธสิทธิธรรมของผู้ปักครอง การดำเนินงานตาม
ประณามของผู้ปักครองก็อาจไม่ผล หรือประชาชนอาจตัดสินใจบางอย่างเอง หรือกระทั่ง
ยุทธิการเกือบหนุนที่เคยทำมาเป็นปกติ ในกรณีดังกล่าว อาจมีการลงทันทีกันบ้างเพื่อเป็นหลัก
ประกันว่า ความช่วยเหลือและสนับสนุนจากผู้ตั้งปักครองจะยังคงมีอยู่ท่อไปในระดับที่น่าพอใจ
อย่างไรก็ตาม การใช้วิธีการบังคับเพื่อให้ได้มาซึ่งการทำตามคำบัญชาของผู้ปักครองนั้น ยัง
ไม่เพียงพอ เพราะผู้ปักครองต้องพึงพิสูจน์ว่า การยินยอมทำงานแบบเดียวนี้ได้และผิด
แผน ดังนั้นวิธีการบังคับนี้จึงใช้ไม่ได้ผลตราบเท่าที่สิทธิธรรมของผู้ปักครองในหมู่มวลชนนั้น
ถูกจำกัด

ความที่ผู้ปักครองต้องพึงพิสูจน์ในการทำให้ระบบของคนดำเนินไปได้ ตนเองตกล
อยู่ใต้อิทธิพลและการใช้อำนาจ ทั้งของผู้ช่วยโดยตรงและของมหาชนโดยทั่วไปอย่างท่อเนื่อง
ยังพึงพิสูจน์มากเท่าไรนักก็ยังถูกควบคุมมากเท่านั้น

ประเด็นที่ต้องพิจารณาสืบไปคือ ความสัมพันธ์ระหว่างการลงทันทีกับการยินยอม
เชื้อพั่ง ในกรณีที่เกิดความไม่สงบขึ้น หากระบบปักครองไม่เปลี่ยนตัวเองให้สอดคล้องกับ
ความต้องการของมหาชน ก็คงต้องพึงการใช้กำลังมากขึ้น การใช้ทันทีอำนาจเช่นนี้มักเป็น
ไปได้ แม้จะไม่เป็นที่พอด้วยนักก็ตาม ทั้งนี้เพราะบ่อยครั้งขณะที่คนกลุ่มนี้งดงามปฏิเสธสิทธิ-
ธรรมของผู้ปักครอง คนอีกส่วนหนึ่งก็ยังคงภักดีและตั้งใจจะช่วยรักษาระบบดังกล่าว ทั้ง
ดำเนินการตามนโยบายของรัฐด้วย ในกรณีดังกล่าว ผู้ปักครองอาจใช้ผู้คนที่ภักดีต่อตน เช่น
ทหารหรือตำรวจ ให้ใช้กำลังต่อคนที่เหลือ อย่างไรก็ตามแม้ในกรณีดังกล่าว การใช้ทันที
อำนาจก็มิใช่ทักษิณในการรักษาระบบการปักครองใด ๆ ด้วยเหตุผลหลายประการ กลุ่ม
ผู้ปักครอง (ทั้งภายในและต่างด้าน) จะยังคงรวมตัวกันด้วยเหตุอื่น มิใช่ด้วยการลงทันที ยิ่ง
กว่านั้นสมรรถภาพของผู้ปักครองในการใช้ทันทีอำนาจทั้งในประเทศไทยและกับต่างประเทศก็

กำหนดขึ้นและดำเนินอยู่ได้ด้วยความเกือบแนนอนอย่างมากตามจากพลเมืองนั่นเอง

การใช้ทันทีอำนวยนั้นเป็นสิ่งสำคัญในการรักษาอำนาจทางการเมืองของผู้ปกครอง โดยเฉพาะในยุคโบราณ แต่ความสามารถในการใช้ทันทีอำนวยนี้อาจมีการเชื่อฟังและการให้ความร่วมมือของพลเมืองอย่างน้อยก็จำนวนหนึ่ง นอกจากนี้การที่ทันทีอำนวยเหล่านี้จะมีประสิทธิภาพหรือไม่ ขึ้นอยู่กับแบบแผนการยอมรับของราษฎรเป็นการเฉพาะ เรายังได้พิจารณาสิ่งเหล่านี้ไปทีละประเด็น

หากไม่มีการเกือบแนนอนและร่วมมือบางรูปแบบแล้ว ไม่มีผู้ปกครองคนใดจะสามารถใช้ทันทีอำนวยของตนต่อบรรดาผู้คนที่ตนมุ่งจะปกครอง หรือต่อศัตรุที่กำกว่าในระดับนานาชาติ สมรรถนะของนั้นอยู่อย่างมากกับประชาชนของเขาว่าจะยอมเป็นตัวตรวจสอบและทหารให้เขารึไม่ หากยอม สมรรถนะดังกล่าวยังขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพในการปฏิบัติตามคำสั่งเพื่อการลงทันทีนั้นด้วย หรือยังไประว่านั้น วัตถุอาวุธทั้งหลายนั้นเอง ก็เป็นผลผลิตทางสังคม เมื่อล่วงระดับของครั้งและคันธนูไปแล้ว ขบวนการผลิตประกอบอาวุธ เช่น ปืน ระเบิด เครื่องบิน รถถังและอื่น ๆ ล้วนขึ้นอยู่กับการให้ความร่วมมือทางสังคมทั้งสิ้น และปัจจุบันที่จะต้องเป็นการประสานร่วมมือของผู้คน องค์กร และสถาบันอันหลากหลาย แม้เทคโนโลยีก็ได้เปลี่ยนข้อเท็จจริงนี้ พัฒนาการใหม่ ๆ ทางค้านการติดต่อสื่อสารและการอาวุธในอนาคต อาจทำให้ความช่วยเหลือที่ต้องการสำหรับการลงทันทีลดลงไประดับหนึ่ง และอาจทำให้ชนิดของพันธุ์อำนวยเปลี่ยนไป เท่าความสัมพันธ์ของการพึงพิงจะมิได้ลดลงไปหรือสูญเสียไป

ในท้ายที่สุด แม้จะประสิทธิภาพของตัวตรวจสอบและทหารในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างกระตือรือร้น ก็มักขึ้นอยู่กับมวลประชาชนทั่วไป ว่าจะสมควรใจสนับสนุนหรือคัดค้าน การงานดังกล่าวเพียงใด ดับเบลลิว อร์ดลิน (W.A. Ruldin) เคยชี้ให้เห็นว่ารัฐมิได้คำร้องอยู่ด้วย “กำลัง” หากแต่รัฐนั้นครอบครองกำลังตราบท่าที่ราษฎรส่วนมากเห็นว่าเป็นสิ่งที่ชอบ เพาะะฉะนั้น ความสามารถในการใช้ทันทีอำนวยอาจขึ้นอยู่กับความร่วมมือ แต่ประสิทธิภาพหรือความไวประสิทธิภาพของการใช้ทันทีอำนวยเมื่อมีอยู่และถูกใช้นั้น ขึ้นอยู่กับปฏิกริยาของผู้คนที่ต้องเผชิญกับการใช้อำนวยดังกล่าวเท่านั้นเอง

ดังนั้น แบบแผนการยอมรับของราษฎรจะมีส่วนอย่างมากในการกำหนดกระบวนการใช้ทันทีอำนวยที่ “จำเป็น” เพื่อเพิ่มพูนการเชื่อฟังและแม้กระทั่งประสิทธิภาพสมพัทธ์

ของการใช้อำนาจเหล่านั้น (ในที่นี่เรามากล่าวถึงระดับการยินยอมเชือพึงโดยไม่ต้องขอเขียน และระดับการดื้อเพ่งอย่างท่อเนื่องถึงแม้มีการลงโทษ) การยินยอมเชือพึงและการใช้กำลัง จึงมีส่วนเสริมกันและกัน ยิ่งแบบแผนการยินยอมเข็มแข็งเพียงไร การใช้อำนาจก็จะยิ่งมีประสิทธิภาพเพียงนั้น (และในทางกลับกันด้วย) และยิ่งแบบแผนการยินยอมเชือพึงอ่อนแอ เพียงไร ประสิทธิภาพในการใช้กำลังก็จะลดลงเพียงนั้น (และในทางกลับกันก็จะเป็นจริงด้วย) ทั้งนี้โดยอาจมีระดับการเปลี่ยนตลอดเวลา การณ์ดังกล่าวจะเป็นจริงกับระบบการปกครอง ทุกชนิดรวมทั้งระบบเด็ดขาดเช่นเดียวกัน

ดังนั้นเราอาจสรุปข้อพิจารณาถูกເถียงข้างทันได้ว่า อำนาจของผู้ปกครองนั้นมีได้ เป็นมวลแห่งอำนาจ “ที่มีมาเดี๋ยวนี้” แบบอยู่กับที่ ในทางตรงกันข้าม อำนาจของผู้ปกครอง จะเปลี่ยนไป เพราะจำนวน แบบชนิด และคุณภาพของพลังทางสังคมที่เข้าควบคุมนั้น จะเปลี่ยนไป

ท่านองค์เดียว ก็ความแปรผันของอำนาจแห่งผู้ปกครองก็ผูกพันโดยตรง หรือ โดยทางอ้อมกับเจตจำนงของประชาชนภูมิที่จะยอมรับผู้ปกครอง เชือพึง ร่วมมือกับเขา และ ดำเนินการตามปรารถนาของเข้า ความร่วมมือของประชาชนภูมิ ในฐานะทัวกำหนดการได้ มาซึ่งที่มาแห่งอำนาจและรวมถึงขอบข่ายและความสามารถแห่งอำนาจของผู้ปกครองนั้น ทรง ความสำคัญยิ่ง ถึงขนาดที่เบร์ทรอนด์ เดอ ชูเวอแนล (Bertrand de Jouvenel) กล่าวว่า อำนาจทางการเมืองของผู้ปกครองกับที่มาแห่งอำนาจของตนและการยินยอมเชือพึงของราชภูมิ นั้น มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด จนอาจเรียกได้ว่าอยู่คนละด้านของเครื่องหมายเท่ากับใน ทางคณิตศาสตร์เลยที่เดียว^{๑๐}

ทำไมคนจึงยอมเชือพึง

คุณสมบัติประการเดียวที่สำคัญที่สุดของรัฐบาลได้ ๆ ชี้ทางขาดไปแล้ว รัฐบาล ก็จะดำรงอยู่ได้ คือการยินยอมและเชือพึงของประชาชนภูมิ การยินยอมเชือพึงคือหัวใจของ อำนาจทางการเมือง

คนส่วนใหญ่ก็เข้าใจเอาว่า การออกคำสั่งและดำเนินการไปตามคำสั่ง มีสภาพ เป็นปฏิบัติการที่มีลักษณะโคด และเป็นไปโดยอัตโนมัติมากก็น้อย และดังนั้นการใช้อำนาจ

ทางการเมืองซึ่งมีสภาพเป็นความสัมพันธ์ด้านเดียว หากความข้ออ้างเป็นจริง ข้อเสนอแนะใดๆ ทว่าอย่างน่าเชื่อของผู้ปกครองอาจถูกควบคุมโดยการล็อกทอน หรือเพิกถอนการให้ความร่วมมือและ การยินยอมเชือพงนั้นจะเป็นสิ่งเหลวไหล เพราะคำสั่งและการดำเนินการตามคำสั่งจะแยกกัน ไม่ออก อย่างไรก็ตาม สมมติฐานดังกล่าวไม่เป็นจริง ทั้งนี้ เพราะคำสั่งและการยอมเชือพงนี้ ความสัมพันธ์ดังนั้นมีอิทธิพลต่อ กันและกัน และมีการประทับสัมพันธ์บางระดับ ซึ่ง เป็นการกระทำที่ “กำหนดซึ่งกันและกัน”^{๑๖} อันข้องเกี่ยวกับความสัมพันธ์ ด้านระหว่าง ผู้ปกครองและผู้ใต้ปักครอง

การลงทันท์เพื่อความดีดีไม่ยินยอมนั้น เป็นเรื่องที่รายเรื่องมากสำหรับความ สัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับราชภูมิ ยิ่งกว่าเมื่อกิจขันในความสัมพันธ์แบบอื่น ๆ ระหว่าง ผู้คนที่มีความเห็นที่แตกต่างกัน (ผู้บังคับบัญชา) กับผู้คนซึ่งอยู่ใต้การควบคุมหรือให้ระเบียบของผู้ บังคับบัญชา (ผู้ใต้บังคับบัญชา) อย่างไรก็ตาม การประทับสัมพันธ์และการพึงพิงระหว่างผู้ ปกครองกับผู้ใต้ปักครอง และความสัมพันธ์ระหว่างผู้เห็นอกหัวและต่อกหัวอื่น ๆ ล้วนมีความ คล้ายคลึงกันที่พนฐานอยู่บน-principle ศาสตราจารย์ฮาล์ด ลาสเวล (Harold Lasswell) ยอด ชิมเมล (Georg Simmel) นักสังคมวิทยาชาวเยอรมัน และเชสเตอร์ บาร์นาร์ด (Chester Barnard) นักวิเคราะห์ชาวอเมริกันผู้เขียนหนังสือ The Functions of the Executive ล้วน ใช้เห็นท่านที่หลังซึ่งเกี่ยวกับธรรมชาติแห่งการประทับสัมพันธ์และการพึงพิงนี้ ศาสตราจารย์ ลาสเวล ได้ยกย่องเช่นว่าเป็นทัวอย่าง โดยตั้งข้อสังเกตว่า ในขณะที่ไทยกราจลงโทษ ผู้ลénที่ไม่ปฏิบัติตามคิทีได้เห็นนี้ หากวงคุนตรีไม่พึงใจไทยกราจอาจลงโทษเขาได้เช่นกัน ด้วยการ “จะไม่ให้การร่วมมือหรือก่อความหาเรื่อง... งานอาจทำให้ไทยกราจได้” ลาสเวลเสริมว่า ความสัมพันธ์แห่งอำนาจจะไม่ครบสมบูรณ์หากปราศจากการลงรอยกันของผู้ ให้บังคับบัญชาดังที่คาดไว้ (ไม่ว่าจะในรูปของ “การยินยอมอย่างเจ้าจริงเจ้าจั่งหรือการเห็น พ้องชนิดเดียวยา”) แม้ว่าจะมีภัยหรือการลงทันท์รออยู่^{๑๗}

ชิมเมลได้นำเสนอตัวอย่างการประทับสัมพันธ์แบบอื่น ๆ ซึ่งเกิดขึ้นแม้ในยามที่ไม่ คาดว่าจะเกิดขึ้นได้ เขยักตัวอย่างความสัมพันธ์ระหว่างป้าอกับพ่อพี่ ครุกับนักเรียนในชั้น และนักหนังสือพิมพ์กับผู้อ่าน มาเป็นกรณีที่ผู้อยู่ใต้อิทธิพลมีอิทธิพลต่อผู้อยู่เหนือกว่าอย่าง สำคัญ แม้กระทั่งในกรณีของนักสะกดจิตและผู้ถูกสะกด ก็ยังมีการถ้อยที่ถ้อยอาศัยกันและการ

พึงพิจารณาว่ากันมาเกี่ยวข้อง เขาสรุปว่า "...กระทุกท่านที่ทำตัวอย่อนาจ่าที่สุด....ก็ยังสามารถมีปฏิกริยาท่อนายได้อย่างน้อยก็ในบางรูปแบบ""^๔

บาร์นาร์ดได้ชี้ว่า การประทับสมัพน์ทำงานองค์เพื่อกันเกิดขึ้นระหว่างสถาบัน และระหว่างหน่วยอย่างต่าง ๆ ภายในองค์กรอันซับซ้อน เขายังคงปฏิบัติการเหล่านี้ไว้เป็น "ความพยายามประสานกัน" เพราะหน่วยไหนอสูตรก็ต้องอาศัยสماชิกะระดับต่างหรือองค์กรย่อยเป็นตัวทำการตามบังคับบัญชาที่ได้รับ^๕

การประทับสมัพน์ทำงานองค์เพื่อกันนี้เกิดขึ้นในรูปด้วย การยินยอมเชือพึงบัญชาและคำสั่งหัวหนายนั้น มิได้เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ ความนี้เป็นจริงทั้งกับความสมัพน์ระหว่างผู้ปกครองกับผู้ใต้ปักษ์ ผู้ปกครองกับหน่วยงานต่าง ๆ ของระบบการปกครองนั้น ๆ ระหว่างแผนกต่าง ๆ ด้วยกันเอง และภายในแต่ละหน่วยอยู่ ระหว่างหัวหน้ากับลูกน้องในหน่วยความสมัพน์ทางอำนาจจะเกิดขึ้นเมื่อผู้อยู่ใต้อำนาจเชือพึงบัญชาของผู้ปกครอง และยอมตามปรารถนาของเข้า แต่สิ่งนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเสมอ ดังจะได้เห็นต่อไป การประทับสมัพน์บางระดับจะดำเนินอยู่เสมอระหว่างผู้ปกครอง หรือผู้มีตำแหน่งเหนือกว่ากับพวากผู้ใต้บังคับบัญชา แม้เมื่ออำนาจทางการเมืองมีบทลงโทษหนนหลังอยู่ เพราะฉะนั้นการใช้อำนาจทางการเมืองจึงมิใช่กระบวนการทางเดียว ซึ่งผู้ปกครองออกคำสั่ง ที่จะต้องนำไปปฏิบัติโดยไม่อาจหลีกเลี่ยง ฟรานซ์ นิวมาน (Franz Neumann) เขียนว่า "อำนาจทางการเมือง....เป็นความสมัพน์ ๒ ด้านเสมอ เพราะอำนาจทางการเมืองคือการควบคุมผู้อื่น"^๖ ยิ่งกว่านั้นการประทับสมัพน์ระหว่างผู้ปกครองกับผู้ใต้ปักษ์อย่างเกิดขึ้นภายใต้รัฐกิจทางสังคมและการเมือง ซึ่งมีองค์ประกอบหลากหลายมากในระบบทกับผลและทิศทางของมัน

โดยทั่วไปตัวแปรในการประทับสมัพน์นี้มี ๓ ตัว คือ ผู้ปกครอง (หรือผู้นำ) ราชภรา (หรือผู้ตาม) และสถานการณ์ ทั้งหมดนี้ล้วนส่งอิทธิพลต่อกันและกันอย่างสม่ำเสมอ หากตัวแปรใดเปลี่ยนแปลง ก็จะมีผลทำให้ปฏิกริยาอีก ๒ ตัวเปลี่ยนแปลง ซึ่งก็จะต้องทำให้ตัวแปรตัวแรกท้องมีการโต้ตอบอย่างใหม่ การที่ผู้ปกครองจะประสบความสำเร็จในการใช้อำนาจและบรรลุเป้าประสงค์ระดับไหน จึงขึ้นอยู่กับระดับของการยินยอมเชือพึงและให้ความร่วมมือ ซึ่งก่อให้เกิดมาจากการประทับสมัพน์นี้ อำนาจของระบบการปกครองใด ๆ ทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ "เป็นสัดส่วนกับความสามารถของระบบที่ทำให้ได้รับการยิน

ยอมเชือพั่ง และใช้การยอมรับนั้นชักพำให้เกิดวิธีแห่งการกระทำ ทั้งหมดล้วนเกิดมาจากการยินยอมเชือพั่ง ผู้ที่รู้สาเหตุของการยินยอมเชือพั่ง ย่อมเห็นถึงธรรมชาติภัยในแห่งอำนาจ”^{๑๓}

เมื่อได้ทำความรู้จักให้แก่ข้อเท็จจริงที่ว่า หากคำสั่งจะมีผล จำต้องอาศัยการยินยอมเชือพั่ง และข้อเท็จจริงที่ว่า การยินยอมเชือพั่งนั้นหลีกเลี่ยงได้ เราจะสามารถดำเนินการตามที่ต้องการได้ เหตุใดคนจำนวนมากจึงเชือพั่งคนจำนวนน้อย ยันส์ เกิร์ท (Hans Gerth) และชี.ไรท์ มิลล์ (C. Wright Mills) ได้สรุปว่า “....เมื่อพิจารณาจากทัศนะทางจิตวิทยาแล้ว แก่นของปัญหาเรื่องอำนาจอยู่ที่การเข้าใจ กำหนด การก่อตัวและการร่วมมือชี้นำการยินยอมเชือพั่ง”^{๑๔}

คำตอบในเรื่องการยินยอมเชือพั่งของโถบส ชอปส์ (Thomas Hobbes) ในศตวรรษที่ ๑๗ นั้นง่ายมาก เขายืนว่าราษฎรยอมเชือพั่งผู้ปกครองเพื่อความกลัว ตัวผู้ปกครองก็กลัวพวกเดียวกันเอง^{๑๕} ทัศนะของชอบส์ โดยตัวของมันเองแล้ว ไม่เป็นจริง ยังมีองค์ประกอบอื่น ๆ นอกจากความกลัว ที่มีบทบาทอย่างสำคัญในพัฒนาการของการปกครอง และการร่วมมือชี้นำการเชือพั่ง

ก. สาเหตุนั้นมหาศาลและแตกต่างกัน

อันที่จริงแล้วการยินยอมเชือพั่งผู้ปกครองนั้น มิอาจอธิบายได้ด้วยเหตุผลใดเพียงเหตุผลเดียว อีกทั้งการยินยอมเชือพั่งทางการเมืองก็ไม่อาจอธิบายด้วยเหตุผลใด ๆ ได้ สาเหตุนั้นมีหลากหลาย ซึ่งชั้บช้อนและสัมพันธ์กันอยู่ สัดส่วนและการประสานกันแบบต่าง ๆ ของเหตุอันหลากหลาย ก่อให้เกิดการยินยอมเชือพั่ง ในสถานการณ์ต่าง ๆ กัน

๑. นิสัย สาเหตุประการหนึ่งที่มนุษย์ยินยอมเชือพั่ง ก็เพราะการเชือพั่งได้กล่าว เป็นวิถีปฏิบัติของมนุษยชาติมานานมากแล้ว จนกลายมาเป็นนิสัยไป บางคนมีความเห็นว่า นิสัยแห่งการยินยอมเชือพั่งน่องที่เป็น “เหตุผลหลัก” ที่ทำให้มีการยินยอมเชือพั่งกันสืบมา^{๑๖}

อย่างไรก็ตาม ไม่มีผู้ใดอ้างว่านิสัยเป็นสาเหตุประการเดียวของการยินยอมเชือพั่ง เหตุผลที่น่ารับพั่ง เช่นเชือกันมาเป็นเวลานาน ก็เป็นเงื่อนไขจำเป็นอันจะทำให้การยินยอมเชือพั่ง กลายเป็นนิสัย ยิ่งกว่านั้นในยามที่เกิดวิกฤตการณ์ทางการเมือง หรือเมื่อความต้องการของผู้ปกครองถูกตั้งสูงขึ้นมาก ก็ไม่อาจถือเอานิสัยเป็นคำอธิบายการยินยอมเชือพั่งอีก ได้เพียงพอ คำอธิบายนั้นเป็นอันขาดได้

๒. ความกลัวการลงทันท์ เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่า ความกลัวการลงทันท์เป็นที่มาแห่งการยินยอมเชือพึงประการหนึ่ง แม้ว่าการลงทันท์จะเป็นไปได้หลายรูปแบบ เช่น ใช้การกดต้นทางเศรษฐกิจและสังคม ในที่นี้เราจะสนใจกับการลงทันท์ที่มารากฎหมายและ การปฏิบัติของรัฐ ซึ่งมักเกี่ยวกับการซื้อขายหรือการใช้ความรุนแรงทางการเมืองรูปแบบ กับ ราชภัฏที่ดี และทำให้เกิดการเชือพึงโดย "...อำนาจที่เป็นเพียงการบีบบังคับ อำนาจซึ่ง ที่แท้มาจากการกลัวของมนุษย์..."^{๖๐}

เจตจำนงเบื้องหลังการลงทันท์เหล่านั้น อาจเป็นได้ทั้งเพื่อลงโทษหรือแก้แค้น เนื่องจากไม่อาจปฏิบัติตามที่กำหนดไว้ได้ (ดังนั้น การลงทันท์ราชภัฏนั้นมักมีความุ่นให้การณ์ เป็นไปตามวัตถุประสงค์แห่งคำสั่งคงเดิมแต่อย่างใด) และอาจเป็นการใช้กรณีทั่วไปอย่างทอกซิ้ง ความกลัวให้เห็นภัยแห่งการด็อกซิ้ง เพื่อให้คนอื่น ๆ ยินยอมเชือพึงสืบไป มักถือกันว่าความ กลัวการใช้ทันทีอำนาจอย่างรุนแรงต่อปัจเจกชน และการดำเนินอยู่ของครื่องมือที่สร้างความ ขัดแย้งกับกลุ่มต่าง ๆ (ทั้งภายในและภายนอกสังคม) ด้วยการใช้ความรุนแรงนั้น เป็นสิ่ง สำคัญต่อการก่อการในเขตของรัฐและการยินยอมเชือพึงทางการเมือง บทบาทของปัจจัยทั่วไปที่ยัง สำคัญขึ้นเมื่อสาเหตุของการยินยอมเชือพึงประการอื่น ๆ อ่อนลง แต่อำนาจทางการเมืองก็ไม่ อาจลดทอน จนมีความหมายเพียงพลังทางการเมืองเท่านั้นได้ และความกลัวการลงทันท์โดย ยอมรับกฎหมายและคำสั่งต่าง ๆ ก็มิใช่เหตุผลแห่งการยินยอมเชือพึงเพียงประการเดียว

๓. พันธะทางใจ สาเหตุประการที่ ๓ ที่ราชภัฏยินยอมเชือพึง ก็คือราชภัฏรู้สึกว่า เป็นพันธะทางใจที่จะต้องยินยอมเชือพึง ซึ่งแตกต่างไปจากพันธะทางกฎหมาย แม้ว่าพันธะ ทางใจบางอย่างจะสัมพันธ์กับพันธะทางกฎหมาย สำนักแห่งพันธะทางใจในหมู่ราชภัฏที่ทำให้ พวกรเข้าต้องยินยอมเชือพึงนั้นเป็นคุณสมบัตรร่วมขององค์กรทางการเมืองทุกรูปแบบ

สำนักแห่งพันธะทางใจที่จะต้องยินยอมเชือพึงนั้นเป็นผลส่วนหนึ่งของการบวนการ ปกติที่ปัจเจกชนคุ้มครองเนื่ม วิถีทางและความเชือทางสังคมของตนในขณะที่ตนเดินทาง ขึ้นมา และบางส่วนก็เป็นผลจากการสั่งสอนให้เชือพึงโดยใจ ปกติเส้นแบ่งระหว่างกระบวนการ การลงคุณไม่สูดเจนนัก แต่ล้วนเป็นตัวสร้าง "แรงข่ม" ภายใต้ ให้เกิดขึ้นกับบรรดา ราชภัฏ อันทำให้พวกรเขียนยอมคิโรราบและเชือพึง

พันธะทางใจที่จะเชือพึงอาจมีกำเนิดมาจากข้อพิจารณา ๔ ประการ

๓.๑ ความดีงามส่วนรวม ความเชื่อที่ว่าการใช้อำนาจของรัฐบาลเป็นไปเพื่อความดีงามส่วนรวม มักเป็นองค์ประกอบประการหนึ่งสำหรับการเชื่อพึงทางการเมืองเสมอ การยินยอมเชื่อพึงทำให้การบังคับนัยจากผู้ต่อต้านสังคมเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ และสร้างเสริมความดีงามส่วนรวม ทัศนะนี้รวมไปถึงทั้งความเชื่อในคุณประโยชน์ของรัฐบาลโดยทั่วไป และของรัฐบาลใดรัฐบาลหนึ่ง เมื่อเทียบกับสิ่งที่จะมีโอกาสมาแทนที่ แม้ว่าจะไม่พึงพอใจอย่างใด ผู้คนจึงยังยินยอมเชื่อพึงสืบไป เพราะกล่าวว่าการต่อต้านอำนาจชั่งความชั่วร้ายที่หนักกว่าเดิม และอาจกล่าวว่ารัฐบาลนั้นเองจะพังกันทั้งไป

๓.๒ นัยเห็นอนุษฐ์ แหล่งที่ ๒ ของพันธะทางใจอันยังให้เกิดการยินยอมทางการเมือง คือการกระหนกกว่าผู้ปกครองหรือผู้อุปถัมภ์กฎหมายนั้นคุณสมบัติเห็นอนุษฐ์ หรือเกี่ยวพันกับอำนาจหรือหลักการที่เห็นอนุษฐ์ ซึ่งทำให้การคือติงต่ออำนาจดังกล่าวเป็นสิ่งที่คิดคำนึงไปไม่ถึง คุณสมบัติเหล่านี้อาจมีมาจากการสิ่งศักดิ์สิทธิ์ สิ่งเหลือธรรมชาติ เทพยดา ต่าง ๆ หรืออุดมการณ์ของบุคคลประเภท “ศรัทธาชนที่แท้” (ทั้งในการเมืองและศาสนา) แต่ผลที่มีต่อการยินยอมเชื่อพึงก็อาจไม่แตกต่างกัน การคือติงไม่เชื่อพึงกลับกลายเป็นการนอกรีต ไร้คุณธรรม ทรยศต่อผู้พันธุ์ ชาติ หรือชนชั้น หรือเป็นการลบหลู่มวลเทพเจ้า ลับหลู่ภูปรวติศาสตร์หรือสถาปัตยกรรม

๓.๓ ความชอบธรรมของคำสั่ง การเชื่อพึงคำสั่งยังเกิดขึ้น เพราะเห็นว่าคำสั่งนั้น เป็นสิ่งชอบธรรม อันเนื่องมาจากการที่มาและทัพผู้ออกคำสั่งนั้น ๆ หากคำสั่งคำบัญชานั้นมาแต่บุคคล ซึ่งอยู่ในตำแหน่งทางการอันเป็นที่ยอมรับกัน คำคำบัญชานั้นถือคล้องกับประเพณีกฎหมายและรัฐธรรมนูญที่ยอมรับกันมา หากผู้ปกครองได้ตำแหน่งมาด้วยกระบวนการบริการที่ยอมรับกันอยู่แล้ว ราชภูรักษ์จะรักภารกิจพนธะทางใจที่ต้องยินยอมเชื่อพึงมากกว่าในกรณีที่ปรากชาเงื่อนไขเหล่านี้ ที่เกิดขึ้นอย่างกว้างขึ้น ในสถานการณ์ปฏิวัติซึ่งความชอบธรรมมิได้มามาก ประเพณี หากมาจาก “ประชาชน” “การปฏิวัติ” และยังมีที่มาแห่งความชอบธรรมอื่น ๆ อีก

๓.๔ คำสั่งลงรอยกับที่ยอมรับกัน แหล่งที่ ๔ ของพันธะทางใจที่ต้องยินยอมเชื่อพึงผู้ปกครองอยู่ที่ว่าคำสั่งเหล่านั้นถือคล้องลงรอยกับแบบวิถีการประพฤติของประชาชนอยู่แล้ว ประชาชนจึงเชื่อพึง เพราะพฤติกรรมตามคำบัญชาของผู้ปกครองนั้นล้วนเป็นสิ่งที่พากษาเชื่ออยู่แล้วว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เช่น การไม่ลักขโมยหรือการไม่ฆ่า

๔. ผลประโยชน์ส่วนบุคคล องค์กรและสถาบันที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเมือง เช่น สถาบันธุรกิจ การศึกษา วิทยาศาสตร์ เป็นต้น มักโน้มนำให้เกิดการยินยอมเชือพึงนี้จาก ชนตามประسنก โดยการใช้สิ่งกระตุนอย่างเช่น เงิน ตำแหน่งและชื่อเสียง ในทำนองเดียว กันสิ่งกระตุนเหล่านี้อาจสำคัญต่อสถาบันทางการเมืองรวมทั้งรัฐ เพราะจะเป็นตัวโน้มนำให้ ประชาชนภูมิใจ เช่น ให้ความร่วมมือ และให้การสนับสนุนอย่างเป็นงานเบื้องต้น แม้ผู้คนที่ ไม่พอใจกับระบบหรือตัวผู้ปกครองก็อาจไม่เพียงแต่จะเชือพึงอย่างเดียวเท่านั้น หากยังอาจ รับใช้ระบบอย่างจริงจังในสิ่งที่เขามองว่า จะยังประโยชน์ส่วนตนอย่างแน่นอน

ผลประโยชน์ส่วนบุคคลเหล่านี้อาจอยู่ในรูปของชื่อเสียง ตำแหน่งแห่งอำนาจความควร หรือผลได้จากการเมืองทั้งทางตรงและทางอ้อม รางวัลเหล่านี้ช่วยให้ผู้ปกครองได้รับบริการจาก คนจำนวนน้อยซึ่งเขาจะใช้มาปกครองและควบคุมคนส่วนใหญ่ต่อไป

ขณะที่รางวัลทางเศรษฐกิจโดยตรงนั้นมักจำกัดอยู่กับคนจำนวนน้อย ในเบื้องต้น ผลประโยชน์ส่วนบุคคลทางเศรษฐกิจในสังคมบางแห่ง ได้กล้ายมาเป็นบั้จจัยสำคัญกระตันให้ คนส่วนใหญ่ยอมเชือพึง การจ้างงานและการควบคุมทางเศรษฐกิจของรัฐบาลที่ทวีชน อาจ ทำให้ประชาชนจำนวนมากเข้าเห็นว่าตนจะได้ประโยชน์หากยังกัดดี เชือพึงและให้ความร่วมมือ อยู่ อีกทั้งมาตรฐานการครองชีพที่สูงขึ้น และผลตอบแทนทางเศรษฐกิจที่เพิ่มขึ้นในประเทศไทย พัฒนาอย่างต่อเนื่อง ๆ นั้น ก็เป็นบั้จจัยเกือบทุนให้เกิดการยินยอมเชือพึงทางการเมือง และ การให้ความร่วมมือช่วยเหลือระบบและระบบการปกครอง

๕. ความรู้สึกผูกพันกับผู้ปกครองในทางจิตวิทยา ภูมิปัญญาเชือพึง และให้ ความร่วมมือเพื่อพากษาได้なくตนเองไปผูกพันทางอารมณ์กับตัวผู้ปกครอง ระบบปกครอง หรือระบบ

๖. ปริมณฑลแห่งความไม่ใส่ใจ แม้ว่าราชภูมิจะไม่ได้เชือพึงกฎหมายทั้งมวลด้วย ความกระตือรือร้นหรือเต็มที่เสมอ ก็ไม่ได้หมายความว่า กฎหมายทั้งปวงที่มิได้ทำให้ เกิดการยอมเชือพึงอย่างจริงจัง จะมีคนไม่เชือพึงยอมรับในกรณีที่ไร้ภัยแห่งการลงทันท์ นี่ เป็นเพราะ “มีปริมณฑลแห่งความไม่ใส่ใจและปริมณฑลแห่งขันติ”^{๒๔} “ภายใน ‘ปริมณฑล แห่งความไม่ใส่ใจ’ นี้ บ้ำเจชนจะยอมรับคำสั่งโดยมิได้สำนึกที่จะตั้งคำถามเอากับเจ้าหน้าที่ หรือผู้ทรงสิทธิธรรมเลย”^{๒๕}

๗. ราชภรชาตความมั่นใจในตนเอง คนจำนวนมากไม่มีความมั่นใจในตนเอง ไม่เชื่อมั่นในการวินิจฉัยและความสามารถของตนอย่างเพียงพอที่จะทำให้พวกเขารู้สึกดีและคัดค้านอะไรได้ ราชภราอาจารย์สึกเห็นอยู่หน่าย ปลง ไม่แยแสสนใจ หรือเฉื่อยชา จนไม่อาจประเมินได้ว่าควรจะยินยอมเชือพึงหรือคือดีคงตอนไหน เขายาสังสัชชาติและความสามารถของตนในการทัดสินใจ การขาดความมั่นใจในตนเองยังอาจเป็นผลมาจากการเชือที่ว่ากลุ่มผู้ปกครองนั้นมีคุณสมบัติในการทัดสินใจ และกระทำการต่าง ๆ เนื่องกว่าผู้ได้ปกครอง แม้ในกรณีที่ราชภรประณาน่าจะเปลี่ยนแปลงการปกครองที่เป็นอยู่ เขาเกือบจะยังยอมศิริราบ เพราะไม่มั่นใจในความสามารถของตนว่าจะทำการอย่างมีประสิทธิภาพได้

๘. การได้มีชั้นตัวแทนและกลไกของผู้ปกครอง

ผู้ปกครองทุกคนอาศัยการเชือพึงและความร่วมมือที่ตนได้รับจากบางส่วนของสังคมมาปกครองสังคมทั้งหมด เขาได้รับความช่วยเหลือจาก “กองทัพของลูกสมุนโดยแท้”^{๒๖} องค์กรของผู้ได้มีชั้นตัวแทนที่ชั้นช้อน กลไกและทั้งแทนต่าง ๆ ซึ่งช่วยก่อสังคมทั้งผองให้อยู่ได้ การครอบงำของตน สิ่งที่ต้องอาศัยและก่อให้เกิดระบบการจัดลำดับชั้น เพราเวทุกท่านกลุ่มนี้ มีบทบาทสำคัญยิ่ง จึงควรให้ความสนใจอย่างยิ่งกับเรื่องจุ่งใจที่ทำให้พวกเขารู้สึกดีและร่วมมือ แรงจูงใจของคนเหล่านี้ก็มีหลากหลายต่าง ๆ กัน เช่นเดียวกับประชาชาติทั่วไปได้แก่ นิสัย ความกล้าในการลงทันที พันธะทางใจ ผลประโยชน์ส่วนบุคคล ความรู้สึกผูกพันผู้ปกครอง ความไม่ใส่ใจกับนโยบายบางประการในระดับกว้าง และการปราศจากความมั่นใจในตนเองที่จะปฏิเสธ ขณะที่ข้อพิจารณาเกี่ยวกับเรื่องจุ่งใจต่าง ๆ ข้างต้นล้วนนำมาใช้ได้ แต่คุ้นเมื่อนว่า สำหรับคนกลุ่มนี้ บ้ำยังบางประการจะมีความสำคัญมากหรือน้อยกว่าในการนี้ของราชภรส่วนใหญ่ สำนักแห่งพันธะทางใจที่จะเชือพึงและให้ความช่วยเหลือนั้นอาจสำคัญเป็นพิเศษ

สำหรับคนกลุ่มนี้ ความกล้าในการลงทันทีอาจไม่สู้สำคัญนัก (ข้อยกเว้น คือกรณีที่ทหารถูกเกณฑ์เข้ารับราชการในกองทัพอย่างไม่เต็มใจ และจะเผชิญกับการลงทันทีที่รุนแรงหากคิดขบถ) อย่างไรก็ตาม การลงทันทีด้วยวิธีการรุนแรงนั้น โดยทั่วไปก็ไม่ได้เป็นบ้ำยังซึ่งขาดที่ทำให้เจ้าหน้าที่และกลไกของผู้ปกครองเชือพึงและให้ความช่วยเหลือ

ค. การยินยอมเชือพันนหอกเลียงได

แม้ว่าการยินยอมเชือพังคำสั่งผู้ปกครองจะมืออยู่เป็นปกติ แต่ก็มิใช่สิ่งที่จะหลีกเลี่ยงไม่ได้ อีกทั้งยังแปรสภาพอยู่เสมอ ขึ้นกับทั่วบุคคลที่เกี่ยวข้องและขึ้นกับสถานการณ์ทางสังคม และการเมือง ประชากรทั้งหมดไม่เคยยินยอมเชือพังอย่างเป็นเอกฉันท์ บางครั้งคนเป็นจำนวนมาก ไม่ยอมรับกฎหมาย บางคนก็ทำบ่อย ๆ ระดับของการยอมรับหลากหลายกว้างขวางมาก โดยปกติแม้ผู้ปกครองที่ทรงอำนาจภาพสงสุด ก็ได้รับการยินยอมเชือพังจากราษฎรจำนวนหนึ่งเท่านั้น การณ์การดืดอแพ่งของมวลชนที่กล่าวขวัญกันแพร่หลาย หรือการท้าทายและไม่ให้ความร่วมมือกับอำนาจผู้ปกครอง ก็เป็นเพียงหลักฐานที่สนับสนุนความจริงข้อนี้อย่างเด่นชัด เป็นตัวอย่างที่ชี้ให้เห็นว่า การใช้อำนาจทางการเมืองนั้น ที่แท้แล้วเป็นเรื่องการประทับตรา

คนทั่วไปมักปฏิบัติตามกฎหมาย เว้นแต่ในกรณีที่ “เกิดเหตุการณ์หายนาะหรือสังคมเกิดกลุ่มชาติ”^{๒๗} ในเวลาหนึ่ง ๆ ในสังคมใดสังคมหนึ่ง หากผู้ปกครองประสงค์ให้คำสั่งของตนได้รับการยินยอมเชือพังเข้าจะต้องอยู่ในขอบเขตที่ทนจะก้าวล่วงไปไม่ได้ ขอบเขตเหล่านี้เปลี่ยนอยู่ตลอดทั่วประเทศต่อไป ผู้คนจะยอมเชือพังอย่างกว้างขวาง หากกฎหมายและนโยบายทั่วไปของผู้ปกครองสอดคล้องกับความต้องการของสังคม และสำนึกของประชาชนทั่ว ๆ ไปที่ว่าจะได้รับการยอมรับได้ แต่รักลินเกตติ้งขอสังเกตว่า การบังคับซึ่งเป็นภัยให้ยินยอมเชือพังจะเป็นไปได้ ต่อเมื่อมวลชนเห็นด้วยกับกฎหมายบางประการ ตัวอย่างการคัดค้านและผลสำเร็จแห่งการคัดค้านการตัดสินใจของรัฐบาลนั้น มิได้ขาดเคลื่อนเลย”^{๒๘}

บทบาทของความยินยอม

จากข้อถกเถียงข้างต้น ก็มีเหตุผลที่จะมองการยินยอมเชือพังทางการเมือง ยังเป็นส่วนหนึ่งของผู้ปกครองนั้น ว่าเป็นผลรวมระหว่างความกลัวการลงทันทีและการยินยอมโดยเสรี ประการหลักนั้นเกิดมาจากการยอมรับมาตรฐานและวิถีทางแห่งสังคมของตน เองอย่างไม่มีเหตุผล ไม่มากก็น้อย หรือไม่ก็จากการพิจารณาถึงคุณประโยชน์ของระบบ ปกครองและเหตุที่ควรยอมเชือพังอย่างมีเหตุผล ไม่มากก็น้อย ความสัมปันธ์ได้กับข้อเสนอของนักทฤษฎีหลายท่านที่ยืนยันการยินยอมเชือพังว่าเกิดมาจากผลกระทบของ “การบังคับ” และ “ความยินยอม” เป็นที่เน้นชัดว่าการลงทันทีเพียงลำพัง ไม่อาจก่อให้เกิดการยินยอมเชือพังใน

ระดับ ขอบข่าย และความกงที่ท้าเป็นได้ แท้ท้าแม่นีเหตุผลอันในการยินยอมเชือพึงอยู่แล้ว การเพิ่มน้ำหนักการลงทันท์ก่ออาทำให้เกิดการยินยอมพร้อมใจเพิ่มขึ้น อาย่างไรก็ตามข้อเท็จจริงก็คือ การลงทันท์ไม่ได้มีผลในการเพิ่มระดับการยอมเชือพึงเสมอไป ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การลงทันท์นั้นยังคงอาศัยเจตนาดั่งของราชภารเพื่อยังให้เกิดการยินยอมเชือพึง

ขอให้เรายอมรับกันในเบื้องแรกว่า มีเหตุผลนั้นควรแก่การรับฟังในทันทีท่าว่าการยินยอมเชือพึงไม่ใช่เรื่องสมควรใจ และบ้างเจชันไม่มากก็น้อยมีสภาพเป็นเหี้ยของพลังทางการเมืองและสังคมที่กดบังคับตน ซึ่งกำหนดแม่กระหงความเชือ มาตรฐานทางศีลธรรม ทั้นคือ ที่เหตุการณ์ทางการเมืองและสังคม และที่สุดการยินยอมเชือพึงท่อรัฐ หากพลังเหล่านี้ไม่เพียงพอที่จะก่อให้เกิดการยินยอมเชือพึง ก็ยังมีอำนาจจากด้านรัฐอยู่อีก ที่มีมาตรฐานได้เรียนรู้ที่จะกลัวเกรง บอยครั้งที่มักเข้าใจกันว่าการประسانสมัพันธ์ระหว่างแรงกดดัน การควบคุม และการกดดัน ร่วมกันเป็นเหตุผลเชิงสรุปสนับสนุนทั้นที่ท่าว่า การยินยอมเชือพึงนั้นจะเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติไม่มากก็น้อยภายหลังจากที่มีการออกคำสั่ง

อย่างไรก็ตาม ดังที่เราได้เห็นแล้ว การใช้อำนาจทางการเมืองนั้นเกี่ยวพันกับการประسانพันธ์ทางสังคม และการยินยอมเชือพึงก็มีสภาพเป็นสามัคคี ดังที่ทั้นที่ข้างต้นซึ่งเห็นมันเป็นฝ่ายถูกกำหนดชวนให้เชือ เหตุผลที่กล่าวไว้เยี่ยงเช่นนี้ดูอย่างยิ่ง กล่าวคือ ทั้นที่ท่าว่าการยินยอมเชือพึงทางการเมืองนั้นคงที่ ถูกกำหนดโดยพลังทางสังคมและการเมืองเหล่านี้ หรือเกิดจากการลงทันท์ในกรณีที่บังคับอื่น ๆ ลัมเหลวนั้นเป็นทั้นที่ผิดพลาด

ก. การยินยอมเชือพุงโดยพนฐานบนเรื่องสมัครใจ

จากการสำรวจเหตุผลในการยินยอมเชือพึง เรายพบว่า แม้จะได้รับอิทธิพลมาจากการลงทางสังคมทั้งหลาย ภาระนั้นเหตุผลแต่ละประการจะก่อให้เกิดการเชือพงขึ้นมาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ก็ต่อเมื่อมีเจตนาหรือความเห็นของบ้างเจชันผู้อยู่ใต้ปีกของเป็นบ้างสนับสนุนด้วย หากคนจะยินยอมเชือพึง เขาจะต้องเห็นว่าเหตุผลเมื่อประมวลกันแล้วเพียงพออย่างแท้จริงสำหรับการยอมเชือพึง เนื่องจากการลงทันท์นั้นไม่ได้ยังให้เกิดการยินยอมเชือพึงโดยอัตโนมัติ ดังนั้นมีราชภารประเมินเหตุผลในการยินยอมเชือพึง เขายังรวมการลงทันท์เข้ามาพิจารณาด้วย เจตนาหรือความเห็นของบ้างเจชันนั้นก็ได้ก็ที่จะอาจเปลี่ยนโถ่ตอบกับพลัง เหตุการณ์และอิทธิพลใหม่ ๆ เจตนาดั่งของบ้างเจชันจึงอาจมีบทบาทสำคัญในสถาน-

การณ์ดังกล่าวในระดับที่ต่างกัน ดังนั้นจึงอาจถือได้ว่าการยินยอมเชื่อฟังของราชภูมิเป็นผลของการเลือกโดยเจตนา

แม้ในกรณีของการยินยอมเชื่อฟังโดยนิสัย ราชภูมิจะยอมรับหันหน้าที่ว่าการยินยอมเชื่อฟังสืบกันไปเป็นสิ่งที่ดีที่สุด โดยไม่ต้องพยายามทั้งคำรามว่าเหตุใดจึงต้องทำเช่นนั้น สำนึกระหว่างพันธะทางใจ ความรู้สึกพอกพันกับผู้ปกครองทางจิตวิทยา และการยอมรับ “ปริมาณthal แห่งความไม่ใส่ใจ” ล้วนเกี่ยวข้องกับการสมัครใจยอมรับความประพฤติของผู้ปกครองโดยพื้นฐาน บทบาทของพลประโยชน์ส่วนคนในการก่อให้เกิดการยินยอมเชื่อฟังอาจแตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่ที่ว่า แต่ละคนให้ความสำคัญแก่มั้นเพียงใด (โดยมีสำนึกรู้ไม่มากก็น้อย) ภายใต้บริบทอนหลักหลายของหันหน้าอื่น ๆ ในบางสถานการณ์ผู้ให้ปกครองอาจถึงกับสรุปว่าการไม่เชื่อฟังระบบปกครองนั้น ๆ เป็นประโยชน์ต่อตัวของเขาร่อง โดยเฉพาะเมื่อลงเห็นว่าระบบดังกล่าวกำลังจะถล่มตัว ระดับการขาดความมั่นใจในตนของเขางี้เปลี่ยนไปและอาจได้รับอิทธิพลจากการเปลี่ยนแปลงหันหน้าของผู้ให้ปกครองอื่น ๆ

แม้ในกรณีของการลงหันหน้า โอกาสในการเลือกหรือทำการลงหันหน้าก็ยังมีอยู่ การลงหันหน้าจะมีผลได้ ก็ต่อเมื่อผู้คนรู้สึกกลัว และเห็นว่ามันก่อให้เกิดผลที่ไม่พึงประพฤติ ยิ่งกว่าเมื่อเชื่อฟัง ทั้งนั้นได้ปฏิเสธว่า มักจะมี “ระดับของการยินยอมเชื่อฟังที่เป็นผลมาจากการใช้กำลังหรือชี้ว่าจะใช้กำลัง” อุ่นแนม๘๕ กระทั้งค่านึงยังยอมรับว่า “รวมเด็ดขาดมักจะได้การยินยอมเชื่อฟังมาด้วยกำลัง”๘๖ การกล่าวว่าแม้ในกรณีของการเชื่อมั่นกับการลงหันหน้า ก็ยังมีโอกาสที่จะเลือกหรือทำการลงหันหน้าด้วยความตั้งใจ นั่นหมายความว่า คนเรารายชาเลือกที่จะยอมเชื่อฟังได้ เพราะมุ่งหลีกเลี่ยงผลกระทบการลงหันหน้าันจะเกิดจากกรรมตั้ง หรือคนเรารายชาเลือกจะต้องคงก็ได้ แล้วก็เสียงภัยกับการลงหันหน้านั้น ๆ

จะต้องแยกระหว่างการยินยอมเชื่อฟัง และการบีบบังคับโดยการล่วงละเมิดทางกายภาพ ขอทัน ขอสติน ได้ให้ข้อดоказเดียงโดยยกตัวอย่างว่า หากชายคนหนึ่งถูกสั่งให้ไปขุ่นคุกแต่ปฏิเสธที่จะทำงานนั้น และถูกลากไปโดยทางกายภาพ (นั่นคือ ถ้าเขากูกบังคับโดยวิธีการทางกายภาพโดยตรง) นั่นไม่อาจกล่าวได้ว่าเขาเชื่อฟัง แต่หากเขารอเดินเข้าคุกภายใต้คำสั่งซึ่งชี้ว่าจะลงหันหน้า ก็หมายความว่า โดยแท้จริงเขาก็เชื่อฟังและเห็นชอบด้วยกับการกระทำการทำดังกล่าว ถึงแม้อาจจะไม่เห็นชอบกับคำสั่งนั้น๘๗ ดังนั้นการเชื่อฟังจะเกิดขึ้นเมื่อคนหนึ่งยอมรับ หรือยอม

จำนวนต่อคำสั่งท่านนี้

เพราจะนนนการบีบบังคับในทางกายภาพ ซึ่งมีผลเพียงทางกายนั้นไม่ได้ทำให้เกิดการยินยอมเชือพึง การบีบบังคับในทางกายภาพต่อบุคคลซึ่งไม่ยอมเชือพึง จะช่วยให้บรรลุเป้าหมายบางประการเท่านั้น ดังเช่นการเคลื่อนตัวเข้าในทางกายภาพ หรือบีบงกันเข้าไม่ให้เคลื่อนตัวไปในทางกายภาพ หรือคุกคุมเงินทองหรือทรัพย์สินของเข้า และเม้มเพื่อจะบรรลุเป้าหมายอันจำกัดดังกล่าว หากเชือญกับมวลราชภูรชั่งไม่เชือพึงเป็นจำนวนมากมาย ก็จะเป็นจะต้องอาศัยบุคคลจำนวนมากมายมาศาล เพื่อจะใช้กำลังบีบบังคับหรือยับยั้งไม่เชือพึงแต่ละคนในทางกายภาพ ส่วนเป้าหมายของคำสั่งประเภทอื่น ๆ นั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การพยายามให้มีการประสานร่วมมือกันอย่างมีชีวิตชีวนั้น ย่อมไม่อาจจะเกิดขึ้นได้ เม็กระทั้งโดยการบีบบังคับบุคคลทางกายเป็นระยะเวลาระยะนานติดตอกัน ไม่ว่าคำสั่นนนจะเป็นการให้ไปชุดๆ หรือให้เชือพึงสัญญาณไฟจราจร ให้ทำงานในโรงงาน หรือให้คำแนะนำในทางเทคนิคอื่น ๆ หรือกระทั้งการจับกุมฝ่ายค้าน หรือฝ่ายตรงข้ามในทางการเมือง คำสั่งและเป้าหมายส่วนใหญ่จำนวนมากมายของผู้ปกครองนั้นจะบรรลุตั้งแต่ประسنได้ ก็ต่อเมื่อโน้มนำให้ประชาชนเต็มใจที่จะทำเป้าหมายนั้นให้เป็นจริงขึ้นมา จะด้วยเหตุผลใดก็ตาม การลงโทษโดยคนหนึ่งที่ไม่ยอมเชือพึงคำสั่นนน มิได้ทำให้บรรลุตั้งแต่ประسنได้ (ตัวอย่างเช่น ถ้าเรายิงคนซึ่งปฏิเสธที่จะชุดๆ ก็ไม่ได้ทำให้เกิดการชุดๆ แต่อย่างใด)

การขอเชือญบีบบังคับในทางกายภาพหรือการลงทันทันน จะทำให้เกิดการยินยอมเชือพึงและการเห็นพ้องด้วย ก็ต่อเมื่อการขอเชือญดังกล่าวจำนวนนี้ผลต่อจิตใจและการณ์ความรู้สึกของผู้ให้ปกครอง กล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือ เมื่อผู้ให้ปกครองนั้นรู้สึกกลัวการลงทันท์ และไม่เต็มใจที่จะต้องทนทุกข์ทรมานกับผลของการลงทันท์ดังกล่าว แต่ทางเดือกด้วยเชือพึงหรือด้วยดึงดูดแบบที่เป็นไปได้เสมอ เพราะมิใช่ตัวการลงทันทันเองที่ทำให้เกิดการเชือพึง แต่เป็นความกลัวการลงทันท์ต่างหาก แน่นอน คุณเป็นสิ่งที่ยอมรับกันทั่วไปว่าคนส่วนใหญ่ในสถานการณ์ส่วนมากนั้น ไม่เต็มใจที่จะทนทุกข์ทรมานกับบทลงโทษ อันเนื่องมาจากกรณีดื้อตึงไม่เชือพึง และเมื่อถึงเวลาจะไม่ชอบสถานภาพเดิมที่เป็นอยู่ หรือความรู้สึกไม่ชอบสถานภาพเดิมที่เป็นอยู่จะสูง คนส่วนมากก็ยังลังเลที่จะดื้อตึง ตัวอย่าง เช่นคานธิ จากประสบการณ์การโน้มนำให้เกิดการดื้อเพ่งระดับกว้าง และให้ประชาชนยอมรับการลงทันท์โดยสมัครใจนั้น เขาได้ตั้งข้อ

รับอิทธิพลจากความรู้สึกนึกคิดและความเห็นของประชาชนส่วนใหญ่ ในกรณีนั้นกองทัพก็อาจจะเลิกให้ความสนับสนุนผู้ปักธงในการกดขี่ประชาชน เช่นเดียวกับที่อาณาประราษฎร์ส่วนใหญ่อาจจะเพิกถอนความร่วมมือที่เคยให้แก่ระบบก็ได้

คนชุดซึ่งได้ทดลองศึกษาศักยภาพทางการเมืองของการไม่ยินยอมเชือฟัง หรือการต่อสู้อย่างกว้างขวาง ได้ยังเน้นให้เห็นถึงความสำคัญแห่งการเปลี่ยนแปลงเจตนารามณ์ ในฐานะเงื่อนไขเบื้องตนก่อนที่จะมีการเปลี่ยนแปลงแบบแผนการเชือฟัง และให้การความร่วมมือเข้าให้ข้อทัศนะว่าจำเป็นที่จะต้องมีสิ่งดังไปนี้

ประการแรก การเปลี่ยนแปลงทางจิตวิทยา จากการยอมจำนนอย่างเฉียบขาด เป็นความเคารพคนอื่นและความกล้าหาญ

ประการที่ ๒ การกระหน่ำรุ่งของประชาชนผลเมื่อว่า ระบบการปกครองนั้น เป็นไปได้ก็ เพราะการให้ความช่วยเหลือของประชาชนนั้นเอง

ประการที่ ๓ การเสริมสร้างความมุ่งมั่นที่จะเพิกถอนความช่วยเหลือ และการยินยอมเชือฟัง

คนชุดสึกว่าการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ สามารถจะทำให้เกิดขึ้นได้ โดยสำนักรุ่งอยู่ เพราะฉะนั้นเขาจึงจะใจที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งกล่าวขึ้น

ท้ายอย่างเช่น การเปลี่ยนแปลงทัศนคติของกรรมกรในโรงงานหรือของพลาเมืองในเวดวงการเมือง อันมีผลต่อการเพิกถอนการยินยอมเชือฟังและการให้ความร่วมมือนั้น อาจ จะทำให้ระบบประสบความลำบากยากเย็นเป็นอันมาก อาจจะทำให้ระบบต้องถูกรบกวนหรือ เป็นอันพาดไปก็ได้ บ่อยครั้งที่สั่งเหล่านักดั้นหง ฯ ที่ข้ารัฐการของผู้ปักธงนั้นยังยินยอม เชือฟังนายเหนือหัวของตนอย่างภักดี เพียงความยากลำบากในการค้าจานรักษาหน่วยทางการเมืองให้ดำเนินงานตามปกติต่อไป เมื่อผู้ใต้ปักธงมีแนวโน้มที่จะท้าทาย หรือกระทำการ เท่านี้ก็มากพอแล้วที่จะทำให้ผู้ปักธงนั้น ๆ จะต้องคิดหนัก หากปราศจากการยินยอมเชือฟัง การให้ความร่วมมือ การช่วยเหลือและการยอมจำนนของผู้ใต้ปักธงและข้ารัฐการแล้ว มนุษย์จะหายอำนาจทางหลาย ชั้นอ้างตนว่าเป็นผู้ปักธงนั้น ก็จะเป็น “ผู้ปักธง” ที่ ปราศจากพลเมือง และพระชนนี้ก็จะกลายเป็นเพียง “เบ้าแห่งการเย้หยัน”^{๑๖}

หากต้องการควบคุมอำนาจของผู้ปักธง โดยการเพิกถอนความช่วยเหลือและ

การยินยอมเชือฟังแล้ว การไม่ให้ความร่วมมือและการต่อเพ่งจะต้องเป็นไปอย่างแพร่หลาย และจะต้องดำเนินอยู่ได้ ถึงแม้จะเพชรชัยกับการกดซี่ใช้อำนาจบังคับ ซึ่งมุ่งที่จะทำให้ประชาชนกลับมาอยู่ในรัฐบาลนักอื่นหรือยินยอมเชือฟังยีกครั้งหนึ่ง อย่างไรก็ตาม เมื่อความกลัวของประชาชนผลเมืองลุกลงอย่างมาก หรือไม่มีความกลัวอีกต่อไปแล้ว และเมื่อได้ก้าวที่ประชานมีเจตนาที่จะยอมทุกข์ทรมานกับการลงทันท์ เพื่อแลกกับการเปลี่ยนแปลงแล้ว การต่อเพ่งและ การไม่ให้ความร่วมมือในระดับกว้างขวาง ก็จะกลายเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ และจะทรงความสำคัญในทางการเมือง เจตนาณของผู้ปกครองนั้นก็จะถูกขัดขวาง เป็นสิ่งส่วนกับจำนวนของ พลเมืองที่ไม่ยินยอมเชือฟังตามและระดับที่ตนต้องพิงพาประชาชนอยู่ คำตอบสำหรับบัญชา เกี่ยวกับอำนาจที่ไม่ถูกควบคุมนั้น จึงอาจจะอยู่ที่การเรียนรู้ว่า จะดำเนินการเพิกถอนการยินยอมเชือฟัง และรักษาการเพิกถอนดังกล่าวให้อย่างไร เมื่อเพชรชัยกับการใช้อำนาจซี่

สูญเสียการควบคุมอำนาจทางการเมืองโดยไร้ความรุนแรง

คนจำนวนมากอาจพิร้อนที่จะยอมรับว่า การไม่ให้ความร่วมมือและการต่อเพ่งนี้ อาจทำให้เกิดบัญชาต่อผู้ปกครองเล็กน้อย และเป็นเวลาชั่วคราว แต่อาจไม่เข้าใจว่า การกระทำการดังกล่าว จะทำให้เกิดผลอะไรที่ใหญ่ไปกว่านั้นได้ หากนั่นคือขอบเขตจำกัดของผลแห่ง การไม่ให้ความร่วมมือและการต่อเพ่งแล้ว เราถ้าจำเป็นจะต้องหาวิธีควบคุมอำนาจจราจรด้วยอย่างอื่น ๆ ที่จริงแล้วมีกททุกข์วิถีทางการเมืองจำนวนมาก ที่ใช้ให้เห็นถึงวิธีการทั้ง ๆ ในการควบคุมอำนาจของผู้ปกครอง และทุกข์วิถีทางการยอมรับอย่างกว้างขวาง

ก) การควบคุมที่เคยเป็นมา ก่อตัวอย่างกว้าง ๆ แล้ว วิธีการควบคุมตามที่เคยเป็นมานั้นมีอยู่ ๓ ประเภทคือ ทัวผู้ปกครองเป็นผู้ควบคุมตนเองโดยสมัครใจ การกำหนดกระบวนการในการสถาบันที่เตรียมไว้เพื่อจำกัดการใช้อำนาจของผู้ปกครอง และการใช้อำนาจนิดเดียวที่เหนือกว่า ดังเช่นในการปฏิวัติอย่างรุนแรงหรือในการสงบธรรม

● การควบคุมตนเอง การควบคุมตนเองนี้ให้เคยเป็นพลังอำนาจที่จำกัด หรือควบคุมตัวผู้ปกครองที่สำคัญมาเป็นเวลานานแล้ว ผู้ปกครองสมัครใจยอมรับข้อจำกัดบางประการของขอบเขตอำนาจของตน และข้อจำกัดของวิธีการที่ตนจะใช้อำนาจนั้น ผู้ปกครองจะไม่เต็มใจที่จะก้าวข้ามขอบเขตดังกล่าวให้ไป ทั้งนี้เพื่อความเชื่อที่ว่า การกระทำการดังกล่าว

สังเกตว่า ความรู้สึกของประชาชนนั้นจะต้องแรงกล้าถึงขนาด จึงจะทำให้การยอมเสียสละดัง-
กล่าวเป็นไปได้ อย่างไรก็ตามการต่อเพื่อนบ้านบังคับเกิดขึ้นถึงแม้จะมีการลงทันทีก็ตาม

หากมนุษย์ยังมีโอกาสเลือกและทำงานเจตนาของตนได้ แม้กระทั่งในสถาน-
การณ์ที่ผู้คนส่วนใหญ่พากันเชื่อฟังด้วยกลัวการลงทันที ยังเป็นสถานการณ์ที่อาจคาดหวังได้
น้อยมากว่าคนจะทำการตามเจตนาแห่งตนได้ ถ้าเข่นนักการเชื่อฟังของประชาชนโดยทั่วไปนั้น
อาจจะถือได้ว่าเป็นการกระทำโดยสมัครใจและเกิดขึ้นมาจากการยินยอมพร้อมใจ และโดยเฉพาะ
อย่างยิ่ง ที่เป็นเช่นนี้ เพราะว่า คนทั่วไปนั้นเชื่อฟังคนอื่นด้วยเหตุผลมากกว่าเพระกลัวภัยจาก
การลงทันที เป็นที่แน่ชัดว่าการเชื่อฟังอย่างคงทนถาวรนั้นไม่อาจเกิดขึ้นมาได้โดยการชูเชิงว่า
จะมีการลงทันที ดังนั้นจึงมีเหตุผลพอที่จะสรุปเช่นเดียวกับอสตินว่า ประชาชนซึ่งเชื่อฟัง
นั้นเต็มใจที่จะมอบการเชื่อฟังดังกล่าวให้กับผู้ปกครอง ที่ประชาชนนั้นเชื่อฟังก็ เพราะมีแรง
จูงใจบางอย่าง และประชาชนยินยอมพร้อมใจที่จะเชื่อฟัง เพราะฉะนั้นจากล่าวได้ว่าโดยพื้นฐาน
แล้วการยินยอมเชื่อฟังของประชาชนนั้นเป็นเรื่องสมัครใจ นี้คือลักษณะเฉพาะพิเศษที่สำคัญของ
การปกครอง

เราอาจจะสรุปทวิเคราะห์ข้างต้นได้อย่างง่ายขึ้นว่า อำนาจของผู้ปกครองนั้นขึ้น
อยู่กับการได้มาซึ่งที่มาแห่งอำนาจทั้งหลาย ว่ามีมากน้อยแค่ไหน และการได้มาซึงที่มาแห่ง^{๔๘}
อำนาจทั้งหลายนั้นก็ต้องกำหนดโดยระดับของการยินยอมเชื่อฟัง และการร่วมมือของประชาชน
อย่างไรก็ตาม การยินยอมเชื่อฟังและการร่วมมือนั้นไม่ใช่สิ่งซึ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ถึงแม้จะมี
การโน้มนำ มีแรงกดดันและเมgarทั้งการลงทันที การยินยอมเชื่อฟังก็ยังเป็นเรื่องสมัครใจ
โดยพื้นฐาน เพราะฉะนั้น การปกครองทุกประเภทจึงขึ้นอยู่กับการยินยอมพร้อมใจ

แนวความคิดที่สนับสนุนทั้งนี้มามากจากนักคิดทางการเมืองอันหลากหลาย และ
รวมกระทั่งนักการเมืองหรือบุคคลสำคัญทางการเมืองหลายคน กระทั่งคนอย่างอดอล์ฟ 希特เลอร์
ซึ่งกล่าวว่า “เพื่อในระยะยาวนั้นระบบการปกครองไม่ได้สมานรวมอยู่ด้วยกัน เพราะแรงกด
คันแห่งกำลัง แต่คงอยู่ได้ด้วยความเชื่อในคุณภาพและสัจจะที่การปกครองนั้นเป็นตัวแทนอยู่
และเป็นทั่วการสนับสนุน หรือเป็นไปเพื่อเสริมสร้างผลประโยชน์ของประชาชน”^{๔๙}

การที่กล่าวว่าการปกครองทุกรูปแบบขึ้นอยู่กับการยินยอมพร้อมใจของประชาชนนั้น
เนื่องไม่ได้หมายความว่าผู้อยู่ในอาณัติของผู้ปกครองทุกคนนั้น ชอบ ระบบเบี่ยงทางสังคมที่

มีอยู่มากกว่าระบบอื่นซึ่งอาจจะสร้างขึ้นมาได้ ประชาชน อาจ จะยินยอมพร้อมใจ เพราะเห็นด้วย อย่างแท้จริง แต่พวกเขาก็อาจจะยินยอมพร้อมใจ เพราะไม่ประสงค์จะประสบกับการสูญเสียอัน เนื่องมาจากการปฏิเสธที่จะยินยอมพร้อมใจ การปฏิเสธนั้นต้องอาศัยความมั่นใจในตัวเอง และ แรงจูงใจที่จะคัดค้านต่อต้าน และอาจนำมาร้ายความไม่สงบกันไป การรวมทั้งการแตกสลาย ทางสังคม ทั้งนี้โดยมิจำเป็นต้องกล่าวถึงความทุกข์ทรมานที่จะได้รับเลย

ผลที่ตามมาก็คือ ระดับของอิสรภาพหรือระดับของความเป็นทรราชของการปกครองใด ๆ ก็ตาม โดยส่วนใหญ่เป็นภาพสะท้อนของความมุ่งมั่นเชิงสัมพัทธ์ของประชาชนที่ อยากระบบที่จะเป็นอิสระ ตลอดจนเจตจำนงและความสามารถในการต่อต้านความพยายามที่จะกดขี่ ลงเบ็นกาส

เพราะฉะนั้นองค์ประกอบ ๓ ประการ ซึ่งมีส่วนสำคัญยิ่งที่จะบ่งชี้ว่าอำนาจของผู้ ปกครองนั้นจะถูกควบคุมหรือไม่ในระดับใดก็คือ

ประการที่ ๑ ความปรารถนาเชิงสัมพัทธ์ของประชาชนที่จะควบคุมอำนาจของผู้ ปกครอง

ประการที่ ๒ พลังอำนาจเชิงสัมพัทธ์ขององค์กรอิสระ และสถาบันอิสระของ ประชาชน

ประการที่ ๓ ความสามารถเชิงสัมพัทธ์ของประชาชนที่จะเพิกถอนความยินยอม พร้อมใจและการให้ความช่วยเหลือต่อระบบ

เพราะฉะนั้นในนั้นสุดท้ายแล้ว อิสรภาพก็มิใช่อะไรซึ่งผู้ปกครอง “ให้” แก่ ประชาชนของตน หรือในระยะยาวนั้นโครงสร้างทางการของสถาบันและระบบที่วิธีการของ การปกครอง ดังที่ปรากฏบทบัญญัติอยู่ในรัฐธรรมนูญ โดยตัวของมนุษย์ก็ได้เป็นทวีปำนิด ระดับของอิสรภาพหรือขอบเขตแห่งอำนาจของผู้ปกครองแต่อย่างใด สังคมนั้นอาจจะมีความ เป็นอิสระมากในทางความเป็นจริง ยิ่งกว่าที่ระบุไว้ในระเบียบการอย่างเป็นทางการ ในทาง ตรงข้ามซึ่งก็คือความเช้มแห่งอำนาจของผู้ปกครองนั้น จะถูกกำหนดโดยพลังอำนาจของ ประชาชนและเงื่อนไขของสังคมทั้งหมด นอกเหนือจากนั้น ความสมัพันธ์หรือปฏิสัมพันธ์ระหว่าง การกระทำของผู้ปกครองและการกระทำการของประชาชนนั้น ก็อาจจะมีผลทำให้ขอบเขตแห่ง อำนาจเหล่านั้นขยายออกไปหรือเล็กลงก็ได้

ข้อสรุปในทางการเมืองที่ได้จากความเข้าใจยังลึกในอำนาจของผู้ปกครองทั่วไป
เป็นข้อสรุปที่ง่ายมาก แต่เป็นเรื่องที่สำคัญขึ้นพนฐานในการจัดระบบการควบคุมผู้แพ้จากการ
หรือแสวงหาสิ่งอื่นมาแทนสิ่งเดิม เออรอล แฮร์ริส (Errol Harris) ได้สรุปไว้อย่างกระชับมาก
เขากล่าวให้ข้อถกเถียงว่า อำนาจทางการเมือง “ไม่อาจจะนำไปใช้ได้โดยปราศจากการยินยอม
ของประชาชน โดยปราศจากการร่วมมือโดยตรงของคนจำนวนมาก และการร่วมมือโดยทาง
อ้อมของชุมชนทั่วหมู่” เพราะฉะนั้น ระบบราชการ “นอกจากก็ต้องมีประชาธิรัฐนั้นให้
ความช่วยเหลือและยอมรับต่อตัวที่ราช ยอมให้ทรงอยู่ในอำนาจโดยปล่อยตนให้เป็นเครื่อง
มือแห่งการบังคับของที่ราช ทั้งนี้อาจจะโดยเพระความเชื่อหรือขาดการจัดการ หรือขาด
การจัดองค์การ หรือโดยการไม่ใส่ใจอย่างแท้จริง หรือโดยเห็นด้วยก็ตาม”^{๓๔}

๖. การยินยอมพร้อมใจนี้สามารถเพิกถอนได้

เราได้เห็นมาแล้วว่า การยินยอมพร้อมใจโดยประชาชนผลเมืองนั้น เป็นผลของ
สาเหตุอันหลากหลาย ซึ่งมีอิทธิพลต่อกันและกัน และมีผลต่อเจตนาณ์ของประชาชน
อย่างไรก็ตามสาเหตุอันหลากหลายแห่งการยอมเชือพึงเหล่านี้ ไม่ได้เป็นสิ่งที่คงที่เสมอไป สาเหตุ
แห่งการยินยอมเชือพึงนั้นจะเปลี่ยนได้ และอาจจะทำให้เข้มแข็งขึ้นหรืออ่อนลงไปได้ ทั้ว
อย่างเช่นระดับของอำนาจหน้าที่ของผู้ปกครองก็ยอมเปลี่ยนไป สาเหตุประการอื่น ๆ นั้น
อาจจะเพิ่มทวีชีวิตรึอาจลดลงก็ได้ ไม่ว่าจะเป็นเงื่อนไขหรือแนวโน้มทั่ว ๆ ไป ภาวะ
แห่งความรู้ของผู้ใต้ปกครอง ทัศนคติและอารมณ์ความรู้สึกของผู้ใต้ปกครอง ทั้งหมดเหล่านี้
อาจจะเปลี่ยนไปได้ และทั้งหมดอาจมีผลต่อการเปลี่ยนเจตนาณ์ของประชาชนผลเมือง
ที่จะยอมเชือพึงหรือจะคัดค้าน แม้กระทั่งความเกรงกลัวทั่วไปอย่างก็มิได้เป็นสิ่งซึ่งคงที่เสมอไป
ความรู้สึกไม่ปลอดภัยส่วนบุคคลหรือบุคลากรทั่วไปอย่างก็มิได้ อาจจะทำให้ความกลัว
ดังกล่าวทวีชีวิตรึได้ หรือความกลัวนี้อาจจะลดลงก็ได้ ซึ่งเป็นเพราะความรุนแรงของบทลงโทษ
โภชนน้อยลง หรือเจตนาณ์ที่จะยอมรับบทลงโทษนั้นแก่ตัวเอง ทั้งนักเบนเพระมีตั้งแต่
ประสมก่อน ๆ ที่สำคัญกว่า และคุณที่จะยอมเสี่ยงกว่า ความเชื่อใหม่ ๆ หรือทัศนะใหม่ ที่เกิด^{๓๕}
ขึ้นภายในความเชื่อเก่า ๆ นั้น รวมไปกระทั่งถึงการเปลี่ยนแปลงในการสัมผัสรู้ต่อระบบที่
เป็นอยู่เดิมนั้น อาจจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงเจตนาณ์ของประชาชนผู้ใต้ปกครอง ในอัน
ที่จะยอมคนอยู่ภายใต้กฎหมายอย่างโดยย่างหนึ่ง หรือยอมคนอยู่ภายใต้ระบบการปกครองทั้ง

ระบบ ด้วยสาเหตุจากการแปรเปลี่ยนที่เป็นไปได้เหล่านี้เอง การยินยอมพร้อมใจของประชาชนผู้ได้ปกครองนั้น จึงมิได้เป็นสิ่งที่มีเสถียรภาพเท่าอย่างใด และมักจะมีคุณลักษณะเด่นคือการแปรเปลี่ยนเล็ก ๆ น้อย ๆ และบางครั้งเป็นการแปรเปลี่ยนขนาดใหญ่

เพราะฉะนั้นการยินยอมเชือพึ่งจึงแปรเปลี่ยนอยู่เสมอ ยกตัวอย่างเช่นการเสื่อมถอยแห่งอำนาจของผู้ปกครองนั้น อาจจะลดลงเฉพาะกรณ์ของประชาชนผู้ได้ปกครองในอันที่จะยินยอมเชือพึ่ง และก็อาจจะลดลงการยินดีร่วมมือกับผู้ปกครองโดยสมัครใจด้วย เมื่อสาเหตุแห่งการยินยอมพร้อมใจประการหนึ่งหรือหลายประการอ่อนกำลังลง ผู้ปกครองก็อาจจะหาทางแก้บัญชาดังกล่าว ด้วยความพยายามที่จะเพิ่มน้ำหนักของสถาบันประการอื่น ๆ เช่น ทำให้บุคลากรในประเทศนั้นเคร่งครัดรุนแรงยิ่งขึ้น หรือบอยครองมากขึ้น หรือโดยการเพิ่มรางวัลให้สำหรับการรับใช้อย่างภักดี หากความพยายามดังกล่าวไม่ประสบผล การเสื่อมถอยของสิ่งชี้เป็นปัจจัยพื้นฐานแห่งการยินยอมเชือพึ่งของประชาชนที่สืบทอกันไปเป็นระยะเวลานาน อาจจะนำไปสู่การแตกสลายแห่งระบบการปกครองนั้น ๆ ได้

การเปลี่ยนแปลงเจตนากรณ์ของประชาชนผู้ได้ปกครองนั้น อาจนำไปสู่การเพิกถอนการรับใช้ การร่วมมือ การยอมทนอยู่ใต้ หรือการยินยอมเชือพึ่งผู้ปกครองก็ได้ การเพิกถอนดังกล่าววนน้อจะเกิดขึ้นในระหว่างบรรดาผู้ได้ปกครองธรรมชาติ หรือคนสามัญ หรืออาจะเกิดขึ้นกับพวกลูกไก และนักบริหารของผู้ปกครองก็เป็นไปได้ มีตัวอย่างในทางประวัติศาสตร์อย่างมากมายที่ชี้ให้เห็นว่า การเปลี่ยนแปลงในทางความเห็นของประชาชนผู้ได้ปกครองและกล้ามกลุ่มผู้ปกครองนั้น ได้นำไปสู่การเสื่อมถอยแห่งการยินยอมเชือพึ่ง หรือการให้ความร่วมมือกับผู้ปกครองซึ่งอยู่ในอำนาจมาแต่เดิม และในที่สุดก็มีผลทำให้ระบบบ่อน้ำอ่อนกำลังและเสื่อมลงไป

ทัศนคติ และความเชือข่องกล้าของผู้ปกครองนั้นเป็นจุดสำคัญอย่างยิ่ง วิลเลียม กอดวิน (William Godwin) ได้เสนอไว้ว่า หากสามารถทำลายล้างความเชือข่องกลุ่มคนชนชั้นซึ่งรับใช้ผู้ปกครองโดยใกล้ชิด จนเขาเห็นว่ามันไม่ได้เป็นประโยชน์แก่เขาอีกต่อไป ที่จะให้ความสนับสนุนผู้ปกครองแล้วละก "โครงทั้งหมดที่سانักขามากด้วยความเชือดังกล่าววนน ก็จะพินาศลงดินหมด" เขายังให้เหตุผลต่อไปอีกว่า ในทำนองเดียวกัน กองทัพทั้งหลายทั้งกองทัพพื้นเมืองและกองทัพต่างชาติ ซึ่งมักจะเป็นทั่วไปที่ควบคุมประชาชนอยู่นั้น อาจได้

อาจจะเป็นการลดเพิ่มมาตรฐานทางศีลธรรมและมาตรฐานอื่น ๆ ซึ่งเป็นที่ยอมรับกัน ห้าโดยทั่วไปขององค์กรและโดยสังคมของตน การควบคุมตนเองด้วยความต่อรอง มีผลทางโดยตัวมันเอง และโดยร่วมกับการควบคุมภายนอก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระบวนการในทางสถาบัน

๒. กระบวนการในทางสถาบัน กระบวนการเหล่านี้เกี่ยวพันไปถึงการจัดตั้ง หรือการเตรียมวิธีการในการเลือกทั่วไปจะมาดำรงอำนาจ การกำหนดนโยบายของรัฐบาล และการควบคุมการทำงานของรัฐบาล กระบวนการในทางสถาบันและการรัฐธรรมนูญของประเทศไทยเสรีประชาธิปไตยนั้น เป็นทั่วแบบที่สำคัญสำหรับการควบคุมทำงานนี้ ระบบดังกล่าววางแผนอยู่บนสมมตฐานที่ว่า ในขั้นสุดท้ายแล้ว รัฐบาลที่ได้รับการเลือกตั้งจะเต็มใจยอมรับการจำกัดอำนาจของตนเอง และก่อให้ผลลัพธ์ต่าง ๆ ภายในกิจกรรมอิทธิพลมากมายอย่างไร หรือไม่สามารถที่จะรับกวนหรือทำลายกระบวนการทำงานตามปกติของระบบได้

๓. การใช้วิธีการรุนแรงที่เหนือกว่า เมื่อการโน้มน้าวและควบคุมผู้ปกครองทางการเมืองวิธีอื่น ๆ ล้มเหลวทั้งหมด คำตอบที่ทำกันมาเป็นเวลาช้านานก็คือ การขู่เข็ญว่าจะใช้หรือการใช้ความรุนแรงที่เหนือกว่ากำลังของผู้ปกครอง ความรุนแรงเพื่อการันหรือเพื่อเป้าหมายดังกล่าวในมีรูปแบบต่าง ๆ กัน รวมไปถึงการจลาจล การลอบสังหาร การปฏิวัติด้วยความรุนแรง สองครามจอยุทธ์ การรัฐประหาร สองครามล้างเมืองและสองครั้งระหว่างประเทศ นักยุทธ์รับกันว่าจะต้องหาวิธีการควบคุมอื่น ๆ นอกเหนือจากวิธีการทั้ง ๓ นี้ ตัวอย่างเช่น ชูเวอแนลได้เคยกล่าวถึงความยากลำบากในการแสวงหา “วิธีการเชิงปฏิบัติบางประการ” ในการควบคุมอำนาจ^{๗๗} และ 雅克·มาริตain (Jacques Maritain) “ได้เคยตั้งคำถามถึง “ปัญหาเรื่องวิธีการที่ประชาชนจะควบคุมดูแลรัฐได้”^{๗๘}

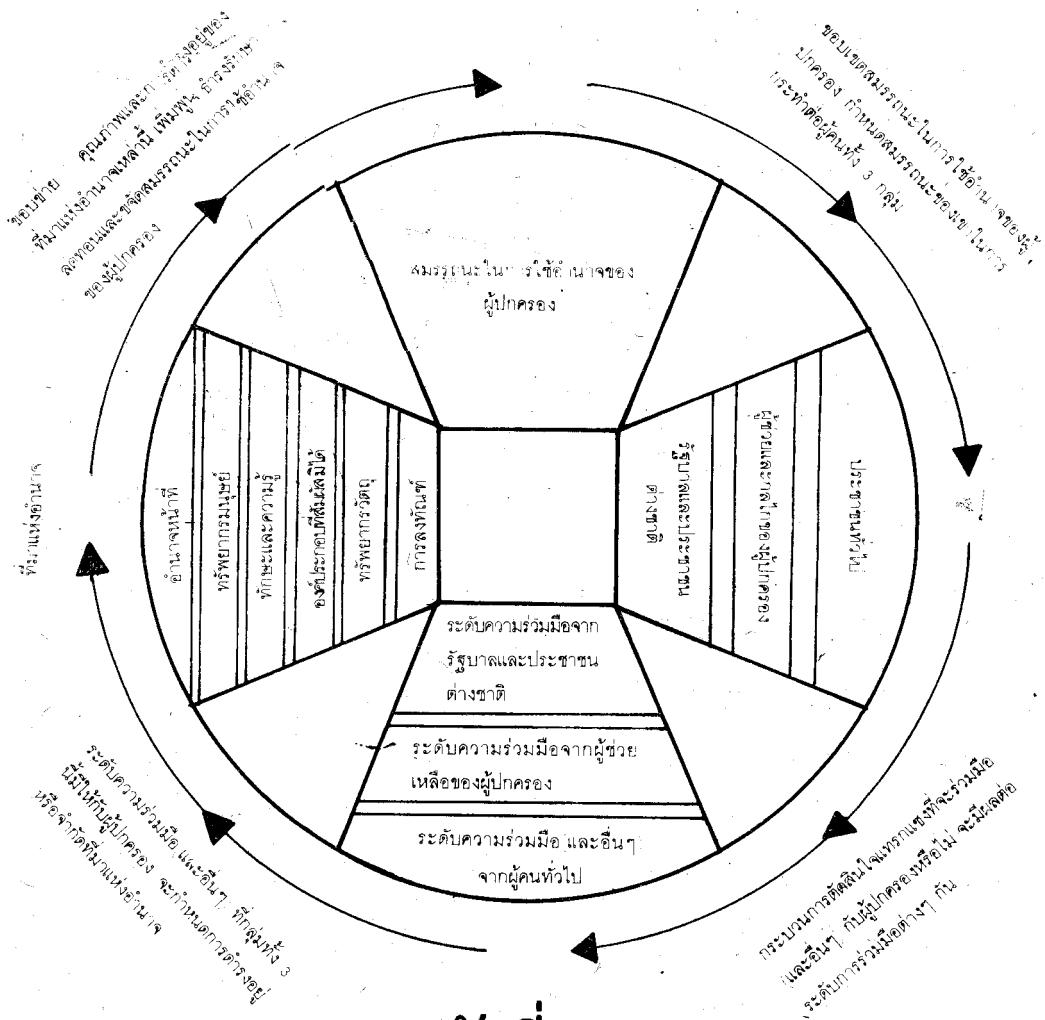
นี่ไม่ใช่เรื่องง่ายแต่อย่างใด เพราะวิธีการควบคุมอำนาจทางการเมือง นอกเหนือจาก ๓ ประการดังกล่าวทั้งนี้ จะต้องมีภัยภาพเพียงพอที่จะเพชรูภัยกับกรณีรุนแรงสุดโต่งได้ เช่น เดียวกับกรณีที่ไม่สร้ายแรงนัก เพราะจะนั้นส่วนที่เหลือของบทนี้จึงเป็นการสำรวจอย่างย่อ ๆ ถึงหลักฐานจากทฤษฎีที่มีอยู่แล้วและการปฏิบัติที่เคยมีมาก่อน อันแสดงให้เห็นถึงการเพิกถอนความร่วมมือ การยินยอมเชือฟังและการยอมจำนน ว่าจะเป็นภัยต่อตำแหน่งและอำนาจแห่งผู้ปกครองอย่างไร

ข) นักทฤษฎีด้วยการเพิกถอนความสนับสนุน

นักทฤษฎีการเมืองหลายคน ได้เคยเสนอว่า การเพิกถอน การยินยอมเชือพั่ง ให้ความร่วมมือ หรือการยอมรับงานของพลเมืองนั้น หากกระทำในระยะเวลาช่วงหนึ่ง อาจจะทำให้เกิดวิกฤตการณ์ต่อผู้ปกครองได้ อันจะเป็นภัยต่อการดำรงอยู่ของระบบชนชั้นทั้งหมด นักทฤษฎีเหล่านี้รวมไปถึง โบเอตี แมคเคียเวลลี และออสติน ความคล้ายคลึงระหว่างทัศนะของนักทฤษฎีเหล่านี้ กับข้อสรุปที่เราวิเคราะห์มาถึงที่ๆ นี่ น่าสนใจอย่างยิ่ง

โบเอตี ซึ่งเป็นนักทฤษฎีแนวตังกล่าวที่มีจุดยืนว่า “ทุกคนต้องมีส่วนร่วมในการบริหารประเทศ” ได้เสนอว่า การปฏิเสธ ที่จะให้ความช่วยเหลือต่อพระราชบัญชาติ จะเป็นตัวดัดที่มาแห่งอำนาจของคนเหล่านี้ และการปฏิเสธอย่างยืดเยื้อจะทำให้พระราชบัญชาติต้องพินาศล้มคลั่ง โดยไม่ต้องใช้ความรุนแรงต่อสู้ด้วยแท็คติค “....ถ้าเราไม่ให้อะไรแก่ทุกคน และถ้าไม่ยินยอมเชือพั่งทุกคน โดยไม่ต้องต่อสู้ไม่คงลงมือฟัดฟันแม้แต่รังเดียว ทุกคนก็จะดูเปล่าเปลี่ยนทำอะไรไม่สำเร็จ และไม่สามารถทำอะไรได้ ยกเว้นรากทันไม้ ซึ่งหากปราศจากดินและอาหารแล้ว ก็ไม่ก็จะตายไปในที่สุด” โบเอตีเชื่อว่า ประชาชนนั้นอาจจะเป็นอิสระจากพระราชบัญชาติ โดยการเลิกสนับสนุนรับใช้ทุกคน “...เพียงแต่ไม่ต้องให้ความสนับสนุนเขา แล้วท่านก็จะเห็นว่า เอกชั่นรุปแบบนี้มาซึ่งปราศจากฐาน น้ำหนักของทุกคนจะกดเข้ามลงดินและแตกสลายเป็นเสียงไป”^{๔๕} ทัศนะดังกล่าวของโบเอตี ซึ่งว่ากันว่าเขียนขึ้นเมื่อเข้าอายุได้ ๑๘ ปีนั้น ได้รับอิทธิพลอย่างมากจาก托奧羅 (Thoreau) และ托德斯คอตอย^{๔๖} และจาก托ดสคอตอย ทัศนะเหล่านี้ก็มีอิทธิพลต่อคานธีซึ่งมองเห็นว่า ทัศนะดังกล่าวได้ถูกยกความเข้าใจในทฤษฎีแห่งอำนาจที่เขาร่วมจะมี และในศักยภาพทางการเมืองซึ่งเขากำลังเริ่มสำรวจตรวจสอบอยู่^{๔๗} ไม่กี่ปีก่อน ยุคสมัยของโบเอตินั้น แมคเคียเวลลี (Machiavelli) ได้ให้เห็นถึงภัยอันตรายของการไม่ยินยอมเชือพั่ง (ทั้งโดยข้ารัฐการของตนและโดยประชาชนสามัญ) ซึ่งจะเกิดต่อเจ้าผู้ปกครองโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในช่วงเวลาแห่งการเปลี่ยนผ่านจากรัฐพลเรือนมาเป็นรัฐบาล ซึ่งมีอำนาจเต็มขาด เจ้าผู้ปกครองจะถูกพ่ายแพ้ตามธรรมเนียมที่ของข้ารัฐการของตนเอง ซึ่งก็ไม่สู้จะแน่ใจได้มากนายนัก เพราะบุคคลเหล่านั้นอาจจะปฏิเสธที่จะให้ความช่วยเหลือตนก็ได้ นอกจากนั้นยังคงพึงพิงประชาชนของตน ผู้ซึ่งอาจจะไม่ “มีจิตใจที่จะเชือพั่งตนภายใต้ความสนับสนุนตั้งกล่าว” แมคเคียเวลลีให้ข้อถกเถียงว่า เจ้า “...ผู้ซึ่งมีสาธารณะชนทั้งมวลเป็นศัตรู จะไม่

อ่านجا

ผังที่ 1

นิคีกระบวนการต่อเนื่อง

อันยังผลพิมพุนหรือลดทอนสมรรถนะในการใช้อ่าน ja
ของผู้อ่าน กระบวนการนี้ยุติลงเมื่ออ่าน ja ถลวยไป

การเคาะตีประหาราชบดี) “แล้วยากจะบุกกว่าทำนี่ซิ ทำนั่นซิ และจะไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย ไอ้ค์ที่น่าสงสาร มันจะไม่เหมือนกับกองทัพแม่แท่น้อย เขาจะพบว่า ที่นี่มันลำบากใจเหลือเกิน”

แม้ในปลายสมัยของตนคือร้าว ก.ศ. ๑๙๕๘ ประธานาธิบดีโซเซนยาวร์กี้ยังประสบ กับ “ความประหาดใจที่น่า恐怖 ที่ว่าคำสั่งของตนนั้นไม่ได้มีความน่าไปปฏิบัติ” และการช่วยเหลือของผู้อื่นนั้น จำเป็นจะต้องค่อยๆ เรียกร้องให้ได้มาอย่างทังใจ เพื่อที่จะทำให้ “อำนาจนั้นมพล”^{๔๗}

สหภาพโซเวียต ในเดือนมีนาคม ก.ศ. ๑๙๖๒ ณ สมัชชาที่ ๑๑ ของพรรค คอมมิวนิสต์รัสเซีย เลนินได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า “บทเรียนทางการเมือง” ใน ก.ศ. ๑๙๖๑ นั้นคือ ข้อเท็จจริงที่ว่า การควบคุมตำแหน่งแห่งอำนาจไม่จำเป็นจะต้องหมายความถึง การควบคุมระบบราชการแต่อย่างใด มีชาวคอมมิวนิสต์ที่รับผิดชอบอยู่ถึง ๔,๗๐๐ คนใน moskva และยังมี “กลไกราชการอันมีมาเป็นกองพะเนิน” ของรัฐบาลโซเวียต เลนินกล่าว ว่า แต่ “เราจึงต้องถามคำถามว่าใครเป็นคนชั้นไร่” ชาวคอมมิวนิสต์เป็นผู้ชั้นนำหรือ หัวหน้า เต็ม เลนินกล่าว “ถ้าพูดกันจริงๆ แล้ว ชาวคอมมิวนิสต์ไม่ได้เป็นหัวหน้าแต่อย่างใด แต่ ภัยได้ เลนินกล่าว “ถ้าพูดกันจริงๆ แล้ว ชาวคอมมิวนิสต์ได้ออกคำสั่งทั้งช้ายและขวา แทนลูกไม่ได้เป็น ปลัดเป็นผู้ชั้นนำ” “พระคุณมิวนิสต์ได้ออกคำสั่งทั้งช้ายและขวา แทนลูกไม่ได้เป็น ปลัดเป็นผู้ชั้นนำ” “อย่างที่ตนต้องการแต่อย่างใด”^{๔๘}

เยอร์มน์ การรัฐประหารของฝ่ายนินิมราชบดีไทย และระบบทหารนำโดยคับใน ก.ศ. ๑๙๖๐ เพื่อโค่นล้มสาธารณรัฐไว้มาร์เยอร์มน์ใหม่นั้น ได้ถูกทำลายล้างลงไป และ ตามทัศนะของนักประวัตศาสตร์เยอร์มน์คนสำคัญ อริค ไอค์ (Erich Eyck) ชัยชนะของ สาธารณรัฐในการต่อต้านความพยายามที่จะรัฐประหารทั้งกล่าววนั้นเกิดขึ้น เพราะ “การนัดหยุด งานชานน์ใหญ่ของกรรมการ และการที่ข้าราชการระดับสูงปฏิเสธที่จะให้ความร่วมมือกับเจ้านาย ขบดีของตน”^{๔๙} ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษกับการปฏิเสธให้ความช่วยเหลือของข้าราชการ เหล่านี้ และกลุ่มนักคิดที่เป็นกุญแจสำคัญกลุ่มนี้ รายละเอียดจะได้กล่าวเพิ่มเติมในบทที่ ๓ เมื่อกีรัฐประหารขึ้นในที่แรก รัฐบาลอีเบิร์ต (Ebert) อันชอบด้วยกฎหมาย ก็ได้ประกาศ เมื่อกีรัฐประหารขึ้นในที่แรก รัฐบาลอีเบิร์ต (Ebert) อันชอบด้วยกฎหมาย ก็ได้ประกาศ ให้ประชาชนยอมรับทั้งหมดมีพันธกิจที่จะต้องภักดีและเชื่อฟังตนเท่านั้น การปฏิเสธที่จะให้ ความร่วมมือกับฝ่ายรัฐประหารของข้าราชการนั้น มีรูปแบบต่างๆ กับ เจ้าหน้าที่ธนารักษาราชบดี

สามารถตั้งมั่นทางอย่างปลดภัยได้เลย และยังมีความโหตราชัยทารุณแทรกซึ้นเพียงใด ระบบของคนก็จะอ่อนแอกลงเพียงนั้น”^{๔๒}

เกือบจะเป็นความจริงที่ไม่ต้องพิสูจน์ว่า เมื่อเผชิญกับการไม่ให้ความร่วมมือหรือการต่อเพ่งดักล่า จากผู้คนบางกลุ่มในประเทศของตนแล้ว ผู้ปกครองก็จะใช้วิธีลงโทษที่รุนแรงขึ้น โดยอาศัยข้ารัฐการที่ยังภาคตอตนเป็นเครื่องมือ การใช้วิธีการรุนแรงคงเป็นประชาน พลเมืองในสถานการณ์ดังกล่าว อาจนำไปบังคับให้ประชาชนกลับมายอมตนอยู่ใต้อำนาจของผู้ปกครองต่อไปได้ แต่ก็ไม่น่าเสียไปว่าการดึงบังคับจะปะบังตำแหน่งและอำนาจของผู้ปกครอง ให้พ้นจากภัยนั้นรายได้ ดังที่ได้เห็นมาแล้ว พลเมืองที่ไม่ยินยอมเชื้อฟังอาจจะยังคงปฏิเสธที่จะยอมตนอยู่ใต้อำนาจ หรืออาจจะเต็มใจที่จะกันทุกข์ภาระกับการกดขี่และยึนหยัดคัดค้านต่อไป เพื่อที่จะบรรลุชื่อวัตถุประสงค์อันยังไหู่ของตน ประชาชนพลเมืองอาจจะประสบผลสำเร็จในที่สุด เพราะอย่างที่อเล็กซิส เศก ทอคเกวิล (Alexis de Tocqueville) ได้ให้คำแนะนำไว้ว่า “รัฐบาลซึ่งไม่มีเครื่องมือเรียกร้องความยินยอมเชื้อฟังจะไร้เงื่อนไขในการประการส่วนนั้น อยู่ใกล้หายนะitemที่...”^{๔๓}

อสตินก็มีความเชื่อในทำนองเดียวกัน

เพราะหากคนในชุมชนนั้น มีความตั้งใจเต็มที่จะทำลายรัฐบาล และกล้าพอที่จะทนกับอุปสรรคและความชั่วร้ายนานัปการที่ตนเองห้องเผชิญ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของตนเองแล้ว พลังอำนาจของรัฐบาลเอง หรือพลังอำนาจของคนกลุ่มน้อย ซึ่งอยู่ใกล้ชิดรัฐบาล ก็ไม่เพียงพอที่จะรักษาไว้ได้ หรือแม้กระทั่งจะทำให้การรุกรานทำลายนั้นอ่อนแอลงหรือเชื่องช้าลง รัฐบาลดังกล่าวถ้าจะได้รับความช่วยเหลือ จากรัฐบาลต่างประเทศ จะอยู่ในฐานะที่เหนือกว่าประชาชนคนอื่นอย่างมากmany แม้กระนั้นก็ไม่สามารถจะทำให้ประชาชนเหล่านั้นกลับมายืนมอยู่ใต้อำนาจ หรือบังคับพวกเขาให้ยินยอมเชื้อฟังอย่างควรได้ หากประชาชนเหล่านั้นเกิดข้อรัฐบาลอย่างເອາເມື່ອຕາຍ และพร้อมที่จะต่อสู้คัดค้านรัฐบาลจนถึงแก่ชีวิต^{๔๔}

รุสโซ ตั้งข้อสังเกตว่า “การยึดครองอาชานะนั้นง่ายกว่าการปักธง”^{๔๕}

ก) ร่องรอยของผลทางการเมืองแห่งการไม่ให้ความร่วมมือ

มีหลักฐานทางประวัติศาสตร์มากมายที่ระบุว่า ทั้งนี้เชิงทฤษฎีดังกล่าววนั้น เป็นทั้งนั้นที่มีเหตุมีผล และอย่างน้อยที่สุด ในบางกรณี การไม่ให้ความร่วมมือนั้นก็อาจจะมีประสิทธิภาพในการควบคุมรัฐบาล และกลไกอื่น ๆ ที่ใช้อำนาจทางการเมืองได้ ขอให้เรามาพิจารณาทัวอย่าง ๒-๓ แบบ ซึ่งจะให้เห็นถึงการที่ผู้ปกครองในนามนั้น ต้องพึงพาความเห็นในสถานการณ์ที่ต่าง ๆ กัน

● อุปสรรคจากการบูรณาการ ขอนำตัวอย่าง ๓ กรณีมาดังนี้ให้เห็นถึงการที่ผู้ครอบครองอำนาจท้องพึงพาอาศัยระบบราชการของตนเอง ตัวอย่างแรกเกี่ยวข้องกับการเพิกถอนความร่วมมือ ในสถานการณ์ซึ่งผู้ปกครองได้รับความสนใจสนับสนุนในระดับสูง (ประธานาธิบดีเมริกัน) ตัวอย่างที่ ๒ เป็นกรณีแบบกลาง ๆ นั่นคือกรณีที่ข้าราชการปฏิบัติงานในบรรยายกาศแห่งการส่วนท่าทีและการเป็นปฏิบัติการ (รัสเซีย ก.ศ. ๑๙๒๑-๑๙๒๒) และกรณีที่ ๓ เป็นการต่อสู้คัดค้านโดยชัดเจนในระดับสูง (นั่นคือ ระบบราชการเยอรมันต่อสู้กับการยึดอำนาจ)

สหราชอาณาจักร ริชาร์ด นอยสตัดท์ (Richard Neustadt) ได้รวบรวมเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับข้อจำกัดของอำนาจประธานาธิบดีเมริกันที่แท้จริง โดยเฉพาะข้อจำกัดที่มาจากการผู้ช่วยประธานาธิบดี ระบบราชการและคณะกรรมการบริหาร จากการวิเคราะห์กรณีสำคัญ ๆ ใน การบริหารงานของประธานาธิบดีทรูเมนและไอเซนไฮร์ นอยสตัดท์สรุปว่า “เงื่อนไขชนิดเดียวกันที่ทำให้ประธานาธิบดีมีความเป็นผู้นำในรูปแบบหนึ่ง มิได้เป็นหลักประกันเลยว่าเขาจะเป็นผู้นำในการปฏิบัติ” ประธานาธิบดีมี “บัญชาเรื่องอำนาจ” “นี่คือบัญชาสากลของคนที่ขึ้นถึงจุดสุดยอดแห่งระบบการเมืองใด ๆ ก็ตาม นั่นคือทำอย่างไรจึงจะอยู่สุดท้าย ได้ทั้งในทางปฏิบัติและในนาม”^{๔๖}

ประธานาธิบดีท้องเผชิญกับข้อจำกัดและแรงกดดันต่อต้านต่าง ๆ มากมาย รวม กระทั้งข้อจำกัดและแรงกดดันที่มาจากเจ้าหน้าที่บริหารของตน ไปจนถึงผู้ช่วยในทำเนียบขาว และสมาชิกคณะกรรมการบริหารของตน แรงกดดันที่เป็นตัวจำกัดอำนาจที่แท้จริงของประธานาธิบดี สหราชันน์ ขยายกว้างออกไปเกินข่ายงานทางการบริหาร และรวมไปกระทั่งทัศนคติและการกระทำการของพลเมืองเช่น สาธารณชนอันหลากหลาย เครือข่ายอันกว้างขวางของสถาบันต่าง ๆ ยังคงกระทำการเมือง เจ้าหน้าที่ บุคคลสำคัญ หรือแม้แต่รัฐบาลต่างชาติ เม้มกระทั้ง คำสั่งที่ชัดเจนก็อาจจะไม่มีการนำไปปฏิบัติเสมอไป และคำสั่งนั้นก็เป็นเพียงรูปแบบของการกระตุ้นเร้าซึ่งไม่เหมาะสมกับชีวิตประจำวัน

ในฤดูร้อน ก.ศ. ๑๙๕๒ ก่อนช่วงสำคัญของการแข่งขันสมัครรับเลือกตั้งประธานาธิบดีสหราช ประธานาธิบดีทรูเมนได้นั่งคำนึงถึงบัญชาของกรณีที่นายพลจะถูกมาเป็นประธานาธิบดีหากไอเซนไฮร์ชนะการเลือกตั้ง โดยกล่าวว่า “เขาก็จะนั่งอยู่ตรงนี้แหละ” (เน้นโดย

กล่างแห่งเยอรมัน ได้ปฏิเสธที่จะให้เงินแก่ฝ่ายรัฐประหาร เป็นจำนวน ๑๐ ล้านมาร์ค ทั้งนี้ เพราะว่า “ไม่มีลายเซ็นที่ถูกต้อง เมื่อฝ่ายรัฐประหารไม่สามารถจะได้รับความร่วมมือจากบุคคลผู้เชี่ยวชาญที่สมควรเป็นคณะกรรมการรัฐมนตรีได้ พวกรองคบุกได้ร้องขอสาธารณชนให้ออกทันและยอมมีรัฐบาลซึ่งประกอบด้วยบุคคลซึ่งไร้ประสบการณ์ รัฐมนตรีบางตำแหน่งถูกปล่อยทิ้งไว้ เนื่องไม่ได้รูปแบบ เป็นเจ้าหน้าที่มากมายซึ่งอยู่ในกระทรวงทบวงกรมต่างๆ ก็ปฏิเสธที่จะให้ความร่วมมือกับระบบการปกครองของคป แม้กระทั่งเจ้าหน้าที่ชั้นผู้อ้อยก็ไม่ได้ให้ความร่วมมือกับผู้มายึดอำนาจแต่อย่างใด ผลก็คือคนซึ่งไร้ความสามารถอย่างน่าสงสารจ์ได้รับการแต่งตั้งให้มารับตำแหน่ง ซึ่งแม้จะเล็กแต่ก็มีความสำคัญอย่างยิ่ง เช่นการเป็นผู้อำนวยการทบวงสือสารมวลชนเบนทัน และนกที่ทำให้ระบบของคปอ่อนลงไปอีก แม้กระทั่งพวกรัฐมนตรี แล้วพนักงานพิมพ์ดีก็ไม่ให้ความร่วมมือกับระบบบันนี้ และในตอนท้ายที่สุดแม้กระทั่งทำการตรวจหาความปลดภัยก็ปฏิเสธข້າของคป และเรียกร้องให้คปปล่อยอก”^{๔๙}

เมื่อประธานเข้ากับการนัดหยุดงานทั่วประเทศที่ทรงพลังเหล้า การไม่ให้ความร่วมมือดังกล่าววนก็มีผลอย่างน่าตระหนก นายพันโท ดี.เจ. กูดสปีด (D.J. Goodspeed) ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญประวัติศาสตร์การรัฐประหารและศึกษาการรัฐประหารของคปโดยเฉพาะ ได้เขียนไว้ว่า “ไม่มีรัฐบาลใดจะกระทำการได้โดยไม่ได้รับความร่วมมือหรือการสนับสนุนจากประชาชนอย่างน้อยที่สุดเท่าที่จำเป็น”^{๕๐}

๒. การไม่ให้ความร่วมมือของประชาชน มี ๒ กรณีซึ่งชี้ให้เห็นว่า การให้ความร่วมมือของประชาชนเป็นสิ่งจำเป็น และเมื่อปราศจากการให้ความร่วมมือของมหาชนแล้ว จะเป็นภัยอย่างมหันต์ต่อระบบการปกครอง นั่นคือกรณีของชาวอินเดียซึ่งอยู่ใต้อำนาจอังกฤษในค.ศ. ๑๘๓๐ และชาวโซเวียตซึ่งอยู่ใต้อำนาจของเยอรมันใน ค.ศ. ๑๙๔๑-๑๙๔๕ ในกรณีทั้งสองนี้ เราจะนำเอาทัศนะของเจ้าหน้าที่ในเวลานั้นมาแสดง

อันเดีย ประสบการณ์ของเนหรุกีริยา กับการไม่ให้ความร่วมมือในการต่อสู้เพื่อเอกราชของอินเดียนน์ ทำให้เขากล่าวว่า “ไม่มีอะไรที่รบกวนให้รำคาญ และในขั้นสุดท้ายเป็นอันตรายต่อรัฐบาลมากที่สุด หากกับที่จะต้องเผชิญกับประชาชนซึ่งไม่ยอมคนอยู่ใต้เจตนาرمณ์ของรัฐบาล ไม่ว่าผลจะเป็นอย่างไร”^{๕๑} คานธีเขียนว่า “หากเราแข็งแรง ชาวอังกฤษก็จะไร้อำนาจ”^{๕๒}

รัฐบาลก็ดูจะเห็นพ้องต้องกับแนวรุคและคานนี เจ้าหน้าที่อังกฤษมองการไม่ให้ความร่วมมือในระดับกว้างและการต่อเพ่งว่าเป็นภัย และมองเห็นศักยภาพอันยิ่งใหญ่ของการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงเพื่อควบคุมอำนาจจากการเมืองอยู่แล้ว เมื่อลอร์ด เออร์วิน (Lord Irwin) อุปราชอังกฤษในสมัยนั้น (ผู้ซึ่งต่อมาได้กล่าวเป็น ลор์ด ชาลิเฟกซ์) กล่าวคำปราศรัยต่อสภานิติบัญญัติของอินเดียในวันที่ ๔ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๓๐ ระหว่างขบวนการต่อเพ่งและไม่ให้ความร่วมมือ เพื่อเอกสารชื่อใน ค.ศ. ๑๙๓๐-๑๙๓๑ นั้น เขายังได้ปฏิเสธทัศนะที่ว่า การต่อสู้ เช่นนี้เป็น “รูปแบบการรับกวนทางการเมืองที่ขอบธรรมอย่างสมบูรณ์”

ในทัศนะของข้าพเจ้าและรัฐบาลของข้าพเจ้า การกระทำดังกล่าวเป็นความพยายามอย่างจงใจที่จะบังคับเจ้าหน้าที่ขอบธรรมด้วยการกระทำของมหาชน และด้วยเหตุนี้ รวมทั้งด้วยเหตุที่ว่ามันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติและหลักเดียวกันไม่ได้ คุณนันจิงต้องต่อว่ากิจกรรมดังกล่าวไม่ต้องหัวรัฐธรรมนูญ และเป็นภัยต่อรัฐอย่างร้ายแรง ปฏิบัติการของมหาชนดังกล่าวถึงแม้ผู้เริ่มจะตั้งใจให้เป็นการกระทำที่ไร้ความรุนแรง ก็มิใช่อะไรอันนอกจากการใช้กำลังในรูปแบบอื่นๆ แต่เมื่อวัดด้วยประสิทธิภาพที่แข็งชัดว่าจะล้มล้างการปกครองหรือรัฐบาล รัฐบาลก็มีทางเลือกเพียงว่า ต่อสู้หรือไม่ก็ต้องลาออกจากไป ขบวนการนี้จึงเปรียบได้อ่าย่างแท้จริงกับการนัดหยุดงานหัวไว้ในประเทศาคุณาหกรรม เพราะเมื่อน้ำหมาดหักบบันบันหัวรัฐบาลโดยใช้แรงกดดันของมหาชน ซึ่งเมื่อเร็วๆ นี้รัฐบาลอั่งกฤษได้พบว่า จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องใช้ทรัพยากรหังหังของรัฐบาลเพื่อคัดค้านการต่อสู้กับสิ่งนี้

แต่ในอินเดียนั้น ผู้ไม่ให้ความร่วมมือได้ไปกล่าวว่านี้อีก คณะทำงานมูลอินเดียของพรรคคงเกรสรแห่งชาติอินเดีย (All India Working Committee) ได้พยายามบันทึก ความภักดีของกองทหารและกองตำรวจของรัฐบาล ท่านอุปราชปราษร์ต่อไปว่าผลก็คือ รัฐบาล “ไม่มีทางเลือก” เว้นแต่ต้องประกาศว่า คณะกรรมการตั้งกล่าวเป็นคณะกรรมการนอกกฎหมาย และอินเดียจำเป็นจะต้องได้รับการปกป้องให้พ้นจาก “หลักการซึ่งมีแนวทางบ่อนทำลายโดยพนฐาน”^{๕๕}

สหภาพโซเวียต เงื่อนไขและเหตุการณ์ระหว่างที่เยอรมันยึดครองพื้นที่ส่วนใหญ่ของโซเวียตในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ นั้น แตกต่างอย่างมากจากที่เกิดขึ้นในอินเดียช่วงที่ถูกอังกฤษยึดครอง อย่างไรก็ตาม ประสบการณ์ของเยอรมันก็ยังทำให้เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานนาซีบางคน และนายทหารนายกองทัพเยอรมัน มีทัศนะที่ว่า การให้ความร่วมมือและการยินยอมเชื่อฟังของประชาชนในอาณาบริเวณดังกล่าวตนนั้น เป็นสิ่งจำเป็น หากประสงค์จะรักษาเชถย์ดีกรองเอาไว้

เป็นเวลาหนานที่พวกราชีไม่ได้แสดงหาความร่วมมือจากชาวตะวันออก ซึ่งเป็น “มนุษย์ชน่ำ” (Untermenschen) อันเป็นผลจากอุดมการณ์และนโยบายกีดกันทางเชื้อชาติ อย่างรุนแรงของพวกเยอรมัน (โดยเฉพาะอย่างยิ่งการนำชาวเยอรมันมาแทนที่ประชากรซึ่งอยู่ในที่เดิมทั้งหมด) เพราะฉะนั้นการณ์จึงเป็นการไร้ความร่วมมือของประชาชนในเขตดินแดนมากกว่าจะเป็นการลงใจปฏิเสธการให้ความร่วมมือเมื่อต้องการ สถานการณ์ไม่สูงขั้นจนนัก เพราะมองค์ประกอบหลายประการที่มีอิทธิพลต่อขบวนการยึดครองดินแดนดังกล่าว แม้กระทั่งบทบาทความสำคัญของการไร้ความร่วมมือในเขตดินแดนนั้น บางทีก็เป็นเรื่องลำบากที่จะซึ่งให้เห็นชัด ทั้งที่เพรสเซ่นส์ก์และกิจกรรมจารยุทธ์อื่น ๆ ในดินแดนเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม แม้กระทั่งในยามสงบราบรื่น และถึงแม้จะใช้นโยบายชาติและมีอดีตการณ์ต่างกัน เจ้าหน้าที่ทหารเยอรมันบางคนก็สรุปว่า ความร่วมมือของพลเมืองนั้นเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง

ในงานศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการยึดครองดินแดน อเล็กซานเดอร์ ดาลลิน (Alexander Dallin) ได้อ้างกรณีอันหลอกหลอน ที่เจ้าหน้าที่นาซีและนายทหารเยอรมันต้องกระหนกถึงความจำเป็นที่จะได้รับความร่วมมือ ยกตัวอย่างเช่น คูเบอ (Kube) ผู้เป็นคอมมิชชาร์ (Reichskommissar) ในเบลอรัสเซีย (Belorussia) ได้สรุปทิASNอย ๆ และไม่สูตรใดก็ว่า การสนับสนุนของประชาชนเป็นสิ่งจำเป็นอย่างน้อยที่สุดก็โดยการอยู่เฉย ๆ ดาลลินรายงานว่า ในค.ศ. ๑๙๔๒ คูเบออกซ์อว่า “กองทัพเยอรมันนี้จะไม่สามารถปักครองอย่างมีประสิทธิภาพได้เลย ถ้าไม่มีประชาชนเข้ามายืนเป็นส่วนหนึ่งของกองทัพ” ดาลลินยังยังถึงข้อความของนายทหารเยอรมันระดับผู้บังคับบัญชาในสหภาพโซเวียต ซึ่งกล่าวเมื่อเดือนธันวาคม ค.ศ. ๑๙๔๒ ว่า “ความร้ายแรงของสถานการณ์ทำให้ประจำอย่างชัดเจน ถึงความจำเป็นที่จะต้องได้รับความร่วมมือจากประชาชนในท้องที่” นายพลชาร์เตเนค (Harteneck) เขียนในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๔๓ ว่า “เราสามารถจะเป็นเจ้าของดินแดนอันกว้างขวางของรัสเซียได้ เพื่อนั่น เป็นเพียงการมีชัยเหนือพวกรัสเซียและพวกรุ่นนี้ยิน ซึ่งอาศัยอยู่บนดินแดนนั้น แต่เราไม่เคยเอาชนะใจของพวกราชีได้เลย

ในการสำรวจประวัติศาสตร์การยึดครองโซเวียตของเยอรมัน ดาลลินเขียนว่า

ถึงแม้การลงเสาะคุ้มกันด้วยจะสามารถของปรัชกรองแบบเยอรมัน แต่พวกเขาก็เริ่มจะกระหนกซุ่ม ที่นี่ ว่า การให้ความร่วมมืออย่างจริงจังของประชาชนนั้น เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับความมั่นคงรุ่งสุกและปรัชกรองที่มีประสิทธิภาพที่สุด จากข้อกำหนดในทางปฏิบัติ อันเรียนรู้จากการทำงานในส้านนั้น ทำให้อย่างน้อยที่

สุดเกิดการเปลี่ยนแปลงในแนวทางปฏิบัติของการล่าอาณา尼คแบบนาซี ก็มันจะไม่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางทฤษฎีก็ตามด้วย

ความเปลี่ยนแปลงนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งยวด เพราะมันเป็นไปในทางตรงกันข้าม กับจุดยืนทางอุดมการณ์ของนาซี ซึ่งเรียกว่ายุโรปตะวันออกเหล่านี้ว่ามนุษย์ชนต่ำ (Sub-human) และขัดแย้งกับแผนการเบ่งต้นในการที่จะทำลายประชากรหงส์หมาดในดินแดนแถบนี้ เพื่อจะให้มีพื้นที่กว้างขวางเพื่อเป็นอาณา尼คที่เรียกว่า Lebensraum (ที่อยู่อาศัย) สำหรับชาวเยอรมันเชื้อชาติโอล์ค (Volk)

๔) สูตรการควบคุมอำนาจทางการเมือง

ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๔๓ 希特เลอร์ได้ออกกับอัลเฟรด โรเซนเบริค (Alfred Rosenberg) ว่าในเขตยึดครองภาคตะวันออกนั้น นโยบายของเยอรมันจำเป็นจะต้อง เข้มงวดกวดขัน ถึงขนาดที่จะทำให้สำนักงานการเมืองของประชากรนั้นชราลงไป อย่างไรก็ตาม ในเดือนกรกฎาคมเขาก็ประกาศว่า

.... ข้าพเจ้าต้องกล่าวว่า การปกครองประชาชนในดินแดนที่ยึดมาได้ดี เป็นบัญชาติวิทยาโดยแท้ ไม่มีไครสามารถปลดครองโดยใช้พลกำลังเพียงอย่างเดียว เมื่อความจริงที่ว่า พลกำลังเป็นมิจัยชาติ แต่ เป็นเรื่องสำคัญพอ ๆ กัน ที่จะห้องค้อมสมบัติทางวิทยาบางอย่างซึ่งผู้คนสักว่าเป็นห้องเรียนของการเพื่อท่องเที่ยว ของลัตเวีย เราต้องทำให้พหุชนเชื่อว่า เรายังผู้ชนะ**

อะไร่ตามมาจากการยอมรับของ希ตเลอร์ที่ว่า “พลกำลัง” อย่างเดียว ไม่เพียงพอ ที่จะปกครองประชาชนในเขตยึดครองได้ หากประชาชนปฏิเสธที่จะยอมรับผู้กรานทางทหาร ที่ประสบความสำเร็จในฐานะเจ้านายทางการเมืองของตน การยึดเน้นของ希ตเลอร์ท่อธรรมชาติ ทางจิตวิทยาในการปกครองเขตยึดครองนั้นมาพ้องกับทัศนะของนักคิดทางการเมือง ซึ่งได้ นำเสนอไปแล้วอย่างน่าสนใจ กล่าวคือในการปกครองนั้นจำเป็นที่จะต้องเข้าให้ถึงจิตใจของ พลเมือง ทัศนะว่าด้วยอำนาจในทางทฤษฎีเหล่านี้ล้วนมีผลในทางปฏิบัติอย่างยิ่ง การท้าทาย และการไม่ให้ความร่วมมือของพลเมือง อย่างน้อยในสภาวะบางอย่าง อาจจะทำให้เกิดปัจจัย อันหนักหน่วงที่ต่อไปครองได้ อาจจะขัดขวางความตั้งใจและนโยบายของผู้ปกครองหรือกระทั่ง ทำลายรัฐบาลลงไป

หากความเป็นจริงแล้ว ทำไม ประชาชนในอดีตจึงไม่ลุกขึ้นทำลายล้างการกษัตริย์ และการเรารักເเตาเบรียบ คุณมีเหตุผลอยู่มาก many ประการเรกเหยื่อแห่งอำนาจของ

ผู้ปกครองเหล่านั้น มากจะรู้สึกช่วยคนเองไม่ได้เมื่อเชิญกันอำนวยของผู้ปกครองในการควบคุม
ลงโทษ และหากว่า ความรู้สึกช่วยคนเองไม่ได้นั้น เกิดขึ้นมาจากหลายสาเหตุด้วยกัน

ประชาชนผลเมืองนั้น โดยทั่วไปมักไม่กระหนกกว่า พวากเขานั้นเหลือก็อีกไม่แห่ง^{๔๘} อำนาจของผู้ปกครอง และหากร่วมมือกันทำงาน ก็ย่อมจะทำลายล้างอำนาจนั้นลงไปได้ การ
ไม่กระหนกถึงบทบาทความสำคัญของตนอย่างแท้จริงนั้นอาจมาจากความเชตา ไรเดียงสา
หรืออาจจะมาจากการที่ผู้ปกครองจะใจลงประชานกได้ ถ้าพลเมืองจะมองไปที่อำนาจของผู้
ปกครองในช่วงขณะใดขณะหนึ่ง ก็จะรู้สึกว่าอำนาจนั้นแข็งแรงมั่นคงอย่างยิ่ง อาจจะโถมทับผู้
ให้ปกครองอย่างไม่มีทางช่วยเหลือได ๆ ได้ การมองสั้น ๆ เช่นนี้เหละ ที่ทำให้เกิดทฤษฎี
แห่งอำนาจแบบเนื้อเดียว

อย่างไรก็ตาม หากประชาชนพิจารณาอำนาจของผู้ปกครอง ทั้งโดยยังกลับไป
ในอดีตและแล้วไปข้างหน้าแล้ว และกระหนกถึงที่มาและพัฒนาการ ความหลากหลาย และ
ความชอบบาง ประชาชนก็จะเริ่มเห็นบทบาทของตนเองในการก่อตัว สืบต่อ และพัฒนา
อำนาจนั้น ๆ ความกระหนกธุรกิจนี้ จะทำให้คนเข้าใจว่า ประชาชนมีความสามารถที่จะ^{๔๙}
ทำลายอำนาจดังกล่าวได้

โดยปกติแล้ว เพื่อประโยชน์ในการอำนาจผู้ปกครองมักจะลงให้ประชาชนลงไม่
เข้าใจถึงธรรมชาติอันบอบบางแห่งอำนาจทางการเมือง และความสามารถของประชาชนที่จะ^{๕๐}
ล้มล้างอำนาจดังกล่าวตน ด้วยเหตุนี้ บางครั้งผู้ปกครองจึงจะใช้ที่จะบังกันไม่ให้ประชาชน
เข้าใจข้อเท็จจริงยังนั้น ผู้ปกครองที่เคยเปรียบและไว้ความยุติธรรม จึงมีเหตุผลทั้งมวลที่^{๕๑}
จะปักบังไม่ให้ประชาชนเข้าใจถึงทฤษฎีแห่งอำนาจดังกล่าว แต่ก็มีหลักฐานว่าผู้ปกครอง
เหล่านี้จะใจจะกระทำการดังกล่าว (ไม่ตัดอกทิ้งไว้ รู้บាតซึ่งสะท้อนเจตนารมณ์ของพลเมือง
อย่างแท้จริง จะมีเหตุผลที่ที่จะบังกันไม่ให้ประชาชนมีความรู้ทางทฤษฎีดังกล่าว)

เป็นเวลานานก่อนที่อิตาลีราชสำนักจะเป็นอัครมหาราษฎร์ เขาเคยเขียนไว้ว่า “เรา
จะต้องไม่ผันว่าจะมีครรภ์คนหนึ่ง Nemir trāgārārāmānāyūของรัฐบาลใหม่” ซึ่งมีหลักการ
เกี่ยวกับผู้นำเป็นพนฐาน และยังเคยให้เกร็งโดยคำสั่งอย่างเป็นเผด็จการ “ด้วยอำนาจจาก
เบื้องบนในระดับหนึ่งบางคนอาจจะลองสิงเหล่านั้น แต่ผลก็อร่อยใหม่ไม่สามารถจะดำเนินขึ้นมา^{๕๒}
ได้ และส่วนใหญ่ก็จะกลับเป็นการซึ่งพยายามแต่ยังไม่เกิด”^{๕๓} อะไรจะเกิดขึ้นหากประชาชน

กระหนนกรุ๊ปเท็จจริงอันนี้ในระดับกว้างมาก ๆ และรู้ว่าพวกเขานำมาถอดแบบกันไม่ให้มีการยักเยียดนโยบายและระบบการปกครองที่ไม่ต้องการให้แก่เขาได้ และพวกเขามีทักษะเพียงพอที่จะปฏิเสธการให้ความร่วมมือในการท่อสู่อย่างเบ็ดเตล็ดได้ ได้มีการเสนอว่าความรู้ดังกล่าวตนจะนำไปสู่ความของระบบบรรษัตรราชและการกดขี่ ตัวอย่างเช่น ขณะที่ค่านี้กล่าวถึงประเทศไทยทางเศรษฐกิจ เขาถึงมีผลพลอยได้อันกว้างขวางอย่างอ่อนโยนในใจ เมื่อเขายืนว่า

คนร่าเริงนี้ไม่อาจสะสหมความมั่งคั่งของตนเองได้ โดยไม่ได้รับความร่วมมือจากคนยากจนในสังคม หากความรู้ดังกล่าวมันได้ชื่มลึกและแพร่ขยายออกไปในหมู่บรรดาคนยากจนแห่งหลายพหุภพ เขายังคงแข็งแกร่งขึ้น และเรียนรู้ที่จะปลดปล่อยตนของด้วยวิธีการไร้ความรุนแรง ให้พ้นจากความไม่สงบของชาติ ซึ่งบดขยี้เขาอยู่ และทำให้เขาอยู่ในภาวะที่เกือบจะอดตายด้วย

อาร์สได้ตั้งข้อสงสัยว่า ประชาชนไม่กระหนนกรุ๊ว่า "... อำนาจทางการเมืองนั้นคืออำนาจของคนเอง... และผลก็คือ ประชาชนได้กล้ายมาเป็นผู้มีส่วนช่วยเหลือ ในขณะเดียวกับที่กล้ายเป็นเหี้ย... หากมีคนเข้าใจความจริงข้อนี้ และรู้ว่ามันเกี่ยวกับตนอย่างไร และจะเก็บญวนหาน้อย่างไรอย่างเพียงพอแล้ว ประชาชนก็สามารถจะประกันได้ว่ารัฐบาลไม่มีวันเป็นบรรษัตรราชไปได้"

นัยสำคัญทางการเมืองในการวิเคราะห์ของเรานั้น เมื่อกล่าวด้วยคำพูดของกรีน (Green) และ ได้นั่นไปที่การควบคุมอำนาจทางการเมือง โดยการที่ "ประชาชนผู้เป็นองค์กรบิ๊กตี้" เพิกถอนอำนาจจากตัวแทนผู้ยินดีบัญญัติ หรือผู้มีบาริหารของตน" นี่คือการควบคุมอำนาจของผู้ปกครอง โดยการเพิกถอนการยินยอมพร้อมใจ เป็นการควบคุม มิใช่โดยการใช้ความรุนแรงที่เหนือกว่าจากบุคคลหรือจากข้างนอก และไม่ใช่การเร่งเร้าซักชวน ไม่ใช่ด้วยการหวังว่าจะเปลี่ยนไปผู้ปกครอง แต่โดยการที่ประชาชนปฏิเสธจะให้หรืออำนวยที่มาแห่งอำนาจแก่ผู้ครองอำนาจ โดยการตัดขาดแห่งอำนาจของผู้ปกครองทั้ง นี่คือการที่ต้องดำเนินการตามด้วยการไม่ให้ความร่วมมือและด้วยการต่อต้าน หากสามารถประยุกต์ใช้วิธีการนี้ได้ในทางปฏิบัติ และสามารถประสบความสำเร็จ ทั้งๆ ที่เผชิญกับการกดขี่ ต่อต้าน กดดู เหมือนว่าจะเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพสูงสุดและแน่นอนในการควบคุมอำนาจ

ถ้าจะนำทฤษฎีแห่งอำนาจไปใช้ บัญญาคือจะใช้อย่างไร ที่ประชาชนในอดีตไม่ได้ต่อสู้ถึงระบบบรรษัตรราช หรือการกดขี่ในอดีตกลอ้ยนานา เหตุหนึ่งก็เพราะมาจากความรู้ที่ว่าจะกระทำการอย่างไร

ประการแรก ในการปฏิเสธรัฐบาลที่ราชันน์ ประชาชนจะต้องแสดงออกชี้ง
การปฏิเสธที่จะให้ความร่วมมืออย่างจริงจัง การปฏิเสธดังกล่าวนั้นอาจมีรูปแบบอันหลากหลาย
ก็ได้ รูปแบบบางอย่างอาจจะง่าย บางอย่างก็ต้องใช้ความพยายามมาก และบางอย่างก็ค่อน
ข้างอันตราย แต่ทุกรูปแบบจำต้องอาศัยหักความกล้าหาญและบัญญา และจะต้องเป็นการกระทำ
โดยกลุ่มหรือโดยมหานชน ดังเช่นกาเอตโน โมส卡 (Gaetano Mosca) ได้เคยชี้ว่า คนกลุ่ม
น้อยซึ่งเป็นผู้ปกครองนั้นรวมทั้งกันได้ และสามารถจะทำการปราศจากนั้นได้ ในขณะที่คน
ส่วนใหญ่ซึ่งถูกปกครองนั้นมักจะ “ไม่มีการจัดต้องคกร”^{๖๐} หรือเราอาจเพิ่มว่าปราศจากองค์
กรซึ่งเป็นอิสระ ผลก็คือประชาชนผลเมืองนั้นมักไม่สามารถที่จะรวมทั้งกันเป็นฝ่ายค้านได้อย่าง
มีประสิทธิภาพ และอาจจะถูกทำลายไปที่ลีกคน ๆ ปฏิบัติการอันมีประสิทธิภาพซึ่งมีพื้นฐาน
อยู่บนทฤษฎีแห่งอำนาจ จำกัดต้องใช้การท้าทายและการต่อสู้คัดค้านอย่างรวมกลุ่ม ซึ่งอาจจะ
มีหรือไม่มีโอกาสเตรียมทั่วเป็นพิเศษมาก่อนก็ได้

บทที่ ๒

โครงสร้างพื้นฐานสำหรับการควบคุมผู้ปกครอง

บัญหาทั่วไปที่เร่งด่วนที่สุดประการหนึ่งในทางการเมืองปัจจุบัน ก็คือบัญหาที่ว่า จะควบคุมการกระทำการของรัฐบาลสมัยใหม่ได้อย่างไร อำนาจของรัฐบาลที่ไม่มีการควบคุมนั้น เป็นภัยต่อประชาชนในหลาย ๆ ทางด้วยกัน ที่สำคัญที่สุด ก็อยู่ในรูปของบรรษัทคุกใหม่และ การลงนาม วิธีการควบคุมผู้ปกครองที่กระทำการมา อันได้แก่การควบคุมในทางรัฐธรรมนูญ การเลือกตั้ง หรือการควบคุมคนของผู้ปกครอง ตลอดจนการปฏิวัติอย่างรุนแรงนั้น ได้ซึ่ง ให้เห็นถึงข้อจำกัดอย่างชัดเจนและข้อเสียมากมาย ไม่ว่าวิธีการเหล่านี้จะยังให้เกิดผลดีเช่นไร ก็ตาม ในสถานการณ์ที่รุนแรง เร่งด่วน ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยการควบคุมอย่างยิ่งนั้นทางเลือก ของเราไม่อาจจะจำกัดอยู่ที่วิธีการเดิม ๆ แต่เพียงเท่านั้นได้อีกแล้ว ถ้าเราไม่ต้องการจะถูก เป็นกลไกในทางการเมืองที่ช่วยคนเองไม่ได้ หรือถูกทำลายไปทั้งหมด เราจะต้องพยายาม แสวงหา และดำเนินงานทั้งวิธีการทั่วไปและสิทธิภาพ เพื่อควบคุมการทำงานของผู้ปกครอง ให้ได้

การวิเคราะห์ในบทที่ ๑ ได้ซึ่งให้เห็นว่าอำนาจของผู้ปกครองนั้น ขึ้นอยู่กับที่มา แห่งอำนาจอันหลากหลายอย่างไรบ้าง ความสามารถที่จะได้มามาซึ่งที่มาแห่งอำนาจเหล่านั้น ถูก กำหนดด้วยโดยทางตรงและทางอ้อม โดยระดับของความร่วมมือ การยอมรับ ยินยอม เชือฟัง และ ความช่วยเหลือซึ่งผู้ปกครองสามารถจะได้รับจากประชาชน และผู้ช่วยเหลือที่เข้าร่วมงานมา หรือเป็นทัวแทนของเข้า ผลลัพธ์ก็คือ กลุ่มเหล่านี้มีศักยภาพที่จะบังคับไม่ให้ผู้ใดมาซึ่ง

ที่มาแห่งอำนาจของตนได้ หรือจะเพิกถอนความช่วยเหลือทั้งหมด โดยสืบเชิงก้าใต้ชั่นกัน โดยการลดหรือเพิกถอนความยินยอมเชื่อฟัง หรือการให้ความร่วมมือที่จำเป็นทั้งหลายทั้งปวง ดังนั้นในเงื่อน อำนาจของผู้ปกครองก็สามารถจะถูกจำกัด ทำให้อ่อนลง หรือแม้กระทั้งทำให้ slavery ไปได้ การเพิกถอนที่มาของอำนาจเพื่อจะให้มีประสิทธิภาพสูงสุดนั้น จำเป็นจะต้อง กระทำโดยคนจำนวนมากและโดยสถาบันต่าง ๆ ซึ่งดำเนินงานร่วมกัน ความสามารถที่จะกระทำ ถึงเหล่านี้ได้หรือไม่นั้น ก็ขึ้นอยู่กับ หรือแม้กระทั้งถูกกำหนด โดยโครงสร้างของสังคม นั้นเอง

โครงสร้างของสังคมซึ่งมีผลกระทบต่อความเป็นไปได้ในการควบคุม

โครงสร้างของสังคมเป็นเงื่อนไขที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการกำหนดสมรรถนะโดย ทั่วไปของสังคมโดยสังคมนั่ง ที่จะควบคุมผู้ปกครองของตนเอง เงื่อนไขเชิงโครงสร้างเหล่านี้ หมายถึงการดำรงอยู่หรือการขาดหายของสถาบันต่าง ๆ จำนวนของสถาบันเหล่านั้น หรือระดับ ของการรวมอำนาจ หรือการกระจายอำนาจ กระบวนการตัดสินใจภายใน และระดับของ พลังความเข้มแข็งภายใน และความมีชีวิตชีวานของสถาบันเหล่านั้น ทั้งอย่างเงื่อนไขที่สุดโต่ง ได้แก่สังคมซึ่งสถาบันทุกอย่างเป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างรัฐ ซึ่งรวมอำนาจเต็มที่ หรือไม่ก อยู่ภายใต้รัฐ และถูกควบคุมโดยรัฐอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งอย่างที่สุดโต่งอีกแบบหนึ่งได้แก่ สังคมซึ่งความต้องการใด ๆ ในสังคมนั้น จะได้มากโดยอาศัยสถาบันซึ่งเป็นเอกเทศอันหลัก หลาย และอาจจะเป็นสังคมซึ่งมีรูปแบบของรัฐบาลอยู่ แต่ไม่ปรากฏรัฐที่รวมอำนาจ (รัฐใน ที่นี้หมายถึงรูปแบบหนึ่งของรัฐบาลซึ่งประกอบไปด้วยระบบราชการ ระบบทหาร และระบบ ตำรวจ กำลังตำรวจอันถาวร ซึ่งสามารถใช้วิธีการรุนแรงในการควบคุม ทั้งโดยการ สนับสนุนด้วยระบบคุกและอาชญากรรมที่ประกอบกัน) (อีกด้วย)

เงื่อนไขเชิงโครงสร้างที่สุดโต่งทั้งในแบบรวมอำนาจอย่างเต็มที่ หรือแบบที่จะ กระจายอำนาจอย่างเต็มที่นั้น ไม่สมอยู่จริง หรือไม่เคยมีอยู่จริงเท่าไรนัก ว่าที่จริงแล้ว สังคม การเมืองทุกสังคมนั้นมีโครงสร้างชนิดที่อยู่ระหว่างเงื่อนไขที่สุดขั้วทั้งสองแบบที่กล่าวข้างต้น ระดับ ของการควบคุม หรือการกระจายอำนาจ อย่างมีประสิทธิภาพในสังคมนั้น ตลอดจน ระดับการรวมอำนาจไว้ที่รัฐ หรือกระจายไปอยู่กับสถาบันต่าง ๆ ที่เป็นเอกเทศในสังคมนั้น

เหล่านี้เป็นประเด็นที่สำคัญยิ่ง

เงื่อนไขเชิงโครงสร้างที่มีผลต่อสมรรถนะของสังคมในการควบคุมอำนาจของผู้ปกครองนั้นมอยู่ ๒ วิธีด้วยกัน หากอำนาจภาระจายไปมากตามสถาบันชั้นเยี่םแข็ง และเป็นเอกเทศ มีชีวิตชีวา สถานการณ์แบบนี้จะมีส่วนช่วยอย่างมาก ในการนี้ฉุกเฉินซึ่งจำเป็นจะต้องต่อสู้เพื่อควบคุมอำนาจของผู้ปกครอง สถานการณ์ดังกล่าวนี้จะมีส่วนสำคัญในการเพิ่มพลังอำนาจของประชาชนและสถาบันต่างๆ ในการเพิกถอนที่มาแห่งอำนาจซึ่งผู้ปกครองใช้ควบคุมประชาชน ได้ ยิ่งไปกว่านั้นเงื่อนไขเชิงโครงสร้างจะเป็นตัวกำหนดขอบข่ายแห่งอำนาจของผู้ปกครอง ชนิดที่เข้าไม่อาจใช้อำนาจเกินขอบเขตดังกล่าวได้ หากมิได้มีการแก้ไขโครงสร้าง หรือพยายามแสวงหาความช่วยเหลือที่เข้มข้นเพิ่มขึ้น จากประชาชนรวมทั้งสถาบันของประชาชน ด้วย

ผู้ปกครองคนใดก็ตามซึ่งมีอำนาจแห่งควบคุมโครงสร้างของรัฐ อาจไม่จำเป็นจะต้องใช้อำนาจของตนในการครอบงำหรือการควบคุมสังคมให้กว้างไกล หรือลึกซึ้งเท่าที่เงื่อนไขเชิงโครงสร้างจะเอื้ออำนวย การขาดแรงจูงใจ หรือความนับถือที่อ่อนชักด้วย ซึ่งกำหนดโดยรัฐธรรมนูญ ความเชื่อถือในทางศีลธรรม หรือทางศาสนา ตลอดจนการยึดมั่นอยู่กับกฎหมู่ บางชนิด หรือปรัชญาการเมืองบางประเภท อาจจะทำให้ผู้ปกครองนั้น เว้นจากการใช้อำนาจอย่างเดิมที่ ทั้ง ๆ ที่เงื่อนไขเชิงโครงสร้างของสังคม ก็ເօື່າໃຫ້ใช้อำนาจได้อย่างเต็มที่อย่างไรก็ตาม หากทักษะของผู้ปกครองเปลี่ยนแปลงไป และหากผู้ปกครองมองว่าสถานการณ์นั้นจะต้องอาศัยการกระทำที่รุนแรง หรือสุดโต่งยิ่งกว่านั้น หรือหากความประ伤์ในเชิงบุคคลิกภาพทำให้เขาเป็นคนทิวะหายอำนาจมากยิ่งขึ้น หรือหากมีคนใหม่หรือคนกลุ่มใหม่ขึ้นมาด้วยความสามารถของผู้ปกครองเขาไว้ได้แล้ว ผู้ปกครองก็อาจจะใช้อำนาจของตนให้เต็มศักยภาพจนสุดขอบเขตเท่าที่เงื่อนไขในเชิงโครงสร้างทางสังคมกำหนดไว้ ผู้ปกครองยังอาจจะหัวใจลอกอกนหรือโถมที่สถาบันชั้นเยี่มเป็นตัวกำหนดขอบข่ายอำนาจของตนเองได้ด้วย

เพราะนนทบุรี ให้เห็นว่า วิธีการต่อสู้เพื่อควบคุมผู้ปกครองไม่ประสบความสำเร็จ แต่ก็สามารถลดความรุนแรงลงได้ แต่ก็ต้องมีการต่อสู้อย่างต่อเนื่อง ทั้งสองประการล้วนเป็นสิ่งจำเป็นยิ่งต่อการควบคุมอำนาจของผู้ปกครองอย่างมีประสิทธิภาพนั้น แต่เป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งกว่าการกำหนดเงื่อนไขไว้

ในรัฐธรรมนูญและการควบคุมงานของผู้ปักธงชัย

วิธีการต่อสัญญาณ แต่เป็นวิธีซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนทัณฑ์เกี่ยวกับธรรมชาติของอำนาจดังที่นำเสนอไว้ในบทที่ ๑ แล้ว (ที่ว่าอำนาจนั้นไม่มาซึ่งอาจจะจำกัดลงไปได้ด้วยการเพิกถอนการให้ความร่วมมือ หรือการยินยอมเชื่อฟัง) นี้เรียกว่า “ปฏิบัติการไร้ความรุนแรง” ปฏิบัติการดังกล่าวรวมไปถึงการประท้วงอย่างไร้ความรุนแรงโดยอาศัยสัญลักษณ์ การไม่ให้ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง การเข้าแทรกแซงอย่างไร้ความรุนแรงในรูปแบบจิตวิทยา ทางกายภาพ ทางสังคม ทางเศรษฐกิจ และการเมือง^๒ วิธีดังกล่าววนหากพัฒนาปรับปรุง และนำไปปฏิบัติในสถานการณ์เฉพาะที่หลากหลายแล้ว จะกลายเป็นคำอุบ tacit ที่สนองความต้องการวิธีการต่อสู้ที่ควบคุมอำนาจของผู้ปักธงชัย ซึ่งไม่เท็มใจจากหนดขอบข่ายหรือจำกัดอำนาจของตัวเองโดยสมัครใจ แต่วิธีการเหล่านี้ต้องอาศัยการวิจัย การวิเคราะห์ การศึกษาในเชิงนโยบายและการพัฒนาอีกมาก ที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติและศักยภาพของวิธีการควบคุมดังกล่าว

อย่างไรก็ตาม บทนี้เป็นความพยายามที่จะมุ่งเน้นตรงบทบาทของโครงสร้างทางสังคม ในกำกับดูแลของข่ายแห่งอำนาจของผู้ปักธงชัย จดสำคัญของการวิเคราะห์ที่สำคัญ ข้อพิจารณาเกี่ยวกับผลกระทบระยะยาวของการรวมอำนาจทางสังคมไว้ที่รัฐ เมื่อนำมาเปรียบเทียบ กับผลกระทบระยะยาวของการกระจายอำนาจเชิงสมัมพันธ์ไปตามสถาบันต่าง ๆ ซึ่งไม่ใช่ของรัฐในสังคม ทั้งหมด

มีหลายครั้ง ถึงแม้จะไม่ป้องกัน ที่บ่งเจกนสามารถมือที่พอดีกับการณ์ในทางสังคมและการเมืองได้ โดยอำนาจส่วนตัวในการกระทุนเร้า หรือโดยความสมัมพันธ์ส่วนตัว กับบุคคลสำคัญในโครงสร้างของสังคม หรือโดยความสามารถของตนในการใช้วิธีการ หรือปฏิบัติการไร้ความรุนแรงแบบต่าง ๆ พฤติกรรมหรือการกระทำของคนที่ บางครั้งแสดงชัด ถึงความสามารถประเภทหลังเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม เทศกาลเมืองเหล่านี้ไม่เคยเกิดขึ้นบ่อยนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากจะต้องนำมายังบัญชีปักธงชัย ซึ่งคงจะต้องปักธงชัยที่จะปักธงชัยที่ต้องการโดยไม่มีข้อจำกัดใด ๆ ในสถานการณ์ หรือกรณีดังกล่าวหนึ่ง อำนาจของคนเหล่านี้จะถูกจำกัด หรือถูกยกไปได้โดยการงด หรือโดยการจำกัดที่มาแห่งอำนาจของผู้ปักธงชัย การจำกัดดังกล่าว นั้นไม่สามารถจะทำให้เกิดขึ้นได้โดยบังเอิญโดยใด ๆ ที่มาแห่งอำนาจของผู้ปักธงชัยจะถูก

กระบวนการที่อนอย่างจริงจังก็ต่อเมื่อความช่วยเหลือ ความร่วมมือ หรือการยินยอมเชือพง
อำนาจเหล่านั้น ถูกเพิกถอนโดยประชากรจำนวนมากในเวลาเดียวกัน นั่นคือโดยกลุ่มทาง
สังคมและโดยสถาบันของสังคม สมรรถนะขององค์กรดังกล่าวในการเพิกถอนที่มาแห่งอำนาจ
ที่คนอำนวยให้แก่ผู้ปกครองนั้น จึงกลายเป็นสิ่งสำคัญสูงสุด สมรรถนะดังกล่าวจะได้รับอิทธิพล
จากตัวเปรียลัยอย่าง รวมทั้งทักษะของผู้ให้ปกครองหรือประชาชนพลเมืองในการประยุกต์
ใช้วิธีการต่อสู้ รวมกระหึ่งความต้องการเชิงสัมพัทธ์ของผู้ปกครอง ต่อที่มาแห่งอำนาจซึ่ง
ผู้ให้ปกครองสามารถจะอำนวยให้ได้ ที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือระดับความสามารถของกลุ่ม
เหล่านี้ที่จะกระทำการอย่างเป็นอิสระเพื่อต่อสู้กับผู้ปกครอง

มีความเป็นไปได้อย่างกว้าง ๆ ๒ ประการที่สำคัญ นั่นคืออำนาจอาจาระบ "ไวท์รัฐ"
และผู้ให้ปกครองหรือพลเมืองนั้นก็แยกกันอยู่โดยลำพัง จนกระทั่งไม่มีกลุ่มทางสังคม หรือ
สถาบันทางสังคมใด ๆ ที่จะมีความสามารถเพิกถอนที่มาแห่งอำนาจของผู้ปกครองได้ และดังนั้น
จึงไม่สามารถควบคุมการกระทำการของผู้ปกครองได้เลย ในอีกแห่งหนึ่งหากในสังคมมีกลุ่มต่าง ๆ
เป็นจำนวนมาก ที่สามารถจะปฏิบัติการอย่างเป็นเอกเทศกับควบคุมผู้ปกครองได้ในที่สุด การ
ดำเนินอยู่และพลังของสถาบันเหล่านั้นจะเป็นตัวเพิ่มโอกาสแห่งความสำเร็จในการต่อสู้ เพื่อควบ
คุมอำนาจของผู้ปกครอง กลุ่มหรือสถาบันดังกล่าวที่สามารถจะปฏิบัติการอย่างเป็นเอกเทศได้
นั้น เราเรียกว่า "คลัง" หรือ "ที่อยู่" (Loci) แห่งอำนาจ

"อำนาจ" ในที่นี้หมายถึงอำนาจทางการเมืองอย่างชัดเจน ซึ่งเป็นส่วนย่อยลงมา
ของอำนาจทางสังคม อำนาจทางการเมืองในที่นี้หมายความให้หมายถึงภาพรวมทั้งหมดของวิธีการ
อิทธิพล และกำลังกดดัน รวมไปถึงสิทธิธรรมหรืออำนาจหน้าที่ การให้รางวัล และการลง
ทันท์ อันมีขึ้นเพื่อให้ได้มาซึ่งเป้าหมายของผู้มีอำนาจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถาบันของรัฐบาล รัฐ
และกลุ่มซึ่งทรงข้ามกับสิ่งเหล่านี้ อำนาจทางการเมืองอาจจะวัดได้โดยความสามารถที่จะควบคุม
สถานการณ์ ประชาชน หรือสถาบัน หรือความสามารถที่จะกระตุ้นเร้า หรือระดมประชาชน
และสถาบันให้ปฏิบัติการอย่างโดยอย่างหนึ่ง อำนาจอาจจะใช้เพื่อให้กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งประสบผล
สำเร็จ ตามเป้าประสงค์ของตน หรือเพื่อที่จะปฏิบัติตาม หรือปรับปรุงนโยบายใด ๆ หรือ
ทำให้คนอื่นประพฤติอย่างที่ผู้ใช้อำนาจประสงค์ มาส่วนในการคัดค้าน หรือเพื่อที่จะรักษา
ระบบ นโยบาย หรือความสัมพันธ์ที่ดีต่องี้ไว้แล้ว หรือเพื่อจะเปลี่ยนแปลงทำลายย้ายที่ความ

สมพันธ์ทางอำนาจที่มาก่อน การลงทันท์ ซึ่งอาจจะใช้ความรุนแรง หรือไร้ความรุนแรง นั้น เป็นองค์ประกอบสำคัญในเรื่องของอำนาจ ไม่จำเป็นเสมอไปที่จะต้องใช้ทันท่วงทัน ทุกอย่างจะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพได้ เพียงแต่การมีสมรรถนะในการลงทันท์และการ ระดมองค์ประกอบส่วนอื่นของอำนาจ ก็อาจจะเพียงพอแล้วที่จะบรรลุเป้าประสงค์ได้ ในกรณี ดังกล่าวเนี้ยเมื่อว่าจะไม่ได้ใช้การลงทันท์โดยตรง ก็ไม่ได้หมายความว่าอำนาจนั้นมีอยู่

บทบาทของคลังอำนาจที่แพร่กระจายในการควบคุมอำนาจทางการเมือง

รูปแบบที่เนื้อชัดและธรรมชาติของคลังอำนาจ (หรือตำแหน่งแห่งหน้าที่อำนาจ) อยู่ ประسانรวม หรือแสดงออกมา) แปรเปลี่ยนไปจากสังคมหนึ่งไปสู่สังคมหนึ่ง หรือ จากสถานการณ์หนึ่งไปสู่อีกสถานการณ์หนึ่ง อย่างไรก็ตามคลังแห่งอำนาจเหล่านี้มักจะรวม ไปถึงกลุ่มทางสังคม หรือสถาบันทางสังคม อย่างเช่น ครอบครัว ชนชั้นทางสังคม กลุ่ม ทางศาสนา กลุ่มทางวัฒนธรรมและกลุ่มประชาชน กลุ่มอาชีพ กลุ่มเศรษฐกิจ หมู่บ้าน เมือง นคร จังหวัด หรือภูมิภาค องค์การเล็ก ๆ ของรัฐบาล องค์กรอาสาสมัคร และพระค์ การเมือง บ่อยครั้งที่คลังอำนาจจะอยู่กับสถาบันทางสังคมแบบประเพณีที่มีการจัดตั้งมาแล้ว และเป็นทางการ อย่างไรก็ตาม บางครั้งคลังอำนาจก็อาจจะมีลักษณะทางการน้อยกว่า หรือ อาจจะเพียงถูกสร้างหรือฟื้นฟูขึ้นมาในกระบวนการท่อสู่ เพื่อให้ได้มาซึ่งบทบาทที่กำหนดไว้ หรือเพื่อคัดค้านผู้ปกครอง (ตั้งเช่น สมัชชาผู้ใช้แรงงานในระหว่างการปฏิวัติยังการี ค.ก. ๑๙๕๖) สถานภาพความเป็นคลังอำนาจนั้นจะถูกกำหนด โดยความสามารถของกลุ่มหลักที่จะ กระทำการอย่างเป็นอิสระ โดยใช้อำนาจที่มีอยู่จริง และที่จะกำหนดอำนาจที่มีอยู่จริงของผู้อื่น เช่น ผู้ปกครองหรือควบคุมผู้ปกครองหรือคลังอำนาจอื่น ความสามารถของคลังอำนาจ ในการควบคุมทางการกระทำการของผู้ปกครองนั้นจะได้รับอิทธิพลจากองค์ประกอบต่าง ๆ คือ

ประการที่ ๑ ระดับการดำรงอยู่ของคลังอำนาจนั้น ๆ

ประการที่ ๒ ระดับความเป็นอิสระแห่งการกระทำการของคลังอำนาจนั้น ๆ

ประการที่ ๓ ที่มาแห่งอำนาจซึ่งคลังอำนาจเหล่านั้นควบคุมอยู่

ประการที่ ๔ ปริมาณของอำนาจทางสังคม ซึ่งคลังอำนาจเหล่านั้นสามารถจะใช้ หรือควบคุมอยู่ได้

ประการที่ ๕ ตัวแปรอื่น ๆ ในบางโอกาส

ถ้ามีองค์ประกอบอื่นอยู่อย่างมาก many คลังอำนาจก็จะทำให้ผู้ปกครองได้มาซึ่งที่มาแห่งอำนาจต่าง ๆ ตามที่ตนต้องการได้ หรือไม่เช่นนั้น ก็อาจจะเลือกที่จะจำกัดหรือตัดที่มาแห่งอำนาจซึ่งผู้ปกครองต้องการไปได้เช่นกัน

คลังอำนาจจำกัดความสามารถในการทำงานอำนาจของผู้ปกครอง

โครงสร้างในทางอำนาจของสังคมทั้งหมดนั้นรวมไปถึง ความสมัพันธ์ระหว่างคลังอำนาจด้วยกันเอง และระหว่างคลังอำนาจกับผู้ปกครองด้วย โครงสร้างแห่งอำนาจของสังคมหรือความสมัพันธ์เหล่านี้ ในระยะยาวจะเป็นทัวทัศน์ของเขตและความเข้มข้นของการใช้อำนาจอย่างมีประสิทธิภาพของผู้ปกครอง^๔ หากในกรณีที่อำนาจนั้นกระจายไปตามคลังอำนาจทั่วสังคมอย่างมีประสิทธิภาพ อำนาจของผู้ปกครองก็จะถูกควบคุมหรือมีจำกัดอย่างมากกับข้อจำกัดต่าง ๆ เช่น “ให้เหล่านี้เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับ “อิสรภาพทางการเมือง” แต่ในอีกกรณีหนึ่งหากคลังอำนาจเหล่านี้อยู่ในกำลังลง หรือมีอำนาจบางอย่างเข้ามาระบุการดำเนินอยู่อย่างมีสระ หรือความเป็นตัวของตัวเองของคลังอำนาจเหล่านี้ไปแล้ว อำนาจของผู้ปกครองก็มักจะไม่มีการควบคุมแท้อย่างใด เช่น “ให้เหล่านี้เกี่ยวข้องใกล้ชิดกับ “ภาระบรรษัตรราช” “การที่มนุษย์เห็นและรู้สึกถึงแต่สิทธิธรรมของคนใดคนหนึ่งแต่เพียงผู้เดียวบันเป็นเงื่อนไขที่พากอกหางจากเสรีภาพอย่างที่สุด” แบร์กรองค์ เดอ ชูเวอแนล เคยเขียนไว้เช่นนี้^๕

ในการที่คลังอำนาจมีอยู่อย่างหลากหลาย และเข้มแข็งกว่าที่จะยอมให้ผู้ปกครองควบคุมอย่างไม่มีข้อจำกัดหรือทำลายมันได้ ก็ยังอาจจะเป็นไปได้ที่ผู้ปกครองจะอาศัยคลังอำนาจเหล่านี้เพื่อให้ได้มาซึ่งที่มาแห่งอำนาจที่ตนต้องการ ในกรณีดังกล่าว ผู้ปกครองจะต้องพึงพาอาศัยกลุ่มและสถาบันทางสังคมที่เห็นอกเห็นใจหนอย่างพอดียัง และจะต้องใช้เงินโดยนัย และมาตรการต่าง ๆ รวมทั้งระบบการปกครองของตนทั้งระบบ เพื่อที่ว่าคนเหล่านี้หรือประชาชนนั้นจะได้ยอมรับ ให้ความร่วมมือ หรือยอมรับว่าที่มาแห่งอำนาจให้คนได้ใช้ เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว ผู้ปกครองจะต้องปรับพฤติกรรมและนโยบายของตนเพื่อรักษาชื่อเสียงอันดีงาม และเพื่อที่จะให้ได้มาซึ่งความร่วมมือของประชาชน ซึ่งรวมทั้งนั้นเป็นกลุ่มและสถาบันทางสังคมนั้น นี่เป็นวิธีการควบคุมทางอ้อมวิธีหนึ่ง ซึ่งคลังอำนาจมีต่อผู้ปกครอง หากไม่มีการปรับตันดังกล่าว หรือการปรับตันนั้นไม่ประสบผลสำเร็จ และผู้ปกครองทำให้

ประชาชนที่ตามบากรองนั้นไม่พึงพอใจแล้ว คลังอำนาจที่เข้มแข็งในสังคมก็อาจจะคงที่มีมาแห่งอำนาจชั่วคราวคุณอยู่ และเป็นสิ่งที่ผู้บากรองต้องการ มิให้ตกถึงมือผู้บากรอง ในกรณีที่มีความชัดเจนอย่างเปิดเผย ในเงื่อนประชานทั้งหลายก็กระทำการผ่านกลุ่มและสถาบันของตน เพื่อควบคุมผู้บากรองซึ่งเป็นปฏิบัติที่ประชาริปไทย และเต็มไปด้วยความทะเยอทะยาน หรือแม้กระทั่งเพื่อที่จะถลายระบบการบากรองและทำลายอำนาจของผู้บากรองลงไป เต็มในทางกลับกัน เมื่อกลุ่มและสถาบันทางสังคมเหล่านี้สูญเสียความสามารถในการกำหนดทิศทาง และการกระทำการของตนเอง อย่างเป็นอิสระ สูญเสียการควบคุมที่มีมาแห่งอำนาจ หรือกลุ่มเหล่านี้ถูกทำให้อ่อนกำลังลง หรือถูกทำลายลงไป ความสูญเสียเหล่านี้จะมีผลอย่างสำคัญในการทำให้อำนาจของผู้บากรองนั้นเรื้อรังและควบคุมไม่ได้ อำนาจของผู้บากรองนั้นจะถูกควบคุมโดยประชาน้อยที่สุด ในกรณีที่คลังอำนาจนั้นไม่ได้ดำรงอยู่อย่างสลักสำคัญแต่อย่างใด และประชานพลเมืองก็เป็นเพียงกลุ่มของบ่าเจกชนที่แยกออกจากกัน ไม่มีความสามารถในการรวมตัวกันปฏิบัติการอย่างมีประสิทธิภาพแต่อย่างใด

การโจมตีทางแผนไวยก่อนแล้วและผลซึ่งไม่ได้คาดผนฯ อาจจะทำให้คลังอำนาจอ่อนลง

มีสาเหตุหลายประการที่ทำให้คลังอำนาจในสังคมนั้นอ่อนลงหรือถูกทำลายลงไป โดยมากของผู้บากรองที่ทึ่ใจจะโฉนดความเป็นอิสระของคลังอำนาจ ลดถอนพลังอำนาจ หรือกระหึ่มทำลายคลังเหล่านั้นลงไป เป็นเพียงความเป็นไปได้อย่างหนึ่งเท่านั้น ความพินาศของคลังอำนาจยังอาจเกิดจากผลลัพธ์ได้ดังนี้ ปฏิบัติการอันเนื่องมาจากนโยบายในทางสังคมเศรษฐกิจ และการเมืองอื่น ๆ หรือพลังงานทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองอื่น ๆ ซึ่งไม่ได้คาดหมายเอาไว้เลย

ในกรณีที่การโจมตีนั้นเป็นไปอย่างง่ายๆ ก็อาจจะเกิดขึ้น เพราะผู้บากรองมองว่ากลุ่มและสถาบันเหล่านี้เป็นคู่แข่งของตน และมองว่ากลุ่มและสถาบันนั้น เป็นตัวจำกัดอำนาจและความทะเยอทะยานของตน มิให้บรรลุจุดสูงสุดได้แล้ว ผู้บากรองก็อาจจะใจพยายามทำลายความเป็นอิสระของคลังอำนาจเหล่านี้ หรือทำลายตัวสถาบันและกลุ่มเหล่านั้นลงเสียเลย นักสังคมวิทยาชาวเยรมัน ยอร์ช ชิมเมล ได้เสนอทศนะไว้ว่า ความต้องการของผู้บากรองที่จะทำให้ประชาริปของตนเท่าเทียมเสมอภาคกันนั้น ไม่ได้เกิดขึ้นจาก ความพึงใจใน

ทางศีลธรรมที่ความเสมอภาคแต่อย่างใด แต่ในทางตรงกันข้ามเป็นเพราะความประسنก์ที่จะลดถอนพลังของกลุ่มซึ่งมีความสามารถในการจำกัดอำนาจของผู้ปกครองต่างหาก^๖ กลุ่มทางสังคมบางกลุ่ม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มซึ่งไร้ความสามารถที่จะต่อต้านความพยายามของผู้ปกครองอย่างมีประสิทธิภาพ อาจจะต้องหายไปจากบรรดาภัณฑ์และสถาบันที่มีอยู่ในสังคม ยิ่งไปกว่านั้นกลุ่มหรือสถาบันในทางสังคมอาจจะดำเนินอยู่ต่อไปอย่างเป็นทางการ แต่คุณภาพซึ่งจะทำให้กลุ่มเหล่านี้มีความเป็นอิสระ หรือมีความสามารถที่จะควบคุมที่มาแห่งอำนาจนั้นได้สูญสันไปเสียแล้ว ในกรณีที่รายแรงน้อยกว่านี้ อาจจะมีกลุ่มอยู่ แต่ความเป็นอิสระและอำนาจของกลุ่มเหล่านี้ เมื่อจะไม่ถูกทำลายไป แต่ก็ได้ถูกลดถอนลงไปอย่างมาก ผู้ปกครองซึ่งแสวงหาอำนาจชนิดที่ไร้การทำลาย และไร้จำกัดใด ๆ อาจพยายามที่จะแทนคลังอำนาจที่เป็นอิสระด้วยสถาบันซึ่งระบบของตนควบคุมได้อย่างเข้มงวด

เมื่อมองเห็นว่าการโฉมคีคลังอำนาจในสังคมนั้น เป็นความพยายามที่จะให้ได้มาซึ่งอำนาจสนองต้นเหาส่วนตนของผู้ปกครอง หรือเพื่อสถาปนาระบบอนเด็ก้าการ หรือเพื่อขยายการควบคุมของระบบปกครองซึ่งก็คืออาเปรียบอยู่แล้ว การโฉมที่เหล่านี้จะถูกมองว่าเป็นภัยหรือสัญญาณอันตรายที่น่าสะพรึงกลัว อย่างไรก็ตาม ที่ไม่ได้เกิดขึ้นเสมอ ๆ ก็คือในกรณีที่ซึ่งกลุ่มหรือสถาบันทางสังคมซึ่งถูกโฉมที่นั้น หากมหานนมองว่าเป็นกลุ่มซึ่งอาเปรียบก็ซึ่ครึ่ก หรือต่อต้านสังคม หรือไม่เป็นที่นิยมในสายตาของมหาชนแล้ว การที่ผู้ปกครองโฉมที่กลุ่มเหล่านี้ โดยใช้ทรัพยากรของรัฐซึ่งทรงอนุภาพ ก็มักจะได้รับการยอมรับและมองว่า เป็นการกระทำในเชิงก้าวหน้า หรือแม้กระหงเป็นการปลดปล่อยที่ดีเยี่ยว แต่เมื่อกระหงเงื่อนไขไม่ได้ปฏิเสธทันทีทันท่วง การหอนอำนาจหรือการทำลายคลังอำนาจจะเพิ่มศักยภาพแห่งอำนาจแก่ผู้ปกครองซึ่งควบคุมรัฐอยู่

คลังอำนาจที่ถูกโฉมที่นั้น อาจจะปฏิบัติการในทางลบหรือเป็นไปในทางบวกต่อสังคมส่วนรวมก็ได้ แต่ในทั้ง ๒ กรณี คลังอำนาจก็จะจำกัดสมรรถนะในการใช้อำนาจของผู้นำ แทนที่ไม่ได้หมายความว่า กลุ่มหรือสถาบันซึ่งก่อความเดือดร้อนให้กับประชาชนส่วนใหญ่ หรือบางส่วนในสังคมนั้น ควรจะได้รับการยอมรับโดยคุณดี หรือยอมอนุญาตให้ดำเนินการต่อไปที่จริงแล้ว บัญหาไม่ได้เกิดขึ้นจากการควบคุม หรือแม้กระหงการทำลายของค์กรเหล่านี้ หากอยู่ทวีชีการจำเพาะที่จะทำให้เกิดการควบคุม หรือทำลายคลังแห่งอำนาจเหล่านี้ อันอาจจะเป็น

ท้าเพิ่มประสิทธิภาพความสามารถของผู้ปกครอง ที่จะกลายเป็นผู้เดียวในการและกดขี่เอาเบรียบคนอื่น บัญหานั้นเกิดขึ้นเมื่อการควบคุมหรือการทำลายนั้นเป็นไปโดยกลไกของรัฐ และโดยไม่ได้สร้างคลังอำนาจใหม่ขึ้นมา หรือมิได้เพิ่มพลังอำนาจให้แก่คลังอื่น ๆ ที่กำรงอยู่นอกเหนือ การควบคุมของผู้ปกครองไม่น้อยไปกว่า คลังที่ถูกโจรที่ไป ที่จุดนี้ ไม่สูงสำคัญนักที่ว่า คลังเก่ากันนักอยู่ในสภาพดังกล่าว โดยการออกกฎหมายในทางเสรีประชาธิปไตย โดยการออกพระราชกำหนดของอัตสาหิบบ์ หรือโดยคำประกาศของผู้นำการปฏิวัติ เพราะหากกล่าวอย่าง กว้าง ๆ ผลย่อมเหมือนกัน ไม่ว่าจะอยู่ใต้ระบบใด ๆ คือผลย่อมเป็นไปในทางที่เพิ่มพูนขนาดและความสามารถของกลไกของรัฐ และก็ตดthonหรือผลักไสยกเลิกกัน หรือสถาบันชั่งสามารถจะทัดทานหรือจำกัดสมรรถนะทางอำนาจของผู้ปกครองซึ่งเป็นผู้ควบคุมโครงสร้าง ของรัฐ

ทราบเท่าที่คลังอำนาจถูกตบทอนหรือทำลายอย่างรุนแรง โดยปรากฏจากการเพิ่ม อำนาจอย่างตัดลยว่าให้แก่กลุ่มหรือสถาบันชั่งกำรงอยู่ หรือการสร้างกลุ่มหรือสถาบันใหม่ ๆ ที่เป็น อิสระในรัฐ ผลลัพธ์แห่งนี้แล้วก็เหมือนกันทั้งนั้น นั่นคือการเพิ่มพูนอำนาจของผู้ปกครอง และ การลดบทบาทสมรรถนะของผู้ใต้ปกครองในการควบคุมหรือจำกัดอำนาจดังกล่าววนนั้น ทั้งนี้ไม่ เพียงจัดให้เก็บผู้ปกครองในยุคปัจจุบันชั่งกำลงควบคุมรัฐอยู่ เพราะว่าผู้ปกครองดังกล่าว อาจจะมีเป้าหมายที่เปลี่ยนตามธรรมชาติ แต่ไม่ประสงค์ที่จะถูกเป็นผู้เดียว การ แท่ผลยัง ใช้ได้กับผู้ปกครองในอนาคต ซึ่งได้รับผลกระทบจาก ตนได้แก่การขยายศักยภาพแห่งอำนาจใน รัฐและอาจจะเป็นคนที่มีมนุษยธรรมน้อยกว่าผู้นำคนก่อน ๆ และก็อาจจะเป็นผู้ตัดกุ่มอำนาจของ กลไกแห่งรัฐโดยวิธีเด็กขาด อย่างเช่นการใช้วิธีรัฐประหาร กระบวนการการทำงานเดียวกัน เกิดขึ้นในสถานการณ์ที่แตกต่างกันหลายชนิด อย่างเช่น การทำลายล้างชนชั้นสูงและชนชั้นนำ ศักดินาในฝรั่งเศสสมัยปฏิวัติ หรือการล้มทำลายสหพันธ์แรงงานอิสระ หรือพระราชการเมือง ทั้งในประเทศคอมมิวนิสต์รัสเซีย ภายใต้เลนิน และสตาลิน หรือในนาซีเยอรมันภายใต้อำนาจ ของ希特เลอร์ ผลลัพธ์ในการนี้เหล่านี้คือการเพิ่มพูนการควบคุมอำนาจในสังคม การขยาย สมรรถนะของอำนาจรัฐ และการลดสมรรถนะของประชาชนในการควบคุมและจำกัดอำนาจที่ แท้จริงของผู้ปกครองได้ในทางปฏิบัตินั่นเอง

ตัวเปรอ่น ๆ ซึ่งอาจมีอิทธิพลต่อผู้ปักธงชัยไม่ได้ควบคุมผู้ปักธงชัย
นี้ไม่ได้หมายความว่าจะมีความสัมพันธ์ในเชิงคณิตศาสตร์อย่างชัดเจนเจ้มแจ้ง ระหว่างระดับอำนาจที่กระจายไปตามบรรดาคลังห้องหลาหรือที่รวมศูนย์อยู่ในรัฐ และระดับอำนาจของผู้ปักธงชัยที่ควบคุมได้หรืออำนาจที่เบ็ดเสร็จเป็นอัตตาธิปไตย ดังที่ได้ชี้ให้เห็นข้างต้นแล้ว ยังจะมีตัวเปรอ่น ๆ ที่จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่แท้จริงของผู้ปักธงชัยคนใดคนหนึ่ง รวมทั้งข้อจำกัดซึ่งผู้ปักธงชัยนั้นเป็นผู้กำหนดขั้นมาเอง และยอมรับในการใช้อำนาจของตนและข้อจำกัดอื่น ๆ ซึ่งเกิดขึ้นจากการบวนการในทางสถาบัน ซึ่งยอมรับกันไว้แล้ว ดังเช่น การเลือกตั้ง ข้อกำหนดในรัฐธรรมนูญ และการตัดสินพิพากษาในทางทุตถการ แต่ทั้งทั้งนั้น เงื่อนไขที่สำคัญก็คือผู้ปักธงชัยต้องเต็มใจที่จะยอมรับข้อจำกัดเหล่านี้

การวิเคราะห์นี้ หมายความว่าพลังเชิงสัมพัทธ์ และเงื่อนไขภายในของคลังเหล่านั้นจะกำหนดขอบข่ายการใช้อำนาจของผู้ปักธงชัยอย่างคร่าว ๆ เช่นไม่อาจออกกฎหมายข้ายังดังกล่าวโดยไม่แยแสความเห็นได้ ภายใต้เงื่อนไขดังกล่าว ข้อจำกัดเหล่านี้จะเปลี่ยนแปลงขัยบัญชาได้ ก็ต่อเมื่อได้รับการยินยอมและการเกื้อหนุนจากกลุ่มและสถาบันในสังคม และโดยไม่เป็นปฏิบัติที่ต่อความเห็นแย้งที่กลุ่มเหล่านี้แสดงออก เงื่อนไขของคลังอำนาจในสังคมนั้น โดยมากแล้วจะกำหนดสมรรถนะของสังคมในการควบคุมอำนาจของผู้ปักธงชัยในระยะยาว สังคมใดที่มีกลุ่มและสถาบันภายในสังคม ซึ่งครอบคลุมอำนาจทางสังคมที่สำคัญ และสามารถที่จะกระทำการอย่างเป็นอิสระด้วยตนเองได้ ก็จะมีสมรรถนะในการควบคุมอำนาจของผู้ปักธงชัย ได้มากกว่า และต่อท้านกับกราชได้กว่าสังคมซึ่งผลเมืองล้วนแล้วแต่ไร้ความสามารถเสมอหน้ากันหมด

รูปแบบของสถาบันมีความสำคัญเป็นรองการกระจายอำนาจแทนเจริญ

กรอบของสถาบันที่เป็นทางการและระเบียบปฏิบัติของการปักธงชัย ยังเป็นสิ่งสำคัญในบริบทของทั้งนั้น แต่เงื่อนไขเชิงโครงสร้างซึ่งรองรับสถาบันต่าง ๆ ดังกล่าวนั้น ในระยะยาวจะมีความสำคัญเหนือกว่าการจัดการทางการเมืองที่เป็นทางการ การกระจายอำนาจผ่านโครงสร้างของสังคมทั้งหมดเท่านั้น ที่เป็นตัวกำหนดอำนาจที่แท้จริงของผู้ปักธงชัย โดยไม่เกี่ยวข้องกับหลักการซึ่งระบบหนึ้นได้ตราไว้ หรือกระทั่งรูปแบบของสถาบัน แต่อย่างใด เมื่อว่าโครงสร้าง

ทำการเมืองอย่างเป็นทางการของประเทศกรองนั้นจะมีลักษณะเดียวกับการสูง แต่หากอำนาจที่แท้จริงได้กระรายไปอยู่ในมือของบรรดากลุ่มทางสังคมและสถานบันทึกทางสังคมต่าง ๆ แล้ว ก็อาจกล่าวได้ว่าสังคมนั้นมีความเข้มแข็งภายใต้เพียงพอที่จะรักษาระบบการเมืองที่ “มีมาตรฐาน” และสามารถควบคุมตลอดจนจำกัดอำนาจที่แท้จริงของผู้ปกครองได้อยู่นั่นเอง แม้กระทั่ง “ระบบอัตโนมัติ” อย่างเป็นทางการ อาจจะขึ้นอยู่กับการควบคุมและข้อจำกัดที่เข้มงวดก็เป็นได้ ในทางกลับกัน ที่ได้ก่อตั้งกลุ่มอำนาจอ่อนแอด้วยสังคมก็จะน้อมถ่องกันการครอบงำของระบบอันเป็นทรราชได้ยาก ไม่ว่าระบบดังกล่าวจะมีกำหนดจากภายในหรือภายนอกก็ตาม สังคมซึ่งมีรัฐธรรมนูญที่เป็นประชาธิปไตย แต่ขาดคุณลักษณะที่เข้มแข็ง ก็ง่ายที่ระบบทรราชจะเกิดขึ้นได้ ในขณะที่ระบบ “ประชาธิปไตย” ตามรัฐธรรมนูญก็อาจจะมีอำนาจอย่างไม่มีข้อจำกัด หรือควบคุมไม่ได้ก็เป็นได้ หากปล่อยให้เวลาผ่านไปสักช่วงหนึ่ง ระบบการกระจายหรือรวมอำนาจที่แท้จริงในสังคมนั้น มักมีแนวโน้มที่จะหันออกมายังเห็นเป็นบางจุดได้ จากรูปแบบการจัดการทางการเมืองที่เป็นทางการของสังคม

คลังอำนาจที่เข้มแข็งอาจควบคุมทรราชได้

อำนาจของผู้ปกครองซึ่งดูไม่มีข้อจำกัดในการทุบถูนี้ อาจจะถูกควบคุมได้ เมื่ออำนาจกระจายอยู่ที่ตามบรรดาคลังทั้งหลายภายใต้สังคมนั้น ทั้งนี้โดยจะต้องให้เห็นจากตัวอย่างของราชอาชิปไตยแบบพิวคลัทท์ในฝรั่งเศสและรัสเซีย

ทอกเกอวิล ซึ่งเป็นก้าวแรกของการเมืองในฝรั่งเศสที่สำคัญที่สุดครั้งที่ ๑ ได้ให้ข้อสังเกตว่า ในบรรดา “อุปสรรคซึ่งเคยจำกัดความก้าวหน้าของทรราชได้” นั้น บัญชีที่สำคัญคือ

๑. สำนักงาน ซึ่งครั้งหนึ่งเป็นตัวช่วยผู้ปกครองและผู้ใต้ปกครองในการ “กำหนดข้อจำกัดโดยธรรมชาติของระบบทรราช”^๙

๒. การนับถือตัวผู้ปกครองซึ่งหากถูกทำลายจนสูญสิ้นไปด้วยการปฏิวัติแล้ว จะทำให้ผู้ปกครองต้องหันกลับไปหา “ความลุ่มหลงในอำนาจเด็ดขาด”^{๑๐} อีกครั้ง อย่างไรก็ตาม ซึ่งเป็นสิ่งที่เราให้ความสนใจในที่นี้

๓. การดำรงอยู่ของคลังอำนาจที่แท้จริงในสังคมอย่างเช่นในจังหวัด ในเมือง ในหมู่ของชนชั้นนำ และในครอบครัว^{๑๑}

ก่อนหน้าการปฏิวัติฝรั่งเศส ภายใต้ระบอบเก่า ในกาลสมัยหนึ่ง “กฎหมายและ
ความยินยอมของอาณาประชาราษฎร์ได้ทำให้เจ้าผู้ปกครองทั้งหลายมีอำนาจหน้าที่ประหนึ่งว่าจะ^{นี่}
ไม่มีขอบเขต”^{๑๐} “แต่อำนาจของประชาราษฎร์ส่วนหนึ่งของพระองค์คนนี้เป็นกำแพงอันยิ่ง^{นี่}
ใหญ่ไร้ทางข้ามพ้นได้ ที่กันไม่ให้เกิดความเป็นทรราชของเจ้าผู้ปกครองเหล่านั้น....”^{๑๑} ใน
บรรดาที่มาของอำนาจที่จำกัดเหล่านี้ทอกเกอวิลล์ลาวต่อไปว่า ยังมีสิ่งอื่นๆ อีกเช่น “อภิสิทธิ์^{นี่}
ของกลุ่มชนุนนา... อำนาจหน้าที่หรือสิทธิธรรมของศาลสูติธรรมขั้นสูง... สิทธิพิเศษใน
ระดับท้องถิ่น สิ่งเหล่านี้มีส่วนยับยั้งอำนาจของสิทธิธรรมของราชาแห่งรัฐ และยังมีส่วนใน
การรักษาจิตใจแห่งการต่อสู้คัดค้านของประเทศด้วย”^{๑๒} ในยุคสมัยซึ่งประชาราษฎร์สัมพันธ์
กับเพื่อนพ้องเพื่อนของตนอย่างใกล้ชิด หากผู้ใดถูกรังแกอย่างเรื่องความยุติธรรม เพื่อนพ้อง^{นี่}
ของตนก็จะก้าวเข้ามายังความช่วยเหลือทันที^{๑๓} จังหวัดและเมืองต่างๆ นั้นก็มีความเป็นอิสระ^{นี่}
ตามสมควรในเชิงสัมพัทธ์ และ “เมื่อ Hari จังหวัดแต่ละแห่งนั้นก็มีเจตนาرمณ์ของตนเอง ซึ่ง^{นี่}
จะคัดค้านเจตนาرمณ์ร่วมแห่งการยอมจำนน...”^{๑๔} พากขันนางชันสูงหรือชันชันสูงนั้นก็มี
อำนาจไม่น้อยเช่นกัน และแม้กระทั่งเมื่ออำนาจเหล่านั้นหมดไปแล้ว คนเหล่านักยกย่องว่า “มีอิทธิพล
อย่างไม่น้อย คุณเหล่านี้ หาญที่จะเผชิญหน้ากับความพยายามของเจ้าหน้าที่ของรัฐโดยลำพัง”^{๑๕}
ในที่ซึ่งความรู้สึกทางครอบครัวเข้มแข็งนั้น “การต่อค้านกับการกดขี่นี้ก็จะไม่มีความโถด
เดียว แต่จะสามารถหารেงสนับสนุนได้เสมอจากญาติพี่น้อง เพื่อนพ้อง มิตรสหายและผู้อยู่ใต้
ความอุปถัมภ์”^{๑๖} แม้กระทั่งเมื่อสิ่งเหล่านั้นหมดกำลัง บุคคลก็ยังสามารถมีความมั่นใจได้จาก
บรรพบุรุษหรือบรรพชนแห่งตน และมีความหวังต่ออุดาหนานที่จะมาในภายภาคหน้า^{๑๗} สิ่งเหล่า
นั้นและอิทธิพลอื่นๆ ของคลังอำนาจที่เป็นอิสระในสังคมนั้น จะมีส่วนจำกัดอำนาจทางการ
เมืองที่แท้จริงของผู้ปกครอง ซึ่งในทางทฤษฎีนั้น มีอำนาจสูงสุดไร้ข้อจำกัดใดๆ

ชูเวอแอลนักปรัชญาชาวฝรั่งเศสร่วมสมัยได้อธิบายถึงสภาวะนี้ที่เกิดขึ้นในฝรั่งเศส
สมัยศตวรรษที่ ๑๗ ในทำนองเดียวกัน ขณะที่อำนาจในรัฐนั้นสูงสุดในทางทฤษฎี อำนาจ
ทางการเมืองของผู้ทรงอำนาจในรัฐในทางปฏิบัติแล้ว ก็ถูกจำกัดอย่างชัดเจน ข้อจำกัดเหล่า
นี้ไม่อาจพึงพาอาศัยเพียงคำอธิบายที่ว่า มีความแตกต่างทางเทคโนโลยี ระหว่างยุคสมัยนั้น
กับสมัยของเรา

“ทุกแห่งหนึ่นปฏิเสธความเชื่อที่ว่า มันเป็นเจตนาขององค์กริบัตต์ ที่จะกำหนด

กฎเกณฑ์ตามอำเภอใจ ไม่มีใครยอมรับว่า ความประพฤติขององค์ธนบัญชี ไม่ควรเป็นอย่างกีตม - มีอำนาจที่จะผูกมัด ทุกฝ่ายตระหนักดีว่าคำสั่งของอำนาจในทางโกลนั้นไม่ใช่ข้อผูกพันในทางศีลธรรมโดยทั่วไป หากองค์ธนบัญชีไม่ทำตามให้สอดคล้องกับสถานะ หรือเงื่อนไขบางอย่างที่กำหนดไว้

“กล่าวอีกอย่างหนึ่ง องค์ธนบัญชีหรือไม่ใช่ขององค์ธนบัญชีในระบบเก่านั้น เป็นอิสระน้อยกว่าในระบบใหม่ และคำสั่งขององค์การเหล่านี้มีความเด็ดขาดน้อยกว่าเดิม”^๕ ในทำนองเดียวกัน นักสังคมวิทยาการเมืองชาวอิตาเลียนในศตวรรษที่ ๒๐ คือกาเอ塔โน โมสก้า ได้ให้เหตุผลว่า

“ประมุขของรัฐพื้นที่ดั้นน้อจากจะลงโทษบารอน ขุนนางคนใดคนหนึ่งของตนได้แต่ประมุขนี้ไม่สามารถจะครอบงำหรือเป็นเจ้านายทุกคนได้โดยเด็ดขาด บารอนเหล่านี้มีอำนาจของตนเองในระดับหนึ่ง... แต่สามารถจะใช้สิทธิในการขัดขืนอำนาจรัฐนั้นได้ในทางปฏิบัติ... ในทำนองเดียวกัน บารอนแต่ละคนนั้นก็พบว่า สำหรับตนเองก็มีข้อจำกัดในการที่จะใช้อำนาจทุราชท่อข้าไฟร์ราชภราของตนเช่นกัน ถ้าตนใช้อำนาจอย่างไม่มีเหตุผล ก็อาจทำให้เกิดความไม่สงบขึ้นซึ่งในที่สุดอาจแปรสภาพเป็นการกบฏอย่างง่าย ๆ ผลกระทบคือว่าในประเทศซึ่งมีการบริหารแบบสหพันธ์แท้ ๆ นั้น อำนาจการปกครองของเจ้านายอาจจะถูกรุนแรง และเด็ดขาดโดยรูปแบบภายนอก แต่ดูกันทั้งหมดแล้วอำนาจเหล่านี้ก็ถูกจำกัดโดยธรรมเนียมประเพณี”^๖

ถึงแม้ว่ารัฐธรรมนูญจะเป็นแบบเดียวกับภัยให้ระบบพืดดัล เท่าอำนาจ ซึ่งประธานร่วมกันของกลุ่มและสถาบันทางสังคมในรัฐนั้น และอิทธิพลของข้อจำกัดในการใช้อำนาจของผู้ปกครองซึ่งมองไม่ชัดนัก ก็ร่วมกันมีผลในการระงับยับยั่งอำนาจของราชอาณาจักรไม่ประสิทธิภาพ ทุกเกอวิลเขียนไว้ว่า “เจ้านัมสิทธิแต่เจ้าไม่มีทักษิรร่องมือหรือความประพฤติที่จะทำการต่าง ๆ ดังใจได้”^๗ กลุ่มเหล่านี้บางกลุ่ม เช่นกลุ่มขันนาง อาจจะขัดขืนหรือคัดค้านเศรษฐกิจส่วนบุคคล แต่อย่างไรก็ตาม ทุกเกอวิลแสดงทัศนะว่า อำนาจและความเป็นอิสระของคนเหล่านี้มีส่วนในการที่ทำให้ความรักและเงื่อนไขของอิสรภาพดำรงอยู่ได้^๘ การดำรงอยู่ของอำนาจสิทธิธรรม และศูนย์รวมแห่งความก้าดีของอาณาประชาราษฎร์ที่หลักหลาย (แทนที่จะเป็นคน ๆ เดียว) นั้น ทำให้ประชาชนมีสิทธิในการเลือก และมีความสามารถดำเนินการอย่างใจได้ตามสมควร ในสถานการณ์ดังกล่าว ซึ่งมีผลให้ข้อคิดเห็นว่า บุคคล “มีความ

เป็นอิสระในระดับหนึ่ง เมื่อพิจารณาในแง่ต่อคน ยิ่งไปกว่านั้น ในความรู้สึกส่วนลึกของเข้า ความอิสระนั้น บางที่จะเกิดขึ้นกับประชาชนทั้งหมดโดยรวมโดยที่เชี่ยว”^{๒๓} สถานการณ์ที่ใกล้เคียงกันและนำมไปรียบเทียบได้นั้นกำรอยู่ในอาณาจักรรัสเซีย ภายใต้ระบบบาร์สมัยศตวรรษที่ ๑๙ ฟรังโก เวนทรู (Franco Venturi) นักประวัติศาสตร์ลือชื่อ ที่ศึกษาสังคมรัสเซียและขบวนการปฏิวัติในยุคหนึ่งได้เขียนไว้ว่า... “อำนาจเหนือธรรมชาติของชาวนิโคลัสที่ ๑ ผู้เป็นจอมเผด็จการที่ยิ่งกว่าองค์ธนบัตต์ยิโรปร่วมสมัยคนใดทั้งหมด ที่แท้แล้วถูกจำกัดอย่างเด่นชัด เมื่อพยายามเข้าไปเกี่ยวข้องกับพื้นฐานของโครงสร้างสังคมรัสเซีย”^{๒๔} ทว่ายัง เช่น ก่อนที่จะมีการปลดปล่อยพวกไพร์ เมื่อพระเจ้าชาร์ท้องการจะระดับความเป็นอยู่ของชาวนา พระองค์ก็ใช้ภัยในการขัดขวางจากกลุ่มและชนชั้นต่าง ๆ ซึ่งหากไม่ได้รับความสนับสนุนจากพวกเข้า การเปลี่ยนแปลงที่ประسنก็ไม่อาจเกิดขึ้นได้^{๒๕} กล่าวกันว่าที่จริงแล้วรัฐไม่สามารถเข้าไปแทรกแซงชาวนาภัยชนชั้นนาที่ได้เลย นี่คือ “ข้อพิสูจน์อีกอย่างหนึ่งของความอ่อนแอกองชาวนิโคลัสที่ ๑ ซึ่งจะเข้มแข็งก็ตามท่าทีอยู่เฉย ๆ ไม่ทำการใด ๆ และจะอ่อนแอหันที่พยายามจะทำการอย่างหนึ่งอย่างใด”^{๒๖}

แรงกดค้านซึ่งทรงพลัง และมีศักยภาพต่อแนวทางของพระเจ้าชาร์นี้ มาจากทั้งฝ่ายชาวนาและฝ่ายชนชั้นนา ชาวนาในที่ดินส่วนบุคคลนั้น เกือบทั้งหมดเชื่อว่าถึงแม้คนจะเป็นสมบัติของชนชั้นนาและเจ้าที่ดิน แต่แผ่นดินนั้นเป็นของพวกไพร์นั่นเอง เพราะฉะนั้นคนเหล่านั้นจึงกดค้านความพยายามใด ๆ “ที่ปลดปล่อย” ตนให้เป็นอิสระ ในขณะที่จะยกแผ่นดินให้ชั้นนา ความพยายามดังกล่าว อาจจะนำไปสู่การปฏิวัติซึ่งพวกไพร์พยายามจะครอบครองที่ดินของตน และในขณะเดียวกันก็เรียกร้องให้มีการปลดแยกจากการเก็บภาษีโดยสิ้นเชิง^{๒๗} โอกาสที่จะเกิดสภาวะนี้เป็นเรื่องจริงจังและน่าสะพิงล้วมมาก เพราะชาวนาเมืองกรุงปักกอร์ ตนเองหรือบริหารตนเอง ที่เรียกันว่า obshchina และ mir ซึ่งนั้นคือคลังอำนาจที่แท้จริง และมีประสิทธิภาพ ชาวนาเหล่านี้มีประสบการณ์ในการประชุม ในการพิจารณาทักษิณบัญชา และในการกระทำการร่วมกัน ความสามารถเหล่านี้มีความเป็นมาอยันยาวนาน เวนทรูรายงานว่า

“รัฐนิกที่เกิดขึ้นจากการปฏิรูปของพระเจ้าปีเตอร์มหาราช ไม่เคยประสบความสำเร็จในการหยั่งรากทั้งปะทะเทคโนโลยี สิ่งที่เกิดขึ้นช้อนกับรัฐนิกที่เกิดขึ้นก็คือระบบการปกครองที่

เองในระบบห้องถัน ซึ่งดำเนินอยู่ทั้งแต่ในยุคกลาง โดยมีการจัดองค์กรเป็นกลุ่มทั้งของชาวนา และพ่อค้า”^{๒๔} “สังคมชาวนาบนบ้องกันตนเองโดยอาศัยองค์กรเหล่านี้ ซึ่งเป็นสิ่งเดียวเท่านั้น ที่คนเมือง”^{๒๕} เพราะฉะนั้นรูปแบบของพระเจ้าชาร์จพยาามหาทางที่จะควบคุมองค์กรชาวนา เหล่านี้^{๒๖}

การคัดค้านของขุนนางต่อการปฏิรูปนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญพอปะรำมา ถึงแม้จะถูก ต่อเติมงานเกินเลยไปบ้างในคราวตอก การคัดค้านของคนเหล่านี้ เวนทริเชียนไว้ว่า ทำให้ พระเจ้าชาร์อยู่ใน “ฐานะที่ห้ออ่อนแอด”^{๒๗} ขุนนางและชนชั้นสูงก็ลั่วการปฏิวัติของชาวนาเข่นกัน และการคัดค้านของคนเหล่านี้รุนแรงมากขึ้นเมื่อเห็นว่าพระเจ้าชาร์มุ่งประسังค์จะปฏิรูปยิ่งกว่าที่ พวกคนเคยคิด “การต่อต้านของขุนนางชนชั้นสูง เป็นสัดส่วนกับความอ่อนแอดของอัตตา ชิปปี้ไทร...”^{๒๘} พวกขุนนางและชนชั้นสูงนั้น ไม่ว่าจะโดยบังเอ钅ภาวะ หรือในฐานที่เป็น กลุ่มกึ่งตาม เห็นได้ชัดว่ามีอาณຸภาพเกินกว่าที่พระเจ้าชาร์จะละเลยหรือบញ្ជីได้

ชาวนากลัวจะเสียที่ดินของตนไป และขุนนางก็กลัวจะเสียไฟร์ของตนไป ทั้ง ๒ กลุ่มนี้มีความสามารถที่จะทำการบางอย่างเป็นกลุ่มเป็นก้อน และรวมตัวกันเป็นคลังอำนาจที่ ทรงความสำคัญยิ่ง และละเอียดไม่ได้ คลังอำนาจเหล่านี้จึงมีส่วนสำคัญในการจำกัดและควบคุม อำนาจของพระเจ้าชาร์ ซึ่งในทางทฤษฎีนั้นไม่มีข้อจำกัดใด ๆ

ตัวอย่างของฝรั่งเศสและรัสเซียนนี้ เป็นเพียงภาพที่แสดงให้เห็นถึงสมรรถนะโดย ทั่ว ๆ ไปของคลังอำนาจนิกต่าง ๆ ซึ่งหากเข้มแข็งแล้วเป็นอิสรภาพเพียงพอ ก็จะสามารถรับ ขัยยึดอำนาจของผู้ปกครอง ไม่ว่าผู้ปกครองเหล่านั้นจะมีอำนาจสูงส่งในทางทฤษฎี อย่างไร ก็ตามทั้งย่างเหล่านี้ไม่ควรจะถือหรือตีความไปว่าเป็นข้อสนับสนุน หรือข้อแก้ต่างให้เกี่ยวน ฟื้นฟู ถึงแม้ทุกภาคภูมิจะถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้แก้ต่างให้เกี่ยวนบพื้นดิน แต่จิตใจของเขาก็ ค่อนข้างชัดเจนว่าการควบคุมของคลังอำนาจในฝรั่งเศสภายใต้ระบบการปกครองเก่า�ั้น ไม่ได้เป็นผลมาจากการบօภิชนาธิปไตย ตรงกันข้ามสมรรถนะในการควบคุมนี้มาจากการ จ่ายอำนาจที่แท้จริงทั้งสังคม ซึ่งในบางกรณีนั้น เป็นคุณสมบัติของระบบอภิชนาธิปไตย การกระจายอำนาจไปตามกลุ่ม หรือสถาบันต่าง ๆ อาจจะเกิดขึ้นในระบบบอน ๆ ก็ได้ และจะ มีผลต่อการควบคุมอำนาจของผู้ปกครองในทำนองเดียวกัน สมรรถนะในการควบคุมนี้จะเป็น ไปได้ก็โดยการกระจายอำนาจเท่านั้น

ทอกเกอวิลยังมองเห็นอีกว่า ผลของการกระจายอำนาจที่มีต่ออำนาจของผู้ปกครอง นั้น มีอยู่สองหน้าของบทบาทการเมืองภายในประเทศด้วยซ้ำ มันอาจาร่วมไปถึงสมรรถนะของผู้ปกครองในการกระทำการที่ทำส่วนบุคคล โดยไม่ได้รับความสนับสนุนจากประชาชน ของตนเอง กระทั้งรวมถึงสมรรถนะของผู้ปกครองจากภายนอกในการบุกรุกครอบครองประเทศซึ่งมีโครงสร้างกระจายอำนาจ

“กลุ่มอภิชานธิปไตยที่ยังไหอยู่นั้นไม่อาจจะเข้าชนะเพื่อนบ้านของตน หรือถูกเพื่อนบ้านพิชิตได้easy ๆ ที่ไม่อาจจะเข้าชนะเพื่อนบ้านได้ เพราะว่า กำลังอำนาจทางหลายของตนไม่สามารถจัดรวมและคงอยู่ได้เป็นเวลานาน ๆ ส่วนที่ไม่อาจมีการพิชิตได้ก็ เพราะว่า ศัตรูนั้นจะต้องพบกับศูนย์การต่อต้านขั้นเด็ก ๆ น้อย ๆ ในทุกชนิดที่มีการรุกรานเข้ามา การทำงานกับกลุ่มอภิชานธิปไตยแน่นอาจจะเปรียบเทียบได้กับสังคมในรัฐ ซึ่งมีภูมิประเทศเป็นภูเขา ฝ่ายที่ถูกตีพ่ายไปนั้นไม่โอกาสเสมอที่จะรวบรวมกำลัง เพื่อสร้างฐานในที่ทึ่งใหม่ เช่นอีปี”^{๓๓}

ในขณะที่กลังอำนาจที่มีประสิทธิภาพอาจเป็นตัวจำกัด หรือควบคุมอำนาจของผู้ปกครองได้ แต่ถ้ากลังอำนาจอ่อนแอ ลุ่มหายสายตัว หรือถูกทำลายไป อำนาจของผู้ปกครองนั้นก็จะไม่มีขอบเขต

ความพินาศของกลังอำนาจอาจมีส่วนช่วยทรราช

หากปราสาจากกลุ่มหรือสถาบันทางสังคมที่ใช้อำนาจอย่างมีความหมายแล้ว จะเป็นการยากยิ่งที่จะควบคุมผู้ปกครองอย่างมีประสิทธิภาพโดยอาศัยการกำหนดกฎหมาย หรือควบคุมที่มาแห่งอำนาจที่สำคัญของผู้ปกครอง สถานการณ์นี้เป็นจริงสำหรับระบบใด ๆ ก็ตาม ไม่ว่าธรรมชาติที่ปรากฏหรือหลักการที่เชื่อถือจะเป็นอย่างไร หากผู้ปกครอง ไม่ว่าจะเป็นนายทري หรือผู้แทนของคณาธิบดีที่ทางเศรษฐกิจได้ หรือกลุ่มนักปฏิวัติก้าม ได้ทำการลดถอน หรือทำลายกลังอำนาจ โดยไม่สร้างกลังอื่นขึ้นมา ซึ่งอย่างน้อยก็ทรงพลังทัดเทียมกับอันเดาแล้ว ผลก็จะเป็นว่า ข้อจำกัดในการใช้อำนาจของผู้ปกครองจะอ่อนกำลังลง กรณีจะเกิดขึ้นไม่ว่า ประชญาการเมืองหรือระบบธุรกรรมนี้จะเป็นอย่างไรก็ตาม

ทอกเกอวิล ให้ความเห็นว่า นี่คือสิ่งซึ่งเกิดขึ้นระหว่างการล้มลุกของระบบเก่า ในฝรั่งเศส ในอดีตจังหวัดหรือเมืองต่าง ๆ สามารถจะทัดทานคดคืนผู้ปกครองได้ อย่างไรก็

ตามการปฏิวัติให้กำลังภูมิทั้นกานเหล่านี้ ได้กำลังธรรมเนียม ประเพณี หรือกระหงชื่อ และทำให้มีองค์กรเหล่านี้ท้องนาอยู่ภายใต้กฎหมายทันเดียวกัน ผลก็คือ “การยกชื่อเมือง หรือนครเหล่านี้พร้อมๆ กันจึงไม่ใช่เรื่องที่ทำได้ยากยิ่งกว่าการยกชื่อเมืองฯ เดียว ดังที่เคยเป็นมาในอดีตก่อต่อไป”^{๓๔} ในขณะที่ความสัมพันธ์หรือความรู้สึกในทางครอบครัวในอดีตนั้น เกย์มส่วนช่วยบ่งบอกชนในการต่อต้านผู้ปกครอง การลดถอน หรือการทำลายล้างความรู้สึก ในทางครอบครัวอย่างเด็ดขาด ก็ทำให้บ่งบอกชนรู้สึกโศกเศร้า เกย์ให้สภาพสังคมซึ่งเปลี่ยนไปอย่างสิ่งเดียว^{๓๕} ในอดีต ชุนนาง หรือชนชั้นสูงอาจเคยท้าทาย และจำกัดอำนาจ ของกษัตริย์ แต่เมื่อชนชั้นนี้ถูกทำลายลงไป อำนาจก็มาร่วมคุณอยู่กับผู้ปกครองอำนาจ ในฐานะผู้ปกครองใหม่^{๓๖}

“ข้าพเจ้าเห็นว่า เราได้ทำลายบ่งบอกชนทั้งหลาย ซึ่งสามารถจะเชื่อมกับบรรษัท ได้ตามลำพัง อภิสิทธิ์ซึ่งถูกกริ่รอนไปจากครอบครัว บรรษัท หรือกระหงชื่อกับบ่งบอกชน กลับถูกนาอยู่ในมือของรัฐบาล ความอ่อนแ้อยของชุมชนทั้งปวงจึงติดตามมาพร้อมๆ กับการเกิดขึ้น ของอำนาจอิทธิพลของกลุ่มการเมืองจำนวนน้อย ซึ่งหากมีลักษณะก็คือชูครีด ก็มักจะเป็นพวก อนรักษ์”^{๓๗}

ด้วยเหตุนี้ ทอคเกอวิลจึงเห็นว่า การปฏิวัติฝรั่งเศสได้โคนล้มทั้ง “อำนาจเผด็จ การและมาตรการบังกันตรวจสอบการเอาเปรียบของอำนาจเผด็จการนั้น...แนวโน้มก็คือเป็น ทั้งการโคนล้มและการรวมอำนาจในเวลาเดียวกัน”^{๓๘} การล้มสถาหรือการทำลายล้างพวกชุน นางหรือชนชั้นกลางระดับสูงนั้น ทำให้การรวมอำนาจสมัยโบราณเป็นไปได้^{๓๙} ในท่านของ เดียวกัน ชูเวอแนล ก็ได้ชี้ให้เห็นถึงว่า การรวมอำนาจหลังการปฏิวัติ และการทำลายล้างคลัง อำนาจที่สำคัญนั้น เป็นการกระทำซึ่งเป็นพื้นฐานของการจักรัฐฐานเดียว (Monolithic State)^{๔๐} โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้ชี้ให้เห็นว่าการทำลายล้างชนชั้นกลางคือ “มูลเหตุที่ใกล้ชิดที่สุด ของการเกิดเผด็จการยุคใหม่”^{๔๑} และได้ให้ออกเดียงในรายละเอียดว่าการปฏิวัติในอดีตมันมี ส่วนเสริมอำนาจให้แก่รัฐบาลกลาง^{๔๒} ควรจะเห็นว่าเพียงการล้มล้างชนชั้นหนึ่งซึ่งอาจเปรียบ หรือการจัดตั้งความเสมอภาคโดยประมาณนั้น มิได้นำไปสู่การรวมอำนาจแท้อย่างใด ในทาง ตรงข้าม อย่างที่ทอคเกอวิลเกรียงไว้ว่า “วิธีการซึ่งสถาปนาความเสมอภาคทั่วโลกที่มีความ สำคัญ”^{๔๓} (ความเสมอภาคในที่นี้ใช้ในความหมายเชิงเปรียบเทียบมาก) โดยปกติ “ความ

เสมอภาค” ได้มาโดยการทำลายล้างคลังอำนาจซึ่งดำรงอยู่ (ดังเช่นชนชั้นชุนนางฝรั่งเศส) ก็ต้องได้มีการสร้างสถาบันทางสังคมใหม่ ๆ ซึ่งมีความเป็นอิสระ และมีอำนาจที่จะต่อต้านกับผู้ปกครองจากศูนย์กลางได้ แต่ยังไงก็ได้ ยังไปกว่านั้น ดังที่เราเห็นต่อไป การใช้ความรุนแรงในการต่อสู้ และการลงทันท์ของรัฐโดยอาศัยความรุนแรง ซึ่งมุ่งที่จะสร้าง “ความเสมอภาค” ดังกล่าว มักจะมีผลในการรวมอำนาจเข้าสู่ศูนย์กลางของรัฐในที่สุด การเปลี่ยนแปลงที่ทำในนามของความเสมอภาคแห่งนี้ ที่มีส่วนอย่างสำคัญในการสถาปนาทรัพรูปแบบใหม่ขึ้น

เมื่อคลังอำนาจทางสังคมที่ราชจักรราย ถูกทำลายไปโดยไม่ได้มีการสร้างคลังใหม่ ๆ ซึ่งมีความสำคัญและมีพลังอย่างน้อยเท่ากับของเดิมขึ้นมา ผลกระทบมีแนวโน้มไปในลักษณะที่สังคมนั้นจะประกอบด้วยบุคคลชนชั้นเสมอภาคกันโดยปรีบเทียบ แต่เป็นคนชั้นชั่วๆ ตามเงื่อนไขได้และแยกออกจากกันโดยเด็ดขาด

บุคคลนเหล่านี้จะกลายเป็นคนชั้นปราชากลุ่มหรือสถาบัน ซึ่งเขายังจะปรึกษาหารือกับสมาชิก ซึ่งอาจจะให้ความสนใจสนับสนุน หรือกระทำการร่วมกันกับเขา ผู้ซึ่งเขายังจะได้รับแรงสนับสนุน และผู้ซึ่งเขายังจะมาร่วมแรงกันปฏิบัติการอย่างหนึ่งได้ บุคคลนี้โดยเดียวจะไม่สามารถจะทำงานร่วมกันได้ และไม่สามารถจะร่วมกันต่อต้านคัดค้านใด ๆ อย่างมีความหมายได้ หรือยุติการเป็นที่มาแห่งอำนาจของผู้ปกครอง โดยการไม่ให้ความร่วมมือ และในบางกรณี ไม่สามารถที่จะเข้ามาชี้ช่องหรือรบกวนสถานภาพเดิมได้ ด้วยเหตุนี้บุคคลนี้จึงเหล่านี้จึงไม่สามารถจะควบคุม หรือจำกัดอำนาจทางการเมืองของผู้ปกครองบั้จุบัน หรือผู้ปกครองคนใหม่ ซึ่งขึ้นมาควบคุมกลไกของรัฐและดำเนินการในฐานะเจ้าผู้ออกคำสั่งได้

กระบวนการทอนอำนาจ ทำลายกลุ่มและสถาบันทั้งหลาย ซึ่งมีความสามารถที่จะต่อต้านรัฐ มีผลต่อความอ่อนแองของสังคม และการไร้อำนาจของพลเมืองในฐานะที่เป็นบุคคลน กระบวนการดังกล่าว ทุกเกือบวิลได้เห็นอย่างแจ่มแจ้ง นับตั้งแต่พัฒนาการช่วงทัน ๆ ของมนุษย์ ได้ใช้ให้เห็นว่า ในขณะที่พลเมืองของประเทศประชาชนเป็นไทยอาจจะรู้สึกภาคภูมิในการเสมอภาคเพื่อสนับสนุนพ้องราษฎร์อื่น ๆ แต่นี่ยังไม่ใช่ภาพทั้งหมด เมื่อบุคคลนเปรียบเทียบกับจำนวนนับน้ำหน้าศาลของพลเมืองแล้ว “เขผู้นี้ก็จะถูกครอบงำโดยความรู้สึกที่ว่าเขารักความสำคัญและยื่นเรื่องอย่างยิ่ง”⁴⁴ บุคคลนี้แนวโน้มที่จะ “หายตัวไปในหมู่มหาชน และก็จะหายไปอย่างง่าย ๆ ภายใต้ความมีดซึ่งครอบงำอยู่ร่วมกัน”⁴⁵ เมื่อบุคคลนไม่มี

สภาพเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ซึ่งสามารถมีอิสระในการกระทำและคัดค้านผู้ปกครอง บ่าเจชัน ก็จะถูกยกเป็นหนึ่งในบรรดาผลเมืองจำนวนมหาศาลซึ่งมีความอ่อนแอกัน แต่ลักษณะนี้ แต่เพียง “ความไม่สมรรถภาพส่วนตัว ในอันที่จะต้องทำงานกำลังซึ่งจัดตั้งโดยรัฐบาล”⁴⁴ ภายใต้เงื่อนไขเหล่านั้น “แต่ลักษณะนี้อยู่เพียงลำพังโดยธรรมชาติ... และเขาก็จะถูกกดขี่โดยไม่มีการให้ตอบได้”⁴⁵ เพราะฉะนั้นในประเทศไทย “อำนาจของรัฐโดยธรรมชาติ จึงทรงพลังมากกว่า” ที่อื่น ๆ⁴⁶ ไม่ว่าจะมีรัฐธรรมนูญแบบไหนก็ตาม สมรรถนะของสังคมในการรักษาอิสรภาพที่แท้จริงไว้ได้นั้น จะลดลง ในทันทีที่กลไกของรัฐถูกยึดครอง ไม่ว่าจะโดยอาศัยการเลือกตั้ง หรือยึดอำนาจโดยฝ่ายบริหาร การรัฐประหาร หรือการรุกรานโดยผู้ซึ่งจะเป็นทรราช” “การต่อต้านทรราชจะมีขึ้นได้อย่างไร ในประเทศไทยซึ่งบ่าเจชันแต่ลักษณ์ไร้สมรรถภาพ และผลเมืองนั้นไม่ได้มีความผูกพันใดๆ ท่องกันเลย”⁴⁷ กรณีดังกล่าววนัจจะดำรงอยู่ได้นานเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับระดับของกระบวนการคังกัล่าวว่า “ได้ขยายออกไปเพียงไหน เงื่อนไขจะไม่ร้ายแรงนัก หากกลุ่มและสถาบันซึ่งมีเอกภาพและความเป็นเอกเทศยังดำรงอยู่ได้ หรือฟื้นฟูขึ้นมาใหม่ หรือถูกสร้างขึ้นมาใหม่ นอกจากนั้น ในบางเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของเข้า ประชาชนยังอาจมีสมรรถนะที่จะก่อผลกระทบต่อเหตุการณ์เวกสัมได้ แต่ในส่วนซึ่งเกี่ยวกับเรื่องใหญ่ ๆ ที่มีผลต่อสังคมโดยส่วนรวม หรือเรื่องที่เกี่ยวกับนโยบายของรัฐบาล นั้นพวกเขายาจะเห็นว่าตนไร้สมรรถภาพที่จะควบคุมให้มีประสิทธิภาพได้ ความรู้สึกไร้สมรรถภาพของคนธรรมชาติ แม้กระทั่งของคนในระบบประชาธิปไตยภายใต้รัฐธรรมนูญ ในอันที่จะก่อผลกระทบหรือมีอิทธิพลต่อเหตุการณ์ทางการเมืองที่แท้จริงนั้น อาจจะเกิดขึ้นอย่างกว้างขวางและลึกซึ้งในสัมยั้น ยิ่งกว่าในสมัยของทอกเกอวิลก์เป็นได้⁴⁸ มีนักเขียนหลายคนเช่น คาร์น ฮอร์นี (Karen Horney) และอธิค ฟรอ้ม (Erich Fromm) เป็นต้น ได้ชี้ให้เห็นถึงสภาวะคังกัล่าวนี้ ซึ่งนี้เขียนไว้ว่า ความขัดแย้งพื้นฐานดำรงอยู่ “ระหว่างสิ่งที่เรียกว่าอิสรภาพของบ่าเจชันและข้อจำกัดที่เป็นจริงทั่วไป... ผลที่บังเกิดขึ้นต่อบ่าเจชันก็คือ ความรู้สึกอึดอัด ระหว่างความรู้สึกแห่งอำนาจที่ไร้ขอบเขตในการกำหนดชะตาชีวิตของตนเอง และความรู้สึกถึงความไร้สมรรถภาพในการทั้งปวง”⁴⁹ ในทำนองเดียวกัน ฟรอ้มได้เตือนว่า “สังคมของเรานั้นจึงบังคับให้ดำเนินการตามที่ต้องการ ที่กล่าวเป็นปัจจัยอย่างสำคัญและรับการเจริญเติบโตและกำเนิดของลัทธิฟاشิสต์ในที่ได้ก่อตั้ง นั่นก็คือการไร้ความสำคัญและไร้อำนาจ

ของบ่ำเจกชน”^{๕๒} “ถึงแม้ตักษณะภายนอกจะมีท่าทางโกรในแก่ตี และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ แต่คนบ่ำบุบันกำลังถูกครอบงำด้วยความรู้สึกไร้อ่านาจ ทำให้เข้าจ้องมองหายนภัยที่กำลังใกล้เข้ามา รากบัวเป็นอัมพาททำอะไรมีได”^{๕๓}

เหตุผลซึ่งนักวิเคราะห์มากมายใช้อธิบายสถานะดังกล่าวได้ต่างกันไป อย่างไรก็ตามในทางการเมืองนั้น เหตุผลเหล่านี้ล้วนเกี่ยวกับฐานะอำนาจของบ่ำเจกชน ซึ่งโดยเดียวเมื่อเพชญหนักบัปปุกครองทรงพลัง ไม่ว่าจะเป็นแบบไหนก็ตาม บ่ำเจกชนไม่รู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มและสถาบันทางสังคม ซึ่งมีอำนาจและความเป็นอิสระในการกระทำเพียงพอที่จะต่อต้าน หรือควบคุมอำนาจของผู้ปกครองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ เพราะกลุ่มและสถาบันทางสังคมซึ่งเป็นอิสระนั้น อ่อนกำลังลง หรือถูกควบคุม หรือมีอำนาจไม่มีอยู่เลย ในสังคมการเมืองสมัยใหม่ความโถดกเดียวเชิงสัมพัทธ์ของผลเมืองนั้นได้เกิดขึ้นแล้ว ระดับของปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น และขนาดนตอนพัฒนาการของมัน แปรเปลี่ยนไปตามประเทศ ระบบราชการเมือง และตามพลังที่สร้างหรือบ่องกันกระบวนการทั้งกล่าว ความแปรเปลี่ยนเหล่านี้มีความสำคัญ และโดยปกติมักจะมีความสำคัญอย่างยิ่ง ในบางครั้งบางคราวกระบวนการทำให้โถดกเดียวอาจหลอกลับ ซึ่งคงเป็นผลจากการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางสังคมที่ไม่ได้ตั้งใจให้เกิดขึ้น หรือไม่ก็เป็นผลจากการเปลี่ยนแปลงที่ตั้งใจที่จะสร้างหรือเพิ่มพลังให้แก่สถาบันที่เป็นอิสระ ในระบบประชาธิปไตยที่มีรัฐธรรมนูญแบบตะวันตก ความเป็นอิสระเชิงสัมพัทธ์ และอำนาจของกลุ่มและสถาบันทางสังคมที่อยู่ของการควบคุมของรัฐนั้น มักจะมีสูงกว่าภายใต้ระบบการปกครองแบบเบ็ดเสร็จ ซึ่งการทำให้โถดกเดียวนั้นได้บรรลุจุดสูงสุดในประวัติศาสตร์ ยุคสมัยแห่งการกวาดล้างของศตวรรษที่ ๑๙ “ไม่มีความสามารถจะไว้ใจเพื่อนของตนเองได้ หรือรู้สึกปลอดภัยภายใต้การคุ้มครองของสถาบันหรือบุคคลใด ซึ่งเขาเคยมีความไว้ใจในอดีต” เลียวนาร์ด ชาบิโร (Leonard Schapiro) เชียน “การทำให้เกิดความโถดกเดียวขึ้นในสังคม ซึ่งบางคนถือว่าเป็นลักษณะสำคัญที่สุดของระบบปกครองแบบเบ็ดเสร็จนั้น ได้สำเร็จเสร็จสิ้นในยุค宦庭”^{๕๔}

การทำให้โถดกเดียวโดยจงใจดังกล่าว เป็นผลมาจากการของผู้ปกครองที่จะทำลายหรือทำให้คลังอำนาจที่สำคัญๆ อ่อนกำลังลง คลังอำนาจ ซึ่งโดยโครงสร้างแล้ว คำรามอยู่ระหว่างบ่ำเจกชนและผู้ปกครองนั้น ถูกทำลายและอ่อนกำลังลง ผู้ปกครองคนใดซึ่ง

ปรารถนาจะสร้างระบบของตนให้ทรงพลานุภาพมหาศาล ให้บรรลุวัตถุประสงค์ของตนได้ กรณีเป็นจริงทั้งในนาซีเยอรมัน^{๔๓} และในสหภาพโซเวียต^{๔๔} ทฤษฎีวิวัฒน์ว่า “เมื่อการนี้จะสืบเนื่องมั่นคงได้ ก็ต้องเมื่อมั่นสามารถทำให้ผู้คนนั้นแยกออกจากกัน และอิทธิพลหัวเหลี่ยมทั้งปวงของมั่นคงล้วนเป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าว”^{๔๕} หรือในเช่นนั้นผู้ปกครองอาจมุ่งรักษาการครอบงำของตน ไม่ใช่วิธีการกำจัดกลังอำนาจ แต่ด้วยการปรับเปลี่ยนพลังงานของคลังเหล่านั้น ในรูปแบบที่จะทำให้คนสองอยู่สูงสุด ชีมเมล เกย์เสนอว่า ผู้ปกครองน่าจะสนับสนุน “ความพยายามของชนชั้นท้าทุ่งจะมีความเสมอภาค ในทางกฎหมายเท่านั้นกับอำนาจชั้นอยู่ตรงกลางระหว่างผู้ปกครองกับชนชั้นท่า”^{๔๖} นี่จะทำให้เกิดคลังอำนาจแบบใหม่ที่เข้มแข็งเพียงพอที่จะคานอิทธิพลของ “อำนาจตามสถาบัน” ที่มีต่อผู้ปกครอง ชี้แจงยังให้เกิดภาวะดุลยภาพเชิงสมมติ และจะมีผลในการสนับสนุนผู้ปกครอง ให้รักษาอำนาจสูงสุดของตนเหนือผู้คนหัวเหลี่ยมหนกดเอาไว้ได้”^{๔๗}

การทำให้พลเมืองโถดดเดี่ยวเชิงสมมติ อาจจะเป็นผลมาจากการนโยบายการเปลี่ยนแปลงทางสังคมอื่น ๆ ซึ่งไม่ได้ตั้งใจได้ ทั้งนี้เป็นนโยบายหรือการเปลี่ยนแปลงซึ่งร่วงขึ้นมา มิใช่เพื่อจะทำให้ประชารมีภาวะโถดดเดี่ยว หรือเพื่อเพิ่มอำนาจอันเรื่องของผู้ปกครอง กรณีเฉพาะตั้งกล่าวว่ามักจะเกิดเมื่อนักปฏิรูปและนักปฏิวัติอาศัยกลไกของรัฐ เพื่อควบคุมกลุ่มทางสังคมและเศรษฐกิจบางกลุ่ม เจ้าที่ดิน หรือนายทุน หรืออาภิคืนเมื่อรัฐถูกใช้เป็นเครื่องมือหลักในการควบคุมพัฒนาการทางเศรษฐกิจการเมืองของประเทศ การรวมอำนาจไว้ที่รัฐนั้น อาจจะทำให้ควบคุมกลุ่มที่ประสงค์ไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตาม ผลในระยะยาวอื่น ๆ อาจจะตามมาจากการควบคุมอำนาจเพื่อการควบคุมหรือพัฒนาการดังกล่าว การพึงพาอาศัยรัฐเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว ไม่เพียงแต่เป็นการใช้ประโยชน์จากการควบคุมที่ดำเนินอยู่เท่านั้น แต่ยังมีส่วนหนึ่นเสริมการเจริญเติบโตของรัฐ ทั้งโดยเบ็ดเสร็จและโดยเบรี่ยบเทียบกับสถาบันอื่น ๆ ในสังคมด้วย ยิ่งไปกว่านั้น การพึงพาอาศัยรัฐยังไม่เพียงแต่จะไม่เสริมกำลังของประชาชน และสถาบันที่เป็นอิสระในรัฐ หากแต่ยังจะลดถอนกำลังอำนาจของสังคมอีกด้วย ทั้งโดยเบ็ดเสร็จและโดยสมมติตัว ตัวอย่างเช่น การดำเนินการควบคุมเศรษฐกิจโดยรัฐนั้น อาจจะช่วยให้ผู้ปกครองทั้งในบ้านนั้น และในอนาคต ได้รับเครื่องมือซึ่งจะเป็นอย่างที่ทอคเคอวิลเขียนไว้คือ “ทำให้ประชาชนที่ควรจะปกครองนั้นห้องมา

พึงพาอาศัยมากยิ่งขึ้น”^{๑๐} อีกทั้วย่างหนึ่งเช่น การควบคุมเศรษฐกิจโดยรัฐนั้น ได้ช่วยให้ระบบคอมมิวนิสต์มีความสามารถที่จะจัดทำบัญชีสำหรับผู้ที่ไม่เห็นด้วยทางการเมืองอย่างมาก หมายได้ ความสามารถดังกล่าววนนี้ ยังหนีกว่าพากเพียรนิยมในยุคกัน ซึ่งใช้บัญชีดังกล่าวอย่างไม่ค่อยจะมีประสิทธิภาพเท่าไร ในการกันไม่ให้นักเคลื่อนไหวสหพันธ์กรรมกรนั้นได้งานทำ

การรวมอำนาจที่แท้จริงไว้ที่รัฐนั้น ไม่เพียงแต่ช่วยให้ผู้ปกครองมีเครื่องมือควบคุมประชาชนได้โดยตรง แต่การรวมอำนาจดังกล่าววนนี้ ยังจะมีผลกดดันและมีอิทธิพลต่อประชาชนในทางจิตวิทยาอีกหลายประการ ซึ่งไม่เพียงแต่จะลดทอนสมรรถนะของประชาชนในการควบคุมผู้ปกครองลงไปเท่านั้น แต่ยังลดทอนความประسنศ์ของประชาชนที่จะควบคุมผู้ปกครองลงไปอีกด้วย บ้ำเจชันนนจะต้องถูกกดดันหรือถูกควบคุมอยู่ด้วยพลังอิทธิพลอย่างเดิมที่ของมวลชนหรือมหาชน และยังอยู่ใต้แรงกดดันให้ยอมรับความเห็นต่าง ๆ โดยปราศจากโอกาสที่จะพิจารณาซึ่งใจอย่างมีเหตุผล^{๑๑} โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แรงกดดันในรูปของเสียงเรียกร้องแห่งศักดิ์ธรรม อุดมการณ์ ความรักชาติ และความช้านาญพิเกษ บุคคลใดที่พยายามที่จะร่วมมือกันทำการเพื่อเปลี่ยนแปลงสังคม หรือทำทายอำนาจเบื้องเสรีของผู้ปกครอง ก็จะถูกกล่าวหาว่าเป็นภัยและเป็นปฏิบัติที่ต่อสังคม^{๑๒} ประชาชนนั้นก็จะยังยอมรับกันมากขึ้นว่า มันเป็นสิทธิแม้กระทั่งเป็นหน้าที่ของผู้ปกครอง ในกรณี “ชนพร้อม ๆ กันที่ปกครองผลเมืองแต่ละคน”^{๑๓} สิทธิเช่นนี้เป็นภัยอย่างยิ่งที่อิสรภาพ และต่อการรักษาและพัฒนาการควบคุมอำนาจทางการเมืองของผู้ปกครอง

ไม่ว่าการแก้บัญชาสังคมโดยพึงพาอำนาจรัฐแบบรวมอำนาจ จะมีผลในระยะสั้น เช่นไร แต่ผลในระยะยาวนั้นก็อาจจะเป็นภัยอย่างยิ่งที่อนาคตทางการเมืองของสังคมนั้น

การกระจายอำนาจที่แท้จริงอาจจะมีผลต่อรูปแบบของสถาบันการปกครอง

โครงสร้างทางอำนาจที่แท้จริงในสังคมนั้น มักจะมีส่วนกำหนดรูปแบบทางการของสถาบันการปกครองในระยะยาว โครงสร้างทางอำนาจที่กระจายในสังคมโดยรวม ที่มีคลังอำนาจที่แท้จริงอย่างหลักหลาย อาจจะส่วนในการสร้างรูปแบบที่เป็นประชาธิปไตยมากยิ่งขึ้น แต่ในอีก一方 นั่น สังคมที่บ้ำเจชันถูกทำให้โอดเดียว และมีการรวมอำนาจไว้ที่รัฐ ก็จะมีผลช่วยให้รูปแบบการปกครองเป็นแบบเด็ก้าการไป เอฟ ซี มองtague (F.C. Montague) เคย

เขียนไว้ว่า “สิ่งที่เราเรียกันว่ารัฐธรรมนูญนี้ ก็เป็นเพียงส่วนย่อของโครงสร้างทางสังคม ท่านนั้น และทราบโดยทั่วไปในระดับล่างนั้นแตกต่างกันออกไป ขั้นที่สูง ๆ ขั้นมาก็ย่อมาจัดให้กระชันว่า ข้อจำกัดในทางปฏิบัติ ที่อ่อน化ของผู้ปกครอง หรือการปราศจากข้อจำกัดเหล่านั้น อาจจะนำไปสู่การยอมรับอย่าง เป็นทางการในรัฐธรรมนูญหรือในกฎหมายได้” กลุ่มอำนาจที่กระดักกระจายอำนาจอาจเข้มแข็งถึงขนาดที่ทำให้ผู้ปกครองท้องยอมรับการที่ตนต้องพึ่งพาคลังอำนาจเหล่านั้นอย่างเป็นทาง การ เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงทางสถาบันนั้น ชูเวอเนลเดย์เขียนว่า “ดังเท่านั้นแล้ว การ ประชุมของรัฐสภาจะมีลักษณะพิเศษเช่นนี้ นั่นคือ มันเป็นการรวมตัวกันของอำนาจให้ผู้น้อย ซึ่งกษัตริย์ไม่สามารถจะออกบัญชาได้ และจะต้องยอมรับอำนาจเหล่านั้น”^{๖๔} ในทางกลับกัน เมื่อเกิดความที่กลุ่มและสถาบันทางสังคมนั้นไม่มีอยู่หรืออ่อนแอก่อนเปรียบเทียบ ไม่สามารถที่ จะต่อต้านคัดค้านอำนาจของผู้ปกครองที่ศูนย์กลางได้ หรือไม่สามารถจะควบคุมที่มาแห่งอำนาจ ของผู้ปกครองได้แล้ว โครงสร้างทางการเมืองอย่างเป็นทางการนั้น ก็อาจจะเปลี่ยนรูปแบบ จากชนิดที่เป็นประชาธิปไตยกลยามเป็นระบบเผด็จการ และควบอำนาจมากขึ้นอย่างชัดเจน

การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางการเมืองและการปกครอง ชนิดที่สะท้อนการกระจาย อำนาจที่แท้จริง หรือเงื่อนไขเชิงโครงสร้างของสังคมโดยรวมนั้น จะเกิดขึ้นก็หลังจากที่ช่วง เวลาหนึ่งผ่านไปแล้ว มันอาจจะเป็นช่วงเวลาที่ด้วยวาร์ด้วยภาระให้ภายใต้เงื่อนไขที่เหมาะสม รูปแบบ ภายนอกของระบบการเมืองใดๆ นั้น อาจจะยังคงสภาพเดิมอยู่ ถึงแม้การกระจายอำนาจใน สังคมซึ่งเคยมีส่วนช่วยสร้างรูปแบบดังกล่าวนั้นได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญแล้ว กลไก ทางการของระบบประชาธิปไตยที่มีรัฐธรรมนูญนั้นอาจจะยังคงสภาพภายนอกอยู่ได้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง หลังจากที่การกระจายอำนาจอย่างมีประสิทธิภาพในบรรดากลุ่มและสถาบันในสังคม นั้นได้เปลี่ยนไป กลยยเป็นการควบอำนาจอย่างมีประสิทธิภาพในเมืองของผู้ปกครอง หากการณ์ เป็นเช่นนั้น ศักยภาพทางอำนาจของผู้ปกครองก็อาจจะไม่ถูกควบคุมในทางปฏิบัติ รวมกับว่า รัฐธรรมนูญนั้นเป็นแบบอัตตาธิปไตยอย่างเบ็ดเตล็ด ถึงแม้ว่ารัฐธรรมนูญอันเก่าจะยังคงดำรงอยู่ ได้ภายหลังจากเงื่อนไขที่เคยก่อให้เกิดรัฐธรรมนูญดังกล่าวได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นเวลานานแล้ว แต่สถานการณ์เช่นนี้ก็มีแนวโน้มว่าจะไร้เสียรภพอย่างยิ่ง ในสังคมซึ่งกลุ่มทางสังคมและ สถาบันซึ่งไม่ใช่องรัฐน้อยอ่อนแอก่อน หรือถูกควบคุมโดยผู้ปกครอง หรือมีฉันก็ไม่สามารถ

จะต่อต้านผู้ปกครองได้อย่างอิสระ โดยที่ประชาชนก็อาจจะไม่ต้องการตัดค้าน หรืออาจประสึกว่าอำนาจที่จะกระทำการดังกล่าวได้ ในกรณีเช่นนี้ รูปแบบของการปกครองที่เป็นอัตลักษณ์ไทยอย่างเป็นเดียวกันจะได้รับการยอมรับโดยง่าย ทั้งนี้อาจจะถูกนำเสนอขึ้นมาในรูปการเตรียมการ “ชั่วครั้งชั่วคราว” เพื่อตอบสนองความต้องการเฉพาะอย่าง หรือเพื่อจะเผชิญกับสถานการณ์ฉุกเฉิน หรือจะเป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างถาวรก่อให้ในกรณีหลัง การเปลี่ยนแปลงเช่นนี้อาจจะเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงแก้ไขรัฐธรรมนูญที่ละเอียดที่สุดน้อย การเปลี่ยนแปลงในการปฏิบัติ การตัดสินใจในการการค้า การนิติบัญญัติและอื่น ๆ ในทางกลับกัน การเปลี่ยนแปลงก็อาจจะเกิดขึ้นจากการยืดคำนานาของฝ่ายบริหาร การรัฐประหาร หรือการบุกรุกของท่านชาติก่อให้ บางครั้งบางคราว การเปลี่ยนแปลงนี้อาจจะเกิดขึ้นเนื่องจากเป็น “สิ่งจำเป็น” สำหรับการทำสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ หรือสิ่งแวดล้อมอย่างมีประสิทธิภาพ

สถานการณ์ที่ทรงกันข้ามก็อาจจะเกิดขึ้นได้เช่นเดียวกัน การปกครองที่เป็นเดียว การอย่างเป็นทางการ ซึ่งเคยเกิดขึ้นนานนานแล้ว ก็อาจจะดำเนินอยู่ต่อไปเป็นเวลาอีกระยะเวลาหนึ่ง หลังจากที่กลุ่มทางสังคมและสถาบันซึ่งไม่ใช่ของรัฐต่าง ๆ ซึ่งเคยเกิดขึ้นภายใต้ระบบเดิมจากการดักกล่าว ได้เก็บโถมอำนาจมากขึ้น และสามารถที่จะกระทำการอย่างเป็นอิสระได้ หรือบางครั้งอาจจะมีกลุ่มหรือสถาบันทางสังคมใหม่ ๆ ซึ่งมีคุณสมบัติทั้งกล่าว ได้เกิดขึ้นมาอีกในกรณีดังกล่าวหนึ่ง ถึงแม้รัฐธรรมนูญจะเป็นเด็จการอย่างเป็นทางการ แต่ในทางปฏิบัติ กลุ่มอำนาจเหล่านี้จะสามารถที่จะควบคุมอำนาจของผู้ปกครองอย่างมีนัยสำคัญยิ่ง กล่าวคือในทางปฏิบัติ สังคมนี้ก็จะเป็นประชาธิไตยเสียกว่าที่มองเห็น ได้จากรูปแบบของรัฐบาลอย่างเป็นทางการ ในกรณีดังกล่าวหนึ่งก็เช่นเดียวกัน ผ่านช่วงระยะเวลาหนึ่งไปแล้ว ความสัมพันธ์ทางอำนาจและเงื่อนไขเชิงโครงสร้างซึ่งเปลี่ยนแปลงไปใหม่ ๆ ก็จะปรากฏขึ้นเป็นที่ประจักษ์ในรูปของการเปลี่ยนแปลงทางรัฐธรรมนูญ

ในทั้งสองกรณี เงื่อนไขเชิงโครงสร้างของสังคมและการกระจายอำนาจที่แท้จริงของสังคมนั้น มีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงการใช้อำนาจของผู้ปกครองในทางปฏิบัติ ให้แตกต่างออกไปจากสิ่งที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญอย่างเป็นทางการ หรือจากโครงสร้างของการปกครอง

บางครั้งบางคราว ความไม่ลงรอยกันระหว่างเงื่อนไขเชิงโครงสร้างของสังคมและ

โครงสร้างการปกครองอย่างเป็นทางการนั้น ก็อาจจะดำเนินอยู่ เมื่อผู้ปกครองโดยเฉพาะอย่าง ยิ่งที่อยู่ในรูปของพระราชกรณีย์เมืองซึ่งเน้นหนักในทางอุดมการณ์ ได้ทำการยึดครองควบคุมรัฐ เพื่อจะกำหนดรูปแบบการปกครองแบบเด็กๆ การ โดยเปลี่ยนแปลงโครงสร้างชั่วคราวรับสังคม อยู่ ความพยายามดังกล่าวจะสำเร็จหรือไม่นั้น เงื่อนไขเชิงโครงสร้างของสังคมมีส่วนอยู่มาก กล่าวคือ ขันอยู่ว่ากลุ่มสังคมหรือสถาบันดังกล่าวเข้มแข็งพอที่จะต้านทานท่อทานกับความพยายาม ของผู้เด็กๆ การหรือไม่ หรือว่า่อนแอบเกินกว่าที่จะทำการให้สำเร็จ หรือแม้แต่จะพยายาม หรือ ว่าองค์กรเหล่านี้เต็มใจช่วยเหลือให้ผู้ปกครองบรรลุความมุ่งหมาย ถึงแม้คนเองจะถูกทำลายไป ในที่สุด

การควบคุมอำนาจทางการเมืองในฐานะผลของพลังจากภายใน

ระดับอำนาจของผู้ปกครองที่ถูกควบคุมโดยผลเมือง โดยส่วนใหญ่แล้วก็ขึ้นอยู่กับ พลังภายในของระบบสังคมนั้นเอง ทัศนะดังกล่าวนี้ตรงข้ามกับคำอธิบายเกี่ยวกับวิธีการควบคุมอำนาจเป็นที่นิยมอยู่ในบ้านจุนัน ทุกวันนี้ ผู้คนมีความเชื่ออย่าง普遍 ห่างจาก จัดตั้งหรือรักษาอิสรภาพทางการเมืองแล้ว ก็จะต้องฝ่ากความหวังเกือบทั้งหมดที่ไว้กับรัฐธรรมนูญที่เป็นทางการ ระบบนิติบัญญัติ และคำพิพากษาของศาล และมักยึดถือกันโดยทั่วไปว่า เจตนา การกระทำ หรือนโยบายของผู้ปกครอง ของผู้กดขี่หรือผู้เด็กๆ การเท่านั้น (ไม่ว่าจะ เป็นบุคคล หรือเป็นกลุ่มก้าม) ที่เป็นองค์ประกอบทำให้ระบบเด็กๆ จำกัดการหักดิบ ที่ กำรงอยู่ได้ ยิ่งไปกว่านั้น ยังเชื่อกันทั่วๆ ไปด้วยว่า การล้มล้างผู้กดขี่หรือผู้เด็กๆ การนั้น โดยทัวของมันเองจะทำให้เกิดเงื่อนไขแห่งอิสรภาพได้ จากการวิเคราะห์ในที่นี้จะเห็นว่า ทัศนะดังกล่าวข้างต้นผิดทั้งหมด ที่น่าสะพิงกล่าวถึงไปกว่านั้นก็คือ ทัศนะดังกล่าวมีแนวโน้ม ที่จะนำไปสู่นโยบายซึ่งไม่สามารถจะยังให้เกิดผลดีที่มุ่งประสงค์ไว้ได้เลย

ทัศนะที่ว่าอำนาจของผู้ปกครองนั้น ในที่สุดแล้วก็เป็นผลมาจากการสภาวะของสังคม นั้นเอง ก็ไม่ใช่ทัศนะที่ใหม่หรือเปลกประหลาดแต่ประการใด ทัศนะดังกล่าวนี้ ได้มีนัก พฤษภัยทางการเมือง และนักสังเกตการณ์ทางการเมืองในอดีตที่ผ่านมาหลายศตวรรษ เคยให้ ข้อคิดเห็นสนับสนุนไว้เป็นอันมาก ตัวอย่างเช่น วิลเลียม กอร์วิน ซึ่งเป็นนักคิดทางการเมือง อังกฤษ ปลายศตวรรษที่ ๑๙ ก็มีความเห็นว่า ลักษณะรูปแบบของสถาบันทางการเมืองนั้น

มักถูกกำหนดโดยสภาวะความเข้าใจทางสังคมและการเมืองของประชาชน หากความเข้าใจดังกล่าวถูกจำกัดมากเท่าไร สถาบันต่าง ๆ จะมีสภาพไม่สมบูรณ์มากเท่านั้น และหากความเข้าใจของประชาชนนั้นมีมาก สถาบันอันเป็นที่ยอมรับก็จะได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้น และสถาบันที่ถูกปฏิเสธก็จะสูญเสียไป เพราะไม่มีการสนับสนุน^{๑๗} ด้วยเหตุการเปลี่ยนแปลงความเห็นของสาธารณะ ก็จะทองเป็นตัวนำการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและการเมืองอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ หากการเปลี่ยนแปลงนั้นจะคงการสืบไป^{๑๘} กอโภนเขียนไว้ว่า ระดับของความไว้เดียงสาหรือการรู้ความของประชาชนนั้น จะพ้องกับในระบบการเมือง กล่าวคือก่อให้เกิดระบบของการปกครองที่เป็นเผด็จการ หรือสร้างเงื่อนไขแห่งอิสรภาพ ความอ่อนแอกลายในนั้น ทำให้ประชาชนตกเป็นเหยื่อของผู้คนในที่สุด ในขณะเดียวกัน การพยายามฉุกรังประชาชนซึ่งพร้อมเสมอต่ออิสรภาพนั้นก็จะทำได้ไม่นาน^{๑๙} แมคเคียลลี นักคิดเชิง “ส้านิยม” ชาวอิตาเลียนในศตวรรษที่ ๑๖ และที่ปรึกษาของเจ้าผู้ปกครอง ได้ชี้ว่า “ประชาชนที่ไม่คุ้นเคยกับการปกครองตนเอง ย่อมไม่สามารถรักษาเสรีภาพของตนไว้ได้”^{๒๐} เขายืนว่า สภาพดังกล่าวกับเปรียบเทียบได้กับสัตว์ซึ่งถูกเลี้ยงดูเติบโตในกรงชั่ง เมื่อปล่อยให้เป็นอิสระ ก็ไม่สามารถคุ้มครองรักษาตนเองได้ มันก็จะกลับเป็นเหยื่อของบุคคลแรกที่มุ่งที่จะจับมันกลับไปสู่สภาวะเดิม^{๒๑} “เพราวนใช่ทั้งชื่อและตำแหน่งของผู้เด็ดขาดที่ทำให้รวมกันเป็นท่าส แต่เป็นเพรากการที่ประชาชนพลเมืองถูกปกครองมาเป็นเวลานาน จนสูญเสียอำนาจหน้าที่ของตนไป”^{๒๒} แมคเคียลลีให้ข้อคิดเห็นว่า ระดับของการยินยอมเชือพั่งเจ้าผู้ปกครองในอดีตโดยดูฉะหรือทางตรงข้าม ระดับของความมีชีวิตชีวา หรือการมีส่วนร่วมของประชาชนในสาธารณะนั้น เป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการกำหนดระดับของความยากง่าย ซึ่งผู้ปกครองใหม่จะเผชิญในการพยายามที่จะสถาปนาตนเอง^{๒๓}

บารอน เดอ มองเตสกิเออ (Baron de Montesquieu) นักปรัชญาการเมืองชาวฝรั่งเศสในศตวรรษที่ ๑๘ ที่มีชื่อเสียงจากทัศนะเกี่ยวกับความสำคัญของการแบ่งแยกอำนาจภายในรัฐบาล ก็มีส่วนเสริมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพลังภายในของสังคม และรูปแบบของรัฐบาลที่สังคมนั้นมี มองเตสกิเออได้ยันเน้นถึงความสำคัญของ “คุณธรรม” (Virtue) (ซึ่งหมายถึงความรักชาติ และความรักความเสมอภาค) ใน การรักษาอิสรภาพและรัฐบาลของประชาชน^{๒๔} เขายิ่งเติมว่า “ชนบรรมานี้ย่อมเสรีชนก็เป็นส่วนหนึ่งของเสรี-

ภาพของตน”^{๗๔} ในบรรดาองค์ประกอบทั้งหลาย ที่จำเป็นในการต่อต้านคัดค้านหรือควบคุมผู้บุกรุกชนิดที่เป็นไปได้นั้น օสสาได้ใช้ให้เห็นถึงความสำคัญของการดำรงอยู่แห่ง “พลังทางสังคมที่ดั้งเดิม” ซึ่งอยู่นอกการควบคุมของผู้บุกรุก^{๗๕} ทอกเกอวิลล์ได้ให้ข้อถกเถียงว่า “ความปรารถนาและนิสัยแห่งอิสรภาพ” ก็มีส่วนเกื้อหนุนทำการดำรงรักษาเสรีภาพ ในอีกแห่งนึง เขาเขียนว่า “ข้าพเจ้าคิดไม่ออกว่า จะมีกลุ่มคนใดซึ่งพร้อมที่จะถูกบุกรุก (ในกรณีที่พ่ายแพ้) ยิ่งไปกว่ากลุ่มชาวประชาธิปไตยซึ่งไร้สถาบันอันเสรี”^{๗๖} ชูเวอเนลเห็นว่า เมื่อไห้แต่เสรีภาพนั้นสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการมีส่วนร่วมอย่างมีชีวิตชีวาของพลเมือง^{๗๗} และข้าว่าในกรณีที่ถนนบดีแห่งเสรีภาพดำรงอยู่ในระดับสูงนั้น มันมาจาก “การยืนยันสิทธิของตนนั้นเอง”^{๗๘}

ในแห่งนี้ ทักษะของคนเรียนกัญญาศาสตร์ไว้ความรุนแรง และผู้นำขบวนการชาตินิยมอินเดีย ก็สอดคล้องกับทักษะของนักทฤษฎีเหล่านี้ ในเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างอำนาจทางสังคมและอิสรภาพทางการเมือง คานธีเสนอทักษะที่ทำนองนี้หลายครั้งว่า สร้างหรือการบุกรุกตนเองที่แท้จริงนั้น ไม่ได้เป็นเพียงเรื่องของการจัดการทางรัฐบาลและเอกสารกฎหมายของผู้บุกรุกเท่านั้น ในทางตรงกันข้าม ประชาธิปไตยนั้นอยู่กับพลังภายในสังคมนั้นๆ เอง^{๗๙} เขายังได้ให้อภิปรายว่า การที่ชาวอินเดียยอมอยู่ใต้การบุกรุกของอังกฤษนั้น เนื่องมาจากการเมืองไทยที่อ่อนแ้อย่างอินเดียเอง^{๘๐} ทั้งนก เพราะ “ในที่สุดแล้ว ประชาชนก็จะมีรัฐบาลชนิดที่เหมาะสมกับตนมากที่สุด” และการบุกรุกตนเองนั้นจะ “เกิดขึ้นได้จากการพยายามของตนเองเท่านั้น”^{๘๑} ก่อนที่จะจัดตั้งการบุกรุกตนเองได้ ประชาชนจะต้องเป็นอิสระจาก “ความรู้สึกช่วยเหลือไม่ได้” ประชาชนจะไม่สามารถกระทำการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางการเมืองได้ หากปราศจากความเชื่อมั่นในตนเอง^{๘๒} “รัฐธรรมนูญที่สมบูรณ์ซึ่งนำมาสู่ความคลุมภาวะภายในที่เน่าเสื่อผุพัง จึงเปรียบเหมือนกับป้ายบักหลุมศพที่ขาวสะอาดเท่านั้นเอง”^{๘๓} เพราะฉะนั้น การปฏิริโภดีไว้ความรุนแรงจึงไม่ใช่เรื่องของการยึดอำนาจ แต่เป็น “การเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ซึ่งจะมีผลในการเปลี่ยนมือแห่งอำนาจอย่างมีสันติ”^{๘๔} คานธีให้ข้อถกเถียงว่า อินเดียซึ่งมีพลังภายในและช่วยเหลือตนเอง ตลอดจนพึงพาตนเองได้ ก็จะปลดภัยจากอำนาจของต่างชาติ เม้มว่าจะไม่มีกำลังทหารเลย^{๘๕}

ผลของการวิเคราะห์ดังกล่าวต่อการควบคุมอำนาจการทำงานการเมือง

จากการวิเคราะห์วิธีควบคุมอำนาจการทำงานการเมืองดังกล่าวนั้น เราอาจจะได้ข้อสรุป ๓ ประการ คือ ประการแรกสังคมได้ก้าว ถึงเม้มว่าจะมีรัฐธรรมนูญอย่างเป็นทางการ แต่ถ้าปราศจากคุณลักษณะที่เข้มแข็ง และประชากรถูกทำให้โอดเดียว สังคมนั้นก็มีแนวโน้มที่จะถูกปกครองโดยพระราชนี้ หรืออำนาจการทำงานการเมืองที่ไม่ถูกควบคุมแบบนี้ ๆ ได้ ประการที่ ๒ ภายใต้สถานการณ์ดังกล่าว เพียงการเปลี่ยนแปลงทั่วบุคคลหรือกลุ่มบุคคลซึ่งครองอำนาจ ปกครองนั้น ไม่เป็นการเพียงพอที่จะจัดการควบคุมอำนาจของผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวอย่างมีประสิทธิภาพแต่อย่างใด ประการที่ ๓ เพื่อว่าการควบคุมอำนาจของผู้ปกครองอย่างมีประสิทธิภาพนั้น จะเป็นไปได้ในระยะยาว อำนาจนั้นจะก้องกระจายแยกสายให้อยู่ในมือของกลุ่มและสถาบันทางสังคมทั้งสังคมนั้น

ตอนนี้ขอให้พิจารณาข้อคิดเห็นดังกล่าวในรายละเอียด

รัฐธรรมนูญนี้ไม่เพียงพอที่จะควบคุมอำนาจของผู้ปกครอง

เราได้เห็นมาแล้วว่า ในความพยายามที่จะควบคุมอำนาจของผู้ปกครองนั้น รูปแบบทางสถาบันของการปกครองนั้นมีความสำคัญเป็นอย่างมาก การกระจายอำนาจในสังคมที่แท้จริง และการเตือนภัยหรือการถูกทำลายลงไปของกลังอำนาจมีแนวโน้มที่จะเพิ่มความยากลำบากให้แก่ประชากรในการควบคุมผู้นำของตนมากยิ่งขึ้น แม้กระทั่งรัฐธรรมนูญประชาธิปไตย ซึ่งจะกำหนดขอบเขตของอำนาจแห่งรัฐบาลที่ชอบธรรม และเป็นทัวจัตต์ระเบียบวิธีการประพฤติปฏิบัติของรัฐบาล หรือการเลือกตั้งผู้ปกครอง รวมทั้งการเป็นหลักประกันเสรีภาพ และสิทธิของประชาชนในรัฐ ก็ยังไม่เพียงพอที่จะเปลี่ยนแปลงแนวโน้มดังกล่าวได้ สังคมได้ซึ่งอ่อนแอกลุ่ม แต่ผู้ปกครองประชาธิปไตยทรงพลานุภาพ รัฐธรรมนูญทางทับน้ำหนาเป็นลายลักษณ์อักษร หรือสืบท่อเป็นประเพณี แม้จะจำกัดอำนาจของรัฐบาล และกีดขวางอภิสิทธิ์ของผู้ปกครอง ก็จะไม่สามารถบังคับนการยึดครองอำนาจของรัฐบาลโดยระบบวิธีซึ่งเป็นปฏิบัติที่ต่อประชาธิปไตยได้ อย่างเช่น โดยการรัฐประหาร หรือโดยการรุกราน หรือในการณ์ที่สังคมนั้นมีโครงสร้างอ่อนแอกลุ่ม บรรดาผู้ใต้ปกครองหรือประชาชนก็จะไม่อาจบังคับไม่ให้ผู้ปกครองซึ่งได้รับการเลือกตั้งมาโดยระบบบริหารรัฐธรรมนูญนั้น คือ ฯ ขยายอำนาจ งานพัฒนา ขอบเขตของกันไม่ให้คนเหล่านี้ใช้อำนาจบริหารงานเกินขนาดไป เมื่อกลุ่มคนที่มี

อำนาจเจตจำนงที่จะละเอียด “กฎระเบียบ” ในระบบประชาธิปไตยแล้ว บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญและกฎหมายโดยตัวของมันเอง ก็ไม่สามารถจะบังคับการเปลี่ยนชิงอำนาจทั้งกล่าวได้อย่างไรก็ตาม สังคมซึ่งมีโครงสร้างแข็งแรง และอำนาจได้กระจายไปตามบรรดากลุ่ม และสถาบันทางสังคมทั่วไป ก็มีศักยภาพที่จะเป็นตัวกำหนดที่มาแห่งอำนาจของผู้ปกครอง และสามารถต่อสู้อย่างมีประสิทธิภาพในการรักษา หรือนำระบบการปกครองแบบประชาธิปไตยกลับมาได้

ทัคแนะเกี่ยวกับโครงสร้างอันเป็นเงื่อนไขของระบบประชาธิปไตยแบบมีรัฐธรรมนูญ ดังกล่าวนั้น ยังไม่ได้เป็นที่ยอมรับกันอย่างทั่วไปในบ้านเรือน แม้กระทั่งในหมู่ผู้ที่พยายามท่อต้านระบบเผด็จการ หรือผู้สนับสนุนอิสรภาพอย่างเข้มแข็งที่สุด ในทางตรงกันข้าม นักประชาธิปัตย์แบบต่าง ๆ นั้น มักจะมองว่า รัฐธรรมนูญที่เป็นตัวกำหนดโครงสร้างและขอบข่ายอำนาจของรัฐบาลที่ทำการอยู่ในรัฐนั้น เป็นกุญแจสำคัญในการรักษาจัตตุรัสการเมืองแบบประชาธิปไตย อย่างไรก็ตาม แม้จะมีรัฐธรรมนูญทำองนั้น แต่ประชาธิปไตยแบบรัฐธรรมนูญในหลาย ๆ สังคมนั้น ก็ได้ถูกทัดแทน หรือถูกทำลายไป และกลายรูปมาเป็นระบบการปกครองแบบอักเติมไทย หรือเผด็จการ ทั้งที่เกิดขึ้นในประเทศไทย หรือที่มาจากการของประเทศไทย นี่ย่อมแสดงให้เห็นว่า เมื่อกลุ่มที่ทรงอำนาจไม่ประสงค์จะยึดมั่นในรัฐธรรมนูญแล้ว ข้อจำกัดและบทบัญญัติต่าง ๆ โดยตัวของมันเอง ก็ไม่เพียงพอที่จะควบคุมอำนาจของผู้ปกครองได้ สังคมนี้ยังต้องการสมรรถนะอย่างที่จะควบคุมผู้ปกครองซึ่งไม่เต็มใจที่จะยอมรับข้อจำกัด และระเบียบการต่าง ๆ ซึ่งธรรมนูญเป็นตัวกำหนดโดยสมัครใจ

ในสังคมซึ่งมีความอ่อนแอกายใน และอำนาจรวมศูนย์อยู่ที่รัฐ บทบัญญัติข้อห้ามต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญนั้น จะไม่สามารถบังคับการยึดครองที่เป็นปฏิบัติที่ต่อประชาธิปไตยได้เลย และภายใต้เงื่อนไขดังกล่าว ประชาชนก็จะไม่สามารถบังคับมิให้ผู้ปกครองซึ่งได้รับเลือกมาภายใต้ระบบรัฐธรรมนูญนั้น ค่อย ๆ ขยายอำนาจของตนออกไปอย่างไม่ชอบธรรม หรือบังคับมิให้ผู้ปกครองเหล่านั้นยุติการใช้รัฐธรรมนูญเป็นการชั่วคราว บางครั้งก็โดยการอ้างถึงวิกฤตการณ์แห่งชาติ ประชาชนพลเมืองจะทำอะไรได้หากเกิดเหตุการณ์อาทิเช่นประธานาธิบดีที่ได้รับเลือกตั้งได้ประกาศยกย่องการศึก โดยได้รับความสนับสนุนจากกองทัพ เพื่อจะแก้ไขสิ่งที่เป็นวิกฤตการณ์ ยกเลิกองค์การนิติบัญญัติ ยกเลิกการเลือกตั้ง จับผู้นำ

ฝ่ายค้าน และได้ใช้มาตรการต่าง ๆ ควบคุมหนังสือพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์

ในการแข่งขันกับสถานการณ์ดังกล่าว ประชาชนผู้ได้ปักครองจะต้องสามารถต่อต้านผู้ผลิตผลงาน ด้วยอำนาจของประชาชนเอง ในกรณีเช่นนั้น ประชาชนจะต้องสามารถต่อสู้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งที่ต้องอาศัยการครอบคลังอำนาจที่มีประสิทธิภาพทั่วทั้งสังคม

อย่างไรก็ตาม เงื่อนไขที่จำเป็นตั้งกล่าวจะไม่มีอยู่แล้ว สถาบันชั้นนำไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของรัฐในสังคมนั้น อาจจะอ่อนแอ หรืออยู่ใต้การควบคุมของรัฐบาลแล้วก็ได้ อาจจะไม่มีคนกลุ่มใดเลยที่มีหรือพัฒนาความสามารถที่จะทำการอย่างมีประสิระ เพื่อต่อต้านผู้ปักครองได้ การทำงานโดยปกติเกือบทั้งหมดในสังคมนั้น อาจจะถูกผูกมัดเข้ากับกลไกของรัฐโดยสิ้นเชิงก็ได้ ประชาราษฎรจำนวนมากในรัฐ ก็อาจจะต้องมีสวัสดิการทางเศรษฐกิจที่พึงพิงอยู่กับกลไกดังกล่าวของรัฐ ไม่ทางทรงก็ทางอ้อม ประชาราษฎรอาจจะคุ้นเคยกับการโอนบัญชาให้แก่ “รัฐบาล” แทนที่จะเก็บบัญชาด้วยตนเอง หากเงื่อนไขดังกล่าววนซ้ำเนื่องมาแล้ว โอกาสที่จะมีการคัดค้านการข้อเสนออำนาจที่มีน้อยมาก ยิ่งโอกาสที่จะชนะด้วยแล้ว ยิ่งมีน้อยลงไปอีก โครงสร้างทางสังคมและการกระจายอำนาจอย่างมีประสิทธิภาพในเวลาปกติ ตลอดจนวิธีการแข่งขันกับบัญชาทางสังคมและเศรษฐกิจนั้น จะมีอิทธิพลอย่างมาก หรือแม้กระทั่งกำหนดสมรรถนะของสังคมในการต่อสู้กับความพยายามที่จะสถาปนาระบบเด็ดขาดในรัฐ

ในสถานการณ์ดังกล่าว แรงจูงใจของบุคคลที่มีนิยมปลายและดำเนินการบันทอน คลังอำนาจในสังคม ตลอดจนเพิ่มพูนอำนาจของกลไกแห่งรัฐนั้น จะเป็นอย่างไร ไม่ใช่เรื่องสำคัญแต่อย่างใด ผู้ผลิตอำนาจนั้นจะไม่เห็นว่า การกระทำดังกล่าวมีอุปสรรคมากขึ้นเลย เพียงเพราะการเปลี่ยนแปลงดังกล่าววนนี้เกิดขึ้นจากรัฐบาล ซึ่งมีเจตนาจะแก้ไขบัญชาความยุติธรรมอย่างจริงใจ พยายามจะเพิ่มพูนเสริมสร้างสวัสดิการให้แก่ประชาราษฎร หรือจัดตั้งกองทหาร และการบริหารงานแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ เพื่อจะป้องกันบัญชีหรืออาชนากรรุกรานทางการทหารจากต่างประเทศ หรืออาชนาการก่อการร้ายภายในประเทศไทย หรือการโจมตีของกองโจร

ในระบบประชาธิปไตยที่มีรัฐธรรมนูญนั้น กลุ่มต่างๆ ในสังคมก็จะมีแนวโน้มจะให้รัฐมีความรับผิดชอบมากขึ้นสำหรับสังคมทั้งหมด และโดยนัยนั้น ก็ทำให้รัฐมีอำนาจเหนือสังคมมากขึ้นด้วย เกือบทุกกลุ่มในสังคมมักจะพึงพาอาศัยความสามารถทางการทหารของ

รัฐที่จะเผชิญกับภัยน้ำท่วมที่มาจากการต่างประเทศ นักปฏิรูปสังคมหรือนักปฏิวัติแบบต่างๆ ก็มักจะพึงพาอ่านจากของรัฐในการก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่พึงประสงค์ และดำเนินการกับกลุ่มคนทั้งหลายที่พวกเขานั้นว่าเป็นตัวการที่ก่อให้เกิดความชั่วร้ายในสังคม หรือเป็นปฏิบัติที่ของการเปลี่ยนแปลงที่พึงประสงค์ การพึงพารัฐดังกล่าวมีข้ออ้างตามหลักประชาธิปไตยว่า องค์กรนิติบัญญัติและองค์กรกำหนดนโยบายอื่นๆ ได้ใช้อำนาจทางประชาธิปไตยควบคุมฝ่ายบริหารเพื่อประโยชน์ของสังคมส่วนรวมทั้งหมดอยู่แล้ว ในกรณีดังกล่าว กลุ่มและสถาบันทางสังคมต่างๆ เช่น ครอบครัว สหพันธ์แรงงาน กลุ่มศาสนา บริษัทอุตสาหกรรมต่างๆ ก็ยังดำรงอยู่นอกรัฐ อย่างไรก็ตาม อำนาจและความเป็นอิสระเชิงสัมพัทธ์ของกลุ่มเหล่านี้มักจะมีน้อยมากเมื่อเทียบกับอำนาจในการควบคุมผู้ปกครองของคลังประเพณีดังกล่าวในยุคก่อนหน้านี้ บางครั้งบางคราว ความเป็นอิสระและอำนาจของกลุ่มและสถาบันต่างๆ เหล่านี้ ถูกลดลงไปโดยเจตนาซึ่งไม่สูงส่งเท่าใดนัก ในขณะที่การลดตอนอำนาจและการอยู่ใต้ปกครอง (ไม่ว่าด้วยสาเหตุใดก็ตาม) ให้ผลที่แตกต่างกันไปแล้วแต่กรณี แต่ก็มีลักษณะอันหนึ่งที่เหมือนกันอยู่ นั่นคือ ศักยภาพทางอำนาจของผู้ปกครองจะได้รับการเพิ่มพูนขึ้น โดยสังคมจะเป็นฝ่ายเสียหาย

เมื่อกลังอำนาจอยู่ในกำลังดัง และศักยภาพทางอำนาจของผู้ปกครอง ขยายกว้างขึ้น ความเป็นไปได้ที่จะมีการเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญ และรูปแบบของรัฐบาลให้เป็นเด็ดขาดมากขึ้น ก็บังเกิดขึ้น โดยปกตินั้น มักจะไม่เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างกระทันหันเท่าใดนัก อย่างน้อยรูปแบบการควบคุมรัฐบาลโดยประชาชนซึ่งอาจมีผลอยู่บ้างในทางปฏิบัตินั้น ก็ยังจะถูกจำกัดอยู่ในช่วงเวลาหนึ่ง หากเกิดสถานการณ์ดังกล่าวขึ้น การควบคุมนั้นโดยปกติจะขึ้นอยู่กับเจตนาของผู้ปกครองเอง ที่จะยอมรับมาตรฐานหรือข้อจำกัด ซึ่งรัฐธรรมนูญ กฎหมาย ประเพณี และมาตรฐานทางศิลธรรมเป็นตัวกำหนดด้วย อย่างไรก็ตาม แม้กระทั่งผู้ปกครองที่ได้รับการเลือกตั้ง ก็อาจไม่เต็มใจถือขอเขตดังกล่าวันนั้น หรืออำนาจของผู้ปกครองก็อาจจะค่อยๆ ขยายกว้างขึ้น โดยอาศัยวิธีการซึ่งคุบริสุทธิ์หรือจะอุ้ยคืออ่อนจนกระหึ่มไม่ได้สังเกตเห็น หรือรัฐก็เดือนใจแต่อย่างไร หรือมีฉะนั้น บางที่ผู้ปกครองซึ่งทำหน้าที่ด้วยความยับยั้งชั่งใจทั่วไปก็อาจจะถูกยึดอำนาจโดยกระทันหัน จากกลุ่มนั้นซึ่งกระหายที่จะใช้ศักยภาพทางอำนาจของคำแห่งหน้าที่นั้นอย่างรวดเร็ว ในกรณีดังกล่าว ผู้ปกครอง

ซึ่งเมื่อได้ควบคุมกลไกของรัฐแล้ว ก็จะมีกลไกรัฐบาลและระบบการควบคุมประชาชนพลเมืองของตน ตลอดจนสถาบันต่างๆ ซึ่งเคยสร้างขึ้นมาในยาม “ปกติ” ^{๔๔} ถึงแม้ว่ากลไกเหล่านั้น จะเกิดขึ้นด้วยสาเหตุที่แตกต่างกันออกไปก็ตาม แต่ปัจจุบันคงก็จะมีกลไกเหล่านี้อยู่ในเมืองอย่างสถาบัน เมื่อเทียบกับผู้ปัจจุบันของแล้ว ประชาชนพลเมืองก็นับว่าอ่อนแอ และไม่สามารถระงับยับยั้งหรือคัดค้านอำนาจของผู้ปัจจุบันของได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ด้วยว่าสถาบันทางสังคมต่างๆ ได้ถูกลดทอนอำนาจลงไปแล้ว และอำนาจของรัฐก็มากขึ้น ^{๔๕}

โดยอาศัยฐานการวิเคราะห์ของเขาว่าด้วยผลทางการเมือง ที่เกิดขึ้นเนื่องจากความอ่อนแอกลังอำนาจของสถาบันในสังคมประชาธิปไตย ทุกคนเกือบล้วนได้พยากรณ์ว่า หากอำนาจเด็ดขาดจะถูกนำมายัดตั้งใหม่ในสังคมแล้ว มันก็จะ “มีรูปแบบที่ใหม่ และก็จะมีลักษณะที่บรรพชนของเรานิ่ม่าย ให้รู้เห็นมาก่อนแล้ว” ^{๔๖} เขาได้ทำนายเหตุการณ์ดังกล่าวไว้เป็นเวลากว่าศตวรรษก่อนกำเนิดของระบบเผด็จการเบ็คเสร็จในสหภาพโซเวียตสมัยสตาลิน และนาซีเยอรมัน

เราได้เห็นแล้วว่ารัฐธรรมนูญอย่างเดียวไม่เพียงพอที่จะจำกัดอำนาจของผู้ปัจจุบันของ “ได้ ขณะเดียวกันเราก็ได้ประจักษ์ถึงหายนภัยจากระบบทอบทรราชใหม่ ทั้งสองอย่างนี้ ก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้เราต้องมองผ่านบทัญญัติทางกฎหมายรัฐธรรมนูญไป เพื่อหารือการอื่น ๆ มากับคุณผู้ปัจจุบันของชีวีไม่ประสงค์จะยอมรับข้อจำกัดดังกล่าว”

ตามทฤษฎีประชาธิปไตยแล้ว ประชาชนพลเมืองมีสิทธิที่จะใช้การปฏิวัติด้วยความรุนแรงท่อต้านทรราช ประทีกหรือระบบสังคมประชาธิปไตยที่รัฐธรรมนูญนี้ก็จะอาศัยกำลังทางการทหาร ไว้ต่อสู้กับภัยต่างชาติ บ้ำจุบันนี้ เรามีเหตุผลที่จะไม่ฟังใจกับการใช้วิธีการดังกล่าวในการเผชิญกับภาวะฉุกเฉิน ทั้งการปฏิวัติมวลชนด้วยความรุนแรงท่อต้านทรราช และการใช้กำลังทหารต่อสู้กับผู้กราณนั้น อาจจะเผชิญกับอุปสรรคจนยากจะประสบความสำเร็จ ในทางปฏิบัติเป็นได้ เมื่อประชาชนพลเมืองที่ไร้อาชญากรรมจะรวมตัวกันก่อการปฏิวัติด้วยความรุนแรง ต่อต้านผู้ปัจจุบันของที่มีกำลังทหารอย่างพร้อมมุต ประชาชนพลเมืองก็จะเสียเปรียบอย่างรุ่่งไป อันจะนำไปสู่ความพ่ายแพ้อย่างหลีกเลี่ยงได้ยาก และประชาชนพลเมืองก็ไม่ได้เปรียบขึ้นมาเลย เมื่อต้องเผชิญกับการรัฐประหารล้มล้างรัฐบาลตามระบบบรัษัทธรรมนูญ เพราะโดยปกติแล้ว กองทัพหรือกองทหารก็จะเป็นผู้เริ่มหรือสนับสนุนการรัฐประหาร

ดังกล่าว ในกรณีของการรุกรานจากต่างชาติ ผู้ปักครองของรัฐที่รุกรานนั้นก็จะได้ทักษินใจ แล้วว่า ระบบการปักครองของเขามีกำลังทางทหารเหนือกว่าประเทศที่เข้ามา侵入 ด้วยเหตุ นี้กองกำลังทหารบ้องกันคนเมืองก็มีโศกสันอยู่ที่จะประสบผลสำเร็จ

บางครั้งผู้คนก็มองเห็นสิ่งความจริงที่เป็นวิธีการที่เข้ามานแทนวิธีการที่ถูกตามแบบ อย่างไรก็ตาม สิ่งความจริงที่ถูกต้องเพียงกับข้อจำกัดอย่างรายเรց ยังเนื่องจากแนวโน้มที่จะ ยังให้เกิดการบาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก รวมไปถึงอนาคตแห่งชัยชนะซึ่งค่อนเครื่อง และ เป็นที่สังสัยกันอยู่ ตลอดความตื่นของ การต่อสู้เป็นระยะเวลาราวนาน รวมทั้งผลในเชิงโครง สร้างด้วย ระบบการปักครองที่เพียงพอ ก็มีความสำคัญอย่างยิ่งขึ้น และ เมื่อระทั้ง ในกรณีประสบชัยชนะ แบบแผนการปักครองซึ่งจัดตั้งหลังจากนั้น ก็จะเป็น เพื่อการมากขึ้นไปอีก ทั้งนี้เกิดขึ้นจากการผลแห่งการร่วบอำนาจของกำลังทัพซึ่งขยายกว้าง ออกไป รวมไปกระทั่งถึงการที่คลังอำนาจในสังคมนั้นได้ถูกบันทอนหรือถูกทำลายลงไประหว่าง การสู้รบทั้งสอง

ดังนั้น จึงจำเป็นที่จะต้องมองข้ามหัวการใช้รัฐธรรมนูญอย่างเป็นทางการ และ การใช้ความรุนแรง ทั้งนี้เพื่อหารือการที่ประชาชนจะสามารถเข้าควบคุมผู้ปักครอง ทั้งผู้ ปักครองพนเมืองและผู้ปักครองต่างด้าว ในนามวิกฤตได้

หากในยามวิกฤตนั้น สังคมไม่ได้มีก่อสู้และสถาบันทางสังคมที่เข้มแข็ง และสามารถ ที่จะกระทำการอย่างเป็นอิสระ ใช้อำนาจอย่างมีประสิทธิภาพ และควบคุมผู้ปักครองที่ศูนย์ กลางได้แล้ว การพึงพึงอาศัยเงื่อนไขในทางรัฐธรรมนูญอย่างเป็นทางการเพียงเท่านั้น เพื่อ กำหนดขอบเขตแห่งอำนาจของผู้ปักครอง ก็จะประสบกับความหมายนั้น ทุกเกณฑ์ได้เคยเห็น ให้เห็นถึงสถานการณ์ดังกล่าวไว้แล้วว่า “ชาติประชาธิปไตยนั้น... สามารถจะนำกองกำลังทัพ ของตนหงหงคลงมาสู่สันมารับได้อย่างง่ายดาย และเมื่อชาตินั้นมั่นคง และมีประชาราษฎร์ จำนวนมากที่ชาตินั้นควบคุมได้ และหากศัตรูที่เมืองหลวงไว้ได้ ชาตินั้นก็พ่ายแพ้ไป ในที่สุด ทั้งหมดนี้อาจจะอธิบายได้ว่า ในขณะที่สมาชิกแต่ละคน ในชุมชนนั้นถูกทำให้โศกเดียว ลำพัง และรู้สึกไว้อำนาจอย่างถึงที่สุด ก็จะไม่มีใครในบรรดาผู้คนทั้งหลายที่จะบังคับกันคนเอง ได้ หรือเสนอแนวทางบังคับกันคนเองให้แก่ผู้อื่นได้ ไม่มีอะไรมีนักแข็งแรงในประเทศไทย

ธิปไตย เว้นแต่รัฐบาลนั้น และเนื่องจากกำลังทหารือถูกทำลายลงไป เพราะกองทัพได้ถึงแก่ความพินาศ และพลังทางผลเรือนั้นก็อ้มพาด เพราะเมืองหลวงของตนถูกยึดครองไปแล้ว ซึ่งที่เหลืออยู่ก็คือ มหาชนจำนวนมากที่ปราศจากพลัง หรือรัฐบาลซึ่งไม่มีทางที่จะคัดค้านท่อตันอำนวยจัตุรัชช์มารุกรานได้... หลังจากหายนภัยดังกล่าว ไม่เพียงแต่ประชาชนจะไม่สามารถต่อสู้คัดค้านได้อีกต่อไป ปรากฏการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้นก็คือ ประชาชนไม่มีแนวโน้มแม้กระทั่งความพยายาม ที่จะระทำการตั้งกล่าว”^{๕๐}

ลำพังการเปลี่ยนแปลงผู้ปกครอง ไม่เพียงพอที่จะควบคุมได้ตลอดไป

ถึงจุดนี้คงจะเป็นที่ชัดเจ้งแล้วว่า การจัดตั้งระบบการควบคุมอำนาจของผู้ปกครองที่แท้จริงและมั่นคงควรนั้น ไม่อาจจะเกิดขึ้นมาได้ โดยเพียงแต่เปลี่ยนผู้ปกครองจากคนหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่ง ในกระบวนการควบคุมอำนาจสูงสุดนั้น ยังต้องอาศัยการเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐานอย่างอื่นอีกมาก แต่ในระบอบประชาธิปไตยที่มีรัฐธรรมนูญนั้น การถูกเตียงหรือโถเย็บกันในทางการเมืองส่วนใหญ่ มักจะมุ่งเน้นอยู่ที่ว่าให้ควรจะเป็นผู้ควบคุมโครงสร้างทางการเมืองอย่างเป็นทางการของรัฐ หากเราสนใจนำหลักการประชาธิปไตยมาปฏิบัติกันจริงแท้แล้ว คำถามพื้นฐานยังกว่านั้นก็คือ จะต้องมีระเบียบทางสังคมและการเมืองอย่างไรในระยะยาว จึงจะเป็นที่พึงพอใจสมปรารถนา และสามารถที่จะแก้ไขปัญหาการควบคุมอำนาจทางการเมืองได้

การมุ่งเน้นอยู่ที่ควบคุมหรือถ่วงบุคคลยังกว่าที่โครงสร้างนั้น ส่วนใหญ่แล้วเป็นผลมาจากการขาดวิธีคิดที่ชัดเจ้ง เรามักไม่แยกทรราชในเชิงบุคคลออกจากเงื่อนไขและระบบแห่งความเป็นทรราช^{๕๑} จาจุดนั้น ผลที่ตามมาก็คือว่า ถึงแม้จะได้มีการพยายามกันอย่างมาก many that'sล้มล้างทรราชเป็นคนๆ ไป แต่ก็ไม่สูงมีการให้ความสนใจกับการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขที่ทำให้ระบบทรราชกลายเป็นความจริงขึ้นมา ในยุคสมัยซึ่งประชาธิรัฐหลายมุ่งที่จะหวังวิธีการต่อสู้ที่เข้มแข็งมีพลัง เพื่อเอาชนะทรราชพื้นเมือง หรือทรราชทั่งค้าว่าต่างแดนนั้น ก็ไม่สมคันให้ความสนใจกับทางเลือกที่เป็นวิธีการต่อสู้แบบอื่นๆ อย่างมีส่วนกันแท้จริง อันเป็นทางเลือกชนิดที่ไม่เพียงแต่จะมีโอกาสให้ผลอย่างรวดเร็วเท่านั้น แต่ยังจะช่วยเสริมสร้างสมรรถนะในการควบคุมอำนาจของผู้ปกครองได้ฯ อย่างมีประสิทธิภาพในระยะยาวอีกด้วย ในบางกรณี วิธีการต่อสู้นั้นเองที่ให้ผลในการทรงกันขั้ม กล่าวคือ ทำให้การควบคุมในระยะยาวเป็นไปได้ยากขึ้น

นอกจานั้น เรายังไม่แยกการเลือกตั้งโดยประชาชน เพื่อเลือกทวบคคลหรือ
พรรคที่จะมาครองตำแหน่งผู้ปักครอง ออกจากเงื่อนไขซึ่งเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วม
อย่างแท้จริงในสังคมการเมืองได้^๕ ผลก็คือส่วนใหญ่ก็จะให้ความสนใจกับการเลือกตั้งเป็น
คราวๆ ไป อย่างไรก็ตาม แม้ไม่ค่อยมีใครให้ความสนใจกับความจำเป็นที่จะต้องกระจาย
อำนาจให้ไปอยู่ในมือของกลุ่ม และสถาบันทางสังคมต่างๆ หรือให้ความสนใจกับความพยายาม
เพิ่มพูนพลังความสามารถของประชาชนที่จะตัดสินใจในเรื่องสำคัญๆ ด้วยตัวเอง และรักษา
การควบคุมอำนาจของผู้ปักครองอย่างมีประสิทธิภาพเอาไว้

การเปลี่ยนแปลงทวบคคล หรือพรรคที่ครอบครองตำแหน่งผู้ปักครองนั้น อาจ
จะไม่ก่อให้เกิดข้อแตกต่างแต่อย่างใดก็ได้ บางคราวความแตกต่างนี้อาจจะสำคัญ ไม่ในแง่
ศักดิ์เสียง แต่ในแง่ของการเปลี่ยนแปลงนั้นจะทำให้เกิดข้อแตกต่างหรือไม่ หรือถ้าทำให้เกิดข้อแตกต่าง^๖
แล้ว ข้อแตกต่างนั้นคืออะไร นั่นคือจะช่วยสนับสนุนกระบวนการสำคัญเหล่านี้หรือ

๑. ระดับการควบคุมคนของผู้ปักครอง
๒. เป้าหมายทางสังคมและการเมืองของผู้ปักครอง
๓. วิธีการของผู้ปักครองที่ใช้ในการเข้ามาร่างตำแหน่งผู้ปักครอง วิธีการที่ใช้
ในการรักษาตำแหน่งนั้น และนำนโยบายไปปฏิบัติ

ถ้าจะมีข้อแตกต่างระหว่างผู้ปักครองใหม่และผู้ปักครองเก่าแล้ว องค์ประกอบทั้ง
๓ ประการนี้จะมีอิทธิพลยัง การเปลี่ยนแปลงเพียงแค่ทวบคคลที่ดำรงตำแหน่งผู้ปักครอง^๗
หรือกระทั่งการเปลี่ยนแปลงสมรรถนะของอาณาประชาราษฎร์ในการมีอิทธิพลกำหนดการเลือก
ตั้งทวบคคลใหม่ๆ ทั้ง ๒ ประการนี้หากได้ทำให้ผู้ปักครองใหม่แตกต่างจากผู้ปักครองเก่าไม่
ไม่เสมอไปว่าการเปลี่ยนแปลง หรือการมีอิทธิพลดังกล่าว จะแสดงให้เห็นถึงสมรรถนะของ
ประชาราษฎร์ในการควบคุมผู้ปักครองของตน หากผู้ปักครองเหล่านี้ไม่ประสบจะถูกควบคุม
สถานการณ์ทางการเมือง ชนิดที่ผู้ปักครองไม่ปราบဏะยอมรับข้อจำกัดและขอบเขตแห่งการ
ใช้อำนาจของตนนั้น เป็นสถานการณ์ที่ร้ายแรงและวิกฤตอย่างยิ่ง และจำเป็นจะต้องมีวิธีการ
แก้ไขข้อข้อห้อย่างเร่งด่วน

โดยปกติแล้ว ความสามารถของประชาราษฎร์ที่จะช่วยเลือกสรรผู้ปักครองของตน
อาจ หรือที่จะมีอิทธิพลต่อนโยบายทางการเมือง และการปฏิบัติดำเนินการของผู้ปักครองซึ่ง

เต็มใจที่จะยอมรับอิทธิพลเหล่านั้น ม้าจะถูกนำมาปะปนกับความสามารถที่แท้จริงในการควบคุมการใช้อำนาจของผู้ปกครองที่จะใจระดับในการของตนเอง โดยปราศจากข้อบอctrจำกัดใดๆ ความสับสนปนเบื่อในทางความคิดดังกล่าววนั้น มีแนวโน้มที่จะสร้างมายากการว่า การควบคุมในทางประชานิปป์ใหญ่นั้น มีประสิทธิภาพมากกว่าที่มันเป็นจริง หมายการดังกล่าววนั้นอาจทำให้ผู้ปกครองขยายอำนาจ และการควบคุมของตนของออกไปได้远ขึ้น ในขณะที่อาณาประชาราษฎร์ก็จะยอมตามมากขึ้น และมีความสนใจที่จะใช้อำนาจควบคุมผู้ปกครองด้วยตัวเองอย่าง โดยที่เจตนาที่จะต่อต้านคัดค้านอำนาจของผู้ปกครองนั้นก็ยังคงด้วย^{๕๓} ความสับสนดังกล่าวนี้อาจจะช่วยทำให้เกิดความเข้าใจผิดที่ว่า บรรดาค่าแข่งที่ประสบชัยชนะชิงตำแหน่งผู้ปกครองนั้นมีความแตกต่างกันมากกว่าที่เป็นจริงก็ได้ ทั้งนั้นอันลึกซึ้งของทุกเกอร์วิลในกรณีนี้ยังเป็นที่ใช้ได้อยู่ กล่าวคือ “ดังนั้นผู้คนในยุคสมัยของเรารึงแก่เด็กเยิกกันน้อยกว่าที่เข้าใจกันทั่วไปคนเหล่านี้มักจะถูกเดียงไม่ลงรอยกันว่า ใครจะเป็นผู้อยู่ในอำนาจสูงสุด แต่คนเหล่านี้ล้วนตกลงเห็นพ้องท้องกันในหน้าที่และสิทธิแห่งอำนาจสูงสุดนั้น”^{๕๔}

เนื่องจากจะดับความสามารถในการใช้อำนาจของผู้ปกครองในทางปฏิบัติแล้ว จะแปรผันไปตามองค์ประกอบของที่ได้เสนอไว้ข้างต้น การเปลี่ยนแปลงทั่วผู้ปกครองก็อาจจะมีผลในรูปของการเปลี่ยนแปลงขอบเขต และวิธีการใช้อำนาจของผู้ปกครองในระยะสั้นเท่านั้น ที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือ การเปลี่ยนแปลงทั่วบุคคลที่ครอบคลุมตำแหน่งผู้ปกครองนั้น โดยตัวของมันเองไม่ได้สมรรถนะของผู้ปกครองไม่ว่าจะเป็นครรภ์ตาม ในอนาคตที่จะใช้อำนาจอย่างไม่มีผลกระทบ สมรรถนะดังกล่าวจะเปลี่ยนไปพร้อมๆ กับการเปลี่ยนแปลงทั่วผู้ปกครอง ต่อเมื่อคลังอำนาจทั่วทั้งสังคม และความสามารถของประชาชนลดเมื่อในการต่อต้านกับผู้ปกครองนั้นได้รับการเสริมสร้างให้มั่นคงแข็งแรงขึ้นก่อนที่จะมีการเปลี่ยนแปลงทั่วบุคคล หรือระหว่างที่ดำเนินการให้เกิดการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ไม่ใช่นั้นแล้วก็จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงในศักยภาพของทรราชເຕ่ออย่างใด เพราะฉะนั้นหากมีประสังค์จะล้มล้างระบบบริหาร หรือระบบการปกครองของทรราชເຕ่อพากน ก็จำเป็นที่จะต้องให้สมรรถนะของสังคมเพื่ออิสรภาพนั้นอย่างงามเจริญเตบโตยิ่งขึ้น

“เพราการปฏิวัติซึ่งเกิดขึ้นมาจากการเสรีภพ จะเป็นทัศนีย์เสรีภพ (มองเหตุสกิเออได้เช่นไร) ชาติที่มีเสรีน้อยอาจมีผู้ปลดปล่อยได้ แต่ชาติซึ่งตกเป็นทาสันนั้น จะไม่ได้แก่เพ

กดขี่คันใหม่เท่านั้น ทั้งนี้เพราไกรก์ตามที่สามารถจะล้มลังก์ของเจ้าที่ทรงอำนาจสูงสุด ต้องมีอำนาจเพียงพอที่จะถลายเป็นองค์หรือบัตร์ด้วยตนเอง”^{๕๕}

แม้จะตระหนักรับว่ามีการเปลี่ยนแปลงบางอย่างในรูปแบบภายนอก หรือรัฐธรรมนูญ ของระบบการเมืองดังกล่าว แต่การเปลี่ยนแปลงที่แท้จริงก็อาจจะเกิดขึ้นอย่างกว่าที่เห็น ๆ กัน หากโครงสร้างแห่งอำนาจซึ่งรองรับระบบหงหงอยู่นั้น ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ชูเวอแอล กล่าวไว้ว่า การเปลี่ยนแปลงจากการบุปผาธิปไตยไปเป็นสาธารณรัฐนั้น อาจจะรักษาราชิปไตยไว้ให้คงรูปเดิมได้ โดยที่ทำแทนที่ของพระราชนักรัฐนี้ก็เปลี่ยนไปอยู่ในมือของ “ผู้แทนแห่งชาติ”^{๕๖} “...เมื่อไก่ตามที่หลักการแห่งอธิปไตยของเจตจำนงของมนุษย์ ที่ไร้ขอบเขต และไร้การตรวจสอบที่ยอมรับกันแล้ว ระบบการปกครองที่เป็นผลจากความเชื่อดังกล่าว โดยเนื้อหา ก็จะเหมือนกัน “ไม่ว่าเจตจำนงขององค์หรือบัตร์นี้จะอยู่ในมือของใคร จะจริงจัง หรือเป็นของเทียมอย่างไรก็ตาม”^{๕๗} เพราะเหตุนี้ ระบบชี้ช่องหนึ่งว่าจะคัดค้านถึงที่สุด แต่ “ให้ให้อำนาจที่ไร้การควบคุมแก่ทั่วบุคคลหรือกลุ่ม ชั่งครอบครองทำแทนที่ของผู้ปกครองอยู่นั้น ก็มักจะมีอย่างไรคล้าย ๆ กัน”^{๕๘}

ขึ้นมาเลอี้ยนไว้ว่า ภายใต้ระบบชี้ช่องโครงสร้างที่หนักแน่น โดยที่มีคนกลุ่มหนึ่ง อยู่เหนือคนอีกกลุ่มหนึ่งนั้น หากไม่ “มีการเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐานในรูปแบบของสังคมแล้ว” เม็กระทั้ง “การปลดปล่อยผู้ใต้ปกครองก็จะไม่ได้ทำให้เกิดอิสรภาพมากขึ้นโดยทั่ว ๆ ไป...” แต่เป็นเพียงการก้าวขึ้นมาของผู้ใต้ปกครองจำนวนมากอยู่ในระดับชั้นของผู้ปกครองเท่านั้น”^{๕๙} ถ้าหาก ก่อนหน้าหรือพร้อมกันกับที่มีการ “ปลดปล่อยผู้ใต้ปกครอง” นั้น ไม่มีการทำลายล้างการระบุ อำนาจที่แท้จริง และไม่มีการกระจายอำนาจให้อยู่ในสังคมโดยทั่วไป รวมทั้งการเพิ่มพลังของ สถาบันทาง ๆ ในสังคมให้ทัดเทียมผู้ปกครองแล้ว เพียงการเปลี่ยนทั่วบุคคลในทำแทนที่ของ ผู้ปกครองนั้น ก็จะไม่มีทางเพิ่มความสามารถของพลเมืองที่จะควบคุมสมรรถนะทางอำนาจของ ผู้ปกครองแต่อย่างใด ความสืบเชิงทั้งในกรณีที่ผู้ดำรงตำแหน่งผู้ปกครองนั้น เป็นคนเดียว กันในระยะเวลานาน หรือในกรณีที่ทั่วบุคคลที่ครอบครองทำแทนที่กันล่าวนั้น เปลี่ยน แปลงไปตามช่วงเวลาที่กำหนดไว้ ในขณะที่โครงสร้างแห่งอำนาจในสังคมนั้นยังคงไม่ได้ถูก แต่ต้องแต่อย่างใด^{๖๐} หากจะนำอำนาจทางการเมืองของผู้ปกครองมาควบคุมแล้ว ก็จำเป็นที่ จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐานยิ่งกว่านี้

การกระจายอำนาจลงสู่เบองล่างเป็นสิ่งจำเป็น สำหรับการควบคุมที่ ปัจจุบันถูกต้อง

การเสริมสร้างสมรรถนะที่ยั่งยืนในการให้อันที่จะควบคุมอำนาจทางการเมืองอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะในยามวิกฤตนั้น จำต้องเพิ่มพลังให้แก่สังคม โดยลดพลังของทัวผู้ปักธงไว้ในภารกิจ กล่าวคือ การเสริมสร้างการควบคุมดังกล่าววนนี้ จำเป็นจะต้องมีการส่งผ่านสมรรถนะทางอำนาจอันมีประสิทธิภาพลงไปสู่มือของกลุ่มและสถาบันทางสังคมต่างๆ คลังอำนาจเหล่านั้นจะมีบทบาทสำคัญ ในการทำหน้าที่ภายใต้สังคมนั้นๆ และยังสามารถใช้อำนาจอย่างมีประสิทธิภาพ และควบคุมการได้มาซึ่งที่มาแห่งอำนาจของผู้ปกครองอีกด้วย

เพียงการยอมให้กลุ่มหรือสถาบันเหล่านี้ ให้ข้อแนะนำแก่ผู้ปกครอง หรือช่วยบริหารนโยบายของผู้ปกครอง เท่านั้นยังไม่พอ กลุ่มและสถาบันเหล่านี้ยังจะต้องมีความสามารถที่จะตัดสินใจอย่างอิสระ และดำเนินการไปด้วยตัวของตัวเองด้วย ทุกคนเกือบล้วนตั้งค่าถามว่า “ประชาชนที่ไม่คุ้นเคยกับอิสราภาพในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ จะเรียนรู้ที่จะใช้มันอย่างเหมาะสมในเรื่องใหญ่ๆ อย่างไรได้”^{๑๐๐} เพราะฉะนั้นการเสริมสร้างหรือการสถาปนาสมรรถนะในการควบคุมอำนาจของผู้ปกครองอย่างมีประสิทธิภาพนั้น จำต้องมีการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ซึ่งตรงข้ามกับแนวโน้มที่สำคัญในการเมืองยุคใหม่

ในที่ซึ่งคลังอำนาจที่มีสมรรถนะดังกล่าว กำรงอยู่ในสังคมนั้น โดยปกติจะเป็นความจำเป็นที่จะต้องรักษา และปรับปรุงคลังเหล่านั้น หรือหากคลังเหล่านั้นไม่เหมาะสม จะด้วยเหตุผลใดๆ ก็ตาม ก็เป็นความจำเป็นที่จะต้องสร้างกลุ่มและสถาบันอื่นขึ้นมาแทน และหากมันเป็นความจำเป็นที่จะต้องลดหรือเปลี่ยนแปลงกลุ่มหรือสถาบันบางอย่าง ซึ่งข้องเกี่ยวกับกิจการอันไม่ดึงดูด เช่น เป็นทักษิณาประชาฯ ราชภรัตน์ส่วนอื่นๆ ก็จะต้องกระทำการดังกล่าวด้วยวิธีการซึ่งจะไม่วรับอำนาจเข้ามาผู้ปกครอง และลดทอนอำนาจของประชาชนโดยส่วนรวม อีกต่อไป ในกรณีดังกล่าวตนก็จะเป็นที่จะต้องเปลี่ยนคลังอำนาจจากวัยกลุ่มอิสระ อาสาสมัคร สมาคม หรือสถาบันต่างๆ ซึ่งมีความสามารถที่จะดำเนินการอย่างเป็นเอกเทศได้ คลังใหม่ๆ นี้จะช่วยให้เสรีภาพของบุคคลนั้นได้รับการยอมรับอย่างจริงแท้ ในขณะที่ไม่ได้ลดทอนความเสมอภาคลงไป^{๑๐๑} ถ้าจะรักษาอิสราภาพเอาไว้แล้วพลเมืองแต่ละคนจะต้อง “รวมตัวเข้ากับเพื่อนพ้องพลเมืองอื่นๆ ด้วยจุดประสงค์ที่จะปักธงรักษาอิสราภาพเอาไว้...”^{๑๐๒}

ผู้ปกครองจำนวนมาก หรืออาจจะผู้ปกครองส่วนใหญ่ มักมีแนวโน้มที่จะไม่สนับสนุนหรืออาจจะคัดค้านการส่งผ่านอำนาจไปสู่เบื้องล่างอย่างจริงจัง รวมทั้งคัดค้านการเพิ่มพูนพลังของกลุ่มอิสระ กลุ่มอาสาสมัคร และสถาบันในสังคม ความคิดเห็นนี้ โดยทั่วไป มั่นเองก็อาจจะถูกมองว่าเป็นความคิดที่เป็นภัยต่ออำนาจก็ได้ อย่างไรก็ตาม บางครั้งบางคราว ผู้ปกครองก็อาจจะเชื่อหลักการประชาธิปไตยอย่างแท้จริง เพราะฉะนั้นก็อาจจะสนับสนุนและทำให้กระบวนการส่งผ่านอำนาจสู่เบื้องล่างเป็นไปได้เช่นเดียวกัน ระบบปกครองนี้ไม่สามารถจะทำให้กระบวนการนี้ด้วยตัวของมันเอง อย่างไรก็ตามก็จำเป็นจะต้องอาศัยการมีส่วนร่วม การริเริ่มอย่างกระตือรือร้น และการยอมมีภาระรับผิดชอบของกลุ่มสมาคม และสถาบันต่างๆ ในสังคม ในกรณีนี้ ส่วนใหญ่แล้ว พัฒนาการและการเสริมสร้างกลั่นอำนาจให้เข้มแข็งนั้น อาจเกิดขึ้นโดยเอกสาร ด้วยความสมัครใจของประชาชนแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น ดังที่คานธีเชื่อว่า พัฒนาการของสังคมที่กระจายอำนาจอาจจะเกิดขึ้นได้ก็ด้วยโครงการสร้างสรรค์ชุมชนโดยการริเริ่มของประชาชน (constructive program)^{๑๐๔} ยังไงก็ว่าด้วยนั้น กลุ่มต่างๆ ที่ดำรงอยู่ก็อาจจะมีส่วนเกื้อหนุนต่อการส่งผ่านอำนาจสู่เบื้องล่าง โดยการต่อสู้ด้วยตัวเองให้ได้มีชีวิตรสึ่งในสังคม หรือในอาณาเขตที่ใหญ่ขึ้นไป หรือการเป็นอิสระโดยแท้จริงของรัฐประชาราชซึ่งตอกย้ำให้การปกครองของต่างด้าว

วิธีการต่อสู้สังคมหรือที่คลังอำนาจใช้ในสถานการณ์ดังกล่าว และชนิดของการต่อสู้นี้สุดท้ายที่ใช้กันในสถานการณ์วิกฤตินั้น ก็ยังเป็นจุดสำคัญที่จะมีผลต่อการส่งผ่านอำนาจสู่เบื้องล่าง หรือการควบคุมอำนาจในสังคมการเมืองนั้นๆ ดังที่เราได้พิจารณาในรายละเอียดต่อไป

วิธีการส่งผ่านอำนาจสู่เบื้องล่างให้ประสบผลสำเร็จนั้นอาจจะพัฒนาขึ้นได้ โดยที่วิธีการเก่าก็ปรับปรุงให้ดีขึ้น แต่ไม่ว่าจะใช้วิธีการอย่างใดก็ตาม เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ ดังกล่าว การส่งผ่านอำนาจสู่เบื้องล่างให้กระจายไปทั่วโครงสร้างของสังคมทั้งหมดนั้น เป็นเงื่อนไขสำคัญประการหนึ่งของการเสริมสร้างสมรรถนะที่ยั่งยืนในการบังคับระบบราชการ และอำนาจทางการเมืองที่ไร้การควบคุม รูปแบบอื่นๆ

คำถามทั้งสองเกี่ยวกับองค์กรทางสังคม และวิธีปฏิบัติการ (รวมทั้งการลงทันที)

(ขันสุดท้าย) เป็นสิ่งที่มีความหมายในการสถาปนาการควบคุมผู้ปกครองอย่างมีประสิทธิภาพ ใน การแก้ปัญหาการควบคุมอำนาจทางการเมือง และแสวงหาวิธีการพัฒนาสังคมชนิดที่จะทำให้ การควบคุมนั้นเป็นไปได้อย่างง่ายดาย เราจะต้องตอบคำถามเหล่านี้ให้ได้ก็คือ

๑. ประชาชนจะจัดตั้งสังคมเสรีชนิดที่จะรักษา และเพิ่มพูนความสามารถที่จะ ดำรงความเป็นเสรีไว้ได้อย่างไร

๒. ประชาชนจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและการเมือง ในทางที่จะ แก้ปัญหาเฉพาะของตนเอง และเป็นทัวช่วย ไม่ใช่ทัวขัดขวาง การควบคุมอำนาจทางการเมือง ในระยะยาวได้อย่างไร

๓. สังคมจะเผชิญกับสถานการณ์เฉพาะอย่าง ที่เนื่องมาจากการเมืองที่ ไร้การควบคุม (ดังกรณีแห่งการกดซี่ ทรราช และการลงประชามติ) ค้ายาธุรกิจซึ่งจะช่วยแก้ ปัญหาเฉพาะหน้า ในขณะเดียวกันก็จะช่วยควบคุมและกระจาย ไม่ใช่วัฒนธรรม อำนาจทาง การเมืองในระยะยาวได้อย่างไร

คำถามเหล่านี้ และคำถามอื่น ๆ ทั้งหมดนี้ ล้วนเกี่ยวพันอย่างใกล้ชิดกับวิธีปฏิบัติ การซึ่งใช้ในการเปลี่ยนแปลง ตลอดจนประเภทของการลงทันทีที่ใช้ในการรักษาระบบของ สังคมเอาไว้ ทั้งนี้เนื่องจากธรรมชาติของการลงทันทีซึ่งนำมาใช้ในความขัดแย้งต่าง ๆ และ เพื่อการบีบบังคับนั้น มีความสัมพันธ์ในลักษณะที่เป็นเหตุเป็นผลกับระดับของการรวมอำนาจ หรือการกระจายอำนาจในสังคม เราจะเป็นจะต้องมีความเข้าใจที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับความสัมพันธ์ ระหว่างการลงทันทีกับโครงสร้างต่อไปอีก

การลงทันทีทางการเมืองและการกระจายอำนาจที่แท้จริง

รูปแบบ ๒ ประการกว้าง ๆ แห่งการลงทันทีนั้น อาจจะเรียกว่าเป็นความรุน แรงทางการเมือง และปฏิบัติการไร้ความรุนแรง^{๐๐๕} รูปแบบที่ ๒ ประการนั้นคุณจะมีผลหาก ต่างกันต่อการรวมอำนาจในสังคมในอนาคต หากเราลองบัญชาอื่น ๆ ซึ่งเกี่ยวพันกับความรุน แรง และปฏิบัติการไร้ความรุนแรงของชั้วครัว ขอให้เรามาพิจารณาอย่างย่อ ๆ ถึงว่า การ เลือกใช้วิธีการใดวิธีการหนึ่งในฐานะเครื่องมือควบคุมผู้ปกครองหรือสถาบันนั้น จะมีผลอย่าง

สำคัญเพียงไร ต่อสมรรถนะของอาณาประชาราษฎร์ ในอันที่จะควบคุมอำนาจทางการเมืองในระยะยาว

ความรุนแรงทางการเมืองส่วนเกือบหนุนการรุวอำนาจ

เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปอย่างกว้างขวางว่า การปฏิวัติด้วยความรุนแรงและสมศรัมนั้น นักจะเกิดขึ้นคู่กับหรือตามมาด้วยการรุบอำนาจของผู้ปกครองอย่างมากภายในยี้ขึ้น

หลังจากที่มีการปฏิวัติด้วยความรุนแรง และมีคนกลุ่มใหม่ขึ้นมาด้วยอำนาจควบคุมรัฐไว้ให้นั้น บางครั้งผู้ปกครองใหม่ก็จะได้รับการยอมรับว่า เป็นผู้ปกครองที่มีมนุษยธรรมและก็ยังน้อยกว่าระบบการปกครองเดิมเป็นเวลาชั่วคราว อย่างไรก็ตาม ก็ไม่มีหลักประกันใดๆ ว่า เขาจะเป็นคนดีอย่างนั้นเสมอไป เลนินไม่ได้เป็นเช่นนั้น และระบบของเขาก็ไม่ได้สร้างเงื่อนไขหรือขอบเขตใดๆ ที่จะบังคับไม่ให้คนอื่น ซึ่งขึ้นมาครอบครองอำนาจหลังจากเลนินทำตนเป็นอัตตาธิปไตยยิ่งกว่าเดิม ดังที่สถาลินได้กระทำไว้

การบันthonกลุ่ม สมาคม หรือสถาบันต่างๆ ในสังคม ให้อ่อนแอลง และการรุบอำนาจที่แท้จริง เช่นไวน์มือของบุคคล ซึ่งอยู่ในตำแหน่งผู้ปกครองนั้นไม่อาจที่จะส่งผลให้ประชาชน เพิ่มพูนสมรรถนะในการควบคุมอำนาจของผู้ปกครอง ซึ่งไม่ประสบว่าจะถูกควบคุมในอนาคตได้เลย ดูว่าแล้วให้ความเห็นว่า กระบวนการดังกล่าวเหล่านี้เป็นรากฐานของ “รัฐนี้เดียว”^{๑๐๖}

ถึงแม้ว่าผลแห่งการรุบอำนาจที่เกิดจากสมศรัม จะค่อนข้างชัดเจนเป็นพิเศษในศตวรรษที่ ๒๐ แต่แนวโน้มดังกล่าวก็ปรากฏก่อนหน้านี้มาแล้ว^{๑๐๗} ความเปลี่ยนแปลงในทางเทคนิค และการโน้มเข้าหากันจนแทบจะไม่มีข้อแตกต่างอันใดระหว่างกำลังพลเรือนและกำลังทางทหาร ได้มีส่วนเกือบหนุนให้เกิดแนวโน้มดังกล่าว การระดมพลและทรัพยากรอื่นๆ อย่างมีประสิทธิภาพให้เข้ามายื่นในจักรสมรภูมิใหม่ ความจำเป็นที่จะต้องมีการวางแผนการรุบคุณย์และกำหนดทิศทาง ผลลัพธ์ของการคัดค้านหรือการควบคุมอย่างไม่มีความสมบูรณ์ และการเพิ่มกำลังทหารในมือของผู้ปกครอง ทั้งหมดนี้ล้วนมีส่วนสนับสนุนให้เกิดแนวโน้มอย่างเด่นชัดของสมศรัมใหม่ ที่จะรุบอำนาจที่แท้จริงเข้ามายื่นในมือของผู้ปกครองมากยิ่งขึ้นทุกที่

ความรุนแรงทางการเมืองรูปแบบอื่นๆ ก็อาจจะมีผลต่อกระบวนการรุบอำนาจ เช่นนี้เช่นเดียวกัน พัฒนาการทางเทคโนโลยี และสังคมการเมืองและองค์กรทางการเมืองสมัย

ใหม่ ดูจะมีส่วนยืดเน้นแนวโน้มของความรุนแรงทางการเมืองไปในทิศทางที่รุนแรงขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น^{๐๐๙} องค์ประกอบต่างๆ เหล่านี้ได้แก่

ประการที่ ๑ การกำหนดทิศทาง และการควบคุมขั้นตอนเตรียมการที่รวมศูนย์ และการใช้ความรุนแรงทางการเมืองโดยทั่วไปนั้น เป็นสิ่งจำเป็น ถ้าจะใช้ความรุนแรงให้มีประสิทธิภาพ

ประการที่ ๒ ทั้งนี้จะเป็นจะต้องรวมศูนย์การควบคุมอาชญากรรม (และทรัพยากรทางวัตถุอื่นๆ) ทั่วบุคคลผู้เป็นหน่วยรับ และกลุ่ม และสถาบันอื่นๆ ซึ่งจะต้องพึงพาอาศัย

ประการที่ ๓ การควบคุมดังกล่าวข้างต้น (องค์ประกอบที่ ๑ และ ๒) หมายความถึงการเพิ่มอำนาจให้แก่บุคคล ซึ่งใช้อำนาจอยู่ในระหว่างการต่อสู้นั้น รวมไปถึงเพิ่มความสามารถที่จะใช้ความรุนแรงทางกายภาพ เพื่อรักษาอำนาจของตนเอาไว้ได้ด้วย

ประการที่ ๔ หลังจากที่การต่อสู้ โดยอาศัยความรุนแรงทางการเมืองประสบชัยชนะแล้ว กลุ่มซึ่งเป็นทั่วควบคุมวิธีการต่อสู้ หรือแนวทางการต่อสู้นั้น ก็มีแนวโน้มที่จะรักษาสมรรถนะทางอำนาจของตน ซึ่งได้รวมสะสมไว้ได้ระหว่างการต่อสู้นั้น หรือหากมีการรัฐประหารเกิดขึ้น กลุ่มอื่นหรือบางส่วนของกลุ่มเดิมนั้น ก็อาจจะเข้ามายึดครองสมรรถนะทางอำนาจซึ่งก่อตัวเป็นสถาบันเอาไว้แล้ว

ประการที่ ๕ การยึดครองรัฐบาล ซึ่งเข้มแข็งขึ้นเนื่องจากสมรรถนะทางอำนาจใหม่ๆ ได้สะสมเข้ามาไว้ ทำให้ผู้ปกครองในอนาคตมีสมรรถนะทางอำนาจที่แท้จริงเพิ่มพูนขึ้นมาก เมื่อเปรียบเทียบกับผู้ปกครองก่อน

ประการที่ ๖ สมรรถนะทางอำนาจดังกล่าวก็มีแนวโน้มที่จะเพิ่มทวีสูงขึ้นจากการที่คลังอำนาจในสังคมนั้นถูกถอนกำลังลง หรือถูกทำลายไปในระหว่างการต่อสู้ ผลก็คือประชาชนภูริจะอ่อนแอกว่าผู้ปกครองเมื่อเปรียบเทียบกัน

ประการที่ ๗ ระบบของการปกครองใหม่ซึ่งเกิดขึ้นมาจากการรุนแรงนั้นจะต้องพึงพากำเนิดต่อไป และด้วยเหตุนี้ก็จะเป็นที่จะต้องรับอำนาจ เพื่อบังคับสนองจากศัตรูทั้งภายในและภายนอก

ประการที่ ๘ ในสังคมซึ่งทั้งประชาชนและผู้ปกครองนั้นก้มองความรุนแรงเป็นอำนาจที่แท้จริงเพียงอย่างเดียว และเป็นวิธีการต่อสู้ที่แท้จริงเพียงอย่างเดียวเท่านั้น โดยที่ผู้

ปักครองในสังคมนั้นมีความสามารถอย่างกว้างขวางที่จะใช้ความรุนแรงทางการเมืองได้ อาทิ- ประชาชนชาวญวณ์ในมหานครสักช่วยตัวเองไม่ได้

องค์ประกอบต่างๆ เหล่านี้ และองค์ประกอบอื่นๆ ล้วนเป็นผลสมรรถนะของผู้ใดปักครองในการควบคุมอำนาจของผู้อื่นปักครองในสังคม ซึ่งพึงพาอาศัยความรุนแรงทางการเมืองในฐานะเป็นการรัลงทันทีทันใด แล้วเป็นวิธีการต่อสู้สำคัญที่สุด

การลงทันทีโดยไร้ความรุนแรงนั้นเพ้อเจ้อหนุนการกระจายอำนาจ

ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงนั้นเพ้อเจ้อในระยะยาวต่อการกระจายอำนาจในสังคมที่ผิดแยกกันออกไป วิธีการดังกล่าวไม่เพียงแต่จะไม่ยังให้เกิดผลการรวมอำนาจ ดังในกรณีของความรุนแรงทางการเมืองแล้ว แต่อาจยังมีส่วนอย่างสำคัญในการกระจายอำนาจที่มีประสิทธิภาพออกไปทั่วทั้งสังคม วิธีการเช่นนี้มีแนวโน้มที่จะทำให้ประชาชนเข้ามายield กระบวนการของผู้ปักครองได้ง่ายขึ้นในระยะยาว การใช้ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงอย่างกว้างขวางเข้ามายield ที่ความรุนแรงทางการเมืองนั้น ถ้ามีส่วนการกระจายสมรรถนะทางอำนาจให้ไปอยู่ในมือของอาณาประชาราษฎร์ทั่วประเทศต่อไปนั้น

ประการที่ ๑ ถึงเมื่อความเป็นผู้นำที่เข้มแข็งอาจจะมีบทบาทอย่างสำคัญ ในการเริ่มขบวนการต่อสู้แบบไร้ความรุนแรง แต่เมื่อความขัดแย้งพัฒนาไป และผู้นำดังเดิมถูกจับกุมกุมขัง หรือไม่ถูกทำลายไปโดยคู่ต่อสู้ฝ่ายตรงกันข้ามแล้ว การดำรงอยู่ของกลุ่มผู้นำคนนี้ กลางนั้นก็จะไม่จำเป็นอีกต่อไป และที่แท้แล้ว ก็แทบเป็นไปไม่ได้ที่จะรักษากลุ่มดังกล่าว เองไว้ ในกรณีอื่นๆ ซึ่งยังมีผู้นำอยู่ บรรดาผู้มีส่วนร่วมในขบวนการนั้น ก็จะมีการพึงตนเองมากยิ่งขึ้น ดังนั้นขบวนการทั้งหมดก็มีแนวโน้มที่จะเป็นขบวนการพึงตนเอง และในกรณีที่พิเศษจริงๆ ก็จะไม่มีผู้นำเอาเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายใต้การกดขี่ที่รุนแรงนั้น ประสิทธิภาพของปฏิบัติการไร้ความรุนแรง จะเรียกร้องให้มีส่วนร่วมในขบวนการดังกล่าว ดำเนินการไปโดยไม่ต้องพึงพากลุ่มผู้นำที่นักยกลำทางต่ออย่างใด

ประการที่ ๒ ขบวนการดังกล่าว ศูนย์กลางไม่อาจควบคุมด้วยการจัดระบบกระจายอาวุธ และยุทธโธปกรณ์ต่างๆ ให้แก่ตัวผู้ปฏิบัติการ ทั้งนี้因为 พระปฏิบัติการไร้ความรุนแรงนั้นไม่ได้ใช้อาวุธทางวัตถุต่ออย่างใด ในทางตรงกันข้าม ผู้ปฏิบัติการต้องอาศัยคุณสมบัติส่วนตัวต่างๆ เช่น ความสามารถทางกายภาพ ความสามารถที่จะดำรงรักษาภัยอย่างไร

ความรุนแรงไว้ และทักษะในการใช้วิธีการเหล่านี้ คุณสมบัติและทักษะต่างๆ เหล่านี้มีแนวโน้มที่จะพัฒนาไปพร้อมๆ กับการใช้มากกว่า ด้วยเหตุนี้วิธีการดังกล่าวจึงมีผลทำให้พึงคนเองได้มากกว่าในกรณีของกองทหาร ซึ่งจะต้องพึงพาอาศัยอาวุธยุทธ์ไปกรณีต่างๆ และคำสั่งจากเจ้านาย หรือนายทหารผู้บังคับบัญชา

ประการที่ ๓ กองกำลังรวมศูนย์ ซึ่งปฏิบัติงานในทางรุนแรงนั้น ไม่ปรากฏอยู่ในปฏิบัติการไร้ความรุนแรง และเมื่อการต่อสู้ดำเนินไป ระดับการพึ่งพาผู้นำไร้ความรุนแรงก็ลดลง และหากผู้นำเหล่านั้นจะยังเป็นผู้นำอยู่นั้นก็ เพราะประชาชนยอมรับอำนาจในทางศึก-ธรรมของผู้นำนั้นโดยสมัครใจ และประชาชนมองว่าเข้าเป็นผู้นำ และนักยุทธศาสตร์ที่มีความสามารถ ไม่ใช่เพราะประสิทธิภาพหรือความสามารถของผู้นำในอันที่จะใช้บังคับข่มขืนใจผู้อื่น โดยการขู่เขี้ยว หรือใช้ความรุนแรงแต่อย่างใด

ประการที่ ๔ ในเมื่อผู้ปกครองไม่ได้สะสมมรรဏะ ในการใช้ความรุนแรงทางการเมือง ในระหว่างที่การต่อสู้ยังดำเนินอยู่ ดังนั้นจึงย่อมไม่มีเครื่องมือกดขี่ที่กล้ายเป็นสถาบันที่เข้าจะนำมาใช้ต่อสู้กับผู้ติดตามและคนอื่นๆ ในช่วงหลังการต่อสู้นั้นได้

ประการที่ ๕ หากผู้นำบานคนเข้ามารับตำแหน่งในรัฐ รวมทั้งเป็นผู้ปกครองในรัฐหลังการต่อสู้ด้วยปฏิบัติการไร้ความรุนแรงแล้ว ดังที่เกิดขึ้นจากการต่อสู้เพื่อเอกสารชื่อชาติ เม้จะเป็นความจริงที่ว่าคนเหล่านี้มีภารกิจของกำลังตำรวจนักเรียนของรัฐอยู่ในบังคับบัญชา แต่ทั้งหมดนักจะไม่ได้เพิ่มพูนขึ้นเพื่อการสะสมกำลังทางทหารและสมรรถนะของตนเองในการใช้ความรุนแรงทางการเมืองแต่อย่างใด

ประการที่ ๖ กลุ่มและสถาบันทางสังคมในสังคมนั้นๆ จะไม่ถูกบันทอนหรือถูกทำลายลงโดยความรุนแรงทางการเมือง หรือต้องมาขึ้นอยู่กับเงื่อนไขต่างๆ ของมันเลย ในทางตรงกันข้าม คลังอำนาจเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะได้รับการพัฒนาให้เข้มแข็งขึ้นด้วยการต่อสู้แบบไร้ความรุนแรง ประสบการณ์จากการทำงานร่วมกันในการต่อสู้ การได้พึงคนเชิงมากขึ้นกว่าเดิม ตลอดจนประสบการณ์ในการตอกย้ำความสามารถที่จะคัดค้านหรือต่อสู้กับการกดขี่ของฝ่ายตรงกันข้าม เหล่านี้มีแนวโน้มที่จะเพิ่มพูนพลังของคลังอำนาจต่างๆ อย่างมีความหมาย ในการที่ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงนั้นประสบความสำเร็จ คานธีมักจะพรรณนาถึงการปฏิบัติการไร้ความรุนแรง ในฐานะวิธีการซึ่งประชาชนจะสร้างพลังของตนเอง อันจะช่วยให้พวกเขากลับคืนสู่สันติภาพ

เดินหน้ามุ่งไปสู่เป้าหมายทางการเมืองของตนเอง ๒๕๑๐

ประการที่ ๗ การต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงเพื่อบาധทางการเมืองเฉพาะอย่างนั้น ไม่ควรจะคาดว่าจะทำให้เกิดการปฏิเสธการใช้ความรุนแรงในสังคมการเมืองนั้นในทุกรูปแบบที่ อย่างไรก็ตามมันก็เป็นก้าวแรกที่มุ่งสู่ทิศทางดังกล่าว ซึ่งต่อจากนั้นอาจจะมีหรืออาจจะไม่มีการนำปฏิบัติการไร้ความรุนแรงมาใช้แทนความรุนแรงก็ได้

การเปลี่ยนแปลงซึ่งได้มาโดยความรุนแรงทางการเมืองนั้น มีแนวโน้มที่จะต้องอาศัยความรุนแรงทางการเมืองสืบท่อไป เพื่อจะปกบักรักษาชัยชนะไว้ การเปลี่ยนแปลงใดๆ ซึ่ง “ได้มา” โดยไม่ได้ใช้ความพยายามแต่อย่างใด ก็อาจจะถูกยึงชิงไปโดยง่าย อย่างไรก็ตามในการเปลี่ยนแปลง ซึ่งได้มาโดยการต่อสู้แบบไร้ความรุนแรงนั้น ประชาชนก็ได้เสริมสร้างสมรรถนะในการปกบักรักษาความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวโดยไม่ใช้ความรุนแรงอยู่แล้ว^{๑๐๐} ด้วยเหตุนี้ การเปลี่ยนแปลงซึ่งกิจจากการปฏิบัติการไร้ความรุนแรง จึงมีแนวโน้มที่จะยั่งยืนกว่า การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวซึ่งเกือบหนุนต่อการปลดปล่อยสังคมออกจาก “ความจำเป็น” ที่จะพึงพาความรุนแรงทางการเมืองในการรักษาโครงสร้างทางสังคม^{๑๐๑}

ประการที่ ๘ ในขณะที่ประชาชนราย Jacobs ช่วยทัวเรื่องไม่ได้ เมื่อเปรียบเทียบตนเองกับอำนาจของผู้ปกครองภายหลังการต่อสู้โดยความรุนแรงทางการเมืองแล้ว ในกรณีของปฏิบัติการไร้ความรุนแรงที่ประสบความสำเร็จนั้น สตานการณ์อาจจะพิเศษอย่างไร ในประการแรก ประชาชนมีประสบการณ์ในการแปรศักยภาพทางอำนาจของตนให้ลายเป็นอำนาจที่แท้จริงหรือที่เป็นจริงโดยปฏิบัติการไร้ความรุนแรงที่ประสบความสำเร็จ ประสบการณ์ดังกล่าวจะทำให้ประชาชนมีความมั่นใจ มีทรัพยากร และมีทักษะซึ่งจะเพิ่มพูนความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงสังคมของตนเอง รวมทั้งควบคุมอำนาจของผู้ปกครองของตนในอนาคต การฝึกฝนใน “การรบ” เช่นนี้มีส่วนช่วยเพิ่มพูนสมรรถนะของราษฎรในการใช้วิธีการดังกล่าวในวิกฤตการณ์ต่างๆ ในอนาคต และมีส่วนเกือบหนุนต่อการส่งผ่านอำนาจที่แท้จริงลงสู่เบื้องล่าง^{๑๐๒} และเพิ่มพูนความสามารถของสังคมโดยส่วนรวมที่จะควบคุมผู้ปกครอง ทั้งแบบพื้นเมืองและผู้ปกครองต่างด้าวผู้พยายามจะครอบงำเจตนาการณ์ของประชาชนพลเมือง ด้วยเจตนาการณ์ส่วนตน

หากขอบคุณเหตุผล ข้อถกเถียงในส่วนนี้ก็จะมีผลในทางปฏิบัติที่สำคัญหลายประการ ถึงแม่ว่าเราจะมีสมมติฐานว่า วิธีการทั้งสองแบบมีประสิทธิภาพในระยะสั้นเท่าเทียม

กัน แต่การเลือกวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่งก็จะมีผลในระดับยาวต่อสังคมที่แตกต่างกันไป เพียงเท่านั้นก็เป็นเหตุผลอย่างสำคัญสูงสุดประการหนึ่ง ที่จะศึกษาถึงศักยภาพของการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงสืบท่อไป

แต่ความดื้อดึงโดยทั่วไป หรือการดื้อรั้นของหมู่ชนนั้น ก็ยังเป็นสิ่งที่ไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ การคัดค้านโดยทั่วไปนั้นจะต้องแปรสภาพให้เป็นยุทธศาสตร์แห่งปฏิบัติ การและประชาชนก็จำเป็นที่จะต้องรู้วิธีขับเคลื่อนต่อสู้ ซึ่งย่อมจะเกิดขึ้นหลังจากที่เริ่มกระทำการท้าทายผู้ปกครองอย่างหลีกเลี่ยงได้ยาก ทั้งรวมไปถึงว่า ทำอย่างไรจะจัดตั้งกองกำลังปราบปรามก็ได้ ประชาชนจำเป็นจะต้องเข้าใจถึงวิธีการดังกล่าว โดยมีความเข้าใจอันลึกซึ้งเกี่ยวกับอำนาจเป็นพื้นฐาน รวมไปกระทั่งถึงรูปแบบของวิธีการตั้งกล่าว พลวัตแห่งการเปลี่ยนแปลง เงื่อนไขแห่งความสำเร็จ หลักการแห่งยุทธศาสตร์ และกลยุทธ์ต่างๆ ด้วยปฏิบัติการเหล่านี้จะเป็นจะต้องเปี่ยมไปด้วยทักษะ เพราะฉะนั้นเราจำจะต้องพิเคราะห์ในรายละเอียดว่า วิธีการแห่งปฏิบัติการไร้ความรุนแรง ซึ่งทั้งอยู่บนทฤษฎีแห่งอำนาจดังกล่าว ดำเนินการอย่างไรในการต่อสู้

เพราะฉะนั้นเราจะเริ่มจากการศึกษาตรวจสอบลักษณะตั้งพื้นฐานต่างๆ ของวิธีการไร้ความรุนแรง และสำรวจวัตถุศาสตร์ของมัน ซึ่งจะนำเราไปสู่บทที่ ๔ อันว่าด้วย “อาวุธ” ที่ไร้ความรุนแรงอันมากหมายมาศึกษา หรือวิธีการซึ่งมีอยู่ในคลังแสงของการต่อสู้แบบนี้ ส่วนบทที่ ๕ จะได้พิจารณาถึงพลวัต และกลไกของการต่อสู้ไร้ความรุนแรง ตลอดจนองค์ประกอบต่างๆ ในสถานการณ์ขัดแย้งบางประการ ซึ่งจะมีส่วนกำหนดความสำเร็จหรือความล้มเหลวของวิธีการดังกล่าว

บทที่ ๓

ปฏิบัติการไร้ความรุนแรง : วิธีการต่อสู้อันทรงพลัง

ความนำ

ในเมือง ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงมีพื้นฐานอยู่บนข้อสมมติฐานง่ายๆ ที่ว่า มนุษย์มิได้กระทำในสิ่งที่ถูกบอกให้ทำเสมอไป บ่อยครั้งมนุษย์กระทำสิ่งซึ่งถูกห้ามมิให้ทำ ประชาชนอาจถือเพียงต่อกฎหมายไม่เป็นที่ยอมรับ คนอาจหยุดงานชั่วคราวให้เศรษฐกิจเป็น อัมพาต ระบบราชการอาจปฎิเสธที่จะทำการคำสั่ง ทหารและตำรวจอาจด่วนการปราบปราม และกระทำการอันเป็นกบฏได้ ในกรณีที่การกระทำทั้งหมดนี้เกิดขึ้นพร้อมๆ กัน อำนาจของผู้ปกครองจะทดสอบไป เพราะกลไกแห่งอำนาจถูกจำกัดขอบเขตลง ในเวลานั้น “ผู้ปกครอง” ได้กลายเป็นเพียงคนธรรมดาก็คันหนึ่งเท่านั้น กรณีที่อำนาจผู้ปกครองลดด้อยไปนี้ อาจเกิดขึ้นได้ในภาวะแห่งความขัดแย้งทางสังคมและการเมืองในหลายรูปแบบ อำนาจของผู้จัดการ โรงงานอาจเสื่อมสลายไปเมื่อคนงานไม่ให้ความร่วมมืออีกต่อไป อำนาจทางการเมืองของผู้สูญเสียไปได้เมื่อประชาชนไม่ให้การสนับสนุน หรือไม่ยินยอมเชื่อฟังอีกต่อไป แม้กราณ์ก์ตามเครื่องมือทางทหารของผู้ปกครองอาจจะยังทรงพลังอยู่ ทหารในบังคับบัญชาอย่างไม่ถูกทำร้าย บ้านเมืองยังไม่ถูกทำลาย โรงงานระบบขนส่งยังดำเนินกิจการได้อย่างเต็มที่ ที่ทำการรัฐบาล ยังคงสภาพดีอยู่ไม่ถูกทำลาย แต่ที่จริงแล้วทุกสิ่งทุกอย่างได้เปลี่ยนไป การสนับสนุนจากมนุษย์ ที่เคยมีส่วนสร้างและสนับสนุนอำนาจทางการเมืองของรัฐได้ถูกเพิกถอนไป ด้วยเหตุนี้อำนาจทางการเมืองก็ถูกทำลาย*

เมื่อประชาชนไม่ให้ความร่วมมือ ปฏิเสธการช่วยเหลือ และยืนยันที่จะดื้อแฝง และท้าทาย ประชาชนเหล่านั้นกำลังปฏิเสธที่จะให้ความช่วยเหลือร่วมมือแก่ผู้ทรงช้าม ซึ่ง เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกรูปแบบหรือทุกระบบอำนาจ หากประชาชนจำนวนมากพยุงการทำงาน ดังกล่าวเป็นเวลานานพอเพียง รูปแบบหรือระบบอำนาจนั้น ๆ จะไม่มีอำนาจอีกต่อไป ทั้งหมด ที่กล่าวมานี้คือ ข้อสมมติฐานทางการเมืองของปฏิบัติการไร้ความรุนแรง

ลักษณะของปฏิบัติการไร้ความรุนแรง

ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงเป็นคำกล่าว ๆ ซึ่งใช้เรียกวิธีการกว่า ๑๐ ประเกตุของการ ประท้วง การไม่ให้ความร่วมมือ การแทรกแซง ซึ่งเป็นปฏิบัติการที่ผู้กระทำได้ก่อให้เกิด ภาวะขัดแย้งโดยการกระทำ หรือปฏิเสธที่จะกระทำการใดสิ่งหนึ่ง โดยไม่ใช้กำลังทางกายภาพ ดังนั้นในฐานะที่เป็นวิธีการ ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงจึงไม่ใช้ความเนือยชา ไม่ใช้การไม่กระทำ แต่เป็น การกระทำ ที่ไร้ความรุนแรง

ประเด็นนี้หากในการต่อสู้อาจแตกต่างกันออกไป บ่อยครั้งเป็นเรื่องระหว่างการ เมือง ซึ่งอาจเป็นบัญหารระหว่างกลุ่มการเมือง การต่อสู้เพื่อรักษาหรือการต่อต้านรัฐบาล หรือในบางกรณีเป็นเรื่องบัญหารระหว่างรัฐบาล ดังเช่นในกรณีการค้ายาขันส่งกับประเทศ ให้ประเทศหนึ่ง หรือการต่อต้านการเข้าครอบครองของรัฐบาลทางชาติ บัญหานี้ ๆ อาจเป็น เรื่องทางเศรษฐกิจ สังคม หรือศาสนา ขอบเขตและระดับของความขัดแย้งก็แตกต่างกันออก ไป บางครั้งความขัดแย้งอาจจำกัดอยู่ในหมู่เพื่อนบ้าน ในเมือง ส่วนหนึ่งของสังคม หรือ ในกรณีอื่น ๆ อาจเกี่ยวโยงกับพื้นที่บริเวณกว้างในประเทศ หรืออาจเกี่ยวโยงกับชาติทั้งชาติ ในบางกรณีเท่านั้นที่ประเทศมากกว่าหนึ่งประเทศ หรือรัฐบาลมากกว่าหนึ่งรัฐบาลจะเกี่ยวข้อง ด้วย อย่างไรก็ตามไม่ว่าประเด็นบัญหารจะเป็นอย่างไร ไม่ว่าขอบเขตของความขัดแย้งจะกว้าง ขวางเพียงใด ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงเป็นวิธีการที่บุคคลผู้ปฏิเสธการยอมรับจำนวนหนึ่งของ ความแก้ว ผู้เห็นความสำคัญของการต่อสู้ อาจต่อสู้กับความขัดแย้งโดยไม่ใช้ความรุนแรง ปฏิบัติ การไร้ความรุนแรงมิใช่ความพยายามที่จะหลีกเลี่ยง หรือละเลยความขัดแย้ง ปฏิบัติการไร้ความ รุนแรงเป็นวิธีการตอบสนองต่อบัญหาที่ว่า ทำอย่างไรจึงจะมีปฏิบัติการทางการเมืองที่ได้ผล โดยเฉพาะอย่างยิ่งทำอย่างไรจึงจะใช้อำนาจอย่างมีประสิทธิภาพ

ก. ปฏิบัติการพิเศษ

เป็นที่เชื่อกันโดยทั่วไปว่า พฤติกรรมทางสังคมและการเมืองท้องเป็นพฤติกรรมที่รุนแรง หรือไว้ความรุนแรงอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างเด่นชัด อย่างไรก็ตาม การแยกแยะเชิงทวิภาค (อย่างสุดโต่ง) อย่างง่ายๆ เช่นนี้ มีแต่จะนำไปสู่การบิดเบือนความจริงอย่างรุนแรง โดยคนมักจะทึกทักเอาว่า สิ่งที่ผิดนือว่า “ดี” ก็จะเรียกว่า “ไว้ความรุนแรง” ในขณะที่เรียกทุกสิ่งที่ตนไม่ชอบว่าเป็นความรุนแรง การบิดเบือนอีกประเทหหนึ่งที่น่าอันตราย เกิดขึ้นเมื่อคนทั่วไปดีอกน้อยดี ว่า การยอมจำนนราบคาบ คือปฏิบัติการไว้ความรุนแรง เพราะว่า ในทั้งสองกรณีนั้นไม่มีการใช้ความรุนแรงทางกายภาพ

ในการพิจารณาอย่างพินิจเคราะห์เกี่ยวกับการตอบโต้ในสถานการณ์จริงต่อความขัดแย้งทางสังคมและการเมืองนั้น จำเป็นต้องแบ่งการตอบโต้ดังกล่าวออกเป็น การกระทำ หรือการไม่กระทำ และมิใช่แบ่งตามเกณฑ์ที่ว่ามีความรุนแรงหรือไว้ความรุนแรง ในการแบ่งดังกล่าวปฏิบัติการไว้ความรุนแรงจะถือได้อย่างถูกต้องว่า เป็นประเทหหนึ่งของการตอบโต้เชิงปฏิบัติการ การไม่ปฏิบัติไว้ความรุนแรงนี้ไม่ใช่เป็นการยอมรับโดยดุษณี การยอมจำนน หรือความชักล้า ล้วนแต่ไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรากำลังพิจารณาอยู่ เพราะสิ่งเหล่านั้นไม่เกี่ยวข้องกับวิธีการปฏิบัติการไว้ความรุนแรง ซึ่งเป็นหัวข้อของหนังสือเล่มนี้ ปฏิบัติการไว้ความรุนแรงโดยนิยามแล้วเกิดขึ้นไม่ได้ นอกจากจากการเปลี่ยนจากการยอมรับโดยดุษณีหรือการยอมจำนนมาเป็นปฏิบัติการ การท้าทาย และการต่อสู้

อย่างไรก็ตาม เป็นที่เห็นได้ชัดว่า จะต้องพยายามแยกแยะให้ชัดเจนภายใต้หัวข้อที่เรียกว่าเป็น “ปฏิบัติการ” ในหัวข้อนี้ การแบ่งเป็นปฏิบัติการ “รุนแรง” หรือ “ไม่รุนแรง” อาจจะเป็นการง่ายเกินไป ดังนั้นเราจึงควรแยกแยะประเทหหนึ่งเป็นปฏิบัติการในภาวะขัดแย้งอย่างหยาบๆ ออกเป็น ๖ ประเทห ซึ่งปฏิบัติการไว้ความรุนแรงเป็นหนึ่งในนั้น ได้แก่ ๑) การซักจุ่งด้วยคำพูดและพฤติกรรมอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่นการไก่กล่ำยีป่องคง ๒) การดำเนินการสนับสนุนศักดิ์สิทธิ์สถาบัน ซึ่งอาจใช้การชี้หรือการลงทันที ๓) การกระทำการรุนแรงที่อยู่คู่กัน ๔) การกระทำการรุนแรงตอบคุกคามและการทำลายทรัพย์สิน ๕) การทำลายทรัพย์เท่านั้น ๖) ปฏิบัติการไว้ความรุนแรง จะเห็นได้ชัดว่าแต่ละประเทหที่กล่าวมานี้ยังแยกเป็นประเทหอย่างๆ ได้อีก คนอาจทำการกลับไปกลับมาระหว่างปฏิบัติการเหล่านี้ ประเทห หรือระหว่าง

ปฏิบัติการ ๖ ประการ เมื่อเกิดความขัดแย้ง

ผังที่ 2

ปฏิบัติการและการไม่มีปฏิบัติการ อย่างไรก็ตาม เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเข้าใจ ว่า การแยกแยะพฤติกรรมทางสังคมและการเมืองนั้น เป็นการแยกแยะระหว่างการปฏิบัติการ หรือการไม่มีปฏิบัติการ มิใช่การแยกแยะระหว่างความรุนแรงหรือความไม่รุนแรง

นอกจาก การเข้าใจเหตุผลและวิธีการของปฏิบัติการไว้ความรุนแรง ในฐานะ เทคนิคใดนั้น แต่ก็ต่างจากการตอบโต้โดยสันติวิธีในรูปแบบที่เบากว่า เช่นการยอมตาม การพูดโน้มน้าวชักจูงคู่กรณี การประนีประนอมและการเจรจา การโต้ตอบในลักษณะดังกล่าว อาจใช้ร่วมกับปฏิบัติการไว้ความรุนแรง หรือกับวิธีอื่นใดใน ๕ ประเภท แต่ไม่ควรเข้าใจว่า วิธีการเหล่านี้เป็นสิ่งเดียวกับปฏิบัติการไว้ความรุนแรง การไถ่เกลี่ยปرونองค์และการโน้มน้าว ชักจูง มักจะเป็นความพยายามที่จะพูดชักจูงด้วยเหตุผลหรืออารมณ์ความรู้สึก เพื่อให้คู่กรณี ยอมตกลงในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แต่ปฏิบัติการไว้ความรุนแรงไม่ใช่คำพูดเท่าเป็นปฏิบัติการทาง สังคม เศรษฐกิจ การเมืองในรูปแบบพิเศษ ทั้งอย่างเช่น การขอขั้นค่าแรงเป็นการพยายาม ชักจูงด้วยวาจา แต่การไม่ยอมทำงานจนกว่าจะได้ขั้นค่าแรงเป็นปฏิบัติการไว้ความรุนแรง นอกจากนี้ไม่ควรนำปฏิบัติการไว้ความรุนแรงไปปะบനกับการประนีประนอม ซึ่งเป็นการยอมสละ จุดหมายแรกเริ่มบางส่วน การประนีประนอมไม่ใช่รูปแบบหนึ่งของความขัดแย้งหรือการต่อสู้ อย่างปฏิบัติการไว้ความรุนแรง ในทำนองเดียวกับความรุนแรง ปฏิบัติการไว้ความรุนแรง อาจนำไปสู่อุบัติเหตุ ไม่ได้ ทั้งนี้แล้วแต่ประเด็นบัญหาที่พิจารณาอยู่ รวมถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจและการตัดสินใจของผู้ปฏิบัติการไว้ความรุนแรง ในทำนองเดียว กัน การเจรจาก่อร่องก้มใช่รูปแบบหนึ่งของปฏิบัติการไว้ความรุนแรง การเจรจาก่อร่องเป็น ความพยายามในการเจรจา ซึ่งอาจใช้ขั้นตอนดำเนินการระดับสถาบันอันเป็นที่ยอมรับ แต่การ เจรจาที่ต้องรวมการชี้โดยตรงหรือโดยอ้อมว่าจะลงทันทีอย่างใดอย่างหนึ่ง ในกรณีที่ไม่อาจตกลงกันได้เป็นที่พอใจ ดังนั้นการเจรจาก่อร่องอาจเกิดขึ้นก่อนการตัดหยุดงาน การรณรงค์ด้วย แพ่งหรือสังคม แต่การเจรจาก่อร่องดังกล่าว เป็นวิธีการซึ่งต้องแยกออกจาก การนัดหยุดงาน การคืบเพ่ง หรือปฏิบัติการไว้ความรุนแรงในรูปแบบอื่น

ปฏิบัติการไว้ความรุนแรงนั้นแตกต่างอย่างมากจากการตอบโต้ความขัดแย้งโดยสันติ วิธีเหล่านี้ ซึ่งเบากว่า จนกระทั่งนักเขียนหลายคนได้ใช้ให้เห็นความคล้ายคลึงกัน ไปข้างการ ปฏิบัติการไว้ความรุนแรงกับการสมความโดยใช้กำลังทหาร ปฏิบัติการไว้ความรุนแรงเป็นการ

คือสิ่วหนึ่งเช่นเดียวกับการทำสังคม ปฏิบัติการประเพทหนึ่งท้องใช้การจัดกำลัง การรบ ซึ่งต้องอาศัยการวางแผนอันชาญฉลาดและกลิวธีอันเยบยล อีกทั้งเรียกร้องให้ “ทหาร” ของตนมีความกล้าหาญ มีวินัย และรู้จักการเสียสละ การมองปฏิบัติการไว้ความรุนแรงในลักษณะที่เป็นวิธีการสรุบแบบหนึ่ง เป็นสิ่งที่แตกต่างอย่างตรงข้ามกับความเชื่อทั่วไปที่ว่าปฏิบัติการไว้ความรุนแรงที่เข้มแข็งที่สุดนั้นเพียงเท่าศักดิ์การซักจูงด้วยเหตุผล และในการนี้ทั่วไปเป็นเพียงการยอมจำนนโดยดุษณีเท่านั้น ปฏิบัติการไว้ความรุนแรงมีความหมายตามชื่อคือ เป็นการปฏิบัติโดยไม่ใช้ความรุนแรง มิใช่การไม่ปฏิบัติอะไรเลย วิธีการนี้ประกอบด้วยการต่อต้านการไม่ให้ความร่วมมือ และการเข้าไปแทรกแซงโดยตรง ไม่ใช่การใช้เพียงวาจาเท่านั้น ปฏิบัติการนี้เป็นการกระทำการกลุ่มหรือของมวลชนเกือบทั้งหมด ปฏิบัติการไว้ความรุนแรงบางรูปแบบถือได้ว่าเป็นความพยายามที่จะซักจูงโดยการกระทำ ส่วนรูปแบบอื่นอาจมีการบังคับโดยอ้อม หากผู้เข้าร่วมมีจำนวนเพียงพอ

ลักษณะอีกประการหนึ่งของปฏิบัติการไว้ความรุนแรง ซึ่งต้องเน้นเป็นพิเศษ คือ โดยปกติแล้วการต่อสู้แบบนี้วิธีการที่อยู่นอกเหนือรัฐธรรมนูญ กล่าวคือมิได้อาศัยกระบวนการ วิธีการในระดับสถาบันของรัฐ ไม่ว่าจะเป็นแบบรัฐสภาหรือองกรรษ์สภาก็ตาม อย่างไรก็ตาม การประสามวิธีการตั้งกล่าวว่าเข้ากับระบบรัฐธรรมนูญของรัฐบาลที่จัดตั้งฯ กันก็เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ และยังอาจนำไปใช้ช่วยรัฐบาลที่ถูกโถมที่ได้ด้วย แต่จะต้องไม่นำปฏิบัติการไว้ความรุนแรงไปบุปผังกับอนาคตไทย “ปรัชญาการไว้รัฐ” ตั้งกล่าวมักไม่สูงไปกับบัญชาและวิธีการบรรลุถึงสังคมที่ปรารถนา ตลอดจนวิธีการต่อสู้ทางสังคมที่เป็นไปได้ อันแตกต่างจากวิธีการที่รัฐใช้โดยเนื้อหา

๖. แรงจูงใจ วิธีการ และผลลัพธ์ด้าน

แรงจูงใจแห่งการใช้ปฏิบัติการไว้ความรุนแรงแทนที่การใช้ความรุนแรงนั้น แตกต่างกันอย่างมากมาย ในบางกรณี บังคับก็ปฏิเสธที่จะใช้ความรุนแรง เพราะ ข้อพิจารณาในเบื้องความไม่เหมาะสม ในบางกรณีเป็นเพราะเหตุผลทางศาสนา จริยธรรมและศีลธรรม หรืออาจเป็นส่วนผสมของแรงจูงใจแบบต่างๆ ก็เป็นได้

ดังนั้นปฏิบัติการไว้ความรุนแรงจึงมิได้เป็นอย่างเดียวกับ “สันติニยม” (Pacifism) และก็ไม่ได้เหมือนกันกับระบบศาสนาหรือระบบปรัชญา ซึ่งยังเน้นการไว้ความรุนแรงในฐานะ

หลักการทางศีลธรรม แต่อย่างไรก็ตาม ผู้ครรภาระในระบบความเชื่อตั้งกล่าว อาจมองปฏิบัติการไว้ความรุนแรงว่า ไปกันได้กับความเชื่อของคน และก้มองว่าเป็นทัวร์ยแก้ไขให้ในสถานการณ์ขัดแย้ง แต่ผู้ครรภาระในลักษณะอย่าง ซึ่งยังเน้นการไว้ความรุนแรงหรือสันติวิธีนั้นก็อาจพบว่า วิธีการเหล่านี้จะเน้นหนักไปใน “ทางโลก” หรือ “บีบบังคับ” เกินไปสำหรับพวกรา ในทางกลับกัน ปฏิบัติการไว้ความรุนแรงก็จะได้รับการนำไปปฏิบัติ และในการนี้ ส่วนใหญ่แล้วก็นำไปใช้โดยผู้ที่มิได้ผูกไว้ในสันติ尼ยม ซึ่งเห็นหลักการไว้ความรุนแรงเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ของสาธารณชนทั่วไป ซึ่งพวกรสันติ尼ยมเองก็จะยังเน้นอย่างภาคภูมิใจว่าท้องเป็นผู้นิยมสันติเท่านั้น จึงจะสามารถถือปฏิบัติการไว้ความรุนแรงได้โดยมีประสิทธิภาพ เป็นทัศนะที่ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง

ยิ่งไปกว่านั้น ในหลาย ๆ กรณีที่เดียว ที่แรงจูงใจในการใช้ปฏิบัติการไว้ความรุนแรงนั้นมาปะปนกัน โดยมีทั้งข้อค้นึงในเชิงปฏิบัติผนวกกับความพึงใจในทางศีลธรรมเชิงสัมพัทธ์ต่อการไม่ใช้ความรุนแรง (ถึงแม้จะมิได้ปฏิเสธความรุนแรงโดยหลักการ) แรงจูงใจที่ปะปนผสมกัน เช่นนี้มีแนวโน้มจะปรากฏบ่อยขึ้น หากปฏิบัติการไว้ความรุนแรงถูกมองว่าเป็นวิธีการเชิงปฏิบัติที่มีข้อได้เปรียบเหนือกว่าความรุนแรง

มักจะถือกันว่า นักปฏิบัติการไว้ความรุนแรงนั้น มุ่งจะเปลี่ยนทัศนะของคู่ต่อสู้ของตนให้หมายยอมรับทัศนะอีกด้านหนึ่ง อันที่จริงแล้วก็ไม่มีแบบแผนมาตรฐานหรือเกณฑ์วัดในเรื่องนี้ ว่าจะต้องมีการเปลี่ยนทัศนคติ ความเชื่อหรือนโยบาย และการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างเสียก่อน จึงจะเรียกว่าเป็นปฏิบัติการไว้ความรุนแรง ในบางกรณีกลุ่มปฏิบัติการไว้ความรุนแรงอาจมุ่งเปลี่ยนทัศนคติและความเชื่อของคู่ต่อสู้ ในฐานะเป็นบันไดเบื้องต้นไปสู่การเปลี่ยนแปลงนโยบายหรือสถาบัน หรือปฏิบัติการไว้ความรุนแรงอาจจัดกลยุทธ์ในการแสดงออกถึงความมุ่งมั่นของสมาชิก ที่จะไม่ยอมให้คู่ต่อสู้นั้นเปลี่ยนทัศนคติหรือความเชื่อของตนก็เป็นได้ ปฏิบัติการดังกล่าวอาจมุ่งเน้นไปที่การเปลี่ยนนโยบายหรือสถาบัน หรือขัดขวางความพยายามของคู่ต่อสู้ที่จะเปลี่ยนแปลงลัจลั่งสถาบันหรือนโยบายก็ได้ โดยไม่สนใจว่าจะต้องเปลี่ยนทัศนคติหรือความเชื่อของคู่ต่อสู้ก่อนหรือไม่ (กรณีหลังนี้ก็จะมีอยู่เป็นส่วนใหญ่) ในกรณีอื่น ๆ นั้น กลุ่มไว้ความรุนแรงอาจมุ่งที่จะเปลี่ยนแปลงทัศนคติและนโยบายพร้อม ๆ กันไป

ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงนี้อาจเกี่ยวข้องกับ ประการแรก การกระทำโดยละเอียด
นั่นคือ ผู้ที่ใช้วิธีการนี้อาจปฏิเสธที่จะกระทำการซึ่งขาดการทำอยู่เป็นปกติ หรือถูกคาดหวังว่า
จะกระทำโดยข้อบังคับต่างๆ กำหนดให้กระทำ
ประการที่ ๒ การกระทำเกินหรือนอกเหนือจากที่กำหนด นั่นคือประชาชนอาจกระทำการบางอย่าง
ซึ่งเข้าไม่ได้ทำโดยปกติ และข้อบังคับต่างๆ ก็ห้ามไว้เสียด้วย หรือ ประการที่ ๓ คือ การกระทำห้าส่อง
อย่าง

ปฏิบัติการเหล่านี้มี ๓ วิธีการใหญ่ๆ ด้วยกัน ประการแรก ในกรณีที่กลุ่มไร้ความ
รุนแรงนี้ใช้การกระทำเชิงสัญลักษณ์ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะชักจูงฝ่ายตรงข้ามหรือคนอื่นๆ
หรือเพื่อแสดงให้เห็นถึงความไม่เห็นชอบ หรือความไม่พึงพอใจของกลุ่มแล้ว พฤติกรรม
เหล่านี้อาจจะเรียกว่า การประท้วงหรือการโน้มน้าวโดยไร้ความรุนแรง ในวิธีการแบบนี้มีการ
แสดงออกอย่างเช่น การเดินขบวนและการชุมนุมข้ามกัน วิธีการเฉพาะเหล่านี้อาจจะใช้เพื่อ^๔
เปลี่ยนความเห็นของฝ่ายตรงข้าม หรือเพื่อแสดงถึงความไม่เห็นชอบด้วย หรือเพื่อจุดหมาย
ที่ ๒ อย่างก็ได้ ประการที่ ๒ กรณีที่กลุ่มไร้ความรุนแรงนี้กระทำการส่วนใหญ่โดยเพิก
ถอนความร่วมมือ ทั้งทางเศรษฐกิจ การเมืองและสังคม พฤติกรรมเหล่านี้อาจจะเรียกว่า
เป็นการไม่ให้ความร่วมมือ ซึ่งแยกย่อยเป็น การไม่ให้ความร่วมมือทางสังคม การไม่ให้ความ
ร่วมมือทางเศรษฐกิจ (การคว่ำบาตรในทางเศรษฐกิจ และการนัดหยุดงาน) และการไม่ให้
ความร่วมมือ ทางการเมือง ประการที่ ๓ ในกรณีซึ่งกลุ่มไร้ความรุนแรงนี้กระทำการโดย
การแทรกแซงโดยตรง การกระทำของกลุ่มเหล่านี้อาจเรียกว่าเป็น การแทรกแซงโดยไร้ความ
รุนแรง กลุ่มไร้ความรุนแรงที่ใช้วิธีการนี้จะเริ่มโดยใช้วิธีการนั่งประท้วง (Sit-ins) หรือการ
ขัดขวางโดยไร้ความรุนแรง การบุกรุกโดยไร้ความรุนแรงหรือการจัดตั้งรัฐบาลชั่วคราวมา
วิธีการดังกล่าวอาจกระทำโดยบังเจอกัน โดยกลุ่มเล็กกลุ่มใหญ่หรือโดยมวลมหาชนก็ได้

วิธีการดังกล่าวมีรูปแบบหลากหลายเพียงใด ความเข้มข่องแรงกดดัน ตลอดจน
พลังซึ่งแสดงออกโดยวิธีการเหล่านี้แก่ผู้ต่อต้านกันออกไปเพียงนั้น ในกรณีที่ประสบ^๕
ความสำเร็จ ปฏิบัติการไร้ความรุนแรง จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างโดยย่างหนักใน ๓
แนวทางใหญ่ๆ ซึ่งเรายอาจจะเรียกว่าเป็น กลไกแห่งการเปลี่ยนแปลง ใน การเปลี่ยนทัศนะ (Con-

version) ฝ่ายตรงข้ามจะมีปฏิกริยาต่อการกระทำการของผู้ปฏิบัติการไว้ความรุนแรง โดยในที่สุด จะมีทัศนะใหม่ ให้การยอมรับจุดหมายของผู้ปฏิบัติการเหล่านั้น ใน การโอนอ่อนแหน (Accommodation) ฝ่ายตรงข้ามก็เลือกที่จะยอมตามข้อเรียกร้อง และปรับเปลี่ยนเข้ากับสถานการณ์ ใหม่ซึ่งเกิดขึ้น โดยมิได้เปลี่ยนทัศนะของตนเองแต่อย่างใด และในการนี้ที่ การบังคับโดยใช้ ความรุนแรง ดำเนินอยู่ (Non-violence Coerion) การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นไม่ได้เป็นไป ตามเจตนาของฝ่ายตรงข้าม และฝ่ายตรงข้ามก็ไม่จำเป็นท้องเห็นด้วย แต่ที่มาแห่งอำนาจ ของฝ่ายตรงข้ามนั้นถูกดูถูกทำลายด้วยวิธีการไว้ความรุนแรง จนกระทั่งเขามิสามารถ ตรวจสอบความคุณสถานการณ์ได้ กลไกทั้ง ๓ อย่างนี้จะนำพาพิจารณาในรายละเอียด

วิธีการไว้ความรุนแรงนั้น ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในอำนาจในระดับที่ไม่มีผู้ได้ ได้ทราบกันแน่มาก่อน อำนาจทั้งเชิงสมมติธรรมและอำนาจเด็ดขาดของกลุ่มที่ต่อสู้กันอยู่นั้น แบ่ง เป็นสองอย่างรวดเร็วและสม่ำเสมอ ความเปลี่ยนแปลงในอำนาจของกลุ่มเหล่านั้น อาจจะเกิดขึ้น อย่างสุดช้าและรวดเร็วซึ่งกว่าในสถานการณ์ที่ทั้งสองฝ่ายใช้ความรุนแรงเสียอีก เป็นที่คาดได้ว่า ผู้ปฏิบัติการจะพยายามเพิ่มพูนอำนาจของตน และอำนาจของผู้สนับสนุนตนอยู่ตลอดเวลา พวกเขาก็จะแสวงหาและได้รับความช่วยเหลือ ตลอดงานการมีส่วนร่วมอย่างทรงพลัง จากกลุ่ม มหาชนจำนวนมาก ซึ่งถูกกระบวนการด้วยความเดือดร้อนทั่วๆ ไปกว่าหนึ่งรรษชาติของการท่อ สูบน้ำไว้ความรุนแรงนั้น ยังเบ็ดໂอกาสให้ผู้ใช้วิธีการดังกล่าวได้รับความช่วยเหลือ สนับสนุน แม้กระทั่งจากในในค่ายของฝ่ายตรงข้าม หรือจากฝ่ายที่ ๓ อีกด้วย ศักยภาพดังกล่าวมีอยู่ในญี่ เหนือกว่าความรุนแรงเป็นอันมาก ความสามารถที่จะได้รับความช่วยเหลือดังกล่าว ทำให้ กลุ่มที่ใช้ปฏิบัติการไว้ความรุนแรง มีสมรรถภาพที่จะมีอิทธิพลเหนือ หรือบางครั้งก็สามารถ ควบคุมอำนาจของ ฝ่ายตรงข้าม ได้ โดยการลดหรือตัดทอนที่มาแห่งอำนาจของฝ่ายตรงข้าม โดยปกติแล้ว ผลของการเปลี่ยนแปลงอันชันช้อนในจุดยืนแห่งอำนาจของฝ่ายตรงข้ามนั้น จะ เป็นทัวก์กำหนดผลสุดท้ายของการท่อสูบน้ำดังกล่าว

วินัยของการท่อสูบน้ำไว้ความรุนแรงนี้จะต้องพิจารณาภายใต้บริบทของกลไกแห่ง การเปลี่ยนแปลงของวิธีการเหล่านี้ ตลอดจนวิธีซึ่งก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแห่งอำนาจ การ รักษาวินัยแบบไว้ความรุนแรง เมื่อเผชิญหน้ากับการปราบปรามก็ขึ้นนั้น ไม่ได้เป็นการกระทำ อันเนื่องมาจากการไว้เด็กษาในทางศีลธรรม trigon ข้ามมันมีผลต่อการทำงานของกลไกทั้ง ๓

และเป็นเงื่อนไขสำคัญของการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่จะให้ฝ่ายตนได้เปรียบ ผลักดัน ถ้ามี การประนีประนอมในเรื่องวินัยแห่งการไว้ความรุนแรงแล้ว ก็จะมีอัตราเสี่ยงสูงที่จะพ่ายแพ้ แน่ลงคงจะประสบอันตราย ไม่ความสำคัญเช่นเดียวกัน และไม่ควรจะถือเอาว่าการใช้ปฏิบัติการ ไว้ความรุนแรงนั้นเป็นเพียงวิธีการเดียวที่จะนำมาซึ่งชัยชนะเสมอไปโดยไม่มีทางหลีกเลี่ยง

ค. แก้ไขมโนทัศน์ที่ผิดพลาด

มักถือกันว่าปฏิบัติการไว้ความรุนแรงนี้ จะต้องใช้เวลานานกว่าจะประสบชัยชนะ และมักจะนานกว่าการท่อสู่ด้วยความรุนแรง ความอาฆาตจิงในบางครั้ง แต่ไม่จำต้องเป็น จิงเสมอไป และปอยครองที่สถานการณ์กลับเป็นครองกันข้าม การท่อสู่ด้วยความรุนแรงนั้น อาจจะใช้เวลาหลายเดือนหรือนับปี เพื่อจะเอาชนะพ่ายตรงข้ามได้ หากว่าจะประสบชัยชนะใน ที่สุด แต่ในหลายกรณี การท่อสู้โดยไว้ความรุนแรงนั้นบรรลุจุดหมายภายในเวลาอันสั้นแท้ๆ การเลิกล้ม พระราชนูปญัตติแสดงปั้นใน ค.ศ. ๑๗๖๖ ชี้ฟ่ายอาณา尼คมเมริการต่อต้านนั้น ประสบความสำเร็จภายในเวลาไม่เกิน การรัฐประหารของคปป. ใน ค.ศ. ๑๙๗๐ ในเยอรมัน ถูกทำลายพ่ายแพ้ไปภายในเวลาไม่กี่วัน และใน ค.ศ. ๑๙๔๒ บรรดาครูชาวอเมริกาสามารถ ทำลายความพยายามของรัฐบาลควิสลิง ที่จะจัดทั้งรัฐบาลชิสต์เป็นครั้งแรก ภายในเวลาไม่ กี่เดือน ใน ค.ศ. ๑๙๔๕ ก็มีการขับผู้เด็กจากการชุมชนเลือดสาดครอร์และกัวเตมาลาออกไปภายใน เวลาไม่กี่วัน การค่ำบานทรหดเกรชรุก้าในนครใหญ่ๆ ของอเมริกา ก็มักจะมีผลทำให้ เกิดการจ้างงานชาวอเมริกันเชื้อสายอาฟริกันขึ้นมาเป็นจำนวนมากในเวลาอันรวดเร็ว เวลาที่ใช้ ในการบรรลุชัยชนะนั้น อาศัยอย่างไร ยังคงเป็นปริศนา โดยเนพะอย่างยิ่งอาศัยพลังของ ผู้ปฏิบัติการไว้ความรุนแรง

เรามักจะสามารถดึงเอาคุณลักษณะในทางบวกของปฏิบัติการไว้ความรุนแรงออกมานะ ได้มากยิ่งขึ้น โดยการตรวจสอบและแก้ไขมโนทัศน์ที่ผิดพลาดเกี่ยวกับวิธีการต่อสู้ชนิดนี้ ประ กรรมต้องที่ได้กล่าวข้างต้นแล้ว วิธีการต่อสู้ไม่ส่วนเกี่ยวข้องกับการนั่งเฉย การยอมแพ้ หรือการยอมตนอยู่ให้อ่านๆ อื่น หรือความขาดใจ เช่นเดียวกับการท่อสู้โดยความรุนแรง สิ่งเหล่านี้จะต้องถูกปฏิเสธและอาจนำไปได้ก่อน ประการที่ ๒ ปฏิบัติการไว้ความรุนแรงนั้นต้อง ไม่นำมาเปรียบกับการขักขุนค้ำยจากหรือค้ำยจิตวิทยาล้วนๆ ถึงแม้ว่าอาจจะใช้การกระทำซึ่ง ยังให้เกิดแรงกดดันทางจิตวิทยา เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางทัศนคติแทนที่จะใช้คำพูด

ปฏิบัติการไว้ความรุนแรงนั้นเป็นการลงทันท์ และเป็นวิธีการต่อสู้นิดหนึ่งซึ่งอย่ายพลังทางเศรษฐกิจ การเมือง สังคม พลังอื่น ๆ และการปราศานพลังทั่ว ๆ ในสถานการณ์ความชัดเจ้ง ประการที่ ๓ ปฏิบัติการไว้ความรุนแรงนั้นไม่ได้อายุสมมติฐานที่ว่า คนนั้น “ดี” โดยธรรมชาติ ศักยภาพของมนุษย์ทั้งค้าน “ดี” และ “ชั่วร้าย” ก็เป็นที่ยอมรับกัน รวมไปถึงความโหคร้ายและความไว้มุขย์ธรรมอย่างสุดขั้วทั้งมวล ประการที่ ๔ ผู้คนซึ่งใช้ปฏิบัติการไว้ความรุนแรงนั้นไม่จำเป็นจะต้องเป็นนักสันติ尼ยมหรือเป็นนักบุญ ปฏิบัติการไว้ความรุนแรง ส่วนใหญ่มักประสบผลสำเร็จด้วยฝีมือของคน “ธรรมชาติ” ประการที่ ๕ ความสำเร็จของปฏิบัติการไว้ความรุนแรงนั้น ไม่จำต้องอาศัยการมีหลักการและมาตรฐานร่วมกัน การมีชุมชนซึ่งมีผลประโยชน์ร่วมกันในระดับสูง หรือความผูกพันทางจิตวิทยาในระดับสูงระหว่างกลุ่มซึ่งมาต่อสู้กันอยู่ (ถึงแม้ว่าสิ่งเหล่านี้จะมีส่วนช่วยให้ประสบความสำเร็จตาม) ทั้งนักเป็น เพราะเราอาจใช้ปฏิบัติการไว้ความรุนแรงแบบบังคับได้เมื่อวิธีการที่จะยังให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโดยสมควรใจประสบความล้มเหลว ประการที่ ๖ อย่างน้อยปฏิบัติการไว้ความรุนแรงก็เป็นปรากฏการณ์ในทางตะวันตกพอยๆ กับที่เป็นปรากฏการณ์ในทางตะวันออก ที่จริงแล้วปฏิบัติการไว้ความรุนแรงอาจจะเป็นปรากฏการณ์ตะวันตกยิ่งกว่าเสียอีก ถ้าเรานำเอกสารใหม่ในการด้วยดงาน และการควบคุมในขอบวงการกรรมการ หรือการต่อสู้โดยไม่ให้ความร่วมมือของกลุ่มประชาชนชาติซึ่งถูกกดขี่อย่างแพร่หลายมาร่วมพิจารณาด้วย ประการที่ ๗ ในปฏิบัติการไว้ความรุนแรงนั้นจะต้องไม่มีสมมติฐานที่ว่า ฝ่ายตรงกันข้ามจะไม่ใช้ความรุนแรงมาเผชิญกับผู้ปฏิบัติการไว้ความรุนแรง วิธีการนักคิดค้นขึ้นมาเพื่อที่จะต่อสู้กับความรุนแรงเมื่อจำเป็น ประการที่ ๘ ไม่มีอะไรในตัวปฏิบัติการไว้ความรุนแรง ที่จะบังกันไม่ให้ถูกนำไปใช้เพื่อจุดมุ่งหมายที่ “ดี” หรือ “ชั่ว” ถึงแม้ว่าผลทางสังคมของการใช้ปฏิบัติการไว้ความรุนแรงเพื่อจุดมุ่งหมายเดียวกัน ประการที่ ๙ ปฏิบัติการไว้ความรุนแรงนั้นไม่ได้จำกัดอยู่เพียงการแก้ความขัดแย้งภายในประเทศในระบบประชาธิปไตยเท่านั้น แต่ยังมีที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในการต่อต้านกับระบบเผด็จการ การยึดครองของทางชาติ และเม็กะทั้งสกปรกของเผด็จการเบื้องเสรี

ง. รูปแบบการต่อสู้ทุกคละเดย

ปฏิบัติการไว้ความรุนแรงนั้นไม่จำเป็นจะต้องนำมาซึ่งชัยชนะอย่างเต็มเปี่ยม หรือ

แม้กระทั้งชัยชนะส่วนผสมอีปี คันที่ใช้วิธีการดังกล่าวก็ประสบความพ่ายแพ้มาไม่น้อย และมิใช่วิธีการอันวิเศษวิโสแต่อย่างใด แต่ความนี้เป็นจริงทั้งกับการต่อสู้โดยใช้ความรุนแรง ด้วย รวมทั้งการต่อสู้ทางทหาร ไม่มีการต่อสู้รุปโภคที่จะประกันได้ว่าจะได้ชัยชนะทุกครั้งที่ใช้ อย่างไรก็ตามความล้มเหลวของปฏิบัติการไว้ความรุนแรงในบางกรณีอาจจะเกิดขึ้น เพราะความอ่อนแอกลุ่มที่ใช้วิธีการนี้ หรือเพราความอ่อนแอกลุ่มในแขวงยุทธศาสตร์ และกลุ่มที่ใช้ ชั้งก์เป็นชั้นเดียวกันในการปฏิบัติการทางทหาร หากกลุ่มที่ใช้ปฏิบัติการไว้ความรุนแรงยังไม่มีพลังภายในอย่างเพียงพอ ยังไม่ได้มีเจตจำนงอันแน่วแน่ ตลอดความสามารถที่จะปฏิบัติงาน และคุณสมบัติอื่น ๆ ซึ่งจะทำให้ปฏิบัติการไว้ความรุนแรงมีประสิทธิภาพขึ้นมาได้แล้ว การยานหุ่นหรือการพุดชาซากเทาลีหรือคำกล่าวอย่างเช่น “ไว้ความรุนแรง” ก็จะไม่ช่วยอะไรได้เลย “ไม่มีอะไรมาแทนที่พลัง” และทักษะอันแท้จริงในการปฏิบัติการไว้ความรุนแรงได้ หากผู้ปฏิบัติการยังไม่มีสิ่งเหล่านี้เพียงพอที่จะเผชิญกับคู่ต่อสู้ แนวโน้มที่จะชนะก็มีน้อย เมื่อพิจารณาความไม่รู้เกี่ยวกับธรรมชาติและเงื่อนไขต่าง ๆ ของการปฏิบัติการไว้ความรุนแรงซึ่ง แพร่หลายกันทั่วไป ตลอดจนการขาดความพยายามอันจริงจังที่จะเรียนรู้ว่าจะใช้วิธีการเหล่านี้ อย่างมีประสิทธิภาพสุดได้อย่างไรแล้ว ที่จริงก็น่าประหลาดใจที่ผู้ใช้วิธีการดังกล่าวในอดีต ยังอุตสาหะประสบกับชัยชนะ เป็นเรื่องเร่งด่วนที่จำต้องมีการศึกษาเปลี่ยนเที่ยบการต่อสู้ที่ประสบความสำเร็จและล้มเหลว ตลอดจนวิธีการที่จะเพิ่มพูนประสิทธิภาพของวิธีการไว้ความรุนแรงนั้น

อย่างไรก็ตามเป็นที่ชัดเจนว่า ความล้มเหลวของปฏิบัติการไว้ความรุนแรงนั้น ยังไม่เพียงพอที่จะอธิบายว่า เหตุใดวิธีการต่อสู้ดังกล่าวเองไม่เป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวาง การไม่ยอมรับนั้นมีหลายรูปแบบ ประการแรกก็คือการไม่ใส่ใจกับประวัติศาสตร์ของปฏิบัติการไว้ความรุนแรง วิธีการนี้จริงมีใช้กันอย่างกว้างขวาง มีประวัติศาสตร์ยาวนาน ในระหว่างที่มีการใช้วิธีการดังกล่าวอยู่นั้น พลังและประสิทธิภาพของปฏิบัติการไว้ความรุนแรงก็เป็นที่ยอมรับและกล่าวขวัญกันถึงอยู่บ่อยครั้ง แต่เมื่อเหตุการณ์ดังกล่าวสิ้นสุดลง คุณสมบัติเช่นนี้ ก็ถูกลืมไป แม้กระทั้งความทรงจำก็ถูกถอย เนื่องจากมากที่จะหารายละเอียดข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการต่อสู้ด้วยการไว้ความรุนแรงในอดีต

การหาสาเหตุแห่งการละเลยประวัติศาสตร์ของปฏิบัติการไว้ความรุนแรงนั้น “ไม่

ใช่เรื่องง่ายที่จะแยกเหตุหนึ่งออกจากเหตุหนึ่ง หรือที่จะติดตามศึกษาการละเลยเป็นกรณีเดียว
ในชั้นคำอธิบายที่เสนอไปเป็นเพียงคำอธิบายแบบผิวเผินชั่วคราวเท่านั้น ในระดับของมหาชน
ทั่วไปแล้ว การพูดถึงหรือการวิจารณ์ถึงการกระทำแห่งความรุนแรง เพื่อจุดมุ่งหมายยังคงมีอยู่
เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับวัฒนธรรม และเป็นเรื่องที่มีสีสันและง่ายที่จะระลึกถึงอย่างได้อารมณ์ ความ
ทรงจำเกี่ยวกับความกล้าหาญดังกล่าวมีผลต่อการมองบุคคลนั้น และด้วยเทคโนโลยีที่
ถึงเมื่อปัจจุบันตัวการไว้ความรุนแรงอาจเป็นปัจจัยของการที่เป็นวีรกรรมอันห้าหาญ และนำ
ตนใจอย่างยิ่ง แต่การกระทำเหล่านี้รับรู้ของปัจจุบันตัวการดังกล่าวก็ไม่สูงได้รับการยอมรับใน
ฐานะเป็นตัวอย่างของอนุชนรุ่นต่อไป เหตุผลที่ทำให้ประวัติศาสตร์ของปัจจุบันตัวการไว้ความรุน
แรงถูกถอดเลี้ยง อาจมาจากอุดมคติ และอาจเป็นเหตุผลพื้นฐานยังไงก็ได้ การที่นักประวัติศาสตร์
พยายามถอดแบบไว้ความรุนแรงนั้นอาจจะมีรากฐานอยู่ที่ทัศนะของคนเอง และการยอมรับ^๑
สมมติฐานของสังคมที่ว่า ความรุนแรงนั้นเป็นรูปแบบการท่องสู่ที่สักสำราญ และมีประสิทธิภาพ
เพียงรูปแบบเดียว ยิ่งไปกว่านั้นในกรณีที่ประวัติศาสตร์อยู่ใกล้ชิดกับระบบปักรองและชนชั้น^๒
นำผู้ปักรองที่กดซี่ แล้วยอมให้ความสัมพันธ์ดังกล่าวมามีอิทธิพลต่องานเขียนของคนเหล่า
การถอดแบบการท่องสู่แบบนี้ก็อาจสืบสานไปได้ถึงข้อที่ว่า มันเป็นไปเพื่อประโยชน์สูงสุด
ของผู้ปักรองกลุ่มน้อย ผู้คนอยู่จะคิดว่ารายละเอียดของรูปแบบการท่องสู่ซึ่งประชาชนผู้ไม่มี
กำลังอาวุธทางทหารมาใช้นั้น อาจจะเป็นคำสอนที่แท้จริงที่ว่าด้วยวิธีการท่องต้านชนชั้นนำ
ซึ่งประชาชนอาจจะนำมาใช้ต่อต้านผู้ปักรองของคนก็ได้ ยิ่งไปกว่านั้น หากบันทึกการไม่ให้
ความร่วมมืออย่างนี้ด้วย และมีประสิทธิภาพของประชาชนไว้ นักประวัติศาสตร์อาจจะทำให้
ชื่อเสียงของผู้ปักรองท้องเสื่อมเสียไป และทำให้การบริหารของผู้ปักรองท่องถูกกล่าวหาหรือ^๓
กล่าวไปในทางที่ไม่ดีว่า ผู้ปักรองนั้นไว้ประสิทธิภาพหรือไม่เป็นที่นิยมของประชาชน

นักมานุษยวิทยาได้ใช้ให้เห็นถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมในสังคมมนุษย์จำนวน
มาก ซึ่งรวมไปถึงทัศนคติและพฤติกรรมอันตรงข้ามกันเกี่ยวกับความรุนแรงและความไม่รุน
แรง หากไม่ใช่เป็นเพียงความหลากหลายดังกล่าวแล้ว ก็คงยากที่จะหลีกเลี่ยงการสรุปว่า
ธรรมชาติของมนุษย์นั้นมีความรุนแรงมากกว่าความไม่รุนแรง คนจำนวนมากหลายยอมรับข้อ
สรุปดังกล่าว แต่ทัศนคติของกล่าวว่ามีอิทธิพลไม่แตกเพียงสิ่งซึ่งกระทำลงไป แต่ยังมีอิทธิพลต่อ
วิธีการที่เราตีความสิ่งซึ่งเกิดขึ้นด้วย อย่างไรก็ตาม ข้อสรุปที่ว่ามนุษย์นั้น โดยพื้นฐานมีความ

รุนแรงอยู่เป็นการบิดเบือนข้อเท็จจริง ทั้งเพราะในสมมติฐานดังกล่าววนนี้ อารยธรรมตะวันตกมีคติเข้าข้างความรุนแรงอยู่แล้ว ที่จริงแล้ว เมื่อผู้คนในสังคมของเราเผชิญกับสถานการณ์ซึ่งเห็นได้ชัดว่าความรุนแรงนั้นไม่ได้ให้เปรียบเท่าไย่างใด และเมื่อหลักฐานอย่างมั่นคงเพียงพอที่ชัวร่า ทางเลือกแบบไว้ความรุนแรงก็มีอยู่ คนจำนวนมากก็ยังคงจะกล่าวว่าพวกเขารู้ว่าความรุนแรงเป็นสิ่งจำเป็น ซึ่งเป็นการอาศัยความเชื่อครั้หามากกว่าจะอาศัยหลักฐาน ยกตัวอย่างเช่นนี้ อาจมีส่วนของการละเลยการทำร่องอยู่ของปฏิบัติการไว้ความรุนแรงก็ได้

ยังมีคำอธิบายการละเลยปฏิบัติการไว้ความรุนแรง ในฐานะวิธีการทางการเมืองที่สำคัญ เป็นคำอธิบายที่ง่ายกว่าที่กล่าวมาแล้วข้างต้นเสียอีก ทำไม่วิธีการมองโลกแบบใหม่ๆ จึงไม่เป็นที่ยอมรับกันก่อนหน้านี้ ถึงแม้ลูกແopleปัจจุบันจะทดลองจากต้นเป็นเวลาบันทึกว่าจะ มาแล้ว เหตุใดจึงต้องรอให้นิวัตันนานเป็นพันๆ ปี หรือผู้สร้างกฎหมายแห่งแรงโน้มถ่วงขึ้น เหตุใดลักษณะการเป็นทาสจึงเป็นที่ยอมรับกันเป็นเวลาหลายศตวรรษ ว่าเป็นสถาบันทางสังคมที่ถูกต้องและจำเป็น ทำนองเดียวกัน ใครๆ ก็อาจจะถูกคำถานคด้ายๆ กันได้เกี่ยวกับวิธีการอันหลอกหลอนในการทำความเข้าใจความเป็นจริงและในการมองสังคม คำอธิบายการละเลยและการไม่ยอมรับปฏิบัติการไว้ความรุนแรง ทั้งในแง่ของการปฏิบัติ ธรรมชาติและคุณภาพของมันนั้น อาจจะคล้ายคลึงกับคำตอบต่อคำถามดังกล่าว

ยังไปกว่านั้น เพียงจะเร็วๆ นี้เองที่ได้มีระบบในทัศน์แบบรอบด้าน ซึ่งแสดงให้เห็นความสมัพนธ์ระหว่างเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์อันหลากหลาย ซึ่งดูเหมือนๆ แล้วแตกต่างกัน แต่บื้อจุบันเรายังมาร่วมกลุ่มกันในฐานะเป็นกรณีของปฏิบัติการไว้ความรุนแรง บื้อจุบันเรายังคงไม่เพียงแต่เห็นเหตุการณ์และรูปแบบของการต่อสู้จำนวนมากอย่างแยกออกจากกัน หรือไม่สมพันธ์กันเท่านั้น แต่เราจะเห็นได้ถึงการต่อสู้ที่มีลักษณะร่วมกันอยู่ประการหนึ่ง การต่อต้านของพวกรัฐบาลนั้น หรือการท้าทายของชาวอาณานิคมอเมริกัน การคุ่มครองชาวนาไหรช การนัดหยุดงานของกรรมกรที่ใช้ทีมไปเตอร์สเบิร์ก การอดอาหารประท้วงของนักชาตินิยมชาวแอฟริกัน การคดโก่งของขบวนการคานธี การที่ชาวอเมริกันเชือสายอาฟริกันปฏิเสธที่จะขึ้นรถเมล์ในเมืองมอนต์โกเมอรีรัฐอลาบามา และการโต้เถียงของนักศึกษา กับพลขับรถลักรัสเซียที่กรุงปูร์เจ เหล่านี้ล้วนเป็นลักษณะอันแตกต่างหลากหลายของพฤติกรรมพื้น

ฐานอย่างเดียวกัน นั่นคือปฏิบัติการ ไร้ความรุนแรง เครื่องมือในทางโน้นก็อย่างรอบด้าน ได้มีอยู่นานแล้วสำหรับรูปแบบต่าง ๆ ของการต่อสู้ในทางการทหาร และข้อเท็จจริงอันนี้เองที่ มีส่วนทำให้การสงบราษฎร์เป็นที่สนใจกันในรายละเอียดเป็นอันมาก ความสนใจในการสงบราษฎร์ นั้นรวมไปถึงการศึกษาในทางประวัติศาสตร์และในทางยุทธศาสตร์ ซึ่งมีส่วนช่วยการสงบราษฎร์ ในอนาคตด้วย ส่วนในกรณีปฏิบัติการ ไร้ความรุนแรงนั้น ยังไม่เคยมีประเพณีที่กระหนกถึงการ ดำรงอยู่และความสำคัญของวิธีการนั้น ในแบบที่ใกล้เคียงกับที่การสงบราษฎร์ได้รับเลย จนเมื่อ เร็วๆ นี้เท่านั้น ประเพณีดังกล่าวนี้อาจจะทำให้การต่อสู้ถูกกลั่นเหลี่ยมไปได้รับความสนใจขึ้น และ อาจจะก่อให้เกิดความรู้ที่จะนำมาใช้ในการต่อสู้แบบ ไร้ความรุนแรงกรณีใหม่ ๆ ต่อไปอีก

ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่า ความกระหนกครั้งประวัติศาสตร์ของปฏิบัติการ ไร้ความ รุนแรงนั้น มีเพียงเล็กน้อยหรือไม่มีอยู่เลย ไม่เพียงแต่ในบรรดาหมาชันทั่วไปเท่านั้น แต่ยัง ไม่มีอยู่ในบรรดาผู้นำในอนาคตของปฏิบัติการ ไร้ความรุนแรงอีกด้วย ตรงข้ามกับข้อสมมติฐาน ที่เคยมีมาเดี๋ยวนี้ ก่อนที่คนเชื่อว่าทำการต่อสู้ เขาไม่สามารถห้ามทั่วไปเกี่ยวกับการต่อสู้โดยไร้ ความรุนแรงที่สำคัญ ๆ หลายครั้งในอดีต โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรัสเซีย ในจีน และในอินเดีย แต่ถึงกระนั้นก็ตามเขายังไม่สามารถรู้เกี่ยวกับข้อด้วยดังกล่าวในรายละเอียดอย่างใด

การละเลยปฏิบัติการ ไร้ความรุนแรงอีกรูปแบบหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นทั่ว ๆ ไป ได้แก่การ นำมานำไปรับที่ยกับความรุนแรงอย่างไม่ยัติธรรม ทั้งนี้โดยการใช้มาตรฐานคัดสิน หรือ ประเมินค่าวิธีการทั้งสองที่แตกต่างกัน บางครั้งเมื่อความรุนแรงนั้นไม่ทางหรือไม่มีโอกาสจะ ประสบความสำเร็จได้ (ถึงแม้จะมีการเตรียมการมากอย่างดี) ปฏิบัติการ ไร้ความรุนแรงก็ถูกนำมา ใช้ ถึงแม้สถานการณ์แวดล้อมจะไม่อำนวยอย่างไรก็ตาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งขาดการเตรียมการ โดยทั่วไป ดังเช่นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเชคโกสโลวาเกีย ใน ค.ศ. ๑๙๖๘ แต่เมื่อปฏิบัติการ ดังกล่าวล้มเหลว ปฏิบัติการ ไร้ความรุนแรงก็ถูกวิพากษ์วิจารณ์หรือถูกกล่าวหาทั้งหมด เพราะ ความสำเร็จของวิธีการดังกล่าววนนี้จำกัด หรือว่าเกิดขึ้นช้ามาก หรือไม่ความสำเร็จอาจหาย แต่เมื่อความรุนแรงล้มเหลว หรือเมื่อความสำเร็จจากปฏิบัติการด้วยความรุนแรงอยู่ในแวดวง ที่จำกัดหรือใช้เวลาภานาน ผู้คนก็จะโยนความผิดไปให้ข้ามจากตัวหรือตัวประจำเพาะอย่าง แต่ไม่ได้โตามที่วิธีการ กรณีดังกล่าววนนี้ไม่ค่อยจะเกิดขึ้นเมื่อมีการใช้ปฏิบัติการ ไร้ความรุนแรง น้อยครั้งมากที่วิธีการใช้ความรุนแรงและไม่ใช้ความรุนแรง จะถูกนำมาเทียบกันอย่างระมัด

ระวังและยุติธรรม ทั้งในด้านพูนบุคเจ็บ ล้มตาย ผลสำเร็จและความล้มเหลว (โดยใช้มาตรฐาน
จำเพาะ) ความเหมาะสมของการเตรียมการ รูปแบบของยุทธศาสตร์และสิ่งอื่นๆ ในกรณีที่
ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงยังให้เกิดผลสำเร็จโดยเต็มที่หรือสำเร็จบางส่วน ก็มีแนวโน้มที่จะล้ม^๔
หรือลดลงความสำคัญ หรือมองข้ามวิธีการที่ต้องสู้เหล่านั้นไปว่าไม่มีความสักสำคัญ ในกรณีที่
ประสบผลสำเร็จอย่างเต็มรูป บางครั้งก็ไม่มีการวิเคราะห์อย่างละเอียดถ้วนเท็จเช่นอย่างด้วย^๕
ว่าเป็นกรณีพิเศษ และไม่มีความสำคัญต่อการเมืองในอนาคต นี่คือกรณีที่เกิดขึ้นจากการล้ม^๖
ระบบบัชาร์ในรัสเซีย เมื่อ ค.ศ. ๑๙๑๗ และการล้มล้างระบบเผด็จการในเอลซัล瓦โดรและ
กัวเตมาลา เมื่อ ค.ศ. ๑๙๘๕ มีคราวบ้างที่จำได้ว่าเหตุการณ์เหล่านี้คือชัยชนะซึ่งได้มาด้วยปฏิบัติ
การไร้ความรุนแรง เมื่อยามที่ทำการต่อสู้ในดึกกันได้ ก็มักจะล้มหรือปฏิเสธชัยชนะ หรือ
ลดลงความสำคัญของชัยชนะคงกล่าว (ดังในกรณีของการต่อสู้ของชาวอาลาโนคอมโอมิริกัน
และการต่อสู้ของนักเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิมนุษยชนในอเมริกา) หรือไม่ก็อธิบายกันว่า ไม่มี
ส่วนเกี่ยวข้องกับปฏิบัติการไร้ความรุนแรง หรือมีการเกี่ยวข้องเพียงเล็กน้อยเท่านั้น (ดังเช่น
ในการต่อสู้ของขบวนการคนร้ายในอินเดีย) ความสำเร็จเพียงบางส่วนก็มักถูกถือว่าเป็นความ
ล้มเหลวเสียทั้งหมด ตัวอย่างเช่นการต่อสู้ในเควันรุห์ที่ต่อต้านการยึดครองของฝรั่งเศสและเบล-^๗
เยี่ยมในช่วงก่อนสงครามโลกครั้งที่ ๑ ในบางกรณีหรือในกรณีอื่นๆ การต่อสู้ไร้ความรุนแรง
อาจจะไม่ได้ถูกต้องความสำคัญลงอย่างจังใจ แต่อาจนำไปให้ความสำคัญกับการต่อสู้ด้วยความรุน
แรง ที่ประสบความสำเร็จน้อยกว่า หรือที่สำคัญน้อยกว่า ซึ่งเกิดขึ้นก่อนหน้าปฏิบัติการไร้
ความรุนแรง (ดังเช่นในยังการีสมัยศัตวรรษที่ ๑๙) หรือเกิดขึ้นพร้อมๆ กับปฏิบัติการไร้
ความรุนแรง (ดังเช่นในอาระเบี้ยนพากนาซีเยครอฟ)

ฝ่ายตรงข้ามกับยุทธวิธีแบบไร้ความรุนแรงนี้ มักจะมีความเข้าใจผิด ๆ หรือขาด
ข้อมูลเป็นพนฐาน ผู้ใดซึ่ว่าเป็น “มิตรของวิธีการไร้ความรุนแรง” เช่นนักสันติニยมบางพวก
ก็มักจะทำให้ผ่อนท้อถอยที่จะพิจารณาวิธีการดังกล่าวอย่างอาจริงอาจจัง เพราะการขาดความรู้
และเพระการบิดเบือนของพวกราบเอง อย่างไรก็ตามโดยทั่วไปแล้ว ปฏิบัติการไร้ความ
รุนแรงในอดีตมักจะถูกละเลย ไม่ได้รับการยอมรับจากมิจารณาเพื่อใช้เป็นวิธีการเชิงปฏิบัติความ
ชัดเจ้งในอนาคต

ตัวอย่างจากอดีต

ในประเทศไทย การใช้ความรุนแรงจึงยังเป็นวิธีการทางการเมืองที่ค่อนข้างมีผล ถึงแม้จะมีการนำมาใช้อย่างกว้างขวาง ก็ไม่สูงมาก ความพยายามอย่างจงใจเท่าไหร่ก็จะเพิ่มพูน ความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติ และกลไกการทำงานของมนุษย์ โดยแท้จริงแล้ว ไม่มีทั้งการวิจัยหรือวางแผนใด ๆ เลยที่จะเป็นไปเพื่อพัฒนาและปรับปรุงวิธีการดังกล่าว ซึ่งเป็นสิ่งที่ตรงกันข้าม อย่างเห็นได้ชัดกับการยุทธโน้มทางทหาร ศัตรูของจักรวรรดิและกระบวนการวิธีการในระบบประชาธิปไตยแบบฝรั่งเศส จนถึงปัจจุบันนี้ ยังคงมีการใช้ความรุนแรงโดยพื้นฐานก็คือ วิธีการซึ่งยังไม่ได้ปรับปรุง กึ่งคิกกึ่งดี และเกิดขึ้นมาเอง เป็นรูปแบบของวิธีการที่สืบทอดกันอย่างรุกรานเพิ่มพูนประสิทธิภาพ และขยายศักยภาพทางการเมืองออกไปอีก

อย่างไรก็ตาม ในช่วง ๑๐๐ ปีที่ผ่านมา ประเทศไทยใช้ความรุนแรงได้เพิ่มความสำคัญในทางการเมืองอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนทั่วโลก กลุ่มบุคคลซึ่งใช้วิธีการดังกล่าว ได้ประสบความสำเร็จกันอย่างใหญ่หลวงมากมาย ซึ่งขณะนี้ตั้งแต่ค่าแรงที่สูงขึ้น หรือเงื่อนไขการทำงานที่ดีขึ้น ประเพณีหรือขนธรรมเนียมก่อกลัมลังไป มีการเปลี่ยนแปลงนโยบายของรัฐบาล ยกเลิกกฎหมาย ประกาศบทนิติบัญญัติใหม่ หรือจัดการปฏิรูปรัฐบาลเสียใหม่ กองทัพถูกพิชิตและฝ่ายรัฐบาลนั้นต้องประสบบัญชาอย่างใหญ่หลวง อาจมาจากใหญ่ๆ ถูกทำให้เป็นอัมพาต การยึดอำนาจจากถูกขัดขวาง และมีการโกร่นล้มผู้เด็ดขาด แต่ก็มีบางครั้งบางคราวเข่นกันที่ใช้วิธีการดังกล่าว ถูกใช้ไปเพื่อขัดขวางหรือช่วยในการเปลี่ยนแปลงและนโยบายที่ผู้คนมองเห็นว่าพึงปรารถนา และเป็นนโยบายที่ก้าวหน้า ดังที่เกิดขึ้นกับพวกแบ่งแยกผิวในภาคใต้ตอนล่างของสาธารณรัฐอเมริกา

ก. ตัวอย่างในประวัติศาสตร์ยุคหนึ่ง

ประวัติศาสตร์อันยาวนานส่วนใหญ่ของประเทศไทยใช้ความรุนแรงนั้น สูงเหยียบไป เพราะไม่ได้สนับสนุนทักษะและเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการต่อสู้เอาไว้ แม้ข้อมูลทางประวัติศาสตร์ที่มีอยู่หรือข้อมูลอื่น ๆ ซึ่งเหลืออยู่ ก็ไม่อาจจะนำมาประยุกต์ร่วมกันได้ ผลกระทบที่เราจึงไม่มีประวัติศาสตร์ที่รอบคันของประเทศไทยใช้ความรุนแรงและพัฒนาการของมนุษย์ ประเทศไทยในส่วนนี้เราจึงเพียงแต่กล่าวถึงโครงสร้างของประวัติศาสตร์แห่งประเทศไทยใช้ความรุนแรงในความ

หมายอย่างกว้าง ๆ และพยายามให้ตัวอย่างจากการณ์ซึ่งมีความสำคัญและน่าสนใจเป็นพิเศษบางกรณี แต่สิ่งเหล่านี้ไม่สู้จะมีอิทธิพลต่อการต่อสู้ในระยะหลังเท่าใดนัก เพราะการต่อสู้โดยใช้วิธีการดังกล่าวมักจะเป็นไปอย่างอิสระจากการปฏิบัติการที่ผ่านมาในอดีต

ที่แท้แล้ว ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงมีนานานั้นแล้วในอดีต ตัวอย่างนั้นถอยไปอย่างน้อยถึงสมัยโรมันโบราณ ตัวอย่างเช่น ในปี ๔๔ ก่อนคริสต์กาล พากเพียรเนี่ยแห่งโรมได้ถูกจากนครไปยังภูเขาซึ่งต่อมาเรียกันว่า “ภูเขาก็อกต์สิทธ์” แทนที่จะมาตระหง่านพากกงกูลเพื่อขอจัดความทุกข์ยาก พากเพียรเนี่ยก็อยู่ที่ภูเขาก็อกต์สิทธ์นั้นเป็นเวลาหลายวัน และปฏิเสธที่จะดำเนินชีวิตตามปกติในนคร ภายหลังเมื่อถูกลงกันได้ ทั้งชีวิตและสถานภาพของคนเหล่านี้ได้รับการพัฒนาให้อยู่ในสภาพที่ดีขึ้นเป็นอนุมาก* ที่โอดอร์ มอมesen (Theodor Mommsen) ได้เสนอข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำของชาวโรมันที่คล้ายคลึงกัน เมื่อปี ๒๕๘ ก่อนคริสต์กาล กองทัพโรมันกลับจากสงคราม และพบว่าข้อเสนอให้มีการปฏิรูปนั้นถูกขัดขวางในสภาซีเนตแทนที่จะใช้ปฏิบัติการทางทหาร กองทัพก็เดินขบวนไปยังอาณาเขตอันอุดมสมบูรณ์ในแดนมีคุณเมรีอาและยีดเจา “ภูเขาก็อกต์สิทธ์” และขู่ว่าจะจัดตั้งนครพลีเบียนใหม่ขึ้นมา สภาซีเนตจึงยอมแพ้ในที่สุด*

ถึงแม้จะมีหลักฐานเอกสารอื่น ๆ ที่กล่าวถึงปฏิบัติการไร้ความรุนแรงในโลกเมดิเตอร์เรเนียนโบราณอยู่เป็นครั้งเป็นคราว แต่เหตุการณ์เหล่านั้นก็ไม่มีรายละเอียด เราอาจจะกล่าวถึงบางเหตุการณ์ที่ไปข้างหน้า ในฐานะตัวอย่างของวิธีการเฉพาะบางประการ ทุกวันนี้ยังคงได้รับความพยาຍາมอย่างเป็นระบบที่จะจัดรวม หรือกำหนดคำแนะนำแห่งที่ของปฏิบัติการไร้ความรุนแรงในยุคตัน ๆ ไม่เพียงแต่สมัยโรมันเท่านั้น แต่ยังจากอารยธรรมอันหลากหลายและประเภทต่าง ๆ ทั่วโลกอีกด้วย แน่นอนว่าปฏิบัติการไร้ความรุนแรงนั้น จะต้องเกิดระหว่างยกสมัยของโรมันและสมัยศตวรรษที่ ๑๙ เมื่อมีเอกสารหลักฐานมากมายขึ้น ตัวอย่าง เช่นการต่อสู้ของชาวเนโรแคนด์ต่อต้านกับการปกครองของสเปนทั้งแต่ ค.ศ. ๑๕๖๕-๑๕๗๖ ก็เป็นการต่อสู้ที่สำคัญอย่างหนึ่ง แต่เราไม่มีข้อมูลรัดกุมและรับกันเพียงพอที่เกี่ยวกับกรณีปฏิบัติการไร้ความรุนแรงในระหว่างศตวรรษดังกล่าว ช่วงที่ขาดหายนี้ ยังร่องการศึกษา และเขียนขึ้นมา การศึกษาอย่างรอบคอบจากทัศนะตั้งกล่าวโดยอาศัยเอกสารหลักฐานทางประวัติศาสตร์ตั้งแต่ที่มีอยู่ จะเป็นคดีปการอย่างมหาศาล

๑๖. การขยายตัวของการต่อสู้แบบไร้ความรุนแรงสมัยก่อนคนดั้งเดิม

อย่างไรก็ตามเราคงเห็นได้ว่าการขยายตัวอย่างสำคัญของวิธีการตั้งกล่าว สมัยก่อนคนดั้งเดิม เกิดขึ้นบ้างแตกต่างกันระหว่างที่ ๑๙ มาจนถึงศตวรรษที่ ๒๐ ในระหว่างช่วงเวลา ดังกล่าว วิธีการนี้เกิดขึ้นซัดเจนจากกลุ่มต่างๆ กลุ่ม กลุ่มแรกประกอบด้วยพวกราชทินิยม (และคนอื่นๆ ซึ่งถูกปกครองจากนគหัวอน้อยห่างไกล) ซึ่งพบว่าปฏิบัติการไร้ความรุนแรงนั้นมีประโยชน์ในการต่อต้านกับศัตรูต่างด้าวหรือกฎหมายของต่างด้าว การต่อสู้ของชาวอาณาจักรเมริกันก่อน ก.ศ. ๑๗๗๕ นั้น เป็นกรณีศึกษาที่น่าสนใจและสำคัญอย่างยิ่งของการต่อสู้แบบไร้ความรุนแรงดังกล่าว ตัวอย่างเช่น ในช่วงนี้ 丹尼ล ดูลานี (Daniel Dulany) แห่งรัฐเมาเรนด์ ได้ประการการต่อต้านทางเศรษฐกิจเพื่อบรรรักษาให้ยกเลิกกฎหมายที่ไม่เป็นธรรม ในข้อเสนอของเข้า เขายังได้ชักจูงให้ชาวอาณาจักรเมริกยอมรับหลักการปฏิบัติซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการต่อต้านคือ “แทนที่จะมีมานะสั่งสร้างตัวเองหรือร้องห่มร้องให้และโดยหวนเพื่อให้ได้มาซึ่งความเมตตา ในกรณีไร้ความรุนแรงท้าทายกับบรรดาทวยจิตวิญญาณ ด้วยพลังใจ และด้วยความร่าเริงแจ่มใส โดยที่ให้เห็นถึงความไร้สำาจาของมัน โดยทำให้มันเป็นสิ่งที่สมควรจะคุ้มครอง และน่ารังเกียจ”^๔

ตัวอย่างของนักชาตินิยมอื่นรวมไปถึงการต่อต้านของสเตเวียนชาร์จการเรียน ระหว่างก.ศ. ๑๘๕๐-๑๘๖๗ การต่อสู้สินค้าญี่ปุ่นโดยคนจีนในศตวรรษที่ ๒๐ ทั้งการต่อสู้ของชาวเมริกันและชาวชองกาเรียนนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่ง และมีประสิทธิภาพอย่างสูงด้วยแต่ทุกวันนี้ระดับความสำเร็จที่คนเมริกันได้รับในการเรียกร้อง ตลอดจนอำนาจขององค์กรที่อยู่เบื้องหลัง ล้วนเนื่องมาจากการไม่ให้ความร่วมมือันนี้ ก็ไม่เป็นที่ทราบกันทั่วไปมากนัก การต่อสู้แบบไร้ความรุนแรงของชาร์จการเดียก (Deak) ก็จะถูกกล่าวไปเป็นส่วนใหญ่ และก็ไม่มีนักประวัติศาสตร์ที่ดีให้ความสนใจเท่าอย่างใด ในขณะที่การต่อสู้โดยความรุนแรงภายใต้คอสสุก (Kossuth) ซึ่งเกิดขึ้นก่อนหน้านั้นและเป็นการต่อสู้ที่ไม่ประสบผลสำเร็จอย่างยิ่ง กลับเป็นที่จำกันได้และยังคงเป็นอุਮัคติ

พลังผู้ตัดสินแห่งที่ ๒ แห่งพัฒนาการการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงในช่วงนี้ มาจากสหพันธ์กรรมการ และพวกหัวก้าวหน้า (Radical) ทั้งหลาย ที่อาศัยการต่อสู้ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการด้วยดง หรือการด้วยดงโดยทั่วไป และการคุ่มบำรุงเพื่อต่อต้านกับสิ่งที่เขา

เรียกว่าเป็นระบบสังคมที่ไม่ติดธรรม ๑๙๗ ทั้งนี้เพื่อยกระดับความเป็นอยู่ของผู้ใช้แรงงาน การพิเคราะห์ถึงประวัติศาสตร์ของขบวนการกรรมกร และการต่อสู้ของสหพันธ์กรรมกร ตลอดจนการตรัษฎีนักถึงการใช้วิธีการดังกล่าวในปัจจุบัน ซึ่งให้เห็นอย่างรวดเร็วถึงระดับขบวนปัจจุบัน ที่การหยุดงานและการคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจ ได้เคยถูกใช้มา และยังใช้อยู่ในปัจจุบัน อันที่จริงแล้ว วิธีการต่อสู้ดังกล่าวเป็นปฏิบัติการที่มีพื้นฐานอยู่บนความตระหนักรู้ว่าการต่อสู้ของผู้ใช้แรงงานนั้นเครื่องมือที่ทรงพลังในการต่อสู้ ซึ่งไม่เพียงแต่จะทำให้สภาวะการทำางานดีขึ้น หรือทำให้ได้ค่าแรงงานสูงขึ้นเท่านั้น แต่เป็นเครื่องที่ยังมีผลต่อการขยายสิทธิในการลงคะแนนเสียง ทำให้ผู้ใช้แรงงานมีอำนาจทางการเมืองมากขึ้น และก่อให้เกิดการปฏิรูปทางด้านนิติบัญญัติด้วย เรามักจะหลงลืมความสำคัญเหล่านี้ไปเมื่อประชาชนให้ความสำคัญกับความไม่สงบของตนเอง ซึ่งเกิดขึ้น เพราะการนัดหยุดงานมากขึ้นกว่าเดิม ถึงแม้ว่าความไม่สงบจะดังกล่าวจะมีอยู่เสมอ ๆ ก็ตาม แต่ก็โชคดีสำหรับทั้งสังคมแรงงานและสังคมส่วนรวมด้วย ที่มีการใช้การนัดหยุดงาน หรือการคว่ำบาตรขึ้นมา เพื่อแก้ไขปัญหาความชอบธรรมในทางเศรษฐกิจ แทนที่จะมีการโจมตีด้วยกำลัง หรือการทำร้ายผู้ดักการโรงงาน หรือเจ้าของ การวางแผน การรบกวน การระเบิดหรือการลอบสังหาร บัจจุบันนี้วิธีการดังกล่าวอาจดูไม่เหมาะสมที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ แต่นอกจากภาพสะท้อนของระดับการเปลี่ยนแปลงจากวิธีการต่อสู้ด้วยความรุนแรงในประเด็นเหล่านี้ มาเป็นปฏิบัติการไร้ความรุนแรง เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามท้องการด้วยการเจรจา ทุกวันนี้ก็มีกลั่นกรองว่าสูญเสียแนวทางการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงในรูปแบบการนัดหยุดงานทั่วไปนั้น ก็คือผู้ประกาศหรือผู้สนับสนุนให้มีการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและการเมืองที่สำคัญ ๆ นั่นเอง

พลังผลักดันเหล่านี้ ในการพัฒนาวิธีการไร้ความรุนแรงในระดับของความคิด และตัวอย่างส่วนบุคคลนั้น มาจากบุคคลเช่น ลีโอ ทอลสโตย ในรัสเซีย และเยนรี เจวิต ทอยโร^๐ ในสหรัฐอเมริกา ทั้งสองท่านนั้นเป็นผู้ประสงค์จะแสดงให้เห็นว่า วิธีการสันติใจสร้างสังคมที่ดีกว่าขึ้นมาได้อย่างไร

ตัวอย่างเช่น ทอยโรได้ใช้ให้เห็นถึงศักยภาพทางการเมืองของการต่อสู้อย่างมีประสิทธิภาพ “ไรส์คลธรรม” เขายืนยันว่า “จะให้ชีวิตของท่านเป็นทัวร์เด็กขวางและหยุดจักรกลนั้นเสีย” เมื่อพูดถึงการต่อสู้เพื่อแปรเปลี่ยนเจตจำนงที่จะยอมเข้าคุก ในฐานะวิธีการต่อสู้กับลักษณะนิยมทางใน

สหรัฐอเมริกา เขากล่าวท่อไปว่า “ชนาลุ่มน้อยนั้นเรื่องงานเมื่อต้องทำงานชนาลุ่มใหญ่ ถึง จุดนั้นแล้ว ก็ไม่เป็นแม่กระภังชนาลุ่มน้อย แต่ชนาลุ่มน้อยนั้นจะเข้มแข็งไม่มีอะไรท้านทานได้ เมื่อคั้งสิ่งต่าง ๆ ด้วยความของตัวเอง” เขายังคาดหวังว่า แม้ข้าราชการของผู้ปกครองนั้น ก็ยังอาจใช้วิธีดื้อเพ่งได้ด้วย “เมื่อประชาชนพลเมืองปฏิเสธที่จะให้การยอมรับและนายทหาร ลาออกจากตำแหน่งงานของตนเองแล้ว การปฏิวัติสำคัญ”^{๑๐}

ข้อถกเถียงของตลอดสหอยใน “จากหมายถึงชาวเชินดู” ที่ว่าการที่อังกฤษปกครอง อินเดียได้นั้น ก็เพราะการยอมรับอยู่ให้อ่าน saja และการให้ความร่วมมือของคนอินเดียเองนั้น ก็ถือกันว่าทำให้คนธีประทับใจเป็นอันมาก อย่างไรก็ตาม ในแง่ผลทางการเมืองแล้ว การใช้ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงโดยขบวนการกรรมการและในการต่อต้านกับผู้ปกครองทั่งค้านนี้ มีความสำคัญมากกว่าคนอย่างทอโร หรือตลอดสหอยเสียอีก

กลุ่มที่ ๔ ซึ่งมีส่วนเสริมสร้างพัฒนาการให้แก่ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงก่อนสมัย คานธีอย่างไม่รู้ตัวไม่มากก็น้อย ก็คือผู้ดักค้านระบอบเผด็จการ ซึ่งไม่ได้มาจากต่างประเทศ แต่เกิดขึ้นภายในประเทศของตนเอง ผลอันสำคัญยิ่งจะเห็นได้ชัดเจนจากการปฏิวัติรัสเซียซึ่ง ล้มเหลวใน ค.ศ. ๑๙๐๕ กรณีนี้สมควรที่จะได้รับการศึกษาวิจัยและวิเคราะห์อย่างละเอียดและ รอบคอบกว่านั้น บทเรียนที่ได้จากปฏิวัติล้มเหลวนี้ อาจจะลึกซึ้งเกินกว่าคำอธิบายที่ให้กัน อยู่ที่ว่า “สถานการณ์ยังไม่สุกงอม” หรือที่ว่าจำต้องมีการปฏิวัติตัวความรุนแรงอย่าง เต็มรูป

๔. กรณีเดือนเมษายนศตวรรษที่ ๒๐

การกล่าวอย่างกว้าง ๆ เกี่ยวกับธรรมชาติของปฏิบัติการไร้ความรุนแรง และการ สำรวจในทางประวัติศาสตร์อย่างคร่าว ๆ นั้น หากเสริมด้วยตัวอย่างการต่อสู้โดยมีหลักฐาน ข้อมูลในบางกรณีที่เกิดขึ้นในช่วงศตวรรษที่ ๒๐ นี้ อาจจะช่วยให้เห็นข้อเท็จจริงและมีเนื้อหา ทางการเมืองเพิ่มขึ้น กรณีทัวอย่างนี้จะเริ่มทึ้งจากการปฏิวัติรัสเซียใน ค.ศ. ๑๙๐๕

๑) อาณาจักรรัสเซียใน ค.ศ. ๑๙๐๕-๑๙๐๖^{๑๑} อาณาจักรรัสเซียเคยปกครอง โดยพระเจ้าชาร์ลส์ที่ ๑ ในเวลาสิทธิ์ของพระองค์ในการปกครองนั้น สั่นสะเทือนด้วยความไม่ สงบภายใน และการพ่ายแพ้อย่างหมครูปในสหกรรมรัสเซีย-ญี่ปุ่น หลายปีก่อน ค.ศ. ๑๙๐๕ ก็ปรากฏว่ามีความไม่สงบพอกใจ ในหมู่ชาวนา กรรมกร นักศึกษาและบุญญาชนเป็นอันมาก

ผู้คนเรียกร้องมากขึ้น ให้มีรัฐบาลที่เป็นทัวแทนของประชาชน และได้เกิดการนัดหยุดงานโดยกรรมการอุตสาหกรรมแล้ว

ในเดือนมกราคม ก.ศ. ๑๙๐๕ ประชาชนหลายพันคนเดินขบวนอย่างสงบไปยังพระราชวังฤดูหนาว ที่เมืองเช่นท์ปีเตอร์สเบิร์ก เพื่อเสนอขอเรียกร้องเล็ก ๆ น้อย ๆ ต่อพระเจ้าชาร์ แต่ยังรักษาไว้กลับบินเข้าในฝุ่น ผู้คนกว่าร้อยล้านตายลง และอีกกว่า ๓๐๐ คน ได้รับบาดเจ็บ วันนั้นเป็นวันที่รุ่งขึ้นกันต่อกันในนามของ “วันอาทิตย์นองเลือด” การปฏิวัติซึ่งส่วนใหญ่ได้รับความรุนแรงก็เกิดขึ้นตามมาโดยอัตโนมัติ มีการใช้ความรุนแรงอยู่บ้างเหมือนกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งโดยพวกชาวนา แต่การต่อสู้เป็นเวลากว่าปีนั้น ส่วนใหญ่ก็ปราบปรามในรูปปฏิบัติการไร้ความรุนแรงอย่างหลากหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการหยุดงาน การนัดหยุดงานขนาดใหญ่ซึ่งทำให้กรุงเช่นท์ปีเตอร์สเบิร์ก มองโก ภารรัฟและระบบการคมนาคมทั่วโลก เป็นอัมพาตไปนั้น เป็นเพียงรูปแบบที่ชาติเจนของการต่อต้าน (รูปแบบเหล่านี้จะได้อธิบายต่อไปในบทต่อ ๆ ไป) จังหวัดหลายจังหวัดและชนชาติหลายสัญชาติได้ตัดตอนของอุกากร ควบคุมของระบบชำระและจัดการรัฐบาลซึ่งเป็นอิสระขึ้น

มาถึงเดือนตุลาคม พระเศษทั้งพระเศษก็เป็นอัมพาต ในที่สุดพระเจ้าชาร์ ก็ออกคำประกาศเดือนตุลาคม ยอมให้มีสภานิติบัญญัติที่ได้มาจากการเลือกตั้ง ซึ่งเป็นที่ยอมรับว่าแม้จะไม่สมบูรณ์แต่ก็มีอำนาจพอสมควรเช่นกัน นี่เป็นสิ่งซึ่งพระเจ้าชาร์ เคยทราบว่าจะไม่กระทำเป็นอันขาด อย่างไรก็ตามการปฏิวัติก็ดำเนินต่อไป หนังสือพิมพ์วารสาร และนิตยสารต่าง ๆ ไม่เอ้าใจใส่กับการควบคุมตรวจสอบข่าวสารเดือย่างใด สถาบันกรรมการ เทบโตชั้นอย่างรวดเร็ว สภานิติบัญญัติที่ริบอฟ กลายเป็นองค์กรประชาชนที่ซ้อนกับรัฐบาล และเป็นทัวแทนของประชาชนมากกว่าระบบการปกครองที่จัดตั้งขึ้นมา ไม่มีการขับถ่ายอย่างจำกัด ในบรรดาทหาร และพวกทหารเรืออยู่ก่อนแล้ว ความภักดีของกองทัพก็ลดทอนลงไป และความสืบเนื่องหรือการล้มลุกของระบบการปกครองนั้น ก็ขึ้นอยู่กับการพยายามซื้อพังหรือการขับถ่ายในระดับกว้างของทหารนั่นเอง นักประวัตศาสตร์ผู้หนึ่งรายงานว่าถึงจุดนี้ กว่า ๒ ใน ๓ ของกองทัพรัสเซียในปัจจุบันเป็นกองกำลังที่พิ่งพามาได้

ในระหว่างที่มีการนัดหยุดงานอย่างกว้างขวางนี้เอง พากบลเชวิกและเมนเชวิก ก็ประสบความสำเร็จในการขับกันให้สภาริบอฟของมอสโควิยอมรับแผนการที่จะแปรการนัด

หยุดงานทั่วไปของกรมอสโตรในเดือนกันยายน ๑๙๐๕ ให้เป็นการลูกซื่อด้วยกำลังรับเมื่อเผชิญกับความรุนแรงของพวกรบ ซึ่งคุกคามชีวิตของตนเอง พวกรหารในมอสโตรกลับมาเชื่อฟังคำสั่งกันแน่นใหญ่ และการลูกซื่อด้วยความรุนแรงก็ถูกดูดขี้ลงไป ระบบการปกครองก็เข้าชัยชนะดังกล่าวเป็นจุดเริ่มต้นแห่งการที่ให้ขบวนการปฏิวัติ บรรดาผู้ด้วยดุลย์ดองยังต้องเผชิญกับบัญชาหื่น ๆ อีก แต่นักประวัติศาสตร์ที่สำคัญส่วนใหญ่ มองการพ่ายแพ้ของการลูกซื่อในมอสโตรว่า เป็นจุดเริ่มต้นแห่งจุดจบของการปฏิวัติ ก.ศ. ๑๙๐๕

ยังมีการต่อสู้รุนแรงอีกต่อไปในปี ก.ศ. ๑๙๐๖ การโคนันมาระบบทาริปไทยของพระเจ้าชาร์ลส์เลื่อนออกไป จนกระทั่งการปฏิวัติในเดือนกุมภาพันธ์ ก.ศ. ๑๙๑๗ ทำให้พระราชการเมืองซึ่งประกาศการปฏิวัตินั้นแปลกใจเป็นอันมาก เช่นเดียวกับเมื่อ ก.ศ. ๑๙๐๕

การต่อสู้ของคนรัชท์เริ่มขึ้นในอาฟริกาใต้เมื่อ ก.ศ. ๑๙๐๖ ต่อท้านกับการกดขี่ของพวกรินเนอร์ที่กระทำการต่อชาวดินเดีย และดำเนินต่อไปในอินเดียเมื่อเข้ากลับบ้านเมื่อ ก.ศ. ๑๙๑๕ จนกระทั่งเข้าถูกกลับสังหารใน ก.ศ. ๑๙๔๘ บทเรียนทางประวัติศาสตร์นั้นสำคัญจะได้พิจารณาต่อไปข้างหน้า อย่างไรก็ตามจุดสำคัญก็คือ คุณปการของฝ่ายที่อยู่นอกแนวทางคนที่มีต่อพัฒนาการแห่งปฏิบัติการแบบไร้ความรุนแรง ตลอดจนศักยภาพทางการเมืองนั้น ยังดำเนินต่อมาแม้กระทั่งการต่อสู้ของคนรัชท์ได้เริ่มขึ้นแล้ว

(๒) เบอร์ลิน ก.ศ. ๑๙๒๐^{๓๗} การรัฐประหารของฝ่ายขวานำโดยคัป ที่กระทำต่อสาธารณรัฐไว้มาร์แห่งเยอรมัน เมื่อเริ่มต้นขึ้นนั้น ถูกกลั่นล้างไปด้วยปฏิบัติการไร้ความรุนแรง ปฏิบัติการดังกล่าวได้ดำเนินไปเพื่อสนับสนุนรัฐบาลที่ชอบธรรม หลังจากที่รัฐบาลนั้นได้ลี้ภัยไปจากเบอร์ลินแล้ว เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นโดยมิได้มีการเตรียมการหรือฝึกฝนไว้ล่วงหน้าก่อน เป็นเรื่องน่าสนใจ ถึงแม้ว่าฝ่ายรัฐประหารนั้นเองก็ค่อนข้างจะเป็นมือสมัครเล่น และการต่อต้านที่ดำเนินไปก็มิใช่ทั้งแบบที่สมบูรณ์แต่อย่างใด กรณีนี้ยังเป็นตัวอย่างชี้ให้เห็นว่าปฏิบัติการไร้ความรุนแรงนั้นอาจใช้เพื่อพิทักษ์รักษาระบบการปกครอง หรือระบบการเมือง เช่นเดียวกับที่จะใช้ต่อต้านระบบการปกครองหรือระบบการเมือง

ทั้งแต่นั้นมาแล้ว สาธารณรัฐไว้มาร์ใหม่ต้องเผชิญกับความยากลำบากอย่างมหาศาล สืบเนื่องจากการพ่ายแพ้สูง ได้แก่บัญชาความยุ่งยากทางเศรษฐกิจ ความไม่สงบทางการทหาร และความพยายามที่จะก่อปฏิวัติภายใน ไขหรือสถานการณ์ทั้งกล่าว ดูจากเหตุร

วูลฟ์กัป คัป (Dr. Wolfgang Kapp) และนายพลโอล์ฟร์ เวลเตอร์ ฟอน ลุตวิตซ์ (Freiherr Walter Von Luttwitz) ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากนายพลอิริก ฟอน ลูเดนดอร์ฟ (Erich Von Ludendorff) และนาทหารของกองทัพบกอีกมากมาย ให้ร่วมกันวางแผนทำการรัฐประหารโดยพวกฝ่ายขวาสนับสนุนราชบัตรีไทย ในวันที่ ๑๐ มีนาคม ก.ศ. ๑๙๒๐ นายพล ลุตวิตซ์ก็นำคำขาดไปยื่นต่อประธานาธิบดีเฟรดริก อีเบิร์ต (Friedrich Ebert) รัฐบาลปฏิเสธคำขาดดังกล่าว และก็เป็นที่แน่นอนว่า จะมีการพยายามก่อการรัฐประหาร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม กุสตาฟ โนสก์ (Gustav Noske) ได้เตือนลุตวิตซ์ว่า ถ้าหากมีการขัดขืนคำสั่ง และมีการใช้กำลังทหารเพื่อพยายามจะโค่นล้มสาธารณรัฐแล้ว รัฐบาลก็จะจัดการให้มีการนัดหยุดงานทั่วไปสื้น จากการพบปะกับนายพลทั้งหลายแสดงให้เห็นว่า คนเหล่านี้ไม่ประสงค์จะใช้กำลังทหารเพื่อเอาชนะการรัฐประหารของฝ่ายขวา พวกราษฎรจะไม่ครุ่นคันปักป้องสาธารณรัฐ ในวันเดียวกันคือวันที่ ๑๒ มีนาคม ฝ่ายรัฐประหารเริ่มเดินขบวนเข้าสู่กรุงเบอร์ลิน ถึงแม้มีการเตรียมการเพียงเล็กน้อย เจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าข้างฝ่ายก่อการ เป็นที่สงสัยกันอย่างมากว่าทัพรของรัฐบาลจะยิงทหารที่เดินมาจากการของพลบอด剔 รัฐบาลอีเบิร์ต ได้หลบออกจากเบอร์ลินโดยไม่มีการต่อสู้ โดยเดินทางไปเดรสเดนก่อนแล้วก็เดินทางต่อไปยังสตุตการ์ต เบอร์ลินถูกยึดในวันเสาร์ที่ ๑๓ มีนาคม ฝ่ายก่อการประกาศจัดตั้งรัฐบาลใหม่ แต่อย่างไรก็ตามรัฐบาลต่าง ๆ นั้นได้รับคำสั่งจากรัฐบาลอีเบิร์ตให้ปฏิเสธที่จะให้ความร่วมมือทั้งมวลแก่ระบบการปกครองของคัป และให้ชั่งความสัมพันธ์กับรัฐบาลที่ซบด้วยกันอย่างเด่นนั้น

เมื่อหน่วยกึ่งทหารอิสระได้ยึดสำนักงานของหนังสือพิมพ์ฝ่ายรัฐบาล ๒ ฉบับในบ่ายวันอาทิตย์ เจ้าหน้าที่พิมพ์ในเบอร์ลินทั้งหมดก็ไม่ทำงาน คนงานอื่น ๆ ในเบอร์ลินเป็นพันเป็นหมื่นกันเดินหยุดงานพร้อมกันหมด ต่อมาในวันอาทิตย์นั้นเอง ก็มีประกาศเรียกให้ดำเนินการนัดหยุดงานทั่วไปต่อท้านรัฐประหาร ลงนามโดยสมาชิกคณะกรรมการบริหารของพระองค์เป็นประธานาธิบดีไทย และสมาชิกพระองค์ดังกล่าวซึ่งอยู่ในคณะกรรมการทรีอีเบิร์ต . “มืออยู่ที่เดียวเท่านั้นที่จะบังคับการกลับมาของนายทรีอีเบิร์ต” นั่นคือการทำให้ชั่วทางเกรชฐานะที่ทั้งมวลเป็นอัมพาตไปสื้น จะต้องไม่มีมือแม่สักข้างเดียวที่ขยับ จะต้องไม่มีคนงานแม่สักคนเดียวที่จะให้ความช่วยเหลือทั่วผู้แพ้จากการฝ่ายทหาร จะต้องมีการนัดหยุดงานทั่วทั้งประเทศไปหมด

ตลอดแนว”^{๑๕} การนัดหยุดงานทั่วไปครั้งนี้มีค่านงานจากทุกกลุ่มการเมืองและกลุ่มศาสนาให้การสนับสนุน (อย่างไรก็ตาม ตอนแรกพวกคอมมิวนิสต์ปฏิเสธที่จะให้การสนับสนุนการนัดหยุดงาน) ไม่มี “บริการที่สำคัญ” ใดๆ เลยที่ได้รับการยกเว้น ดังที่ได้บรรณนาไว้ในบทที่ ๑ แล้ว แม้กระหึ่งทั่วข้าราชการของก็ไม่ให้ความร่วมมือ ฝ่ายของคป ชาติเงิน และข้าราชการธรรมดาก็ไม่ให้ความร่วมมือ หรือไม่เช่นนั้นก็ปฏิเสธที่จะมาเป็นผู้นำกระบวนการต่างๆ ภายใต้ระบบปกครองของคป ซึ่งไม่สามารถได้รับการร่วมมือจากการบูรณาการภายในได้เลย กรรมการทงหลายก็พยายามจะใช้อิทธิพลต่อกองทหารของพวกคป

ในวันที่ ๑๕ มีนาคม รัฐบาลอีเบิร์ตกับปฏิเสธข้อเสนอประนีประนอม นับวันก็ยังเห็นได้ว่า อำนาจของฝ่ายยึดครองในเบอร์ลินนั้นมีอยู่ทุกที่ ผู้บังคับบัญชาของพับกบังส่วนหันกลับมาแสดงความภักดีต่อรัฐบาลอีก เครื่องบินได้ปะรำโดยจ่าหัวว่า “การถล่มสลายของระบบเผด็จการทหาร” การนัดหยุดงานยังดำเนินต่อไป ถึงแม้ว่าจะมีการชุมนุมอย่างรุนแรงและมีการยิงกันตายเกิดขึ้นจริงๆ เช้านั้นที่ ๑๗ ตำรวจรักษาความปลอดภัยในเบอร์ลินก็เรียกร้องให้คปถอยออก

ในท่อเวลาต่อมาในวันเดียวกัน คปก็ได้ลาออกจากเบอร์ลิน และได้หนีไปยังสวิตเซอร์แลนด์ ปล่อยให้นายพลเอกลุตวิทซ์เป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุด ได้เกิดการประทกนอย่างนองเลือดในหลายๆ เมือง เย็นวันนั้นผู้ก่อการส่วนใหญ่ก็หนีไปจากเบอร์ลิน โดยรวมชุดพลเรือนไป และนายพลเอกลุตวิทซ์ก็ได้ลาออกจากตำแหน่งใหม่ของเขาวันรุ่งขึ้นกองพลบล็อกซ์ ซึ่งเวลานั้นอยู่ใต้คำสั่งของรัฐบาลอีเบิร์ต ได้เดินทางออกจากเบอร์ลิน แท็กม้าเรืองรองที่จะยิงและฆ่าพลเรือนบางคนซึ่งได้ล้อเลียนพວກทหาร การรัฐประหารถูกทำลายล้มล้างไป และสารบารณรัฐไม่รวมกันอีกต่อไป แต่ยังไงก็ตามรัฐประหารถูกทำลายล้มล้างไป เพราะมีความขัดแย้งนองเลือดกันระหว่างกองทัพรัฐบาลและกองกำลังทีดิอาวุธ “ฝ่ายแดง” ในเรนเนนด์ ซึ่งทำให้ผู้คนล้มตายลงมากมาย

พันโทกุสสปีด ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญการรัฐประหารได้ใช้ให้เห็นถึงบทเรียนสำคัญที่ได้จากการรัฐประหารของคปว่า หลังจากได้ยึดกุมกุลໄกของรัฐบาลแล้ว ผู้ก่อการจะต้อง “ได้รับการยินยอมพร้อมใจจากฝ่ายบริหารของตนเองอย่างน้อยที่สุดเท่าที่จำเป็น”

“การรัฐประหารของคปนั้นเป็นจากหนึ่งในประวัตศาสตร์ที่ใช้ให้เห็นถึงการสนับสนุน

โดยประชาชนอย่างชัดเจนที่สุด ด้วยความตึงใจและเป้าประสงค์ทั้งหลายทั้งปวงนั้น การรัฐประหารดูจะประสบความสำเร็จ แต่การรัฐประหารก็ต้องถูกทำลายล้างไปส่วนใหญ่ เป็น เพราะประชาชนไม่ยอมเชือพึงรัฐบาลใหม่นั่นเอง”^{๑๕}

นักประวัติศาสตร์เยอรมันเรื่องนาม อีริก ไอก์ ก็ได้สรุปว่า “การนัดหยุดงานนั้นทำให้การรัฐประหารของคปและพวกพนักงานภายในเวลาเพียง ๔ วันเท่านั้น เนื่องจากเครื่องมือสามัญของรัฐเป็นสิ่งจำเป็นและพึงประสงค์ของผู้บริหาร ดังนั้นการแทรกแซงโดยตรงและการหันหน้าของประชาชน จึงสามารถช่วยรักษาสาธารณรัฐไว้ได้ในเวลาไม่นาน”^{๑๖}

๓) การต่อสู้ของแคว้นรุ่ห์ ค.ศ. ๑๙๒๓^{๑๗} หลังจากการต่อต้านการรัฐประหารของคปแล้ว ก็มีการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงเพื่อสนับสนุนรัฐบาลที่ชอบธรรมอีกรอบหนึ่งนั้น นั่นคือการต่อต้านของชาวเยอรมันในแคว้นรุ่ห์ ค.ศ. ๑๙๒๓ คัดค้านการยึดครองของฝรั่งเศสและเปลี่ยนม ระหว่างการต่อสู้ที่นาทีนี้ พากษพันธ์กรรมการ นักอุตสาหกรรม ข้าราชการเยอรมัน เจ้าหน้าที่ และผู้คนอื่นๆ มากหลาย ได้ปฏิเสธที่จะให้ความเชื่อพึงและความร่วมมือกับระบอบที่มายึดครองแผ่นดินของตนไว้ การปราบปรามกดขี่ของฝรั่งเศสก์รุนแรงเป็นอันมาก

นอกเหนือจากการไม่ให้ความร่วมมือแล้ว สถานการณ์ยังสับสนวุ่นวาย เป็น เพราะมีการพยายามบ่อนทำลายด้วยรูปแบบต่างๆ กันในหลายระดับนั้น และที่เยอรมันในเวลาหนึ้นก็กำลังประสบปัญหาทางเศรษฐกิจอย่างรุนแรง สภาวะทางเศรษฐกิจของประเทศกำลังประสบภัยจากสถานะอนิวัติของอุตสาหกรรมและเมืองถ่านหินในส่วนอื่นของเยอรมัน เช่นเดียวกับที่ประสบปัญหานี้เนื่องจากการให้การสนับสนุนแก่พวกต่อต้านค่ายเงินที่ไร้หลักประกัน

มักถือกันทั่วไปว่า การต่อสู้ของแคว้นรุ่ห์นั้นเป็นความล้มเหลว อย่างไรก็ตาม ฝรั่งเศสก์พบว่าการควบคุมแคว้นรุ่ห์และคุกชับทรัพยากรและผลผลิตของแคว้นรุ่ห์นั้นทั้งประสบอุปสรรคทางการค้า จนกระทั่งค่าใช้จ่ายในความพยายามดังกล่าวที่นั้น มีมูลค่าเกินกว่าผลได้ทางเศรษฐกิจ รัฐบาลฝรั่งเศสมั่นคง ส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะความไม่พอใจของคนฝรั่งเศสในประเทศต่อการปราบปรามกดขี่อย่างรุนแรง ที่เจ้าหน้าที่ทหารของฝรั่งเศสกระทำการต่อแคว้นที่ตนยึดครอง กองทัพฝรั่งเศสพยายามแยกแคว้นรุ่ห์ หลังจากรัฐบาลเยอรมันทดลองยินยอมที่จะเลิกต่อสู้ด้วยความนึงเฉยถั่งกล่าว อัตราส่วนแห่งความสำเร็จและล้มเหลวนั้น คุ้มค่ามากกันอยู่

๔. คุณปัจการของงาน

งานนี้เป็นบุคคลผู้ซึ่งมีคุณปัจการสำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์การต่อสู้แบบไร้ความรุนแรง ด้วยการทดลองใช้วิธีต่างๆ ในทางการเมืองได้แก่ การไม่ให้ความร่วมมือ การค้อเพ่ง และการท้าทายต่อผู้ปกครองที่ควบคุมอยู่ ทั้งนี้เพื่อเปลี่ยนแปลงนโยบายของรัฐบาล และทำให้ระบบการปกครองอ่อนกำลังลง ลักษณะของวิธีการดังกล่าววนซ้ำอย่างมาก แล้ววิธีปฏิบัติก็ถูกทำให้ชัดเจน มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น โดยอาศัยการทดลองเหล่านี้ ในบรรดาการแก้ไขปรับปรุงวิธีการที่งานนี้นำเสนอไว้นั้น จุดสำคัญได้แก่ การให้ความสนใจเป็นพิเศษเกี่ยวกับกฎหมายและกลยุทธ์ การใช้รูปแบบความไม่รุนแรงที่หลากหลายและชาญฉลาดยิ่งกว่าเดิม การจงใจนำอาชญากรรมทางการเมืองของมวลชน เข้ามาเกี่ยวข้องกับปัจสกานแห่งอหิธรรมอย่างไรก็ตาม สำหรับผู้เข้าร่วมกระบวนการต่อสู้ของงานนี้ ความสมัพันธ์ระหว่างปัจสกานแห่งอหิธรรมและการต่อสู้ของประชาชนส่วนใหญ่นั้นไม่ได้มีลักษณะสูงสุดเป็นส่วนตัวแต่อย่างใด และคนส่วนใหญ่ก็เข้ามายังต่อสู้ร่วมมือกัน เพราะเขามองวิธีการดังกล่าวเป็นการต่อสู้ที่มีประสิทธิภาพเหนือกว่า ผลของปฏิบัติการของงานนี้ ทำให้วิธีการเหล่านั้นมีชีวิตชีวามากขึ้น มีพลวัตสูงขึ้น ด้วยความร่วมมือของเพื่อนฝูง มิตรในทางการเมือง และสายชาวอินเดียในกรณีความขัดแย้งต่างๆ ทั้งในอาฬาราใต้และในอินเดีย งานนี้ได้แสดงให้เห็นว่า การต่อสู้แบบไร้ความรุนแรงนั้น สามารถจะมีประสิทธิภาพทางการเมืองในระดับกว้างได้เช่นกัน

งานนี้ได้อาศัยแนวทางอหิธรรม แก้ปัญหาภายในของอินเดียเช่นเดียวกับเพื่อที่สู้การยึดครองประเทศอินเดียโดยองค์กร และเขาก็กระตุ้นให้ผู้อ่อน懦ทำการทำงานของเดียวกัน การใช้สัตยาคาระที่ เพื่อแก้ปัญหาท้องถิ่นที่มีชื่อเสียงเกิดขึ้นที่วิภูทในอินเดียได้ เมื่อ ค.ศ. ๑๙๗๕ และ ๑๙๘๕ บรรดาผู้สนับสนุนงานนี้ได้ร่วมมือกันต่อสู้เพื่อสิทธิของพวากันชาติ ได้มีการพยายามเปลี่ยนแปลงทัศนคติและความรู้สึกของพวากันชาติที่เกรงครั้นในประเทศอย่างมาก กรณีนี้แสดงให้เห็นชัดมากถึงความจำเป็นในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติแทนที่จะบังคับคู่กรณี ซึ่งเป็นสิ่งที่งานนี้เน้นอยู่เสมอ อย่างไรก็ตาม การยဏันที่การเปลี่ยนแปลงทัศนคตินั้น ไม่ได้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยปกติในปฏิบัติการไร้ความรุนแรง และกรณีดังกล่าววนซ้ำไม่ใช่กรณีที่เป็นลักษณะทั่วไปของการต่อสู้ในแบบของงานนี้ อย่างไรก็ตาม กรณีนี้มีความสำคัญยิ่ง เพราะเป็นความพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงทัศนคติของกลุ่มที่อยู่ตรงข้าม ถึงแม้ว่าจะมี “ระยะ

ห่างทางสังคม” ระหว่างพวกราหมณ์ และพวจันทากลอยู่อย่างมากมายก็ตาม

๑) วิกิม ศ. ๑๙๒๔-๑๙๒๕^{๙๙} ในวิกิม ทราวานคร (Travancore) ซึ่ง

เป็นรัฐหนึ่งที่มีพระราชาชาวอินเดียปกครองแทนชาวอังกฤษนั้น เป็นเวลานับศตวรรษที่พวkJ
จันทากล ถูกห้ามให้ใช้ถนนสายหนึ่ง ซึ่งมุ่งตรงไปยังที่อยู่อาศัยของคนเหล่านี้ ทั้ง เพราะ
ถนนสายนั้นฝาโนบส์พราหมณ์ที่เคร่งครัดแห่งหนึ่ง ใน ศ. ๑๗๒๔ กลุ่มนักปฏิรูปวรรณะ
สูงชាយินดูบ้างคนก็ได้เริ่มดำเนินการหลังจากปรึกษา กับคานธีแล้ว คนกลุ่มนี้เดินผ่านถนน
นี้ไป แล้วไปหยุดอยู่หน้าโนบส์พราหมณ์ ร่วมกับมิตรชาวจันทากลของเข้า พวจันดูที่เคร่ง
ครัดบ้างคนได้ทำร้ายร่างกายคนเหล่านี้อย่างรุนแรง และผู้เดินบนถนนบ้างคนถูกจับกุมมีโทษ
จำคุกอย่างสูงถึง ๑ ปี เดียว จากนั้นาสามัครจำนวนมากก้มหน้าสูบกิม จากทั่วทุกท้องถิ่น
ของอินเดีย รัฐบาลของมหาราชา ก็ไม่ได้ใช้การจับกุมต่อไป หากแต่สั่งให้กองตำรวจนำมือให้
พวgnakปฏิรูปเข้ามาใช้ถนนคั่งกล่าว เพราะจะนั่งกองตำรวจคงเดาขวางถนนเอาไว้ นัก-
ปฏิรูปก็ยืนอยู่ตรงนั้นในลักษณะแห่งการสวัดภานาเรียกร้องตำรวจออมให้พวkJเดินผ่านถนน
ไป คนทั้งสองกลุ่มมีการจัดตั้งเป็นผลักด้วยวันและผลักด้วยคืน นักปฏิรูปได้ประกาศด้วย
ตนเองจะใช้อหิงสธรรม และปฏิเสธที่จะถอยหลังออกไป จนกว่าพวกราหมณ์จะยอมรับสิทธิ์
ของคนจันทากลที่จะใช้ถนนคั่งกล่าว การเดินบนถนนเดือนผ่านไปและจำนวนของนักปฏิรูปและจิต
วิญญาณของพวkJ บางครั้งกhanสูง บางคราวก็ตกต่ำ เมื่อคุณพนั่งรายมาถึง ถนนก็มี
น้ำท่วมเจ็บนองไปทั่ว คนเหล่านี้ก็ยืนอยู่กับที่ แต่กลดผลักด้ลงมาเหลือผลักละ ๓ ชั่วโมง
น้ำขึ้นสูงถึงไม้ล ตำรวจนั่งรวมตัวกันเบ็นແ胄วนอกพวจันทากลนั่นก็ต้องอาศัยเรือ

และเมื่อรัฐบาลได้ยกเลิกการขวางถนนไว้ พวgnakปฏิรูปก็ยังปฏิเสธที่จะเดินไป
ข้างหน้า จนกว่าพวจันดูผู้เคร่งครัดทั้งหลายจะได้เปลี่ยนทัศนคติของตน หลังจากเวลาผ่านไป
ถึง ๑๖ เดือน พวกราหมณ์ก็กล่าวว่า “เรามีอำนาจที่จะเสียงงานซึ่งมีต่อเราได้ และ
เรารักพร้อมแล้วที่จะรับชาวจันทากลทั้งหมด” กล่าวกันว่ากรณีนี้ผลผลกระทบทางเทือนไปทั่ว
อินเดียและส่วนช่วยในการยกเลิกข้อจำกัดที่ทำองเดียวกันในที่นั่น ๆ และทำให้การต่อสู้เพื่อ
ปฏิรูประบบวรรณะนั้นมีพลังเข้มแข็งขึ้น

๒) ทฤษฎีแห่งอำนาจของคานธี อย่างไรก็ตาม คานธีนั้นมีชื่อเสียงเนื่องจาก
การท่องสักก์การปกครองของอังกฤษมากกว่า เขาได้ปฏิบัติงานโดยอาศัยทัศนคติพื้นฐานในเรื่อง

เกี่ยวกับอำนาจ และวิธีการแก้ความขัดแย้งที่ขาดชั้นใหม่และเรียกว่า สัมยាខเราะห์ นั้น คงอยู่บนทฤษฎีแห่งอำนาจที่ว่า “การใช้สัมยាខเราะห์ในการเมืองนั้น มีพื้นฐานอยู่บนคติพจน์ที่สำคัญที่สุดที่ว่า รัฐบาลของประชาชนนั้นเป็นไปได้ตราบเท่าที่ประชาชนยินยอมพร้อมใจ ไม่ว่าจะโดยมีสำนึกหรือประสาจากสำนึกที่จะถูกปักปกรองก์ตาม”^{๔๕} ความนิยมเป็นรา圭ฐานสำคัญของหลักการพนฐานแห่งยุทธศาสตร์โดยรวมของคานธี

ในทัศนะของคานธีนี้ ถ้าหากการดำรงรักษาระบบการปกครองไม่ยั่งยืน และไม่เป็นประชาธิปไตยนั้น ขึ้นอยู่กับการให้ความร่วมมือ การยอมจำนน และการยินยอมเชือพึงของมหาชนแล้ว วิธีการเปลี่ยนแปลงระบบการปกครอง หรือล้มล้างระบบการปกครองดังกล่าวก็อยู่ที่การไม่ให้ความร่วมมือ การแข็งข้อ และการต่อต้านของประชาชนนั้นเอง เขาเน้นใจว่า สิ่งเหล่านี้สามารถจะดำเนินไปได้โดยมิต้องใช้ความรุนแรงเชิงกายภาพ และแม้กระหึ่งโดยไม่ต้องมีความรู้สึกเป็นศัตรุต่อคู่กรณีแต่อย่างใด ในใบปลิวที่เขียนขึ้นสมัยแรก ค.ศ. ๑๙๐๙ ชื่อ ชินด์สวาราช (Hind swaraj) หรือ การปกครองตนเองของอินเดีย นั้น คานธีได้อธิบายถึงทฤษฎีการควบคุมอำนาจทางการเมืองของเขาว่าในยุคหนึ่งที่เขียนไปถึงผู้ปกครองอังกฤษว่า

ท่านมีทรัพยากรทางทหารอันมห戢 ผลลัพธ์ทางเรือของท่านก็ไม่มีผู้ใดสู้ หากเราจะประสงค์จะต่อสู้ กับท่าน ตัวยิ่งซึ่งหันแล้ว เรา ก็ไม่สามารถจะกระทำได้ หากข้อเสนอดังกล่าวขึ้นทัน ไม่เป็นที่ยอมรับ ของท่านแล้ว เรา ก็ยิ่งที่จะเล่นบทของผู้ดักปักของ หากท่านประสงค์ ท่านอาจจะตัดเราออกเป็นชน ๆ ก็ได้ ท่านอาจจะทำลายเราออกเป็นเสียง ๆ ด้วยมันใหญ่ของท่าน แต่หากท่านทำการซึ่งเป็นปฏิบัติที่ต่อเจตนาตน ของพวกเรา เรา ก็จะไม่ช่วยท่าน และเราจะรู้ว่าหากปราสาห์ความช่วยเหลือของเราแล้ว ท่านไม่สามารถจะ ก้าวไม่ข้างหน้าได้แม้แต่ก้าวเดียว^{๒๐}

มติอันหนึ่งซึ่งคานธีเป็นผู้ร่วงและได้รับการยอมรับโดยคณะทำงานมวลอินเดียของพระคุณเงียร์ เหงชาติอินเดีย และได้ผ่านที่ประชุมสามารถณ์ในวันซึ่งพระคุณเงียร์ประทานว่า เป็นวันแห่งเอกราช คือวันที่ ๒๖ มกราคม ๑๙๓๐ นั้น มีข้อความที่กล่าวถึงการไม่ให้ความร่วมมือ และการเพิกถอนการยินยอมอยู่ใต้อำนาจของอังกฤษ โดยสมัครใจว่า

เราถือว่าการยอมรับการปกครองแบบนี้ ซึ่งทำให้เกิดทางนະຄົນ ๔ ชน์ต่อประเทศของเรา นั้น เป็นอาชญากรรม ต่อทั้งมนุษย์และพระผู้เป็นเจ้า อย่างไรก็ตาม เราตระหนักรว่า วิธีการเพื่อให้ได้มาซึ่งอิสรภาพของเรามีอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดนั้น จะต้องไม่ใช้ความรุนแรง เพราะฉะนั้น เราจะเตรียมตัวของเรางให้พร้อมเพื่อที่จะ ถอนคนออกจากภารมีส่วนร่วมโดยสมัครใจกับรัฐบาลอังกฤษเท่าที่เราจะกระทำได้ และจะเตรียมพร้อมที่จะ ดำเนินการต่อไป รวมไปถึงการไม่ยอมเสียภาษีด้วย เรายังคงใจว่าหากเราทั้งมวลเพิกถอนความช่วยเหลือ

โดยสมควรใจ และไม่ยอมเสียภาษีอีก โดยไม่ได้ใช้ความรุนแรงกับท่าน แม้จะถูกยุ่งอย่างไรก็ตาม ก็ ประกันได้ว่าการปักครองที่ไม้มุนยธรรมนี้จะต้องพบคุณบดํา^{๒๐}

ท่องมาเป็นเดียวกัน พรรคกองเกรสแห่งชาติอินเดียขอให้คานธีดำเนินจัดการขบวน การไม่ให้ความร่วมมือและการต่อต้าน เพื่อให้ได้มาซึ่งสวรรษ นั่นคือการปักครองตนเอง การต่อสู้ศักดิ์ศรีอาชัยทฤษฎีข้างต้นเป็นฐาน ธรรมชาติขบวนของทฤษฎีนี้ คานธีได้ประกาศไว้อย่างชัดเจ้า ก่อนหน้านั้นแล้วรวม ๑๐ ปี

... การบีบบังนั้นได้กล่าวมีผลให้ของพรรคกองเกรสไม่แล้ว ขอให้ผู้ที่ไม่ให้ความร่วมมือทุกคนลงแสดง ความไม่พึงพอใจต่อรัฐบาลซึ่งตั้งตระหง่านโดยกฎหมาย การไม่ให้ความร่วมมือนั้น แม้ว่าจะเป็นนิวนการในทาง ศาสนา และศีลธรรมที่เคร่งครัด แต่ก็มีเนื้ามายล้มล้างรัฐบาลโดยง่าย เพราะฉะนั้นจึงมีการปลุกนั่น ให้ไม่พึงพอใจต่อรัฐบาล ในแผ่นดินกฎหมายอินเดีย^{๒๑}

คานธีกล่าวว่า การเพิกถอนการสนับสนุนดังกล่าว ควรจะเป็นส่วนสักกับ “ความ สามารถที่จะรักษาและเปลี่ยนในโครงสร้างสังคมไว้” โดยไม่ต้องอาศัยความช่วยเหลือของผู้ปกครอง^{๒๒} เพราะฉะนั้น วิธีการควบคุมอำนาจทางการเมืองในทศวรรษของเข้า จึงกล่าวเป็น “การไม่ให้ความร่วมมือกับระบบด้วยการเพิกถอนความช่วยเหลือ โดยสมควรใจทุกอย่างที่เป็นไป ได้ และปฏิเสธผลประโยชน์อันพึงมีพึงได้”^{๒๓} ด้วยอาชัยฐานดังกล่าว นี้ เขากำหนดโครง สร้างของ สत्यาเคราะห์ ขึ้น

แม้คานธีจะมุ่งเปลี่ยนแปลงชาวอังกฤษ แต่เขาก็ได้สร้างมายากลขึ้นมาว่า การ ต่อสู้หรือปฏิบัติการของเข้าจะเป็นทางออกที่เรียบง่ายโดยไม่อาศัยการต่อสู้ หรือไม่ใช้อำนาจแต่ อย่างใด เขาได้เขียนถึงท่านอุปราช ก่อนที่จะเริ่มการต่อสู้แบบดือแพ่ง ก.ศ. ๑๗๓๐-๑๗๓๑ ว่า นี่มิใช่การนำอาความเชื่อของคนมาปฏิบัติโดยอาศัยการต่อสู้ด้วยความเห่านั้น แต่เป็นการต่อสู้กันด้วย กำลัง ไม่ว่าจะมีศรัทธาหรือไม่มีความ สำราญอาสาจารกิจยังจะต้องพิทักษ์ผลประโยชน์และการค้าในประเทศ อันเดียของตน ด้วยกำลังอำนาจทั้งหมดที่ตนมี ดังนั้นนิเดียที่ต้องพัฒนากำลังให้เพียงพอที่จะปลดปล่อย ตนเองให้เป็นอิสระจากวางแผนแห่งมรณะนั้น^{๒๔}

การต่อสู้ของชาวอินเดียนนี้ ไม่ได้ปราภูชั้ดว่า จะต้องออกแบบในรูปของการ ไว้ความรุนแรงโดยแท้ และก็มีคันธีที่บังชี้อย่างค่อนข้างชัดเจนว่า หากไม่มีทางเลือกเชิงยุทธ ศาสตร์ของคานธีแล้ว ฝ่ายผู้ก่อการร้ายก็อาจจะเป็นผู้ปฏิบัติการหลักในกรณีนี้ (กรณีจะเป็น เช่นนี้ ถึงแม้ว่าการต่อต้านโดยไร้ความรุนแรง จะมีบทบาทสำคัญในกระบวนการปฏิบัติและ การวิเคราะห์ของพวกราชานินยมอินเดียก่อนคานธี)

รังคนาท ทิวาการ (Ranganath R. Divakar) ซึ่งมีส่วนร่วมในการท่อสู่เพื่อ
เอกสารชื่องอนเดีย และเป็นผู้เขียนหนังสือหลายเล่มเกี่ยวกับสัตยาเคราะห์ของคนธี ได้เขียน
ไว้ว่า

ที่จริงแล้วหากคนมีความต้องการนี้ เขียนนำและซักจงอินเดียให้ตนเขียนมาและมีจิตสำนึกแล้ว อินเดียคงจะใช้
วิธีการท่อสู่กับผู้คนที่ทางด้านด้วยกำลังและอาชชานายศรี... ซึ่งคงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้... จำเป็นอย่างยิ่ง
ที่จะห้องตัวส่วนใจ และในช่วงขณะนั้นเอง ท่านคนธีได้เสนออาชชานแห่งสัตยาเคราะห์อันพิเศษใน

แม้กระนั้นหลังจากที่พระคุณгерสแห่งชาติของอินเดียยอมรับแนวทางปฏิบัติของ
คนธี และมีการท่อสู่โดยไร้ความรุนแรงของมหาชนแล้ว ผู้ผู้ใดก่อการร้ายก็ยังดำเนินไป และ
การปฏิวัติความรุนแรงก็ได้รับเสียงสนับสนุนอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับ
สุภาพ จันทร์โภส ที่ได้รับเลือกตั้งเป็นประธานพระคุณгерส ค.ศ. ๑๙๓๙ ชาวරාල แห่ง^{๒๒}
ก็ยังเห็นด้วยกับสิ่งที่คนธีเสนอ แต่ความรุนแรงใน ค.ศ. ๑๙๔๘ ซึ่งนับว่าทรงกันข้าม
กับข้อเขียนที่ชาวอินเดียและชาวต่างด้วยกันที่ไว้ด้วยความซาบซึ้ง นี่คือสภาวะทางการเมือง
ที่เป็นจริง ในช่วงเวลาที่ยุทธศาสตร์ระดับกว้างขวางของคนธีได้เป็นที่ยอมรับกัน และเป็น
สภาวะแวดล้อมในช่วงเวลาที่คนธีกำลังกำหนดโครงสร้างการท่อสู่โดยไร้ความรุนแรงขึ้นมา การ
ประท้วงเพื่อเอกสารใน ค.ศ. ๑๙๓๐-๑๙๓๑ ซึ่งเป็นทัวอย่างหนึ่งของการท่อสู่เหล่านี้ เริ่มต้น
ด้วยการเดินขบวนประท้วงภาษีเกลืออันมีชื่อเสียง ซึ่งยังคงเป็นแบบฉบับของการท่อสู่โดยไร้
ความรุนแรงในระดับชาติจนทุกวันนี้

(๓) อินเดีย ค.ศ. ๑๙๓๐-๑๙๓๑ ^{๒๒} คนธีได้ร่างกำหนดโครงสร้างการเรียกร้องทาง
การเมืองและแผนการขับถ่ายความไม่รุนแรงอย่างเบ็นรูปธรรม รวมไปถึงการคุ้มแพ่งสำหรับ
การรณรงค์คัดค้าน ค.ศ. ๑๙๓๐ ข้อเรียกร้องต่ออุปราชนั้นไม่ได้เกิดผลอะไรเลย

ด้วยการมุ่นเน้นที่พระราชบัญญัติเกลือ (ซึ่งเก็บภาษีอย่างรุนแรง และผูกขาดโดย
รัฐบาล) คนธีออกเดินทางร่วมกับสานุศิษย์ โดยเดินขบวนเป็นเวลา ๖ วัน ไปสู่ชายทะเล
เพื่อกระทำการคุ้มแพ่ง ทั้งนี้โดยการทำเกลือจากน้ำทะเล นี่คือสัญญาณแห่งการขับถ่ายโดยไร้
ความรุนแรงในระดับชาติทั่วประเทศ ในขณะที่ขบวนการนี้คืบหน้าไป ก็มีการพบปะ^{๒๓}
ประชุมกันของมหาชน การเดินขบวนขนาดใหญ่ มีการประหารยแสดงความไม่พอใจรัฐบาล
ก็ซึ่งผ้าที่มาจากการต่างประเทศ และคินขบวนคัดค้านร้านขายสูราและคุกหาญยังฟัน นักศึกษา
นักเรียนก็ไม่ไปโรงเรียนของรัฐบาล มีการชักจูงชาติขึ้นและก็มีการควบคุมทางสังคมที่อยู่ก

จังหวัด มีการหยุดงานระยะสั้น ลุյจังหวัดและสถานที่ตั้งตู้ และสมัชชาต่าง ๆ ก็มาออกกันมากมาย มีการค่าว่าบริษัทหน่วยงานรัฐบาลต่าง ๆ ตลอดจนบริษัทประจำภัยระหว่างประเทศ สำนักงานไปรษณีย์โทรเลข คนจำนวนมากปฏิเสธที่จะเสียภาษี บางคนก็คืนทำแน่นที่ที่นั่นโดยได้รับ มีการโ久มที่ด้วยวิธีรักความรุนแรง และบุกยึดเกลือที่รัฐบาลครอบครองอยู่ ๆ ฯ

รัฐบาลจับคนไว้เมื่อเริ่มการประท้วง มีชาวอินเดียรวม 7 หมื่นคน (รวมทั้งผู้หญิงประมาณ ๓๐,๐๐๐ คน) ถูกจับกุมคุมขัง และกักอยู่ในค่ายกักกัน มีการทุบตีทำร้ายให้บาดเจ็บ การคุมข่าวสาร การยิง การยึดทรัพย์ การรั่งแกะ การปรับใหม่ และการห้ามการพบປະและจัดองค์กร รวมทั้งมาตรการอื่น ๆ ด้วย บางคนถูกยิงตาย ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง การทำงานตามปกติของรัฐบาลถูกกระทำอย่างรุนแรง และบรรดาผู้ที่ต้านคัดค้านนั้นเองก็ต้องประสบภัยความทุกข์ทรมานอย่างมาก ในที่สุดก็ถูกกลุ่มยุติการเผชิญหน้ากัน ภายใต้เงื่อนไขซึ่งเกิดขึ้นจากการเจรจาโดยตรงระหว่างคานธีและอปปราช

ถึงแม้จะมีการยอมให้ฝ่ายชาตินิยมบ้างก็ตาม แต่ข้อตกลงที่แท้จริงนั้น ยังทำให้รัฐบาลได้เปรียบยิ่งกว่าฝ่ายชาตินิยม อย่างไรก็ตาม ในท้ายของคานธีแล้ว จุดสำคัญอยู่ที่พลังชีวิตกำเนิดนี้ในตัวของคนอินเดียได้บ่งแสดงว่า จะปฏิเสธความเป็นเอกสารชื่อไปได้แล้ว และการเจรจาโดยตรงกับฝ่ายชนอื่นรักความรุนแรงนั้น หมายความว่ารัฐบาลก็ได้ยอมรับอินเดียว่า มีสภาพเท่าเทียมกับตน การนี้เป็นสิ่งที่ทำให้วินสตัน เชอร์ชิล รู้สึกลำบากใจเท่า ๆ กับที่ทำให้คานธีรู้สึกมึนใจยิ่งขึ้น

iyawharal เนห์รู ผู้ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นนายกรัฐมนตรีอินเดียต่อจากเชอร์ชิล เป็นผู้ครองราชในจักรวรรดิแห่งอหิssa หรือในปรัชญาของคานธี หรือคำอธิบายในทางศาสนาแต่อย่างใด อย่างไรก็ตามเขาก็เหมือนกับคนอินเดียที่มีชื่อเสียง และคนอินเดียทั่ว ๆ ไปอีกมากหลายที่กลายเป็นผู้สนับสนุน “ยุทธศาสตร์โดยรวม” แบบไร้ความรุนแรงของคานธี เพื่อขับไล่กองทัพอังกฤษออกไปจากอินเดีย และเนห์รูก็ถูกจำกัดอยู่ในเวลาหนาด้วยกระบวนการท่อสูดังกล่าว เขาเขียนไว้ในอัชชีวประวัติของเขาว่า “เราได้ยอมรับวิธีการนั้น และพร้อมคงเกรงศักดิ์อิทธิการนั้นเป็นวิธีการของตน เพราะความเชื่อในประสิทธิผลของวิธีการ คานธีได้ทำให้ประเทศไทยหนักกว่า วิธีการทั้งกล่าวไม่เพียงแต่จะเป็นวิธีการที่ถูกต้องเท่านั้น แต่ยังเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพสูงสุดในการบรรลุเป้าประสงค์ของเรา...”

นี่เป็นวิธีการที่มีผลลัพธ์อย่างยิ่ง เป็นวิธีการที่ทรงข้ามกับการยอมคนอย่างอ่อนแอก ต่อเจตนาารมณ์แห่งบรรษัช ทรงข้ามกับชื่อที่มีคุณลักษณะในทางปฏิเสธ นี่ใช้วิธีการของคน ชาดาที่หลบเลี่ยงการกระทำ แต่เป็นวิธีการของคนกล้าในการท้าทายความเป็นท่าทางชาติ และความชั่วร้ายต่างหาก^{๒๙}

๔. การต่อสู้กับนานาชาติ

การต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงภายใต้เงื่อนไขที่ยากเข็ญอย่างยิ่งเกิดขึ้นในยุโรปที่ถูก นาซียึดครอง โดยเป็นอิสระจากการดำเนินงานต่อสู้ของคนธือย่างสันเชิง การต่อสู้เหล่านี้ เกิดขึ้นภายใต้สถานการณ์สังคมโลก และเป็นการต่อสู้กับศัตรูที่ปราศจากความกรุณาใด ๆ แทบจะไม่มีข้อยกเว้นเลย บางคราว รูปแบบการต่อสู้นี้โดยไร้ความรุนแรงก็สัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการต่อต้านด้วยความรุนแรงที่เกิดขึ้นช้อนกัน แต่บางครั้งเกิดขึ้นอย่างเป็นเอกเทศ บ่อยครั้งที่ฝ่ายต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงนั้นมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่ง และบางครั้งถึงกับมีความสำคัญเหนือกว่าฝ่ายที่ใช้ความรุนแรงในการต่อสู้

การต่อต้านโดยไร้ความรุนแรง ทั้งในกรณีใหญ่และเล็กนั้น เกิดขึ้นในประเทศ ต่าง ๆ หลายประเทศ แต่ที่ทรงความสำคัญยิ่งก็คือ ที่เกิดขึ้นในเนเธอร์แลนด์^{๓๐} นอร์เวย์^{๓๑} และในราชบัลลังก์สำคัญน้อยกว่า เกิดขึ้นในเดนมาร์ก^{๓๒} ในกรณีต่าง ๆ เหล่านี้ ปรากฏว่าฝ่ายต่อสู้ ไม่ได้มีความรู้เฉพาะพิเศษเกี่ยวกับวิธีการเหล่านี้แต่อย่างใดเลย และเป็นของแท้ที่ว่าไม่ได้มีการ เตรียมการหรือฝึกอบรมล่วงหน้าไว้ก่อนเลย โดยทั่วไป กรณีการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงกิด ขึ้นเองโดยธรรมชาติ เป็นความพยายามที่จะ “ทำอะไรมากอย่าง” ในสถานการณ์ที่ยากเข็ญ แต่ก็มีข้อยกเว้นอยู่ เช่น กัน ดังกรณีนัดหยุดงานที่เนเธอร์แลนด์ ซึ่งรัฐบาลผลักดันที่ไปตั้ง หลักอยู่ในลอนดอนนั้น ได้เรียกร้องให้มีการนัดหยุดงานขึ้น เพื่อช่วยการขับกบขึ้นฝ่าย สัมพันธมิตร

๕. นอร์เวย์ ๑.๘.๑๙๔๖^{๓๓} การต่อสู้เพื่อคัดค้านของครูชาวนอร์เวย์ เป็นเพียง กรณีหนึ่งของกระบวนการต่อสู้เหล่านี้ ระหว่างการยึดครองของพวากาชี วิดคุน ควิสลิง (Vidkun Quisling) ซึ่งเป็น “รัฐมนตรี-ประธานาธิบดี” ผู้นิยมฟاشิสต์ชาวนอร์เวย์ ได้ ดำเนินการจัดตั้งรัฐเผด็จการในรูปบรรษัทตามแบบมุสโลินีขึ้น โดยการเลือกกลุ่มครุชั่นมา เป็น “บรรษัท” อันดับแรก เขาได้จัดตั้งองค์กรสำหรับครุชั่นมาใหม่ โดยบังคับให้ทุกคน

เป็นสมาชิก แล้วตั้งหัวหน้าของกองทหารพายุของนอร์เวย์ (Norwegian S.A.) ขึ้นมาเป็นผู้นำ เพื่อการนี้ ทั้งยังจัดตั้งขบวนการเยาวชนfaschist โดยการบังคับกะเกณฑ์ขึ้นมาอีกด้วย

ฝ่ายใต้ดินเรียกร้องให้ครุฑ์ต่อต้าน บรรดาครุในประเทศประมาณ ๔,๐๐๐-๗๐,๐๐๐ คน จำกัดจำนวนทั้งหมด ๑๒,๐๐๐ คน เยี่ยนจดหมายไปถึงศาสตราจารย์ของควิสลิงและกระทรวงศึกษาธิการ ทุกคนได้ลงนามและทอยู่ของตนต่อท้ายจดหมายซึ่งแต่งโดยคำโดยপকাতে ให้ดิน ครุ แต่ละคนต่างพากันบอกว่า พวกรเขามาไม่จากทั้งสนับสนุนการศึกษาแบบfaschist ให้แก่เด็ก หรือยอมรับการเป็นสมาชิกในองค์กรครุที่ตั้งใหม่

รัฐบาลชี้ว่าจะปลดบุคคลเหล่านี้ออก แล้วปิดโรงเรียนเป็นเวลาหนึ่งเดือน พวกรุ ก็จัดการสอนในบ้านส่วนตัว ถึงแม้ว่าจะมีการคุยกันข่าวต่าง ๆ แต่ข่าวเกี่ยวกับการต่อต้านก็เพร่ หลายอย่างรวดเร็ว จนหมายคัดค้าน ประท้วง จาบรรดาผู้ปักครอง หลังไห้เข้าไปในที่ทำการของรัฐบาลอย่างมหาศาลเป็นจำนวนกว่าหมื่น ๆ ฉบับ

หลังจากบรรดาครุได้ท้าทายคำเตือนของรัฐบาลแล้ว ก็จะมีครุชาญประมาณ ๑,๐๐๐ คนถูกจับและส่งไปยังค่ายกักกัน พวกรึ่ก็พากันมาร่วมกลุ่มและร้องเพลงที่สถานีรถไฟขณะที่บรรดาครุกำลังถูกนำไปสู่ค่ายกักกันในรถขนส่งสินค้า ภายใต้ค่ายกักกันนั้น พวกรถูกนำไป ได้สร้างบรรยายภาพแห่งความทารุณโหดร้ายขึ้น โดยมีเจ้าจำนำที่จะโน้มนำให้บรรดาครุทั้งหลาย ยอมพ่ายแพ้ ห้ามกลางหิมะที่ตကหนักพวกรุถูกจับให้เล่น “กัยกรรมมิวนา” ทั้งๆ ที่ได้รับอาหารบันส่วนน้อยมาก จนถึงขนาดที่กำลังใกล้จะอดตาย บางคนยอมแพ้และการปฏิบัติ ทำนองนี้ดำเนินต่อไป

โรงเรียนกลับเบิดอีกรังหนึ่ง แต่ครุถูกจับสูนักเรียนอย่างเสรีว่าตนไม่ยอมสนับสนุนการเป็นสมาชิกในองค์กรครุใหม่ และก็พูดถึงหน้าที่มนุษย์ที่ต้องโน้มรัฐ นี่ช่วยลืม แต่สับปดไปว่า ถ้าครุเหล่านี้ไม่ยอมแพ้ลง ก็ครุบางคน หรือครุทั้งหมดที่ถูกจับจะถูกฆ่าตาย หลังจากมีการตอกเตียงคัดค้านกันภายใต้อุณหภูมิหนาวถูกจับ บรรดาครุทั้งหลายที่ไม่ได้โดนจับ กุมก็ยังยืนกรานทำสิ่งที่ตนเชื่ออยู่ โดยเก็บจะไม่มีข้อยกเว้นเลย

และแล้วบรรดาครุที่ถูกจับ ก็ถูกส่งไปยังค่ายกักกันไกล์เคอร์เคนส์ (Kirkenes) ที่ใกล้โพ้นทะเลไป โดยถูกส่งไปในรถไฟบรรทุกวัวควาย หรือไม่ก็ในเรือใบน้ำซึ่งแน่นด้วย แม้ว่าศาสตราจารย์ของควิสลิง และกระทรวงศึกษาธิการ จะได้บอกว่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นตามที่

ตามกันแล้ว และจะยุติกรรมทั้งมวลขององค์กรใหม่ที่จัดตั้งขึ้น แต่พวกรู้ก็ยังถูกอกกักกันอยู่ที่เกอร์เคนส์ในสภาพที่โหลด้ำราญ ทั้งท้องทำงานซึ่งเต็มไปด้วยอันตราย

อย่างไรก็ตาม ความทุกข์ทรมานของบรรดาครูที่ถูกจับนั้น ทำให้ขบัญของคนที่อยู่แนวหลังมั่นคงเข้มแข็งขึ้น และก่อปัญหาให้กับระบบอนุปกรณ์ของควิสลิง ครั้งหนึ่งควิสลิงได้ร่วมกับผู้นำพรรคราษฎร์ จัดการประชุมใหญ่ในโรงเรียนไอล์ฟส์โดย “แก พวกรู้ได้ทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง ของฉัน” ในที่สุดควิสลิง ก็ได้ออกคำสั่งปล่อยบรรดาครูที่ถูกจับทั้งหลาย เพื่อระกล่าวว่าจะทำให้คนชาวอเมริกาใจออกห่างมากขึ้นไปอีก ๘ เดือนหลังการถูกจับกุม ครุคนสุดท้ายที่ถูกจับก็กลับบ้านมาพบกับการต้อนรับแห่งชัยชนะ

องค์กรครูใหม่ของควิสลิงนั้น ไม่มีโอกาสได้เกิดขึ้นมาจริง และโรงเรียนก็ไม่ได้มีการโฆษณาชวนเชื่อในแบบฟاشิสต์แต่อย่างใด หลังจากควิสลิงต้องเผชิญกับความยากลำบากมากน้อยในการจัดตั้งรัฐเพื่อการเบ็ดเสร็จขึ้นมา ยิตเลอร์ก็ออกคำสั่งให้เข้าเลิกล้มเหลวนการหมวดโดยสันเชิง

๒. เบอร์ลิน ค.ศ. ๑๙๔๓ เป็นที่เชื่อกันอย่างแพร่หลายว่า เมื่อ “หนทางสุดท้าย” คือการทำลายล้างชาวเยอรมันในยุโรปได้เกิดขึ้นแล้ว ก็ไม่มีปฏิบัติการไร้ความรุนแรงใด ๆ ที่จะช่วยชาวเยอรมันให้พ้นภัย และไม่มีวิธีการอันใดที่มีประสิทธิภาพแต่อย่างใด แต่ความเชื่อดังกล่าวก็ถูกทดสอบโดยการทำท้ายอย่างไรความรุนแรงของบรรดาผู้ได้เป็นผู้ชิงเป็นภาริยาของชาวเยอรมันในเบอร์ลินที่ถูกจับ การต่อต้านคัดค้านอันจำกัดเกิดขึ้นท่ามกลางสงคราม ในนครหลวงอันเป็นใจกลางของอาณาจักรไรซ์ที่ ๓ เพื่อยุติความพยายามอันไร้มนุษยธรรมที่จะทำให้เยอรมันปลดจากชาวเยอรมัน ทั้งหมดนั้นล้วนเป็นเงื่อนไขสภาวะอันไม่เป็นใจให้เกิดผู้คัดค้านที่จะประสบความสำเร็จโดยสันเชิง แต่แล้วการทำท้ายไม่เพียงจะเกิดขึ้น หากยังประสบความสำเร็จอย่างแท้จริงด้วย แม้กระทั่งใน ค.ศ. ๑๙๔๓ เรื่องราวต่อไปนี้ รายงานโดยไฮนซ์ อูลส్ไตน์ (Heinz Ullstein) ซึ่งเป็นคนหนึ่งที่ถูกจับ ภรรยาของเขานี้เป็นผู้หนึ่งที่ได้ดำเนินการ

“พวเกสตาโปกำลังเตรียมการที่จะปฏิบัติงานใหญ่ รถบรรทุกมีหลังคาจำนานวนมาก มาจากอยู่ที่หน้าประตูโรงงาน และหน้าบ้านเรือนของเอกชน ตลอดวันรถบรรทุกกว่า๕๐คันลงในท้องถนนโดยมีเจ้าหน้าที่เอสเอสดิอาชุกอยู่กัน... อาจจะเห็นร่องรอยของมนุษย์ซึ่งอัดแน่นกันอยู่ภายในกำบังของรถบรรทุกเหล่านี้ได้ไม่ยากนัก... ในวันนั้นคนยิวทุกคนที่อาศัยอยู่ใน

เยอร์มันถูกจับ และในขณะนี้กำลังอพยย์ในค่ายกักกันมหานน นี่คือจุดเริ่มต้นแห่งชาติ

“บรรดาผู้คนพากันหลบ藏ทางท่า บังก์ด้วยความไม่แน่แส แต่บางคนนั้นก็ เพราะความรู้สึกสะพิงกลัวและอับอาย วันเวลาล่วงผ่านไป เรายังคงต้องเอาชนะสิ่งความอึ เรายังจะต้องยึดครองจังหวัดทั้งหลายให้ได้ “ประวัติศาสตร์ได้ถูกสร้างขึ้นมาแล้ว” เราันอยู่ ใกล้กับบุคพระศรีอารย์เต็มที่ และสายตาของสาระนั้นก้มองผ่านแสงไฟระยับระยับแห่งโคม ฉาย ซึ่งอาจทำให้เกิดดวงไฟแห่งการต่อสู้คัดค้านระบอบเผด็จการได้ จากศูนย์รวมคนภายในเบอร์ลินอันไฟค阑นั้น พากเสสถาปोกได้แยกคนซึ่งเป็น “วงศ์อารยัน” และจับพวกเข้าไปรวมไว้ในคุกต่างหากในโรเซนสตราสเซอ (Rosenstrasse) ไม่มีครรภ์ คนเหล่านี้จะประสบชะตากรรมอย่างไร

“ถึงตอนนี้ บรรดาพวกรรยา ก้าวเข้ามา ตอนรุ่งเช้าของวันที่มาพากเรอก็พบ ว่า บรรดาสามีของเรืออยู่ที่ไหน และด้วยการยินยอมพร้อมใจร่วมกันทั้งหมด รวมกับว่าถูกเรียกให้ออกมา บรรดาคู่มารรยา ก้าวจากคุกไปยังที่หน้าประตูของคุนย์กักกัน ตำรวจอร์กษา ความปลดปล่อยพยาบาลที่จะขับไล่ผู้ชุมนุมจำนวนกว่า ๖,๐๐๐ คน ไม่ให้รวมกันได้อีก แต่ก็ไม่เป็นผล พากเรอกลับมาร่วมกันใหม่ครั้งแล้วครั้งเล่าและเดินไปชั่งหน้า เรียกหาสามีของตนผู้ซึ่งเพื่อนคำสั่งขึ้นเข้มงวดโดยมายืนมองดูอยู่ที่หน้าต่าง และก็เรียกร้องให้ปล่อยตัวเขาออกไป

“การชุมนุมนั้นช่างกังวลไปช่วง ๒-๓ ชั่วโมงเนื่องจากกิจวัตรในวันทำงาน แต่ในตอนบ่าย จตุรัสแห่งเดิมไปค้ายประชานอีก และเสียงเรียกร้องเสียงกล่าวหา ร้องห่นร้องไห ของสตรีเหล่านั้น ก็ถึงยิ่งกว่าเสียงบรรยาย เปรียบประคุคำประกาศอันเต็มไปด้วยเหลิง ปราณแห่งความรักซึ่งแรงกล้าขึ้นด้วยความชั่นแห่งชีวิต

“คุนย์บัญชาการของเกสสถาปัน้อยที่บูร์กสตราสเซอ (Burgstrasse) ซึ่งอยู่ไม่ไกล จากจตุรัสที่มีการชุมนุมเท่าใดนัก ที่จริง ถ้าจะใช้บินกล่องเพียงไม่กี่ครั้ง ก็สามารถจะจัด พากผู้หญิงเหล่านี้ออกไปจากจตุรัสได้ แต่คราวนี้พากเสอส์ก์มิได้ยัง คุนย์บัญชาการยินยอม ที่จะเจรจา ทั้งนี้เพราะตระหนักในเหตุการณ์ซึ่งไม่เคยเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ของอาณาจักร ไฮซ์ที่ ๓ พากนาซีได้พูดปลดปลอมอย่างอ่อนโยน ให้คำรับประคันและในที่สุดก็ปลด ปล่อยนักโทษ”^{๓๓}

๙. การลุกชื้อของพลเรือนในلاتินอเมริกา

ลاتินอเมริกานั้นมีชื่อเสียงในเรื่องความรุนแรงทางการเมืองยิ่งกว่าในเรื่องปฏิบัติการไว้ความรุนแรง แต่นอกจากเป็นหัวหน้าที่ไม่สูงเป็นธรรมชาติ ใจนัก เพราะที่จริงแล้วก็มีหลาย ๆ กรณีในลاتินอเมริกาที่มีการนัดหยุดงานทั่วไป และมีหลายกรณีที่มีการลุกชื้อของพลเรือนโดยไร้ความรุนแรง ตัวอย่างเช่น ผู้เด็กจากการในเมริกากลาง ๒ คน ก่อในเอลซัล瓦ดอร์ และกัวเตมาลา ก็ถูกโคนันล้มโดยการคัดค้านของพลเมืองในระดับมหาชน ภายใต้สังฆาริชของค.ศ. ๑๙๕๔ กรณีเหล่านี้มีความสำคัญเป็นพิเศษ เพราะปฏิบัติการไว้ความรุนแรงโคนันล้มทำลายเด็กจากการทหารได้รอดรื้ออย่างน่าทึ่ง ในที่นี้จะให้ความสนใจกับกรณีของกัวเตมาลา

(๑) กัวเตมาลา ค.ศ. ๑๙๕๔^{๓๔} นายพลมอร์โค อุบิโก (Jorge Ubico) ได้ปักธงกัวเตมาลามาทางแท่น ค.ศ. ๑๙๓๑ โดยความช่วยเหลือของตำรวจบัญชาการ นิตยสารอเมริกันบังสนับให้ชื่อชุมชนอุบิโก ในฐานะ “เด็กการผู้สร้างถนนและโรงเรียน” แต่คนซึ่งเคยพบกับตำรวจบัญชาการเมืองของอุบิโกมาแล้ว รู้ดีกว่านี้ นิตยสารไทม์เรียกเขาว่า เป็นผู้ที่ชื่อชุมชนกับการกวาดล้างอันนองเลือดของยิตเตอร์เมื่อ ค.ศ. ๑๙๓๕ และอ้างคำพูดของอุบิโกที่ว่า “ข้าพเจ้าเหมือนยิตเตอร์ ข้าพเจ้าประหารก่อนแล้วไประดับพากษาที่หลัง...”^{๓๕}

ระหว่างสมัยรัฐบาลโอลครังที่ ๒ กองทหารอเมริกันจำนวนมากอยู่ในกัวเตมาลา ซึ่งอยู่ฝ่ายสนับสนุนมิตร ชาวอเมริกันที่นั้นสนับสนุนความคิดเรื่องประชาธิปไตย ซึ่งพวกเขากล่าวว่า เป็นสถาบันที่ต้องเข้ามาร่วมทำการสังคม ความคิดดังกล่าวถึงคุดใจนักศึกษา และคนหนุ่มสาวที่มีอาชีพการงานในกัวเตมาลาเป็นอย่างยิ่ง การเปลี่ยนแปลงอื่น ๆ ก็มีผลในการลอกหอนจำนวนของอุบิโกเช่นเดียวกัน การยึดโรงงานก้าแฟซึ่งคนเยอรมันเป็นเจ้าของใน ค.ศ. ๑๙๕๒ ก็เป็นการขับผู้สนับสนุนอุบิโกออกไปบ้างเหมือนกัน ประเด็นนี้มีหากายในประเทศทำให้เกิดความไม่สงบขึ้นทั้งในหมู่บรรดากรรมกร และในชุมชนธุรกิจทั้งหมด เดียวกัน มาติเนซ (Martinez) ผู้เด็กการในประเทศไทยซึ่งเดียวกับเอลซัลวาดอร์ก็เพิ่งถูกโคนันล้มไม่ใช้สักบาทก่อนหน้านั้น เพราะเผชิญกับการคัดค้านอย่างไร้ความรุนแรงที่แพร่หลายออกไปทั่วซึ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นตัวอย่างที่เป็นภัย และกำลังจะแพร่เข้ามายังกัวเตมาลา ปฏิบัติการไว้ความรุนแรงก็เกิดขึ้นในกัวเตมาลาอย่างอ่อนโยนในตอนแรก

ปลายเดือนพฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๕๔ นายความ ๔๕ คนเรียกร้องให้ถอดถอน

ผู้พิพากษาซึ่งทั้งสิบต่อไปค้านทางการเมือง ที่ถูกนำมารักษาดูแลเรือนเป็นจำนวนมาก อุบิโก ขอให้มีข้อกล่าวหาที่เฉพาะเจาะจงต่อผู้พิพากษาผู้นั้น ที่นำไปประหลาดใจก็คือ มีหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งพิมพ์เรื่องนี้เผยแพร่องค์สู่สาธารณะ

หนึ่งวันก่อนที่จะมีการเดินขบวนประจามีของบรรดาครูและนักเรียนเพื่อแสดง การระทึกแห่งการ ครุจำนวน ๒๐๐ คนก็เสนอตัวเรียกร้องต่ออุบิโกให้ขึ้นมาจ้าง บรรดาผู้คนซึ่งร่วงขึ้นเรียกร้องทั้งกล่าว ถูกจับกุมและถูกกล่าวหาว่า ร่วมก่อการวางแผนที่เป็นปฏิปักษ์ต่อสถาบันทางสังคมของรัฐบาลสูงสุด บรรดาครูได้ตอบโดยการไม่น่าว่ามีเดินขบวน และครุเหล่านักศึกษาเลือก

ในวันที่ ๒๐ มิถุนายน มีคำประกาศเรียกร้องให้จัดตั้งพรrocสังคมประชาธิปไตย ขึ้น และเรียกร้องให้มีพระราชการเมืองฝ่ายค้าน ให้มีความยุติธรรมในสังคม ยกเลิกระบบหุตโอด ทางดู แลและเรียกร้องให้มีความสมานฉันท์กันในบรรดาประเทศซึ่งโลกนี้ บรรดาครุศึกษาที่ เรียกร้องหาความเป็นอิสระของมหาวิทยาลัย ให้มีการจ้างอาจารย์ซึ่งถูกปลดออกไป ๒ คน และให้ปล่อยตัวนักศึกษาภูมาย ๒ คน ซึ่งถูกจับกุมคุมขังอยู่ นักศึกษาซึ่งว่าจะทำการหยุด เรียน หากข้อเรียกร้องของตนไม่ได้รับการตอบสนองภายใน ๒๕ ชั่วโมง

อุบิโกประกาศภาวะฉุกเฉิน เขาเรียกฝ่ายค้านว่าพวก “ฟاشิสต์นาซี” ผู้นำนักศึกษาจำนวนมากลงกล้า และก็หาที่หลบภัยทางการเมืองในสถานทูตแม็กซิโก อย่างไรก็ตาม นักศึกษาหนุ่มๆ และบรรดาคนทำงานทั้งหลาย ไม่ยอมแพ้ต่อการรังแกดังกล่าว และ ก็ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนต่อบรรดาครุศึกษา ในวันที่ ๒๓ มิถุนายน ครุในโรงเรียนต่างๆ ก็ดำเนินการหยุดสอน

ครรชน์ของอุบิโกเคยบอกว่าหากชาววัฒนาลาทีนนานบดี จำนวน ๓๐๐ คน ขอให้ เข้ามาออก เข้าก็จะทำตามนั้น ในวันที่ ๒๔ มิถุนายน ชาญสองคนได้นำบันทึกช่วยข้างของ ๓๑๑ คน (Memorial De Los 311) ไปให้ที่สำนักงานของอุบิโก คนที่ลงนามทั้ง ๓๑๑ คน นั้นได้เสียงชีวิตของตนเอง เอกสารดังกล่าว ได้อธิบายถึงสาเหตุแห่งความวุ่นวาย เรียกร้อง ให้มีการรับประทานรัฐธรรมนูญอย่างมีประสิทธิภาพ และขอให้ยกเลิกกฎหมายการศึก ในวันเดียวกัน นักศึกษาที่เดินขบวนผ่านสถานทูตสหรัฐ และยังเน้นถึงการใช้ปฏิบัติการไว้ความรุนแรง บรรดาเจ้าหน้าที่พากันประหลาดใจ อย่างไรก็ตาม ตอนดึกคืนนั้น ตำรวจได้ทุบตีและจับ

กุมพคันที่มาร่วมชุมนุมกัน เพื่อเฉลิมฉลองทางศาสนาและทางสังคมใกล้ ๆ บริเวณนี้ไป บาง คนก็กล่าวหา “โจร์รีเม่า ซึ่งมีตำราเป็นผู้สนับสนุนชี้แนะ” ส่วนคนอื่น ๆ ก็พูดถึงการประทับนั้นระหว่างคนซึ่งร้องตะโภนคำขวัญต่อต้านอยู่กับพวกรักษาของมาเฟียการ

วันรุ่งขึ้น กระทรวงการต่างประเทศเรียกบุคคล ๒ คน คือ คาร์บอนเนล (Carbonell) และเซร์ราโน (Serrano) ซึ่งเป็นผู้ยืนหน้าที่ช่วยฯ เข้ามายับที่พระราชวังแห่งชาติ โดยมีอดีตหัวหน้าตำรวจลับมาร่วมประชุมอยู่ด้วย ในเวลาเดียวกันก็มีการเดินขบวนอยู่นอกพระราชวังแห่งชาติ ทางรัฐบาลก็ได้นำกองทหารตำรวจน้ำ รถถัง รถหุ้มเกราะ ปืนกล และกำลังตำรวจนิติอาวุธรีบและระเบิดเก็งสักตามการแสดงให้ประชาชนเห็น ที่ประชุมได้ออกให้การบอนเนลและเซร์ราโน ทำให้ “ประชาชนสงบ” แม้ว่าการประชุมทั้งหลายทั้งปวงจะถูกสั่งห้าม แต่คนทั้ง ๒ ก็ได้รับอนุญาตให้ไปพบกับ “ผู้นำ” ของขบวนการอื่น ๆ เพื่อหารือเรื่องการแก้ไขภัยการณ์ดังกล่าว

น่ายนั้นเอง กลุ่มสตรีซึ่งแต่งชุดไว้ทุกชิ้น ก็มาร่วมสวามนต์กันที่โบสถ์แห่งชาน ฟรานซิสโก ใจกลางกรุงกัวเตมาลา เพื่อให้ความทารุณโกร้ายในคืนวันนั้นยุติลงเสีย หลังจากนั้น สตรีเหล่านี้ก็รวมเป็นขบวนแห่ที่ส่งบน้ำประทับใจ แต่พวกทหารม้ากับเข้าไปกลางขบวนและยิงเข้าไปในกลุ่มชน มีผู้บาดเจ็บเป็นจำนวนมาก จำนวนผู้บาดเจ็บนั้นไม่ทราบชัด แต่มีครูผู้หญิงคนหนึ่ง คือ มาเรีย ชินซิยา เรซิโนส (María Chincilla Recinos) ถูกฆ่าตาย หล่อนได้กล่าวเบื้องต้นกับภุคแรก “... หน้าหากได้ถูกฉีกกระซากออกจากท่าที่ของจักรพรรดิ เปิดเผยให้เห็นอยู่ในโลกและระบบของเขายืนอยู่อย่างหยาบช้าบนพื้นฐานของความเร้มแรงและความหมก耨”^{๗๖}

นครกัวเตมาลาได้ตอบด้วยการเบื้องต้นพาดอย่างสงบ ฝ่ายค้านแลกเจรจาบับรัฐบาล คุณงานร่วมมือกันนัดหยุดงาน นักธุรกิจปีดร้านและที่ทำงาน ทั้งหมดนั้นเป็นการหยุดชะงักทางเศรษฐกิจโดยสั้นชั่ว ทุกสิ่งทุกอย่างบีดสนิท ถนนหนทางร้างผู้คน

หลังจากการเจรจาล้มเหลวลง อยู่ก็ร้องขอให้คณะทูตจัดการประชุมกันระหว่างฝ่ายค้านกับฝ่ายรัฐบาลในตอนนั้น ตัวแทนฝ่ายค้านได้กล่าวกับอยู่ก็ต่อหน้าว่า ในช่วงแห่งการปกครองของเขานั้น “กัวเตมาลาไม่ได้พบที่สื้อให้เลียนอจาก การกดขี่” อยู่ก็โยร์ว่า “ทราบเท่าที่เข้าพเจ้าซึ่งเป็นประธานาธิบดี เข้าพเจ้าจะไม่ยอมให้เสรีภาพแก่สื่อมวลชน หรือให้

มีการชุมนุมกันโดยเสรี เพราะประชาชนก้าวเดมาลัยไม่พร้อมสำหรับประชาธิปไตย และยังต้องการอิสระที่เข้มแข็งอยู่”^{๓๗} มีการพิจารณาถึงความเป็นไปได้ที่อุบิโภคลาออกและบัญชาผู้สืบทอดค่าน้ำใจ บรรดาผู้แทนมีหน้าที่จะต้องไปหยั่งเสียงของมหาชน

ต่อมาฝ่ายค้านก็รายงานต่ออุบิโภคด้วยจดหมายแสดงความปรารถนาอย่างเป็นเอกฉันท์ของประชาชนที่จะให้เข้าลาออก คณะผู้แทนฝ่ายค้านก็ได้เรียกร้องให้ยกเลิกกฎหมายการศึกอีกรอบหนึ่ง ขอให้มีเสรีภาพในทางสื่อมวลชนและการชุมนุมกัน และขอให้ยุติการโจมตีประชาชนเสีย ข้อเรียกร้องและสาร์นาจากบุคคลสำคัญต่างๆ หลังให้แลเข้ามาสู่พระราชวัง และก็เรียกร้องให้อุบิโภคลาออก การหยุดชะงักทางเศรษฐกิจอย่างเงียบๆ ในนครกัวเตมาลา ยังดำเนินต่อไป อำนาจของผู้เดียวจากการกำลังแยกสลายออก

วันที่ ๑ กรกฎาคม อุบิโภคถูกออกตามคำเรียกร้องของคณะกรรมการ ๓ คน ทันทีที่อุบิโภคลาออก สถานการณ์การเมืองก็เกิดสับสนขึ้นมาอย่างที่ประชาชนไม่เคยประสบ องค์กรแรงงานและองค์กรทางการเมือง งดงามราวกับบุกโจรเหด คุณชี้งหลบลี้หนีหายและถูกเนรเทศก์กลับเมือง นายพลปองเช (Ponce) ซึ่งเป็น ๑ ในคณะกรรมการทั้ง ๓ ได้พยายามดำเนินการแก้ไข แทนอุบิโภค แต่ในเดือนตุลาคม เขาก็เผชิญกับการดักขุดงานทัวไปอีกรอบหนึ่ง และการหยุดเรียนของนักศึกษา และถูกขับออกจากวาระประหาร วันเวลาอันยากลำบากกำลังรออยู่ข้างหน้า

การล้มล้างอุบิโภคนั้น มิได้ทำให้ระบบประชาธิปไตยคงน่าเท่าที่ควร แต่มันก็ยังเป็นชัยชนะทั้งของประชาชนและทั่วโลกที่การที่พวกเข้าใช้ มาริโอ โรเซนทัล (Mario Rosenthal) เขียนว่า “อุบิโภค ผู้กระตือรือร้นและໂหคร้าย อาจจะทำลายล้างการโจมตีด้วยกำลังได้เข้าอาจจะบังคับกลุ่มคนทั้งฝ่ายทหารและพลเรือนซึ่งไม่พึงพอใจเขา และจับยืนหนันหน้าเข้าหากำเพงและสั่งประหาร แต่เขาก็ช่วยคนเองไม่ได้เมื่อเผชิญกับการโถกตบของพลเรือนซึ่งเขาก็กลับด้วยความรุนแรง จนกระทั้งเหตุการณ์ผลักเข้าเข้าไปอยู่ในทางคัน ซึ่งผู้เดียวการทั้งมวลจะต้องประสบในที่สุด นั่นคือ ฆ่าทุกคนที่ไม่เห็นด้วยกับท่าน หรือไม่เกือกไปเสีย”^{๓๘}

“ขบวนการที่ทำให้เงินไปเลี้ยงแห่งกัวเตมาลาประสบกับเหตุการณ์วอเตอร์ลูน เป็นปฏิบัติการที่สันติและปฏิบัติการของพลเรือนอย่างสมบูรณ์ทั่วทั้งวินัย ความสุขมารอบคอบ และ

การตอนหนาซึ่งประชาชนได้กระทำไปนั้น ทำให้ปฏิบัติการเป็นก้าวแบบของการต่อต้านโดย
นั่งเฉย”^{๗๕}

โรเชนทัลยังชื่นชมกับทิศทางแห่งการใช้บัญญาซึ่งชั้นนำของภารกิจ และความสมาน
ชนันท์ ซึ่งชาววัดเมมาลาจากทุกชนชั้นทางสังคม เชื้อชาติ และภูมิหลังทางการเมืองได้ร่วมมือ
กันแสดงออก

๓. การต่อสู้คดค้านระบบคอมมิวนิสต์

รูปแบบการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงนั้น ยังปรากฏขึ้นในประเทศไทยที่ปกครองด้วย
ระบอบคอมมิวนิสต์หลายประเทศ ทั่วโลก การต่อสู้แบบนี้ บางครั้งก็ไม่ได้ประสบผลสำเร็จ
อย่างชัดเจนแต่อย่างใด และบางครั้งก็ประสบความล้มเหลวโดยชัดเจน แต่กิจกรรมกลุ่มที่
เกิดขึ้นโดยธรรมชาติ ซึ่งเป็นการทำการทำท้าทายและต่อต้านนี้ บางครั้งก็ได้สนับสนุนระบบ
การปกครองที่ศูนย์กลางที่เดียว การถูกขับสูดของเยอร์นันดะวนออกอย่างไร้ความรุนแรง ใน
เดือนมิถุนายน ก.ศ. ๑๙๕๓ เป็นกรณีพิสูจน์ที่ชัดเจนยิ่ง^{๗๖} ระหว่างการปฏิวัติหัวรีใน
ก.ศ. ๑๙๕๖-๑๙๕๗ ไก่มีการใช้วิธีการของปฏิบัติการไร้ความรุนแรงหลายวิธี ภายใต้เงื่อนไข
ที่ลำบากยากเย็นมาก วิธีการดังกล่าววนนี้ มีอาทิเช่น การนัดหยุดงานหัวไว้ การเดินขบวนของ
มหาชน การเปลี่ยนความภักดีจากรัฐบาลเก่าไปยังรัฐบาลชั้นอนของสมชชาติใช้เร่งงาน เหล่านี้
ล้วนมีพลานุภาพมหาศาล และร่วมกันกล้ายเป็นส่วนประกอบของพลังการต่อสู้โดยรวมที่สำคัญ
ยิ่ง หลังจากการตั้งเซียได้บดขี้การต่อต้านด้วยกำลังทหารแล้ว การนัดหยุดงานก็ยังดำเนินต่อไป
ในบุดาเปสต์อีกชั่วขณะหนึ่ง บ้ำๆบันนั้นแม้กลีมกันไปแล้วว่ามีการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงทั่วไป
ความสำคัญยิ่งในการปฏิวัติหัวรี^{๗๗}

(๑) วอร์กุต้า ก.ศ. ๑๙๕๓^{๗๘} มีคลื่นการนัดหยุดงานที่สำคัญในค่ายกักกันแรงงาน
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่นักโทษการเมืองในสหภาพโซเวียตเองใน ก.ศ. ๑๙๕๓^{๗๙} ในบางกรณี
มีการใช้ความรุนแรงกันอย่างมากมาก แต่ในทุกกรณีมีการปราบปราม แต่ถ้านักโทษใช้วิธี
การไร้ความรุนแรงเป็นส่วนใหญ่ การปราบปรามนั้น ก็จะเข้มงวดน้อยลงไป การหยุดงาน
ที่สำคัญที่สุดคือการหยุดงานที่วอร์กุต้า

นักโทษการเมืองจำนวน ๒๕๐,๐๐๐ คนในค่ายเหมืองถ่านหินวอร์กุต้านนี้ ได้ครุ่น
คิดมาแล้วเป็นเวลานานที่จะหยุดงานประท้วงสภาพแวดล้อมที่เลวร้าย การตัดสินใจนั้นเกิดขึ้น
อย่างรวดเร็ว เพียงหลังจากมรณกรรมของสถาลินใน ก.ศ. ๑๙๕๓ เพราะมีการประกาศโดย

กระทรวงมหาดไทยทิวอร์กุต้าว่า นักโภชการเมืองนั้น อย่าได้หวังจะได้รับนิรโภกรรมเลย เพราะการปลดปล่อยนักโภชการเมืองนั้น จะเป็นภัยต่อความมั่นคงของรัฐ

บรรดาผู้คนซึ่งยังมิได้ตัดสินใจแต่เดิมมา จึงได้หนีเข้าข้างผู้ที่สนับสนุนการต่อสู้ โดยใช้ความรุนแรง คณะกรรมการดักหดูกองงานก็ได้จัดตั้งขึ้นในค่ายกักกันหลายแห่งอย่างลับ ๆ เมื่อสัปดาห์เดือนพฤษภาคม คณะกรรมการดังกล่าวประกอบด้วยกลุ่มนักโภช ๓ กลุ่ม คือ นักศึกษานิยมเดนิน ฝ่ายคณาธิบดีไทย และพากโมนาชา基 (Monashki) (กลุ่มคริสเตียนนิยมสันติยุคหลังการปฏิวัติซึ่งคล้ายกับพวกเดวแกอร์ยุคทัน) และนักการเมืองบางคนซึ่งไม่ได้เป็นตัวแทนของกลุ่มใดเลย

การที่หัวหน้าหน่วยคำราลับชื่อเบรีย (Beria) สั่นอำนาจในขณะที่นักโภชการเมืองกำลังร่วมมือจัดตั้งกลุ่มขึ้นนั้น เสริมสร้างกำลังใจให้แก่บรรดาผู้ไม่ได้ตัดสินใจอีกมากหลายคณะกรรมการดักหดูกองงานนั้น จัดตั้งขึ้นในหลุมขุดถ่านหิน ซึ่งพวกเขาราบานอยู่นั่นเอง และตกลงกันว่า เป้าหมายของการดักหดูกองงานคือการล้มล้างระบบค่ายกักกัน และเปลี่ยนสถานภาพของนักโภชการเมืองให้กลายเป็นชาวอาณานิคมเสรีภาพให้สนธิสัญญา แต่ก่อนที่จะเริ่มการหดูกองงาน กลุ่มผู้นำศูนย์กลางก็ถูกจับ และเคลื่อนย้ายไปสู่มอสโก มีการเลือกตั้งคณะกรรมการกลางของการดักหดูกองงานขึ้นมาใหม่

ในวันที่ ๒๑ กรกฏาคม นักโภชจำนวนมากปฏิเสธที่จะทำงาน และยังคงอยู่ในที่ตั้งของตน พวกเขารอภัยว่า ต้องนำข้อเรียกร้องไปเสนอต่อนายพล ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาค่ายอวอร์กุต้าห์หมต ๒ วันต่อมา พวกเขาก็ทำการดักจ่าวน หลังจากมีผู้คนอีกกว่า ๓ หมื่นคนเข้าร่วมการดักหดูกองงาน เมื่อได้รับข้อเรียกร้องแล้ว นายพลก็ได้กล่าวประยิบันยีดยาซึ่งเต็มไปด้วยคำสัญญาที่ว่างเปล่า และคำว่าที่จำเพาะเจาะจง

หนึ่งสัปดาห์ผ่านไปโดยไม่ได้มีการกระทำใด ๆ ที่เด็ดขาดลงมา ไม่มีคำสั่งที่ชัดเจนจากมอสโก มีการประกาศว่าจะยังคงมีอาหารอยู่ครบเท่าที่ยังมี剩อยู่เหลืออยู่ มีใบปลิวที่ชี้ชวนให้หดูกองงานเป็นจำนวนนับพัน และชักชวนให้ใช้วิธีการพึงตนเอง เพื่อให้ได้มาซึ่งอิสรภาพ และระบุต้นให้เห็นว่าการดักหดูกองงานนั้นเป็นวิธีปฏิบัติการเพียงประการเดียวที่เป็นไปได้ บรรดาเหล่าทหารซึ่งเห็นอกเห็นใจกันช่วยรายไปปลิวเหล่านี้ และกันช่วยสร้างความสมัพนธ์ระหว่างค่ายต่าง ๆ มีการปิดหมู่ถ่านหินใหญ่ถึง ๔๐ หมู่

หน่วยทหารซึ่งพูดภาษาอังกฤษได้ถูกถอนไป และนำทหารจากชีกตะวันออกสุดของสหภาพโซเวียตซึ่งพูดภาษาอังกฤษไม่ได้มาแทนที่ เมื่อการนัดหยุดงานบรรลุจุดย่อคืน ทันเดือนสิงหาคม อัยการแห่งรัฐภูมิภาคถึงพร้อมกับนายพลจากกรมอสโกร์กเหลยคน และเสนอข้อต่อรองยินยอมเล็ก ๆ น้อย ๆ อนันได้แก่ อันญ่าตให้เขียนคาดหมายไปถึงบ้านได้เดือนละ ๒ ฉบับ (แทนที่บลส่องฉบับ) ให้มีผู้มาเยี่ยมໄได้ ๑ คนต่อปี และยกเลิกการใช้เรขประจำตัวที่ติดไว้บนเสื้อ และยกเลิกการใช้ลูกกรงเหล็กที่หน้าต่างของค่าย

บรรดาผู้นำการนัดหยุดงานปฏิเสธข้อเสนอเหล่านี้ ในจดหมายเบ็ดเตล็ด อัยการแห่งรัฐกล่าวประศรัยที่ค่ายสัญญาไว้ จะให้อาหารที่ดีขึ้น จะให้ค่าตอบแทนสูงขึ้น และมีผลดีการทำงานที่สั่นลง มีไม่กี่คนเท่านั้นที่เปลี่ยนความคิดเห็นด้วย ผู้นำคณะกรรมการหยุดงานไปทำการสัมภาษณ์นายพลผู้บังคับบัญชา แต่ไม่กลับมาอีกเลย ผู้นัดหยุดงานบางคนก็ถูกยิง

หลังจากที่บรรดาหัวหน้าไทยได้ยอมทบทวนต่อสัญญabeine เวลากว่า ๓ เดือน การนัดหยุดงานก็ยังคงดำเนินต่อไป เพราะเชิงบัญญากความขาดเคลื่อนอาหารและเชือเพลิง อย่างไรก็ตาม กับงเกิดผลดีในแง่ตั้งตัวอย่างสั้นเกตเคนได้ชัด โดยมากของคณะกรรมการตัดสินใจที่ต้องการปฏิบัติของค่ายกักกันได้ประการศร่าว่า ปฏิบัติการนัดหยุดงานในกรณีนี้และค่ายอื่น ๆ นั้น เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งในการยกระดับความเป็นอยู่ของนักโทษการเมือง

๔. การต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนอเมริกัน

กลางทศวรรษที่ ๑๙๕๐ ในสหรัฐอเมริกา ได้เกิดขบวนการที่ใช้วิธีการไร้ความรุนแรงขึ้นในหมู่ชาวอเมริกันเชื้อสายอาฟริกันและนักเคลื่อนไหวทางสิทธิมนุษยชน เป็นขบวนการต่อต้านการเบ่งแยกผิวและกีดกันชาวอเมริกันเชื้อสายอาฟริกันที่ยังไหู่ มีประสิทธิภาพตามสมควร และมีความสำคัญยิ่ง ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงนี้ ปรากฏขึ้นในรูปแบบต่าง ๆ กัน เช่นการประท้วงรถประจำทาง การประท้วงทางเศรษฐกิจรูปแบบต่าง ๆ การชุมนุมของมหาชน การเดินขบวน การนั่งประท้วง การนั่งรออย่างเสรี และวิธีการอื่น ๆ ขบวนการเริ่มขึ้นตั้งแต่การประท้วงรถประจำทางที่ม่อนต์โกเมอรี ซึ่งดึงแม้จะมีการเปลี่ยนแปลงวิธีการต่อต้านกักกันในเวลาต่อมา อย่างไรก็ตาม ก็ยังเป็นเหตุการณ์ที่ทรงความสำคัญอย่างยิ่ง

๕. มองต์โกเมอร์รัฐอลาบามา ค.ศ. ๑๙๕๕-๑๙๕๖“

ในวันที่ ๑ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๕๕ นิโกร ๔ คนในเมืองมองต์โกเมอร์ถูกร้องขอ

ให้สละที่นั่งของตนแก่คนผิวน้ำ ซึ่งเพิ่งขึ้นรถประจำทาง และให้ยืนตามที่เคยเป็นมาตามปกติ ตนยอมทำงานชำขอร้องดังกล่าว แต่นางปักส์ซึ่งเป็นหญิงรับจ้างเย็บผ้าปูพิเศษ ได้มีการประท้วงเมื่อขึ้นรถประจำทางเป็นเวลา ๑ วัน ในวันที่ ๕ ธันวาคม เพื่อคัดค้านการที่นางปักส์ถูกจับ การประท้วงครั้งนี้มีประสิทธิภาพเกือบ ๑๐๐% และคงลงใจกันว่าจะมีการค่วงบานครั้งสืบไป จนกว่าจะมีการปฏิรูปครั้งใหญ่เกิดขึ้น การประชุมนิชชาทีโบส์ในตอนเย็นนั้นก็มีคนล้นหลาม การตอบรับทั้งในเรื่องจำนวนและกำลังใจนั้นเกินความคาดหวังเป็นอันมาก

ชาวนิโกรนั้น หากไม่เดินกีเรียกแท็กซี่หรือใช้รถร่วมกัน แท้ไม่ยอมใช้รถประจำทางเลย จิตสำนึกแห่งศักดิ์ศรีและการเคารพตัวเองแบบใหม่ ได้ซึมซาบลงไปในชุมชนชาวนิโกร คนผิวน้ำต้องเผชิญกับคุณภาพชนิดใหม่ ซึ่งพวกเขามิได้เตรียมไว้ คุณนิโกรมีอยู่เลยเป็นจำนวนมากหลายรายเป็นการยกกระดับพัฒนาชุมชนทั่วมวล การเรียกร้องนี้อาศัยความรักในศาสนาคริสต์ สาขาวัฒน์ ลูเทอโรนิก พุยงเยว์ และเพื่อร่วมงานของเขาก็ถูกยกเป็นผู้นำและทรงความสำคัญในระดับนานาชาติที่เดียว

การเจราจล้มเหลว มีการห้ามโดยสารแท็กซี่ หรือรถรับจ้างในราคากล่องแล้ว มีการจัดรถร่วมเป็นจำนวนถึง ๓๐๐ กัน มีคนบริจาคเงินให้เป็นอันมาก และก็มีรถพ่วง (Station Wagons) อีกจำนวน ๑๕ กัน ที่นำมาใช้ในการนี้ คนนิโกรจำนวนมากพอยู่ที่จะเดินไปในที่ต่างๆ เพื่อแสดงให้เห็นถึงเจตจำนงของตน

มีการปล่อยข่าวลือที่ไร้ความจริงเกี่ยวกับหัวหน้าของขบวนการดังกล่าว รวมทั้งมีรายงานเหตุเกี่ยวกับการจัดตั้งภูมิลำเนาใหม่อีกด้วย คันขับรถชาวนิโกร (รวมทั้ง ดร. คิง) ถูกจับเพียงพระละเมิดกฎหมายเด็ก ๆ น้อย ๆ และบางทีก็ถูกจับด้วยข้อหาที่ไม่มีมูล กรณีขึ้นชื่อของตำรวจ กล้ายืนเรื่องธรรมดานี้ ผู้นำได้รับการชี้ญูกว่า ๓๐ ครั้งต่อวัน บ้านของคิงเองก็ถูกระเบิด พวknิโกรเกียบจะใช้ความรุนแรงอยู่แล้ว มีบ้านอีกหลังหนึ่งก็เกียบจะถูกระเบิดอีก และก็มีผู้นำนิโกรจำนวนร่วมร้อยคนถูกจับ โดยถูกตั้งข้อหาว่า ละเมิดกฎหมายต่อต้านการค่วงบาน

ความกลัวซึ่งเคยหลอกหลอนชาวอเมริกันเชื้อสายอาฟริกันทางใต้มาเป็นเวลานาน บัดนี้ได้จางหายไป หลายคนมุ่งหน้าไปที่ที่ทำการอ่ำเภอด้วยความหวังว่าจะเป็นคนที่มีหมาย “ต้องการตัว” คือทัศนผู้นำทั้งหลายที่ถูกจับ ซึ่งได้รับความสนใจไปทั่วโลกนั้น ได้ถูกยกไป

เป็นบทพิสูจน์ถึงความกล้าหาญ และสำนึกร่วมกัน ของคนที่ต้องกล่าวไว้ เปรียบอย่างใหม่ขึ้นมา กล่าวคือ เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ศาลแขวงของรัฐบาลกลางได้พิจารณาคดีซึ่งโจก็คือฝ่ายนิโกร และประการค่าว่า กฎหมายแบ่งแยกผิวน ras ประจำทางของคนนั้น เป็นสิ่งที่ขัดกับบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ แต่เมืองมอนต์โกเมอรีก็อุทธรณ์ การประท้วงกรณี รถประจำทางดำเนินต่อไปอีก บังคับกล้ายเป็นความพยายามที่จะยุติการแบ่งแยกผิวน ras ประจำทางโดยสันเชิง กรมธรรม์ประจำกัยที่รถพ่วงเคลียทำอยู่นั้นถูกยกเลิกหมด แต่บริษัทในลอนดอน ก็ออกกฎหมายใหม่ให้ เจ้าหน้าที่ของเมืองนั้นประการค่าว่า การใช้รถร่วมเป็นสิ่งผิดกฎหมาย ในวันเดียวกัน คือวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ศาลมีสูงของสหรัฐอเมริกา ก็ประการค่าว่า กฎหมายแบ่งแยกผิวน ras ประจำทางนั้น ขัดกับรัฐธรรมนูญ

เย็นวันนั้นเอง ก็มีการชุมนุมของมหาชนที่เกิดขึ้นพร้อมกัน ยังเน้นในเรื่องความรัก ศักดิ์ศรี การปฏิเสธที่จะใช้รถประจำทาง จนกว่ากฎหมายหรือการแบ่งแยกผิวน ras จะถูกยกเลิก ไป คืนนั้น พากุ คลัช แคลน (Ku Klux Klan) ขับรถเข้ามายในเขตที่อยู่อาศัยของพากุ นิโกร แต่แทนที่จะพบกับบ้านชั่งลั่นดาลบีดี้ไฟฟีด เด้มไปด้วยพากุนิโกรซึ่งหาดกลัวพากุ แคลน กลับพบว่า บ้านแต่ละหลังเปิดไฟสว่าง เปิดประตูกว้างขวาง และผู้อยู่ในบ้านก็เฝ้ามอง ขบวนของพากุแคลนด้วย บางคนกระหึ่งไปก้มือให้ พากุแคลนต้องประหลาดใจเป็นล้นพ้น และหายลับไป

เมื่อระบบรถร่วมกลายเป็นระบบที่ต้องห้าม ในท้องที่เหล่าห้องทึ่กได้ดำเนินแผน ใช้รถร่วมกัน และหลายคนก็เดินไปทำงาน รถเมล์ยังคงว่างเปล่าอยู่ หลังจากเวลาผ่านไปกว่าปี ก็ได้มีการเสนอแผนและอุดหนุน สำหรับการกลับมาใช้รถประจำทางอีกครั้งหนึ่ง ต่อที่ประชุมมหาชนภายใต้หลักการใช้รถร่วมกันระหว่างคนผิวน ras และคนผิวน้ำดำ จำกัดท้องที่การเอื้อเฟื้อชีชั่งกัน และกัน นี้เป็นชัยชนะ แต่เมื่อใช้เป็นชัยชนะเหนือคนผิวน ras หากเป็นชัยชนะเพื่อความยุติธรรม และประชาธิปไตย

เมืองมอนต์โกเมอรี ได้รับคำสั่งจากศาลสูงของสหรัฐ ให้เลิกล้มการแบ่งแยกผิวน ras ในวันที่ ๒๐ ธันวาคม ในวันแรกของการประسانเข้าหากัน ไม่มีเหตุการณ์สลาต์สำคัญใด เกิดขึ้น แต่แล้วพากุผิวน ras ที่มีความคิดสุดโต่งก็เริ่มอาสาจักรแห่งความกลัวขึ้น มีการยิง ปืนเข้าไปยังรถประจำทาง เด็กหญิงวัยรุ่นคนหนึ่งถูกทุบตี สตรีนิโกรซึ่งถูกครัวภักดีแห่งก็ถูก

ยิ่ง พวากเคลนเดินขบวนอีกครั้งหนึ่งและແກ້ໄນກາງເຂົນ ແຕ່ຄົນນິໂກຣໄມ໌ໄດ້ມີຄວາມລັບອີກຕ່ອ
ໄປແລ້ວ ທັງ ຈຸ່າທີ່ນັ້ນເຮືອນຂອງຜູ້ນຳນິໂກຈຳນວນມາກ ແລະ ໂບສດໍອອນນິໂກອີກຫລາຍແຫ່ງຖຸກວາງ
ຮະບຶດ ກາຮກ່ອກຮ້າຍດັກລ່າວັນທີໃຫ້ຄົນພິວຂາວຫລາຍຄນູສູ່ໄມ່ພອໃຈແລະ ໄມ່ເຫັນດ້ວຍ ມັນສື່ອ
ພິມພົກທົ່ວເລີນ ນັກບວຊີພິວຂາວຫລາຍຄນ ແລະ ສາມານຂອງນັກຮຽກຈຳທ່າງກົກລ່າວໂມນທີ່ກາຮວະຮະເບີດ
ພວກນິໂກຢັ້ງຄົງໃຊ້ວິນຍ້ແໜ່ງກາຮໄຮ້ຄວາມຮຸນແຮງອູ່ ດຶງແມ່ຈະມີຮະບຶດອີກມາກມາຍ
ຫລາຍລູກຮະເບີດຂຶ້ນ ກາຮກ່ອກຮ້າຍຍຸຕິລົງອຍ່າງຮາດເຮົວ ດຶງແມ່ວ່າບໍຣາດານຂາວທີ່ຖຸກຈັບຈະຖຸກ
ທັດສິນວ່າ “ໄມ່ມີຄວາມຝຶດ” ອຍ່າງຮາດເຮົວ ກາຮສາມາເຂົ້າຫາກັນ ລົມເລີກກາຮແບ່ງແຍກພິວດຳ ດຳເນີນ
ທ່ອໄປອ່າງເຮີຍບ້ອນນຸ່ມນວລ ຈຶ່ງເປັນສົ່ງທີ່ຄົດໄປໄມ່ດຶງເນື້ອ ๑ ປົກອ່ອນໜ້ານີ້

ພັດນາກາຮສົນເນອງ

ໄດ້ມີປົງປັບທີ່ກາຮໄຮ້ຄວາມຮຸນແຮງທີ່ສຳຄັງຢູ່ນີ້ ຈຸ່າທີ່ໂລກ ບ່າງກຣັນກີເກີດຂຶ້ນກ່ອນ
ທົວຍ່າງເຫຼຸ່ານີ້ ແລະ ບ່າງກຣັນກີເກີດຂຶ້ນຫລັງ ແລະ ຍັ້ງມີກຣັນອື່ນ ຈຸ່າສຳຄັງ ຈຶ່ງນ່າຈະເກີດຂຶ້ນກ່ອນ
ທີ່ຈະພິມພົກທົ່ວເລີນນີ້ ທົວຍ່າງເຫຼຸ່ານີ້ ໃນທີ່ໄປໄດ້ລ່າວສົ່ງ ກາຮນັດຫຍຸຄາງຄຮັງສຳຄັງ ແລະ
ກາຮເດີນຂບວນອ່າງໄຮ້ຄວາມຮຸນແຮງໃນປະເທດສເປັນກາຍໄດ້ອໍານາຈຂອງນາຍພລິພຮັງໂກ ແລະ ຍັ້ງມີ
ກຣັນອີກມາກມາຍທີ່ຍັງໄໝໄດ້ຮັບກາຮສົກໝາ ຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນໃນລາຕິນອມເມຣິກາ ອາພຣິກາ ແລະ ເອເຊີຍ

ໃນພັດນາກາຮຂອງປົງປັບທີ່ກາຮໄຮ້ຄວາມຮຸນແຮງແບບທີ່ໄໝໃຊ້ແນວທາງຂອງຄານເນີນນີ້ ໃນ
ກລາງຄຕວຮະທີ່ ២០ ກາຮທີ່ສັບປະກິດຂຶ້ນກ່ອນ ແລະ ບ່າງຄຮັງກີເກີດຂຶ້ນຫລັງໃຊ້ຄວາມ
ຮຸນແຮງ ທີ່ຈະສົ່ງອ່າງເກີດຂຶ້ນພ່ອມກັນ ດັ່ງເຫຼຸ່ານີ້ແກ່ກຣັນຂອງຍັງກາງໄ ເນື້ອ ດ.ກ. ១៩៥៦-១៩៥៧
ອ່າງໄຮ້ການອໍານາຈຂອງກາຮທີ່ອຸ່ສັກ່າງ ຈຸ່າເຫຼຸ່ານີ້ ສ່ວນມາກຫຍ່ງຮາກຍູ່ໃນຄວາມສມານັນທີ່ຂອງ
ມາລັນ ແລະ ກາຮທ້າທາຍອ່າງໄຮ້ຄວາມຮຸນແຮງຂອງມາລັນ ກາຮໄຮ້ຄວາມຮຸນແຮງດັກລ່າວັນນີ້
ເຫັນພິພົກແພັກແຕກທ່າງກັນອອກໄປ ບ່າງຄຮັງຜູ້ຄົນກີ່ເຫັນຄົງຂ້ອງຈັດຂອງຄວາມຮຸນແຮງໃນທາງປົງປັບທີ່
ທົວຍ່າງເຫຼຸ່ານີ້ ໃນ ດ.ກ. ១៩៦៨ ພວກເຮັດແລະ ພວກສໂລວັກ ເໜີວ່າຂັ້ນຕອນແໜ່ງກາຮໃຊ້ຄວາມ
ຮຸນແຮງໃນກາຮປົງປັບທີ່ຍັງກາງໄ ດ.ກ. ១៩៥៦ ເປັນແບບແພນທີ່ໄມ່ຄວາມຈະເລີນແບບ ບ່າງຄຮັງປະຫະ
ກົງສູ່ກົງສັກເກີດຈາກຄວາມຫຼຸດໂທດແລະ ກາຮມາຕກຣມທັກຫລາຍເພື່ອເບົ້າໝາຍໃນທາງກາຮເນື່ອງ ເພຣະ
ວ່າໄດ້ເຄີຍຜ່ານສົ່ງເຫຼຸ່ານີ້ມາກເກີນໄປແລ້ວ ທົວຍ່າງເຫຼຸ່ານີ້ ຂ້າຍເອມນັດຕະວັນອອກບາງຄນໄດ້
ຕະໂກນຂຶ້ນໃນເດືອນມັງກອນ ດ.ກ. ១៩៥៣ ວ່າ “ເຮົາທີ່ກາຮກາຮປົງປັບທີ່ມີຮຽມຮ່າງ” ທີ່ປ່ອຍຄຮັງ

กว่านั้น อาจจะเป็น เพราะว่าประชาชนเห็นว่าปฏิบัติการไว้ความรุนแรงนั้น เป็นวิธีการที่จะทำให้บางอย่างได้ เป็นวิธีการที่ทำให้พวกรเข้าสู่สึกถึงพลังอำนาจของตนเอง และบางทีก็อาจจะ เพราะแสดงให้เห็นถึงโอกาสแห่งการสำเร็จบรรลุเป้าหมายของตนเองอย่างมีเหตุผลตามสมควร เหตุผลประการหลักนี้จะเกิดขึ้นในกรณีหล่ายกรณี อาทิเช่น ในนอร์เวย์ ก.ศ. ๑๙๔๒ ในเยอรมนี แล้วในกัวเตมาลา ก.ศ. ๑๙๔๔

พัฒนาการของปฏิบัติการไว้ความรุนแรงรูปแบบต่าง ๆ นัยสำคัญขึ้นทั่วทุกหน แห่งในโลก เกิดขึ้นจากการฐานที่ผิดแยกกันออกไป มีรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป เพื่อ ให้ตอบสนองสถานการณ์และปัญหาด้านหลากหลาย การต่อสู้เพื่อคัดค้านลงกรณ์ การต่อสู้เพื่อ เสรีภาพของพลเมือง เพื่อการปฏิวัติสังคม หรือการต่อสู้กับผู้เด็ดขาดซึ่งเกิดขึ้นภายในประเทศ หรือถูกจัดตั้งโดยอำนาจจากต่างประเทศ หรือเพื่อจะให้มีสิทธิมีสิ่งในการกำหนดชะตาชีวิต ของตัวเอง จากบุคคลซึ่งเคยรู้สึกว่าไว้อำนาจขณะนั้น กำลังมีแนวโน้มที่จะใช้ปฏิบัติการไว้ความ รุนแรงมากขึ้น การต่อสู้คัดค้านรูปแบบตั้งกล่าววน ยังอาจจะเป็นที่นิยมของผู้คนและกลุ่มต่าง ๆ ซึ่งเห็นว่า ทิศทางและระยะเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงที่กำลังประสบอยู่นั้น เป็นสิ่งที่ไม่น่าพึงใจ เท่าไนก์ ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อความรู้เกี่ยวกับวิธีการตั้งกล่าวเพื่อหล่ายมากขึ้น กลุ่มบุคคลซึ่ง พยายามที่จะครองบัตรัฐบาลที่ซ้อมด้วยรัฐธรรมนูญอย่างเนื่องแน่น หรือพยายามจะทำลายรัฐบาล ดังกล่าววนน้อย่างไรย่างอย ถ้าจะพูดว่า ตนเองต้องเผชิญกับการต่อสู้คัดค้านที่มีประสิทธิภาพอย่างคาดไม่ถึง

การทดลองซึ่งเกิดขึ้นภายใต้ภาวะผู้นำทางการเมืองของคนนี้ รวมทั้งความคิดและ กิจการของเขานั้น บางครั้งก็ยังคงมีส่วนกระตุ้นหรือมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อการต่อสู้แบบไว้ความ รุนแรง แต่แม้ในกรณีดังกล่าววน ส่วนที่ได้รับมาจากการธนัน ก็ยังจะถูกปรับให้เข้ากับ สภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมและการเมืองใหม่ ๆ บ่อยครั้งที่ไม่มีความสัมพันธ์อันชัดเจนใด ๆ ระหว่างการทดลองของคนธนันกับการต่อสู้แบบไว้ความรุนแรงอย่างใหม่ ๆ ดังเช่น ขบวน การต่อต้านนาซี และในเชกโกสโลวากีย์ เมื่อ ก.ศ. ๑๙๖๘ ขณะที่การต่อสู้แบบสัมภានะที่ ลดลงไปในประวัติศาสตร์ การต่อสู้เหล่านั้นก็มีสภาพเป็นตัวแปรโดยตรงในการต่อสู้ใหม่ ๆ ดังกล่าววนอย่างทุกที่ อย่างไรก็ตามไม่ว่าจะเป็นแรงกระตุ้นหรือแรงจูงใจ ในก่อการชุมนุม ที่ ๒๐ นี้ เราจึงได้เห็นการขยายตัวอย่างกว้างขวางในการใช้ปฏิบัติการไว้ความรุนแรง เช่นมา

แผนที่การใช้ความรุนแรงในความชัดเจ้งทางการเมืองรูปแบบต่าง ๆ กัน

คงไม่จำเป็นต้องกล่าวว่า พัฒนาการนี้ก็มีอุปสรรคและการถอยหลังไม่น้อยเหมือนกัน บ่อยครั้งที่ดูเหมือนกับว่า แนวโน้มในการยกเลิกหรือว่าละทิ้งการใช้ปฏิบัติการใช้ความรุนแรง และหันมาใช้ความรุนแรงนักจึงเป็นแนวทางที่ชัดเจน ตัวอย่างเช่น การประกาศใช้ความรุนแรงนักเกิดขึ้นตามมาหลังจากที่คนผิวสีในอาฟริกาใต้^{๔๔} และพวກอเมริกันเชื้อสายอาฟริกันในสหรัฐอเมริกา ได้เคยใช้ปฏิบัติการได้ความรุนแรงในระดับที่จำกัดและประปราย อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาจากเงื่อนไขทางประวัติศาสตร์แล้ว อาจกล่าวได้ว่า ได้เกิดพัฒนาการของธุรกิจน้อยกว่าความเป็นประวัติการณ์ในศตวรรษที่ ๒๐ จะอย่างไรก็ตามกระบวนการคัดกรองนี้ ก็ยังดำเนินต่อไป ตัวอย่างหนึ่งของข้อเท็จจริงคัดกรองนักก่อการที่ชาวเชกและสโลวักได้ใช้ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงอย่างกล้าหาญและกว้างขวางเป็นเวลาหลายสัปดาห์ ที่ไม่ได้มีการเตรียมตัวใด ๆ เพื่อต่อต้านกับการรุกรานของสหภาพโซเวียตและพันธมิตรในวันที่ ๒๑ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๖๘

ก. เชคโกสโลวาเกีย ค.ศ. ๑๙๖๘^{๔๕}

ผู้นำโซเวียตคาดหวังว่าการรุกเชกโกสโลวาเกียครั้งใหญ่โดยกำลังทหารขององค์กรสนธิสัญญาอิร์ชอกร่วมล้านคนนั้น จะสามารถเข้าช่วงทัพเชกโกสโลวัคซึ่งเล็กกว่าได้ภายในไม่กี่วัน และทำให้ประเทศนั้นอยู่ในสภาพสับสนและพ่ายแพ้อย่างรวดเร็ว การรุกรานครั้งนี้ยังคาดว่า จะทำให้เกิดรัฐประหารขึ้น เพื่อเปลี่ยนแปลงรัฐบาลระบบการปกครองของคุบเชก (Dubcek) ซึ่งมีแนวทางปฏิรูป และนำรัฐบาลอนุรักษ์ซึ่งเข้าข้างสนับสนุนemos โคลา แทนที่ ด้วยความคิดแบบนี้ เจ้าหน้าที่ของโซเวียตได้ลักพาตัวเลขาธิการอันดับ ๑ ของพรรคอนุมิวนิสต์คืออเล็กซานเดอร์ คุบเชก (Alexander Dubcek) นายกรัฐมนตรีโอลด์ริช เชอร์นิก (Oldrich Černík) ประธานสภาแห่งชาติเชก โจเซฟ สมาร์โคฟสกี้ (Jose Smrkovský) และประธานแนวร่วมแห่งชาติฟรานติšek ครีเกล (František Kriegel) เจ้าหน้าที่ของโซเวียตยังกักบริเวณประธานาธิบดีแห่งสาธารณรัฐ คิอุตวิค สโวโบดา (Ludvík Svoboda) ผู้เป็นหัวรัฐบุรุษและนักการทหารที่มีเสียงเป็นที่นิยมทั่วในเชคโกสโลวาเกียและในสหภาพโซเวียต โดยพอกหน่วยที่เข้าจะให้ความช่วยเหลือรัฐบาลกับระบบการปกครองอนุรักษ์ใหม่ และผู้นำซึ่งถูก

ลักษณะนั้น ก็อาจจะถูกสงหารเมื่อการรัฐประหารประสบผลสำเร็จ ดังที่เกิดขึ้นในช่วงการเมือง ค.ศ. ๑๙๔๗

แต่ประเทศเชกโกสโลวักก็มิได้เสียชัยชนะมาจากการพ่ายแพ้ในทางทหาร เพราะได้ใช้วิธีการต่อต้านชนิดใหม่ ยิ่งกว่านั้นก็ไม่มีรัฐบาลที่เข้ามารแทนที่ผู้นำที่ถูกกลั่กพาตัวไปแล้วอย่างใด เจ้าหน้าที่เชกโกสโลวักได้ส่งคำสั่งฉุกเฉินไปยังกองกำลังทหารต่างๆ ให้คงอยู่ในท้องของตน ผู้นำโซเวียตหวังว่าสถานการณ์จะอยู่ภายใต้การควบคุมอย่างมีประสิทธิภาพ ภายในเวลา ๓ วัน และกองทัพที่รุกรานนั้นก็อาจจะถอนกลับไปได้ แต่สิ่งนี้ไม่เกิดขึ้น และผลก็คือ เกิดบัญชาหั้งทางด้านยุทธศาสตร์ และบัญชาทางด้านกำลังชวัญในหมู่กองทหารที่รุกรานเป็นอันมาก รัฐบาลที่เข้าข้างโซเวียตก็ไม่อาจจะเกิดขึ้นมาได้ ทั้งนี้เป็นเพราะการต่อต้าน คัดค้าน ที่จุดยุทธศาสตร์หลายจุด อย่างน้อยก็เป็นเวลา กว่าประมาณ ๘ เดือน จนกระทั่งเมื่อรัฐบาลหรือระบบบูซัค (Husak) ขึ้นมาสู่อำนาจในเดือนเมษายน ค.ศ. ๑๙๖๘

การต่อสู้คัดค้านนั้น เริ่มต้นขึ้นในช่วงไม่long range ของการรุกราน พนักงานของหน่วยงานข่าวของรัฐบาล ปฏิเสธที่จะออกคำແດลงข่าวซึ่งกล่าวว่า พระครุษของเชกโกสโลวัก และเจ้าหน้าที่รัฐบาลบางคนได้เรียกร้องให้มีการรุกรานดังกล่าว ยิ่งไปกว่านั้น ประธานาธิบดี สถาปนา ภีปฏิเสธที่จะลงนามในเอกสารที่กลุ่มนรุกษ์นำมาให้ลงนามอย่างล้าหัญ ในที่สุดโดยอาศัยเครือข่ายวิทยุให้คิด องค์กรราชการหลายหน่วยก้าสามารถเข้าค้ายกันได้ และประกาศคัดค้านการรุกราน

สมชชาวิสามัญของพระครุษที่ ๑๒ สถาปนาแห่งชาติ และส่วนที่เหลือของรัฐมนตรีในคณะรัฐบาล ล้วนออกประกาศที่มีความคล้ายคลึงกับประกาศฉุกเฉินของสภาสูงสุดของพระครุษก่อนการมาของพวกเจ้าว่า การรุกรานคราวนี้เกิดขึ้นโดยที่ผู้นำรัฐบาลและผู้นำพระครุษไม่ส่วนรับรู้ได้ฯ เลย “ไม่ได้มีการ “เรียกร้องแต่อย่างใด” หน่วยงานต่างๆ เหล่านี้บางหน่วยก็เลือกผู้นำชั่วคราวขึ้นมา ซึ่งทำหน้าที่ในภาวะฉุกเฉิน สถาปนาแห่งชาติได้ “เรียกร้องให้ปล่อยตัวผู้แทนที่ซึ่งรับด้วยรัฐธรรมนูญของเราระเพื่อว่าคานเหล่านี้จะได้ทำการตามหน้าที่ที่ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญ อันประชาชนผู้มีอธิบดีไทยในประเทศนี้ได้มอบความไว้วางใจให้” และ “เรียกร้องให้มีการถอนทหารของกองทัพแห่ง ๕ รัฐออกไปโดยทันที”^{๔๙}

ในช่วงสัปดาห์แรกนั้น เครือข่ายวิทยุให้คิดได้สร้างรูปแบบการต่อสู้คัดค้านอันมาก

นาย แรมส์วันสร้างสังข์ยืน ๆ อีกด้วย กล่าวว่า “ได้จัดประชุมสมัชชาวิสามัญพราศ ครั้งที่ ๑๔ เรียกร้องให้มีการนัดหยุดงานทั่วไปเป็นเวลา ๑ ชั่วโมง เรียกร้องให้กรรมการรถไฟหน่วงเห็นใจ การขันส่งของรัฐเชีย และรับความเครื่องมือสื่อสารต่าง ๆ และเรียกร้องไม่ให้มีความร่วมมือใน หมู่ตำรวจรัฐ ไม่มีบันทึกถึงการที่ตำรวจสาธารณะในเครือจะแบบให้ความร่วมมือกับผู้รกราน แต่อย่างใด ที่รัฐคนเหล่านี้ล่ายคน หรือคนเหล่านานวนมาก ก็ทำงานกับฝ่ายต่อต้าน อย่างชัดเจน อย่างอาจริงอาจจัง วิทยุได้กระจายเสียงให้เห็นถึงความไว้ประโภชน์ของการใช้ ความรุนแรง และความชญาณลักษณะของการต่อสู้โดยไว้ความรุนแรง เครื่อข่ายวิทยุได้แน่น นำนักศึกษาในห้องถนนให้อยู่ห่างจากสถานการณ์ซึ่งสามารถที่จะเปลี่ยนเป็นสถานการณ์ รุนแรงได้ และก็ตักเตือนให้ระมัดระวังข่าวลือ การต่อสู้คัดค้านที่มีประสิทธิภาพ และมีความ เดียงสาทางการเมืองนั้น เกิดขึ้นโดยอาศัยระบบวิทยุเป็นหลักสำคัญ โคลิน ಚาปเม่น (Colin Chapman) ได้พัฒนาสังเกตว่า “ถึงแม้รูปแบบแห่งการต่อสู้คัดค้านแต่ละรูปแบบ โดยทั่วไป เองอาจจะไว้ประสิทธิภาพ แต่ก็ช่วยเสริมความแข็งแกร่งให้แก่การต่อสู้ประทก่อน ๆ ”^{๘๙} การ ต่อสู้คัดค้านระดับต่าง ๆ และในส่วนต่าง ๆ ของประเทศ มีการติดต่อสื่อสารกันอย่างสม่ำเสมอ โดยอาศัยระบบวิทยุดังกล่าว วิทยุมักทำหน้าที่ในยามฉุกเฉินอีกหลายอย่าง (ดังเช่นหากมี ช่วยชันมั่นคง และช่วยปั้นไม้เลือยที่ใช้ทำเบียร์) และเป็นผู้ให้ข่าวสารข้อมูลที่สำคัญ ๆ ทั้งนั้น เพราะนี่เป็นช่วงเวลาที่หน่วยงานรัฐบาลหลายแห่งไม่สามารถจะปฏิบัติการได้ เพราะพวกรัฐเชีย เข้ามายึดครองที่ทำงานของตนหมด การให้ข่าวสารข้อมูลถังกล่าววนนั้น กว้างขวางครอบคลุม ทั้งแต่รัฐบาลนักบวรดากุลแม่ทัพใหญ่กว่า เด็ก ๆ ในค่ายฤดูร้อนนั้นปลดอกัยดี ไปกระทั่ง ถึงรายงานข่าวที่นำตระหนกเกี่ยวกับการเรจาจากกับมอสโก

ถึงแม่กองทัพรัฐเชียจะประสบผลสำเร็จในการการทหารโดยแท้ แต่ก็ต้องมาประ สบกับการต่อสู้ทางการเมืองที่เข้มแข็ง เมื่อต้องเผชิญกับการต่อสู้คัดค้านของพลเมืองอย่างมี เอกภาพ การปราพากรรัฐบาลที่ให้ความร่วมมือกับตน และการที่กองทัพของตนเองกำลัง สูญเสียกำลังขวัญลงไปอย่างรวดเร็วนั้น ผู้นำโซเวียตที่กลังให้ประธานาธิบดีสโโบร์บินไป เจรจาข้อมอสโก เมื่อวันศุกร์ที่ ๒๓ สโโบร์บินจึงเจรจาด้วยตนเองกับเชก เชอร์นิค และสมาชิกฟสก เข้ามาร่วมถกเถียงด้วย เกิดการประนีประนอมด้วยภาษาในเวลา ๕ วัน ซึ่งมี ผลทำให้ผู้นำส่วนใหญ่กลับมาดำเนินการตามที่เดิม แท้เรียกร้องให้พรรคทำหน้าที่ “มีบท-

บทการนำ” สูงขึ้นอีก และยอมให้กองทัพรัสเซียอยู่ในประเทศได้ ซึ่งในการนี้ทั้งนี้ จึงเป็น การยินยอมที่นำมาซึ่งความพ่ายแพ้โดยสิ้นเชิง แต่ความยินยอมดังกล่าวอาจจะเกิดขึ้น เพราะยัง ไม่มีความแน่ใจในการต่อสู้กับค้านที่ปราศจากการเตรียมทั่วอย่างพร้อมมุล การประนีประนอม ดังกล่าว นักจะมีผลรวมไปถึงการเสียสละผู้นำที่มีจิตใจปฏิรูปบ้านคันและกัวการปฏิรูปทั่วมวล ด้วย

สปดาห์เรนน์เป็นสปดาห์ที่ผู้คนพลเมืองทั้งหมดได้พยายามต่อสู้ในสังคมเพื่อ อิสรภาพของตนอย่างมีชีวิตใจ และกล้าหาญ แท่ชาญลักษณ์ ด้วยวิธีการต่าง ๆ นานัปการ การประนีประนอมชี้งเรียกว่า คำประกายมอสโค (Moscow Protocol) นั้น ทำให้เกิดความ รู้สึกสับสนประบกนหลาอย่างในหมู่ผู้คนพลเมือง ผู้สังเกตการณ์ทางการเมืองจากภายนอก มองว่านี้เป็นความสำเร็จอันหยังค่าไม่ได้สำหรับประเทศและผู้นำประเทศ เพราะประเทศที่ถูก ยึดครองไม่น่าจะมีพลังอำนาจที่จะมาต่อรองได้ แท่ผู้คนชาวเชคและสโลวักส่วนใหญ่มองว่า นี้เป็นการพ่ายแพ้ และไม่อาจยอมรับการพ่ายแพ้นี้ได้เป็นเวลา ๑ สปดาห์ เห็นได้ชัดว่า ผู้นำ ประเทศนั้นมีความสงสัย และไม่แน่ใจในความสามารถที่มีวินัยของประชาชน ในอันที่จะช่วย รักษาการต่อสู้กับค้านผู้กรานได้ เมื่อกองเผชิญกับการปราบปรามอย่างทารุณโดยร้าย

แต่ถึงแม้จะปราศจากการวางแผนล่วงหน้า และการเตรียมการปฏิบัติการต่อสู้ของ ประชาชนพลเมืองอย่างชัดเจน รัฐบาลดูบเชคก็ยังสามารถจะดำเนินอยู่ในอำนาจได้จนถึงเดือน เมษายน ก.ศ. ๑๙๖๔ เป็นเวลาถึง ๘ เดือน นับได้ว่านานกว่าที่รัฐบาลตั้งกล่าวจะพึงอยู่ได้ หากใช้การต่อสู้กับกำลังทหาร แท่ในที่สุดพารัสเซียก็สามารถจะบรรลุทุกประสงค์ที่สำคัญ ๆ ของตนได้ รวมไปถึงการจัดตั้งรัฐบาลอนรักษ์ชั้น พวกรัสเซียในที่สุดก็บรรลุเป้าประสงค์ที่ตน วางไว้ อย่างไรก็ตามกรณีที่สำคัญยิ่งนี้ เป็นกรณีที่สมควรจะได้รับการวิจัยและวิเคราะห์อย่าง ละเอียดถี่เรื่องของวิธีการ บัญชา ความสำเร็จ และความล้มเหลว

การแสวงหาบัญญาทัศนะ

โครงร่างย่อ ๆ เกี่ยวกับพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของปฏิบัติการไว้ความรุนแรง ที่กล่าวถึงข้างต้นนี้ เกือบจะไม่ได้รับให้เห็นขอบข่ายและความลึกสำคัญของการใช้วิธีการตั้ง กล่าวในประวัติศาสตร์แต่อย่างใด อย่างไรก็ตามทั่วการสำรวจและกรณีทั่วอย่างอีกหลาย

หลาย ซึ่งนำกล่าวถึงในส่วนที่เหลือของหนังสือเล่มนี้ ก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้ต้องทึ่คิดตามกับความเข้าใจพิเศษที่สำคัญ ๆ หลายอย่าง ซึ่งเป็นที่ยอมรับเชื่อถือกันอย่างกว้างขวางเกี่ยวกับปฏิบัติการดังกล่าว

มีการใช้ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงอย่างกว้างขวาง ถึงแม้จะไม่มีการให้ความสนใจพัฒนาการของวิธีการนี้เลย ปฏิบัติการที่เกิดขึ้นนั้นบางครั้งก็เกิดขึ้นเอง บางทีมาจากการบัญญัติความคิดที่เกิดขึ้นโดยฉบับพลัน บางทีก็วางแผนแบบแผนขึ้นอย่างคร่าว ๆ จากกรณีทัวอย่างในอดีตที่ผู้ปฏิบัติการเคยรูมภักดื่น ปฏิบัติการดังกล่าวมิใช่กันมากทั้งในสถานการณ์ซึ่งไม่เป็นใจอย่างยิ่ง และโดยผู้ปฏิบัติตามช่องทางเดียวที่ประสบการณ์ หรือขาดผู้นำที่มีประสบการณ์ และส่วนมากที่เกิดขึ้นนั้นก็จะไม่มีการเตรียมการหรือการฝึกอบรมล่วงหน้า ไม่มีการวางแผนหรือมีการวางแผนเพียงเล็กน้อย การเตรียมการหรือพิจารณาถึงยุทธศาสตร์และกลยุทธ์ตลอดจนพิสัยของวิธีการดังกล่าวนั้นมีไม่นานเลย ผู้คนที่ใช้วิธีการดังกล่าวโดยปกติมีความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับธรรมชาติของวิธีการนี้ พึงเล็กน้อยเท่านั้น โดยที่ส่วนใหญ่ก็ไม่ได้รู้ถึงประวัติศาสตร์ของมันแต่อย่างใด ไม่มีหนังสือเกี่ยวกับยุทธศาสตร์และกลยุทธ์ที่เข้าใจศึกษาค้นคว้าได้ ไม่มีคู่มือที่จะบอกเขาว่าจะจัดตั้ง “กองทหาร” ของเขายังไง จะดำเนินการต่อสู้ยังไง และจะรักษาวินัยไว้ได้อย่างไรภายใต้เงื่อนไขดังกล่าว จึงไม่แปลกด้วยที่พากเพียรจะประสบกับความล้มเหลวพ่ายแพ้ หรือบางครั้งก็มีข้อชนะเป็นเพียงบางส่วนเท่านั้น และบางครั้งก็เกิดความรุนแรงขึ้น ซึ่งมีส่วนทำให้เกิดความพ่ายแพ้ ดังเราะเห็นได้ต่อไป ด้วยข้อเสียเปรียบดังกล่าวที่เป็นที่น่าประหลาดใจยิ่งที่ว่า ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงนี้ได้แพร่หลายและประสบกับความสำเร็จ มีระเบียบท่าทีมั่นคงเป็นมา

หญิงชายบังคันในบ้านกำลังพยายามที่จะศึกษารูปธรรมชาติของวิธีการดังกล่าวให้มากยิ่งขึ้น และพยายามที่จะตรวจสอบลักษณะของปืนศักยภาพของวิธีการดังกล่าว บังคันเริ่มตั้งคำถามว่า จะปรับปรุงปฏิบัติการไร้ความรุนแรงให้อย่างไร และนำมาประยุกต์ใช้แทนที่ความรุนแรงเพื่อเผชิญกับบุญญาที่ซับซ้อนยุ่งยากได้อย่างไร ความพยายามทางบัญญานหล่านี้ล้วนเป็นตัวแปรใหม่ที่ศักยภาพสูงยิ่งในประวัติศาสตร์ของวิธีการนี้ ยังคงจะต้องคุยกันไปว่าองค์ประกอบนี้จะมีผลอย่างไรต่อพัฒนาการของปฏิบัติการไร้ความรุนแรงในอนาคต

ภาคสอง

บทที่ ๔

ศาสตร์ราหุติเรื่องความรุนแรง*

ปฏิบัติการเรื่องความรุนแรงนั้นสามารถเกิดขึ้นได้ในหลายแนวทาง ซึ่งจะต้องมีด้วยกัน ไว้ให้มั่น หากต้องการทำความเข้าใจ ประเมินอย่างมีเหตุผล และประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ แนวทางเหล่านี้มีความแตกต่างอย่างมากจากสมมติฐานของประชาชนในเรื่องความชัดเจ้งและถ่องแท้ โดยเฉพาะสมมติฐานที่ว่าความรุนแรงนั้นจะตอบโต้ให้เดลก์ต้องใช้ความรุนแรงกระทำการกลับไปเท่านั้น

ปฏิบัติการเรื่องความรุนแรงนี้คือคนนี้นำมาเพื่อปฏิบัติการต่อต้านฝ่ายตรงข้าม ผู้ซึ่งสามารถและทั้งใจที่จะใช้การลงทันท์ด้วยความรุนแรง* ในวิธีการนี้ไม่มีสมมติฐานที่ว่าเมื่อเผชิญกับปฏิบัติการเรื่องความรุนแรงแล้ว ฝ่ายตรงข้ามจะเลิกใช้ความรุนแรง หรือแม้แต่จะจำกัดความรุนแรงนั้นให้อยู่ในขอบเขตได้ตลอดไป

อย่างไรก็ตาม การใช้วิธีเรื่องความรุนแรงต่อต้านการปราบปรามด้วยความรุนแรงนั้น ได้สร้างสถานการณ์ความชัดเจ้งที่ไม่สามารถอย่างจำเพาะขึ้น สถานการณ์นี้เป็นสถานการณ์ที่ทั้งสองฝ่าย มีวิธีการต่อสู้หรือ “ระบบอาวุธ” ที่ตรงข้ามกัน ฝ่ายหนึ่งใช้ปฏิบัติการด้วยความรุนแรง อีกฝ่ายหนึ่งใช้ปฏิบัติการเรื่องความรุนแรงเพื่อให้โอกาสที่จะประสบผลสำเร็จ

* ย่ออ่านรวมรัคมาจาก The Methods of Nonviolent Action อันเป็นภาคสองของ The Politics of Nonviolent Action หน้า ๑๐๑-๑๔๘ ภาคซึ่งพิมพ์มีเนื้อหาสืบปักอ่อนแยกแยะต่างหาก โดย Porter Sargent Publishers, 11 Beacon Street, Boston, Mass, 02108, USA. เล่มนี้จะให้รายละเอียดของแต่ละวิธีการกับตัวอย่างการใช้วิธีการตั้งกล่าวในประวัติศาสตร์

นั้นมากที่สุด นักปฏิบัติการไร้ความรุนแรงท้องที่คุณวิธีการที่ได้เลือกสรรแล้วไว้ให้ การประยุกต์ใช้ปฏิบัติการสันติวิธีอย่างเชี่ยวชาญ มุ่งมั่นและยึดถือ จะก่อปัญหาอย่างจำเพาะยิ่งแก่ฝ่ายตรงข้าม อันจะก่อความรังควานทำให้ไม่อาจใช้ผลกำลังที่มีอยู่อย่างมีประสิทธิภาพได้ นักปฏิบัติการจะสามารถประยุกต์วิธีการบางอย่าง เช่นการใช้ อิวิชตุ กับฝ่ายตรงข้าม ซึ่งจะทำให้ฝ่ายตรงข้ามเสียสมดุลทางการเมือง การปราบปรามของเขางจะสะท้อนกลับไปบนทอนฐานะ คำแห่งของเขาวง และทำให้อำนาจของเขาร่อนแวดลง ยิ่งไปกว่านั้น โดยการยึดมั่นในการไร้ความรุนแรงตลอดเวลาที่ต้องสู้ นักปฏิบัติการไร้ความรุนแรง จะช่วยปรับปรุงฐานะอำนาจ ของตนได้ในหลายหนทางด้วย

การแข่งขันต่อการปราบปราม

ไม่ควรที่จะยกใจหรือตื่นกระหงกต่อการปราบปราม เพราะนั้นมากจะเป็นผลจาก สำนึกรักของฝ่ายตรงข้ามที่คิดว่า ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงเป็นภัยอย่างยิ่งท่อนโยบายหรือระบบของเข้า นักปฏิบัติการไร้ความรุนแรงท้องเห็นใจที่จะเสียงต่อการถูกลงโทษ เสมือนดังราศาก ค่างวดที่ต้องจ่ายไปเพื่อได้มาซึ่งชัยชนะ ความรุนแรงและโอกาสของการปราบปรามนั้นจะ แปรเปลี่ยนไป อย่างไรก็ตามการเสียงในเรื่องนี้มีเดิมแต่เพียงในปฏิบัติการไร้ความรุนแรงเท่านั้น หากเกิดขึ้นด้วยเมื่อทั้งสองฝ่ายใช้ความรุนแรง บางอย่างคล้ายคลึงแต่บางอย่างก็แตกต่าง ไปจากความเสียงที่นักปฏิบัติการไร้ความรุนแรงท้องเผชิญ สิ่งหนึ่งที่แตกต่างกันก็คือ ในการใช้ความรุนแรงนั้น การเสียงจะเกิดขึ้นในช่วงที่พยายามจะทำร้ายหรือเข่นฆ่าฝ่ายตรงข้าม ขณะที่ในปฏิบัติการไร้ความรุนแรงนั้น ความเสียงเช่นนี้จะไม่เกิดขึ้นเลย ด้วยเหตุนี้ประชาชนส่วนหนึ่งจึงเข้าใจผิดว่ากลุ่มไร้ความรุนแรงนั้นไร้สมรรถภาพ ข้อนี้ไม่เป็นความจริง ความแตกต่าง ในการปฏิบัติตอบโต้ฝ่ายตรงข้ามนั้น มิพิงก่อให้เกิดความรุนแรงสักสันเรียวสันแรงหรือคับข้องใจ มันเป็นความจริงอย่างยิ่งถ้าหากปฏิบัติการไร้ความรุนแรงเข้าใจว่า การรักษาวินัยไร้ความรุนแรง จะทำให้พวกเขามีโอกาสมากยิ่งขึ้นที่จะมีอำนาจควบคุมเหนือฝ่ายตรงข้าม สามารถลดทอนความรุนแรงที่ต้องก้านกลุ่มไร้ความรุนแรง และเพิ่มพูนโอกาสที่จะได้รับชัยชนะ กระบวนการนี้ เรียกว่า อิวิชตุทางการเมือง ซึ่งจะได้กล่าวต่อไปในบทที่ ๕

นักปฏิบัติการไร้ความรุนแรงจะใช้ที่จะไม่ท้าทายฝ่ายตรงข้าม ตามเงื่อนไขความรุนแรงของ

ผู้ยังคงชีวิต ความรุนแรงที่ต้องการความรุนแรงจะยังเสริมความรุนแรงให้แย่ลง ^{ขึ้น} กลุ่มไร้ความรุนแรงไม่เพียงแต่ไม่เป็นเจ้าของต้องใช้ความรุนแรงเท่านั้น หากยังจะต้องไม่ใช้ความรุนแรง ห้ามได้แล้วนั้นจะเป็นการเสริมสร้างความแข็งแกร่งแก่ผู้ปฏิบัติ และบังคับกลุ่มไร้ความรุนแรงให้อ่อนแอลงกลุ่มไร้ความรุนแรงจะต้องยึดมั่นใน “ระบบอาสา” แบบไร้ความรุนแรงของตนเอง เพราะว่าปฏิบัติการไร้ความรุนแรงมักจะทำให้ความรุนแรงและการปราบปรามของผู้ยังคงชีวิต ห่วงกลับไปต่อต้านฐานะอำนาจของผู้ยังคงชีวิตเอง ทำให้ฐานะอำนาจของเขาย้อนแผลง และในขณะเดียวกันก็เสริมสร้างกลุ่มไร้ความรุนแรงให้เข้มแข็งขึ้น

การปราบปรามกลุ่มไร้ความรุนแรง ที่ยังยืนหยัดในการต่อสู้และยังคงรักษาวินัยไว้ได้นั้น จะก่อให้เกิดผลดังต่อไปนี้ ในขณะที่ความทารุณโหดร้ายต่อนักปฏิบัติการไร้ความรุนแรงเพิ่มขึ้น ความจงเกลียดชังที่มีต่อระบบของผู้ยังคงชีวิตมีมากขึ้น ความเห็นอกเห็นใจและการสนับสนุนผู้ยังคงชีวิตเพิ่มขึ้น ประชาชนทั่วไปอาจเริ่มที่ตัวอออกห่างจากผู้ยังคงชีวิต และมีแนวโน้มที่จะร่วมกับผู้ยังคงชีวิตมากขึ้น ประชาชนต่างๆ ที่แยกตัวออกจากความชัดเจ็บที่เกิดขึ้น อาจให้ความสนับสนุนมากขึ้นแก่ผู้ได้รับเคราะห์จากการปราบปราม ถึงแม่ผลกระทบของศิษยานาคราชิจะแปรเปลี่ยนไปแต่หลายครั้งมักก่อให้เกิดความกัดกันทางเศรษฐกิจและการเมืองอย่างมีความหมาย พลเมืองกลไก และทหารของผู้ยังคงชีวิต ซึ่งไม่สบายน้ำที่เหลือนผู้ยังคงชีวิตกระทำการกลุ่มไร้ความรุนแรงอย่างทารุณโหดร้าย อาจเริ่มสงสัยในความยุติธรรมของนโยบาย การไม่สบายน้ำอาจก่อให้ความไม่พอใจ และหลายครั้งที่ขยายออกไปเป็นการดัดหยุ่นงานและการกบฏ ดังนั้นถ้าการปราบปรามทำให้จำนวนของนักปฏิบัติการไร้ความรุนแรงเพิ่มขึ้น และทำให้การแข่งขันขยายวงกว้างออกไปได้ และถ้ามันนำไปสู่ความชัดเจ็บที่สูงพอกว่าในผู้สนับสนุนผู้ยังคงชีวิตเอง ก็จะบังคับประพฤติในการจัดการกับการแข่งขัน การปราบปรามนั้นจะสะท้อนกลับไปต่อต้านผู้ยังคงชีวิตเอง นี้เองคือวิทยาศาสตร์ของการเมือง

ความยุ่งยากของผู้ยังคงชีวิตในการรับมือกับปฏิบัติการไร้ความรุนแรงนั้น มิได้เกิดขึ้นเพราะผู้ยังคงชีวิตที่ตระหนักรับปฏิบัติการไร้ความรุนแรง หรือเพราะไม่คุ้นเคยกับวิธีนี้ ความยุ่งยากเกิดขึ้น เพราะสาเหตุอื่น อย่างเช่นความรุนแรงของผู้ยังคงชีวิตในเรื่องการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงนั้นโดยทั่วไปเอง มิได้ทำให้ความสามารถในการมีชัยเหนือนักปฏิบัติการไร้ความรุนแรงโดยทั่วไปเอง แต่การทำให้ความสามารถในการมีชัยเหนือนักปฏิบัติการไร้ความรุนแรงนั้นโดยทั่วไปเอง นี้เองคือวิทยาศาสตร์ของการเมือง

รุนแรงนั้นมีเพิ่มขึ้นโดย ในการนี้ความชัดແยังทaghadr ทางสองฝ่ายอาจพยายามนำเอกสารมาเรียกับวิธีการท่อสู่ของทั้งสองฝ่ายมาใช้เพื่อประโยชน์ของตน ถ้าฝ่ายตรงข้ามมีความรุ่มรากขึ้น เขามาทำการได้แบบลึกซึ้น และบางทีก็อาจให้ครั้นอย่าง แต่กลุ่มไว้ความรุนแรงก็อาจเรียนรู้วิธีการท่อสู่ที่เชี่ยวชาญและมีประสิทธิภาพมากขึ้น เช่นกัน

ระบบอาวุธไว้ความรุนแรง

ความสำเร็จของนักปฏิบัติการไว้ความรุนแรงในการสกัดกันเจตนาของฝ่ายตรงข้ามอย่างไร้ผล และทำให้ฝ่ายตรงข้ามไม่สามารถดำเนินการตามแผนเดิม ทั้ง ๆ ที่ใช้การปราบปรามนั้น ล้วนขึ้นอยู่กับความสามารถของ “ระบบอาวุธ” ของพวกเขายัง “อาวุธ” เหล่านี้หรือวิธีการคัดค้านนี้ ยังสามารถเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ทางสังคม เศรษฐกิจและการเมืองที่มุ่งหมายให้ด้วย คุณแห่งกำลังจะเปลี่ยนแปลงหรือไม่ ยังเป็นผลจากภัยติดภาระ เมืองอีกด้วย วิธีการเหล่านี้มีอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งประกอบกันขึ้นเป็นวิธีปฏิบัติการไว้ความรุนแรง โดยบทนี้จะเน้นการจัดประเภทของวิธีการดังกล่าว

การจัดประเภทดังกล่าวจะเป็นประโยชน์หลายอย่าง อย่างหนึ่งเป็นการช่วยเราให้มีความเข้าใจดีขึ้นในธรรมชาติของวิธีเบี่ยงไว้ความรุนแรง นอกจากนี้ยังช่วยให้เห็นถึงความแตกต่างและประเภทที่สำคัญ ๆ ของวิธีน้อยอย่างซัดเจนขึ้น บางวิธีการโดยพื้นฐานก็เป็นปฏิบัติการเชิงสัญลักษณ์ บางวิธีการเกี่ยวพันกับการเพิกถอนความร่วมมือเฉพาะค้าน วิธีอื่น ๆ ส่วนใหญ่เป็นการเข้าแทรกแซงโดยตรงในสถานการณ์ความชัดແยัง การจัดประเภทดังกล่าว ยังทำให้เห็นจำนวนอันมากมายและความหลากหลายของวิธีปฏิบัติการ แน่นอนที่ว่าวิธีการที่ระบุในบทนี้ยังไม่ครอบคลุมวิธีการทั้งหมด แต่อาจช่วยนักปฏิบัติการในการเลือกวิธีการที่เหมาะสมที่สุด สำหรับการนำไปใช้ในสถานการณ์หนึ่ง ๆ และอาจช่วยให้กลุ่มที่กำลังเผชิญหน้ากับการต่อค้านโดยไว้ความรุนแรงนั้น เข้าใจถึงวิธีการที่ถูกน่ามาใช้กับตน อันอาจลดทอนความตื่นกระหนกและความ恐怖ให้ร้ายลงได้ นอกจากนี้รายละเอียดต่าง ๆ เหล่านี้อาจเป็นอุปกรณ์สำหรับนักวิจัยในการวิเคราะห์ และเปรียบเทียบ และช่วยให้บุคคลซึ่งทำการประเมินศักยภาพทางการเมืองของวิธีการแบบไว้ความรุนแรงนั้น มีความเข้าใจในภาพรวมของวิธีการท่อสู่อันเปรียบเหมือนกลังแสงของปฏิบัติการไว้ความรุนแรง

การจัดประเทวิธีปฏิบัติการอย่างกว้าง ๆ นั้น แบ่งได้เป็นการประท้วงและการโน้มน้าว การไม่ให้ความร่วมมือ และ การแทรกแซง การจัดประเทวิธีนี้แม้จะยังไม่รักกุณ แต่โดยทั่วไปความสามารถใช้ได้ และวิธีการเหล่านี้ไม่สามารถถือได้ว่าครบถ้วนครอบคลุมทุกคุณสมบัติ ไม่เป็นที่สังสัยเลยว่าบางวิธีอาจถูกมองข้ามไป และบางวิธีอาจมีรูปแบบต่าง ๆ ยกเว้นออกไปโดยไม่ได้ระบุไว้ในที่นี้ และที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น อาจมีรูปแบบใหม่ ๆ ของปฏิบัติการไร้ความรุนแรงได้รับการพัฒนาหรือปรับปรุงขึ้นอย่างจงใจในระหว่างการต่อสู้

สำหรับปัจจุบันที่ว่าในการณ์หนึ่ง ๆ นั้นจะใช้วิธีการใดและใช้งานอย่างไรนั้น คำตอบจะแตกต่างกันออกไป ทั้งนั้นอยู่กับองค์ประกอบเหล่านี้คือ

- ๑) วัฒนธรรมและประเพณีของประชาชนที่เกี่ยวข้อง ๒) ขอบเขตและความลึกซึ้งของความรู้ และประสบการณ์เกี่ยวกับวิธีการของปฏิบัติการไร้ความรุนแรงของประชาชนทั่ว ๆ ไป ของผู้มีส่วนร่วมโดยตรงในการต่อสู้ และของผู้นำบุคคลเหล่านี้ ๓) สถานการณ์ทางสังคมและการเมืองโดยทั่วไป ๔) ระดับความรุนแรงของการปราบปรามที่ประชาชนทั่วไป นักปฏิบัติการ และผู้นำพร้อมที่จะเผชิญ ๕) ธรรมชาติของวัตถุประสงค์ของฝ่ายตรงข้าม ๖) ทรัพยากรที่อยู่ในอำนาจการจัดการของฝ่ายตรงข้าม (รวมถึงระบบการบริหาร กลไกในการปราบปราม และอื่น ๆ) ๗) ระดับของความรุนแรงที่ฝ่ายตรงข้ามพร้อมที่จะใช้ ๘) ระดับความพึงพิงที่ฝ่ายตรงข้ามมีต่อสมาชิกของฝ่ายต่อต้าน โดยไร้ความรุนแรง ๙) จำนวนสมาชิกของนักปฏิบัติการที่เข้าร่วม และระดับการสนับสนุนที่พວกเข้าได้รับจากประชาชน ๑๐) คุณภาพของนักปฏิบัติการและของผู้นำ ๑๑) ธรรมชาติของข้อเรียกร้องและ ๑๒) รายละเอียดทางกายภาพของสถานการณ์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับปฏิบัติการไร้ความรุนแรง

การประท้วงโดยไร้ความรุนแรงและการโน้มน้าว

การประท้วงโดยไร้ความรุนแรงและการโน้มน้าวเป็นวิธีการที่ครอบคลุมถึงปฏิบัติการเชิงสัญลักษณ์ การคัดค้านโดยสงบ และการพยานมั่นใจ วิธีการดังกล่าวมีความหมายมากไปกว่า การแสดงออกโดยใช้คำพูดหรือข้อเขียน แต่ยังไม่ถึงขั้นไม่ให้ความร่วมมือหรือแทรกแซงโดยไร้ความรุนแรง วิธีการเหล่านี้ได้แก่การชุมนุมข้ามคืน (vigil) การชุมนุมชั่วคราวบนถนนหน้าโรงงานหรือสถานที่ทำการ (picketing) การติดโปสเตอร์ การประชุม

และอภิปรายคัดค้าน (teach-ins) การไว้อาลัยและการชุมนุมประท้วง

วิธีการเหล่านี้อาจใช้เพื่อแสดงว่ากับปฏิบัติการกำลังท่อต้านบางสิ่งบางอย่าง การถือไปสเตอร์ชุมนุมหน้าสถานที่ทำการ อาจเป็นการคัดค้านกฎหมายความคุณข่าวสารเกี่ยวกับการคุณกำหนด . วิธีการในประเภทนี้สามารถนำไปใช้สนับสนุนบางสิ่งบางอย่างได้ ตัวอย่างเช่น การวิงเต้นในสภา (lobbying) เพื่อสนับสนุนการให้ความช่วยเหลือต่างประเทศ หรือสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติที่ต่อต้านมลภาวะในอากาศซึ่งยังคงอยู่ในรัฐสภา การประท้วงโดยไร้ความรุนแรงและการโน้มน้าวยังอาจแสดงถึงความรู้สึกในส่วนลึกของบุคคล หรือการทำนิติเดียนสิ่งผิดศีลธรรม ในประเด็นทางการเมืองและทางสังคม ตัวอย่างเช่น การชุมนุมข้ามคืนในวันยิโตริชมาเพื่อแสดงความสำนึกริดในการที่อเมริกาหั่นระเบิดปรมานู ณ เมืองชิโตริชมาของญี่ปุ่น “บางสิ่งบางอย่าง” ที่ผู้ประท้วงโดยไร้ความรุนแรงอาจจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวด้วยนั้น ก็อาจจะเป็นการกระทำบางอย่าง กกฎหมาย นโยบาย สภาพโดยทั่วไป ไปจนถึงระบบหรือระบบหงหงมด

ปฏิบัติการนี้อาจมุ่งให้เกิดผลกระทบแก่ผู้ยังคงข้ามเป็นหลัก อาจเป็นการกระตุนความสนใจ และทำให้เป็นที่รู้กันทั่วไปถึงบัญชา เพื่อว่าอาจจะโน้มนำให้ฝ่ายตรงข้ามยอมรับการเปลี่ยนแปลง หรือเร่งดันจานมากจากการร้ายที่อนผู้ยังคงให้รู้ถึงปฏิริยาความรู้สึกของประชาชนที่อับปญหาที่เกิดขึ้น อันอาจจะนำไปสู่การกระทำที่กร้าวยิ่งกว่า ถ้าการเปลี่ยนแปลงไม่เกิดขึ้น หรือปฏิบัติการอาจจะมีจุดมุ่งหมายหลักอยู่ที่การถือสารกับสาธารณะนั้น ผู้สังเกตการณ์ หรือฝ่ายที่สามทั้งโดยตรงและโดยอาศัยการประโคมข่าว เพื่อที่จะปลูกเร้าความสนใจ และให้ความสนับสนุนการเปลี่ยนแปลงที่ต้องการ หรือปฏิบัติการอาจจะมีจุดมุ่งหมายให้เกิดผลกระทบต่อกลุ่มผู้ประสบภัย บุคคลที่ถูกผลกระทบโดยตรงจากบัญชา เพื่อที่จะชักนำพวกรเข้าให้ลงมือทำบางสิ่งบางอย่างโดยตัวของเขารอง อย่างเช่น เข้าร่วมในการนัดหยุดงานหรือการคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจ วิธีการการประท้วงโดยไร้ความรุนแรงและการโน้มน้าว อย่างเช่น การเดิน Jarvis จะทำควบคู่กับกิจกรรมอื่น ๆ อีก เช่น การเรียกเงินเพื่อผู้อุดมจากชาติเคลน วิธีการอันนุ่มนวลประเภทนี้ มีบางรูปแบบที่มุ่งหมายโน้มน้าวผู้คนให้กระทำการที่จริงจังขึ้น การเจอกับกล่าวมีจุดมุ่งหมายชักนำประชาชนให้เข้าร่วมในการคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจ และการแสดงความเป็นมิตรภายในขอบเขตของการท่อต้านการครอบงำประเทศ อาจจะมุ่งหมายชักนำให้เกิดการแข่งขัน โดยทหารที่ทำการยึดครอง เป็นตน

กล่าวโดยสรุป ในขอบเขตของวิธีการในกลุ่มนี้ จุดเน้นหนักอาจอยู่ที่การสนับสนุนหรือคัดค้านบางสิ่งบางอย่าง ข้อเรียกร้องอาจจะเป็นไปได้ต่างๆ นานา กลุ่มที่เป็นเป้าหมายหลักของปฏิบัติการอาจหลากหลาย ชนิดของผลกระทบจะแตกต่างกัน เช่นเดียวกับผลที่มุ่งหวังไว้ นักปฏิบัติการอาจใช้วิธีการดังกล่าวอย่างเดียวโดย ๆ หรือใช้ร่วมกับปฏิบัติการไร้ความรุนแรงชนิดอื่น

พฤติกรรมในวิธีการเหล่านี้เห็นได้ชัดว่ามีขอบเขตกว้างขวางกว่าการแสดงความคิดเห็นส่วนตัวด้วยคำพูดหรือข้อเขียนไม่ว่าจะเป็นเพราลักษณะโดยรวมของการกระทำนั้น ๆ หรือรูปแบบของปฏิบัติการ หรือในบางกรณี (ซึ่งมีอยู่มาก) เป็นเพรัวว่าสถานการณ์บางอย่างทำให้การกระทำการของบุคคลคนหนึ่ง มีความสำคัญต่อส่วนรวม กระบวนการนี้ก็ตาม วิธีการประท้วงและโน้มน้าวโดยไร้ความรุนแรง โดยทั่วไปแล้ว ก็ยังเป็นการแสดงความคิดเห็นด้วยการกระทำ หรือการพยายามใช้การกระทำเพื่อส่งผลให้ผู้อื่นยอมรับความคิดเห็นหรือลงมือกระทำการบางสิ่งบางอย่าง นั้นบ่งว่าแตกต่างจากการกดันทางสังคม เศรษฐกิจหรือการเมืองซึ่งเกิดขึ้นจากการไม่ให้ความร่วมมือหรือการแทรกแซงโดยไร้ความรุนแรง มีสภาพทางการเมืองบางอย่างที่ถือว่าการประท้วงโดยไร้ความรุนแรงบางรูปแบบ เช่นการเดินขบวนเป็นสิ่งผิดกฎหมาย ภายใต้สภาพการณ์เช่นนี้ ปฏิบัติการของเขากว่าใช้วิธีการดื้อเพ่ง และถ้าเป็นไปได้ก็ใช้วิธีอื่น ๆ ที่เป็นการไม่ร่วมมือทางการเมือง

ผลกระทบของการประท้วงโดยไร้ความรุนแรงและการโน้มน้าว ซึ่งมักขึ้นอยู่กับการมีอิทธิพลต่อทั้งคนคิดของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง จะแตกต่างกันไปอย่างมาก มีความเป็นไปได้ที่ว่า หากเป็นวิธีการที่ใช้กันอยู่ทั่วไป ผลกระทบก่อให้เกิดการณ์อาจะน้อยกว่าในกรณีที่วิธีการนั้นไม่สอดคล้องหรือไม่เป็นที่รู้จัก สภาพทางการเมืองก็ต้องมีความรุนแรงมากขึ้นกับผลกระทบที่เกิดขึ้นเหมือนกัน สภาพการเมืองที่เป็นผลของการทำให้ปฏิบัติการไร้ความรุนแรง โดยการประท้วงมีความเป็นไปได้แน่นอน มีอันตรายมากขึ้นและเกิดขึ้นได้ยาก แต่ถ้าเกิดขึ้น วิธีการนี้จะหือหวานมากกว่า และได้รับความสนใจมากกว่าวิธีการที่ใช้กันอยู่ทั่วไปหรือวิธีการที่ไม่มีบลลงโภช วิธีการประท้วงและการโน้มน้าวนี้อาจจะทำก่อนหรือทำควบคู่กับการไม่ให้ความร่วมมือและการแทรกแซงโดยไร้ความรุนแรง หรืออาจจะทำโดยไม่เกี่ยวข้องกับ ๒ วิธีนั้นก็ได้

ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงวิธีใดบ้างที่สามารถจัดได้ว่าเป็นการประท้วงโดยไร้ความรุนแรงและการโน้มน้าว ในที่นี้ได้เสนอไว้ ๕๕ วิธี โดยจัดเป็น ๑๐ กลุ่มย่อย

คำประกาศอย่างเป็นทางการ

๑. การพูดในที่สาธารณะ ได้แก่การพูดโดยทันทีทันใด หรือมีการเตรียมปฐมภาระ การกล่าวปราศรัยอย่างเป็นทางการ หรือการเทศน์ เหล่านี้แสดงออกโดยเบ็ดเตล็ดเพื่อที่จะแสดงการประท้วง

๒. จดหมายคัดค้านหรือสนับสนุน ได้แก่จดหมายส่วนตัวซึ่งเป็นทรัพรุกน์โดยทั่ว จำนวนจดหมายที่ทับท้วนๆ และ “จดหมายเบิดผนึก” ลงชื่อโดยบั้จเจกบุคคลประชาชนจำนวนมากหนึ่ง หรือกลุ่มต่าง ๆ โดยส่งไปยังบุคคลหรือสถาบันเพื่อแสดงความคิดเห็น การเมืองหรือประกาศเจตนาการณ์ สถานะหรือจำนวนของผู้เขียน ผู้ลงนาม หรือเนื้อหาทางการเมือง จะทำให้จดหมายเหล่านี้ แทนที่จะเป็นสื่อระหว่างบุคคล กลับกลายเป็นอุปกรณ์ในการประท้วงของสาธารณะชน

๓. แฉล่งการณ์ขององค์กรหรือสถาบัน ได้แก่คำแฉล่งอย่างเป็นทางการที่ออกมาจากองค์กรและสถาบันทางสังคมต่าง ๆ อย่างเช่น สภาพแรงงาน สมาคมนักวิชาการ พรรคการเมือง หรือกลุ่มศาสนา เพื่อคัดค้านหรือเพื่อสนับสนุนนโยบาย การกระทำ หรือระบบใดระบบหนึ่ง

๔. คำแฉล่งลงนามโดยสาธารณะชน ได้แก่แฉล่งการณ์เป็นลายลักษณ์อักษร ถึงสาธารณะชนทั่วไป หรือที่มีถึงฝ่ายตรงข้ามด้วย ซึ่งเผยแพร่รอบโลกเช่นของผู้สนับสนุน ซึ่งอาจจะลงนามแทนองค์กรโดยองค์กรหนึ่ง หรืออาจจะลงนามในฐานะบั้จเจกบุคคลตามอาชีพ ตามเขตที่อยู่อาศัยหรือความเกณฑ์อื่น ๆ

๕. แฉล่งการณ์พ้องร้องหรือแสดงเจตจำนง ได้แก่คำแฉล่งเป็นลายลักษณ์อักษรแสดงความไม่พอใจหรือเจตจำนงที่จะเปลี่ยนแปลงสถานการณ์หนึ่ง ๆ หรือแสดงความรู้สึกนึกคิดทั้ง ๒ ประการ ซึ่งปฏิกริยาที่ได้รับจากสาธารณะชนและฝ่ายตรงข้ามแสดงว่า คำแฉล่งโดยทั่วของมันเองเริ่มส่งผลในการมีอิทธิพลต่อความภักดีและพฤติกรรมของประชาชน

๖. การร้องเรียนของกลุ่มบุคคลหรือมวลชน ได้แก่คำร้องขอหรือคำวิงวอนเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อแสดงความไม่พอใจในเรื่องหนึ่ง ๆ ซึ่งลงนามโดยบั้จเจกชนเป็น

จำนวนมาก หรือโดยบุคคลจำนวนหนึ่ง ซึ่งเป็นตัวแทนขององค์กร สถาบัน หรือประชาชน ในเขตเดียวกัน

การถือการกับคุณในวงกว้างขึ้น

๔. คำว่า ภาพล้อเลียนและสัญลักษณ์ ได้แก่ข้อความสั้น ๆ ภาพเขียน ภาพวาด ภาพพิมพ์ คำล้อเลียน ทำทางต่าง ๆ หรือคำพูดช้า ๆ เพื่อแสดงความคิดเห็นและทัศนะต่าง ๆ

๕. แผ่นผ้า แผ่นป้ายและป้ายประกาศ ได้แก่ข้อความ ภาพวาดหรือภาพพิมพ์ ที่ตั้งใจถ่ายทอดทัศนะหรือวัตถุประสงค์ต่อสาธารณะในวงกว้างขึ้น หรือท่อสาระของฝ่ายตรงข้าม

๖. ใบปลิว จุลสารและหนังสือ ได้แก่การพิมพ์และการจำหน่ายจากในปลิว จุลสาร หรือหนังสือ ระหว่างสถานการณ์ปราบปรามทางการเมืองและการต่อสู้ โดยสิ่งพิมพ์นั้น ๆ มีวัตถุประสงค์หลักอยู่ที่การแสดงถึงทัศนะเกี่ยวกับนโยบายอันเป็นที่พากษ์วิจารณ์กัน หรือเกี่ยวกับการต่อต้านระบบปกครองทั้งหมด

๗. หนังสือพิมพ์และวารสาร ได้แก่สิ่งพิมพ์ที่พิมพ์เป็นประจำทั้งที่ถูกกฎหมาย และที่ผิดกฎหมาย เพื่อเผยแพร่ทัศนะและเหตุผลของกลุ่มที่จัดพิมพ์ หรือบุกความและคำโฆษณาในสิ่งพิมพ์ที่พิมพ์เป็นประจำเพื่อแสดงทัศนะ ปลุกระ้า สนับสนุน และแสดงการคัดค้าน

๘. เทปบันทึกเสียงวิทยุและโทรทัศน์ เป็นการใช้สื่อเหล่านี้เพื่อถ่ายทอดและเสนอความคิด ถกเถียงปัญหา แสดงจุดยืน แสดงความคิดเห็นต่อค้านและอื่น ๆ โดยผ่านทางเพลง ปัจฉกตา คำประกาศหรือวิธีอื่น ๆ

๙. การเขียนข้อความบนห้องพักและการเขียนข้อความบนพื้นดิน ได้แก่คำหรือสัญลักษณ์ที่ใช้สื่อสารกับประชาชนในระยะทางไกล ๆ โดยการ “เขียน” คำ หรือสัญลักษณ์ บนห้องพักโดยใช้เครื่องบิน หรือบนพื้นดินโดยการไถ การปลูกต้นไม้ที่มีสีตัดกันหรือการจัดเรียงก้อนหิน พุ่มไม้ และวัสดุอื่น ๆ ให้เป็นตัวหนังสือหรือสัญลักษณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริเวณเนินเขาหรือภูเขา

ตัวแทนกลุ่ม

๑๓. คณะผู้แทน เป็นการประท้วงต่อนโยบายที่กำรอยู่ หรือการสนับสนุนนโยบายใหม่ โดยคาดคะเนว่ากลุ่มหรือบุคคลที่ขันมาเป็นผู้แทนนั้น เข้าพบกับเจ้าหน้าที่หรือบุคคลที่รับผิดชอบต่อสาเหตุที่ก่อให้เกิดความไม่สงบใจ หรือบุคคลที่สามารถทำการเปลี่ยนแปลงอย่างหนึ่งอย่างได้

๑๔. 朗วัลล้อเลียน ได้แก่การเสียดสีทางด้านในรูปแบบที่เป็นทางการ (ตัวอย่าง เช่น “朗วัลผู้ก่อให้เกิดผลกระทบทางบวก”) ต่อฝ่ายตรงข้ามเพื่อให้สาธารณชนได้รับรู้ความไม่สงบใจ หรือเพื่อร้องเรียนต่อผู้ถูกเสียดสีให้ทำการแก้ไขบัญชานั้น ๆ

๑๕. การวิงเต้นในสภा เป็นการรวมกลุ่มประชาชนเพื่อเข้าพบผู้แทนของตน และเพื่อผลักดันให้ผู้แทนนั้นทำการสนับสนุนหรือตัดค้านมาตรการใดมาตรการหนึ่ง

๑๖. การชุมนุมชั่วคราว ได้แก่การยืน การนั่ง หรือการเดินไปมาที่สถานที่ใดสถานที่หนึ่ง ที่มีความเกี่ยวข้องกับบัญชาที่กำลังต้องแย่งกันอยู่ เพื่อที่จะแสดงการประท้วง หรือเพื่อชักชวนคนอื่น ๆ ให้ปฏิบัติการหรือไม่ปฏิบัติในกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง (เช่น การทำงานหรือการซื้อสินค้าชนิดหนึ่ง)

๑๗. การเลือกตั้งหนีบแนม ได้แก่การเลือกตั้งนอกกฎหมายหรือการลงประชามติ (โดยการใช้สถานที่เลือกตั้งพิเศษหรือการตราเวนตามเป็นรายบุคคล) ในประเด็นบัญชาที่กำลังถูกแย่งกันอยู่ การเลือกตั้งจำลองสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการประท้วง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีข้อจำกัดในการเลือกตั้งหรือไม่มีระบบเลือกตั้งอยู่

ปฏิบัติการใช้สัญลักษณ์

๑๘. การติดธงและสัญลักษณ์ ได้แก่การติดธงหรือสีประจำชาติ ศาสนา สังคม หรือกลุ่มทางการเมือง หรือติดธงหรือสีประจำกลุ่มสัญลักษณ์อื่น ๆ (เช่นการไว้อาลัย หรือการแสดงความไม่เห็นด้วย) เพื่อแสดงถึงการประท้วงหรือแสดงความผูกพัน

๑๙. การสวมใส่สัญลักษณ์ ได้แก่การแสดงอาการที่ผิดไปจากเดิมอย่างจงใจเพื่อแสดงความไม่เห็นด้วย หรือเพื่อประท้วง เช่นการสวมใส่เสื้อผ้า สี เหรียญตรา ดอกไม้หรืออื่น ๆ ชนิดเดียวกันหมด

๒๐. การสวัดภavanaและการทำพิธีบูชา ได้แก่การสวัดภavanaและการทำพิธีบูชา

เพื่อให้เข้าร่วมในกิจกรรมทางศาสนาแสดงความไม่เห็นด้วยท่อสีพิคคิลธรรม ตลอดงานทำ การประท้วงทางการเมือง

๒๑. การส่งมอบสิ่งของที่เป็นสัญลักษณ์ ได้แก่การส่งมอบสิ่งของที่ให้แก่เจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นสัญลักษณ์แสดงความไม่พอใจ หรือแสดงวัตถุประสงค์ของผู้ทำการประท้วง

๒๒. การประท้วงโดยการปลดเปลื้องเสื้อผ้า การปลดเปลื้องเสื้อผ้าในที่สาธารณะ ใช้เป็นวิธีการแสดงถึงการไม่เห็นด้วยสันนับสนับทางศาสนา หรือการประท้วงทางการเมือง

๒๓. การทำลายทรัพย์สินของตนเอง การทำลายทรัพย์สินของตนเองโดยสมัครใจ เป็นการแสดงถึงความรุสึกัดค้านอย่างรุนแรง แต่ควรกระทำในที่ที่ให้ความปลอดภัยแก่ ทุก ๆ คน เพื่อหลีกเลี่ยงการที่จะเป็นอันตรายแก่คนใดคนหนึ่ง

๒๔. ไฟสัญลักษณ์ ได้แก่การถือไฟ ตะเกียง หรือเทียน ในกรณีขบวนประท้วงหรือกิจกรรมการประท้วงอื่น ๆ

๒๕. การแสดงภาพ ได้แก่การแสดงภาพของผู้นำการต่อต้านหรือบุคคลอื่นๆ ในที่สาธารณะ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงเบ้าหมายของขบวนการเพื่อที่จะสื่อสารกับผู้ฟัง กลุ่มการเมืองฝ่ายอื่น ๆ

๒๖. การวางแผนประท้วง การใช้ภาพวาดเพื่อเป็นสัญลักษณ์แสดงทัศนะบางประการ โดยไม่ทำให้เกิดความเสียหายแก่ต้นน้ำนิยม อย่างถาวร

๒๗. เครื่องหมายใหม่และซื้อใหม่ การสร้างเครื่องหมายใหม่ที่ซึ่งไม่เคยมีมาก่อน หรือการแทนซื้อเก่าของตนนั้นด้วยซื้อใหม่ที่มีความหมายในเชิงสัญลักษณ์ อย่างเช่นการซื้อใหม่ให้แก่ถนนระหว่างช่วงเวลาของภารีคกรองของทหาร เพื่อเป็นเกียรติแก่ผู้นำการต่อต้าน

๒๘. เสียงสัญลักษณ์ ได้แก่เสียงจากปากหรือจากวัตถุ เช่น กระดิ่ง เสียงสั่น นกหวีด หรือไซเรน เพื่อแสดงความเห็นในสถานการณ์ที่ขาดแย้ง

๒๙. การเรียกคืน เป็นความพยายามชี้แจงในการเรียกคืนที่ดินหรืออาคารซึ่งถูกครอบครองหรือใช้สอยไปในทางที่ไม่เป็นที่ยอมรับกัน ควบคู่ไปกับการเรียกคืนนั้น จะเสนอวิธีใหม่ในการใช้ประโยชน์จากที่ดินหรืออาคารนั้น ซึ่งผู้คนจะยอมรับอย่างกว้างขวาง

๓๐. ทำทางที่หมายค่าย การใช้การเคลื่อนไหวทางร่างกาย เพื่อบริภาษ่าท่า

หรือสนับประมาทโดยเจตนา ในกรณีที่มีความขัดแย้งทางสังคม การเมือง และความขัดแย้งระหว่างประเทศ

แรงกดดันต่อไปจากบุคคล

๓๑. “การติดตาม” เจ้าหน้าที่ เป็นปฏิบัติการของอาสาสมัครของกลุ่มปฏิบัติการไว้ความรุนแรงในการติดตาม หรือพยาบาลอยู่ใกล้ ๆ กับเจ้าหน้าที่ ในทุก ๆ ที่ที่เจ้าหน้าที่ไป ด้วยความตั้งใจที่จะย้ำเตือนเจ้าหน้าที่นั้น ให้ทราบถึงความชั่วร้ายของพฤติกรรมของตน (เช่นการปราบปรามขบวนการต่อต้านโดยไว้ความรุนแรง) และย้ำเตือนในความตั้งใจจริงและความไม่หวังกลัวของประชาชน

๓๒. การเยาะเย้ยเจ้าหน้าที่ ได้แก่การเห็นบันไดและสนับประมาทเจ้าหน้าที่ ในสถานที่ใดสถานที่หนึ่ง หรือติดตามเจ้าหน้าที่นั้นไปช่วงระยะเวลาหนึ่ง

๓๓. การแสดงความเป็นมิตร ได้แก่การที่ผู้เข้าร่วมการต่อสู้โดยไว้ความรุนแรงปฏิบัติตัวเพื่อแสดงความเป็นมิตรกับทหาร ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ของฝ่ายตรงข้าม ขณะเดียวกันก็จะใช้กันนำเข้าหรือโฆษณาชวนเชื่อเข้า ไม่ทางตรงก็ทางอ้อม

๓๔. การชุมนุมข้ามคืน ได้แก่ปฏิบัติการของประชาชนชึ่งชุมนุมอยู่ในสถานที่ใดสถานที่หนึ่ง ในช่วงเวลาที่ยาวนานพอสมควร เพื่อที่จะแสดงถึงทักษะและความคิดและทำการเรียกร้อง ซึ่งโดยทั่วไปกับเป็นการเรียกร้องต่อสาธารณะน่วงกว้าง

ผลกระทบและคุณทรี

๓๕. การเสียดสีและการล้อเลียนในเชิงตลกขบขัน การเสียดสีทางการเมืองที่แสดงออกมากในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง เช่น การล้อเลียนในเชิงตลกขบขัน การเสียดสี หรือการแสดงละคร กับสามารถเป็นการประท้วงทางการเมืองในที่สาธารณะได้

๓๖. การแสดงผลกระทบและคุณทรี การแสดงผลกระทบหรือคุณทรี อย่างเช่นคุณทรีโอบร่า หรือการแสดงคอนเสิร์ตภายนอกให้สภาพการณ์ทางการเมืองหนึ่ง ๆ กับสามารถเป็นการประท้วงได้

๓๗. การร้องเพลง การร้องเพลงภัยให้สถานการณ์หนึ่ง ๆ ซึ่งเรียกร้องให้มีการประท้วง ตัวอย่างเช่น การร้องเพลงขัดจังหวะป้ำๆ กันที่เราไม่ต้องการ การร้องเพลงที่ทำลาย เพลงของศาสนา เพลงการเมือง เพลงของชาติ การร้องเพลงที่เสียดสีหรือประท้วง

รายการที่ตัดขึ้นเพื่อประชันขันแข่งกับรายการที่ถูกกว่ามาตรฐาน และร้องเพลงระหว่างปฏิบัติการประจำวัน หรือปฏิบัติการต่อท้าน

ขบวนແດວ

๓๙. การเดินขบวน ประชาชนจำนวนหนึ่งจับกลุ่มเดินประจำวัน ไปยังสถานที่ซึ่งถือว่ามีความหมายต่อปัญหาที่เกี่ยวข้องอยู่

๔๐. การเดินขบวนแห่ง ประชาชนจำนวนหนึ่งจับกลุ่มเดินเพื่อเรียกร้องให้ผู้คนสนใจความเดือดร้อนหรือความคิดเห็นของตน โดยมีใจความสุกทัยที่มีความหมายอย่างในการเดินขบวนแบบแรก

๔๑. ขบวนแห่งทางศناسนา ได้แก่การเดินขบวนแบบแรกหรือแบบที่สอง โดยมีความหมายทางศناسนา ผู้ร่วมเดินถือรูปภาพหรือสัญลักษณ์ทางศناسนา ร้องเพลงทางศناسนาพระสงฆ์ นักบวชชาย-หญิง อาจเข้าร่วมการเดินขบวนด้วย

๔๒. การเดิน Jarvis เป็นการเดินขบวนของคนโภคหนึ่งหรือมากกว่าหนึ่ง โดยใช้เวลาหลายวันหรือหลายเดือน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ ๑) นำข่าวสารสู่ประชาชน ๒) เพื่อแสดงความเสียใจต่อการกระทำหรือนโยบายของประชาชนหรือของรัฐบาล หรือ ๓) เพื่อเป็นการอุทิศตนต่อสิ่งที่ตนเชื่อ (เช่นการพยายามเปลี่ยนแปลงสังคม)

๔๓. ขบวนพาหนะ ได้แก่การขับรถยกเป็นขบวนด้วยความเร็วต่ำ โดยมักจะมีแผ่นโปสเตอร์หรือแผ่นป้ายพิมพ์กับรถยก เพื่อที่จะแสดงทัศนคติของตน

การใช้สื่อสื่อสาร

๔๔. การวิอาลัยทางการเมือง เป็นการนำเอกสารสัญลักษณ์พิธีกรรมไว้วิอาลัยบ้ำเจก-ชัน มาใช้ในการคัดค้านทางการเมือง หรือแสดงความสลดใจต่อเหตุการณ์นโยบาย บางทีก็เกี่ยวข้องกับการตายที่เกิดขึ้นจริง ๆ แต่บางทีก็ไม่เกี่ยว

๔๕. พิธีผึ่งศพเนื้บแแม เป็นการทำพิธี “ผึ่งศพ” ให้แก่หลักการบางอย่าง เช่น “ความยุติธรรม” หรือ “เสรีภาพ” ซึ่งผู้ทำการประท้วงกล่าวหาว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นผู้ล่วงละเมิด

๔๖. การชุมนุมประจำวันในพิธีผึ่งศพ ได้แก่การทำพิธีผึ่งศพ หรือบ่ายครงเป็นการแห่ศพผู้ที่ถูกสังหารโดยปรบมือกษัตริย์ทางการเมือง จัดขึ้นเพื่อประท้วงหรือเป็นการประนามผู้

ปฏิบัติการ นโยบาย หรือระบบของฝ่ายตรงข้าม

๔๖. การแสดงความเคารพ ณ ที่ผังศพ ได้แก่การเยี่ยมเยียนสถานที่ผังศพโดยประชาชนกลุ่มใหญ่หรือโดยกลุ่มบุคคล ทั้งที่มาในฐานะส่วนตัวและในฐานะกลุ่ม เพื่อเป็นการประท้วงทางการเมือง และการประณามสิ่งพิเศษธรรม เมื่อการตายนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับการต่อสู้ที่เกิดขึ้น หรือเกี่ยวข้องกับการสังหารโดยฝ่ายตรงข้าม

การชุมนุมในที่สาธารณะ

๔๗. การชุมนุมประท้วงหรือสนับสนุน เป็นการชุมนุมร่วมกันในที่สาธารณะของกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งเพื่อแสดงการคัดค้าน หรือสนับสนุนนโยบาย หรือปฏิบัติการของรัฐบาล หรือหน่วยงานของรัฐบาล

๔๘. การประชุมประท้วง เป็นการรวมกลุ่มของประชาชนซึ่งอาจหลากหลายทั้งในเชิงนาดและธรรมชาติของกลุ่ม เพื่อแสดงการคัดค้านหรือสนับสนุนนโยบาย ปฏิบัติการอุดมการณ์ความเชื่อ หรือองค์กร

๔๙. การประชุมประท้วงแบบอ่อนโยน การชุมนุมกันประท้วงซึ่งจัดขึ้น (บางครั้งเป็นไปอย่างเบ็ดเตล็ด) โดยอ้างว่าเพื่อจุดมุ่งหมายอื่นที่ถูกกฎหมายหรือเป็นที่รับรองอนุญาต

๕๐. การประชุมและอภิปรายคัดค้าน การประชุมในที่สาธารณะในหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งซึ่งกำลังเป็นที่สนใจ ซึ่งทัศนะต่าง ๆ จะถูกเสนอขึ้นโดยผู้พูดและผู้เข้าร่วม

การเพิกถอนและการถล่มสิทธิ

๕๑. การตอบท้าอก เป็นการแสดงการคัดค้านทางการเมือง โดยกลุ่มคนกลุ่มหนึ่ง หรือผู้ร่วมประชุม หรือโดยคนใดคนหนึ่ง โดยการเดินออกจากที่ประชุมสมัชชาหรือสภา ขณะทำการประชุมกำลังดำเนินอยู่

๕๒. การนีงเงียบ เป็นการนีงเงียบแบบรวมหมู่ ใช้เพื่อแสดงการประณามสิ่งพิเศษธรรม

๕๓. การถล่มเกียรติยศ ได้แก่การคืนเกียรติยศพิเศษที่ได้รับ หรือไม่ยอมรับเกียรติยศที่เสนอให้โดยรัฐบาลหรือสถาบันซึ่งคนคัดค้านอยู่

๕๔. การหันหลังให้ ได้แก่การไม่รับรองโดยนีงเงียบ อาจจะเน้นโดยการหันหลังให้ (ไม่ว่าจะยืนหรือนั่ง) กับบุคคลหรือกลุ่มที่คนคัดค้าน

วิธีการทั้ง ๆ ที่กล่าวมานี้ ได้แสดงถึงสัญลักษณ์ของการเพิกถอนความร่วมมือ กับฝ่ายตรงข้าม อย่างไรก็ตาม ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงส่วนใหญ่แล้ว จะออกมารูปที่ประชาชนปฏิเสธที่จะให้ความร่วมมือชนิดใหม่แก่ฝ่ายตรงข้าม หรือในรูปที่ประชาชนเพิกถอน ความร่วมมือบางชนิด ซึ่งพวากษาได้โดยไม่ยาก่อน ต่อไปนี้เราจะมาพูดถึงวิธีการดังกล่าว

การไม่ให้ความร่วมมือทางสังคม

ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงส่วนใหญ่จะเป็นการไม่ให้ความร่วมมือแก่ฝ่ายตรงข้าม นั่นก็คือ นักปฏิบัติการเจตนาเพิกถอนความร่วมมือในรูปแบบ หรือในระดับที่เคยให้แก่บุคคล กิจกรรม สถาบัน หรือระบบปกครอง ซึ่งขัดแย้งกับนักปฏิบัติการ ทัวอย่างเช่น ประชาชนอาจจะเพิกเฉยอย่างสันเชิงต่อสมาชิกฝ่ายตรงข้าม มองข้ามฝ่ายตรงข้ามราวกับว่าพวากษาไม่ได้ คำรงอยู่ ประชาชนอาจจะปฏิเสธที่จะซื้อสินค้านิดไหนก็ได้ หรือประชาชนอาจจะหยุด งาน ประชานอาจจะไม่ปฏิบัติความกğญหมายที่พวากษาเห็นว่าขัดต่อศีลธรรม นั่งกันบนถนน หรือปฏิเสธที่จะจ่ายภาษี นักปฏิบัติการทำการต่อสู้โดยลénหรือหยุดให้ความร่วมมือตามที่เคยให้ หรือโดยระงับการซ่วยเหลือในรูปแบบใหม่ ๆ หรือทำหงส่องอย่าง สิ่งเหล่านี้จะฉะลอกหรือ หยุดชะงักการให้ความร่วมมือที่เคยมีตามปกติ ในอีกแห่งหนึ่ง การไม่ให้ความร่วมมือเกี่ยวข้อง กับการเจตนาที่จะหยุดยั้ง เพิกถอน หรือต่อต้านความสัมพันธ์ด้านต่าง ๆ ที่กำรงอย เช่น ความสัมพันธ์ทางสังคม เศรษฐกิจ หรือการเมือง ปฏิบัติการนี้อาจเกิดขึ้นแบบเป็นไปเอง หรือมีการวางแผนไว้ล่วงหน้า และอาจจะเป็นปฏิบัติการที่ถูกกฎหมายหรือไม่ถูกกฎหมาย

- วิธีการไม่ให้ความร่วมมือ แบ่งออกเป็นกลุ่มใหญ่ ๆ ได้ ๓ กลุ่ม คือ
- ๑) วิธีการไม่ให้ความร่วมมือทางสังคม (ซึ่งรวมไปถึงการคว่ำบาตรทางสังคม)
 - ๒) วิธีการไม่ให้ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ (ซึ่งแบ่งย่อยออกไปได้อีกเป็นการคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจ และการตัดหยุดงาน)
 - ๓) วิธีการไม่ให้ความร่วมมือทางการเมือง (ซึ่งอาจเรียกว่าเป็น วิธีการคว่ำบาตรทางการเมือง)

วิธีการไม่ให้ความร่วมมือทางสังคมนั้น เป็นการปฏิเสธที่จะมีความสัมพันธ์ทางสังคมตามปกติ (โดยเฉพาะหรือโดยทั่วไป) กับบุคคลหรือกลุ่ม ที่ถือว่าเป็นผู้ก่อให้เกิดความผิดพลาดหรือความอยุค

ธรรมบางอย่าง หรือปฏิเสธที่จะกล่าวถึงความแบบแผนการปฏิบัติหรือขั้นบารมเนียมในสังคม
บางอย่าง นอกจากการไม่ให้ความร่วมมือทางสังคมตามวิธีที่กล่าวมาแล้ว วิธีการอื่น ๆ อาจ
จะดำเนินด้วยจากการวินิจฉัย การวิจัย และการคิดประดิษฐ์ขึ้นใหม่ วิธีการต่าง ๆ ๑๕ วิธี
ที่ระบุในที่นี้ นับเป็นกลุ่มวิธีการที่เล็กที่สุดของปฏิบัติการไร้ความรุนแรง แบ่งได้เป็น๓ กลุ่ม
ด้วย คือ

การอปเปหบุคคล

๔๔. การคว่ำบาตรทางสังคม ได้แก่การปฏิเสธที่จะมีความสัมพันธ์ทางสังคม
ตามปกติท่อไป กับบุคคลที่ไม่ได้รับการรับรอง หรือบุคคลที่ถูกคัดค้าน กระทำได้โดยไม่พูด
จากรากบพากษา และไม่คิดต่อ กับพากษาไม่ว่าในทางใด ๆ

๔๕. การคว่ำบาตรทางสังคมเฉพาะอย่าง เป็นการคว่ำบาตรทางสังคมที่จำกัด
เฉพาะความสัมพันธ์บางอย่าง

๔๖. การไม่มีสัมพันธ์ทางเพศ เป็นการปฏิเสธที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับ
คู่แต่งงาน เพื่อที่จะซักนำเพศตรงข้ามให้ทำ หรือหยุดทำบางสิ่งบางอย่าง

๔๗. การขับออกจากศึกษา เป็นการขับบุคคล หรือกลุ่มบุคคลออกจาก
เป็นสามาชิก ไม่ให้มีสิทธิพิเศษและมีส่วนร่วมในกลุ่มศึกษา โดยมติของผู้นำกลุ่มทางศึกษา
นั้น ๆ

๔๘. การระงับกิจกรรมทางศึกษา โดยบุคลากรของศึกษาจัดหยุดทำพิธีทาง
ศึกษาแก่ประชาชนในเขตหนึ่ง ๆ ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ๆ เพื่อเป็นการลงโทษ

การไม่ให้ความร่วมมือกับกิจกรรม ประเพณี และสถานบันททางสังคม

๔๙. การงดเว้นกิจกรรมทางสังคมและการกีฬา เป็นการยกเลิกหรือปฏิเสธที่จะ
จัดกิจกรรมทางสังคมและการกีฬา

๕๐. การคว่ำบาตรงานสังคม เป็นการปฏิเสธที่จะเข้าร่วมในงานสังคมบางอย่าง
 เช่นงานรับรอง งานเลี้ยง งานสังสรรค์ หรือการแสดงดนตรี

๕๑. การหยุดเรียนของนักศึกษา เป็นการไม่เข้าห้องเรียนชั่วระยะเวลาหนึ่ง เพื่อ
ประท้วง หรือแสดงการคัดค้านของนักศึกษา

๖๓. การดื้อแพ่งทางสังคม ได้แก่การละเมิดประเพณีทางสังคม หรือการไม่ยอมตามกฎหมาย ระเบียบ หรือแบบปฏิบัติของสถาบันทางสังคมของเอกชน อย่างเช่น ชุมชน หน่วยงานทางศาสนา หรือองค์กรทางเศรษฐกิจ

๖๔. การถอนตัวจากสถาบันทางสังคม – เช่นการลาออกจากอาชีวศึกษาของสถาบันทางสังคมหนึ่ง ๆ หรือการถอนตัวที่จะมีส่วนร่วมในสถาบันนั้น ๆ ขณะที่ยังคงเป็นสมาชิกอยู่เพื่อที่จะประท้วงนโยบายของสถาบันในขณะนั้น

การถอนตัวจากระบบสังคม

๖๕. การอยู่แต่ในบ้าน เป็นปฏิบัติการโดยเจตนาของประชาชนทั้งหมดที่จะอยู่แต่ในบ้านของตน เพื่อเป็นการประท้วงทางการเมือง ไม่ว่าจะเห็นพียงในช่วงหลังเลิกงาน หรือระหว่างการนัดหยุดงานหนึ่งวัน สองวัน หรือมากกว่านั้น

๖๖. การไม่ให้ความร่วมมือของนักโทษทั้งหมด เป็นการปฏิเสธเพื่อแสดงการประท้วงหรือต่อต้าน โดยนักโทษปฏิเสธที่จะทำกิจกรรมทุกอย่างยกเว้นการหายใจ

๖๗. “การผละ” ของคนงาน ได้แก่การผละงานและออกนอกบ้านไปโดยไม่บอกล่วงหน้าหรือแจ้งเงื่อนไขในการกลับมาของตน

๖๘. การลักษ์ ได้แก่การทบุคคลหรือกลุ่มบุคคลซึ่งมีความสำคัญต่อฝ่ายตรงข้าม ถอนตัวไปยังที่หลบภัยซึ่งไม่มีกระแสแตะต้องได้ เว้นแต่จะล่วงละเมิดข้อห้ามทางศาสนา ศีลธรรม สังคมหรือกฎหมาย

๖๙. การหายตัวเป็นกลุ่ม เป็นการตัดขาดการติดต่อทางสังคมทุก ๆ อย่างกับฝ่ายตรงข้าม โดยประชาชนในเขตพื้นที่เล็ก ๆ แห่งหนึ่ง เช่น หมู่บ้านหนึ่ง “หายตัวไป” หรือลงทะเบียนและชุมชนไป

๗๐. การอพยพออกเพื่อประท้วง เป็นการแสดงถึงการไม่ยอมรับอย่างสั้นเชิงท่ออำนาจงานนิบัญญติ ซึ่งผู้ก่อตั้งเชื่อว่า ต้องรับผิดชอบต่อความอยุธยารม หรือการก่อให้เกิดโภยการอพยพออกนอกกรุงโดยเจตนา

อย่างไรก็ตาม รูปแบบการไม่ให้ความร่วมมือที่ใช้กันมากในสังคมที่ทันสมัย วิธี เป็นรูปแบบทางสังคม แท้เป็นรูปแบบทางเศรษฐกิจ และบางทีก็เป็นรูปแบบทางการเมือง และท่อไปนี้จะกล่าวถึงการไม่ให้ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ ๒ ประเภท

การไม่ให้ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ (๑) การค้าว่าบาราททางเศรษฐกิจ

รูปแบบการไม่ให้ความร่วมมือทางเศรษฐกิจนั้นมีมากยิ่งกว่ารูปแบบการไม่ให้ความร่วมมือทางสังคม ดังที่กล่าวมาแล้ว การไม่ให้ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ ประกอบด้วย การหยุดยั้ง หรือการปฏิเสธที่จะมีความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจอย่างเฉพาะเจาะจง การไม่ให้ความร่วมมือทางเศรษฐกิจนั้นแบ่งออกเป็นหลายวิธี วิธีการกลุ่มแรกคือ การค้าว่าบาราททางเศรษฐกิจ ซึ่งก็คือการปฏิเสธที่จะมีความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การซื้อขาย หรือการจัดส่งสินค้าหรือให้บริการ วิธีการกลุ่มที่ ๒ ประกอบด้วยการนัดหยุดงาน รูปแบบต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวพันกับการจำกัดหรือหยุดยั้งทางด้านแรงงาน ในบทต่อไป จะกล่าวถึงการนัดหยุดงาน แต่สิ่งที่จะกล่าวท่อไปนั้นเป็นเรื่องการค้าว่าบาราททางเศรษฐกิจ

การค้าว่าบาราททางเศรษฐกิจ อาจเกิดขึ้นโดยเป็นไปเอง หรืออาจเกิดขึ้นโดยเจตนา ซึ่งเริ่มขึ้นโดยกลุ่มคนกลุ่มหนึ่ง แต่ไม่ว่าจะเกิดขึ้นอย่างไรก็ตาม การต่อต้านทางเศรษฐกิจนั้นก็จะถูกนำมาเป็นวิธีการที่มีการวางแผนเจัดตั้งเพื่อทำการเพิกถอน และซักนำให้คนอื่น ๆ ร่วมการเพิกถอนความร่วมมือทางเศรษฐกิจ โดยการจำกัดการซื้อ การขายสินค้าให้แก่บุคคลหรือกลุ่มบุคคล ถึงแม้ว่าคำว่า “ค้าว่าบาร” (boycott) จะเริ่มใช้เมื่อ ก.ศ. ๑๘๕๐ โดยมีที่มาจากการปักบัณฑุยกอตซึ่กประท้วงโดย ชาวนาแห่งเมืองมาโย ไอร์แลนด์ ภรรนั้น ก็ตาม ทั้วอย่างการไม่ให้ความร่วมมือชนิดนี้ได้เกิดขึ้นก่อนหน้านั้นนานแล้ว มีการค้าว่าบารในระดับท้องถิ่น ระดับภาค ระดับชาติ และระดับนานาชาติ ทั้งโดยบุคคลต่าง ๆ ที่ได้รับความเดือดร้อนโดยตรง และโดยผู้ที่สามที่เห็นใจให้ความสนใจสนับสนุน แรงจูงใจและวัตถุประสงค์นั้นก็มีทั้งในแง่เศรษฐกิจและการเมือง ไปจนถึงสังคมและวัฒนธรรม

โดยมากการค้าว่าบารทางเศรษฐกิจ มักจะเกิดขึ้นในกรณีที่มีการต่อสู้ทางด้านแรงงาน และการปลดปล่อยชาติ แต่ก็ใช่ว่าจะไม่มีการใช้วิธีการนี้ในสถานการณ์อื่น การค้าว่าบารทางเศรษฐกิจในกรณีพิพาททางอุตสาหกรรมนี้จุดเริ่มตนที่ขบวนการสหภาพแรงงานอเมริกา ซึ่งเริ่มขึ้นใน ก.ศ. ๑๘๕๐ “ແບ່ນไม่มีการเทือนล่วงหน้าเลย ใน ๑๐ ปี หรือ ๑๕ ปีต่อมา (การนัดหยุดงาน) ได้กลายเป็นเครื่องมือที่ทรงประสิทธิภาพที่สุดของลัทธิสหภาพแรงงาน ไม่มีสิ่งใดไม่ว่าจะด้อยค่าเพียงใด และไม่มีผู้ใดไม่ว่าจะสูงส่งเท่าใด จะหลีกหนีจากพลังของมันได้”^๗

การค่าว่าบานาทางเศรษฐกิจ โดยมีเป้าหมายทางด้านชาตินิยม เพื่อต่อท้านอำนาจ
ต่างชาตินั้น มักจะปราศจากว่าด้วยใช้บ่อยครั้งในประเทศจีน ดูเหมือนการไม่ให้ความร่วมมือทาง
เศรษฐกิจวิธีนี้ มีมาเนื่องนานแล้วในประสบการณ์ของชาวจีน ตั้งที่ศาสตราจารย์จอห์น
เค. แฟร์เบนก์ (John K. Fairbank) ได้ให้ข้อสังเกต เขาเขียนไว้ว่า “ในประวัติของชาว
จีนนั้น การค่าว่าบานาได้ถูกนำไปใช้อย่างกว้างขวาง ในรูปแบบของการต่อท้านอย่างสงบ
หรือการบังคับโดยไร้ความรุนแรง การค่าว่าบานารั้นคำนึงการโดยกลุ่มต่าง ๆ ตัวอย่าง เช่น
สมาคมพ่อค้า และสามารถสร้างอิทธิพลต่อเจ้าหน้าที่ได้ ในศตวรรษที่ ๒๐ การค่าว่าบานาระมี
ถูกใช้ในการต่อท้านชาวต่างชาติ” เขายังได้กล่าวถึงตัวอย่างการค่าว่าบานารสินค้าเมริกาใน ก.ศ.
๑๙๐๕ โดยได้รับการสนับสนุนจากสมาคมพ่อค้าแห่งกว้างตุ้ง เพื่อประท้วงการขับไล่ชาวจีน
ออกจากสหรัฐ การค่าว่าบานารสินค้าญี่ปุ่นในก.ศ. ๑๙๐๘ และในการประท้วงต่อท้านนโยบาย
ของประเทศในก.ศ. ๑๙๑๕ การค่าว่าบานาและการตัดหยุดงานอย่างดื้อดายเพื่อต่อท้านอังกฤษ
ในช่องคงในก.ศ. ๑๙๒๕

ในแห่งนี้ การค่าว่าบานาทางเศรษฐกิจสามารถแบ่งออกได้เป็น การค่าว่าบานา
ชั้นคน และการค่าว่าบานารชั้นสอง การค่าว่าบานารชั้นที่ก็คือ การระงับบัญชีโดยตรงที่จะข้อง
เกี่ยวกับฝ่ายตรงข้าม หรือการปฏิเสธที่จะซื้อ ใช้สอย หรือขนส่งสินค้า หรือให้บริการ (ซึ่ง
บางครั้งยังควบคู่กับความพยายามที่จะซักจุ่งคนอื่น ๆ ให้ปฏิบัติสิ่งเหล่านี้ด้วย) การค่าว่าบานา
ชั้นสองก็คือ การค่าว่าบานาทางเศรษฐกิจที่ฝ่ายที่สาม หันเพื่อพยายามขัดขวางให้พวกเข้าเข้า
ร่วมในการค่าว่าบานารชั้นที่เพื่อต่อท้านฝ่ายตรงข้าม การค่าว่าบานารชั้นสองเกิดขึ้น “เมื่อบุคคล
ผู้ซึ่งไม่ได้ให้การสนับสนุนการเคลื่อนไหวแต่แรกเริ่มถูกค่าว่าบานารเสียเอง” ลีโอ โอลแมน
(Leo Wolman) ให้คำนิยามการค่าว่าบานารชั้นสองว่า เป็นการร่วมใจที่จะเพิกถอนการอุปถัมภ์
บุคคลใดบุคคลหนึ่ง เพื่อที่จะผลักดันให้บุคคลนั้นหันกลับไปเพิกถอนการอุปถัมภ์บุคคลหรือ
บริษัทห้างร้านที่สหภาพแรงงานมีข้อพิพาท

เนื่องจากคำว่า “การค่าว่าบานาทางเศรษฐกิจ” ครอบคลุมปฏิบัติการต่าง ๆ มาก
นัย จึงมีความจำเป็นที่จะต้องจัดประเภทให้แยกย่อยลงไปอีก วิธีการที่มีประโยชน์มากที่สุดคือ^๔
การจัดตามลักษณะของกลุ่มที่ทำการค่าว่าบานา อย่างไรก็ตามการจัดประเภทคั่งล่าวนี้ก็มี
ได้หลายทัว การค่าว่าบานารูปแบบหนึ่งอาจผสมผสานกับแบบอื่น ๆ และบ่อยครั้งที่หลักๆ ต่อหลัก

วิธี หรือปฏิบัติการโดยหลายลุ่มก็อาจจะผสมผสานกันได้ การគ่าวนากำลังทางเศรษฐกิจยังอาจจะผสมผสานกับวิธีการอื่น ๆ ยกท้ายวิธีของปฏิบัติการไว้ความรุนแรง

ปฏิบัติการโดยผู้บริโภค

๗๐. การគ่าวนากำลังของผู้บริโภค โดยกลุ่มผู้บริโภคที่มีจำนวนมากพอควร ปฏิเสธที่จะซื้อสินค้า หรือใช้บริการ

๗๑. การไม่บริโภคสินค้าที่ถูกกว่ามาตรฐาน คือการปฏิเสธที่จะใช้สินค้าที่ถูกกว่ามาตรฐาน ซึ่งผู้อื่นเป็นเจ้าของ

๗๒. นโยบายเรียนง่าย เป็นการเดินสิ่งฟุ่มเฟือยโดยสมัครใจ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการต่อสู้โดยไว้ความรุนแรง

๗๓. การปฏิเสธการจ่ายค่าเช่ายืม โดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคลปฏิเสธที่จะจ่ายค่าเช่ายืมสำหรับทรัพย์สินที่ได้เช่ายืมมาแล้ว เพื่อเป็นการประท้วงหรือแสดงความไม่พอใจต่อเจ้าของที่ดิน

๗๔. การปฏิเสธการให้เช่า ได้แก่การปฏิเสธที่จะให้เช่าที่พักหรือที่ดินที่ว่างอยู่ เป็นการร่วมกันไม่ให้ความร่วมมือของกลุ่มปฏิบัติการ

๗๕. การគ่าวนากำลังของผู้บริโภคระดับชาติ โดยประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศให้ประเทศหนึ่ง ปฏิเสธที่จะซื้อสินค้าหรือใช้บริการอย่างโดยย่างหนึ่ง หรือปฏิเสธที่จะซื้อหรือใช้สินค้าและบริการทุกอย่างจากต่างประเทศ ซึ่งเป็นคุ้มครองความชัดเจ้น

๗๖. การគ่าวนากำลังของผู้บริโภคระดับนานาชาติ การគ่าวนากำลังของผู้บริโภคในหลาย ๆ ประเทศ เพื่อต่อต้านสินค้าของประเทศใดประเทศหนึ่ง ซึ่งเป็นศัตรูให้เกิดความไม่สงบภายในประเทศ

ปฏิบัติการของคนงานและผู้ผลิต

๗๗. การគ่าวนากำลังคนงาน ได้แก่การปฏิเสธของคนงานที่จะใช้อุปสงค์หรือเครื่องมือซึ่งผลิตขึ้นภายใต้สภาพที่พວກເຂາໄມເຫັນດ້ວຍ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสภาพที่เห็นว่าจะเป็นอันตรายต่อกันงาน

๗๘. การគ่าวนากำลังของผู้ผลิต ได้แก่การปฏิเสธของผู้ผลิตที่จะขาย หรือจัดส่งผลิตภัณฑ์ของเข้า วิธีการนี้อาจเรียกว่า “การยับยั้งการขาย”

ปฏิบัติการของคนกลาง

๘๐. การค่าว่าบารของผู้จัดจำหน่ายและผู้จัดส่ง ได้แก่การปฏิเสธของคนงาน และ/หรือ “คนกลาง” (ผู้ขายส่ง/ผู้ทำงานรายชิ้น และผู้จำหน่าย) ที่จะจัดจำหน่ายหรือจัดส่งสินค้านิดใดชนิดหนึ่ง

ปฏิบัติการของเจ้าของและผู้จัดการ

๘๑. การค่าว่าบารของพ่อค้า ได้แก่การที่ฟ้องค้าข้ายปลีก ห้างที่เป็นบุคคลและเป็นกลุ่ม ปฏิเสธที่จะซื้อหรือขายสินค้านิดใดชนิดหนึ่ง

๘๒. การปฏิเสธให้เช่าหรือขายทรัพย์สิน ได้แก่การที่เจ้าของอาคารและทรัพย์สิน ค่า ฯ ปฏิเสธที่จะให้เช่าหรือขายสิ่งเหล่านั้นแก่สมาชิกของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

๘๓. การบีดโรงงาน โดยนายจ้างทำการบีดกิจการชั่วคราว เพื่อผลักดันให้ลูกจ้างยอมรับนโยบายของนายจ้าง

๘๔. การปฏิเสธความช่วยเหลือทางอุตสาหกรรม ได้แก่การคัดค้านทางการเมือง หรือทางเศรษฐกิจ โดยเจ้าของผู้จัดการ ช่างเทคนิค หรือคนอื่น ๆ ปฏิเสธที่จะให้ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจ หรือความช่วยเหลือทางเทคนิคหรือคำแนะนำแก่ฝ่ายตรงข้าม

๘๕. การนัดหยุดงานทั่วไปของพ่อค้า ได้แก่การบีดร้านหรือกิจการพร้อม ๆ กัน ของพากพ่อค้าในเมือง ภูมิภาค หรือประเทศหนึ่ง ๆ

ปฏิบัติการของผู้กุมทรัพย์การทางการเงิน

๘๖. การถอนเงินจากธนาคาร ได้แก่การถอนเงินจากธนาคารของรัฐหรือของเอกชน หรือจากระบบสะสมของรัฐเพื่อทำการประท้วง หรือยิ่งไปกว่านั้นก็เพื่อกัดกร่อนรัฐบาลที่อยู่ในสภาพองค์กรอยู่แล้ว

๘๗. การปฏิเสธการจ่ายค่าธรรมเนียม เงินต้นชำระ และภาษี โดยบุคคล กลุ่ม หรือรัฐบาล ใจที่จะไม่จ่ายค่าธรรมเนียม เงินต้นชำระ หรือภาษี ต่อองค์กรเอกชน สถาบัน ของสาธารณะ รัฐบาล หรือองค์กรระหว่างประเทศ

๘๘. การปฏิเสธการชำระหนี้หรือดอกเบี้ย เป็นการจงใจที่จะไม่ชำระหนี้สิน หรือไม่จ่ายดอกเบี้ย

๘๙. การตัดทุนและสินเชื่อ เป็นการจงใจที่จะตัดผ่ายตรงข้ามจากแหล่งเงินทุน

เช่น เงินเดือน เงินจักร เงินกู้ และเงินลงทุน

๕๐. การทำให้รัฐขาดรายได้ คือ การจงใจปฏิเสธที่จะให้เงินซึ่งเป็นรายได้ของรัฐ เช่น ภาษีต่าง ๆ ค่าธรรมเนียมทะเบียนต่าง ๆ หรือค่าเช่าบ้าน หรือปฏิเสธที่จะซื้อผลิตภัณฑ์ที่เสียภาษี หรือปฏิเสธที่จะให้เงินกู้ หรือซื้อพันธบัตรรัฐบาล หรือฝากเงินกับรัฐบาล

๕๑. การปฏิเสธเงินของรัฐบาล เป็นปฏิบัติการทางการเมือง โดยการไม่อนุมัติอนบัตรหรือเงินหรือญของรัฐบาลโดยสันเชิง หรือใช้ในการซื้อขายแต่เพียงเล็กน้อย

ปฏิบัติการโดยรัฐบาล

๕๒. การห้ามค้าข่ายภายในประเทศ เป็นการควบคุมทางเศรษฐกิจที่รัฐบาลริเริ่มและส่งเสริมให้เกิดขึ้นภายในประเทศ

๕๓. การขึ้นบัญชีดำเนินค้า คือการที่รัฐบาลสั่งห้ามค้าข่ายกับบริษัทหรือบุคคลในระหว่างสังคม หรือในช่วงที่มีการห้ามค้าข่ายกับประเทศที่เป็นคู่ค้า

๕๔. การห้ามขายสินค้าระหว่างประเทศ ได้แก่การที่รัฐบาลปฏิเสธที่จะขายผลิตภัณฑ์ชนิดใดชนิดหนึ่งแก่ประเทศไทยโดยประเทศไทยหนึ่งหรือแก่หลายประเทศ

๕๕. การห้ามซื้อสินค้าระหว่างประเทศ ได้แก่การที่รัฐบาลสั่งห้ามนิ้วห้ามซื้อสินค้าทั่ว ๆ ไป หรือเฉพาะอย่าง หรือบางส่วนจากประเทศไทย

๕๖. การห้ามค้าข่ายระหว่างประเทศ เป็นการผูกผันแปรระหว่างการห้ามขายสินค้าระหว่างประเทศและการห้ามซื้อสินค้าระหว่างประเทศ

มีวิธีการไม่ให้ความร่วมมือ ทางเศรษฐกิจ หลายวิธีที่เกี่ยวข้อง กับการเพิกถอนทางด้านแรงงานต่อไปนี้ เรากำล่าวถึงการนัดหยุดงานวิธีต่าง ๆ

การไม่ให้ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ (๒) การนัดหยุดงาน

วิธีการไม่ให้ความร่วมมือทางเศรษฐกิจกลุ่มที่ ๒ นี้คือ การนัดหยุดงาน การนัดหยุดงานนี้เกี่ยวพันกับการปฏิเสธที่จะให้ความร่วมมือทางเศรษฐกิจด้วยการทำงานอีกต่อไป เป็นปฏิบัติการรวมหมู่โดยเจตนา และหยุดยั้งแรงงานโดยชั่วคราว เพื่อก่อให้เกิดแรงกดดัน ต่อผู้อื่นที่อยู่ในหน่วยเศรษฐกิจ การเมืองและสังคมหรือวัฒนธรรมเดียวกัน กล่าวอีกนัยหนึ่ง ถึงแม้ว่าประเทศนการต่อสู้โดยทั่วไปจะเป็นเรื่องทางเศรษฐกิจ แต่ก็ไม่จำต้องเป็นเช่นนั้นเสมอ

ไป ถึงแม้ว่าบริบูรณ์ตัวการนั้นจะเป็นเรื่องทางเศรษฐกิจก้าวตาม จุดมุ่งหมายของการนัดหยุดงาน ก็เพื่อเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์บางประการในกลุ่มที่ขัดแย้งกัน การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจะออกมากในรูปที่ว่ามีการยินยอมตามข้อเรียกร้องของผู้ทำการนัดหยุดงาน เพื่อเป็นเงื่อนไขให้เขากลับเข้าทำงาน การไม่ให้ความร่วมมือชนิดนี้จึงมีคุณลักษณะและผลลัพธ์ในทั่วมันเอง การนัดหยุดงานนี้ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นกับองค์กรอุตสาหกรรมที่ทันสมัย อย่างไรก็ตามก็สามารถเกิดขึ้นได้ในความขัดแย้งทางการเกษตรและในสถาบันอื่น ๆ การนัดหยุดงานยังสามารถเกิดขึ้นได้โดยกลุ่มคนที่ทำไปเพื่อกันกลุ่มอื่น ๆ

การนัดหยุดงานนั้นก็มีวัตถุประสงค์ที่ค่อนข้างเฉพาะเจาะจง ที่เป็นไปเพื่อการแสดงความเห็นด้วย หรือ คัดค้าน บางสิ่งบางอย่าง ที่มีความสำคัญต่อผู้ทำการนัดหยุดงาน ในทางทฤษฎีนั้น ไม่ว่าจำนวนของคนงานจะเป็นเท่าใด ก็สามารถร่วมกันทำการนัดหยุดงานได้ แต่ในทางปฏิบัติจำนวนของผู้ร่วมการนัดหยุดงานต้องมีมากพอที่จะก่อความเสียหายอย่างมาก หรือทำให้การปฏิบัติงานในหน่วยเศรษฐกิจนั้น ๆ ไม่สามารถดำเนินต่อไปได้ เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีการที่ทรงพลังวิธีอื่น ๆ ของปฏิบัติการไร้ความรุนแรง และของปฏิบัติการด้วยความรุนแรงแล้ว เพียงการชี้ว่าจะนัดหยุดงานอย่างจริงจัง ก็อาจเพียงพอที่จะทำให้ฝ่ายตรงข้ามอ่อนข้อได้ การนัดหยุดงานอาจจะเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ หรือเกิดขึ้นโดยมีการวางแผน มีทั้งการนัดหยุดงาน “แบบเบ็นทางการ” (รับรองโดยสภาพ) “แบบไม่เบ็นทางการ” (ไม่ได้รับรองโดยสภาพ)

แรงจูงใจในการนัดหยุดงานนั้นมีมากหลาย แรงจูงใจทางเศรษฐกิจ ซึ่งรวมถึงค่าจ้าง สภาพและเงื่อนไขในการทำงาน การยอมให้มีสภาพ และชั่วโมงทำงาน เหล่านี้เป็นแรงจูงใจหลัก การนัดหยุดงานโดยมีแรงจูงใจทางเศรษฐกิจ อาจทำเพื่อต่อต้านหน่วยงานของรัฐโดยตรงก็ได้ ถึงแม้ว่าโดยทั่วไป เนื้อหาของการนัดหยุดงานจะเป็นนายจ้างก็ตาม การนัดหยุดงานอาจมีเป้าหมายทางการเมืองและสังคมควบคู่ไปกับเป้าหมายทางเศรษฐกิจ หรืออาจจะไม่เกี่ยวข้องกันเลยก็ได้ สำหรับประเทศไทยก็ว่างช่วงไปกว่านี้ก็อาจจะมีรูปแบบที่หลากหลายได้

การนัดหยุดงานบางวิธียังมีคุณลักษณะบางประการที่คล้ายคลึงกับวิธีการประเทกอื่น (หรือปฏิบัติภัยใต้เงื่อนไขเดียวกัน) หรือแตกต่างจากคุณลักษณะทั่ว ๆ ไป ของการนัด

หยุดงาน อย่างน้อยก็เงื่อนุ่มใจเงื่อนุ่มนั่ง โดยปกติการนัดหยุดงานเป็นการเพิกถอนเรงานโดยชั่วคราว แต่มีบางวิธีการที่เป็นการเพิกถอนโดยถาวร (หรืออย่างน้อยก็พยายามให้เป็นการถาวร) นอกจากนั้นบางวิธีการยังผสมผสานระหว่างการค่าว่าบาราทางเศรษฐกิจและการนัดหยุดงาน มีวิธีการอื่นที่เป็นการเพิกถอนหากเพียงแค่ทำเป็นสัญลักษณ์เท่านั้น

วิธีการ ๓ หมวด (การนัดหยุดงานในเชิงสัญลักษณ์ การนัดหยุดงานและการผสมผสานระหว่างการนัดหยุดงานกับการค่าว่าบาราทางเศรษฐกิจ) ซึ่งจะกล่าวต่อไปนี้นั้น มีรูปแบบที่คล้ายคลึงกันจนแยกได้ลำบาก รูปแบบเหล่านี้มักจะเป็นรูปแบบใหม่ มีจินตนาการแหวกแนว การนัดหยุดงานที่จะกล่าวถึงนี้มีวิธีการแยกย่อยออกเป็น ๗ กลุ่ม

การนัดหยุดงานในเชิงสัญลักษณ์

๔๗. การนัดหยุดงานประท้วง เป็นการนัดหยุดงานโดยประกาศล่วงหน้าในช่วงเวลาอันสั้น (เช่น ๑ นาที ๑ วัน หรือ ๑ สัปดาห์) เพื่อที่จะแสดงถึงทัศนะของคนงานต่อประเด็นบัญหาหนึ่ง ๆ โดยมิได้ตั้งข้อเรียกร้องใด ๆ วิธีการนี้อาจเรียกว่า “การนัดหยุดงานในเชิงสัญลักษณ์” หรือ “การนัดหยุดงานเพื่อแสดงพลัง”

๔๘. การหยุดงานโดยฉบับพลัน เป็นการนัดหยุดงานเพื่อประท้วง ซึ่งเกิดขึ้นเองในช่วงเวลาสั้น ๆ เพื่อที่จะระบายความไม่พอใจหรือเพื่อประท้วงต่อประเด็นบัญหาเล็ก ๆ น้อย ๆ ในยังกุษเรียกวิธีการนี้ว่า “การนัดหยุดงานแบบสายฟ้าแลบ”

การนัดหยุดงานทางการเกษตร

๔๙. การนัดหยุดงานของชาวนา คือการที่ชาวนาร่วมกันปฏิเสธที่จะทำงานท่อไปในพื้นที่ของเจ้าของที่ดิน

๕๐๐. การนัดหยุดงานของคนงานในไร่ เป็นการนัดหยุดงานของคนงานในไร่ที่รับจ้างเป็นรายวัน

การนัดหยุดงานของกลุ่มเฉพาะบางกลุ่ม

๕๐๑. การปฏิเสธของบรรดาแรงงานเกษตร คือการไม่ร่วมมืออย่างเบ็ดเตล็ดของกลุ่มประชาชน ต่อการเกษตรแรงงานของหน่วยงานใด ๆ หรือของรัฐบาล

๕๐๒. การนัดหยุดงานของนักโภช การปฏิเสธโดยนักโภชที่จะทำงานที่เรือนจำต้องการให้ทำ

๑๐๓. การนัดหยุดงานทางหัวหน้ากรรมการ ในการนัดหยุดงานของช่างประปาไปประจำหนึ่ง เพื่อที่จะต่อต้านอุตสาหกรรมทั้งหมด

๑๐๔. การนัดหยุดงานของกลุ่มวิชาชีพ เป็นการนัดหยุดงานของบุคคลที่ไม่เงินเดือนประจำในสาขาอาชีพที่ได้รับเรียนและได้รับการฝึกฝนเฉพาะด้านมา หรือการนัดหยุดงานของบุคคลที่ทำธุรกิจส่วนตัว

การนัดหยุดงานทางอุตสาหกรรม

๑๐๕. การนัดหยุดงานในโรงงาน เป็นการนัดหยุดงานของคนงานทั้งหมดในโรงงานหนึ่งหรือหลายโรงงานอยู่ภายใต้ระบบบริหารเดียวกัน โดยไม่คำนึงถึงประเภทหรือทำเลของงาน

๑๐๖. การนัดหยุดงานทั้งอุตสาหกรรม การหยุดงานในทุกโรงงานที่อยู่ในอุตสาหกรรมเดียวกัน (เช่นเหมืองแร่ โทรศัพท์ โรงพิมพ์ หรือโรงเหล็กกล้า) ในพื้นที่เดียวกันนั่นเอง

๑๐๗. การนัดหยุดงานเพื่อแสดงความเห็นใจ เป็นการนัดหยุดงานของคนงานกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เพื่อสนับสนุนข้อเรียกร้องของคนงานกลุ่มอื่น ๆ

การนัดหยุดงานจำกัดเขต

๑๐๘. การนัดหยุดงานรายย่อย ได้แก่การนัดหยุดงานรายย่อย ๆ ของคนงานที่เกี่ยวข้องในการพิพากษา รวมถึงการที่คนงานในโรงงานหนึ่งหรือหลายโรงงาน ต่างผลงานกันเป็นลักษณะทั่วไป

๑๐๙. การนัดหยุดงานแบบลดความเสียหาย คือการที่สหภาพแรงงานซึ่งประชุมด้วยสมาชิกจากหลายโรงงาน ทำการนัดหยุดงานที่ละโรงงาน ๆ เพื่อให้บรรลุข้อตกลงโดยสหภาพจะรวมพลังไปที่โรงงานแต่ละโรงงานที่เผชิญมาตกรการนัดหยุดงาน ทำให้โรงงานนั้นเสียเปรียบโรงงานคู่แข่งที่อยู่ในอุตสาหกรรมประเภทเดียวกันซึ่งยังดำเนินงานต่อไปได้

๑๑๐. การนัดหยุดงานแบบเฉื่อยชา คนงานเขตนาที่จะทำงานให้ช้าลงเพื่อให้ผลผลิตลดลงอย่างช้าๆ

๑๑๑. การนัดหยุดงานโดยการปฏิบัติตามกฎหมาย การปฏิบัติตอย่างละเอียดถี่ถ้วนและทุกทัวร์กษารตามคำสั่ง และกฎระเบียบของนายจ้าง สหภาพ และตามสัญญาเพื่อขัดขวางการ

ผลิตและลูกทอนกำไรของฝ่ายนายจ้าง

๑๑๒. การแจ้ง “ป่วย” โดยคณงานไม่ทำงานและแจ้งว่าพากทนป่วย (ทั้งที่ไม่ได้ป่วยจริง) เพื่อที่จะสร้างแรงกดดันทางเศรษฐกิจต่อฝ่ายนายจ้าง

๑๑๓. การลาออก การลาออกจากทำเนิน โดยบุคคลที่มีความสำคัญ ซึ่งเป็นผู้เกี่ยวข้องในข้อพิพาท

๑๑๔. การนัดหยุดงานบางส่วน คือการที่คณงานปฏิเสธที่จะทำงานอย่างโดยย่างหนัก (ภายใต้เงื่อนไขเวลาทำงานที่ต้องการ) หรือปฏิเสธที่จะทำงานบางวันในขณะที่ยังคงปฏิบัติหน้าที่ส่วนใหญ่ของตนต่อไปตามปกติ

๑๑๕. การนัดหยุดงานเฉพาะอย่าง โดยคณงานปฏิเสธที่จะทำงานเพียงบางชนิด ซึ่งบ่อยครั้งมักเนื่องมาจากการตัดค้านทางการเมือง

การนัดหยุดงานในอุตสาหกรรมหลายประเทศ

๑๑๖. การนัดหยุดงานอย่างกว้างขวาง การนัดหยุดงานอย่างกว้างขวางของบุคคลซึ่งมิใช่คณงานส่วนใหญ่อุตสาหกรรมสำคัญ ๆ ในบางพื้นที่ของประเทศไทย เพื่อแสดงความไม่พอใจบางอย่าง

๑๑๗. การนัดหยุดงานทั่วไป การนัดหยุดงานทั่วไปของคณงานส่วนใหญ่ในอุตสาหกรรมที่สำคัญ ๆ ในบางท้องที่ หรือในประเทศไทย เพื่อที่จะทำให้เศรษฐกิจในพื้นที่นั้นหยุดชะงักโดยสันเชิง

การทดสอบทราบว่างานนัดหยุดงานกับการหยุดยั้งทางเศรษฐกิจ

๑๑๘. การบีดร้าน คือการสมัครใจหยุดระบบเศรษฐกิจ ในพื้นที่หนึ่งชั่วคราว โดยทั่วไปก็จะกระทำในเมืองหนึ่ง เพื่อที่จะแสดงความไม่พอใจอย่างมาก วิธีการนี้เคยใช้ในอินเดีย

๑๑๙. อัมพาตทางเศรษฐกิจ การหยุดยั้งกิจกรรมทางเศรษฐกิจในเมือง พื้นที่ หรือประเทศไทยนั่น ๆ ในขั้นที่รุนแรงพอที่จะทำให้เศรษฐกิจเป็นอัมพาตได้ โดยปฏิบัติการของคณงาน ผู้จัดการ เจ้าของร้านค้า

มีหลายทัวร์อย่างที่แสดงให้เห็นว่า มีการใช้วิธีนัดหยุดงานเพื่อวัตถุประสงค์ทางการเมืองด้วย และในบางกรณี (เช่น เมื่อข้าราชการพลเรือนได้เข้าร่วมในการนัดหยุดงาน) การ

นัดหยุดงานนั้นยังเป็นการไม่ให้ความร่วมมือทางการเมืองอีกด้วย ในกรณีที่การนัดหยุดงานบางวิธีเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายหรือยังดำเนินต่อไปทั้ง ๆ ที่รัฐบาลประกาศห้าม (เช่น ในกรณีของการทำให้เกรชฐานกิจเป็นขัมพาด เพื่อที่จะบ่อนทำลายรัฐบาล) การนัดหยุดงานเข่นนั้นย่อมกลายเป็นการไม่ให้ความร่วมมือทางเกรชฐานกิจ ควบคู่กับการไม่ให้ความร่วมมือทางการเมือง

การไม่ให้ความร่วมมือทางการเมือง

การไม่ให้ความร่วมมือทางการเมืองเป็นกลุ่มที่ ๓ ของวิธีการไม่ให้ความร่วมมือ วิธีการเหล่านี้เป็นการปฏิเสธที่จะมีส่วนร่วมทางการเมืองในรูปแบบที่เคยมีต่อไป ภายใต้เงื่อนไข ที่ดำรงอยู่ บางครั้งก็เรียกวิธีการนี้ว่า การคว่ำบาตรทางการเมือง บ่าเจาบุคคลหรือกลุ่มเล็ก ๆ ก็อาจใช้วิธีการนี้ได้ อย่างไรก็ตาม โดยปกติแล้ว ในการไม่ให้ความร่วมมือทางการเมืองนี้ จะมีประชาชนจำนวนมากเข้าร่วม ด้วยการพร้อมใจกันดูเว้นที่จะยินยอมเชือฟัง ร่วมมือ หรือ ประพฤติปฏิบัติในการเมือง ตามที่เคยทำมาเป็นการชั่วคราว การไม่ให้ความร่วมมือทางการเมืองอาจจะถูกใช้โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล หรือแม้แต่โดยรัฐบาลเอง จุดประสงค์ของการดูเว้นให้ความร่วมมือทางการเมืองอาจจะเป็นเพียงการประท้วง หรืออาจจะเป็นการถอนตัว ออกจากบ้างสิ่งบางอย่างที่เห็นว่าสมควรที่จะถูกตัดค้านทางศีลธรรมหรือทางการเมือง โดยมิได้คำนึงถึงผลที่ตามมากัน อย่างไรก็ตามบ่อยครั้งที่ปฏิบัติการไม่ให้ความร่วมมือทางการเมืองนี้ คิดคันซึ่นมาเพื่อสร้างแรงกดดันต่อรัฐบาล ต่อกลุ่มผู้กฎหมายที่พยายามจะทำการควบคุมกลไกของรัฐบาล หรือบางครั้งก็สร้างแรงกดดันต่อรัฐบาลอีกรัฐบาลหนึ่ง จุดมุ่งหมายของการไม่ให้ความร่วมมือทางการเมืองอาจจะเป็นเพื่อบรรลุคุณประสงค์ที่จำกัด หรือเพื่อชุดประสงค์ที่กว้างกว่านั้น คือการเปลี่ยนแปลงนโยบายของรัฐบาล หรือเพื่อเปลี่ยนแปลงธรรมาภิหารของค์ ประกอบของรัฐบาล หรือแม้แต่เพื่อสร้างความแตกแยกในรัฐบาล ในกรณีที่การไม่ให้ความร่วมมือทางการเมืองถูกใช้เพื่อต่อต้านผู้เข้ามาช่วงชิงอำนาจ จุดมุ่งหมายของวิธีการนี้จะเป็นการปักป้อง หรือฟันฟุรรัฐบาลที่ถูกกฎหมาย

ความสำคัญทางการเมืองของวิธีการนี้ เพิ่มขึ้นตามจำนวนผู้เข้าร่วม และยังขึ้นอยู่ กับระบบทางการเมืองนั้นเองด้วย ว่าต้องการการร่วมมือของประชาชนมากน้อยเพียงใด เพื่อ

ให้ระบบันดำเนินไปได้ ในการต่อสู้ที่เป็นจริง วิธีการนี้มักใช้วร์มกับปฏิบัติการ ไว้ความรุนแรงวิธีนี้ ๆ

การไม่ให้ความร่วมมือทางการเมืองนี้รูปแบบที่มากมายหลายหลัก ແບບไม่อาจประมาณได้ ขึ้นอยู่กับสถานการณ์หนึ่ง ๆ โดยพื้นฐาน วิธีการเหล่านี้ล้วนมาจากความต้องการที่จะไม่ให้ความช่วยเหลือฝ่ายตรงข้าม โดยการมีพฤติกรรมทางการเมืองบางอย่าง วิธีการต่าง ๆ ตาม วิธีที่กล่าวถึงในที่นี้ แบ่งเป็น ๖ กลุ่ม มีวิธีการอื่น ๆ อีกมากที่ไม่ได้รวมไว้ที่นี่ ตัวอย่างวิธีการต่าง ๆ ที่มีได้กล่าวถึงในบทนี้ ซึ่งมุ่งศึกษาเฉพาะพฤติกรรมบางด้านเท่านั้น (เช่น การตอบโต้การจับกุม ตลอดจน การปรับ คำสั่งศาล และอื่น ๆ) ได้แก่การปฏิเสธที่จะยอมรับการประกันตัว การปฏิเสธที่จะจ่ายค่าคุ้มครอง การหยุดพิมพ์หนังสือพิมพ์เมื่อต้องเผชิญกับข้อจำกัดต่าง ๆ การปฏิเสธที่จะรับทัณฑ์บัน การท้าทายระเบียบและคำสั่งห้ามต่าง ๆ และการปฏิเสธที่จะชี้ยวทรัพย์สินที่ถูกยึดมา วิธีการเหล่านี้ยังมีอีกมากที่น่าจะศึกษา

การปฏิเสธอำนาจหน้าที่

๑๒๐. การระงับหรือการเพิกถอนความภักดี คือการปฏิเสธระบบของโครงสร้างที่เห็นว่าไม่สมควร ให้รับการยอมรับความภักดีหรือการสนับสนุนทางกฎหมายหรือทางศีลธรรม

๑๒๑. การปฏิเสธการสนับสนุนอย่างเบ็ดเตล็ด ได้แก่การจะไม่ให้ความสนับสนุนอย่างเบ็ดเตล็ดต่อระบบปกครองที่กำลงอยู่ และนโยบายต่าง ๆ ของระบบปกครองนั้น

๑๒๒. ข้อเขียนและคำพูดที่ส่งเสริมการต่อต้าน ได้แก่คำพูดหรือการพิมพ์และนำข่าวสารจากข้อเขียนที่ปลูกเร้าประชาชนไม่ให้ความร่วมมือ หรือกระตุ้นให้มีการแทรกแซงโดยไว้ความรุนแรงรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง

การไม่ให้ความร่วมมือกับรัฐบาล

๑๒๓. การค่วนบานตรองค์กรนิติบัญญัติ ได้แก่การปฏิเสธโดยตัวหรือโดยชั่วคราวที่จะเข้าร่วมในสภานิติบัญญัติ

๑๒๔. การค่วนบานตรการเลือกตั้ง ได้แก่การปฏิเสธของขบวนการฝ่ายค้านที่จะส่งตัวแทนเข้ารับการเลือกตั้ง ควบคู่กับการชักชวนให้ประชาชนไม่ลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง

๑๒๕. การค่วนบานตรตำแหน่งและการว่าจ้างของรัฐบาล คือการปฏิเสธที่จะทำงานให้รัฐบาล

๑๒๖. การค่าว่าบаратกรรมทบวงกรม ตัวแทนและองค์กรของรัฐ เป็นการปฏิเสธที่จะร่วมมือกับหน่วยงานของรัฐทั้งหมด หรือเพียงบางหน่วยงาน ที่รับผิดชอบต่อนโยบายบางประการที่สมควรได้รับการคัดค้าน

๑๒๗. การลาออกจากสถาบันการศึกษาของรัฐบาล คือการลาออกจากย่างไม่มีกำหนดหรืออย่างถาวรสั่งเด็ก ๆ และเยาวชน จากโรงเรียนที่ควบคุมโดยรัฐบาล ระหว่างการณรงค์ต่อต้านรัฐบาล

๑๒๘. การค่าว่าบารองค์กรที่รัฐสนับสนุน คือการปฏิเสธที่จะเข้าร่วม หรือการลาออกจากกองกรซึ่งเห็นว่าเป็นเครื่องมือของรัฐ หรือของขบวนการทางการเมืองที่กำลังถูกต่อต้าน

๑๒๙. การปฏิเสธที่จะช่วยเหลือกองกำลังของรัฐ ได้แก่การที่ประชาชนทั่วไปปฏิเสธที่จะช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจด้วยเหตุผลทางการเมือง

๑๓๐. การถอนบัญบอกสถานที่ของตนเองทั้ง คือการถอน เปลี่ยนแปลง หรือสับเปลี่ยนบ้าน บ้านเด่น ตำแหน่ง ย้ายสถานีรถไฟ บัญบอกทิศทางถนนหลัก เครื่องหมายระยะทาง และอื่น ๆ เพื่อให้หลงทิศทาง หรือเพื่อขัดขวาง ถ่วงเวลาการเคลื่อนทัพของกองทหารต่างชาติ กองตำรวจน้ำ หรืออื่น ๆ ที่ไม่คุ้นเคยกับพื้นที่นั้น ๆ

๑๓๑. การปฏิเสธเจ้าหน้าที่ที่ได้รับแต่งตั้ง เป็นการปฏิเสธของหน่วยอุปนายกการเมืองที่จะยอมรับผู้ที่ได้รับแต่งตั้งใหม่ในตำแหน่งของทางการ

๑๓๒. การปฏิเสธที่จะยุบสถาบันที่దำรงอยู่ เป็นการปฏิเสธขององค์กรใดองค์กรหนึ่งที่จะยุบกิจกรรมตามคำสั่งของรัฐบาล

ทางเลือกของประชาชนที่ดูแพ้

๑๓๓. การยอมความอย่างไม่สมครใจและเชื่องชา คือการถ่วงเวลาที่จะทำตามคำสั่งให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ และในที่สุดก็ลงท้ายด้วยการทำตามอย่างชาติความกระตือรือร้นและความเจ้าจริงเจ้าจัง

๑๓๔. การดื้อแพ่งเมื่อไม่มีการควบคุมดูแลโดยตรง คือการที่ประชาชนไม่ยอมทำตามคำสั่งในสถานการณ์ที่ไม่มีการควบคุมดูแลและการบังคับ โดยปฏิบัติรากับว่าไม่มีคำสั่นน้อย

๑๓๕. การดื้อเพ่งของประชาชน เป็นการงใจจะเมิดกฎหมายหรือระเบียบ โดยไม่ใส่ใจหรือเมินเฉยกฎหมายหรือระเบียบนั้น รวมกับว่าไม่มีสิ่งหนึ่งอยู่ แทนที่จะทำทายด้วยการก่อความให้วุ่นวาย

๑๓๖. การดื้อเพ่งแบบอ้าปาก คือการไม่ยอมปฏิบัติตามกฎหมาย กฎระเบียบ คำสั่ง หรืออื่น ๆ โดยปฏิบัติอย่างแย่แย่คาย ซึ่งอาการภายนอกนั้นมองเห็น ๆ แล้วเหมือนกับว่าทำตามคำสั่งนั้น

๑๓๗. การปฏิเสธที่จะถ่ายการชุมนุมหรือการประชุม คือการที่ประชุม หึ่งในรูปแบบและนองกรุเป็นแบบ จงใจที่จะไม่ถ่ายตัวตามคำสั่งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

๑๓๘. การนั่งเงียบโดยบุคคลนั่งลงบนถนน พื้นดินหรือบนพื้น และปฏิเสธที่จะลุกจากไปโดยสมัครใจ ในช่วงระยะเวลาที่จำกัดหรือไม่จำกัด

๑๓๙. การไม่ให้ความร่วมมือในการเกณฑ์ทหารและการเนรเทศ ได้แก่การปฏิเสธที่จะไปรายงานตัวตามหมายเกณฑ์ทหาร หรือปฏิเสธที่จะรายงานตัวตามหน้าที่ หรือปฏิเสธการเนรเทศ

๑๔๐. การหลบซ่อน หลีกหนี และปลอมตัว พฤติกรรมชนิดนี้ใช้ในสภาพการณ์พิเศษเพื่อท้อต้านการจับกุม การกักขัง หรือการทำลายล้างประชาชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง หรือระหว่างการปราบปรามประชาชน (ถึงแม้ว่าปฏิบัติการเหล่านี้จะไม่ถูกต้องก็ตาม)

๑๔๑. การดื้อเพ่งต่อกฎหมายที่ไม่ชอบธรรม เป็นการงใจจะเมิดอย่างงงบต่อกฎหมาย บทบัญญัติ กฎระเบียบ ประกาศ คำสั่งของทหารหรือตำรวจ และอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกันนั้น ซึ่งเชื่อว่าเป็นสิ่งที่ไม่ชอบธรรม

ปฏิบัติการโดยบุคคลการของรัฐบาล

๑๔๒. การเลือกปฏิเสธความช่วยเหลือโดยกลไกของรัฐ คือการที่ลูกจ้างรัฐบาลผู้บริหาร เจ้าหน้าที่ กลไกหรือเจ้าพนักงานของรัฐ ปฏิเสธโดยส่วนตัวหรือร่วมกันปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำแนะนำหรือคำสั่งอย่างโดยย่างหนึ่ง โดยแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาาระดับที่สูงกว่าให้รู้ถึงการปฏิเสธนั้น

๑๔๓. การสกัดกั้นสายการบังคับบัญชาและการสื่อสารข้อมูล เป็นการสกัดกั้นอย่างเงียบ ๆ โดยผู้อยู่ในสายบังคับบัญชาาระดับรอง ๆ ลงมา หรืออยู่ในโครงสร้างตามลำดับ

ชั้น โดยจะใจที่จะไม่ส่งมอบคำสั่งไปยังผู้ใต้บังคับบัญชา ไม่ได้ใจต่อคำสั่งที่มีถึงกันเข้า และไม่ส่งผ่านข้อมูลที่จำเป็นไปตามช่องทางของการสื่อสารเพื่อส่งต่อถึงผู้มีอำนาจการตัดสินใจ

๑๔๔. การหน่วงเหนี่ยวและขัดขวาง ได้แก่ปฏิบัติการโดยเจ้าหน้าที่บริหารของรัฐบาลและลูกจ้างอื่น ๆ ที่จะพัดผ่อน หน่วงเหนี่ยว ถ่วงเวลา และขัดขวางนโยบาย หรือมาตรการซึ่งพวกเขารู้ด้วยประมานให้ปฏิบัติ

๑๔๕. การไม่ให้ความร่วมมือในการบริหารงานทั่วไป คือการที่ข้าราชการ พนักงาน และเจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่ในระบบการบริหารงานของรัฐบาล ปฏิเสธที่จะร่วมมือกับผู้กุมอำนาจของระบบutherland ต่างชาติ ที่เข้าย้ายครองหรือผู้นำคนรัฐประหาร

๑๔๖. การไม่ให้ความร่วมมือทางศาล คือการที่สมาชิกของระบบคุ้มครอง (ผู้พิพากษา ลูกชุน และอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน) ปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามเขตอำนาจของระบบปกป้อง เจ้าหน้าที่ของศาล หรือส่วนอื่น ๆ ของระบบศาลคุ้มครองที่จะให้ทำหรือไม่ทำบางสิ่งบางอย่าง

๑๔๗. การทำให้ไร้ประสิทธิภาพและการไม่ร่วมมือเฉพาะอย่างของกองกำลัง คือการที่ตำรวจนครบาลและเจ้าหน้าที่กองกำลังจะปฏิบัติตามคำสั่งอย่างไม่เต็มประสิทธิภาพ หรือปฏิเสธอย่างสันเชิงที่จะทำการคำสั่งบางประการ แต่ไม่ให้เกินขอบเขตจากนโยบายเป็นการกฎหมาย

๑๔๘. การกบฏ ได้แก่การที่สมาชิกของกองกำลังทหารและตำรวจนครบาล หรือหงส่องอย่างปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำสั่ง

ปฏิบัติการภายในประเทศไทยของรัฐบาล

๑๔๙. การหลีกเลี่ยงและการหน่วงเหนี่ยวในแห่งกฎหมาย เป็นความพยายามของผู้ใต้บังคับบัญชาหรือหน่วยงานของรัฐบาล ที่จะเลี่ยงหรือถ่วงเวลาแนะนำเท่าที่จะทำได้ ในการทำงานกฎหมาย คำสั่ง นโยบาย หรือคำตัดสินของศาล ซึ่งพวกเขามิได้พ่อใจ เป็นการกระทำโดยมิได้ท้าทายสิ่งนั้นโดยตรง

๑๕๐. การไม่ให้ความร่วมมือโดยกลไกของรัฐบาล ได้แก่การที่ผู้ใต้บังคับบัญชาหรือหน่วยงานของรัฐบาลไม่ให้ความร่วมมืออย่างเป็นทางการกับรัฐบาลกลาง

ปฏิบัติการระหว่างประเทศไทยของรัฐบาล

๑๕๑. การเปลี่ยนตัวหุตและผู้แทนอื่น ๆ คือการจะเปลี่ยนตัวผู้แทนที่เป็นทาง

การของรัฐบาลในอีกประเภทหนึ่งโดยไม่กระทบต่อความสัมพันธ์ทางการทูต

๑๕๒. การหน่วงเหนี่ยวและการยกเลิกกิจการทางการทูต เป็นปฏิบัติการของรัฐบาลที่จะหน่วงเหนี่ยวหรือยับยั้งการเจรจา การพบปะ การประชุม หรืออื่นๆ ที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งเกี่ยวข้องกับรัฐบาลที่ไม่ได้รับการรับรอง

๑๕๓. การเพิกถอนการรับรองทางการทูต การปฏิเสธการรับรองทางการทูตต่อรัฐบาลหนึ่ง ๆ โดยเจตนา

๑๕๔. การตัดความสัมพันธ์ทางการทูต เป็นการตัดความสัมพันธ์ทางการทูตของรัฐบาลหนึ่งกับอีกรัฐบาลหนึ่ง

๑๕๕. การถอนตัวจากองค์กรระหว่างประเทศ คือการที่รัฐบาลลาออกจากเป็นสมาชิก หรือถอนตัวจากการเข้าร่วมในองค์กร หรือการประชุมระหว่างประเทศ

๑๕๖. การปฏิเสธสมาชิกภาพในองค์กรระหว่างประเทศ คือการที่สถาบันของรัฐบาลนานาชาติปฏิเสธที่จะยอมรับรัฐบาลใดรัฐบาลหนึ่งเข้าเป็นสมาชิก

๑๕๗. การขับออกจากการขององค์กรระหว่างประเทศ ได้แก่การท่ององค์กรระหว่างประเทศขับไล่รัฐบาลหรือองค์กรอื่นๆ ที่เป็นสมาชิก เนื่องจากละเมิดนโยบายหรือธรรมนูญขององค์กรระหว่างประเทศนั้น

การไม่ให้ความร่วมมือทางการเมือง เป็นวิธีการกลุ่มสุดท้ายของการไม่ให้ความร่วมมือโดยไร้ความรุนแรง

การแทรกแซงโดยไร้ความรุนแรง

วิธีการประเภทสุดท้ายของการไร้ความรุนแรงก็คือ การแทรกแซงโดยไร้ความรุนแรง วิธีการประเภทนี้มีอยู่ ๔ วิธีด้วยกันนั้น แตกต่างจากการประท้วง การโน้มน้าว และการไม่ให้ความร่วมมือ นั่นก็คือ วิธีการนี้เป็นการแทรกแซงเข้าไปในสถานการณ์ การแทรกแซงนี้สามารถให้ผลได้ทั้งเบวกและเบล็บ อาจจะแยกสาย หรือแม้แต่ทำลายระบบแผนพฤษิกรรมที่มีอยู่ นโยบาย ความสัมพันธ์หรือสถาบัน ซึ่งเห็นว่าสมควรที่จะได้รับการคัดค้าน วิธีการนี้ยังสามารถสร้างแบบแผนพฤษิกรรม นโยบาย ความสัมพันธ์ หรือสถาบัน ซึ่งเป็นที่พอใจขึ้นมาใหม่ได้ บางวิธีการก็ให้ผลในทางบวก บางวิธีการก็ให้ผลในทางลบ

เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีการประท้วง การโน้มน้าวและวิธีการการไม่ให้ความร่วมมือแล้ว วิธีการแทรกแซงโดยไร้ความรุนแรงนี้ ท้าทายโดยตรงและฉบับพลันกว่านั้นมาก ในกรณีที่ประสงค์ผลสำเร็จ ชัยชนะที่ได้รับจากการนั่งกังหันเกิดขึ้นรวดเร็วกว่าการใช้วิธีการที่กล่าวมา ก่อนหน้านี้ ทั้งนี้ก็เพราะการแทรกแซงดังกล่าว ให้ผลในทางแยกถลายซึ่งยากที่จะมีสิ่งใดทันทันได้ในช่วงเวลาภาระนาน ทั้งอย่างเช่นการแทรกแซงโดยการนั่งในร้านอาหารกลางวัน เพื่อรบกวนการปฏิบัติงานตามปกตินั้น จะให้ผลในทันทีและสมบูรณ์มากกว่าการชุมนุมถือบ้ายหน้าร้านหรือการคว่ำบาตรของผู้บริโภค ถึงแม้ว่าจุดประสงค์ของเหล่าวิธีการนี้จะมุ่งไปที่การยุติการเหยียดผิวเหมือนกันก็ตาม อย่างไรก็ตามแม้ว่าวิธีการแทรกแซงนี้ท้าทายอย่างชัดเจนกว่า และทรงเป็นมากกว่า แต่ผลลัพธ์ที่ออกมาก็ไม่จำเป็นที่จะประสบความสำเร็จในเวลาอันรวดเร็ว เช่นอยู่ แน่นอนที่ว่า ผลลัพธ์ของการแทรกแซงที่อาจตามมา ภายหลังการแทรกแซง ก็คือการปรับปรุงอย่างรุนแรงและรวดเร็วกว่า แต่นั่นก็มิได้หมายถึงความพ่ายแพ้เสมอไป

ส่วนใหญ่แล้วการใช้วิธีการแทรกแซงนี้ อาจจะนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลง โดยอาศัยกลไกการโน้มอ่อนตามหรือการบังคับโดยไร้ความรุนแรง ฯลฯ โดยไม่จำเป็นต้องให้ฝ่ายตรงข้ามหันมาเชือกตาม หรือพอกอกพ้อใจกับการเปลี่ยนแปลงนโยบายที่เป็นบัญหาอยู่ อย่างไรก็ตามวิธีการต่างๆ เหล่านี้ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิธีการจำพวกการแทรกแซงทางจิตวิทยา) รวมทั้งการปรับปรุง ซึ่งเกิดขึ้นบ่อยครั้งเพื่อต่อต้านวิธีการอื่น ๆ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิธีการจำพวกการแทรกแซงทางกายภาพ) อาจทำให้ฝ่ายตรงข้ามเปลี่ยนทัศนะ หรืออย่างน้อยที่สุด ก็คลายความมั่นใจในความเห็นของตนว่าถูกต้อง กลไกของการโน้มอ่อนตามและการบังคับโดยไร้ความรุนแรงนี้จะได้กล่าวถึงในบทต่อไป

วิธีการแทรกแซงโดยไร้ความรุนแรงนั้นต้องใช้ความคิดสร้างสรรค์ของนักปฏิบัติการ ไร้ความรุนแรงในขั้นที่สูงกว่าวิธีการประเทกอื่น ๆ ที่ได้กล่าวมาแล้วก่อนหน้านี้ วิธีการแทรกแซงนั้นอาจใช้ทั้งในเฝ้าการตั้งรับ เพื่อขัดขวางการโจมตีของฝ่ายตรงข้าม โดยยังคงรักษาความอิสระของความคิดสร้างสรรค์ แบบแผนทางพฤติกรรม สถาบันต่าง ๆ หรืออื่น ๆ และอาจใช้ในเฝ้าการรุกเรือน ได้แก่การต่อสู้ในค่ายของฝ่ายตรงข้าม เพื่อบรรลุเป้าหมายของนักปฏิบัติการไร้ความรุนแรง โดยปราศจากการยั่วยุใด ๆ ดังนั้น วิธีการแทรกแซงนี้จึงมิได้เป็นเพียงการรับมือกับฝ่ายตรงข้ามที่เป็นผู้เริ่มต้นก่อนเท่านั้น

วิธีการประทegen ชื่อ ให้แยกແຍະวิธีการต่าง ๆ ของการลักษณะ
เด่นของการแทรกแซง เช่น การแทรกแซงทางจิตวิทยา ทางกายภาพ ทางสังคม ทาง
เศรษฐกิจ และการเมือง ซึ่งลักษณะเหล่านี้มักจะแตกต่างจากอิทธิพลที่เกิดจากวิธีการนี้ ตัว
อย่างเช่น ปฏิบัติการแทรกแซงทางสังคมอาจจากอิทธิพลทางจิตวิทยา ปฏิบัติการ
แทรกแซงทางจิตวิทยาอาจให้ผลกระทบทางการเมือง ปฏิบัติการแทรกแซงทางกายภาพอาจ
ให้ผลกระทบทางสังคม ฯลฯ ดูเหมือนปฏิบัติการรักความรุนแรงทุกวิธีจะก่ออิทธิพลทาง
จิตวิทยาบางอย่างอยู่ ในที่นี้การแทรกแซงทางจิตวิทยานั้นรวมถึงวิธีการต่าง ๆ ซึ่งการแสดง
ออกนั้นเน้นหนักไปในทางจิตวิทยา

การแบ่งวิธีการออกเป็น ๕ กลุ่มนี้ เป็นการแบ่งตามความเห็นของผู้เขียน อาจมี
การแบ่งประเภทออกหนึ่งไปกันอีกได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์ความขัดแย้งหนึ่ง ๆ
ยิ่งไปกว่านั้น ใช้ว่าแต่ละวิธีจะก่อให้เกิดการแทรกแซงอย่างแท้จริงเสมอไป บางครั้งบางวิธี
การก่อขัดกันไป อ่อนเกินไป หรือมีข้อจำกัดในเรื่องของเวลา จำนวนคน หรือจุดเน้นทำ
ให้ไม่เกิดผลการแทรกแซงที่มากพอ และอาจจะกล่าวไปเป็นการประท้วงและการโน้มน้าวโดย
รักความรุนแรงก็ได้

การแทรกแซงทางจิตวิทยา

๑๕๙. การสัมผัติความยำลำบากด้วยตนเอง คือการทำให้ร่างกายของบุคคลใด
บุคคลหนึ่งอยู่ในสภาพที่ยากลำบากเนื่องจากปัจจัยบางอย่าง เช่น (แสงแดด ฝน ฯลฯ เพื่อที่
จะสร้างแรงกดดันทางจิตวิทยา เพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลง

๑๖๐. การอดอาหาร เป็นการงดอาหารบางอย่างหรือทุก ๆ อย่างโดยเจตนา เพื่อ
บรรลุวัตถุประสงค์บางอย่าง ผู้อดอาหารอาจจะหาทางเปลี่ยนหันหน้าไปทางข้ามอย่างเต็มที่ (ด้วย
การอดอาหารของนักสัตยาธรรม) หรือเพื่อที่จะก่อให้เกิดผลทางศีลธรรมโดยไม่มีการเปลี่ยน
หันหน้าอย่างเต็มที่ (ได้แก่การอดอาหารเพื่อสร้างแรงกดดันทางศีลธรรม) หรือเพื่อผลักดันให้
ผู้อื่นหันหน้าไปทางข้ามยินยอมตามข้อเรียกร้องโดยมิได้มุ่งเปลี่ยนหันหน้าของเข้า (การอดอาหารประท้วง)

๑๖๑. การสอบสวนกลับ คือการสับเปลี่ยนบทบาทระหว่างผู้ดำเนินคดีกับผู้ถูก
ดำเนินคดี ในกรณีความขัดแย้งทางการเมืองหรือศาสนา มีผลทำให้ผู้รู้ข้อมูลภายในเป็นผู้ถูก
สอบสวนในศาล

๑๖๑. การก่อความโดยไร้ความรุนแรง ได้แก่ปฏิบัติการต่าง ๆ ซึ่งจะมุ่งเน้นไปที่ การสร้างแรงกดดันทึ้งในที่สาธารณะและในความสัมพันธ์ส่วนบุคคลต่อบุคคลใด ๆ ที่เกี่ยวข้อง ในความชัดเจ็บ

การแทรกแซงทางกายภาพ

๑๖๒. การนั่งประท้วง เป็นการครอบครองอุปกรณ์บางอย่างด้วยการนั่งบนเก้าอี้ ม้านั่งหรือบนพื้นในช่วงเวลาที่จำกัดหรือไม่จำกัด

๑๖๓. การยืนประท้วง โดยบุคคลใดบุคคลหนึ่งยืนหยัดที่จะยืนและคงอยู่่างมีระเบียบในสถานที่บ้างแห่ง (เช่น ห้องขายตัว ทางเข้าโถงนักหมาย หรือทางออก) เพื่อที่ จะได้ม้าชีงสึงที่ขาถูกปฏิเสธ (เช่น ตัว คำอนุญาต การสัมภาษณ์)

๑๖๔. การนั่งประท้วงบนรถ เป็นการนั่งประท้วงอีกแบบหนึ่งโดยประยุกต์ใช้ใน การขนส่งมวลชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อให้มีการยกเลิกคำสั่งห้ามที่เกี่ยวกับการใช้บริการ คุณภาพจนส่ง หรือระเบียบเกี่ยวกับการนั่งรถในสหราช เรียกว่า “การนั่งรถอย่างเสรี”

๑๖๕. การลุยผ่านเข้าไป เป็นการผ่านเข้าของบุคคล ที่ถูกกฎหมายหรือประเพณีกีด กัน ไม่ให้เข้าไปในชายหาดหรือแหล่งน้ำ โดยที่การผ่านเข้าไปนั้นมีความมุ่งหมายที่จะพักผ่อน หย่อนใจในสถานที่ดังกล่าว

๑๖๖. การเดินวนเวียน คือการที่บุคคลรวมกลุ่มกันในสถานที่ใดสถานที่หนึ่งซึ่ง มีความหมายในทางสัญลักษณ์ หรือมีความเกี่ยวพันกับความทุกข์ร้อนบางประการ (อาจเป็น สำนักงาน) โดยกลุ่มบุคคลนั้นรวมกันอยู่ในที่นั้นแต่เดินวนเวียนไปรอบ ๆ

๑๖๗. การปวดหวาน คือการที่บุคคลซึ่งถูกกีดกัน ได้ผ่านเข้าไปหรือพยายาม เข้าไปในโบสถ์หรือวัด เพื่อที่จะเข้าร่วมศาสนพิธีอย่างเท่าเทียมกับผู้อื่น

๑๖๘. การจูงโดยไร้ความรุนแรง ได้แก่การเดินขบวนของหน่วยอาสาสมัครไป ยังตำแหน่งสถานที่ที่ถือว่ามีความหมายในเชิงสัญลักษณ์ หรือมีความสำคัญในทางยุทธศาสตร์ ซึ่งเป็นจุดเด่นของสถานที่นั้น

๑๖๙. การจูงทางอากาศโดยไร้ความรุนแรง ได้แก่การใช้เครื่องบิน บอตลูน หรือยานพาหนะอื่น ๆ เข้าไปในน่านพักของฝ่ายตรงข้าม โดยปราศจากปฏิบัติการด้วยความรุน

แรง หรือประจจากการทำลายตุถุสิ่งของ เพื่อที่จะนำเอาเเพ่นปลิว อาหาร หรือของขวัญ ไปให้แก่ประชาชนในพื้นที่นั้น

๑๗๐. การบุกรุกโดยไร้ความรุนแรง เป็นการจงใจเข้าในพื้นที่ที่ถูกห้ามนั้นาย่าง เปิดเผยโดยไร้ความรุนแรง เพื่อจุดมุ่งหมายหนึ่ง หรือเพื่อทำการปฏิเสธหรือป้องกันของระบบ ปกครองหรือองค์กรใด ๆ หรือเพื่อเข้าควบคุมพื้นที่นั้น

๑๗๑. การขวางกั้นโดยไร้ความรุนแรง คือการที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งใช้ร่างกาย ของตนขวางกั้นบุคคลอื่นออกจากสิ่งซึ่งบุคคลนั้นมีเป้าหมายที่จะกระทำ หากสามารถข้ามพ้น การขวางกั้นดังกล่าวไปได้

๑๗๒. การกีดขวางโดยไร้ความรุนแรง ได้แก่การที่กลุ่มบุคคลใช้ร่างกายของพวก ตนกีดขวางบุคคลอื่นออกจากสิ่งซึ่งบุคคลนั้นมีเป้าหมายที่จะกระทำ โดยที่การกีดขวางนั้นไม่ สามารถผ่านไปได้ถาวร ๆ

๑๗๓. การครอบครองพื้นที่โดยไร้ความรุนแรง คือการยึนกรานของประชาชนที่ จะดำรงอยู่บนพื้นที่หนึ่ง ๆ หรือในอาคารสิ่งก่อสร้างหนึ่ง ๆ ทั้ง ๆ ที่มีคำสั่งให้โยกย้ายออกไป

การแทรกแซงทางสังคม

๑๗๔. การสร้างแบบแผนทางสังคมขึ้นใหม่ ได้แก่การที่บุคคลหรือกลุ่มบุคคล ริเริ่มและยึนกรานที่จะปฏิบัติพฤติกรรมทางสังคมแบบใหม่อย่างชาติธรรม เด่นชัด โดยมีจุดมุ่งหมาย ที่จะให้คนอื่นนำไปใช้หรือให้คนทั่วไปยอมรับพฤติกรรมใหม่นั้น

๑๗๕. การใช้บริการเกินexcess เป็นการจงใจที่จะเรียกใช้บริการเพิ่มขึ้น จนเกิน จิตความสามารถของงาน บริษัท หรือสถาบันอื่น ๆ ที่จะทำให้ได้

๑๗๖. การหน่วงเหนี่ยว คือการที่ลูกค้าบริษัทห้างร้านหรือผู้ใช้บริการดำเนินหรือ ติดต่อธุรกิจที่ถูกกฎหมาย แต่พยายามหน่วงเหนี่ยวให้เป็นไปอย่างล้าช้าที่สุด ทั้งนี้โดยมุ่งหมาย ให้มีการเปลี่ยนแปลงนโยบายบางประการ โดยปกติมักกระทำในบริษัทห้างร้านนั้น

๑๗๗. การพูดสอดแทรก การแสดงทักษะโดยเจตนาที่จะสอดแทรกการประชุม ศาสสนกิจ หรือกิจกรรมรวมหมู่อื่น ๆ

๑๗๘. ละครรจยุทธ การแสดงละครเหน็บแนมการเมือง หรือปฏิบัติการอื่น ๆ ที่ คล้ายคลึงกันนี้ โดยมีประเด็นทางการเมืองเป็นแนวของเรื่อง โดยใช้สำหรับแยกสายกิจกรรม

ของกลุ่มได้กลุ่มหนึ่ง หรือแสดงในที่กลางแจ้ง หรือสถานที่ ๆ มีความสำคัญโดยทั่วไป เป็น
ผลกระทบที่ได้เตรียมบทไว้ล่วงหน้า มาก็มีแนวเรื่องทางด้านการเมือง

๑๗๙. การตั้งสถาบันทางสังคมชนิดใหม่ ได้แก่การสร้างหรือพัฒนาสถาบันทาง
สังคมขึ้นมาใหม่ เพื่อแทนสถาบันเก่าเพียงบางส่วนหรือแทนทั้งหมด โดยเฉพาะสถาบันเก่าที่
ถูกควบคุมอยู่โดยฝ่ายตรงข้าม

๑๘๐. การตั้งระบบการสื่อสารชนิดใหม่ ได้แก่การสร้างระบบการสื่อสารส่วน
บุคคล หรือสื่อสารมวลชนขึ้นมากที่แทนโดยกลุ่มผู้คัดค้าน ในระดับที่กว้างขวางพอที่จะท้าทาย
ระบบการสื่อสารและสื่อเก่าซึ่งถูกควบคุมโดยระบบปักธงของฝ่ายตรงข้าม

การแทรกแซงทางเศรษฐกิจ

๑๘๑. การหยุดงานด้านกลับ คายนายืนกรานที่จะทำงานท่อไปโดยสมัครใจ เพื่อ
สร้างแรงกดดันให้ฝ่ายตรงข้ามยอมตามข้อเรียกร้อง

๑๘๒. การนัดหยุดงานโดยอยู่ในโรงงาน เป็นการหยุดงานของคุณงาน โดยยัง
คงอยู่ในสถานที่ทำงานจนกว่าข้อเรียกร้องจะได้รับการยินยอม

๑๘๓. การเข้ายึดพื้นที่โดยไร้ความรุนแรง เป็นการเข้าครอบครองพื้นที่อย่างไร
ความรุนแรง โดยประชาชนผู้ซึ่งใช้ที่ดินนั้น โดยไม่ได้รับการยินยอมจากเจ้าของที่ดิน เพื่อ
ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการถือครองและการควบคุมในทางพฤตินัย โดยจุดมุ่งหมายสุดท้ายคือ
การเปลี่ยนแปลงกรรมสิทธิ์ในทางพฤตินัย

๑๘๔. การดื้อเพ่งต่อการบีดล้อม เป็นการดื้อเพ่งโดยไร้ความรุนแรงที่การบีด
ล้อมของระบบปักธงที่เป็นปฏิบัติชั้น โดยการนำอาหาร และสิ่งจำเป็นอื่น ๆ ให้แก่ประชาชน
ที่ถูกบีดล้อมนั้นด้วย

๑๘๕. การปลอมแปลงเพื่อเบ้าหมายทางการเมือง ได้แก่การจ้างเจ้ายางเงิน
ปลอม หรือเอกสารทางเศรษฐกิจปลอม โดยกลุ่มคัดค้านหรือโดยรัฐปฏิบัติชั้น เพื่อที่จะทำลาย
เศรษฐกิจของประเทศไทย หรือเพื่อกำจัดความเชื่อมั่นในเงินตราของประเทศไทย

๑๘๖. การซื้อตัดหน้า ได้แก่การซื้อสินค้าสำคัญในตลาดโลกเพื่อให้ฝ่ายตรงข้าม
ไม่อาจหาซื้อได้

๑๘๗. การยึดครองทรัพย์สิน ได้แก่การอายัด หรือรับทรัพย์สินในประเทศใดประเทศหนึ่ง อันเป็นของรัฐประเทศอื่นซึ่งกำลังมีความขัดแย้งกันอยู่

๑๘๘. การทุบสินค้าติดตลาด การจงใจขายสินค้าในตลาดโลกในราคาก่าที่มากกว่ามาตรฐาน เพื่อที่จะลดราคาในตลาดโลก และเพื่อลดทอนรายได้ หรือสร้างความยุ่งยากแก่เศรษฐกิจของประเทศคู่แข่ง

๑๘๙. การเลือกสนับสนุน คือการให้ความอุปถัมภ์แก่บริษัทหรือผลิตผล ที่ถูกเลือกขึ้นมาใช้เป็นเครื่องมือเพื่อสร้างแรงกดดันทางเศรษฐกิจต่อบริษัทอื่น ๆ หรือต่อหน่วยเศรษฐกิจอื่น ๆ ที่อยู่ในความขัดแย้ง

๑๙๐. การสร้างตลาดใหม่ การหาช่องทางที่ดีกฎหมายสำหรับการซื้อและขายอาหารและสินค้าอื่น ๆ ในราคาก่าที่เหมาะสม ในยามสมควร หรือในช่วงถูกยึดครอง ทั้งนี้เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชน หรือเพื่อกันไม่ให้สินค้าไปตกอยู่ในมือของฝ่ายตรงข้าม หรือเพื่อบังกันไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามสามารถควบคุมระบบเศรษฐกิจได้อย่างสมบูรณ์

๑๙๑. การสร้างระบบขนส่งใหม่ ได้แก่ระบบขนส่งสาธารณะหรือชั่วคราวที่พิเศษที่ต้านโดยไว้ความรุนแรงสร้างขึ้นมาในช่วงสถานการณ์ความขัดแย้ง

๑๙๒. การสร้างสถาบันทางเศรษฐกิจชนิดใหม่ [ได้แก่การสร้างและใช้สถาบันเศรษฐกิจในสถานการณ์ความขัดแย้ง เพื่อท้าทายสถาบันเก่าและเพื่อใช้เป็นพลังในสถานการณ์ความขัดแย้งนั้น]

การแทรกแซงทางการเมือง

๑๙๓. การสร้างภาระหนักแก่ระบบการบริหาร ได้แก่การที่ประชาชนจงใจเรียกใช้บริการอย่างล้นหลามและสร้างภาระให้แก่ระบบบริหารในรูปการยื่นคำร้องจนท่วมท้น เช่น การเสนอข้อมูลข่าวสาร คำแนะนำ คำประท้วงหรือคำประภาศอย่างมากมาย เป็นการถ่วงระบบทำให้ไม่อาจดำเนินกิจการไปตามปกติได้

๑๙๔. การเบิดเผยตัวสายลับ ได้แก่การตีพิมพ์ข้อ บางครั้งพร้อมด้วยรูปถ่ายและอื่น ๆ ของตำรวจ หรือสายลับที่ทำงานให้ฝ่ายตรงข้ามในการขัดขวางขบวนการต่อต้าน

๑๙๕. การหาทางเข้าคุก โดยผู้ยศต่อต้าน(โดยทั่วไปมักจะมีจำนวนมาก ๆ) เรียกชื่อที่จะถูกคุมขัง หรือกระทำการใด ๆ เพื่อทำให้คนสองถูกคุมขังเป็นเบ้าหมายหลัก ใน

กรณีซึ่งมีจุดมุ่งหมายอยู่ที่การทำให้คุกแหน่งไปด้วยนักโทษ วิธีการนี้อาจเรียกว่า “การเข้าคุกประท้วง”

๑๙๖. การดื้อเพ่งต่อกฎหมายที่ “เป็นกลาง” คือการเจตนาและมีกฎหมายและกฎระเบียบทั่ง ๆ ที่เห็นว่าเป็นกลางทางศีลธรรม และไม่ชอบธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงที่การปฏิวัติโดยไร้ความรุนแรงได้พัฒนาถึงขั้นแล้ว

๑๙๗. การทำงานต่อไปโดยไม่ให้ความร่วมมือ ได้แก่การยืนกรานอย่างเด็ดเดี่ยวของข้าราชการ เจ้าหน้าที่ของรัฐ และประชาชนธรรมชาติ ในการที่จะปฏิบัติตามนโยบายโครงการ และหน้าที่เดิมที่ถูกกฎหมายต่อไป ในขณะเดียวกันก็เมินเฉยหรือท้าทายคำสั่งที่มีเนื้อหาตรงกันข้ามของระบบปกครองที่ได้อำนາมาโดยมิชอบ

๑๙๘. อธิปไตยคู่และรัฐบาลชั่วคราว ได้แก่รัฐบาลคู่แข่งซึ่งดำเนินงานไปพร้อม ๆ กับรัฐบาลของฝ่ายตรงข้าม เพื่อท้าทายอำนาจหน้าที่และอำนาจทางการเมืองของรัฐบาลนั้น รัฐบาลคู่แข่งนี้อาจจะเป็นรัฐบาลชุดใหม่ในสถานการณ์ปฏิวัติ หรือรัฐบาลชุดเดิมที่ต่อต้านการรัฐประหาร หรือต่อต้านการยึดครองของต่างชาติ

วิธีการต่อ ๑ ๑๙๙ วิธีการเหล่านี้ ได้เคยเกิดขึ้นมาแล้วอย่างเป็นไป俄องตามธรรมชาติ และด้วยการจงใจทำขึ้นมา เพื่อที่จะสนองความต้องการในสถานการณ์ความขัดแย้ง ขณะนั้น วิธีการเหล่านี้ได้เพรียบยกไปโดยการลอกเลียนแบบ หรือบางครั้งก็แก้ไขปรับปรุงให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมใหม่

วิธีการต่อ ๒ ทั่วบุปผา คือ เป็นโครงร่างของเนื้อหาในภาคสองของหนังสือ The Politics of Nonviolent Action ซึ่งได้เสนอทัศนะเพียงด้านเดียว และซึ่งให้เห็นภาพที่หยุดนิ่ง ของสถานการณ์ความขัดแย้งซึ่ง (อย่างน้อยที่สุด) ฝ่ายหนึ่งก็ได้ใช้ชีวิตร้าย หลาภิธิโนที่นี่ อาจมองได้ว่าเป็นผลในทางปฏิบัติเฉพาะด้านของทฤษฎีแห่งอำนาจ ซึ่งได้เสนอไว้ในบทที่ ๑ ว่า รัฐบาลและระบบราชการทุก ๆ ระบบต้องขึ้นอยู่กับการยินยอมเชือฟัง การช่วยเหลือ และความร่วมมือของประชาชน ผู้ซึ่งรัฐบาลนั้นปกครองอยู่ และประชาชนเหล่านี้มีความสามารถในการจำกัด หรือเพิกถอนการมีส่วนร่วมและการยินยอมเชือฟังระบบดังกล่าว เมื่อพิจารณาตามทฤษฎีนั้น ถ้าการเพิกถอนนั้นกระทำโดยประชาชนจำนวนที่มากพอในช่วงเวลาที่ยาวนาน พอกว่าแล้ว ระบบปกครองนั้นก็จะมาถึงจุดพังทลายได้

แต่เน้นอนที่ว่า มีน้อยครั้งมากที่เดียว ถ้าเกิดขึ้นมาก่อน ที่รัฐบาลและระบบ
ที่มีลำดับขึ้นประเทือน ๆ จะเผชิญกับสถานการณ์สุดโต่ง ทั้งในเมืองได้รับการสนับสนุนอย่าง
สมบูรณ์ หรือไม่ได้รับการสนับสนุนเลย ปอยครอง รัฐบาลและระบบอื่น ๆ นั้นมักจะได้รับ^{ด้วย}
การสนับสนุนบางส่วน ถึงแม้ในท้ายที่สุด ระบบปักครองอาจถูกทำลายโดยการต่อเพ่ง
การไม่ให้ความร่วมมือ และการแข็งข้อ แต่สิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้ ก็ต้องหลังจากการต่อสู้อย่าง
ดุเดือดเท่านั้น โดยที่การต่อสู้นั้นเกิดขึ้นในภาวะที่ระบบปักครองได้รับการสนับสนุนอย่าง
เพียงพอ และพยายามพอที่จะเพิ่มทักษิการปราบปรามอย่างบ้าเบื้องท่อนกปฏิบัติการไร้ความรุน
แรง การระบุวิธีการต่าง ๆ ของปฏิบัติการไร้ความรุนแรงอย่างพื้น ๆ และการสำรวจลักษณะ
และการประยุกต์ใช้ของวิธีการนี้ ก็ยังไม่อาจทำให้ภาพด้านเดียวที่ครบถ้วนได้ นั้นเป็นเพราะ
ว่าังไม่มีการสำรวจทางจิตวิทยา ซึ่งอาจเป็นองค์ประกอบในสถานการณ์ความชัดเย้งเหล่า
นี้ ทั้งยังไม่ได้มีการพิจารณาการเปลี่ยนแปลงความสมัพนธ์ทางอำนาจ ซึ่งเป็นไปอย่างเข้มข้น^{ด้วย}
และมักเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ในระหว่างกลุ่มที่ชัดเจ้นกัน

ยกเว้นความนำบทที่ ๓ แล้ว ส่วนที่ขาดหายไปจากการสำรวจมาตรฐานชาติและลักษณะ
พื้นฐานของวิธีของปฏิบัติการไร้ความรุนแรง ก็คือประเด็นที่ว่า วิธีการนี้จะดำเนินไปได้อย่างไร
ในการต่อสู้เพื่อต่อต้านฝ่ายตรงข้ามที่ใช้ความรุนแรง และการเปลี่ยนแปลงอันหลากหลายซึ่ง
เกิดขึ้นในที่สุดนั้นดำเนินไปในทางใดบ้าง อีกนัยหนึ่งเรียกว่า “ได้สำรวจสอดคล้องกับวัตถุใน
การต่อสู้และกลไกในการเปลี่ยนแปลงของวิธีนี้” ตลอดจนองค์ประกอบเฉพาะที่กำหนดว่า การ
รณรงค์ครั้งหนึ่ง ๆ จะประสบผลสำเร็จหรือจะล้มเหลว หรือจะประสบผลอย่างไร และนี่ก็มา^{ด้วย}
ถึงประเด็นสำคัญที่เราจะพูดถึงต่อไป นั้นก็คือปฏิบัติการไร้ความรุนแรงมีกระบวนการการทำงาน
อย่างไรในการต่อสู้

บทที่ ๕

กระบวนการทำงานของปฏิบัติการไร้ความรุนแรง*

กระบวนการทำงานของการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรง เป็นเรื่องพื้นฐานสำคัญของการทำงานเข้าใจวิธีการนี้ แล้วยังเป็นแก่นสำคัญสำหรับการประเมินบทบาทความสำคัญของการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรง ที่อาจจะมีขึ้นได้ในความขัดแย้งระดับประเทศและระหว่างประเทศในอนาคต

ผลลัพธ์ของการทำงานการเมืองและสังคมคือวิธีการนี้ ยังไม่เป็นที่รับกันดีนักโดยที่การต่อสู้ชิงไร้ความรุนแรงก็ยังไม่มีผู้ใดทำการศึกษาเปรียบเทียบ อย่างไรก็ตาม มีคนจำนวนมากได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการทำงาน และสาเหตุความล้มเหลวของวิธีการนี้ ความคิดเห็นเหล่านั้นอยู่นักที่จะถูกอุปนัณฐานของความเข้าใจอย่างแท้จริงเกี่ยวกับ พลังงานของการต่อสู้ และกลไกการเปลี่ยนแปลงของวิธีการนี้ ทั้งฝ่ายต่อต้านและฝ่ายสนับสนุนปฏิบัติการไร้ความรุนแรง ได้เพริ่กระยะความผิดเพี้ยน และความผิดพลาดเกี่ยวกับกระบวนการทำงาน ของปฏิบัติการไร้ความรุนแรงในทำงกลางความขัดแย้ง

ความสนใจต่อกรณีที่เกิดขึ้นจริง จะช่วยให้มีความเข้าใจมากขึ้นเกี่ยวกับผลลัพธ์ของการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรง และกลไกของมันที่นำไปสู่ความสัมฤทธิ์ผล แต่เนื่องจากในบท

* ข้อย่อสรุปมาจากการ The Dynamics of Nonviolent Action อันเป็นภาคสามของ The Politics of Nonviolent Action (Boston: Porter Sargent, 1973) หน้า ๔๗-๕๑ ภาคนี้ยังพิมพ์เป็นหนังสือปกอ่อน แยกเล่มต่างหาก โดย Porter Sargent Publishers, 11 Beacon Street, Boston, Mass, 02108, USA.

หัวใจเน้นถึงผลสรุปของภาคสาม จึงไม่สามารถรวมรวมกรณีต่าง ๆ เหล่านี้ไว้ ณ ที่เดียว อย่างไรก็ตาม ในภาคสามของ The Politics of Nonviolent Action (ฉบับสมบูรณ์ พิมพ์ ก.ศ. ๑๙๗๓) ก็แสดงข้ออคติเดียวกันเรื่องพลวัตไว้อย่างสมบูรณ์เท็มรูปแล้ว

ในบรรดากรณีต่าง ๆ ที่ได้กล่าวถึงในภาคสาม ซึ่งได้แสดงແร่ำໝູນที่สำคัญ ๆ ของ พลวัตเหล่านี้ ที่สำคัญได้แก่การต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงของชาวอาณานิคมอเมริกัน ก.ศ. ๑๗๖๕-๑๗๗๕ การต่อต้านของชาวยังการิ์ต่อการปกครองของออสเตรีย ก.ศ. ๑๘๕๐-๑๘๖๗ การปฏิวัติสเซียร์ ก.ศ. ๑๙๐๕ และ ก.ศ. ๑๙๑๙ การรณรงค์เพื่อเอกราชของประเทศไทยเดียวกับ ก.ศ. ๑๙๓๐-๑๙๓๑ ขบวนการต่อต้านนาซีในประเทศไทยนาซียีดครอง ก.ศ. ๑๙๔๐-๑๙๔๕ ขบวนการสิทธิมนุษยชนในสหราชอาณาจักร ทั้งแต่ ก.ศ. ๑๙๕๕ การต่อต้านการรุกรานของรัสเซียโดยชาวเชกโกสโลวาเกีย ก.ศ. ๑๙๖๗-๑๙๖๙ กรอบโครงการวิเคราะห์ที่ได้สรุปไว้ในบทนี้ สามารถแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงธรรมชาติของการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงที่เกิดขึ้นหลังจากหนังสือเล่มนี้ได้เขียนขึ้น กรณีที่สำคัญ ๆ มากได้แก่การนัดหยุดงานของกรรมกรโอลเวมโบในนามมีเบีย ก.ศ. ๑๙๗๑-๑๙๗๒ การปฏิวัติในอิหร่าน ก.ศ. ๑๙๗๘-๑๙๗๙ และขบวนการโซลิการิทีของโปแลนด์ ซึ่งริบใน ก.ศ. ๑๙๘๐

ความเป็นจริงเกี่ยวกับปฏิบัติการไร้ความรุนแรงนั้นมักจะเป็นเรื่องที่ตรงกันข้ามกับสมมติฐานของประชาชนเสมอ เพราะความสำเร็จของวิธีการนี้จะต้องอยู่บนพื้นฐานความเข้าใจที่ว่า มนุษย์ “ดี” โดยธรรมชาติ อีกทั้งความสำเร็จนั้นก็จะต้องอยู่กับการมีระบบคุณค่า หรือกลุ่มผลประโยชน์ที่เข้มแข็ง หรือความผูกพันทางจิตใจในระดับสูง สิ่งเหล่านี้อาจจะมีส่วนช่วยได้ และเป็นสิ่งสำคัญถ้ามีอยู่ แต่ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องมี นอกเหนือนั้น การต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงยังมิใช่เรื่องส่วนบุคคลที่ส่วนใหญ่จะพานักสันติ尼ยม หรือผู้ฝึกอบรมบริสุทธิ์ และความศักดิ์สิทธิ์ ดังที่บางคนได้กล่าวอ้างกัน ความเป็นจริงก็คือวิธีการนี้ ประชาชนธรรมชาติได้ใช้อย่างกว้างขวางนั่นเอง

การใช้อำนาจ

ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงเป็นวิธีต่อสู้ในสถานการณ์ของความขัดแย้ง มันเปรียบเสมือนกับการทำสงครามมากกว่าการเจรจาต่อรอง วิธีการนี้ใช้อำนาจเพื่อต่อต้านอำนาจของ

ฝ่ายตรงข้าม และยังเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของกลุ่มที่ใช้ความไม่รุนแรง วิธีการนี้อาจมองได้ว่าเป็นการตอบโต้กับอำนาจของฝ่ายตรงข้ามโดยอ้อมมากกว่าการใช้ความรุนแรงทางการเมือง แต่ก็ยังอาจพิจารณาได้ว่าเป็นวิธีที่กระทำกับอำนาจของฝ่ายตรงข้ามโดยตรงยิ่งกว่าวิธีการรุนแรงเสียอีก

แทนที่จะเผชิญหน้าต่อหน้า ทหาร หรือกำลังในรูปแบบที่คล้ายคลึงกันของฝ่ายตรงข้าม นักปฏิบัติการไร้ความรุนแรงต่อต้านโดยอ้อมจากการแสดงออกซึ่งอำนาจของฝ่ายตรงข้าม การกระทำการดังกล่าวก็เพื่อบนthonฝ่ายตรงข้าม ขณะเดียวกันก็จะเพิ่มพลังและการค้าจุนในสิ่งที่นักปฏิบัติการสนับสนุนอยู่ คัวอย่างเช่น นักปฏิบัติการไร้ความรุนแรงอาจจะแสดงให้เห็นว่าการปรับปรุงของฝ่ายตรงข้ามไม่สามารถช่วยชาติได้ ทั้งนี้โดยการตอบโต้การปรับปรุงนั้นด้วยความไม่รุนแรง แทนที่จะตอบโต้ด้วยความรุนแรง การต่อต้านอย่างต่อเนื่องของนักปฏิบัติการไร้ความรุนแรง โดยพยายามรักษาวินัยไร้ความรุนแรงไว้ อาจจะแยกสลายผู้สนับสนุนทั่ว ๆ ไปของฝ่ายตรงข้ามได้ และกัดกร่อนฐานะทางอำนาจของเข้า จำนวนของผู้ต่อต้านอาจจะเพิ่มขึ้น และความสนับสนุนที่มีต่อนักปฏิบัติการไร้ความรุนแรงอาจจะเพิ่มขึ้นอย่างมากมาย สิ่งเหล่านี้อาจเกิดขึ้นได้ ถ้าความรุนแรงของฝ่ายตรงข้ามถูกต่อต้านโดยทางอ้อมแทนที่จะต่อต้านด้วยความรุนแรง

วิธีการโดยอ้อมอันได้แก่ การไม่กระทำในสิ่งที่ฝ่ายตรงข้ามคาดหวังหรือต้องการ ตลอดจนการสร้างภาพลักษณ์ต้านทานก่อนที่จะดำเนินการเข้าชนฝ่ายตรงข้าม และการถึงเอาฝ่ายอื่นออกจากแนวบ้องกันของฝ่ายตรงข้ามนั้น เป็นรากฐานที่สำคัญในยุทธศาสตร์ทางการทหารโดยเฉพาะของโนโポเลียนและลิดเดล ชาร์ท (Liddell Hart)²

ในอีกแง่หนึ่ง วิธีการไร้ความรุนแรงนี้ตอบให้อำนาจของฝ่ายตรงข้ามโดยตรงยิ่งกว่าวิธีการรุนแรงเสียอีก ในบทที่ ๑ เราได้กล่าวแล้วว่า ในการที่จะให้ได้มาซึ่งที่มาแห่งอำนาจ (อันได้แก่อำนาจหน้าที่ กำลังคน ทักษะและความรู้ ทรัพยากรทางเศรษฐกิจ การบริหาร อำนาจทางการทหาร และอื่น ๆ) ผู้ปกครองและรัฐบาลจะต้องพึงพิงความร่วมมือ การยอมจำนน การยินยอมเชื้อพัพ และความช่วยเหลือจากกลไกและเจ้าหน้าที่ของตน จากประชาชนทั่วไป และอาจจะรวมถึงกลุ่มอื่น ๆ ด้วย ทั้งโดยตรงและโดยอ้อม เมื่อผู้ปกครองพยายามที่จะปกครองประเทศให้ประเทศหนึ่งที่เข้าไปยึดครอง เขาไม่เพียงแต่ต้องเข้าควบคุม

ประเทคโนโลยีทางภูมิศาสตร์ท่านนี้ แต่ต้องควบคุมประชาชนและสถาบันต่าง ๆ ของประเทศไทย นั้นด้วย การที่ผู้ปกครองต้องพึงพิงประชาชนเพลเมืองนี้ เป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับสภาพที่เลเท็น แต่กระนั้น ก็เป็นความจริงที่เกิดขึ้นกับระบบการเมืองทุกรอบ เมื่อแต่ละรอบเดียวการเบ็ด เสร็จ นั้นจึงเป็นเหตุผลว่าทำไม่ผู้ปกครองจะใช้วิธีการที่น่าสายตาอย่างและวิธีการอื่น ๆ เพื่อ ควบคุมความคิดเห็นของประชาชน

การไม่ให้ความร่วมมือและการแข่งขันมีผลคุกคามที่มาแห่งอำนาจเหล่านี้ ศักยภาพ ได้แสดงอย่างมาให้เห็นโดยการนัดหยุดงานของมวลประชาชนทุกหัวเมืองญี่ปุ่น รวมทั้งการกบฏ ของทหารในฝ่ายตรงข้าม ระดับของการคุกคามที่มาแห่งอำนาจเหล่านั้นเปลี่ยนไปตาม สถานการณ์เฉพาะกรณี

นอกจากนี้ ผลกระทบของการไม่ให้ความร่วมมือและการแข่งขันยังมีอิทธิพลทาง ด้านอื่นที่สำคัญ ๆ อีกหลายอย่าง ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับผลทางอำนาจของวิธีการไร้ความรุนแรง ตัวอย่างเช่น องค์ประกอบของการจิตวิทยาและทางศึกษาซึ่งถือว่ามีความสำคัญสูงในการบรรรังค์ ทางการทหารนั้น ที่มีความสำคัญมากในการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรง

แนวทางการทำงานของการต่อสู้แบบนี้ มีความสับซ้อนมากกว่าที่เคยคิดกัน มาก่อนนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแนวเหล่านี้มีความหลากหลายและซับซ้อนยิ่งกว่า เมื่อเปรียบเทียบ กับกระบวนการในการใช้ความรุนแรงทางการเมือง

ไม่มีคู่กรณีใด ๆ ของปฏิบัติการไร้ความรุนแรงที่จะมีลักษณะเหมือนกันทุกประการ กรณีต่าง ๆ จะแตกต่างกันในหลายแบบอย่างมุ่ง เชน อาทิ ผลลัพธ์และแรงกดดันที่ถูกใช้โดยนัก ปฏิบัติการไร้ความรุนแรง การตอบโต้ของฝ่ายตรงข้ามและธรรมชาติของสถานการณ์ที่ขัดแย้ง กันอยู่ พลังและกระบวนการยุติธรรม นานาดูเหมือนจะดำเนินไปพร้อม ๆ กันระหว่างการ รณรงค์ไร้ความรุนแรงแต่ละครั้ง ผลที่เกิดขึ้นอาจจะรวมถึงการเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างมากmay หรืออย่างทวีคูณของผู้ที่ไม่ให้ความร่วมมือและการแข่งขัน ตลอดจนการยืนหยัดของนักปฏิบัติการ ในสถานการณ์ปราบปรามและแรงกดดันที่อาจจะเกิดขึ้นได้จากฝ่ายที่สาม

ระดับของการสนับสนุนที่มีต่อฝ่ายตรงข้าม และต่อปฏิบัติการไร้ความรุนแรงนั้น อาจจะเปลี่ยนแปลง ลง ๆ อย่างมาก และเป็นไปเรื่องนั้นตลอดเวลา ความเข้มแข็งเชิง สัมพัทธ์ของแต่ละฝ่ายจึงเปลี่ยนอยู่เสมอ และบ่อยครั้งถึงกับพลิกกลับตรงกันข้าม

ถึงแม้จะมีการเปลี่ยนอย่างมาก ในกรณีต่าง ๆ ของปฏิบัติการไร้ความรุนแรง แต่มีความเป็นไปได้ที่จะอธิบายได้อย่างกว้าง ๆ ถึงกระบวนการและกลไกหลักที่จะดำเนินไป ในระหว่างการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรง

๒ ๕ ๔ เกิดขึ้นเองหรือทำให้เกิดขึ้น

ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงที่มีประสิทธิภาพมิได้เพียงแค่ “ อุบัติ ” ขึ้นมาทันที สำหรับบุคคลที่ว่ามันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองหรือเป็นผลจากการวางแผนโดยจงใจนั้น การพิจารณาประเด็นพื้นฐานต่าง ๆ จะช่วยให้ตอบคำถามดังกล่าวได้

โชคไม่ดีก็ที่เรามีความรู้น้อยมากเกี่ยวกับสภาพเงื่อนไขที่ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงแบบเป็นไปเอง ได้เกิดขึ้นมา มีบางกรณีในบทที่ ๓ ที่เกิดขึ้นแบบเป็นไปเอง เราไม่รู้ว่าเราสามารถบ่มเพาะเสริมสร้างเงื่อนไข ที่จะก่อให้เกิดการต่อสู้แบบเป็นไปเอง ได้มากน้อยเพียงใด ถึงแม้ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงจะเป็นท้องรองการ “ สุก翁 ” ขององค์ประกอบต่าง ๆ ซึ่งจะก่อให้เกิดเหตุการณ์นั้น ๆ ก็ตาม การศึกษาเปรียบเทียบในรายละเอียดในกรณีต่าง ๆ ของปฏิบัติการไร้ความรุนแรงแบบเป็นไปเองจึงอาจจะให้แนวทางในเรื่องนี้ได้ การศึกษาเปรียบเทียบดังกล่าวจะมีความสำคัญมาก โดยเฉพาะสำหรับกรณีที่เกิดขึ้นในภาวะเด็ดขาดการสุดชี้ว้า ซึ่งสภาพทางการเมืองนั้นไม่อำนวยให้มีการดำเนินการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงในวงกว้างได้ อย่างไรก็ตามเพื่อให้การถกเถียงกระทำได้ง่ายขึ้น เราจะตั้งสมมติฐานเฉพาะในกรณีที่มีการวางแผนโดยจงใจ

กลุ่มน้ำมักจะเป็นผู้เริ่มและวางแผนการรุกราน และนำไปในทิศทางที่ต่อเนื่องกันอย่างน้อยที่สุดก็ในขั้นแรก ๆ อย่างไรก็ตาม ในหลายกรณี ฐานะของกลุ่มน้ำมักที่เกิดขึ้นภายหลังจากกระบวนการได้เริ่มขึ้นแล้ว การนำในสถานการณ์เช่นนี้จะมีบทบาทที่สำคัญมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในสถานการณ์ที่ความรู้และความเข้าใจในหลักการ และการประยุกต์ใช้ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงนั้นยังไม่แพร่หลายและไม่ลึกซึ้งมากนักในหมู่ประชาชนทั่วไป ในบางกรณีบางคราอาจจะต้องกำหนดกฎ칙เพื่อให้ผู้อื่นกระทำตาม เช่น เจ้ากับฝ่ายตรงข้าม และเลือกจังหวะที่เหมาะสมที่สุดสำหรับปฏิบัติการ การกระทำเช่นนี้อาจมีหลายรูปแบบ แต่คุณภาพของการนำจะมีความสำคัญมากในการส่งผลต่อเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น

ความเข้าใจอย่างสมบูรณ์ และถูกต้องแน่นอน ในข้อเท็จจริงของความขัดแย้งจะต้องได้รับการสำรวจเป็นลำดับแรก หลังจากนั้นอาจจะติดตามมาด้วยการเผยแพร่ข้อเท็จจริงเหล่านั้น และการเผยแพร่ทัศนะต่าง ๆ ของนักปฏิบัติการ ไร้ความรุนแรงที่อบอุ่นหัวพันฐานนั้น จะต้องมีวัตถุประสงค์และข้อเรียกร้องของกลุ่มปฏิบัติการด้วย สภาพแวดล้อมทางการเมืองอาจจะเอื้ออำนวยให้มีการเจรจา กับฝ่ายตรงข้าม ถ้าการเจรจาล้มเหลว สมรรถนะในการปฏิบัติการจะเป็นสิ่งที่สำคัญมากในการกำหนดผลลัพธ์ และสิ่งที่สำคัญอย่างมีพลังในประวัติศาสตร์ การต่อสู้ของผู้ใช้แรงงานมาแล้ว

ถ้าการเจรจาล้มเหลว การสร้าง “จิตสำนึก” อาจจะเป็นขั้นตอนต่อมา ถึงแม้ว่าขั้นตอนนี้อาจจะไม่จำเป็นเสมอไป ในขั้นตอนนี้ผู้คนรุ่งค่าอาจจะมีเป้าหมายปลุกเร้าให้ความสนใจสนับสนุน ออกจากนั้นพวกเขากำหนดที่จะเป้าหมายที่จะเสริมสร้างความเชื่อว่า ประชาชนสามารถมีอกร่างกาย และภาระลงมือกระทำการบางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับความทุกข์ยากและคับข้องใจที่เกิดขึ้นแก่ตน และสิ่งที่สามารถบรรลุได้อย่างคึ่งคั่งด้วยปฏิบัติการ ไร้ความรุนแรง สมมติว่าเป็นไปได้ที่จะมีการวางแผนล่วงหน้า ในการนี้ เช่นนี้ การเลือกยุทธศาสตร์ ยุทธวิธี และวิธีเดินทางของปฏิบัติการที่จะใช้ เป็นสิ่งที่จะต้องให้ความสำคัญมาก การวางแผนและการตระเตรียมสิ่งเหล่านั้นเป็นเรื่องจำเป็นด้วย เป้าของการต่อสู้อาจจะเลือกขึ้นมาหลังจากได้พิจารณาถึงองค์ประกอบต่าง ๆ อันหลากหลายแล้ว ข้อเรียกร้องขั้นสุดท้ายที่ได้บรรจุข้อ้อใจต่าง ๆ และกำหนดเส้นทางนั้นอาจจะเป็นสิ่งจำเป็นหรือไม่จำเป็นก็ได้

การท้าทาย

ถึงแม้ว่าอาจจะมีการใช้วิธีการประท้วงโดยไร้ความรุนแรงหลายวิธีต่าง ๆ กันไป เรา ก็มีสมมติฐานในที่นี้ว่า การไม่ให้ความร่วมมือและการแทรกแซงโดยไร้ความรุนแรงนั้น เป็นวิธีการหลักที่ใช้กันมากที่สุด นั้นหมายถึงค่านิยมในการคัดกรองกับอำนาจ ในเมื่อการยินยอม การร่วมมือ และการยอมจำนนของประชาชน เป็นสิ่งจำเป็นที่สุดสำหรับการร่วมไว้ซึ่งอำนาจ ทางการเมืองของรัฐบาล ดังนั้น การเพิกถอนการยินยอม การร่วมมือ และการยอมจำนน โดยปฏิบัติการที่เป็นรูปธรรมย่อมจะทำลายระบบนั้นได้

ความเข้มแข็งของการท้าทายนี้ จะเปลี่ยนไปตามองค์ประกอบหลายอย่าง เป็น

ทั้งว่า คุณภาพของปฏิบัติการ จำนวนผู้เข้าร่วม แนวทางแสดงการเพิกถอน และความสามารถของผู้ร่วมปฏิบัติการในการยืนหยัดความมุ่งมั่นโดยไว้ความรุนแรง และการปฏิเสธที่จะยอมจำนนในขณะที่เผชิญกับมาตรการของฝ่ายตรงข้าม ผลบางส่วนอาจจะถูกกำหนดโดยสภาพทางการเมืองและสังคมที่การต่อสู้นี้ได้เกิดขึ้น เงื่อนไขพื้นฐานเหล่านี้ ซึ่งรวมไปถึงระดับของการไม่ยอมตาม ซึ่งระบบสามารถรับได้โดยไม่เปลี่ยนแปลงธรรมชาติของระบบ ระดับของการสนับสนุนหรือการคัดค้านของกลุ่มต่าง ๆ ที่มีต่อระบบปักครอง โอกาสที่การไม่ให้ความร่วมมือและการขัดขืนจะเพรียบขยายไป และทำให้สุดคือระดับของการครอบครอง การจำกัดครองหรือเพิกถอนที่มาแห่งอำนาจ ทั้งที่เป็นวัตถุคิบ มนุษย์ และศีลธรรม ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการดำเนินอยู่ของรัฐบาล

แน่นอนว่ามาตรการของฝ่ายตรงข้ามเองก็มีความสำคัญในการกำหนดผลลัพธ์ แต่ตัวมันเองไม่ใช่ปัจจัยสำคัญ การที่มาตรการของฝ่ายตรงข้ามจะส่งผลอย่างจริงจังนั้น มันจะต้องสร้างผลลัพธ์อันเป็นที่ต้องการ แท็กม์ได้จำเป็นต้องเกิดขึ้นเสมอไป อย่างน้อยที่สุดในสถานการณ์หนึ่ง ๆ ความสามารถของฝ่ายตรงข้ามที่จะปฏิบัติการ อาจจะได้รับอิทธิพลจากพลังที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของตน ซึ่งอาจจะถูกกระตุ้นก็โดยตรงและโดยอ้อมจากนักปฏิบัติการไว้ความรุนแรง

บางที่การท้าทายโดยปฏิบัติการไว้ความรุนแรง อาจจะย้อนและส่งผลกระทบต่อตัวสถานภาพเดิมอย่างมาก แต่ในบางกรณี การท้าทายนักสามารถบดขี้ยสถานภาพเดิมนี้ได้ ในเหตุการณ์หนึ่ง สถานการณ์จะเปลี่ยนไปได้ในหลายหนทาง ผู้คนจะให้ความสนใจกับความทุกข์ยากกับข้อใจและผู้ดักค้านซึ่งมีจุดยืนที่ถูกต้อง ความขัดแย้งที่ซ่อนลึกจะถูกเปิดเผยออก ซึ่งบางที่อาจจะโน้มนำไปสู่การแตกแยกความคิดเห็นแบบแตกต่างกัน

ในช่วงเริ่มแรก ไม่ว่าการสนับสนุนที่มีอยู่จะเป็นของฝ่ายนักปฏิบัติการไว้ความรุนแรงหรือของฝ่ายตรงข้ามก็ตาม การสนับสนุนนั้นจะไม่คงอยู่ตลอดไป ที่จริงแล้ว การสนับสนุนนั้นจะเปลี่ยนไปตลอดเวลา ซึ่งขึ้นอยู่กับกระบวนการของ การต่อสู้ ในเวลาเดียวกัน การเปลี่ยนแปลงหลายอย่างจะเกิดขึ้นภายในกลุ่มไว้ความรุนแรง และในหมู่ประชาชนที่พยายามแก้ไขความทุกข์ยากกับข้อใจ ประโยชน์ที่พวกเขาระหว่างได้รับก็คือ การเคารพคนเอง เชื่อมั่นตัวเอง และตระหนักในอำนาจของตนเอง

ประสิทธิภาพของนักปฏิบัติการที่จะใช้อาชญาแห่งการไม่ให้ความร่วมมือในการสังคม เศรษฐกิจหรือการเมือง ซึ่งได้กล่าวถึงแล้วในบทก่อนหน้านั้น เป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง ต่อการเคลื่อนไหวของภารณรงค์เรื่องความรุนแรงแต่ละครั้ง

ถ้าบัญชาให้ผู้ที่กำลังเชิญกันอยู่เป็นเรื่องทางเศรษฐกิจ และเป็นบัญชาซึ่งการค้า 舶ารทางเศรษฐกิจ หรือการนัดหยุดงานอาจจะมีประสิทธิภาพ จุดสำคัญการต่อสู้นั้นก็จะอยู่ที่ ความประบังของฝ่ายตรงข้ามเมื่อเชิญกับพลังค้างค้าง และอยู่ที่ความสามารถของนักปฏิบัติ การในการยับยั้งการให้ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ ในทำนองเดียวกัน ในสถานการณ์นี้ ๆ ประเด็นบัญชาอาจเป็นเรื่องทางการเมืองเป็นหลัก และฝ่ายตรงข้ามอาจจะต้องการความร่วมมือ ทางการเมืองของประชาชน ตลอดจนสถาบันทางสังคมและส่วนบริหารของรัฐ ในสถานการณ์ เหล่านั้น ความสามารถของประชาชนที่จะปฏิเสธการให้ความร่วมมือทางการเมือง เพื่อให้ สถาบันต่าง ๆ ปฏิบัติการค้า 舶ารทางการเมือง และเพื่อให้บุคคลและส่วนย่อย ๆ ในระบบ การบริหารได้ร่วมมือในแนวทางต่าง ๆ เหล่านี้เป็นตัวกำหนดผลลัพธ์ของการต่อสู้แต่ละครั้ง อย่างมาก

ในหลายต่อหลายครั้ง ทางเลือกที่พожະนำไปใช้ได้ อาจจะอยู่ในช่วงที่การไม่ให้ ความร่วมมือทางสังคมอาจจะมีความหมายมากที่สุด และแม้แต่ในช่วงที่การแทรกแซงโดยไร้ ความรุนแรงอาจจะเป็นตัวชี้ขาด

ในบทนี้เป็นสิ่งสำคัญมากที่เราจะต้องคำนึงถึงอำนาจในการค้างค้าง สิ่งนี้จะช่วยให้ เราสามารถยั่งถือศักยภาพในการบันทอนความก้าดี และการยินยอมเชือฟ่องบรรดาสมาชิกของฝ่ายตรง ข้าม ตลอดจนเห็นถึงความเป็นไปได้ในการเพิ่มพูนจำนวนผู้ต่อต้าน และรูปแบบต่าง ๆ ของ ปฏิบัติการ การค้างค้างทางเศรษฐกิจและการเมืองโดยวิธีการไม่ให้ความร่วมมือนั้นเป็นแนวทาง ที่แท้จริงของการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรง

จะเกิดข้อผิดพลาดขึ้นได้ ถ้าหากเข้าใจว่าปฏิบัติการไร้ความรุนแรง หมายถึงการ ดูแลให้ฝ่ายตรงข้ามประพฤติทั่วถึง ฝ่ายตรงข้ามก็จะไม่พอใจกับการทำลายต่ออำนาจหรือ นโยบายของพวกตน ถึงแม้ว่าการทำลายนั้นไร้ความรุนแรง ถ้าปฏิบัติการนั้น ๆ เป็นภัยร้าย แรงที่กุศลความสามารถของฝ่ายตรงข้ามในการควบคุมสถานการณ์ และเข้าไม่ประสงค์ที่จะ

ยินยอมตามข้อเรียกร้อง เข้าก็จะต้องกระทำการซักข่าวไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

การซักข่าวจะเป็นผลจากความกังวลใจของผู้ทรงช้าม หรือการคาดการณ์ของเข้าสิ่งกระบวนการท้าทายที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต ยึดระบบมีความเป็นประชาธิปไตยน้อยลงเท่าใด ความอดทนต่อการคัดค้านก็จะยิ่งน้อยลงเท่านั้น ผู้ทรงช้ามจะนำอาปฎิบัติการทางจิตวิทยามาใช้ รวมทั้งการแพร่ข่าวลือที่ผิด ๆ พยายามที่จะเบ่งแยกข่าววนการ หรือทำลายการสนับสนุนข่าววนการ หรือพยายามที่จะสร้างความชอบธรรมให้แก่ฐานะของตน การลงทันท์อาจถูกนำมาใช้เช่นเดียวกัน ในกรณีที่ผู้ทรงช้ามเป็นรัฐบาล เข้าก็จะใช้สำรวจ บางทีก็กำลังทหารทิดอาวุธ หากว่าทั้งสำรวจและทหารยังคงมีความภักดีต่อเขาอยู่

ถ้าการปราบปรามอย่างเบ็ดเตล็ดขึ้น วิธีการหลายอย่างจะถูกนำมาใช้ เช่น การควบคุมข่าวสาร การรับทรัพย์สินเงินทอง การตัดขาดการสื่อสาร การกดดันทางเศรษฐกิจ การจับกุม การคุมขัง การเกณฑ์ทหาร ค้ายกภัย การใช้กลุ่มยัญญาต์ก่อความ การข่มขู่ว่าจะลงโทษ การตี การยิง การตรมาน กฎหมายการศึก การประหารชีวิต และการตอบโต้ด้วยวิธีการอื่น ๆ เหล่านี้เป็นต้น จำนวนและชนิดของการปราบปรามก็จะแปรเปลี่ยนไปตามองค์ประกอบหลายอย่างด้วยกัน

ความรุนแรงของการปราบปรามเหล่านี้ ส่วนหนึ่งที่ให้เห็นถึงทัศนะของผู้ทรงช้ามเกี่ยวกับความร้ายแรงของการท้าทาย และส่วนหนึ่งสะท้อนให้เห็นถึงธรรมชาติของระบบนั้น การสะท้อนดังกล่าวอาจมีอิทธิพลอย่างสำคัญต่อกระบวนการท่อสู่ในอนาคต ทั้งในเมืองไทย การลดต่อกันการสนับสนุนผู้ทรงช้าม และในเมืองเพิ่มพูนการสนับสนุนแก่ฝ่ายนักปฏิรูปที่การไว้วิเคราะห์ความรุนแรง

การปราบปรามและการยืนหยัดคัดค้าน

โอกาสที่การปราบปรามจะเกิดขึ้นนั้น เป็นหลักฐานสำคัญที่ชี้ว่าปฏิบัติการไว้วิเคราะห์ความรุนแรงสามารถคุกคามระบบที่สถาปนาขึ้นได้ นี่เป็นการยืนยันและเสริมสร้างผลให้เกิดขึ้น มนต์ใจให้เป็นเหตุผลอนหนักแน่นแล้ว ที่จะเป็นเหตุให้ลงทั้งปฏิบัติการไว้วิเคราะห์ความรุนแรงด้วยเห็นว่า วิธีนี้ไม่ใช่ความหวัง ในเมื่อการท้าทายด้วยความรุนแรง ก็ย่อมเผชิญกับการปราบปรามอย่างรุนแรงเช่นเดียวกัน แต่แล้วการปราบปรามนั้นก็หาได้เป็นเหตุให้ลงทั้งวิธีนี้รุนแรงไม่

ทรงชี้นำกับที่คาดหวังไว้ ไม่จำเป็นที่การปราบปรามจะก่อให้เกิดความยินยอมขึ้น ได้เสมอไป การลงทันท์จะมีผลในทางปฏิบัติที่เป็นจริง ได้ก่อต่อเมื่อการลงทันท์นั้นมีอิทธิพลต่อ ความคิดของประชาชน โดยการสร้างความกลัวและความสมัครใจที่จะยินยอม อย่างไรก็ตาม เช่นเดียวกับในสังคม เนื่องไปได้ที่ว่าการวางแผน วินัย ความภักดีอย่างสุดใจและเบ้าหมาย สามารถทำให้เก็บปฏิบัติการไว้ความรุนแรงนี้หยุดอยู่ได้ทั้ง ๆ ที่อยู่ในภัยนั้น

ปฏิบัติการไว้ความรุนแรงได้พิสูจน์ให้เห็นข้อผิดพลาดของสมมติฐานของประชาชน ทั่วไปที่ว่า ความรุนแรงเท่านั้นที่จะมีประสิทธิภาพในการตอบโต้การปราบปรามด้วยความรุนแรง ในทางตรงข้าม การบำรุงรักษาวินัยที่ไว้ความรุนแรง และการต่อต้านอย่างหนักแน่น มั่นคง (ทั้ง ๆ ที่มีการปราบปรามโดยความรุนแรง) ก่อให้เกิดผลกระทบทางจิตวิทยา ทาง สังคมและทางการเมือง ทำให้ระบบของความรุนแรงอ่อนแอลงโดยวิธีทดสอบทางการเมือง กระบวนการนี้มีความสำคัญมากในการสร้างกลไกการเปลี่ยนแปลงซึ่งจะกล่าวต่อไปในบทที่

ปัญหาของฝ่ายตรงข้ามในการจัดการกับฝ่ายที่ต้านที่ไว้ความรุนแรงนั้น อาจจะมี มากขึ้น เพราะว่า วิธีการปราบปรามของฝ่ายตรงข้ามนั้นส่วนใหญ่แล้วก็จะถูกคัดค้านขึ้นมา สำหรับใช้กับการต่อต้านด้วยความรุนแรง และการจะลดด้วยความรุนแรง อย่างไรก็ตาม เนื่อง จากความแตกต่างกันระหว่างผลลัพธ์และกลไกของการต่อสู้ด้วยความรุนแรง และของการต่อสู้โดย ไว้ความรุนแรง ผลของการปราบปรามต่อวิธีการทั้งสองนี้ อาจจะแตกต่างกันโดยพื้นฐาน ตัว อย่างเช่น บุคคลที่ถูกจับขังคุกในระหว่างการต่อสู้โดยไว้ความรุนแรงมักจะได้รับการยอมรับ อย่างกว้างขวางว่า ยังคงอยู่ใน “แนวหน้า” ซึ่งยังมิได้ลบเลือนไปจากการต่อสู้ เป็นการยก กว่ามากในการที่ฝ่ายตรงข้ามจะสร้างความชอบธรรม หรือทำให้ผู้คนสนับสนุนการปราบปรามที่ กระทำการประชานที่ต่อสู้โดยไม่ไว้ความรุนแรง เมื่อเปรียบกับการปราบปรามผู้ก่อการร้าย นักปฏิบัติการไว้ความรุนแรงอาจจะแสวงหาทางที่จะบันทอนวิธีการปราบปรามของฝ่ายตรงข้าม เเล้วก็แสดงให้ผู้คนเห็นความไว้สมรรถภาพของเข้าในการป้องกันด้วยวิธีดังกล่าว แนะนำใน หลาย ๆ ครั้ง การปราบปรามปฏิบัติการไว้ความรุนแรงอาจจะได้ผล แต่บางครั้งมันก็อาจจะ ไม่ได้ผล ทั้งนี้เนื่องจากเงื่อนไขสภาพการณ์ และดำเนินการแล้ว ฝ่ายตรงข้ามก็จะอยู่ในที่ ลำบาก

ในสถานการณ์ที่เผชิญกับการปราบปราม มีการตอบโต้อย่างเดียวที่นักปฏิบัติการ

ไร้ความรุนแรงสามารถยอมรับได้ ถ้าพากษาไม่ความเข้มแข็งเพียงพอ พากษาจะต้องทำการอย่างยืนหยัด และปฏิเสธที่จะยอมจำนนหรือยอมแพ้ ในประวัติศาสตร์มีทัวอย่างมากมายของกลุ่มต่างๆ ที่ยืนหยัดอย่างมั่นคง ทั้งโดยไม่ใช้ความรุนแรงและโดยวิธีรุนแรง ทำให้สถานการณ์ผลิกกลับอย่างไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นไปได้ นักปฏิบัติการไร้ความรุนแรงท้องสมารถที่จะประกาศเจตจำนงของตนโดยการแข็งข้อต่อการปราบปราม การปราศจากความกลัวนั้น (หรืออย่างน้อยที่สุดก็ไม่ยอมให้ความกลัวเป็นอุปสรรค) อาจให้ผลที่ยาวไกลและมีอิทธิพลต่อกระบวนการของการต่อสู้ ความเจ็บปวดที่ได้รับในการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรง ก็ไม่จำเป็นต้องตีความไปในทางอภิปรัชญาหรือศาสนาธรรมก็ได้ ทั้งนี้เพื่อผลที่ตามมาทางจิตวิทยาทางสังคม และทางการเมืองก็เป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งอยู่แล้ว

ไม่มีเหตุผลสมควรเลยที่ว่า ในเมื่อประชาชนเต็มใจยอมเสียต่อความเจ็บปวดใน การต่อสู้ที่ใช้ความรุนแรงแล้ว เหตุใดจึงไม่ควรที่จะกระทำเช่นนั้นในการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อการศึกษานั้นควรทำให้เห็นได้ว่า ความเสียในกรณีหลั่นนั้นมีน้อยกว่า ความเจ็บปวดโดยตัวมันเองไม่ใช่เรื่องสำคัญในที่นี้ ชนิดของความเจ็บปวด ที่ประสบจากการยืนหยัดและขับเคี่ยวนานในการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงต่างหาก ที่เป็นเรื่องสำคัญ จำนวนของนักปฏิบัติการที่ปฏิเสธที่จะยอมจำนน ผลทางจิตวิทยาและทางศึกษาระบบที่ดีของการอุทิศตัวของพากษา เหล่านี้อาจจะมีอิทธิพลต่อกระบวนการของการต่อสู้ในอนาคต

ในขณะที่เผชิญกับการปราบปรามและความเจ็บปวด กลุ่มไร้ความรุนแรงจำเป็นต้องเสริมกำลังขวัญของกลุ่มให้เข้มแข็ง สร้างความรู้สึกเป็นเอกภาพและความตั้งใจอันแน่วแน่ ที่จะต่อสู้ต่อไปอย่างไม่ท้อถอยในท่ามกลางความยากลำบาก สิ่งเหล่านี้คือปัจจัยในการต่อสู้ทางการทหารด้วย และมีความสำคัญพอๆ กัน อย่างไรก็ตามในกรณีนี้ ความเป็นเอกภาพและความตั้งใจอันแน่วแน่ได้แสดงออกมากโดยปราศจากการตอบโต้ด้วยความรุนแรง บ่อยครั้งอาจมีบัญชาในการรักษาวินัยแบบไร้ความรุนแรงขึ้นมาได้ การฝึกอบรมสามารถช่วยผ่อนคลายบัญชาที่ได้ แต่คำตอบโต้ที่ดีที่สุดสำหรับบัญชาคือเหมือนจะเป็นการเรียนรู้จากการประสบแก่ตัวเองว่า การรำรงไว้ซึ่งวินัยที่ไม่ใช้ความรุนแรงทำให้พากษามีความสามารถสูงสุดในการควบคุมผู้ต้องข้าม ก่อให้เกิดพลังสูงสุดในการบรรลุเป้าหมาย และในขณะเดียวกันก็ได้รับความปลดปล่อยสูงสุดด้วย

บัญหาของผู้ยังข้าม

ผู้ยังข้ามที่เผชิญหน้ากับปฏิบัติการไร้ความรุนแรงที่จริงจัง จะอยู่ในฐานะลำบากอย่างยิ่ง ถ้านโยบายของเขานั้นยกที่จะมีเหตุผลที่ชอบธรรมมารองรับ ถ้าฝ่ายปฏิบัติการไร้ความรุนแรงสามารถเชื่อมโยงคุณภาพและปริมาณได้อย่างดีที่สุด และถ้ากลุ่มไร้ความรุนแรงสามารถที่จะยืนหยัดอย่างมั่นคง แล้วมีวิธีในการต่อต้านที่มีกลาโหมการปราบปรามนั้นได้

ถ้าการแข่งขันเพร่ขยายไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากการกระทำดังกล่าวเป็นไปอย่างท้าทายกล้า ผู้ยังข้ามจะไม่สามารถเมินเฉยต่อการแข่งขันนั้นได้ โดยไม่แสดงอาการที่ส่อให้เห็นถึงความไร้สมรรถภาพเมื่อเผชิญกับการแข่งขันนั้น ๆ มิฉะนั้นเขายากจะอยู่ในภาวะเสี่ยง เพราะการแข่งข้ออาจเพร่ขยายได้ ดังที่เราได้เห็นแล้วว่า การปราบปรามนั้นไม่เพียงแต่จะไม่เสริมสร้างฐานะตำแหน่งของผู้ยังข้ามเท่านั้น แต่ในสภาพแวดล้อมบางอย่าง การปราบปรามนั้นอาจยังก่อให้เกิดพลังบُน្ញthonฐานะตำแหน่งในเวลาต่อมาด้วย

ความยากลำบากของผู้ยังข้ามในการจัดการกับปฏิบัติการไร้ความรุนแรงนั้น มิได้เกิดขึ้นเพราะความประหลาดใจในความไม่รุนแรง หรือ เพราะไม่คุ้นเคยกับวิธีการนี้ แต่ความยุ่งยากเหล่านั้นสืบเนื่องมาจากผลวัตถุหรือกลไกของวิธีการนี้มากกว่า คุณลักษณะทางสองนี้มีแนวโน้มที่จะเพิ่มอิทธิพลและพลังให้แก่กลุ่มไร้ความรุนแรงอย่างมากที่สุด ขณะเดียวกันก็บُน្ញthonผู้ยังข้าม

การปราบปรามของผู้ยังข้ามอาจมีข้อจำกัดมากยิ่งขึ้นกว่าครึ่งเมื่อเขาใช้ต่อต้านพวกรกการจลาจลที่ใช้ความรุนแรง การปราบปรามอย่างโดยร้ายบ้าเดือนที่สุดต่อกลุ่มไร้ความรุนแรงนั้น ยังเพิ่มความยุ่งยากในการให้เหตุผล (ต่อประชาชนของเขาวง ต่อโลกทั้งหมด ๆ ฯลฯ) ยิ่งกว่าเมื่อกระทำการต่อพวกรกการจลาจลที่ใช้ความรุนแรง ดังนั้น มันอาจจะส่งผลกระทบกลับมาที่ตัวเขาเอง ทำให้ฐานะทางอำนาจของเขาร่อนลง ระดับความอดทนต่อรั้นที่ระบบปกครองหนึ่ง ๆ มิต่อมติของโลกหรือมติภายในประเทศนั้น จะเปลี่ยนไปตามองค์ประกอบหลายอย่าง ในที่สุดข่าวอาจาระวังให้อกมาได้ทั้ง ๆ ที่มีการตรวจตราควบคุม มาตรการที่รุนแรงอาจจะเพิ่มเสียงคัดค้านและการต่อต้านต่อระบบ มากกว่าที่จะลดเสียงคัดค้านนั้น

ผู้ยังข้ามอาจประณีตให้ผู้คัดค้านใช้วิธีการรุนแรงแทน เพราะวิธีการเหล่านี้ไม่สร้างบัญหาดังกล่าวให้เข้า และโดยปกติเขามีความสามารถที่จะจัดการกับการคัดค้าน

ประเกณนี้ได้ก่อความรุนแรง ดังนั้น ฝ่ายตรงข้ามอาจจะพยายามยื้อยึงโดยทั้งไม่เพื่อให้ต่อท้านใช้ความรุนแรง อาจจะทำโดยการปราบปรามอย่างรุนแรง มุ่งที่จะแยกสลายวินัยไว้ความรุนแรงหรือโดยการใช้สายลับหรือกลุ่มก่อการทั่ว ๆ

ถ้านักปฏิบัติการไร้ความรุนแรงสามารถชั่งรักษาวินัยของพวกรเข้า และดำเนินการต่อสู้อย่างต่อเนื่อง ท่ามกลางการปราบปรามและมาตรการอื่น ๆ และถ้านักปฏิบัติการนั้นสามารถสร้างความสัมพันธ์กับกลุ่มประชาชนกลุ่มสำคัญ ๆ ได้ ปฏิบัติการของพวกรเข้าอาจจะมีผลกว้างกว่าการเสียสละแบบอย่าง หรือการพลัดซึ่งอย่างวีรชนของปัจเจกชน ผลลัพธ์อาจจะเป็นการสร้างสถานการณ์ซึ่งฝ่ายตรงข้ามจะถูกบีบคั้นอย่างสันเชิง สถานการณ์ซึ่งฝ่ายตรงข้ามไม่สามารถดำเนินแผนทำการเมืองได้ แม้จะใช้การปราบปรามก็ตาม

การจับกุมผู้นำนั้นอาจจะทำให้บุนการพัฒนาไป จนสามารถที่จะดำเนินการต่อไปได้ โดยไม่มีผู้นำซึ่งเป็นหัวจัดของผู้คน ฝ่ายตรงข้ามอาจทำให้ปฏิบัติการอย่างใหม่กลยุทธ์ เป็นสิ่งพิเศษหมาย แต่แล้วก็จะพบว่าชาได้เบิดโอกาสใหม่ให้แก่การเข้าข้อ ฝ่ายตรงข้ามอาจจะพบว่า ไม่ว่าเขายังพยายามปราบปรามการเข้าข้อ ณ จุดใดก็ตาม นักปฏิบัติการไร้ความรุนแรงจะมีความเข้มแข็งเพียงพอที่จะขยายการต่อสู้ของพวกรคนไปในแนวอื่น ๆ เพื่อที่จะทำลายความสามารถในการปกครองของฝ่ายตรงข้าม ฝ่ายตรงข้ามอาจจะค้นพบว่า แทนที่การปราบปรามมวลชนจะบังคับให้มีการร่วมมือ และการยอมรับซึ่งกัน การปราบปรามกลับจะต้องพบกับการปฏิเสธที่จะยอมรับหน้าหรือการถอยหนี ทั้งยังแสดงให้เห็นครั้งแล้วครั้งเล่าว่าการปราบปรามนั้นไร้สมรรถภาพ ดังนั้น ไม่เพียงแต่การปราบปรามของฝ่ายตรงข้ามจะไม่สามารถควบคุมผู้กระทำการเข้าข้อเท่านั้น ถึงที่สุดแล้วกลไกของการปราบปรามของฝ่ายตรงข้ามอาจจะเป็น อัมพาตเพื่อระการเข้าข้อของมวลชน !

ความเป็นไปได้ของการกระทำอันบ้าเดือน

ขบวนการปฏิบัติการไร้ความรุนแรงได้ ๆ ที่ต่อท้านฝ่ายตรงข้ามที่มีอำนาจ หรือ อีกนัยหนึ่ง ขบวนการไร้ความรุนแรงได้ ๆ ที่มีความสามารถ หรือแนวโน้มที่จะคุกคามสถานภาพเดิมของฝ่ายตรงข้าม ย่อมมีโอกาสที่จะต้องเผชิญกับการกระทำอันโหดร้ายบ้าเดือนที่น่ามาใช้ต่อท้านขบวนการนั้น ในสถานการณ์บางอย่าง การกระทำอันโหดร้ายบ้าเดือนอาจเกิดขึ้น

ได้ หรืออาจจะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน การกระทำอันให้รายบ่าເດືອນເລ່ານ້ຳ อาจจะเกิดขึ้นจากที่มา ๓ อย่าง คือ

๑) ระบบปักรองนี้ใช้ความໂທດ້ວຍບໍາເດືອນຈານເປັນປົກຕົວສັຍ ອະນາໄສຍດສຍອງທ່າງ ๆ อาจຈະຄຸກນຳມາໃຊ້ກັບຜ່າຍຕຽບຂໍ້ມູນທັງປົວ ໂດຍພາຍານທີ່ຈະກຳໄໝຮັບອັນດີ

๒) ระบบປັກຕົວ ซັ່ນມີໄມ້ລັກຊະນະແໜ່ງຄວາມຮູນແຮງໃນຮະດັບເຫັນກັບແບບແຮກ ແຕ່ກ່າຍຈະເສດງປົກຕົວຢ່າງດ້ວຍການປະບາບປະມູນໂທດ້ວຍບໍາເດືອນໄດ້ ຄໍາການທ້າທາຍ (ຂອງຜ່າຍໄຮ້ຄວາມຮູນແຮງ) ມີປະສິທິພາພແລະລັກຊື່ໄດ້ພລ ການປະບາບປະມູນ້ອາຈະເກີດຂຶ້ນມາຈາກການຕັດສິນໄຈໂດຍໄກຮ່ວມແລ້ວວ່າ ປົກບົດການໂດຍຄວາມຮູນແຮງບາງຍ່າງເທົ່ານ້ຳຈະສາມາດປະທຳຜ່າຍທ່ອຕ້ານໄດ້ ໂດຍເລີພາຍອ່ານຍຶ່ງຄ້າມຕາກການທ່ຽນແຮງນ້ອຍກວ່າລົ້ມແລວ ບໍ່ຮ້ອງເກີດຂຶ້ນຈາກຄວາມໂມໂໂກຣາດ້ວຍການປົກເສົາຂອງນັກປົກບົດການທີ່ຈະປົກບົດຕາມສົງທຶນທີ່ຄາດຫວັງໄວ້ ບໍ່ຮ້ອງທີ່ຈະຍອມຈານນ້ອງການປະບາບປະມູນດ້ວຍຄວາມຮູນແຮງໃນຮະດັບທີ່ນ້ອຍກວ່າ

๓) ທ່ານຫຼືກ່າຍຈະສົ່ງໃຫ້ກະທຳການອັນໂທດ້ວຍບໍາເດືອນໄດ້ ຫຼືທ່ານກ່າຍຈະສົ່ງພລເຮືອນ ບາງຄນອາຈະກະທຳກາລົງໂທໝນັກປົກບົດການໂດຍຕົວອ່ານເອງ ໂດຍທີ່ໄວ້ໄດ້ຮັບຄໍາສົ່ງໂດຍຕຽບຈາກຮະບັບປັກຕົວ ຄວາມໂທດ້ວຍບໍາເດືອນເລ່ານ້ຳ ອາຈະມີຜົນມາຈາກລັກຊະນະນີ້ຂອງບຸຄຄລັກຊື່ນ້ຳທີ່ຂອບທາຮຸນກຽມ ຄວາມກັດຕື່ອຜ່າຍຕຽບຂໍ້ມູນ ບໍ່ຮ້ອງເກີດຈາກຄວາມຮູ້ສົກຊື່ງເຄີຍດີທີ່ເກີດຈາກການເຂົ້າຂ້ອງ ບໍ່ຮ້ອງເກີດຈາກຄວາມຂັ້ນແຍ້ງກາຍໃນແລະຄວາມຮູ້ສົກຢູ່ຢາກໃຈ ທີ່ດູກປຸກເລັ້ມເວັ້ນໂດຍສັນການການຟື້ນແລະຄຸນພາພຂອງນັກປົກບົດການໄຮ້ຄວາມຮູນແຮງ

ນັກປົກບົດການໄຮ້ຄວາມຮູນແຮງທີ່ລ່ວງຮູ້ ຈະໄມ່ຕົກໃຈໃນຄວາມໂທດ້ວຍບໍາເດືອນຂອງສັນການການຟື້ນແລ້ນນັ້ນ ຜົນແມ່ເຫດຖາກຄົນແລ້ນນ້ຳຈະເກີດຂຶ້ນໃນຂະໜາດທີ່ໄມ່ໄກຮາດຄືມາກ່ອນດ້າຈະໄຫ້ຂັບວນການຂອງຜ່າຍທ່ອຕ້ານດຳເນີນທ່ອປິໄປໄດ້ໂດຍໄມ່ຄຸກທ່ານ ນັກປົກບົດການໄຮ້ຄວາມຮູນແຮງຈະທັນທອບໄທກະທຳການອັນໂທດ້ວຍບໍາເດືອນນັ້ນ ໃນລັກຊະນະເດືອນທີ່ເພື່ອຫຼັກບັນກັບການປະບາບປະມູນທີ່ມີຄວາມຮູນແຮງນ້ອຍກວ່າ ກາຮຍຸຖືປົກບົດການຫຼືກ່າຍການທີ່ໄປໃຊ້ຄວາມຮູນແຮງ ມີເຕັ້ງຈະກ່ອພລຮ້າຍຕົດຕາມມາ ແລະຈະນຳຄວາມພອໃຈໃຫ້ເກີດຜ່າຍຕຽບຂໍ້ມູນໄດ້ ຕັ້ງນັ້ນ ເພື່ອພລສໍາເວົ້າ ນັກປົກບົດການຈຶ່ງຕ້ອງຢືນຍັດ ຮະວັງຄວາມກລົວ ດໍາຮ່າງອູ້ໃນຄວາມໄມ່ຮູນແຮງ ແລະຫັກແໜ່ນມັນຄອງເວົ້າໄວ້ ຄວາມເຈັບປົກຈະດຳເນີນທ່ອປິໄປຂໍ້ວະຍະເວລາໜຶ່ງ ຈຳກະທຳທີ່ເປັນທີ່ປະຈັກໝັດ

แล้วว่า การกระทำอันให้ครัยบ้าเดือนนั้นไม่สามารถช่วยชุ่นกับปฏิบัติการได้ หรือเห็นได้ชัดว่า การกระทำอันให้ครัยบ้าเดือนที่จริงแล้ว ยังจะทำให้ฐานะของผู้ยังคงข้ามก่อนเมื่อลงไปด้วย หรือจนกระทั่งการเปลี่ยนแปลงในนโยบายบางอย่าง หรือท่าทีบางอย่างที่กลุ่มไว้ความรุนแรง และต่อข้อเรียกร้องของกลุ่ม ด้วยเหตุนั้นกับปฏิบัติการไว้ความรุนแรงจึงควรพร้อมที่จะจ่ายใน ราคานี้เพียงมากที่เดียว เช่นเดียวกับทหารในสมรภูมิสังคม เพราะว่าในเมืองพลาตุของ ปฏิบัติการไว้ความรุนแรงนั้น หลายครั้งท้องจ่ายในราคานี้ ถ้าต้องการให้การเปลี่ยนแปลง ขึ้นพันฐานเกิดขึ้น

ผู้นำในการต่อสู้โดยไว้ความรุนแรง ไม่ควรจะเรียกร้องให้ผู้เข้าร่วมเผชิญกับความ เจ็บปวดเกินกว่าที่เข้าสามารถรับได้ ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลทางปฏิบัติหรือทางศีลธรรมก็ตาม ดังนั้น ถึงแม้ว่าการปราบปรามดูเหมือนจะเป็นส่วนหนึ่งของการตอบโต้ของผู้ยังคง ที่มีต่อการท้า ทายโดยไว้ความรุนแรง นักปฏิบัติการไว้ความรุนแรงก็ไม่ควรยั่วยุให้เกิดการกระทำอันบ้าเดือน เช่นนั้น พวกรเข้าอาจจะคร่าความเชื่อถือกับปฏิบัติการที่จะบรรเทาลดถอนขอบเขตและความชั่วชั้น ของการปราบปราม โดยไม่ทำให้การแข่งขันของพวกรเข้าอ่อนแอลง

อย่างไรก็ตาม บางครั้งแต่ไม่บ่อยนัก กลุ่มไว้ความรุนแรงที่เลือกสร้างแล้ว (ซึ่งเชื่อ ว่าจะปฏิบัติการโดยปราศจากความรุนแรง หรือไม่ทำให้สถานการณ์แย่เดิมไปสู่ความเลวร้าย) อาจจะทำการต่อต้านบางอย่าง ซึ่งเชื่อว่า ผู้ยังคงข้ามย่อมจะตอบโต้ด้วยความโหดเหี่ยมอย่าง ที่สุด ในกรณีเช่นนั้นดูเหมือนว่า ความโหดเหี่ยมบ้าเดือนจะปลุกเร้าให้เกิดความชุ่นเคืองใจ อย่างกว้างขวางและอย่างลึกซึ้งต่อผู้ยังคง ทั้งนี้เนื่องจากลักษณะการกระทำอันให้ครัย บุคคลที่ถูกกระทำ สภาพแวดล้อมที่เกิดเหตุการณ์ และความจริงที่ว่าความทารุณให้ครัยนั้น บุคคลที่ถูกกระทำ ไม่ได้มีความรุนแรง หรือใช้ความรุนแรง การยั่วยุให้เกิดความโหดเหี่ยมบ้าเดือนนั้น เป็น หมายเพื่อเบิดโป่งวิสัยของผู้ยังคงอย่างถึงที่สุด อันเป็นการสลายความสนับสนุนที่มีต่อผู้ยัง คงข้ามและนำมารื้นความเห็นใจและความสนับสนุนแก่นักปฏิบัติการไว้ความรุนแรง (ในกรณี เช่นนี้ อาจมีความจำเป็นที่จะต้องยับยั้งบุคคลอื่น ๆ ซึ่งถูกทำร้ายด้วยความบ้าเดือนนั้นให้เข้า ร่วมในการตอบโต้ด้วยความรุนแรง หากไม่แล้วจะทำให้เสียกระบวนการ)

ไม่มีเหตุผลอันใดที่จะต้องก่อใจเมื่อเผชิญหน้ากับความไม่พอใจ และการปราบ- ปรามของผู้ยังคง อย่างไรก็ตาม จะต้องควบคุมสถานการณ์อย่างชาญฉลาดให้ได้ ถ้าเป็น

ที่ปรากฏว่า ฝ่ายตรงข้ามเริ่มที่จะกระทำการโหคร้ายบ้าเดื่อง หรือนักปฏิบัติการเองไม่สามารถต้านทานความเจ็บปวดได้แล้ว อาจจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงกลยุทธ์และวิธีการก็ได้ เว้นเสียแต่ว่า มีเหตุผลที่จะทำให้อื้อได้ว่า การกระทำโหคร้ายบ้าเดื่องจะดำเนินอยู่ชั่วคราวเท่านั้น แต่ถึงแม้ว่าจะไม่ใช่ระยะเวลาอันสั้นก็ตาม ความโหคร้ายบ้าเดื่องจะดำเนินอยู่หากต่อเมื่อมีความกลัว ความไม่โกรธชา หรือการต่อต้านด้วยความรุนแรง แต่ถ้าไม่มีมองค์ประกอบเหล่านั้น และถ้ามีเหตุยืนยันให้อื้อได้ว่า ทั้งการปราบปรามโดยปกติและการกระทำอย่างโหคร้ายบ้าเดื่องนั้นส่งผลเสียยังกลับมา และบั้นทอนฐานะตำแหน่งของฝ่ายตรงข้าม แนวโน้มของการใช้ความรุนแรงของฝ่ายตรงข้ามก็จะลดลง

ิวิธีสูทางการเมือง

เนื่องจากการปราบปรามอาจจะก่อให้เกิดผลที่ตรงกันข้ามกับความเข้าใจของคนทั่วไป ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญที่เราจะมาพิจารณาว่ากระบวนการดังกล่าวเกิดขึ้นได้อย่างไร กระบวนการสามารถเรียกว่าเป็น “ิวิธีสูทางการเมือง”

ดังที่เราเห็นแล้วว่า นักปฏิบัติการไร้ความรุนแรงมิได้ท้าทายฝ่ายตรงข้ามในแนวทางของฝ่ายนั้น เพราะนักปฏิบัติการปฏิเสธที่จะเข้าร่วมในการใช้ความรุนแรง วิธีการของปฏิบัติการไร้ความรุนแรงดำเนินไปในทางที่ก่อให้เกิดแนวโน้มมาก ที่อำนวยของฝ่ายตรงข้าม ซึ่งมีความรุนแรงและการปราบปรามเป็นพื้นฐานนั้น จะย้อนกลับมาเป็นภัยต่อตัวเขาเอง ความสามารถที่เหนือกว่าในการความรุนแรงของฝ่ายตรงข้าม จะกลับมาบั้นทอนฐานอำนาจของตน เองให้อ่อนแอลง และกลับไปเสริมฐานอำนาจของกลุ่มไร้ความรุนแรงขึ้น นี้เป็นเพราะวิธีการของปฏิบัติการโดยความรุนแรงและวิธีการของปฏิบัติการไร้ความรุนแรงนั้น มีกระบวนการทำงานที่แตกต่างกันมาก หากกลุ่มไร้ความรุนแรงมีวินัยและยึนหยัดโดยไม่ใช้ความรุนแรง การปราบปรามของฝ่ายตรงข้าม จะไม่สามารถขยี้อำนาจที่นักปฏิบัติการไร้ความรุนแรงใช้อยู่ได้เลย เปรียบเสมือนกับการที่น้ำด้วยมีด คำนี้เคยเขียนไว้ว่า “อำนาจของบรรษัชจะหากลับมาที่ตัวเขาเอง เมื่อไม่พบกับการโต้ตอบ เช่นเดียวกับเมื่อสงบเงียบกับอากาศอย่างรุนแรง ผลกระทบจากการคลื่นและปะครัว”*

ในสถานการณ์นี้ การปราบปรามอาจจะมีผลกระทบดังที่ไปนี้ มันอาจจะ

แยกสลายประชาชนทั่วไปออกจากระบบปีกของฝ่ายตรงข้าม ทำให้ประชาชนเหล่านั้นไม่แนวโน้มที่จะเข้าร่วมกับฝ่ายที่ต้านมากขึ้น การปราบปรามอาจจะแยกสลายฝ่ายตรงข้ามลงด้วยโดยเฉพาะผู้สนับสนุนชาวแทนและกลุ่มต่าง ๆ ของฝ่ายตรงข้าม ความไม่สงบภายในเช่นเริ่มแรก อาจขยายกลายเป็นความชัดแย้งภายใน และอาจจะนำไปสู่การไม่ร่วมมือและการแข่งขันในพื้นที่เดียวกัน การปราบปรามอาจช่วยทำให้คนหัวหน้าสนับสนุนกับปฏิการไร้ความรุนแรง (แต่ต้องคำนึงไว้ว่าอิทธิพลของความคิดเห็นเหล่านี้เปลี่ยนได้) และอาจจะนำไปสู่การสนับสนุนปฏิการนี้ ถ้าการปราบปรามทำให้นักปฏิการไร้ความรุนแรงเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างมากmay ตลอดจนอาจปลูกเร้าให้เกิดปฏิกริยาในหมู่ผู้สนับสนุนฝ่ายตรงข้ามเอง (เช่นโดยการนัดหยุดงาน การแข่งขันและการกบฏในฝ่ายทหาร) แน่นอนว่า การปราบปรามนี้จะส่งผลเสียสะท้อนกลับไปหาระบบปีกของนั้นเอง

ในบางครั้งฝ่ายตรงข้ามเองก็มองเห็นผลเสียที่สะท้อนกลับมา เนื่องจากการปราบปรามโดยใช้ความรุนแรง จึงมีความพยายามอยู่บ้างที่จะตอบโต้ด้วยความไม่รุนแรง หรืออย่างน้อยที่สุด ก็จะใจที่จะจำกัดขอบเขตความรุนแรงของการปราบปราม สิ่งนี้ก็ได้เกิดขึ้นบ้างแล้ว เช่น การต่อต้านอาสาสมัครของคนร้ายในอินเดียสมัยที่อยู่ในความมืดคลายขององค์กร การต่อต้านคณะกรรมการผู้เดินขบวน ๑๐๐ คน ในทันทีวันที่ ๑๖๖๐ ในอังกฤษ การต่อต้านผู้เดินขบวนเพื่อสิทธิมนุษยชนในสหราชอาณาจักร ฯ และการต่อต้านการคัดค้านของนักศึกษาในญี่ปุ่น

การแข่งขันอย่างลénนหาม

ถ้าจำนวนนักปฏิการไร้ความรุนแรงขยายออกอย่างมากตามหาศูนย์ และการเข้าร่วมเป็นไปอย่างกว้างขวาง ถ้าเกิดเหตุการณ์แข่งขัน ทราบเท่าที่พากเข้าเหล่านี้ยังไม่มีความกลัว กลไกปราบปรามย่อมไม่สามารถจะผลักดันเจตนาการณ์ของฝ่ายตรงข้ามให้เป็นผลได้ つまりอาจจะเลิกกลั่นความพยายาม เจ้าหน้าที่ต่าง ๆ อาจจะลาออกจาก และอาจจะมีกบฎในหมู่ทหาร (แต่ขอเน้นว่า สถานการณ์แข่งขันจะไม่สามารถทำให้เกิดขึ้นได้ นอกจากเมื่อจุดมุ่งหมายของนักปฏิการไร้ความรุนแรงได้รับความสนับสนุนอย่างท่วมท้นจากประชาชน และประชาชนก็เห็นใจที่จะสละค่าจอดเพื่อเลิกกับการเปลี่ยนแปลง) ถ้าการปราบปรามที่มีประสิทธิภาพไม่

อาจเป็นไปได้แล้ว ไม่เพียงแต่การแข่งขันของมวลชนจะเกิดขึ้นอย่างลับๆ ตามงานไนฟ์อะไว้จะมาทำลายได้แล้ว การแข่งขันนั้นยังอาจจะทำลายความแข็งแกร่งของฝ่ายตรงข้าม ได้อีกด้วย ถึงแม่ว่าฝ่ายตรงข้ามยังต้องการที่จะดำเนินการต่อสู้กับขบวนการท่อไป แต่ในสถานการณ์ใหม่ อาจจะไม่มีหนทางสำหรับเขารอต่อไปที่จะต่อสู้ การแข่งขันอย่างมหพอร์ของประชาชนจึงสามารถทำให้รัฐบาลไร้อำนาจได้

การเปลี่ยนแปลงในกลุ่มผู้ต่อสู้

การมีส่วนร่วมในปฏิบัติการไร้ความรุนแรง ดูเหมือนจะมีผลกระบวนการอย่างมากต่อประชาชนที่เข้าร่วม ตัวอย่างเช่น ในขณะที่ประชาชนได้เรียนรู้และมีประสบการณ์เกี่ยวกับปฏิบัติการ พวกเขาก็อาจจะเชื่อมั่นมากขึ้นในความสามารถที่จะมีอิทธิพลกำหนดเหตุการณ์ ต่างๆ และทราบมากขึ้นในพลังของพวกเขาวง กลุ่มที่ใช้ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงมักจะมีแนวโน้มที่เป็นอนันต์หนึ่งเดียวกันมากขึ้น มีการร่วมมือกันภายใต้ภาระที่มีแนวโน้มที่เป็นอนันต์หนึ่งเดียวกันมากขึ้น นี่เป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นในการต่อสู้ชนิดอื่นๆ เช่น กัน อย่างไรก็ตาม ยังปรากฏว่ามีคุณลักษณะพิเศษอื่นๆ ในปฏิบัติการไร้ความรุนแรง ซึ่งได้ทำให้เกิดผลลัพธ์เหล่านี้

การมีส่วนร่วมในปฏิบัติการไร้ความรุนแรง ยังต้องการจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางทัศนคติและทางจิตวิทยาที่สำคัญมากภายในกลุ่มไร้ความรุนแรง ซึ่งอาจจะรวมถึงการมีความนับถือตนของมากขึ้น เครื่องทั่วไป และเชื่อมั่นตัวเองมากขึ้น ลดทอนความกลัว และการยอมจำนนให้น้อยลงไป การเปลี่ยนแปลงต่างๆ เหล่านี้ที่เกิดขึ้นในกลุ่มปฏิบัติการและกลุ่มไร้ความรุนแรง ในเวลาต่อมาอาจจะมีอิทธิพลที่สำคัญต่อฝ่ายตรงข้ามและขบวนการของความขัดแย้ง

๓ แนวทางที่นำไปสู่ความสำเร็จ

อย่างไรก็ตาม อะไรที่เป็นผลกระทบที่แท้จริงของการต่อสู้ชนิดนี้ก็คือ ที่ต่อสู้ฝ่ายตรงข้าม ถึงแม่ว่ากรณีต่างๆ ของปฏิบัติการไร้ความรุนแรงจะแตกต่างไม่ซ้ำกันแม้แต่กรณีเดียว แต่เราสามารถแยกแยะกันได้จากการเปลี่ยนแปลงพื้นฐานได้ ๓ ประการ ซึ่งก่อผลต่อปฏิบัติการ

ไร้ความรุนแรง นั่นคือ การเปลี่ยนทัศนะ การโอนอ่อนตาม และการบังคับโดยไร้ความรุนแรง*

นักปฏิบัติการไร้ความรุนแรงอาจจะเส่วงทางที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลง โดยการเลือกกลไกอย่างใดอย่างหนึ่งใน ๓ ประการนี้ล่วงหน้า สำหรับใช้เป็นกระบวนการให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ต้องการ กลไกหนึ่ง ๆ อาจก่อผลขึ้นมา โดยไม่มีการเลือกไว้ล่วงหน้าซึ่งได้ผู้ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงสามารถที่จะใช้กลไกเหล่านี้ อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือใช้ร่วมกันเพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลง นี้เป็นสิ่งที่สำคัญมากสำหรับความเข้าใจในธรรมชาติและศักยภาพทางการเมืองของวิธีการนี้

การเปลี่ยนทัศนะ

ในการเปลี่ยนทัศนะนี้ “ปฏิบัติการของบุคคลหรือกลุ่มไร้ความรุนแรง จะทำให้ฝ่ายตรงข้ามเกิดทัศนะใหม่ ซึ่งรองรับจุดมุ่งหมายของนักปฏิบัติการไร้ความรุนแรง”^๔ การเปลี่ยนทัศนะนี้อาจเกิดขึ้น เพราะเหตุผล การโต้เถียงและแรงผลักดันทางความคิดอื่น ๆ ถึงแม้ว่าจะยังเป็นที่สงสัยกันว่า กำลังแรงผลักดันทางความคิดเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนะได้จริงหรือ การเปลี่ยนทัศนะในปฏิบัติการไร้ความรุนแรงมักจะเกี่ยวพันกับอารมณ์ ความเชื่อ ท่าทีและระบบศีลธรรมของฝ่ายตรงข้าม กลุ่มไร้ความรุนแรงอาจจะหันใจเปลี่ยนทัศนะฝ่ายตรงข้าม เพื่อที่ฝ่ายข้ามจะไม่เพียงแต่ยอมรับในวัตถุประสงค์ของกลุ่มไร้ความรุนแรงเท่านั้น แต่ยังต้องการที่จะยอมรับวัตถุประสงค์คงกล่าวด้วย เพราะว่าฝ่ายตรงข้ามเริ่มรู้สึกว่า เป็นสิ่งที่ถูกต้องที่จะทำเช่นนั้น

ความเจ็บปวดของนักปฏิบัติการ อาจมีอثرพลอย่างมากในการเปลี่ยนทัศนะฝ่ายตรงข้าม ความเจ็บปวดนี้เป็นพาหะสำคัญที่จะใช้ในการเปลี่ยนทัศนะฝ่ายตรงข้าม โดยการเข้าถึงอารมณ์ความรู้สึกของฝ่ายตรงข้าม แต่ฝ่ายตรงข้ามอาจมีบัญหาในการรับรู้ได้ กระบวนการนี้ก็ตาม ความเจ็บปวดก็ถือว่าเป็นวิธีประสานช่องว่างทางสังคมระหว่างกลุ่มสองกลุ่ม เป็นวิธีซักนำให้ฝ่ายตรงข้ามเปลี่ยนทัศนะของเขามีที่มั่น กับปฏิบัติการและกลุ่มเรียกวังอื่น ๆ ทำให้ฝ่ายตรงข้ามมองเห็นนักปฏิบัติการเป็นเสมือนเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน แต่อาจจะต้องใช้ระยะเวลานานพอสมควรกว่าจะบรรลุเป้าหมายนี้ ถ้าหากว่าสิ่งนี้เกิดขึ้น ในที่สุดแล้วภาพพจน์ที่เปลี่ยนแปลง

อาจทำให้ฝ่ายตรงข้ามมีความรู้สึก “ผูกพัน” กับนักปฏิบัติการไร้ความรุนแรงที่กำลังเจ็บปวด มีบางเหตุการณ์ที่ส่งสัญญาณการเกิดขึ้นได้ ทั้ง ๆ ที่ช่วงแรกมีช่องว่างมากระหว่างกลุ่มหัวหน้าของ

ความเจ็บปวดนี้จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางจิตวิทยาในฝ่ายตรงข้ามก่อนที่เข้า จะทราบก็ถึงการเปลี่ยนแปลงนั้น ต่อเมื่อกระบวนการดำเนินไปได้ด้วยดี ฝ่ายตรงข้ามจะจะ กระหนกกว่า เขาจะกำลังจะเปลี่ยนแปลง สิ่งนี้อาจจะนำไปสู่ท่าทีที่เปลี่ยนไปอย่างหน้ามือเป็นหลัง มือในทันทีทันใดอย่างเห็นได้ชัด

มีหลายหนทางที่จะเริ่มให้เกิดกระบวนการตั้งกล่าว ความกระหนกกว่าฝ่ายที่สาม ย้อมสูงสารเห็นใจผู้ที่เจ็บปวด และจะรังเกียจความรุนแรงที่ฝ่ายตรงข้ามกระทำการ ทำต่อนักปฏิบัติการ ไร้ความรุนแรงนั้น อาจทำให้ฝ่ายตรงข้ามเกิดความไม่แน่ใจ และอาจจะกระตุนโดยทางอ้อม ให้มีการเปลี่ยนแปลงทางทัศนคติ อารมณ์ความรู้สึกของฝ่ายตรงข้ามได้ ความเจ็บปวดเช่นนี้ ยังอาจจะกระตุนโดยตรงให้มีการเปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อช่องว่างทุกสังคมระหว่าง กลุ่มหัวหน้าไม่ห่างมากนัก หรือเมื่อช่องว่างนี้ลับเลือนเมื่อเวลาอันยาวนานผ่านไป ปมอารมณ์ ความรู้สึกที่รุนแรงซึ่งอาจจะแกร่งไปมาระหว่างชั้นตรงข้าม ก็เป็นองค์ประกอบอีกอันหนึ่งที่จะ ทำให้การเปลี่ยนทัศนะนั้นง่ายขึ้น... ปมดังกล่าวทำให้ความพึงพอใจ ความเสียใจ ความ เมตตาและความรู้สึกละอายโดยทันใด เกิดขึ้นได้ นอกจากนั้น ฝ่ายตรงข้ามอาจจะเริ่มรู้ สึกอบอุ่นที่ใช้ความรุนแรงในการปราบปราม ขณะที่ยังคิดว่า นโยบาย ของตนนั้นยังถูกต้อง ในที่สุด เขาจึงเริ่มโน้มที่จะเสียใจต่อนโยบายซึ่งได้ปลุกเร้าให้เกิดปฏิบัติการไร้ความ รุนแรง

ความเต็มใจเสียสละอุทิศตนเพื่อยืนยันความเชื่อ และวัตถุประสงค์ของนักปฏิบัติการ ไร้ความรุนแรง จะเป็นเครื่องบ่งบอกอย่างหนักแน่นถึงความจริงใจของนักปฏิบัติการไร้ความ รุนแรง หากฝ่ายตรงข้ามเห็นความจริงใจดังกล่าว เขายังคงสนับสนุน การไร้ความรุน แรง และหันมาทบทวนทัศนะของเขาว่าที่มีต่อกลุ่ม ความคิด และเป้าหมายเหล่านั้น ผลของ ความเคารพที่อาจจะเกิดขึ้นตามมาอีกประการหนึ่ง ก็คือ ฝ่ายตรงข้ามจะเริ่มอาอ่าย่างนักปฏิบัติ การโดยไม่รู้ตัว และเริ่มลดความรุนแรงลง หรืออาจจะเปลี่ยนภาพพจน์ของตนที่มีต่อนักปฏิบัติ การและกลุ่มผู้คบข้องใจอื่น ๆ ที่ต่อสู้เพื่อประโยชน์ของตน

พฤติกรรมช้าแล้วช้าเล่า ซึ่งพิสูจน์ว่า นักปฏิบัติการเหล่านมได้เป็นอย่างที่ฝ่ายตรงข้ามคาดภาพเอาไว้ อาจจะช่วยสร้างภาพพจน์ใหม่ที่ถูกต้องยิ่งขึ้น เมื่อสำนึกที่มีต่อนักปฏิบัติการในฐานะเพื่อนมนุษย์มากขึ้น ฝ่ายตรงข้ามอาจจะเริ่มมีความรู้สึกที่จะหันมาพิจารณาอย่างของคนที่ถูกทำลาย และอาจจะทำการเปลี่ยนเสียงใหม่ด้วย ความขัดแย้งภายในฝ่ายตรงข้ามอาจจะเพิ่มมากขึ้น เพราะเขากันพบว่า ทัศนะเดิมของตนในเรื่องชีวิต การยึดมั่นในการตอบโต้ด้วยความรุนแรง และแนวทางการตอบโต้ต่อผู้อยู่ใต้อำนาจ และที่วิกฤตการณ์ ซึ่งถูกทดสอบโดยกาลเวลา เหล่านี้เหมือนจะไม่เหมาะสมเสียแล้ว ใน การเพชญหน้า กับปฏิบัติการไร้ความรุนแรง แนวทางเหล่านี้ก็ไม่อาจให้ผลลัพธ์ที่คาดหวังเอาไว้ องค์ประกอบนี้อาจจะมีความสำคัญอย่างยิ่ง ในการฝ่ายตรงข้ามเชื่อมั่นในอันดุภาพมหาศาลของความรุนแรง เมื่อเป้าหมายของฝ่ายตรงข้ามเกิดติดขัดและวิธีปฏิบัติการเกิดไร้ประสิทธิภาพขึ้นมา การตอบโต้ของฝ่ายตรงข้ามก็จะมีความไม่แน่นอน เขาอาจจะพยายามดึงดันพื้นที่ให้บรรลุเป้าหมาย และทำการลงทันทีด้วยวิธีรุนแรงยิ่งขึ้น หรือไม่เข้าก็อาจจะเริ่มยอมรับข้อเสนอแนะเพื่อหาทางออกจากวิกฤตการณ์ และยอมรับความคิดใหม่ ซึ่งอาจจะนำไปสู่การเปลี่ยนทัศนะขึ้นพื้นฐาน

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อกลไกการเปลี่ยนทัศนะสามารถแบ่งได้เป็น องค์ประกอบภายนอก (โดยมักปรากฏในสถานการณ์ที่ขัดแย้งและอยู่ภายนอกการควบคุมโดยตรงของกลุ่มไร้ความรุนแรง) และองค์ประกอบภายใน (ซึ่งอยู่ในการควบคุมโดยตรงของกลุ่มไร้ความรุนแรง) องค์ประกอบภายนอกนั้นมี

- ๑) ความขัดแย้งเชิงสมมติฐานของผลประโยชน์ระหว่างกลุ่ม
 - ๒) ช่องว่างทางสังคมระหว่างกลุ่ม (ผู้อยู่ใต้อำนาจได้รับการปฏิบัติเสมอเพื่อนมนุษย์หรือสมาชิกของระบบศึกธรรมร่วมอันเดียวกันหรือไม่)
 - ๓) โครงสร้างทางบุคคลิกภาพของฝ่ายตรงข้าม
 - ๔) ระดับความเชื่อและปัจจัยทางการประพฤติปฏิบัติที่ทางสองกลุ่มมีร่วมกัน
 - ๕) การคัดค้านโดยฝ่ายที่สาม
- องค์ประกอบภายในมีดังนี้
- ๑) ตะเว้นไม่พึงแต่ความรุนแรงทางกายภาพเท่านั้น แต่ยังตะเว้นการเป็นปฏิบัติส่วนทั่วไปกับฝ่ายตรงข้าม

- ๒) พยายามที่จะให้ฝ่ายตรงข้ามไว้วางใจ โดยเบ็ดเตลิงความตั้งใจ
 ๓) ไม่ดูถูกเหยียดหยามฝ่ายตรงข้าม
 ๔) แสดงให้เห็นถึงการยอมเสียสละเพื่อเบ้าหมาย
 ๕) ดำเนินงานที่สร้างสรรค์ ปรับปรุงตนเอง และจัดกิจกรรมเพื่อมนุษยธรรม
 ที่กว้างขวางยิ่งขึ้น

๖) รักษาความสมมัพน์และการติดต่อส่วนตัวกับฝ่ายตรงข้าม โดยจำกัดหมายและ
 การถกเถียง

- ๗) แสดงความไว้ใจฝ่ายตรงข้าม
 ๘) เพิ่มพูนความเห็นอกเห็นใจ ความประณานค์ และความอดทนต่อฝ่ายตรง
 ข้ามเป็นการส่วนตัว

ด้วยเหตุผลหลาย ๆ อย่าง ในบางกรณี ความพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงทัศนะฝ่าย
 ตรงข้าม โดยความเจ็บปวดแบบไร้ความรุนแรงนั้น อาจจะไร้ประสิทธิภาพและไม่บังเกิดผลที่
 ต้องการ เช่นเดียวกัน นักปฏิบัติการไร้ความรุนแรงอาจจะปฏิเสธการเปลี่ยนทัศนะว่า ไม่เป็น
 ที่ปราณนา ไม่จำเป็นหรือเป็นไปไม่ได้ ดังนั้น พากษาอาจแสวงหาการเปลี่ยนแปลงโดย
 อาศัยกลไกแห่งการโน้มอ่อนตามหรือกลไกแห่งการบังคับโดยไร้ความรุนแรง ในสถานการณ์
 ส่วนมาก ผลที่ออกมานักจะเกิดขึ้นจากการแรงกดดันของกลไก ๓ ประการนี้ ปฏิบัติการไร้ความ
 รุนแรงที่ประสบผลสำเร็จอย่างยิ่งนั้น อาจต้องอาศัยการประสานกลไกทั้งสามอย่างชាយุณาจด
 และโครงร่าง

การโอนอ่อนตาม

ในฐานะที่เป็นกลไกหนึ่งของปฏิบัติการไร้ความรุนแรง การโอนอ่อนตามอยู่ใน
 คำแนะนำของกลางระหว่างการเปลี่ยนทัศนะและการบังคับโดยไร้ความรุนแรง โดยกลไกนี้ฝ่าย
 ตรงข้ามจะไม่เปลี่ยนทัศนะและไม่ถูกขู่บังคับโดยความไม่รุนแรง ถึงแม้มีกลไกทั้งสองนี้เป็น
 องค์ประกอบเกี่ยวข้องในการตัดสินใจของฝ่ายตรงข้ามที่จะยินยอมต่อนักปฏิบัติการไร้ความรุน-
 แรง การรณรงค์โดยไร้ความรุนแรงที่ประสบผลสำเร็จนั้นได้อาศัยกลไกนี้มากที่สุดในจำนวน
 กลไกทั้งสาม ในการโอนอ่อนตามนั้นฝ่ายตรงข้ามตกลงใจที่จะยินยอมซึ่งเรียกร้องทั้งหมดหรือ

บางส่วน โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐานในความคิดของคนเกี่ยวกับบัญชาที่เกี่ยวข้องอยู่

ดังนั้น การโอนอ่อนตามจึงคล้ายกับการบังคับโดยไร้ความรุนแรง ตรงที่กลไกทั้งสองนี้นำความสำเร็จมาให้โดยการเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ทางสังคม มากกว่าที่จะมุ่งไปที่การเปลี่ยนแปลงผู้ยังคงข้าม ถ้าสถานการณ์ของผู้ยังคงข้ามและสถานการณ์ซึ่งเกิดความขัดแย้งขึ้นนั้นเปลี่ยนแปลงอย่างพอเพียง ทางเลือกเดียวอาจจะหมดไป และทางเลือกใหม่ขึ้นมา ความสมัพนธ์ทางอำนาจขั้นพื้นฐานอาจจะเปลี่ยนแปลงภาพทั้งหมด ในกรณีที่มีการโอนอ่อนตามนั้น ถึงแม่ว่าการเปลี่ยนแปลงที่ต้องการจะเกิดขึ้นมาเพื่อรักษาสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง แต่การโอนอ่อนตามจะเกิดขึ้นในขณะที่ผู้ยังคงข้ามยังสามารถทำการเลือกได้ และก่อนที่การบังคับโดยไร้ความรุนแรงที่มีประสิทธิภาพจะเกิดขึ้น บัญชาที่ว่า การเปลี่ยนทัศนะตลอดจนอิทธิพลของแรงบันดาลใจมีส่วนมากน้อยเพียงใด ในการผลักดันให้เขายอมรับการเปลี่ยนแปลงทั้งกล่าว นั้น แต่ผลกระทบจะแตกต่างกันไป อิทธิพลทั้งสองชนิดอาจจะปรากฏในกรณีเดียวกันก็ได้

ในกรณีที่การโอนอ่อนตามนั้นมีอิทธิพลของการเปลี่ยนทัศนะมากขึ้นเกี่ยวกับผู้ยังคงข้ามอาจจะเริ่มเชื่อว่า การปราบปรามอย่างท่อเนื่องนั้นไม่เหมาะสม ถึงแม้ว่าทัศนะจะไม่เปลี่ยนแปลงไปหมดก็ตาม แต่ความเจ็บปวดของนักปฏิบัติการไร้ความรุนแรงอาจจะทำให้ผู้ยังคงข้ามมองเห็นนักปฏิบัติการเหล่านั้นว่าเป็นเพื่อนมนุษย์ และเห็นว่าการใช้ความรุนแรงกระทำท่อนักปฏิบัติการเหล่านั้นเป็นสิ่งไม่สมควรอีกด้อไป หรือไม่เช่นนั้นความคิดเห็นของผู้ยังคงข้ามอาจจะมีความสำคัญต่อผู้ยังคงข้าม ดังนั้นเข้าใจถ่อง通ของเพื่อไม่ให้ “เสียหน้า” อีก บางที่ผู้ยังคงข้ามก็อาจจะยินยอมตามข้อเรียกร้องบางข้อหรือหักห้ามของนักปฏิบัติการไร้ความรุนแรงโดยง่าย เพราะคิดว่ากลุ่มเหล่านั้นเป็นเสมือนตัวก่อการ ซึ่งสามารถกำจัดเสียได้โดยการยินยอมท่องกลุ่มเหล่านั้น

ดังนั้น ถึงแม้ว่าผู้ยังคงข้ามมีความสามารถอย่างเต็มที่ในการปราบปรามอย่างท่อเนื่อง และยังไม่กลังยินยอมตามข้อเรียกร้องใด ๆ ก็ตาม ผู้ยังคงข้ามก็อาจจะพบว่า นักปฏิบัติการไร้ความรุนแรงไม่น่ากลัวเท่าที่คาดคิดไว้ และถึงอย่างไร บัญชาต่าง ๆ ก็อาจจะยังคงอยู่ บัดนี้ การปราบปรามอย่างรุนแรงไม่ใช่สิ่งที่ขาดท้องการกระทำท่อบุคคลเหล่านี้อีกต่อไป ด้วยเหตุนี้เขากลายความขัดแย้งภายในที่เกิดจากภาระท่อสู้โดยไร้ความรุนแรง

ผลต่อเนื่องประการหนึ่งของปฏิบัติการไร้ความรุนแรง อาจจะเป็นการสร้างหรือ

ตลอดความขัดแย้งภายใน และความบีนเกลี่ยวที่แท้จริงภายในกลุ่มฝ่ายทางข้ามของ ความไม่ลงรอยกันนี้ส่วนมากแล้วก็จะเน้นอยู่ที่นโยบายที่ขัดแย้งกัน หรือการปราบปรามนักปฏิบัติการ ไร้ความรุนแรง แต่ก็อาจจะยังปรากรู้ป่าความขัดแย้งในเรื่องส่วนตัวหรือนโยบายอื่น ๆ ด้วย กระหนกในความเป็นจริงข้อนี้ ฝ่ายตรงข้ามอาจจะต้องการสกัดกันการวิพากษ์วิจารณ์ โดยการระงับข้อขัดแย้งด้วยการปรับตามข้อเรียกร้อง ในกรณีที่สู้ทางเศรษฐกิจ การโอนอ่อนตาม อาจเกิดขึ้นจากความต้องการที่จะลดตอนการสูญเสียทางการเงินและทรัพย์สิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากการนัดหยุดงานและการคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจ

ในการนี้ที่การโอนอ่อนตามนั้นมีสาเหตุมาจากการบีบบังคับ ฝ่ายตรงข้ามอาจจะยินยอมเพราจะเข้าใจว่า ถ้าการที่สู้ดำเนินไป เขาอาจจะเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ในที่สุด ดังนั้นเขาจึงพยายามที่จะหลีกเลี่ยงความอับอายจากความพ่ายแพ้ และบางทีก็หลีกเลี่ยงการสูญเสียอย่างใหญ่หลวง โดยการยอมรับการเปลี่ยนแปลงโดยดี ในบางกรณี สถานการณ์ทางสังคมและการเมืองอาจจะเปลี่ยนแปลงไปมาก จนกระทั่งทั้ง ๆ ที่ฝ่ายตรงข้ามยังมิได้ถูกบังคับโดยปฏิบัติการไร้ความรุนแรง เขาก็ไม่สามารถดำเนินตามกระบวนการต่าง ๆ ตามที่ซึ่งใจไว้แต่ทันได้

ฝ่ายตรงข้ามอาจจะตัดสินใจที่จะโอนอ่อนตามข้อเรียกร้อง เมื่อเขายังมีอิสระที่จะทำการต่าง ๆ สิ่งที่จะขึ้นอยู่กับการคาดการณ์ถ่วงหนักของเขากับแนวโน้มของความขัดแย้ง ในอนาคตอย่างมาก ไม่ว่าเขายังพูดในที่สาธารณะไว้ เช่นไร ถ้าหากคาดคะเนถ่วงหน้าให้ไว้ ขบวนการไร้ความรุนแรงจะเจริญเติบโตขึ้นอย่างเข้มแข็ง เขาก็อาจจะมีแนวโน้มยินยอมตามข้อเรียกร้องโดยสมัครใจ ประดิษฐ์ที่เป็นปัจจัยทางหน้า อาจจะคุ้มครองไว้ก่อนว่ามีความสำคัญน้อยกว่าสิ่งที่อาจเกิดขึ้นตามมาจากการที่สู้ที่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าประชาชนเรียนรู้ถึงอำนาจที่สามารถใช้โดยอาศัยปฏิบัติการไร้ความรุนแรง สูตรสำหรับการรักษาหน้าอาจจะมีส่วนสำคัญในการยุติข้อขัดแย้งอันเป็นผลจากการโอนอ่อนตาม

องค์ประกอบต่อไปนี้ จะมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจว่า การที่สู้โดยปฏิบัติการไร้ความรุนแรง จะยุติได้ด้วยการโอนอ่อนตามได้หรือไม่

- ๑) ระดับของความขัดแย้งในผลประโยชน์
- ๒) องค์ประกอบทุกทวที่มีอิทธิพลในกลไกการเปลี่ยนทัศนะ
- ๓) ระดับ (ที่เป็นจริงและที่เป็นไปได้) ของความเห็นอกเห็นใจและความสนับ

สันนุของกลุ่มผู้ยังคงชีวิตร่อง ที่มีต่อนักปฏิบัติการไว้ความรุนแรง หรือต่อความมุ่งหมายของเข้า

๕) ระดับ (ที่เป็นจริงและที่เป็นไปได้) ของความเห็นอกเห็นใจและความสนใจ
สันนุในหมู่ผู้ยังคงชีวิตร่อง ที่มีต่อนักปฏิบัติการไว้ความรุนแรง

๖) ระดับของประสิทธิภาพและความไว้ประสิทธิภาพของการปราบปราม และมาตรการที่ต้องดำเนิน

๗) การเกิดขึ้นและขอบเขตของการสูญเสียทางเศรษฐกิจ ทั้งโดยตรงและโดยอ้อม

๘) ความเข้มแข็งโดยประมาณของนักปฏิบัติการไว้ความรุนแรง ทั้งในเบื้องตน
และอนาคต

๙) โอกาสที่จะชนะและพ่ายแพ้โดยประมาณ และสิ่งที่เกิดขึ้นตามมาหลังจากนั้น
องค์ประกอบเหล่านี้ อาจจะเปลี่ยนไปในกรณีต่าง ๆ ทั้งในระดับที่ปรากฏ
หรือในความแตกต่างในสัดส่วนและการผสมผสานขององค์ประกอบเหล่านี้

การบังคับโดยไว้ความรุนแรง

ในสถานการณ์มากมายที่การเปลี่ยนทัศนะและการโอนอ่อนตามไม่สามารถประสบผล
ผ่ายตรงข้ามบางกลุ่มยังคงไม่เต็มใจที่จะยินยอมตามข้อเรียกร้องใด ๆ ของนักปฏิบัติการไว้ความ
รุนแรง ถ้าความพยายามที่จะบรรลุถึงการเปลี่ยนทัศนะและการโอนอ่อนตามล้มเหลวลง เมื่อได้
ทดลองใช้ทั้งสองวิธีแล้ว หรือถ้าดูเหมือนจะไม่สมถูกที่ผลลัพธ์ไม่ได้ทดลองใช้ก็ตาม ดังนั้น
กลไกที่ ๓ เพื่อการเปลี่ยนแปลงยังคงเป็นอยู่สำหรับนักปฏิบัติการ คือการบังคับโดยไว้ความ
รุนแรง โดยอาศัยกลไกนี้ มีความเป็นไปได้ที่จะบรรลุความข้อเรียกร้องอย่างที่ผู้คนเจตนา
ของผู้ยังคงชีวิตร่อง

การบังคับโดยไว้ความรุนแรงอาจจะเกิดขึ้น ๓ แนวทางด้วยกัน ทางที่ ๑ การ
แข่งขัน อาจจะขยายกว้างขวาง มีผู้เข้าร่วมมากมาย เกินกว่าที่จะควบคุมโดยการปราบปราม
ได้ (ในที่นี้หมายถึงการปราบปรามเพื่อให้ผู้คนยอมจำนน การพยายามกำจัดประชากรทั้งหมด
อย่างง่ายดายในนั้น มีความแตกต่างกันมากจากการปราบปราม การต่อต้านการทำลายล้างเพื่อพ้นครุ

อย่างถอนหายใจ “ ยังต้องการการค้นคว้าอย่างมากอีก ”) ทางที่ ๒ การไม่ให้ความร่วมมืออาจจะทำให้ระบบสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองไม่สามารถดำเนินต่อไปได้ นอกจากเสียหายข้อเรียกร้องของนักปฏิบัติการให้รับตอบสนอง ทางสุดท้าย ความสามารถของผู้ทรงชั้นที่จะใช้การประนีประนอมอาถรรบั่นthon และสูญเสียไปในที่สุด ในกรณีดังกล่าว ไม่ว่าเป็นกรณีใดๆ หรือเกิดขึ้นพร้อมกัน ทั้งๆ ที่ผู้ทรงชั้นจะใจที่จะไม่ยอมเปลี่ยนแปลงนโยบาย หรือระบบของเข้า ผู้ทรงชั้นอาจจะพบว่า เขายังไม่มีความสามารถที่จะปักปื่องหรือเยียวยาสิ่งเหล่านั้นได้ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับปฏิบัติการไร้ความรุนแรง ที่มีความแนวโน้มและขยายวงออกอย่างกว้างขวาง

การบังคับมิได้จำกัดอยู่แค่การข่มขู่ หรือการใช้ความรุนแรงอย่างที่คิดกันโดยทั่วไป ทั้งพจนานุกรมของออกซ์ฟอร์ดและของเวบสเตอร์ก็มิได้ระบุว่าการบังคับจำกัดอยู่เฉพาะแรงกดดัน ที่มาจากการรุนแรงเท่านั้น นักกฎหมายปฏิบัติการไร้ความรุนแรงได้อธิบายไว้ว่า

“ การบังคับเป็นการใช้พลัง ทั้งทางกายภาพหรือพลังที่ไม่สามารถสัมผัสได้ เพื่อกำหนดภาระหน้าที่ให้มีการปฏิบัติที่ตรงข้ามกับเจตนา หรือการตัดสินด้วยเหตุผล ของบุคคลนักกฎหมายที่ถูกกระทำโดยพลันนั้น ”⁶

“ การบังคับนั้น.... นำความสามารถในการดำรงรักษาสถานภาพเดิม หรือความสามารถในการส่งผลเปลี่ยนแปลงสังคม ออกไปจากผู้ทรงชั้น ”⁷

อย่างไรก็ตาม ก็มีความแตกต่างกันอยู่มากระหว่าง “ การบังคับโดยไร้ความรุนแรง ” และ “ การบังคับโดยความรุนแรง ” ขณะที่การบังคับโดยความรุนแรงมีความมุ่งมั่นโดยเจตนาที่จะก่อความเจ็บปวดทางร่างกาย หรือก่อให้เกิดความทาย แต่การบังคับโดยไร้ความรุนแรงนั้นเกิดขึ้นมาจาก การปฏิเสธของกลุ่มไร้ความรุนแรง ที่จะยินยอมเผชิญหน้ากับการปราบปรามด้วยความรุนแรง โดยการไม่ให้ความร่วมมือและการเข้าข้อ ทั้งๆ ที่ผู้ทรงชั้นใช้ความรุนแรง

การบังคับโดยไร้ความรุนแรงนี้เกิดขึ้นได้ภายใต้สภาพการณ์ ๒ ประการ ประการแรกเกิดขึ้นเมื่อเจตนาرمณ์ของผู้ทรงชั้นถูกสกัดกั้น และระบบเป็นอัมพาตโดยการไม่ร่วมมือและการเข้าข้อของนักปฏิบัติการไร้ความรุนแรงและกลุ่มเรียกร้องอื่นๆ ทั้งๆ ที่ผู้ทรงชั้นยังมีความพยายามที่จะรักษาเจตนาرمณ์ของตนเองไว้ ทว่าย่างเช่น สถานภาพเดิม เปลี่ยน

เปล่งไปห้ ๆ ที่เข้าพยาามขั้นการเปลี่ยนแปลงนั้น หรือการเปลี่ยนแปลงที่เข้าห้องการนั้น ถูกขัดขวางมิให้เกิดขึ้น ขณะที่เข้ายังคงใช้ความกอดคันและการลงทันท์เพื่อประโยชน์ของเข้า ความข้องขันนี้ก็จะเป็นสัดสวนโดยตรงกับปริมาณของประชาชนที่ไม่ให้ความร่วมมือและขัดขืน

ประการที่ ๒ การบังคับโดยไร้ความรุนแรง เกิดขึ้นเมื่อความสามารถของฝ่าย ทรงชั้นในการลงมือปฏิบัติตามเจตนาณ์ของเขากลุ่มทำลาย ความสามารถของเขามักจะซังก ังนเนื่องจากผู้คนในฝ่ายของเขามิให้ความสนับสนุน หรือยอมเชื่อฟังอีกต่อไป เช่น เมื่อ พวกรหารและตำรวจก่อการกบฏ ข้าราชการปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ หรือประชาชนเพิก ถอนความยอมรับนับถือและการสนับสนุน

สภาพการณ์อันแรกได้แก่การบังคับโดยไร้ความรุนแรง โดยการสกัดกั้นไม่ให้ ความร่วมมือและการแข่งขันนั้น มักจะเกิดขึ้นโดยทั่วไปมากกว่า ในขณะที่สภาพการณ์หลัง ความซังกั้นของฝ่ายตรงข้ามในการปฏิบัติการอาจจะเกิดหรือไม่เกิดขึ้นก็ได้ อย่างไรก็ตาม นี้ มิได้เป็นแบบแผนที่ใช้ว่าจะหลีกเลี่ยงไม่ได้ และมันอาจจะเกิดขึ้นในทางกลับกันได้ ในทุก ๆ กรณีของการบังคับโดยไร้ความรุนแรง ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงได้เปลี่ยนแปลงสถานการณ์ ทางสังคมและการเมืองไปอย่างมาก จนกระทั่งฝ่ายตรงข้ามไม่สามารถใช้กำลังของตนกระทำการ ผื่นความมุ่งมั่นประดานาของกลุ่มไร้ความรุนแรงได้อีกต่อไป

ดังนั้น ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงจึงทำให้ “การบังคับโดยการไม่เข้าร่วม” มี โอกาสเกิดขึ้นได้^{๑๐} การบังคับนี้เริ่มขึ้นเมื่อนักปฏิบัติการบรรลุทั้งทางตรงและทางอ้อมใน การยับยั้งที่มาแห่งอำนาจ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับฝ่ายตรงข้ามอย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่ได้กล เดียงกันในบทที่ ๑ แล้วว่า ที่มาแห่งอำนาจที่สำคัญมี ๖ ประการ คือ ๑) อำนาจหน้าที่ ๒) ทรัพยากรมนุษย์ ๓) ทักษะและความรู้ ๔) องค์ประกอบที่สมมติได้ ๕) ทรัพยากร ทางวัสดุ และ ๖) การลงทันท์

ที่มาแห่งอำนาจของฝ่ายตรงข้ามเหล่านี้ มักจะมีแนวโน้มที่ประนีประนอม เมื่อถูกควบ คุมทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยกลุ่มไร้ความรุนแรงที่ใช้การต่อสู้ทางคุณภาพที่เฝ้าขยาย การเปลี่ยนแปลงในการได้มาซึ่งที่มาแห่งอำนาจนั้น จะเป็นทัวร์บันกระดับอำนาจทางการเมืองของ ระบบปักครอง

ที่มาแห่งอำนาจเหล่านี้จะถูกบันทอนคุณภาพในลักษณะที่แตกต่างกันออกไป ไม่

เพียงเจ้าชีการที่ใช้ในการณ์เดพะจะแตกต่างกันเท่านั้น ความแตกต่างยังอยู่ตรงที่ใครเป็นผู้ตัด
รอนที่มาแห่งอำนาจเหล่านั้น ทั้งยังมีความแตกต่างในด้านลักษณะทิศทางของการเพิกถอน
ความร่วมมือ ซึ่งมีตั้งแต่การปฏิเสธและแข็งข้อโดยเบ็ดเตล็ด การยุติความสันบสนุนอย่างใหม่
แต่ยังคงให้ความสันบสนุนรูปแบบเดิม ไปจนถึงการทำให้คำสั่งไม่มีผลในทางปฏิบัติ

ยุทธศาสตร์ ยุทธวิธี และวิธีการที่ใช้นั้นเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งที่กำหนดว่า
ที่มาแห่งอำนาจประเภทใดที่จะถูกกระบวนการเรื่อง และเป็นตัวกำหนดระดับการลดทอนหรือ
ความเสียหาย

๔ การเคลื่อนย้ายที่มาแห่งอำนาจ

ปฏิบัติการรักษาความรุนแรง อาจจะลดทอนการได้มาซึ่งที่มาแห่งอำนาจทางการเมือง
แต่ละชนิด โดยวิธีการดังต่อไปนี้

(๑) อำนาจหน้าที่ การท้าทายโดยรักษาความรุนแรงท่อฝ่ายตรงข้าม แสดงให้เรา
เห็นอย่างชัดเจนว่า อำนาจหน้าที่ของเขากำลังถูกลดลงไปแล้ว มากน้อยเพียงใด การต่อสู้
อาจจะช่วย แยกสายประชานทำนวนมากขึ้น ซึ่งเคยสันบสนุนฝ่ายตรงข้ามมาก่อนออกไป
ปราบภารณ์ดังกล่าวอาจจะเกิดขึ้นได้โดยการที่นักปฏิบัติการมุ่งความสนใจไปที่คุณลักษณะ ซึ่ง
ไม่เป็นที่ต้องการของระบบ และของนโยบายของฝ่ายตรงข้าม และยังคงเกิดขึ้นได้จากการที่
ฝ่ายตรงข้ามปราบปรามอาสาสมัครผู้รักความรุนแรง

หลายครั้งจะมีการเคลื่อนย้ายถ่ายเทความจงรักภักดีที่ต่อฝ่ายตรงข้าม ไปสู่เชิงทาง
อำนาจ ซึ่งความจงรักภักดีนี้ อาจรวมถึงระบบศีลธรรมหรือศาสนา หลักทางสังคมหรือทาง
การเมือง แนวความคิดทางเมือง ขบวนการทางการเมืองหรือพรรครทางการเมือง ในกรณีที่
ถึงที่สุด คู่แข่งทางอำนาจอาจจะเป็นรัฐบาลช้อนที่เป็นคู่ปรับกัน บัญชาดุษฎีที่ยุ่งยากนั้น
เกิดขึ้นเมื่อรัฐบาลช้อนเบิดตัวออกมานะที่รัฐบาลเก่ายังคงดำรงอยู่ หากรัฐบาลใหม่ได้รับ
การสนับสนุนอย่างเข้มแข็งเท่าทิ้ง อาจจะเป็นการรุกมาที่ยังความพินาศแก่ระบบเก่า

(๒) ทรัพยากรมณฑ์ ปฏิบัติการรักษาความรุนแรงที่เกิดขึ้นอย่างกว้างขวาง อาจจะ
ลดทอนและตัดขาดทรัพยากรมณฑ์ที่จำเป็นต่ออำนาจทางการเมืองของฝ่ายตรงข้าม โดยการ
ยุติการยินยอมเชื้อพัฟและการร่วมมือของมวลชนซึ่งเป็นผู้ที่ทำให้ระบบดำรงอยู่และดำเนินต่อไป

ได้ การเพิ่มจำนวนอย่างมากมายทวีคุณของผู้ที่อ่อนร้ายกรังท์ไม่ยอมให้ความร่วมมือ ไม่ยินยอม เชือพึง และเข็งข้อนนี้จะสร้างบัญชาดคนอย่างรุนแรงต่อฝ่ายตรงข้าม นอกจากนั้น การท่อสู่อาจจะนำไปสู่การเพิกถอนการยอมรับที่ผู้สนับสนุนต่อฝ่ายตรงข้าม อันจะลดลงอย่างมากของฝ่ายตรงข้ามยิ่งขึ้น

การเพิกถอนทรัพยากรณ์ยังจะมีผลกระทบต่อทรัพยากรื่น ๆ ที่จำเป็นอีกด้วย (เช่น ทักษะความรู้และทรัพยากรวัตถุ) ดังนั้น ฝ่ายตรงข้ามจึงต้องการอำนาจมากขึ้นในยามที่สมรรถนะในการควบคุมของตนกำลังถูกลดลง ถ้าการท้านทานเข้มแข็งขึ้น ขณะที่อำนาจของฝ่ายตรงข้ามอ่อนแอลง สิ่งที่ตามมาในที่สุดก็คือ ระบบจะไร้ช่องทาง ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงในเวดวงทางการเมืองอาจสร้างผลที่เปรียบเทียบได้กับการนัดหยุดงานที่มีประสิทธิภาพในวงการอุตสาหกรรม การไม่ให้ความร่วมมือของสมาชิกอาจทำให้ระบบเป็นอันพاثได้

(๓) ทักษะและความรู้ ทักษะและความรู้ อันเป็นสิ่งจำเป็นที่ฝ่ายตรงข้ามนำมาได้นั้น นักจามได้มีมากตามสัดส่วนประชาชนที่ให้การสนับสนุนต่อระบบปกครอง กลุ่มประชาชนจำนวนจำกัดจะมีทักษะและความรู้พิเศษที่มีความสำคัญระดับหนึ่ง ในจำนวนนี้รวมถึงนักการบริหาร เจ้าหน้าที่ ช่างและที่ปรึกษา ความช่วยเหลืออย่างท่อเนื่องของบุคคลเหล่านี้ได้หนุนเนื่องฝ่ายตรงข้ามอย่างมาก จะนัดการเพิกถอนความช่วยเหลือของบุคคลเหล่านี้ ก็จะทำให้อำนาจของฝ่ายตรงข้ามอ่อนแอลงได้

นอกจากการปฏิเสธให้ความช่วยเหลืออย่างเป็นเบ็ดเตล็ด การลดลงความช่วยเหลือยังอาจจะมีความสำคัญด้วยเช่นกัน ความชัดเจนภายในระบบเอง ซึ่งอาจเกิดขึ้น หรือถูกตอกย้ำโดยปฏิบัติการไร้ความรุนแรง ก็ยังทำให้อำนาจของฝ่ายตรงข้ามอ่อนแอลง โดยการบดกันหนทางที่จะนำทักษะและความรู้มาใช้

(๔) องค์ประกอบที่สมสมบูรณ์ได้ นิสัยการยินยอมเชือพึง และการผูกพันกับผู้ทรงอำนาจหน้าที่อาจจะถูกยกความได้ โดยปฏิบัติการไร้ความรุนแรงอย่างกว้างขวาง

การทำลายนิสัยยอมเชือพึงโดยไม่คงค่าดามนั้น ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าทำให้มีการรื้อเปลี่ยนมากขึ้น แต่ทำให้ประชาชนสามารถที่จะเลือกอย่างมีสติยั่งคิกว่า จะยินยอมเชือพึงหรือไม่ โดยพร้อมที่จะไตรตรองนโยบายของระบบปกครองก่อนที่จะให้ความสนับสนุน

ปฏิบัติการ ไร้ความรุนแรงอาจสะท้อนให้เห็นถึงพัฒนาการของโลกทัศน์ที่ท้าทายของเก่า ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันเป็นทางการ ในกรณีอื่น ๆ ปฏิบัติการไร้ความรุนแรง อาจจะสร้างสถานการณ์ซึ่งเป็นเหตุให้คนอื่น ๆ ตั้งคำถามกับกฎหมายที่สถาปนาขึ้น เหตุการณ์ต่าง ๆ อาจจะชี้ถึงความผิดพลาดของกฎหมายที่เคยมั่นว่าถูกต้อง

๕) ทรัพยากรทางวัตถุ ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงอาจกำหนดควบคุมหนทางที่ฝ่ายตรงข้ามจะได้มามีช่องทรัพยากรทางวัตถุ โดยการควบคุมระบบเศรษฐกิจการค้าคม การสื่อสาร ทรัพยกรการเงิน วัตถุดูบและอื่น ๆ

บริการของปฏิบัติการไร้ความรุนแรงจำนวนนั้น เป็นการนัดหยุดงานหรือการคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจ ประวัติศาสตร์ของขบวนการกรรมการแสดงให้เห็นถึงพลังอันสำคัญ ที่การไม่ให้ความร่วมมือทางเศรษฐกิจในรูปแบบต่าง ๆ อาจก่อให้เกิดขึ้นได้ การคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจ และการไม่จ่ายภาษีอาล汰thonผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่เกิดจากการครอบครองทำทางการเมืองของฝ่ายตรงข้ามได้ การคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศและการหยุดซื้อขาย ขนส่งสินค้าอาจมีส่วนช่วยนักปฏิบัติการไร้ความรุนแรงได้

๖) การลงทัณฑ์ ความสามารถของฝ่ายตรงข้ามในการใช้ทัณฑ์ปราบปราม บางทีก็อาจถูกลดทอนได้โดยปฏิบัติการไร้ความรุนแรง ประมาณอยู่ในครอบครองของเข้า อาจได้รับผลกระทบจากการปฏิเสธของต่างประเทศที่จะขายอาวุธนั้น หรือโดยการนัดหยุดงานในโรงงานอุตสาหกรรมทหาร และระบบการขนส่ง ในบางกรณีจำนวนของกลไกการปราบปราม เช่น ตำรวจและทหาร อาจลดลงได้ เพราะบุคคลเหล่านี้มีความโน้มเอียงที่จะละทิ้งหน้าที่โดยสมัยใจ

ตำรวจและทหารอาจจะปฏิบัติตามคำสั่งอย่างไร้ประสิทธิภาพ หรืออาจจะปฏิเสธโดยสันเชิง เช่น การกบฏ การกบฏนักกิจกรรมเกิดขึ้นในขณะมีการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงมาก กว่าในเวลาที่ตำรวจหรือทหารเผชิญหน้ากับอันตรายจากฝ่ายต่อต้านที่ใช้ความรุนแรง หรือจากกำลังทหารฝ่ายศัตรู ในการต่อต้านนักปฏิบัติการไร้ความรุนแรงนั้น ตำรวจและทหารอาจจะเผชิญกับทางสองแพร่งในทางศีลธรรมและการจิตใจ ซึ่งมีผลมาจากการปราบปรามอย่างรุนแรงโดยไม่ได้รับการตอบโต้จากกลุ่มต่อต้านซึ่งมีเจตนาเรมณ์อยู่มุ่งมั่น ผลที่เกิดขึ้นก็คือ เจ้าหน้าที่

เหล่านี้อาจเสียกำลังวัย และเริ่มที่จะตั้งคำถามที่ความยุติธรรมของคำสั่งและนโยบายทางการเมืองที่พากษาทำลังสนองตอบอยู่ และอาจจะนำไปสู่การไม่ยอมทำตามคำสั่ง และบางทีทำให้เกิดการกบฏขึ้น ถึงแม้ว่าการกบฏนั้นมักจะเกิดขึ้นในสถานการณ์พิเศษก็ตาม การกบฏหรือปฏิบัติการที่ไร้ประสิทธิภาพโดยเจตนา อาจเกิดขึ้นเมื่อทหารหรือตำรวจมีทัศนะเปลี่ยนแปลงไปในขณะที่เหล่าผู้นำของฝ่ายตรงข้ามยังคงไม่เปลี่ยนแปลง

การเปลี่ยนทัศนะของทหารและตำรวจในวงกว้าง อาจก่อให้เกิดการบังคับโดยไร้ความรุนแรงที่ฝ่ายตรงข้ามได้ การกบฏของทหารและตำรวจหรือการละเลยที่คำสั่ง จะเปลี่ยนแปลงความสมัพนันร์ทางอำนาจอย่างถอนหายใจ นั้นจะลดทอนสมรรถนะของฝ่ายตรงข้าม ในการปฏิเสธข้อเรียกร้องของกลุ่มไร้ความรุนแรง หรือสมรรถนะในการดำเนินการรักษาโดยบาย หรือระบบที่ถูกต่อต้านนั้น

องค์ประกอบที่สามารถก่อให้เกิดการบังคับ โดยไร้ความรุนแรงมีหลายอย่าง ด้วยกัน ประเภทของที่มาแห่งอำนาจที่ถูกกระบวนการและระดับการลดทอนจะแตกต่างกันไป องค์ประกอบ ต่อไปนี้ บางทัวหรือทั้งหมดจะมีอิทธิพลในการกำหนดผลลัพธ์ ดังนั้นอย่ากับวิธีการที่ใช้ในการบังคับโดยไร้ความรุนแรง (การกบฏ การเข้าข้อของมวลชน หรืออัมพาตทางเศรษฐกิจ และการเมือง)

๑) จำนวนของนักปฏิบัติการไร้ความรุนแรง (จำนวนของนักปฏิบัติการเข้าข้อ และสัดส่วนที่ประชากรทั่วไป)

๒) ระดับการพึงพอใจของฝ่ายตรงข้ามที่มีต่อนักปฏิบัติการไร้ความรุนแรง เพื่อการได้มาซึ่งที่มาแห่งอำนาจของฝ่ายตรงข้าม

๓) ทักษะของนักปฏิบัติการไร้ความรุนแรงในการประยุกต์วิธีการรวมทั้งการเลือกยุทธศาสตร์ยุทธวิธีและรูปแบบ และความสามารถในการปฏิบัติสืบเหล่านี้

๔) ความยาวนานของช่วงเวลาที่การเข้าข้อ และการไม่ให้ความร่วมมือสามารถดำเนินการได้

๕) ระดับของความเห็นอกเห็นใจและการสนับสนุนของฝ่ายที่สามที่มีต่อนักปฏิบัติการไร้ความรุนแรง

๖) วิธีการต่าง ๆ ในการควบคุม ที่ฝ่ายตรงข้ามสามารถเลือกใช้ได้ และที่ใช้โดยฝ่ายตรงข้ามเพื่อบังคับให้ได้มาซึ่งการร่วมมือดังเดิม และเพื่อนำมาซึ่งความยินยอมและปฏิกริยาของนักปฏิบัติการ ไร้ความรุนแรงท่อวิธีการเหล่านี้

๗) ระดับความร่วมมือและการปฏิเสธของบุคคลในฝ่ายตรงข้ามเอง ตลอดจนผู้บริหาร ผู้ช่วยและกลไกต่าง ๆ ที่มีต่อฝ่ายตรงข้าม และวิธีการที่บุคคลเหล่านี้ใช้ในการสนับสนุนนักปฏิบัติการ ไร้ความรุนแรง

๘) การคาดคะเนของฝ่ายตรงข้าม เกี่ยวกับแนวโน้มที่เป็นไปได้ของขบวนการปฏิบัติการ ไร้ความรุนแรง

จุดจบของการต่อสู้

การพ่ายแพ้ในความหมายของการเมืองเฉพาะหน้านั้นอาจจะเกิดขึ้นได้บ่อย ๆ ในปฏิบัติการ ไร้ความรุนแรง อย่างที่เป็นมาในส่วนใหญ่ตามแบบหรือความรุนแรงทางการเมืองชนิดอื่น ๆ ถ้ากลุ่มเรียกร้องมีสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ในระดับที่ไม่พอเพียง ได้แก่ความเข้มแข็งภายใน ความมุ่งมั่น ความสามารถในการปฏิบัติ และการยืนหยัดเพื่อให้ปฏิบัติการ ไร้ความรุนแรง สามารถต่อต้านฝ่ายตรงข้าม ได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว การกล่าวว่า “คำขวัญเกี่ยวกับปฏิบัติการ ไร้ความรุนแรงก็ช่วยพอกเข้าไม่ได้ จะไม่มีสิ่งใดมาทดแทนความเข้มแข็งที่แท้จริงในปฏิบัติการ ไร้ความรุนแรง” ได้ ถ้ากลุ่มเรียกร้องไม่มีความเข้มแข็งเพียงพอที่จะรับมือกับฝ่ายตรงข้าม พอกเข้าก็ไม่สามารถหวังได้ในชัยชนะ จนกว่าจะได้พัฒนาความเข้มแข็งภายในขึ้น

เมื่อถึงจุดท้ายของการต่อสู้รณรงค์ในบางครั้ง (อย่างเช่นการต่อสู้ทางการทหาร) เป็นการยกที่จะกล่าวอย่างชัดเจนว่า “สำเร็จ” หรือ “ล้มเหลว” เพราะทั้งสองอย่างอาจจะปรากฏอยู่ด้วยกัน ผลลัพธ์อาจจะ “ยืนย่าว” หรืออาจจะเกิดขึ้นชั่วคราว บางครั้งก็ได้วับชัยชนะข้อเรียกร้องเพียงบางส่วน บ่อยครั้งเราจะต้องมองการต่อสู้แต่ละคราว ๆ ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของการรณรงค์ตอนนี้ของเบนชุด และมีผลต่อการต่อสู้ครั้งถัด ๆ ไป โดยพิจารณาจากผลของการต่อสู้นั้นที่ต้องกลุ่มเรียกร้อง ฝ่ายตรงข้าม และฝ่ายที่สาม

ในกรณีนี้ ก็อาจจะประสบชัยชนะค่อนข้างสมบูรณ์ ดังนั้นการต่อสู้อาจจบ

หรืออาจจะไม่ได้จบลงด้วยการเจรจาหรือการตกลงแบบเป็นทางการ
เพียงแต่เจ้าการให้มีหรือยอมรับการเปลี่ยนแปลง ในกรณีที่ถึงที่สุด ระบบของฝ่ายตรงข้าม
อาจจะพังทลายหรือแตกสลายอย่างสันเชิง

ในระยะยาว ผลลัพธ์ที่สำคัญที่สุดคูณเมื่อนั้นจะเป็นผลของการต่อสู้ ที่กระบวนการ
การขาดบัญชาที่เผชิญอยู่ให้หมดไป ต่อทัศนคติของกลุ่มต่าง ๆ ที่มีต่อกันและกัน และต่อการ
กระจายอำนาจระหว่างและภายในกลุ่มที่เข้าร่วมในการต่อสู้ทั้งหมดนี้ การต่อสู้โดยไร้ความรุน
แรงมีความสำคัญอย่างยิ่ง

บทที่ ๖

การเสริมสร้างอำนาจประชาชน

สั่งจำเป็นสำหรับมนุษย์และการกระจายอำนาจ

ประชาชนส่วนมากในสังคมของเรา^{*} มักจะไม่มีส่วนร่วมเท่าที่ควรในการตัดสินใจและการกระทำ ที่จะมีผลกำหนดชีวิตและสถาบันต่าง ๆ ของตนเอง ตลอดจนการตัดสินใจและการกระทำที่จะกำหนดทิศทางของสังคมโดยส่วนรวม นี่เป็นดัชนีที่สำคัญที่ชี้ว่า เรายังไม่ลงมือปฏิบัติตามอุดมคติประชาธิปไตยซึ่งเป็นมาตรฐานของเรารอย่างจริงจังเพียงพอ “เรา”... ยังได้แก่สมาชิกส่วนใหญ่ในสังคมของเรา กล่าวว่าเราเชื่อในคุณค่าของความเป็นมนุษย์ อิสรภาพ ความยุติธรรม ศันติภาพ ความสมบูรณ์พูนสุขทางเศรษฐกิจ และหลักการต่าง ๆ ที่เกี่ยวเนื่อง ถ้าเช่นนั้น เรายอมมีหน้าที่จะต้องพยายามปฏิบัติตามหลักการเหล่านี้ให้ได้ในโลกที่เราอาศัยอยู่ในปัจจุบัน ทั้งยังมีหน้าที่กระทำเท่าที่จะทำได้ เพื่อสร้างสังคมที่ใกล้เคียงอุดมคติ กล่าวสำหรับชนรุ่นต่อไป บางที่ความพยายามที่จะปฏิบัติตามอุดมคติของเรานั้น อาจหมายถึง การปกปั้นรากฐานส่วนที่ดีที่สุดของสังคมปัจจุบันของเรา ซึ่งทำให้หลักการเหล่านี้เกิดผลในทางปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม เท่านั้นยังไม่เป็นการเพียงพอ เมื่อมีความสำเร็จบางอย่างเกิดขึ้น แต่สังคมของเราที่ยังมีอุปสรรคที่จำเป็นต้องแก้ไขให้ถูกต้อง ในกรณีนี้การปฏิบัติตามอุดมคติ หมายถึงการพยายามก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงบนพื้นฐาน

* “สังคมของเรา” ในที่นี่หมายความว่าสังคมเมือง แต่ข้อความนี้ยังใช้ได้กับสังคมทั่วโลกอีกด้วย และอาจรวมไปถึงระบบการเมืองสมัยใหม่ขนาดใหญ่อีกด้วย

พิจารณาสิ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์

สังคมของเรามิ่งสามารถที่จะจัดทำสิ่งจำเป็นพื้นฐานสำหรับมนุษย์ได้ โดยที่สิ่งจำเป็นคงกล่าว ผู้คนก็เข้าใจอย่างคับแคบมาก ทั้งนี้ของเรอันคับแคบอย่างยิ่งในสิ่งจำเป็นนั้น เป็นสาเหตุหลักของความล้มเหลวในการสร้างสังคมที่ดีกว่าในอดีต

เป็นความจริงที่ว่า หากปราศจากอาหาร เสื้อผ้า ที่อยู่อาศัยและเชื้อเพลิงสำหรับความอบอุ่นและการหุงต้ม และปราศจากการเพื่อสร้างและให้ได้มาซึ่งสิ่งเหล่านี้ ชีวิตจะไม่สามารถดำเนินอยู่ได้ แต่เป็นเรื่องน่า恐怖หากใจที่ว่าสิ่งจำเป็นเหล่านี้มิได้ถูกมองมือประชาชนทุก ๆ คน และอำนาจในการควบคุมสิ่งเหล่านี้ก็ได้อยู่ในมือของผู้ที่จำเป็นต้องใช้มัน ความจริงข้อนี้การทำให้เรา恐怖หากใจได้มากกว่าความหิวโหยและความยากไร้ใน “ เพราะว่า หากอำนาจควบคุมอยู่ในมือของประชาชนแล้ว พวกราชสมารถจัดทำสิ่งจำเป็นมาตอบสนองความต้องการทางกายภาพได้ ”

อย่างไรก็ตาม สิ่งจำเป็นทางกายภาพมิได้มายถึงเพียงสิ่งจำเป็นพื้นฐานของมนุษย์เท่านั้น และการได้มาซึ่งสิ่งเหล่านี้เพียงอย่างเดียว ก็ยังไม่สามารถสร้างสังคมอุดมคติได้ เพราะสิ่งจำเป็นเหล่านั้นก็สามารถจัดทำให้ได้อย่างเพียงพอในครุ ฉะนั้นนอกจากสิ่งจำเป็นชนิดพื้นฐานทางกายภาพแล้ว มนุษย์ยังต้องการสิ่งจำเป็นทางชีววิทยา ทางจิตวิทยา ทางสังคม และแม้กระทั่งทาง “ การเมือง ” ขอให้พิจารณาประณีตสักครู่ เรื่องนี้อาจเป็นเรื่องพื้น ๆ มาก จนไม่จำเป็นต้องมีการวิเคราะห์โครงสร้าง กระนั้นก็ตาม หากปราศจากความเข้าใจที่กว้าง เพียงพอตั้งที่กล่าวมาแล้ว ใน การพยายามสร้างสังคมที่สนใจความต้องการของมนุษย์อย่างเพียง พอนั้น เรายังแนวโน้มที่จะทำสิ่งผิดพลาดที่เคยเกิดขึ้นในอดีตซ้ำแล้วซ้ำเล่า เป็นความผิดพลาดที่เนื่องมาจากความสนใจแต่จะจัดทำอาหาร ที่อยู่อาศัย หรืองาน เป็นต้น โดยละเอียดสิ่งจำเป็นอื่น ๆ ที่สามารถจับต้องได้น้อยกว่า ”

ในฐานะมนุษย์ เราต้องการที่จะรักและถูกรัก เราต้องการการแบ่งปัน ความอ่อนโยน และต้องการที่จะเป็นที่ต้องการของคนอื่น ๆ เราต้องการที่จะสืบตระกูล และเลี้ยงตระกูลแทนของเรา เราต้องการที่จะเรียนรู้วิถีทางของสังคมของเราและสังคมอื่น ๆ และต้องการเรียนรู้และมีส่วนในมรดกแห่งอดีตของเรา เราต้องการที่จะเรียนรู้ว่าเราคือใคร ต้องการที่จะเพิ่มพูนการเคารพตัวเราเอง และช่วยชี้กับความสามารถและคุณค่าของเรา เราต้องการความ

รื่นเริง การผ่อนคลาย การสร้างสรรค์ โอกาสที่จะเติบโตและเปลี่ยนแปลง เราต้องการสนองความอยากรู้อยากเห็นของเราระในการแสดงให้ความรู้ ความเข้าใจที่ยั่งคงและความจริงใหม่ ๆ เราต้องการที่จะพัฒนาจิตใจของเรา พัฒนาความสามารถทางสติปัญญา และความสามารถที่จะคิดและหาเหตุผล ความสามารถที่จะสมัพน์กับคนอื่น ๆ สิ่งมีชีวิตอื่น ๆ ตลอดโลกและภาระลังเราเป็นส่วนหนึ่ง ทั้งหมดนี้ต้องการการพัฒนา เราต้องการเข้าร่วมผูกพันกับผู้อื่น ต้องการเข้ากลุ่ม และต้องการมีเกียรติภูมิของกลุ่ม เราต้องการการปกป้องจากอันตรายและการบุกรุกต่าง ๆ และจากการข่มขู่ความชีวิตของเรา กลุ่มของเราต้องการการอยู่รอดจากการข่มขู่ความทางกายภาพ และทางวัฒนธรรม

เป็นเรื่องสำคัญยิ่ง ทั้งในฐานะบุคคลและในฐานะกลุ่ม เราต้องการสมรรถนะทางอำนาจเพื่อกำหนดชะตาชีวิตของเราเอง เราต้องการอำนาจที่จะควบคุมชีวิตของเรา ที่ต้านทานพลังที่จะครอบงำเรา ทำอันตรายเรา หรือทำลายเรา เราต้องการสมรรถนะที่จะกำหนดชีวิตและอนาคตของเรา แม้ในขณะเดียวกับพลังของฝ่ายตรงข้าม ส่วนใหญ่แล้ว วิธีการรักษาภัยวายที่ถูกเสนอขึ้นมาเพื่อรักษาอาการบวมไข้ของสังคมของเรา นักจะให้ความสนใจอย่างมากต่อความต้องการของมนุษย์ อันมีขอบเขตที่กว้างขวางดังกล่าว โดยเฉพาะความต้องการอำนาจที่แท้จริง

หากเราไม่สามารถสนองความต้องการนานาประการ ที่นอกเหนือจากความจำเป็นทางกายภาพของเราแล้ว เราจะขาดคุณภาพและสมรรถนะของมนุษย์ ดังนั้นความพยายามเพื่อสนองตอบความต้องการของมนุษย์ให้เหมาะสมยังไงนั้น จึงจำเป็นที่จะต้องมุ่งไปที่การตอบสนองความต้องการทั้งหมด มิเพียงแค่ความต้องการทางกายภาพเท่านั้น ความพยายามเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งจำเป็นทางกายภาพนั้น จะต้องไม่มีผลในทางลบต่อการจัดหาสิ่งจำเป็นอื่น ๆ ที่สามารถจัดให้ได้อยกว่า หรือต่อความต้องการอำนาจเพื่อควบคุมชีวิตของเราเอง ในทางตรงนี้ความพยายามเพื่อสนองความต้องการของมนุษย์นั้นควรเป็นไปเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งจำเป็นอย่างครบครัน นั่นจะก่อให้เกิดผลที่มีคุณภาพแตกต่างจากความพยายามที่มีเป้าหมายแคบจำกัด การสนองตอบความต้องการของมนุษย์ในขอบเขตที่กว้างขวางเหมาะสมนี้ ยังจะช่วยเราแก้ไขระบบเผด็จการ การล้างผ่าพันธุ์ สงเคราะห์ และระบบก่อช่องสังคมซึ่งได้กล่าวไปแล้วด้วย

บัญชีของเรื่องและการรวมอำนาจ

บัญชีสำคัญทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองทั้งหมดนี้ ล้วนเกี่ยวข้องกับบัญชีการกระจายอำนาจ * อย่างมิชอบ ไม่มากก็น้อย กล่าวอีกนัยหนึ่ง อำนาจที่แท้จริงนั้นรวมศูนย์อยู่ในมือของประชาชนและสถาบันเพียงบางส่วนเท่านั้น และที่รายศ์คืออยู่ในมือของกลไกรัฐ ดังนั้นเมื่อเปรียบเทียบกับรัฐแล้ว กลุ่มนี้น่าจะใหญ่กว่าประชาชนทั้งๆ ไป มักจะอ่อนแอกล้าว โอบอุ้มความเจตจำนงของกลุ่มที่ยึดกุมอำนาจ

สมรรถนะทางอำนาจของกลุ่มนี้ ๆ ในสังคม ในช่วงเวลาหนึ่ง ๆ นั้น มิได้หมายความว่าเป็นสิ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้ หรือเปลี่ยนแปลงไม่ได้ มันเป็นผลของ ๑) ระดับความสามารถของกลุ่มต่าง ๆ ในกระบวนการที่มาแห่งอำนาจเพื่อนำมาใช้ประโยชน์ นั่นคือ ศักยภาพทางอำนาจ ๒) ความสัมพันธ์ระหว่างอำนาจที่แท้จริงระดับต่าง ๆ ซึ่งกลุ่มต่าง ๆ ครอบครองอยู่ในเวลานั้น และ ๓) ระดับความยึดหยุ่นของโครงสร้างทางสังคม เศรษฐกิจและการเมืองในการสนับสนุนความต้องการของประชาชนทุกส่วน การกระจายอำนาจที่ดำรงอยู่นั้นเป็นสิ่งที่เป็นจริงมาก ๆ แต่ก็ไม่ได้เป็นสิ่งที่คงทันในทุกสภาพการณ์ ที่จริงบางครั้งมันสามารถเปลี่ยนแปลงอย่างชวบหาย การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจะเกิดขึ้นเมื่อมีอำนาจแห่งอำนาจซึ่งอยู่ในอำนาจของกลุ่มนี้ สองส่วนเพิ่มพูนขึ้นมากหมายความว่าแต่ก่อน ดังนั้นอำนาจที่แท้จริงของกลุ่มดังกล่าว จะเพิ่มมากขึ้นและมาถึงจุดซึ่งง่ายที่จะแปรเปลี่ยนสภาพทางอำนาจนั้นให้มีผลในทางปฏิบัติ การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในการกระจายอำนาจยังสามารถเกิดขึ้น เมื่อมีอำนาจแห่งอำนาจซึ่งอยู่ในความครอบครองของกลุ่มอำนาจที่สถาปนาตั้งมั่นนั้นอ่อนแลงหรืออ่อนตัวไป ทำให้อำนาจที่แท้จริงลดลงอย่างชวบหาย ทราบได้ที่ที่มาแห่งอำนาจของกลุ่มที่อ่อนแลงกว่า ไม่สัมมติเพิ่มพูนขึ้น หรือที่มาแห่งอำนาจของกลุ่มที่สถาปนาตั้งมั่นไม่ลดลงไปแล้ว ทราบดังกลุ่มที่อยู่ใต้อำนาจและกลุ่มที่ถูกกดซี่ย่องหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะยังคงอยู่ในตำแหน่งเดิม แม้จะมีการเปลี่ยนแปลงอื่น ๆ เกิดขึ้นในสังคม (การเปลี่ยนแปลงอื่น ๆ เหล่านี้อาจาระบบที่การบริหารความทุกข์ยากบางอย่าง การจัดหาบริการใหม่ ๆ และการแต่งตั้งบุคคลหรือกลุ่มใหม่ในตำแหน่งของผู้ปกครอง)

* “อำนาจ” ในที่นี้หมายถึงสมรรถนะของประชาชนในการกระทำการที่อยู่เบื้องหลังทุกอย่าง แม้เมื่อประสบภัยการกดข่ม อิทธิพล คือ การผนวกกันของอิทธิพลและแรงกดดันต่าง ๆ ทั้งหมดที่เข้ามาร่วมกันนำไปใช้ผลักดัน นั่นรวมถึงการลงทุนที่และสมรรถนะในการทำงานร่วมกัน ตลอดจนอิทธิพลอื่น ๆ เช่นอำนาจหน้าที่

ไม่ว่าที่ใดก็ตาม เมื่อเรามองดูสถานการณ์ซึ่งกลุ่มไดกัมหนึ่งหนึ่งเป็น “บัญชา” เราจะประสบหรือแลเห็นการกระจายอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกัน กลุ่มเหล่านี้อาจรวมถึงชนชั้นทางเศรษฐกิจที่ถูกเอาเปรียบ ศาสนาชนกลุ่มน้อยที่ถูกข่มขู่ ประชาชนในประเทศที่ถูกโขมีหรือยึดครอง เหยื่อของการพยาภยลั่นผ่าพันธุ์ ประชาชนที่ถูกปราบปรามภายใต้มาตรการในประเทศ ประเทศภายใต้จักรวรรดิอาณานิคม กลุ่มนชาติและเชื้อชาติที่ถูกเหยียดหยามและกลุ่มนคนอื่นๆ อีกมากมาย ในทุกๆ กรณีบัญชาอย่างคงคำรงอยู่ ก็ เพราะกลุ่มไดกัมหนึ่งมีอำนาจที่จะยัดเยียดเจตนาของตนให้กลุ่มที่อ่อนแอกำราดตาม ดังที่กฤษฎาลัล ศรีธรณี (Krishnalal Shridharani) เผยแพร่ไว้ว่า “ทราชนนั้นมีอำนาจก่อความเจ็บปวดก็ต่อเมื่อเราขาดความเข้มแข็งที่จะต่อต้าน”。 การกระจายอำนาจที่มีขอบเขตเดียวทางให้บัญชาเหล่านี้เกิดขึ้น

ดังนั้น ถ้าเราใส่ใจ มิเพียงการแก้ไขบัญชาเฉพาะเรื่องเท่านั้น แต่ยังใส่ใจกับการป้องกันไม่ให้เรื่องที่ร้ายแรงกว่าเกิดขึ้นตามมาแล้ว จำจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงการกระจายอำนาจขั้นพื้นฐาน

สังคมของเรานี้ดูเหมือนจะมุ่งไปสู่การรวมอำนาจทั้งในรัฐและในสถาบันไดสถาบันนี้ มากยิ่งขึ้น และมุ่งไปสู่การเพิ่มอำนาจให้แก่บางกลุ่ม ซึ่งเดิมมีอำนาจน้อย เป็นเรื่องที่ชัดเจนว่าแนวโน้มดังกล่าวขึ้นแล้วกัน ตัวอย่างเช่นในเมืองนี้ คุณงานสามารถก่อการนัดหยุดงาน และค่ำบ้าตร ชาวอเมริกันเชื้อสายอาฟริกันสามารถเดินขบวนและใช้สิทธิในการออกเสียงเลือกตั้ง และบรรดาผู้หญิงก็เริ่มที่จะผลักดันการกดขี่ที่ทางกฎหมายห้ามเชืออกไป ท้าทายแบบแผนเดิมและสร้างแบบแผนทางสังคมใหม่ขึ้นมา การปฏิบัติเช่นนั้นมีผลทำให้กลุ่มเหล่านี้และกลุ่มอื่นๆ ในบ้านนี้มีอำนาจมากขึ้นกว่าที่เคยมีมาเมื่อ ๒-๓ ศตวรรษก่อน อย่างไรก็ตามในอีกเมื่อหนึ่ง แรงผลักดันการเปลี่ยนแปลงเป็นอันมากในสังคมของเรา จะอยู่ในทิศทางตรงกันข้าม โดยเฉพาะในเรื่องทางเศรษฐกิจและการเมือง แนวโน้มทั้งหมดพุ่งไปที่สถาบันที่ใหญ่กว่า รวมศูนย์มากกว่า และการควบคุมโดยชนชั้นปกครองที่เข้มแข็งกว่า ยิ่งไปกว่านั้น ในระดับโลก ศตวรรษนี้เป็นยุคของการเติบโตของเผด็จการ ซึ่งมักมีรูปแบบที่ร้ายแรงมากยิ่งขึ้น ความรุนแรงได้ขยายตัวและแทรกซึมไปทั่วทั้งสังคม ความล้มเหลวในการสร้างสังคมที่เพียบพร้อมไปด้วยความสมบูรณ์พูนสุขทางเศรษฐกิจและอิสรภาพทางการเมือง สมรรถนะที่เพิ่มขึ้นในการลั่นผ่าพันธุ์ การไม่เคารพชีวิตและศักดิ์ศรีของมนุษย์ ความพยาภยที่จะควบคุมจิตใจ

มนุษย์ และการเพิ่มทวีองอาชญากรรมทางการทหารและสมรรถนะในการทำลายล้าง ประชาชน ส่วนใหญ่รู้สึกไว้ซึ่งอำนาจที่จะต่อต้านพัฒนาการเหล่านี้

การเยี่ยวยารักษาผ่านมายังไม่เพียงพอ

เป็นเวลานานนับศตวรรษแล้วที่ประชาชนเริ่มทราบหนักมากยิ่งขึ้นถึงภาระหน้าที่ของตน ที่จะแก้ไขข้อบกพร่องของสังคมในการตอบสนองความต้องการของมนุษย์ และมนุษย์ ก็ได้สนับสนุนและกระทำการเปลี่ยนแปลงต่างๆ มากมายเพื่อชุดมุ่งหมายดังกล่าว ปอยครั้งการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ มักจะเป็นมาตรการเร่งด่วนเพื่อให้ได้มาซึ่งอาหารในระหว่างเวลาอุดຍາก ที่พักอาศัยภายในห้องน้ำทั่วทุกแห่งเบ็ดเตล็ด และเสื้อผ้าเพื่อปักบูรณาการหน้าที่ มาตรการเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญอยู่ และจะต้องได้รับการประเมินในเชิงสมรรถนะในการบรรเทาความต้องการเร่งด่วน แต่โครงการซึ่งมุ่งที่จะสนับสนุนความต้องการของมนุษย์ในระยะยาวนั้น ต้องการการประเมินผลสม่ำเสมอโดยมีมาตรฐานที่รัดกุมยิ่งกว่า

เมื่อพิจารณาตามนี้ หลายโครงการทั้งในอดีตและปัจจุบันได้รับการพิสูจน์ว่ายังไม่เหมาะสมเพียงพอ ประการแรก โครงการและนโยบายที่มีอยู่ปัจจุบันนี้มักเพิกเฉยความต้องการทางจิตวิทยา ทางสังคมและทาง “การเมือง” ประการที่ ๒ โครงการหรือนโยบายที่นี่อาจ จะไม่สามารถบรรลุคประสงค์ที่มุ่งหวังไว้ ด้วยเหตุผลหลายประการ ประการที่ ๓ โครงการอาจจะทำได้แค่บรรเทาสิ่งซึ่งเป็นผลของปัญหาเพียงชั่วคราวและเฉพาะจุด ในขณะที่ตัวปัญหาเองยังไม่ได้รับการแก้ไข หลายท่อหลายครั้งความสนใจถูกหันเหลือกไปแทนที่จะมุ่งมาที่ การเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐาน ประการที่ ๔ แม้โครงการที่วางแผนมาอย่างดีก็อาจถูกนำ ไปใช้อย่างไม่มีประสิทธิภาพ เนื่องแท้ของโครงการอาจถูกละเลยเนื่องจากมีบุจจัยอื่นได้รับการพิจารณามากกว่า เช่น กลุ่มผลประโยชน์ที่มีอำนาจ หรือวัตถุประสงค์ทางการเมืองที่ขัดแย้งกัน

ในบางกรณี แนวทางปัจจุบันในการตอบสนองความต้องการของมนุษย์มีข้อบกพร่องขั้นพื้นฐานโดยที่เดียว บางที่ข้อบกพร่องที่สำคัญที่สุดก็คือ โครงการและนโยบายเกือบทั้งหมดไม่อาจเสริมสร้างอำนาจให้แก่ประชาชน เพื่อที่พวกเขายจะได้มีอำนาจในการควบคุมชีวิตและสังคมของตนเอง ตามความจริงแล้ว ไม่ว่า “การเยี่ยวยารักษา” ที่มีอยู่จะก่อให้เกิดผลกระทบใดตาม ส่วนใหญ่แล้วผลตั้งกล่าวจะนำไปสู่การทอนอำนาจของประชาชนในระยะยาว

๔ บัญหาการพงพงค์ไทย

ผู้คนจำนวนมากที่ต้องการเกี้ยวบัญชาของมนุษย์ และต้องการสนองตอบความต้องการของมนุษย์ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น นักจิตวิทยาสมมติฐานที่ว่า แนวปฏิบัตินี้พื้นฐานก็คือการสนับสนุนให้กลไรกระดับสูงของรัฐบาลมีบทบาทแทรกแซง ซึ่งอาจจะมีรูปแบบนานาประการ เช่น คำสั่งในการบริหาร กฎหมายใหม่ การเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญ นโยบายที่บ่าวิหาร และสนับสนุนการเงินโดยรัฐบาล กรรมสิทธิ์โดยรัฐ หรือวิธีการอื่น ๆ จุดมุ่งหมายร่วมก็คือ เพื่อให้มีการปฏิบัติเกี้ยวบัญชากลุ่มนี้ โดยทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อประชาชน วิธีการนี้แตกต่าง อย่างมากกับวิธีการที่กระตุนอย่างเข้มข้น เพื่อให้ประชาชนจัดการเกี้ยวบัญชาของพวกเขารองโดยตรงและด้วยตัวของตัวเอง

ปฏิบัติการนานาชนิดของรัฐมีประสิทธิภาพแตกต่างกัน ออกไปในการจัดการกับบัญชาหรือความต้องการเฉพาะ แม้เมื่อโครงการของรัฐบาลจะประสบความสำเร็จอย่างน่าพอใจในการสนองตอบความต้องการเฉพาะที่เร่งด่วน เช่น ความทิวทาย ที่อยู่อาศัย ฯลฯ มันเป็นผลของการอำนวยของรัฐหรือสถาบันที่รับผิดชอบ ในขณะที่ประชาชนผู้ซึ่งมีส่วนได้ส่วนเสีย กับบัญหานั้นยังคงอยู่ในฐานะผู้รับอำนาจเช่นที่เคยเป็นมา อย่างที่สุดประชาชนก็เป็นเพียงผู้ได้รับประโยชน์จากการตัดสินใจและการกระทำการของผู้อื่น พวกเขามิได้มีส่วนในการกำหนดชีวิต และสังคมของชาติด้วยตัวของเขารอง ต้นเหตุแห่งการกระหายอำนาจที่มีชัยังคงไม่ได้รับการแก้ไข แต่บันดาลให้หนักหน่วงยิ่งขึ้น ผลที่เกิดขึ้นอาจจะก่อให้เกิดบัญชาใหม่ที่รุนแรงยิ่งขึ้น กว่าเดิม

ในทางตรงกันข้าม การเปลี่ยนแปลงที่เป็นผลมาจากการพยายามของประชาชน เองนั้น มีส่วนอย่างสำคัญในการเสริมสร้างการเคารพตนของ สมรรถนะในการทำงานร่วมกัน เพื่อให้ได้มาซึ่งจำเป็นสำหรับพวกเขารอง และความสามารถในการปกป้องพวกเขารอง กล่าวโดยสรุป ก็คือความสามารถที่จะใช้อำนาจที่ได้รับ ในการควบคุมชีวิตและสังคมของเขารอง การเปลี่ยนแปลงการถือครองอำนาจดูเหมือนจะช่วยให้ประชาชนได้จัดการกับบัญชาอีก ในการอนุรักษ์ และการเปลี่ยนแปลงการถือครองอำนาจที่พวกเขาก่อขึ้นนั้นจะไม่ถูกแยกลับกันไป นอก เสียจากพวกเขารองเลือกที่จะทำเช่นนั้น

ในทางตรงกันข้าม การพงพงค์กลุ่มอื่น ๆ และกลไรกระดับสูงของรัฐบาล ระบุ

การบริหาร กกฎหมาย การคัดสินใจของศาล เป็นทัน เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างที่ต้องการนั้นจะก่อผลเสียหายอย่างมาก เพราะสิ่งที่ได้มามากจะกลับคืนไปโดยง่ายและอย่างรวดเร็ว ในอนาคตเมื่อสถานการณ์ของประเทศเปลี่ยนแปลงไป บัญหาใหม่ ๆ เกิดขึ้นมา หรือกองกำลังใหม่มีอำนาจควบคุมกกฎหมาย ศาล หรือการบริหาร นโยบายต่าง ๆ อาจพลิกกลับในลักษณะเดียวกัน บทบาทของรัฐในการเป็นผู้ตอบสนองและผู้ชี้แจงกันอาจเปลี่ยนแปลงไป มันอาจจะกลายเป็นปฏิบัติที่กับผู้ซึ่งเคยได้รับประโยชน์จากนโยบายที่เพิ่งถูกเพิกถอนไป

การขยายตัวของอำนาจรัฐ

อาจจะไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่บัญหาเหลือจากการ การล้างผ่าพันธุ์ สมรรม ระบบการกดขีทางสังคม และบัญหาประชาชนไร่องาน ได้เติบใหญ่ขึ้นมาก ในช่วงเวลาเดียวกันกับที่สถาบันทางการเมือง ทางเศรษฐกิจ และสถาบันทางสังคมหลายท่อหล่ายสถาบันซึ่งมีขนาดใหญ่โตขึ้น ได้ก่ออยู่ให้การควบคุมของชนชั้นนำมากยิ่งขึ้น และรวมอำนาจมากยิ่งขึ้น ด้วย การรวมอำนาจในสถาบันเหล่านี้อย่างรัฐบาล กิจกรรมกิจกรรมอย่างสุดชั้ว และก่อผลเสียหายอย่างกว้างขวางตามมา แนวโน้มการรวมอำนาจจะเห็นชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในสถาบันของรัฐ ทั้งนี้พื้นฐานที่สำคัญของการเมืองในศตวรรษที่ ๒๐ นี้ ควรจะเปิดเผยให้เห็นว่าการรวมอำนาจ และการเพิ่มข่ายการควบคุมของรัฐนั้นเอง เป็นปัจจัยสำคัญที่เพิ่มพูน สมรรถนะ ในการสร้างบัญหา ซึ่งได้ก่อความเสียหายแก่สังคมและประชาชนจำนวนมาก ในกรุงมหานคร เมืองใหม่ และการคิดค้นมาตรการที่สามารถนำมาปฏิบัติได้จริง เพื่อจะจัดการกับบัญหาที่ร้ายแรงที่สุดนั้น เราจำต้องหันกลับมาพิจารณาและทำการประเมินใหม่ ถึงการขยายตัวของรัฐ เพื่อตอบสนองความต้องการต่าง ๆ ที่ขอบธรรมของประชาชนและสังคม

การขยายตัวของรัฐกำลังดำเนินไปอย่างต่อเนื่องในเกือบทุกส่วนของโลก โดยที่แนวโน้มที่ต้านมีอย่างมาก แน่นอนว่ารัฐนี้ได้เป็นเช่นเดียวกับสังคมโดยรวม รัฐเป็นสถาบันเฉพาะสถาบันหนึ่ง เป็นโครงสร้างเฉพาะของรัฐบาล ซึ่งรวมเอาระบบบริหารสำหรับทำหน้าที่บริหารโครงการและดำเนินตามมาตรการของรัฐ ตลอดจนระบบตำรวจและราชทัณฑ์สำหรับทำหน้าที่ลงโทษบุคคลที่ต้องก้านสังคม และบุคคลที่ไม่เห็นด้วยกับรัฐ และระบบทหารสำหรับทำหน้าที่กุศลและต่อสู้กับรัฐต่างชาติและการลุกฮือภายในประเทศ ระบบเหล่านี้จะถูกรวมเข้าเป็นส่วนหนึ่งของระบบควบคุมทางการเมือง และอยู่ภายใต้คำสั่งของบุคคลหรือกลุ่มนบุคคลซึ่ง

ครอบครองทำแหน่ง “ผู้ปกครอง” ในทำแหน่งสูงสุดของรัฐ

การขยายตัวของรัฐและสถาบันอื่น ๆ ทั้งในด้านขนาดการควบคุมของชนชั้นนำ และการรวมอำนาจนั้น มีรูปแบบหลากหลาย และเป็นผลของอิทธิพลที่แตกต่างกัน บ่อยครั้ง มักเกิดขึ้นเพื่อตอบสนองความจำเป็นที่เร่งด่วน หรือเป็นผลจากการท��หันถึงความอ่อนแอ และความบกพร่องของสถาบันในอดีตที่รวมอำนาจอย่างกว่า บางครั้งการที่ศูนย์กลางของสถาบัน ใหญ่เมื่อก่อนมาเกิดขึ้นใหม่ได้เป็นเรื่องที่ง่าย หากเป็นผลจากการตอบการสนองเปลี่ยนแปลงด้านอื่น

ขนาด ตลอดจนเทคโนโลยีและความรุนแรงของสังคมสมัยใหม่ ผนวกกับความต้องการระบบหารที่มีประสิทธิภาพ ได้ทำให้การรวมศูนย์ทางการเมืองขยายตัวอย่างมาก ความต้องการการสังการที่มีประสิทธิภาพ การควบคุมทรัพยากร การขนส่ง กำลังคน และความลับทางการทหาร เหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งขององค์ประกอบอันสำคัญที่ก่อให้เกิดการขยายตัวดังกล่าว ในสหรัฐฯ เป็นที่ประจักษ์ว่าสังคมการเมืองมีส่วนทำให้เกิดการรวมศูนย์ทางการเมืองซึ่งท่องไม่เพิ่มทวีมากขึ้น เนื่องจากสังคมโลกครั้งที่ ๑ และครั้งที่ ๒ องค์ประกอบหลัก อีก ๒ ประการที่ทำให้เกิดการรวมศูนย์ทางการเมืองโดยทั่วไป และมีผลต่อการเจริญเติบโตของสถาบันที่รวมอำนาจก็คือ เทคโนโลยีขนาดใหญ่ ซึ่งถูกเลือกขึ้นมาสำหรับการพัฒนาแทนเทคโนโลยีขนาดเล็ก และชนิดของพลังงานซึ่งถูกเลือกขึ้นมาเพื่อใช้แทนพลังงานชนิดอื่นซึ่งไม่มีการรวมศูนย์ องค์ประกอบทั้งสองนี้ได้ทำให้สถาบันทางเศรษฐกิจขนาดใหญ่ซึ่งรวมอำนาจ ขยายตัวอย่างมหาศาล โดยอยู่ในการควบคุมของชนชั้นนำในบริษัทระดับประเทศ และบรรทัดข้ามชาติ ตลอดจนผู้นำระบบราชการผู้นำพรรคการเมืองและเจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยทั่วไปเนื่องจากการรวมอำนาจและอำนาจจัดกระบวนการรวมอำนาจเหล่านี้จะเกิดขึ้นโดยไม่มีโครงสร้าง เนื่องจากองค์ประกอบเหล่านี้ ตัวองค์ประกอบเองและบางที่ก่อรวมถึงกระบวนการรวมอำนาจเหล่านี้จะเกิดขึ้นโดยไม่มีโครงสร้าง หรือบางที่ก่อมองว่าเป็นสิ่งที่จำเป็น ดังนั้นผลที่เกิดขึ้นตามมาหากคือการรวมอำนาจและอำนาจรัฐได้ขยายตัวเติบใหญ่ขึ้นโดยมีการต่อต้านเพียงเล็กน้อย

การขยายตัวอย่างมากของอำนาจรัฐ และการอ่อนตัวของอำนาจที่แท้จริงของประชาชน ยังเป็นผลมาจากการที่ไร้เกียรติและความพยายามโดยเจตนาของผู้ปกครอง ที่จะสถาปนาหรือดำเนินการครอบงำของตนเอ้าไว้ ยิ่งกว่านั้นบ่อยครั้งที่รัฐมักจะผนึกกำลังกับ

สถาบันนี้ ๆ เพื่อควบคุมสังคม การขยายตัวของรัฐดังกล่าว หากเป็นที่สังเกตเห็น ประชาชนมักจะมองว่าเป็นการคุกคาม และเมื่อประชาชนสามารถที่จะต่อต้านการขยายตัวของการควบคุมของรัฐและกลไกในการควบคุมและปราบปรามแล้ว การเติบใหญ่ของอำนาจของรัฐก็อาจกระตุ้นให้เกิดการตัดค้านในนามของอิสรภาพและความยุติธรรม

อำนาจของรัฐเพื่อการเปลี่ยนแปลงสังคม

ในการทรงกันข้ามกับสถานการณ์ที่เพิ่งกล่าวถึงนี้ บ่อยครั้งที่การขยายตัวของรัฐมักจะเกิดขึ้น โดยเป็นผลมาจากการแรงจูงใจที่มีเกียรติและมั่นคงยั่งยืน ประชาชนจำนวนมากที่ต้องการเปลี่ยนแปลงสังคมมักมีทัศนะว่า รัฐอันเป็นสถาบันประจำบุคคลระบบราชการและมีสมรรถนะที่ชอบด้วยกฎหมายในการก่อความรุนแรงทางการเมืองนั้น จะมีประโยชน์ต่อพวกรเข้าอย่างยิ่ง หากเพียงแต่พวกรเขารู้ความสามารถควบคุมรัฐนั้น และใช้มันเพื่อจุดมุ่งหมายของพวกรเขาก็ได้เท่านั้น ดังนั้นรัฐจึงถูกใช้เพื่อสนองตอบความต้องการทางกายภาพต่าง ๆ ของมนุษย์ให้พอเพียงยิ่งขึ้น และบ่อยครั้งที่ถูกใช้เพื่อควบคุมสถาบันทางเศรษฐกิจขนาดใหญ่ หรือเพื่อควบคุมการกัดซี่ที่สำคัญก่อสังคมกลุ่มหนึ่งกระทำต่ออีกกลุ่มหนึ่ง เมื่อนักปฏิรูปและนักปฏิวัติพยายามควบคุมกลุ่มเศรษฐกิจ ชนชั้นต่าง ๆ หรือสถาบันต่าง ๆ อันทรงพลังนั้น พวกรเขามักจะกระทำการต่อต้านรัฐเพื่อใช้บังคับกลุ่มเหล่านั้น หรือโดยโคนกรรมสิทธิ์ที่แท้จริงในทางเศรษฐกิจให้เกร็ง

เมื่อการควบคุมของรัฐและทัวร์รัฐเองเพื่อขยายมากขึ้น ด้วยจุดมุ่งหมายเพื่อมั่นคงยั่งยืน โดยกระบวนการประชาริปป์ไทยหรือแม้แต่โดยระบบเผด็จการ การต่อต้านอย่างรุนแรงอาจจะไม่เกิดขึ้น การเพื่อขยายนั้nmักจะมุ่งหมายหรือมองว่ามีจุดมุ่งหมายเพื่อปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน มีนัยคุณที่ปรารถนาจะเป็น (หรือถูกมองว่าเป็น) ผู้สนับสนุนความยุติธรรมในอีกที่ หรือเป็นปฏิบัติษกับโครงการทางสังคมและเศรษฐกิจของระบบใหม่ ดังนั้น การเพื่อขยายจะถูกต่อต้านอย่างมาก ยกเว้นจากผู้ที่สูญเสียผลประโยชน์ แลจากบุคคลที่ต่อต้าน “รัฐบาลที่ใหญ่โต” มากกว่าที่จะต่อต้านความอยุติธรรมและความยากไร้ในอีกที่ อย่างไรก็ตาม นั้นเป็นเพียงส่วนน้อยนิดของภาพทั้งหมด

บางครั้ง ผู้สนับสนุนการเปลี่ยนแปลงสังคมโดยรัฐ มีความเชื่อมั่นกับกระบวนการประชาริปป์ไทยแบบเสรีนิยม นักปฏิรูปเหล่านั้นให้การยอมรับประชาริปป์ไทยแบบเสรีนิยม

ตลอดงานกระบวนการข้อบังคับ และสิทธิส่วนบุคคลของระบบดังกล่าว ประชาชนเหล่านี้มีส่วนที่ต้องรับผิดชอบในสิ่งที่ได้รับ ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นสิ่งไปด้วยกันได้ มากเป็นเรื่องธรรมชาติในสังคมเมริกาและในสังคมอื่น ๆ ที่จะมีส่วนที่ต้องรับผิดชอบในสิ่งที่ได้รับ ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงนั้น แต่เราต้องหาทางให้รู้บาลระดับสูงแบบรับภาระหรือเข้าแทรกแซงบัญชีหานั้น เพราะรัฐบาลมีกลไกควบคุม เครื่องมือทางกฎหมายทรัพยากรการเงิน และระบบทำรายการเพื่อเป้าหมายที่ดี

ส่วนผู้สนับสนุนการเปลี่ยนแปลงที่สุดขั้วนั้น จะใช้วิธีการรัฐประหารหรือสิ่งกรรมกองโจรเพื่อยึดรัฐ เมื่อพากษาความคุ้มครองให้ บุคคลเหล่านี้แยกที่จะมีความยับยั้งชั่งใจในการใช้สมรรถนะของรัฐ หรือการพัฒนาการประเทศไปไทย หรือการพัฒนาการของบุคคลซึ่งไม่เห็นด้วยกับตน ในทางตรงกันข้าม โดยที่ไม่มีกระบวนการหรือข้อจำกัดใด จะได้รับการยอมรับให้เข้ามายังการเด็กแซงภารกิจของพากษา อันได้แก่การเปลี่ยนแปลงสังคมอย่างเบ็ดเสร็จโดยการใช้อำนาจรัฐอย่างเต็มที่

ผลที่ตามมาของแนวทางที่ส่อง้มีความแตกต่างกันอย่างมาก หากได้มีเพียงเล็กน้อยไม่อย่างไรก็ตาม ทั้งสองแนวทางได้ทำให้อำนาจรัฐขยายตัวขึ้น ไม่มีแนวทางใดเลยที่เสริมสร้างอำนาจให้แก่ประชาชน องค์ประกอบบุคคลที่ทำให้ทั้งสองแนวทางขาดความสมบูรณ์ก็คือการไม่ให้ความสำคัญเท่าที่ควรแก่ความต้องการของมนุษย์ทั้งหมดที่ให้กล่าวมาข้างต้น มิใช่แต่จำเพาะความต้องการทางกายภาพ เช่นอาหาร ที่อยู่อาศัย เสื้อผ้า และการปักบ่องจากวัสดุภายนอกเท่านั้น มองในแง่การตอบสนองความต้องการทางกายภาพของมนุษย์แล้ว บางครั้ง (แต่ไม่บ่อยนัก) บริการและการเปลี่ยนแปลงที่ได้มาโดยการแทรกแซงของรัฐนั้น ได้ปรับปรุงขึ้นอย่างมาก ทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ เมื่อเปรียบเทียบกับการจัดการก่อนหน้านั้น สิ่งนี้ไม่อาจมองข้ามได้ และเราไม่ควรพอยิกับความยากงาน ความอยุติธรรม และความไม่เพียงพอในการจัดหารือที่จำเป็นสำหรับประชาชน แต่ประเด็นก็คือ ถึงแม้ว่าแผนการจัดการกับบัญชีหานั้นๆ โดยปฏิบัติการของรัฐ จะประสบผลสำเร็จในการแก้ไขบรรเทาปราภูมิการณ์ภายนอกของบัญชีหานี้อย่างแล้ว บางสิ่งบางอย่างที่รายเร่งด่วนอาจจะเกิดขึ้นโดยไม่ได้ตั้งใจ นั่นคือ มีการกระทำการไปกว่าที่กำหนดของประชาชนและของสถาบันเอกสารในสังคมเคลื่อนย้ายไปสู่กลไกรัฐ ดังนั้นประชาชนผู้ซึ่งอยู่ในสภาพอยู่แล้ว จะ

อ่อนแemen กว่าที่เคยเป็นมา และสถาบันเอกชนซึ่งเคยสามารถจำกัดอำนาจของผู้ปกครอง จะอ่อนแอลง โดยไม่มีการเสริมคติอ่านใจอื่น ๆ เป็นการทัดแทنแต่อย่างใด

ยุทธศาสตร์การพึงพิรู้ (แทนที่จะใช้วิธีการและสถาบันอื่น) เพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างที่ต้องการ ไม่เพียงแต่จะได้เสริมสร้างอำนาจให้แก่ ประชาชนผู้ซึ่งอ่อนแemen อยู่แล้ว ยุทธศาสตร์เช่นนี้ยังมีส่วนสำคัญในการเพิ่มท่วิการควบคุมที่แท้จริงในรัฐบาลยิ่งขึ้น ดังที่ได้กล่าวแล้ว สิ่งนี้อาจจะอื้ออำนวยอย่างมากต่อพัฒนาการของเด็ก การไม่มีปฏิบัติการของรัฐอันใดที่จะมีส่วนเสริมสร้างประชาธิปไตยแม้กระหึ่งภายในสถาบันทางเศรษฐกิจ ในขณะที่การควบคุมของชนชั้นนำ และการปราศจากการมีส่วนร่วมของคนงานและผู้บริโภค นั้นเป็นคุณลักษณะของบรรษัทใหญ่ ๆ มาเป็นเวลาหลายศตวรรษ และเพิ่มท่วมมากขึ้นในบรรษัทข้ามชาติ ปรากฏการณ์เหล่านี้ยังไม่ได้รับการแก้ไขโดยการแทรกแซงของรัฐ กฎระเบียบข้อบังคับของรัฐ และกรรมสิทธิ์ในสถาบันทางเศรษฐกิจ มิได้ลดขนาดการควบคุมหรือการควบคุมของชนชั้นนำภายใต้สถาบันดังกล่าว ตรงกันข้ามการแทรกแซงของรัฐกลับทำให้ลักษณะทั่งสามประการนี้เพิ่มมากขึ้นภายใต้การเฉพาะอย่าง และในระบบเศรษฐกิจโดยรวม วิธีแก้ไขที่นำมาใช้ตอบสนองความต้องการทางเศรษฐกิจและสังคมที่แท้จริง ทำให้มีการเสริมสร้างอำนาจและเพิ่มการควบคุม โดยที่ในการจัดการค้านอื่น ๆ นั้น การควบคุมยังคงอยู่ทั่วไปจากเหล่าคนงาน ผู้บริโภคและผู้นำภูมิชนทางค้าน ประชาชนเหล่านี้มีส่วนร่วมน้อยลงทุกที่ในสถาบันดังกล่าว แต่กลับกลายสภาพมาเป็น “คนงาน” “เจ้าหน้าที่” “ผู้บริโภค” และ “ลูกค้า” ที่อยู่ในอาณาเขตของผู้ที่ควบคุมสถาบันดังกล่าวอย่างขึ้น ทุกที่ และบุคคลเหล่านี้เหล่าที่ “รู้” ว่าอะไรควรอะไรไม่ควร

ในการเมือง การขยายตัวของการควบคุม และการควบคุมของชนชั้นนำ มีความเกี่ยวโยงอย่างกว้างขวางกับการลดลงทางค้านของเขตคุณภาพ และประสิทธิภาพของการมีส่วนร่วมของประชาชน และการควบคุมสถาบันทางการเมืองและนโยบายสาธารณะ การลดลงดังกล่าวอาจเกิดขึ้นจริงหรือเป็นเพียงภาพที่เหลือนึกได้ สิ่งนี้มักจะเกิดขึ้นควบคู่ไปกับการปรับเปลี่ยนการกระทำการหรือสิ่งที่เป็นของท้องถิ่น และการยกเลิกสถาบันและการบริการระดับเล็กโดยสิ้นเชิง เช่น โรงเรียน การขนส่งทางรถไฟ บริการสุขอนามัย และที่ทำการไปรษณีย์ เป็นต้น ขยายกว้าง การที่รัฐมีอำนาจควบคุมเศรษฐกิจมากขึ้นมีผลอย่างมากต่อการขยายขนาด

ของรัฐ การขยายฐานดัชนีสถาบัน การเพิ่มทวีการควบคุมของชนชั้นนำ การควบคุมฯ การตัดสินใจ การเดิมพันของระบบราชการ การเพิ่มอาณาเขตที่อยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐ หรืออยู่ในความสนใจของรัฐ และการพึงพอใจอย่างสันเรี่ยงสันแรงของประชาชนที่เพิ่มมากขึ้น อย่างไรก็ตามทฤษฎีและคำขวัญเกี่ยวกับการควบคุมอย่างประชาธิปไตยก็ยังได้รับการเชิดชูเห็นดี เห็นงามกันอยู่

อันตรายสำหรับอิสรภาพทางการเมือง

ยุทธศาสตร์เข่นนั้นเป็นอันตรายต่ออิสรภาพทางการเมือง เท่าๆ กับเป็นอันตราย ต่อความสามารถที่จะตอบสนองอย่างเพียงพอต่อความต้องการนานาประการของมนุษย์ ที่อยู่นอกเหนือความต้องการทางกายภาพชนพื้นฐานสำหรับชีวิต ด้วยยุทธศาสตร์ดังกล่าวคลังอำนาจ นับวันจะอยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐที่ควบคุมฯ หรือไม่ก็ถูกทำลายอย่างสันเชิง ผลที่ตามมาโดยตรงก็คือ ส่วนที่เหลือของสังคมจะเริ่มอ่อนแอดเมื่อเปรียบเทียบกับกลไกรัฐ กระบวนการส่านสารถดำเนินอย่างต่อเนื่องและเป็นวัฏจักร ในขณะที่สถาบันอิสรภาพของสังคมและกลไกของรัฐบาลในระดับล่างยังคงอ่อนแอดลง การควบคุมฯ ที่แท้จริงในมือของรัฐส่วนกลางจะเพิ่มขึ้น สิ่งที่ตามมาคือสมรรถนะของรัฐในการก่อความรุนแรงทางการเมืองที่ได้รับการเสริมสร้างจนเป็นสถาบัน (Institutionalized political violence) และระบบราชการมักจะขยายตัวเข่นกัน ผลกระทบความเข้มแข็งสัมพันธ์และความเข้มแข็งสัมบูรณ์ของประชาชนจะลดลง ประชาชนเริ่มไว้อันตรายมากยิ่งขึ้น และตกอยู่ในการบงการและควบคุมของผู้ซึ่งบังคับบัญชากลไกรัฐ ถ้าปราศจากอิทธิพลอย่างใหม่ที่จะผลิกระบวนการแก้กลับแล้ว การกระจายอำนาจยังมีขอบเขตจำกัดที่ไปอย่างทับทิม อันอาจของรัฐจะเติบใหญ่ ในขณะที่สมรรถนะของประชาชนในการลงมือกระทำการเพื่อปกป้องทั่วองค์กลับน้อยลงทุกที่

เมื่อปราภูมิการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้น ไม่ว่าใครก็ตามที่สามารถควบคุมกลไกรัฐได้มักจะประสบความยุ่งยากน้อยมากในการควบคุมสังคมเพื่อจุดมุ่งหมายของตน สิ่งนี้จะเกิดขึ้นแม้เมื่อจุดมุ่งหมายเหล่านั้นมีความแตกต่างอย่างมากกับจุดมุ่งหมายของนักปฏิรูป หรือนักปฏิวัติ สังคมก่อนหน้านั้น ผู้ซึ่งเคยใช้รัฐที่ควบคุมฯ เพื่อสนองความต้องการของมนุษย์อย่างเพียงพอ ยิ่งกว่าแต่เพื่อสร้างสังคมที่ดีกว่ามาแล้ว กลไกรัฐซึ่งมีความเข้มแข็งเพียงพอที่จะปลดปล่อยพวกเราให้เป็นอิสระนั้นยังเข้มแข็งเพียงพอที่จะกักขังเราไว้เยี่ยงทาสอีกด้วย

เมื่อใดที่คลังอำนาจต่างๆ ในสังคมอยู่ในหัวลงหรือถูกทำลายไป เมื่อใดที่ระบบราชการถูกสถาปนาขึ้นและขยายตัว ประชาชนถูกทำให้ต้องพึงพิงรัฐในเรื่องสิ่งจำเป็นทางวัตถุ เมื่อใดที่ระบบทำการตรวจสอบอำนาจและเพรช้าย ระบบทหารเดินใหญ่จ่านเป็นสถาบันที่แยกก้าวจากส่วนอื่น ๆ ของสังคม และสามารถเป็นปฏิบัติการที่ประชานในประเทศของตน เมื่อนักกล้าไร้รากพร้อมใจเป็นเครื่องมือทรงประสิทธิภาพของทรราช ทรงๆ รัฐอาจถูกใช้เพื่อจุดประสงค์ต่างๆ อย่างไรความปรานี ผิดจากเบื้องหมายเดิม และอาจจะถูกนำไปใช้เพื่อกดขี่ประชาชนแทนที่จะรับใช้ตามที่กล่าวอ้าง กลไกทางการเมืองนั้นอาจจะถูกผู้ใดดัดแปลงในประเทศเย่งซิงไปจากผู้ปกครองที่ได้รับการเลือกโดยวิถีทางประชาริบไทย รัฐในมือของคนผิดก็สามารถก่อให้เกิดอันตรายอย่างใหญ่หลวงได้ เพราะสามารถสร้างทรราช ก่อสังคมสถาปนาหรือปักธงการศึกษาในสังคม การควบคุมความคิดของประชาชน และกระทำการลั่นไผพันธุ์ กลไกเช่นนี้เองก่อให้เกิดบรรษัทยุคใหม่ แบร์ทรอป์ เดอ ชูเวอแนล นักปรัชญาการเมืองชาวฝรั่งเศส มองประเด็นนี้อย่างเบียดบายกว่าพวกเรามีส่วนใหญ่นัก

หากยิ่ลเดอร์ทรงบัดลังก์สืบต่อจากมาเรีย เทเรซา (Maria Theresa) แล้ว มีคริสต์ที่คิดว่าเป็นเรื่องเป็นปีได้เท่าจะสามารถหล่ออาชญากรรมที่หันสมัยขึ้นมาให้มากมายเข่นนี้ ไม่เป็นที่แจ่มชัดออกหรือว่า เขายังคงพยายามหาสาเหตุในสภาพที่พร้อมจะใช้การตีเค้า ยังรักตัวไปในแนวมากเท่าไร เรย์แลเห็นนัญหาที่โลกตะวันตกเผชิญได้ชัดขึ้นเท่านั้น๒

แน่นอนว่ามีทางเป็นไปได้ที่พัฒนาการ เช่นนั้นอาจจะไม่เกิดขึ้น รัฐอาจจะเปลี่ยนแปลงไปเพื่อจุดมุ่งหมายในทางเด็จการ รัฐธรรมนูญ ข้อจำกัดทางกฎหมาย และประเพณีต่างๆ อาจจะได้รับการเคารพ อาจไม่มีวิกฤตการณ์ที่จะเอื้ออำนวยให้เกิดอศวินม้าขาวในทางการเมือง ผู้นำกระหายอำนาจ หรือพระที่จะกอบกู้โลกสู่คพระศรีอาริย์ องค์ประกอบชั้นนำองกนการเปลี่ยนไปเป็นทรราชนั้นสำคัญมาก และจะต้องไม่ถูกเพิกเฉยหรือถูกประเมินค่าต่ำอย่างไรก็ตามองค์ประกอบเหล่านี้จะต้องไม่ทำให้เราตายใจและเลยบัญหาดังกล่าว

วิธีดำเนินการและควบคุมรัฐนั้นมีมากมาย กระบวนการทางรัฐธรรมนูญแบบเสรีนิยม อาจจะมีข้อกำหนดด้อนชัดเจน ที่เบ็ดโอกาสให้ประชานมีส่วนร่วมในการเลือกสรรบุคคลที่จะทำการตัดสินใจและให้การชี้นำในนามของรัฐ รัฐธรรมนูญและกฎหมายดังกล่าวอาจยังกำหนดขอบเขตจำกัดรัฐให้รุกเข้าไปในกิจกรรมหรือชีวิตของบ้านๆ สถาบุคคลหรือของสังคม และประกันเสรีภาพส่วนบุคคลจากการแทรกแซงของรัฐ แต่ระบบอื่นที่อยู่ในการควบคุมของ

กลไกรัฐไม่เพียงแต่อ้าจะไม่มีกระบวนการ ซึ่งจำกัดและการรับประทานเข่นนั้น ระบบเหล่านั้นยังอาจปฏิเสธข้อจำกัดทั้งหมดเพื่อที่จะสนองวัตถุประสงค์ของผู้ปกครองอย่างเต็มที่ เหล่านี้อาจรวมถึงการขยายอำนาจและส่วนที่เป็นประโยชน์ของระบบ ปรับปรุงโครงสร้างของสถาบันของสังคม ถอนราชโองกุลที่ไม่เป็นที่ต้องการ ขับไล่ศัตรูทางชาติ หรือแม้แต่สร้างธรรมชาติของมนุษย์ขึ้นใหม่ ความแตกต่างระหว่างระบบซึ่งจำกัดการควบคุมที่เป็นจริงของรัฐ และระบบซึ่งปฏิเสธข้อจำกัดเหล่านั้น เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง

การขยายตัวของอำนาจของรัฐและการเพิ่มการควบคุมอำนาจของโลกนั้น ได้ปรากฏขึ้นมากมาย แม้แต่ในสหรัฐฯ สิ่งนี้เป็นความจริงทั้งๆ ที่ระบบทางการเมืองเริ่มแรกนักคิดค้นขึ้นมาเพื่อให้มีการกระจายอำนาจ พร้อมกับที่มีกลไกรัฐอันอ่อนแอมาก ระบบการเมืองในอเมริกาเคยเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนมากของระบบสหพันธรัฐ* หลายระดับซึ่ง โดยมีรัฐบาลกลางที่อ่อนแอมาก โครงสร้างเข่นนี้เพื่อทำให้มีความเป็นประชาธิปไตยมากที่สุด และเพื่อหลีกเลี่ยงอันตรายของทรราช ซึ่งเชื่อว่าเป็นธรรมชาติของรัฐบาลที่รับอำนาจเต็มที่ ซึ่งมีสมรรถนะในการปราบปรามประชาชนด้วยความรุนแรง

แม้ว่าอันตรายอันนี้ของจากความอ่อนแอมของสังคมและความเข้มแข็งของรัฐ จะไม่เกิดขึ้น อย่างน้อยที่สุด สังคมการเมืองดังกล่าว ก็มิได้เป็นประชาธิปไตยในทางปฏิบัติที่มีชีวิตชีวา ประชาชนยังคงเป็นผู้อยู่ในความอุปถัมภ์ของผู้บริหารอย่างสงบนิ่ง โดยปราศจากชีวิตชีวาและการมีส่วนร่วมในการดำเนินชีวิตและสังคมของตนเอง

รัฐธรรมนูญฉบับประชาธิปไตยฉบับอนุบาล

เมื่อสังคมอ่อนแอมและรัฐเข้มแข็ง กฎหมายและมาตรการทางรัฐธรรมนูญที่เป็นประชาธิปไตยแบบเสรีนิยมแตกต่างกัน ไม่เพียงพอที่จะบังคับการทำลายรัฐธรรมนูญนั้นได้ไม่อาจมีสิ่งใดที่จะรับประกันว่าการกระทำดังกล่าวจะไม่เกิดขึ้น การสร้างกระบวนการเลือกตั้ง และกระบวนการปกครองที่ยึดรวมทุกฝ่ายนั้นไม่เป็นการเพียงพอ เช่นเดียวกับการพยายามชักชวนองค์กรการเมืองทั้งหมดให้ยึดมั่นต่อหลักการและแนวปฏิบัติแบบประชาธิปไตย กฎหมายและข้อจำกัดตามรัฐธรรมนูญ ก็ไม่เพียงพอที่จะก่อขวางบุคคลซึ่งมีเจตนาที่จะละเมิดกฎหมายและล้มล้างรัฐธรรมนูญได้

* ระบบที่ความรับผิดชอบส่วนใหญ่เป็นของห้องคุน โดยที่ส่วนกลางมีอำนาจเพียงเล็กน้อย (บ.ก.)

กรณีวอเตอร์เกตของรัฐบาลนิกสันแสดงให้เห็นว่าเจ้าหน้าที่ระดับสูงของเมริการะบุคนาที่จะไม่ปฏิบัติตามกฎหมายที่มีอยู่ และอ้างสิทธิที่จะกระทำการใดๆ ดังนั้นขอเสนอของเจตนาการณ์ของตน และแม้แต่เพื่อช่วงชิงชัยในการบุกเบิกทาง ดังนั้นขอเสนอของสภาพผู้แทนราษฎรและรัฐสภาที่ให้ออกกฎหมายใหม่เพื่อห้ามปราบการกระทำการใดๆ ให้แสดงให้เห็นว่าพวกเขานั้นคือ ทำอย่างไรจึงจะบังคับการยึดอำนาจโดยบรรดาบุคคลซึ่งจะใจที่จะไม่ปฏิบัติตามกฎหมายที่เป็นพระราชบัญญัติและรัฐธรรมนูญ และมีเจตนาที่จะครอบงำการเลือกตั้ง เพื่อที่จะดำรงอยู่ในตำแหน่งต่อไป ดังนั้นบางสิ่งบางอย่างที่มากไปกว่ากฎหมายใหม่ ๆ สักฉบับ อาจเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อที่จะแก้ปัญหานี้

จะต้องทำให้เป็นไปได้ที่ครรภ์ทำการบุกเบิกพระราชบัญญัติและรัฐธรรมนูญ หรือจะต้องดำเนินการตามกฎหมายที่ก่อขึ้นเพื่อทำการยึดและรักษาอำนาจการควบคุมที่เป็นจริงเหนือกลไกรัฐ หรือใช้วิธีการตักกล่าวในการควบคุมทั้งสังคม

กลไกรัฐที่เติบใหญ่อาจมีการเปลี่ยนแปลงเพื่อประโยชน์ของพระราชวิธีทั่ว ๆ กันนี้ วิธีที่ ๑ การเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันอาจจะไม่เกิดขึ้น แต่กลไกของรัฐบาลและของสังคมอาจจะถูกอย่างไร้การควบคุมอย่างขั้มวดและอย่างสันเชิงของชนชั้นนำมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ และในทางปฏิบัติรัฐธรรมนูญจะแปรไปทีละน้อยเพื่อกลายมาเป็นระบบอำนาจนิยมยึดขึ้น วิธีที่ ๒ บุคคลที่ได้รับเลือกขึ้นมาในตำแหน่งบริหารโดยวิถีทางรัฐธรรมนูญ เช่น ประธานาธิบดีนายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรี อาจจะเพิ่มพูนและขยายขอบเขตของรัฐธรรมนูญออกไปโดยเจตนา บุคคลเหล่านี้อาจจะแก้กฎหมายหรือรัฐธรรมนูญ โดยอาจจะประกาศหรือไม่ประกาศ ภาระฉุกเฉินก็ได้ และแล้วเขายากจะดำเนินการยึดอำนาจการบริหาร ในสหราชอาณาจักร ภัยในสภาพการณ์หนึ่ง ๆ สิ่งนี้อาจเกิดขึ้นได้โดยประธานาธิบดีที่มาจากการเลือกตั้ง (ซึ่งอาจจะฉลาดและดุเดือดยิ่งกว่ารัชารด นิกสัน) ผู้ซึ่งประธานาธิบดีจะอยู่เหนือข้อห้ามตามรัฐธรรมนูญ และดำรงอยู่ในตำแหน่งโดยไม่มีโอกาสหลุดออกจากตำแหน่ง วิธีที่ ๓ พรรคการเมือง กลุ่มทหาร คำรัว หรือหน่วยข่าวกรอง หรือทั้งหมดรวมกัน ซึ่งอาจได้รับหรือไม่ได้รับการสนับสนุนจากต่างชาติ อาจกระทำการรัฐประหารปลดผู้ปกครองเดิมออก และสถาปนาคนเองขึ้นมาควบคุมกลไกรัฐ วิธีที่ ๔ การบุกรุกผู้รกรานจากต่างชาติ ที่กระทำการอย่างสมฤทธิ์ผล อาจจะ

สถาปนาตนเองหรือหุ้นเชิญของตนขึ้นเป็นประมุขของรัฐในประเทศที่ถูกยึดครอง เพื่อวัตถุประสงค์ของตนเอง

การผนวกระบบราชการ ทำروا คุก และกองกำลังทหารให้อยู่ภายใต้การบัญชาการของบุคคลกลุ่มเดียว ย่อมทำให้เป็นไปได้ที่อำนาจรัฐที่ผนวกกันดังกล่าวจะเปลี่ยนบทบาทจาก การรับใช้สมาชิกในสังคม กลายเป็นการควบคุม ปราบปราม และบางครั้งก่อสงครามกับ ประชาชนของตน ในยุคสมัยนี้รัฐมักจะเข้มแข็งกว่าสถาบันใดสถาบันหนึ่งของสังคม สังคมใด ก็ตามที่เกิดขึ้นและเนื่องจากถูกกล่าวหา บันทอนหรือโจมตีโดยเจตนา หรือแม้แต่เป็นเพราะ การขยายอำนาจการควบคุมสังคม เศรษฐกิจและกลไกรัฐบาลระดับล่างด้วยเจตนาดี ในสังคม นั้นผู้ที่ควบคุมกลไกรัฐได้มักจะมีอำนาจมากที่สุด ไม่ได้ด้วย และแล้วบุคคลเหล่านี้ก็จะใช้รัฐนั้น ไปเพื่อจุดมุ่งหมายของตนเอง ทางเลือกเดียวที่จะสามารถหักก้มให้บุคคลเหล่านี้ประสบผล สำเร็จได้ ดูเหมือนจะได้แก่เจตนารณรงค์และสมรรถนะในการทำงานกลางเมืองอย่างน่อง เลือด หรือไม่ก็ทำการต่อสู้โดยการไม่ให้ความร่วมมือของมวลชน การยึดกุมรัฐเป็นอันตราย อย่างถาวรและเห็นได้ชัด ต่อสิ่งที่อาจเรียกว่าเป็นประชาธิปไตย เสรีภาพ และอิสรภาพ สังคม ที่อ่อนแอก็เผชิญภัยกลไกรัฐที่เข้มแข็งซึ่งควบคุมโดยผู้ปกครองที่กระหายอำนาจเป็นสังคมที่ อุ้ยในอันตรายอย่างที่สุด

ความเสียหายที่เกิดขึ้นกับสังคม เนื่องจากการครอบสนองความต้องการของสังคม และแก้ไขอาการเจ็บไข้ของสังคม ด้วยวิธีการขยายกลไกรัฐนั้น อาจอยู่ในอัตราที่สูงมากที่เดียว ไม่ว่าจะเป็นคนภาพประชาธิปไตยที่ลดลง ความเปลกแยกที่เพิ่มมากขึ้น ประชาชนรู้สึกໄร์ อำนาจมากขึ้น ซ่องทางที่ซับซ้อนน่าจะขยายการครอบงำ หรือแม้กระทั่งยึดอำนาจทางการเมือง นั้น ดังนั้นผู้ที่ต้องการเปลี่ยนแปลงสังคมจึงจำเป็นต้องเปลี่ยนยุทธศาสตร์ใหม่อย่างหน้ามือเป็น หลังมือ แทนที่จะคิดพึงแต่กลไกรัฐอย่างไม่รู้ก้าบสั้น เพื่อจัดทำสิ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์ เพื่อ แก้ไขสิ่งผิดให้ถูกต้อง และเพื่อสร้างสรรค์สังคมใหม่

เสริมสร้างอำนาจเพื่อการเปลี่ยนแปลงที่ยั่งรับได้

เมื่อพิจารณาถึงโศกนาฏกรรมในทศวรรษที่ผ่านมา แล้วภัยันตรายในอนาคต เรามีความรับผิดชอบขึ้นพื้นฐานอย่างน้อย ๓ ประการ ซึ่งจำเป็นต้องปฏิบัติให้ลุล่วง ถ้าต้อง การจะครอบสนองความต้องการของมนุษย์ให้พอเพียงกว่าที่เป็นอยู่ ๑) แก้ไขสิ่งผิดให้ถูกต้อง

ยกเลิกการกดซี่และสร้างสรรค์สภาพที่ดีสำหรับชีวิตมนุษย์ ๒) เสริมสร้างอำนาจเจ้าชายในทัวเรา เองเพื่อปลดปล่อยตนเอง ๓) ชีวิตด้านในและชีวิตทางสังคม ๔) ทำให้สังคมมนุษย์ปลอดพ้นจากความรุนแรงทางการเมือง ซึ่งไม่เพียงแต่จะทำอันตรายและคร่าชีวิตประชาชนเท่านั้น แต่ยังนำมาซึ่งสมรรถนะที่ได้รับการเสริมสร้างขึ้นจนเป็นสถาบัน ซึ่งเป็นเงื่อนไขพื้นฐานของปัญหาที่ร้ายแรงที่สุดของเรา ภารกิจดังกล่าวจะบรรลุได้ต่อเมื่อเรามียำร้อยอดีตอีกต่อไป หากแสวงหาวิถีทางใหม่ เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนในปัจจุบันและของประชาชนในสังคมอนาคต

เราจำเป็นต้องเข้าใจว่าทำไม่การกระจายอำนาจอย่างมีชัยชนะมีผลทำให้เกิดผลร้ายแก่สังคม ซึ่งคุณภาพอุดมคติที่ประชาชนส่วนใหญ่ในสังคมของเราคือ เรายังจำเป็นต้องเข้าใจว่าอะไรที่เป็นสาเหตุให้เกิดการกระจายอำนาจที่มีชัยชนะ หากปราศจากความเข้าใจถึงสาเหตุที่ก่อให้เกิดผลเหล่านี้แล้ว ยากที่เราจะสามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้ ในทันของเดียว ก้าวเราต้องการมีสมรรถนะเพื่อให้การกระจายอำนาจในสังคมเป็นไปอย่างเท่าเทียมกันยิ่งขึ้นแล้ว เราจำเป็นต้องพิจารณาอย่างใกล้ชิดยิ่งขึ้นว่า องค์ประกอบใดบ้างที่เกี่ยวข้องกับการกระจายอำนาจที่แท้จริงในหมู่ประชาชนและสถาบันต่าง ๆ

การกระจายอำนาจอันไม่เท่าเทียมกันอย่างมาก อาจมีผลมาจากการประกอบต่าง ๆ องค์ประกอบ ๑ ประการซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดคือ ประเภทของกลุ่มที่ใช้อำนาจและประเภทของอำนาจที่ใช้ บางครั้งประเภทของอำนาจมีอิทธิพลอย่างมาก หรืออาจจะเป็นทัวกากหนดประเภทของกลุ่มที่ใช้อำนาจอย่างที่เรามีคาดคิด เราจะพิจารณาเรื่องนักน้อยยังละเอียดต่อไป ในบทนี้ หัวประเภทของอำนาจและประเภทของกลุ่มที่ใช้อำนาจ มีความสัมพันธ์กับประเภทของการลงทันทีขั้นสุดท้าย ซึ่งถูกใช้ในฐานะที่มาแห่งอำนาจ ดังนั้นเรื่องการลงทันทีจึงจำเป็นต้องได้รับความสนใจอย่างมาก ทุกครั้งที่มีการพิจารณาถึงวิธีบรรลุการเปลี่ยนแปลงสังคมที่ยอมรับได้ และวิธีแบ่งอุดมคติใหม่ผลในทางปฏิบัติยิ่งขึ้นในชีวิตทางสังคมและการเมือง

การลงทันทีและสังคม

บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับการเลือกสรรสมาชิกของกลุ่มผู้ปกครอง และสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลนั้น ไม่ได้เป็นกัวกานด์ชาดการกระจายอำนาจที่แท้จริงในระบบการ

เมือง และเมืองอื่นๆ ในสังคมการเมืองโดยรวม อีกทั้งจำนวนและพลังของกลั่งอำนาจในสังคมเพียงอย่างเดียว ก็มิได้เป็นกัวหนุนของการกระจายอำนาจที่แท้จริงนั้น ถึงแม้ว่าจะมีความสำคัญอยู่ด้วยก็ตาม ประเภทของการลงทันท์นั้นสุดท้ายก็สามารถช่วยได้อย่างมาก ในการกำหนดการกระจายอำนาจแท้จริงในสังคมด้วย

เป็นที่เห็นได้ชัดว่าการลงทันท์นั้นเป็นที่มาแห่งอำนาจทางการเมืองที่สำคัญ ทั้งนี้ก็ เพราะการลงทันท์ด้วยความรุนแรงทางการเมืองที่ได้รับการเสริมสร้างขึ้น จะเป็นสถาบันนั้นเป็นเงื่อนไขข้อนั้นเป็นสำคัญหรือร้ายแรงต่าง ๆ เช่นบัญชาเผด็จการ การทำสังคมไม่ล้างผ่านพันธุ์ การทำสังคม และระบบการกดซื้อทางสังคม เราต้องให้ความสนใจอย่างมากพอท่อผลกระทบที่เป็นไปได้ของการลงทันท์ในแบบต่าง ๆ ซึ่งส่งผลต่อการกระจายอำนาจที่แท้จริงในระบบสังคมและการเมือง การที่ในอดีตเราไม่ให้ความสนใจในประเด็นดังกล่าว อาจเป็นสาเหตุสำคัญทำให้เราไม่อาจแก้บัญชาหรือร้ายแรงตังกล่าวได้

สังคมทุก ๆ สังคมจำเป็นท้องมีการลงทันท์* ไม่ประเทูก็ประเทหนึ่ง การลงทันท์ในที่นี้หมายถึงการลงโทษ การกดดัน และวิธีการต่าง ๆ ที่ใช้ในการลงโทษ ข้อความ หรือเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคล กลุ่ม สถาบัน หรือรัฐ ในกรณีภายในประเทศ การลงทันท์ถูกใช้เพื่อชำระรักษาเสถียรภาพและระเบียบในยามที่ประสบกับพฤติกรรมท่อท้านหรือคุกคามทำร้าย เพื่อกำราบให้กลุ่มได้บังคับบัญชาอยู่ในอำนาจ ตลอดจนเพื่อต่อต้านการทำลายต่อระบบที่สถาปนาตั้งมั่น เพื่อก่อให้เกิดความขัดแย้งภายในอย่างรุนแรง และเพื่อให้ผู้คนคล้อยตามพฤติกรรมอันเป็นที่ยอมรับได้ตามมาตรฐานที่สำคัญ ซึ่งสังคมกำหนดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อการบังคับควบคุมตามปกติได้ประสบกับความล้มเหลว สำหรับกรณีภายนอกประเทศนั้น การลงทันท์ถูกใช้เพื่อต่อต้านฝ่ายตรงข้ามที่ไม่เป็นที่ปรารถนา และเพื่อขัดการคุกคามและการโจมตีจากภายนอก ดังนั้นการลงทันท์จึงถูกใช้ในฐานะวิธีการสุดท้ายที่จะใช้อำนาจในความขัดแย้งที่แหลมคม (ไม่ว่าจะเป็นการบังคับหรือการโจมตี) ซึ่งมิได้รับการแก้ไขภายใต้เงื่อนไขที่ยอมรับได้ ประชาชนและสถาบันจึงใช้การลงทันท์เพื่อสร้างแรงกดดันและความขัดแย้ง การลงทันท์อาจจะอยู่ในรูปแบบที่รุนแรงหรือเรื้อรังมากนั้นเอง

* ข้อดังเดียวกันกับการลงทันท์ ดู Gene Sharp, *Social Power and Political Freedom* (Boston: Porter Sargent, 1980) Chapter nine "Seeking a Solution to the Problem of War," Chapter Eleven, "The Societal Imperative"

การลงทันทีชนิดต่าง ๆ และผลตามมาอย่างเบนระบบ

คนทั่วไปมิได้มองว่าการลงทันทีมีผลกระทบทางการเมืองและสังคม นอกเหนือจากที่มีอิทธิพลเฉพาะหน้าต่อปัจจุบันคดล สภาพการณ์ของสังคม และวัตถุประสงค์ในประเด็นใดประเด็นหนึ่ง ธรรมชาติของการลงทันทีขั้นสุดท้ายที่สังคมหนึ่ง ๆ ใช้อยู่ ไม่ว่าในรูปแบบที่รุนแรงหรือไว้ความรุนแรงนั้น ไม่สืบส่องว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการกำหนดคุณลักษณะอันคงทนนานของสังคม รวมถึงสถาบันของสังคม และการกระจายอำนาจที่แท้จริงภายในสังคมด้วย บางครั้งมีการให้ความสนใจกับอิทธิพลของระบบทางและส่วนรวมที่มีต่อการรวมอำนาจการเมือง หรือแม้แต่ผลกระทบของมันต่อการสร้างสรรค์ หรือการเจริญเติบโตของรัฐ ในฐานะสถาบันที่มีลักษณะพิเศษ อย่างไรก็ตามประชาชนส่วนมากจะมีสมมติฐานว่า เนื่องจากความรุนแรงเท่านั้นที่เป็นการลงทันทีขั้นสุดท้ายที่มีประสิทธิภาพ ดังนั้นสิ่งที่ดีที่สุดที่ควรนัดหนึ่งจะกระทำให้มีอิทธิพลกับแรงกดดันเช่นนั้นก็คือ การใช้มาตรการปรับปรุงเพื่อจำกัด ทำให้โอนอ่อนตาม หรือควบคุมการใช้ความรุนแรงกังกล่าวให้อยู่ในขอบเขต มาตรการดังกล่าวได้แก่ข้อห้ามและกระบวนการทางกฎหมายและรัฐธรรมนูญ ส่วนผลทางการเมืองที่ตามมาในสิ่งจากการพึงพิงการลงทันทีด้วยความรุนแรง หรือโอกาสความเป็นไปได้ที่จะใช้การลงทันทีแบบอื่นที่มีประสิทธิภาพมากกว่านั้น ยังไม่ได้รับการสำรวจมากไปกว่านี้

อย่างไรก็ตาม ความเชื่อนั้นอย่างกว้างขวางในการลงทันทีด้วยความรุนแรงนั้นถูกท้าทายมากยิ่งขึ้น ด้วยข้ออ้างที่ว่าการลงทันทีด้วยความรุนแรงนั้นได้สร้างหรือเพิ่มทวีปุ่นหาที่รุนแรงขึ้นมากมาย ตัวอย่างเช่น ประชาชนกลุ่มต่าง ๆ ให้เหตุผลว่า ๑) สมรรถนะในการทำลายล้างของการลงทันทีด้วยความรุนแรงได้มากถึงจุดที่ไม่สามารถยอมรับได้ ๒) ยังไม่มีการค้นพบวิธีการที่น่าพอใจที่จะจำกัดการกับความรุนแรงทางการเมืองชนิดต่าง ๆ เช่น การก่อการร้าย สมรรถนะล้างเผาพัง และอาชญากรรมปะรรณนิวเคลียร์ ๓) การใช้ความรุนแรงต่อสู้กับฝ่ายตรงข้ามซึ่งมีสมรรถนะทางด้านความรุนแรงที่เหนือกว่าอย่างต่อเนื่อง นักจะเป็นบังคับให้กลุ่มชนคนเองยอมจำนน ทำลายล้างคนเอง หรือไม่ก็บนทอนหงส่องฝ่าย และ ๔) การที่สังคมใช้การลงทันทีด้วยความรุนแรงทางการเมืองปรากฏว่า ในระยะยาวได้ก่อให้เกิดผลกระทบที่ไม่พึงประสงค์ต่อโครงสร้างของสังคม ที่กล่าวมานี้เป็นเพียงทัวอย่างของข้อโต้แย้งต่าง ๆ ซึ่งทำให้การตรวจสอบเป็นสิ่งที่พึงกระทำ

งานกรุงทั้งบ้านยังไม่เป็นที่ยอมรับกันว่า ธรรมชาติของการลงทันท์ขั้นสุดท้ายที่สังคมหนึ่ง ๆ ใช้นั้น อาจจะกำหนดคธรรมชาติของสังคมนั้น เป็นที่เห็นได้ชัดว่าการลงทันท์มิใช่ว่าจะเป็นองค์ประกอบเดียวที่มีอิทธิพล แต่มันจะมีอิทธิพลกำหนดสังคมและระบบการเมืองได้มากน้อยเพียงใดนั้นอยู่กับกรณี อย่างไรก็ตาม ธรรมชาติของการลงทันท์เหล่านั้น อาจจะมีความสำคัญในการกำหนดสังคมมากยิ่งกว่าองค์ประกอบใดๆ ซึ่งรวมถึงทั้งในเรื่องความคิดและเศรษฐกิจ

การลงทันท์ด้วยความรุนแรงและการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงนั้น คุณเมื่อนจะให้ผลที่แตกต่างกันอย่างมากในการกำหนดคธรรมชาติของสังคม ตลอดจนการกระจายอำนาจที่แท้จริงภายในสังคมรูปแบบและลักษณะของระบบการเมือง การลงทันท์ด้วยความรุนแรงที่ได้รับการเสริมสร้างขึ้นจนเป็นสถาบันนั้น คุณเมื่อนจะเป็นสาเหตุให้มีการควบอำนาจที่แท้จริงมากยิ่งขึ้น สิ่งนี้ปรากฏในรูปการควบอำนาจมากยิ่งขึ้นในการตัดสินใจ ในโครงสร้างของระบบการเมือง และในการควบคุมสมรรถนะในการลงทันท์ ในทางตรงกันข้าม การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงคุณเมื่อนจะเป็นสาเหตุให้มีการกระจายอำนาจที่แท้จริง สิ่งนี้ปรากฏในรูปการกระจายอำนาจในการตัดสินใจ ในโครงสร้างของสังคมโดยรวมเช่นเดียวกับในระบบการเมือง และในการควบคุมสมรรถนะในการลงทันท์ โดยที่อำนาจการควบคุมถูกถ่วงอยู่ในมือของสมาชิกในสังคมซึ่งเข้าใจนานาวัฒนธรรมนั้นไร้อำนาจ ถ้าเป็นความจริง การเลือกว่าจะใช้การลงทันท์ด้วยความรุนแรงหรือการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงนั้น จะมีผลตามมาในระยะยาวอย่างลึกซึ้งต่อสังคมนั้น

อย่างไรก็ตาม ประชาชนส่วนมากไม่มีบัญหาว่าจะเลือกการลงทันท์ขั้นสุดท้ายชนิดใด สมมติฐานที่ว่าไปมีว่า การลงทันท์ที่มีประสิทธิภาพและจริงจังที่สุดนั้น จะต้องกระทำด้วยความรุนแรงเท่านั้น การลงทันท์ขั้นสุดท้ายนั้น มักจะเข้าใจกันว่าเป็นความรุนแรง ซึ่งเป็นประโยชน์ทั้งแก่กลไกรัฐและประชาชน กับนักปฏิวัติ อีกทั้งการลงทันท์ด้วยความรุนแรงนี้ ยังเชื่ออีกว่าเป็นหนทางสุดท้ายของประชาชนในการที่จะบรรลุสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เรามักจะไม่สังเกตว่าการลงทันท์แบบนี้ที่ไม่ใช่ความรุนแรงนั้น มีอยู่อย่างแพร่หลาย ทั้งไม่เคยพิจารณาไว้ก่อนเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ ในการตอบสนองความจำเป็นทางด้านการลงทันท์ เพื่อจุดมุ่งหมายที่อันวายประโยชน์แก่มนุษย์ ซึ่งทางจากการลงทันท์อย่างอื่นที่ทำรายละเอียดขึ้นมุ่ง

สมมติฐานหน้านี้และการรับรู้ความเป็นจริงทางการเมืองในลักษณะดังกล่าว ทำให้ไม่สามารถทั้งค้ำถามว่า การลงทันทีด้วยความรุนแรงและการลงทันทีโดยไร้ความรุนแรงนั้น อาจก่อให้เกิดผลกระทบที่ต่างกันในด้านโครงสร้างและลักษณะของสังคมโดยรวม

บัญหาการปลดปล่อยด้วยความรุนแรง

ในช่วงศตวรรษที่ ๑๙ เมื่อประชาชนต้องเผชิญกับผู้ปกครองที่กดขี่ ประชาชนที่ทิศดอกรุด้วยความรุนแรง มีโอกาสที่จะชนะโดยใช้การปฏิวัติมวลชนด้วยความรุนแรง หรือทำสังคมกลางเมืองโดยใช้ยุทธวิธีแบบเดิมๆ คาร์ล แมนไฮม์ (Karl Mannheim) นักสังคมวิทยาการเมืองชาวเยอรมันกล่าวว่า ธรรมชาติของอาชญากรรมที่เกิดขึ้น สามารถแพร่กระจายอำนาจในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ และยังกล่าวอีกว่าสิ่งที่เป็นหัวใจของการพัฒนาระบบการเมืองแบบประชาธิปไตย

ความลับของการสร้างประชาธิปไตย ซึ่งเกิดขึ้นในศตวรรษที่ ๑๙ และ ๒๐ อยู่ตรงข้ามกับจักรพรรดิที่มีอำนาจที่สูง ที่ว่า คนๆ หนึ่งหมายถึงบุคคล ๑,๐๐๐ คน หมายถึงบุคคล ๑,๐๐๐ กลุ่ม

หลักประกันการสร้างประชาธิปไตยที่ไว้ในศตวรรษที่ผ่านมา มีได้อยู่ที่ระบบอุดสาಹกรรมเพียงเท่านั้น แต่ยังอยู่ที่การเกิดเหตุการณ์ทั่วประเทศ ซึ่งอาจเป็นทางนำไปสู่การลากลุกขึ้นของประชาชนที่ไว้ โดยเฉพาะหลังจากแพ้สงคราม

ดังนั้น สมรรถนะของราชภูมิในการจัดการกับผู้ปกครองภายใต้ระบบที่กระทำการรุนแรงต่อประชาชน หรือจัดการกับผู้กรานต่างชาติจึงมีอยู่มากที่เดียว สิทธิของมนุษย์แท้ๆ คือคนที่จะติดอาชญากรรมได้ จึงถือว่ามีความเกี่ยวพันอย่างสำคัญกับการปกป้องรักษาเสรีภาพและการควบคุมผู้ปกครองโดยประชาชน ด้วยเช่นเดียวกัน ทั้วย่างเข่นประเทศสวัสดิ์มีประเพณีที่ต้องปฏิบัติกันจริงจังว่า แท้จะบ้านจะต้องมีบ้านยาไรเพล喙เนื้อเคพิงในบ้าน และชาวเมริกันสมัยอาณานิคมหรือเมืองได้รับเอกสารใหม่ๆ ก็ยืนยันในสิทธิของพลเรือนที่จะพอกอาชญากรรม

ในหลายศตวรรษที่ผ่านมา มีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญเกิดขึ้น ในเรื่องอาชญาที่ใช้เมื่อเกิดความขัดแย้งที่รุนแรง ตลอดจนในเรื่องเทคโนโลยีการขนส่งสื่อสาร และการจัดระเบียบทางการเมือง สมรรถนะในการใช้อำนาจทางการทหารถูกรวมศูนย์อยู่ในมือของผู้ปกครอง ปรากฏการณ์ดังกล่าวมีแนวโน้มที่จะรอฟันการกระจายอำนาจให้กลับมาอยู่ในสภาพที่คล้ายช่วงก่อนการสร้างประชาธิปไตยที่ได้กล่าวถึงไปแล้ว مانไฮม์เขียนไว้ว่าในสังคมบางแห่งแท้ก่อน หากคนส่วนน้อยสามารถมีอำนาจควบคุมเครื่องมือแห่งอำนาจทางการทหารได้ พากษา

ย่อมสามารถผูกขาดอำนาจที่แท้จริงในสังคมนั้น ในทศวรรษของเข้า แต่ก่อให้เกิดปรากฏการณ์ คั่งค้างความสามารถเกิดขึ้นได้ภายใต้สภาพการณ์บางอย่าง แต่เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านอาชีวะ เทคโนโลยี และการจัดระเบียบทางการเมือง บัดนี้ปรากฏการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นได้ทั่วไป ในที่ทุกแห่ง สิ่งสำคัญที่สุดจึงมิใช่จำนวนประชาชนที่เต็มใจต่อสู้ในสังคมกลางเมือง หรือ การลุกฮือของมวลชนด้วยความรุนแรง หรือในสังคมต่อต้านผู้รุกราน อาชีวะที่ใช้ต่างหากที่ สำคัญที่สุด อาชีวะเหล่านี้โดยปกติถูกรับอำนาจอย่างมีประสิทธิภาพภายใต้การควบคุมของผู้ปกครอง นานไยมีได้ล่าไว้ใน ก.ศ. ๑๗๔๙ ว่า ดังนี้ “ในความขัดแย้งทางการเมืองที่ขาดในอนาคตอันใกล้” สิ่งสำคัญที่สุดจะต้องอยู่ที่การรวมศูนย์เครื่องมือแห่งอำนาจทางการทหาร นี่หมายความว่า การกบฏด้วยวิธีรุนแรงตามแบบเดิมนั้นได้กลายเป็นชากรของแบบแผนวิธีการสมัย古代 เมื่อครั้งที่เทคโนโลยีทางการทหาร และการจัดระเบียบทางการเมืองยังอยู่ในช่วงต้น ๆ เป็นชากรชั่ว tempo ไม่มีอะไรสมัพน์รักกับสภาพความเป็นจริงทางการทหารและการเมืองในปัจจุบัน “วิธีการปฏิวัตินั้นล้าหลังกว่าวิธีการปัจจุบันมาก เครื่องกีดขวางซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการปฏิวัตินั้น เป็นวัตถุโบราณที่สืบทอดมาแต่สมัยที่มนุษย์ไม่สกัดกั้นทั่วโลก”^๑

เพื่อตอบสนองท่อสถานการณ์นี้ กลุ่มต่าง ๆ ที่ประณญาที่จะขัดผูกครอบที่ไม่เป็นที่นิยม ได้เปลี่ยนไปใช้วิธีนั้นๆ แทนการปฏิวัติมวลชนด้วยความรุนแรง และการทำสังคมกลางเมืองโดยใช้ยุทธศาสตร์แบบเดิม ทางเลือกเหล่านี้ซึ่งได้รับการพัฒนาสูงขึ้นกว่า แต่ก่อนมากันนัก ทั้งในด้านการใช้และความซับซ้อน ศึกษาเรียนรู้ประหาร สังคมกองโจร และการต่อสู้โดยใช้ความรุนแรง ก่อนที่ปรากฏการณ์ดังกล่าวจะพัฒนาอย่างเต็มที่นั้น นานไยม ได้ทำนายไว้ว่าการรวมศูนย์อำนาจทางการทหารนั้นจะ “ติดตามมาด้วยยุทธศาสตร์การปฏิวัติแบบใหม่”^๒ ความสนใจและการปฏิบัติตามวัตถุประสงค์เหล่านี้เพิ่มขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์ทางการเมืองต่างๆ กัน สิ่งนี้ยังเป็นจริงในกรณีรัฐบาลและสังคมกองโจร ทั้งกลุ่มที่ทำการปฏิวัติและรัฐบาลที่สถาปนาขึ้น รวมถึงกลุ่มต่างๆ ในสหภาพโซเวียตและสหรัฐฯ ได้ให้ความสนใจอย่างแข็งขันแก่วิธีการทั้งสอง เพื่อพัฒนาเป้าหมายของนโยบายต่างประเทศของตน ผู้ที่ทำการรัฐบาลได้ยอมรับการรวมอำนาจอาชีวะ แต่ก็พยายามควบคุมระบบอาชีวะดังกล่าวพร้อมกับส่วนอื่นๆ ของรัฐอย่างรวดเร็ว ในอีกทางหนึ่ง นกรบกองโจรได้ผนวกการต่อสู้ทางการเมืองเพื่อช่วยชิงความภักดี และความร่วมมือของประชาชนเข้ากับยุทธวิธีทางการ

ทหารนออกแบบ (อย่างน้อยที่สุดคุณภาพมาตรฐานก็ถูกใช้ในระดับของการต่อสู้ จนกระทั่ง กองโจรนั้นสามารถสะสออาวุธทางการทหารได้อย่างเพียงพอ และสามารถควบคุมกองทัพไปสู่ การทำสงครามตามแบบได้)

ข้อจำกัดของรัฐประหาร

การรัฐประหาร ยังเป็นการที่อำนวยความสะดวกเรื่อง จากผู้ปกครองกลุ่มเดินหน้า ดูเหมือนจะมีข้อได้เปรียบทลายอย่าง เพราะมันหลักเลี่ยงการต่อสู้ที่ดีเยี่ยมและความเสียหายอย่าง ใหญ่หลวง เมื่อได้ทำการรัฐประหารแล้ว ก็ไม่ต้องมีระบบราชการคำริบ แลกไก ทางการทหารก็สามารถนำมายังได้โดยย่างจริงจัง เพื่อรักษาอำนาจการควบคุมประชาชนและสังคม ออกจากผู้สนับสนุนรัฐประหารอย่างแข็งขันแล้ว ทุกคนที่ต้องการเพียงแค่หลีกเลี่ยงสังคม กลางเมืองที่มีดีเยี่ยมก็จะยอมจำนนต่อระบบใหม่ หากมีเพียงแค่ผู้ร่วมก่อการ กองทหารและกึ่ง ทหารจำนวนไม่มากนัก ประกอบกับการยอมจำนนอย่างกว้างขวางของข้าราชการ เจ้าหน้าที่ ระดับล่างและประชาชนทั่วไป เท่านี้ก็เพียงพอที่จะทำให้รัฐประหารประสบผลสำเร็จ อย่างไร ก็ตาม การทำรัฐประหารก็ไม่ได้เป็นกลไกในการเสริมสร้างอำนาจให้แก่ประชาชนอยู่นั่นเอง

เมื่อประสบผลสำเร็จ รัฐประหารนี้จะสถาปนาผู้ปกครองใหม่ซึ่งอาจเป็นบุคคล หรือกลุ่มบุคคล ทำการบังคับบัญชาพลไกรัฐ ผู้ปกครองนี้อาจจะใช้หรือไม่ใช้อำนาจนัดหยุด ความยับยั้งชั่งใจง่ายกว่าหรือด้วยวัตถุประสงค์ที่ต่างจากผู้ปกครองคนก่อนก็ได้ การรัฐประหาร อาจจะเกิดหรือไม่ได้เกิดขึ้นพร้อมๆ กัน หรือหลังจากที่ประชาชนแสดงความไม่พอใจผู้ปกครอง คนก่อนก็ได้ การทำรัฐประหารอาจจะเกิดขึ้นโดยขัดกับความปรารถนาของประชาชน และ สถาปนาระบอบปกครองที่เป็นผลจากการยึดอำนาจก็ได้ ระบอบปกครองที่ได้อำนาจมาด้วยการรัฐ ประหารจะยังคงขันอยู่กับความรุนแรงทางการเมืองที่ได้รับการยอมรับจากนานาประเทศ เพื่อ การดำเนินอยู่ของตัวระบอบเอง และเพื่อการลงทันทีขั้นสุดท้าย รัฐประหารทำให้การรับ อำนาจที่แท้จริงในทางการเมืองและการทหาร ดำเนินต่อไป หรืออาจจะเพิ่มขึ้น ยิ่งกว่าที่จะ กระจายอำนาจไปทั่วทั้งสังคม วิธีการนี้มิได้มีคุณลักษณะซึ่งจะเอื้อโดยธรรมชาติให้ประชาชน ควบคุมผู้ปกครองมากขึ้น หรือเสริมสร้างอำนาจแก่ประชาชนทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ใน ทางตรงกันข้าม แนวโน้มที่เป็นไปได้มากก็คือ ทำให้การรับอำนาจที่แท้จริงในมือของผู้นำ ดำเนินต่อไป แทนผู้ปกครองนั้นดำเนินต่อไป

การรวมอำนาจเนื่องจากสังคրามกองโจร

สังค์รามกองโจร^{๑๐} มีความแตกต่างจากการรัฐประหารหลายอย่าง และมีความคลาด
หลายมาก สังค์รามกองโจรต้องการการสนับสนุนอย่างมากจากประชาชนพลเรือน ในช่วง
ระยะแรก ๆ สังค์รามกองโจรนั้นโดยทั่วไปจะเกี่ยวข้องกับนักกรบกลุ่มเล็ก ๆ ซึ่งใช้ยุทธวิธีเข้าที่
แล้วหนี ในลักษณะที่ไม่รวมศูนย์อย่างเห็นได้ชัด ดังนั้น บางครั้งก็คิดว่าสังค์รามกองโจร^{๑๑}
จะสามารถเสริมสร้างอำนาจให้แก่ประชาชน และกระจายอำนาจที่แท้จริงในสังคมได้ ผลดัง^{๑๒}
กล่าวอาจจะเกิดขึ้นได้ในช่วงแรก ๆ แต่เมื่อระดับนี้ในช่วงนี้เองก็เป็นการง่ายที่จะพูดถึงมันเกิน
จริงไปบ้าง

ผลพัธ์ในระยะยาวจะรวมอำนาจที่แท้จริงไว้ในมือของระบบปักครองอย่างเห็น
ได้ชัด ถ้าการท่อสู่แบบกองโจรล้มเหลว ระบบปักครองเก่าจะถูกบีบบังคับให้ถอยมาเป็น
เพด็จการ และเข้มงวดกว่าเดิมยิ่งขึ้นในการท่อสู่ทางการทหารเพื่อต่อต้านผู้โ久มตี ถ้ากอง^{๑๓}
โจรประสบความสำเร็จ ในช่วงหลังของการท่อสู่ทางการทหาร เมื่อสมรรถนะทางการทหาร
ของกองโจรมีเพิ่มขึ้น ทั้งในแง่จำนวนทหาร อาวุธ และการจัดองค์กรรวมศูนย์ สังค์ราม
กองโจรจะเปลี่ยนไปเป็นกองทัพรตามแบบ ซึ่งสามารถทำสังค์รามและพิชิตขั้นก้าว
ที่หนึ่งที่อาณาบริเวณและยึดครองเมือง เหมาเจือทุกเชียง ถึง “ภารกิจทางยุทธศาสตร์อันยิ่งใหญ่
เพื่อพัฒนาสังค์รามกองโจรเป็นสังค์รามเคลื่อนที่”

สังค์รามกองโจรจะไม่อยู่ในสภาพเดิมตลอดไปในสังค์รามอันโหดเหี้ยมและขยายานานนั้น แต่จะยกระดับสูงขึ้น
และพัฒนาไปเป็นสังค์รามเคลื่อนที่ ดังนั้นบทบาททางยุทธศาสตร์ของสังค์รามกองโจรจะมี ๒ คันคือ ทั้ง
สนับสนุนสังค์รามเต็มรูป และกลยุทธ์ทางไปเป็นสังค์รามเต็มรูป^{๑๔}

ระยะสุดท้ายของสังค์รามกองโจรที่สมฤทธิ์ผลันหัคือสังค์รามแนวหน้าตามแบบอย่าง
ที่ปรากฏในเวียดนาม สิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้ท่อเมื่อมีการพัฒนาและขยายสถาบันทางทหารที่จัดตั้งขึ้น
อย่างมีระเบียบวินัย การขยายตัวดังกล่าวมีจุดเด่นท่อไปหลังจากประสบผลสำเร็จในการท่อสู่
ศัตรู แม้จะมีการจัดโครงสร้างในรูปแบบใหม่ นั่นหมายถึงการสร้างระบบทหารที่ยั่งยืนและ
ทรงอำนาจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเทียบกับสถาบันอื่น ๆ ในสังคม และกลไกอื่น ๆ ของระบบ
การเมือง มันถูกจัดตั้งขึ้นเพื่อรองรับภารกิจการสร้างระบบทหารที่ยั่งยืนและ
มีประสิทธิภาพอย่างยั่งยืน ทั้งนี้เพื่อรองรับภารกิจการสร้างสังคมใหม่ในการก่อความรุนแรงทางการ
เมืองที่ถูกจัดตั้งขึ้น เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์และปกป้องตนเองจากการโจมตีทั้งภายใน

และภายนอก ดังนั้นสถาบันทางทหารจึงสามารถสร้างแรงกดคันที่เป็นจริง สามารถควบคุม และแม้แต่สามารถที่จะยึดกุมรัฐอย่างฉบับพลัน ด้วยการทำรัฐประหารหลังได้ชัยชนะ

ผลลัพธ์ของการหนึ่งที่เกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ภายหลังที่สังคมรามกองโจรประสม ผลสำเร็จก็คือ สถาบันทางทหารที่ทรงอำนาจยังกว่าสถาบันพลเรือนในสังคมจะเกิดขึ้นมาภายหลังการปฏิวัติ เป็นสถาบันที่ทรงพลังยิ่งกว่าที่ผู้ใดก็ตามก่อไว้ ดังได้กล่าวแล้วในบทก่อน ๆ ความรุนแรงทางการเมืองที่กล้ายึดสถาบันที่เพิ่งเกิดขึ้นนั้น สามารถที่จะนำไปใช้เพื่อจุดมุ่งหมายใหม่ ซึ่งมิใช่เป้าหมายเดิมของมัน จุดมุ่งหมายใหม่ อาจจะรวมถึงการยกปีรัชนาเพื่อรับใช้ระบบปฏิวัติใหม่ หรือรับใช้กลุ่มได้กลุ่มนั่น ซึ่งได้ยึดกุมหรือควบคุมรัฐ ไม่ว่าในกรณีใด ๆ สมรรถนะในการต่อสู้ที่แท้จริงบัดนี้ได้รวมศูนย์อยู่ในสถาบันใดสถาบันหนึ่งของรัฐ แทนที่จะกระจายไปสู่ประชาชนทั่ว ๆ ไป การต่อสู้แบบกองโจรอีกอย่างอื่น ๆ เพื่อต่อต้านการกดขี่ของระบบปกครองใหม่ ก็จะต้องใช้เวลาอย่างมาก และมักจะก่อให้เกิดความสูญเสีย และการทำลายล้างสังคมอย่างหนักซึ่งเดียวกับสังคมรามกองโจรส่วนใหญ่ นอกจากนั้นทราบได้ที่ประชาชนยังคงมีความเชื่อที่ว่า อำนาจนั้นจะได้มาก็ตัวความรุนแรง ประชาชนจะครองก้าว่าต้นเองนั้นไร่ซึ่งอำนาจ เมื่อเทียบกับรัฐใหม่ ซึ่งมีสมรรถนะเพิ่มขึ้นในการก่อความรุนแรงทางการเมืองที่ได้รับการยอมรับจากสถาบัน ดังนั้นจึงไม่อาจกล่าวได้ว่า สังคมของโจรช่วยเพิ่มอำนาจให้แก่ประชาชนในระยะยาว ยังการลดการฟื้นฟิ้นความรุนแรงทางการเมืองที่กล้ายึดสถาบันด้วยแล้ว ไม่ต้องพุดถึงเอ่าเลย

ดังนั้น ทั้งรัฐประหารและสังคมรามกองโจรจึงเป็นความรุนแรงทางการเมืองประเภทหนึ่ง ซึ่งได้กล้ายึดสถาบัน และในระยะยาวจะรับอำนาจที่แท้จริงไว้ในมือของผู้ปกครองคนใดก็ตามที่สามารถควบคุมกลไกรัฐ อัลดัส ฮักเซลลีย์ (Aldous Huxley) ได้กล่าวว่า

การปฏิวัติคั่วความรุนแรงนี้ได้มีผลในการเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐานในความสัมพันธ์ของมนุษย์ มันมีผลเพียงพอที่จะยั่งยืน แต่ไม่ได้มั่นคง เนื่องจากผู้คนที่หันมายังความรุนแรงนี้ หรือระหว่างที่รัฐที่ไว้ความรับผิดชอบกับชีวิตของมนุษย์หันมายังสังคมและไว้ความรับผิดชอบ พุกอย่างเด้อ ลิกต์ (de Ligt) กล่าวว่า “ยิ่งรุนแรงขึ้น ยิ่งปฏิวัติเปลี่ยนแปลงน้อยลง”^{๑๖}

เมื่อรัฐประหาร หรือสังคมรามกองโจรประสมผลสำเร็จ ในการขัดตราชกันได้ ก็จะออกไป สืบต่อไป ก็คือ วิธีการเหล่านี้ไม่สามารถจะจัดระบบราชการออกไปได้ หรือไม่สามารถก่อให้เกิดการควบคุมอำนาจของผู้ปกครองได้อย่างยั่งยืน จะทำสิ่งนั้นได้ก็ต้องมีการ

เปลี่ยนแปลงสภาพสังคมขึ้นพื้นฐาน มีการกระจายอำนาจที่แท้จริงทั่วทั้งสังคม และประชาชน มีความสามารถเพิ่มขึ้นในการควบคุมผู้ปกครองของตนหรือชั้นนำได้ ด้วยการครอบครอง กลไกในการลงทันท์และบัญญัติในการต่อสู้ โดยสามารถที่จะใช้มันได้ด้วยเพื่อบังกันและพัฒนา ตนเอง ตลอดจนหลักการและสถาบันของตน

๔. ผลที่ตามมาของความรุนแรงทางการเมืองที่เป็นสถาบัน

การที่การลงทันท์ด้วยความรุนแรงไม่อาจเสริมสร้างอำนาจให้แก่ประชาชนทั่วไป และ ไม่อาจเปลี่ยนแปลงสมรรถนะในการครอบงำของส่วนกลาง และในการปกครองแบบเผด็จการ นั้น ถูเเมื่อนจะมีสาเหตุผู้รากลึกอยู่ในธรรมชาติของการลงทันท์เหล่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในรูปแบบที่ลายเบ็นสถาบัน มีแต่ความรุนแรงของบัญเจกบุคคล ที่กระทำโดยเอกเทศ ไม่ว่า จะด้วยเหตุผลใดๆ เท่านั้น ที่สามารถกล่าวได้ว่าเป็นการกระจายอำนาจและเสริมสร้างอำนาจให้ แก่บัญเจกบุคคล ซึ่งในกรณีที่นายอำเภอเป็นบุคคลที่กระทำการรุนแรงตักกล่าวเท่านั้น อย่างไร ก็ตาม การเสริมสร้างอำนาจดังกล่าววนนั้นเป็นไปอย่างจำกัดมาก ทั้งนี้ เพราะว่ามีอำนาจเพียง ประเภทเดียวที่สั่งสมเพิ่มพูนขึ้นในบัญเจกบุคคลเหล่านั้น นั่นคืออำนาจที่จะม่าและทำลาย มิใช่ เพื่อสร้างสรรค์

โครงสร้างที่ต้องการใช้การลงทันท์ด้วยความรุนแรงเพื่อเสริมความเข้มแข็งแก่ระบบ ที่ดั้งเดิม ขับไล่ระบอบปกครองที่ดำรงอยู่ โดยที่ฝ่ายตรงข้ามทั้งภายในและภายนอก หรือ เพื่อบังกันการโจมตี เขาไม่อาจปล่อยให้ความรุนแรงนั้นเกิดขึ้นเอง โดยไม่มีการวางแผน หรือตั้งคณิตากรทำหรือไม่มีการรวมศูนย์การสั่งการ เขายังไม่อาจใช้ความรุนแรงดังกล่าวอย่าง ฉบับพลันทันที เพื่อแสดงความไม่พอใจหรือประการคนเป็นศัตรู โดยมิได้มีการไตร่ตรองวางแผนใดๆ ทั้งเขาไม่อาจปล่อยให้ความรุนแรงนั้นเกิดขึ้นด้วยเหตุจ忙ทางการเมืองที่แตกต่าง กันไปคนละทิศทาง วัตถุประสงค์ดังกล่าวจะบรรลุได้ ต่อเมื่อความรุนแรงนั้นเป็นไปโดยมี การวางแผน ประสานงาน และมีระบบสั่งการ นั่นคือจะต้องทำให้ความรุนแรงนั้นเป็นสถาบัน ขึ้นมา การเตรียมการล่วงหน้า โครงสร้างและระบบบังคับบัญชา เป็นสิ่งจำเป็น มิใช่เพื่อ หลีกเลี่ยงความวุ่นวายเนื่องจากความรุนแรงระดับอย่างที่เกิดขึ้นมากมายโดยไม่ประสานกัน แต่ ยังเพื่อให้กลไกนั้นมีประสิทธิภาพสูงสุดอีกด้วย

สถาบันทั้งๆ ที่มีขึ้นเพื่อใช้ความรุนแรงทางการเมือง จะมีลักษณะพิเศษในสังคม

ทั้งนี้เพียง เพราะว่าสถาบันเหล่านั้นได้รับปัจจัยสนับสนุนอยู่เนื่อง ๆ เพื่อให้พร้อมที่จะใช้ความรุนแรงกับสถาบันอื่น ๆ และประชาชนในสังคม นั่นคือสถาบันเหล่านั้นอาจกลับมาโจมตีและก่อซึ่งกันเอง ๆ ของสังคม ดังนั้นความรุนแรงทางการเมืองจึงมิใช่สิ่งที่เป็นกลาง ถังที่มักเข้าใจกันว่า ความรุนแรงทางการเมืองนั้นสามารถใช้เพื่อจุดมุ่งหมายใด ๆ ก็ได้ โดยไม่มีผลข้างเคียงพิเศษ ซึ่งจะช่วยส่งผลกระทบด้านสังคมที่ใช้ความรุนแรงนั้น รวมถึงกลุ่มหรือสังคมซึ่งเป็นเป้าหมายของความรุนแรงดังกล่าว

ความรุนแรงทางการเมืองที่กล้ายเป็นสถาบันในรัฐนั้น ช่วยในการกำหนดว่า ควรจะเป็นผู้ปกครอง และควรจะเป็นผู้ถูกปกครอง นั่นคือสมรรถนะในการลงทันท์ด้วยความรุนแรง มืออิทธิพลกำหนดการแบ่งชั้นในสังคมตามฐานะชนชั้นทางการเมือง* ดังนั้นผลตามมาของการลงทันท์ชั้นสุดท้ายของสังคม ที่มืออิทธิพลต่อการกระจายอำนาจที่แท้จริงในสังคม จึงมีความสำคัญอย่างลึกซึ้งสำหรับบุคคลและกลุ่มต่าง ๆ ซึ่งปรารถนาที่จะยุติการกดขี่ และยกระดับอิสรภาพความยุติธรรมในสังคม

มีเหตุผลสำคัญหลายประการที่อธิบายว่า ทำไมสมรรถนะในการใช้ความรุนแรงทางการเมืองที่กล้ายเป็นสถาบัน จึงมีแนวโน้มทำให้สังคมถูกครอบงำโดยชนชั้นนำ ทำให้เกิดโครงสร้างที่ร่วมอำนาจทั้งในทางสังคม เศรษฐกิจและโดยเนพะการเมือง และทำให้ประชาชนสั่นเรียบเริงและช่วยตัวเองไม่ได้ แรงกดดันเพื่อการร่วมอำนาจและก้ายภาพเพื่อการกดขี่ภายในนั้น เป็นผลมาจากการทำให้ความรุนแรงทางการเมืองเป็นสถาบันขึ้นมา ซึ่งสามารถเปลี่ยนไปเพื่อจุดมุ่งหมายที่ไม่ใช่คุณมุ่งหมายเริ่มแรก ทั้งยังเป็นผลจากระบบสั่งการและสิ่งอื่น ๆ ที่จำเป็นสำหรับสถาบันเหล่านั้น (โดยเนพะในยามเกิดวิกฤตการณ์) ตลอดจนเนื่องจากสมรรถนะทางอำนาจที่แท้จริงของสถาบันเหล่านั้น ซึ่งทรงอำนาจอย่างไม่ได้สัดส่วน เมื่อเปรียบกับสถาบันพลเรือน (องค์ประกอบสุดท้ายสามารถเปลี่ยนแปลงได้ถ้าประชาชนไม่ยอมรับความรุนแรงว่า เป็นที่มาเหล่งสุดท้ายของอำนาจ และถ้าพวกเขารายนรุที่จะเปลี่ยนก้ายภาพในทางอำนาจของ

* จำต้องให้ความสนใจกับพลวัตและความสัมพันธ์ของชนชั้นทางสังคมและชนชั้นทางเศรษฐกิจ ตลอดจนบทบาทของชนชั้นดังกล่าวในทางการเมือง อย่างไรก็ตาม การแบ่งชั้นในสังคมมิใช่เรื่องสังคมและเศรษฐกิจเท่านั้น แต่ยังเป็นเรื่องการเมืองด้วย ดังนั้น จึงสามารถที่จะพูดถึง “ชนชั้นทางการเมือง” ได้ด้วย ดู Gaetano Mosca *The Ruling Class* (New York and London : McGraw Hill, 1939) and Ralf Dahrendorf, *Class and Class Conflict in Industrial Society* (Stanford : Stanford University Press, 1959)

พวกเข้าไปเป็นอำนาจที่แท้จริง โดยการจัดระเบียบและใช้การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงรูปแบบท่าง ๆ อย่างเช่นการไม่ให้ความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการเมือง)

บ่าจัยที่จำเป็นสำหรับประสิทธิภาพของความรุนแรงทางการเมืองนั้น มีส่วนหักโถย ตรงและโดยอ้อมให้มีการควบอำนาจและจัดตั้งอย่างเข้มงวดกว้างขัน และอย่างกว้างขวางมากยิ่งขึ้น ตัวอย่างเช่นในระหว่างสงคราม ความต้องการอาวุธทางการทหาร กำลังคน ประสิทธิภาพการตัดสินใจแบบรวมอำนาจ การรักษาความลับ การควบคุมเศรษฐกิจ การบีดปิดฝ่ายค้าน และรายงานปฏิบัติการที่ชัดเจน โดยไม่ได้คำนึงถึงข้อกฎหมาย เหล่านี้มีอثرพลางสำคัญ ทำให้เกิดการควบอำนาจขึ้น สำหรับฝ่ายที่พ่ายแพ้นั้น ความรุนแรงอาจจะเกิดขึ้นมากกว่าเนื่องจากมีรัฐบาลทหารซึ่งจัดขึ้นโดยผู้ช่วยแต่เมื่อกระทั่งในฝ่ายที่ได้รับชัยชนะ ผลกระทบที่คล้ายคลึงกันก็อาจเกิดขึ้นในสังคมและระบบการเมือง นักสังคมวิทยาและนักมนุษยวิทยาการเมืองอย่างเช่น บอร์นิสโล มาลินาวสกี้ (Bronislaw Malinowski) ได้ถึงความสัมพันธ์อย่างเป็นเหตุและผลแก่กันที่เห็นได้ชัดระหว่างสังคมและระบบเผด็จการ ตลอดจนแนวโน้มของระบบเผด็จการ ที่มักจะเผยแพร่ขยายอำนาจออกไป และก่อสังหาร แล้วในทางกลับกัน เขายังได้ถึงแนวโน้มของสังคมที่มักจะป้อนทำลายและล้มล้างกระบวนการประชาธิปไตย และทำให้สังคมนั้นมีลักษณะเผด็จการมากยิ่งขึ้น^{๓๐} พัฒนาการในทางเทคโนโลยีของระบบอาวุธทางทหาร สมัยใหม่ ระบบการขนส่ง การสื่อสาร คอมพิวเตอร์ วิธีการของตำรวจ และพัฒนาการในด้านอื่น ๆ ทำให้บุคุณหน้าที่ความรุนแรงมากขึ้น พัฒนาการเหล่านี้ได้ร่วมกันเพิ่มสมรรถนะด้านความรุนแรงทางการเมืองที่กลายเป็นสถาบันอย่างลับแหลือ จนครอบงำและก่อขึ้นส่วนอื่น ๆ ของสังคม

แรงท่อทานการควบอำนาจอันเป็นผลเนื่องมาจากการความรุนแรงทางการเมืองที่กลายเป็นสถาบันนั้น อาจมีอยู่ และทำการผ่อนคลายบั้ยังแนวโน้มการรวมศูนย์และเผยแพร่ขยายของระบบสังการ แรงเหล่านี้อาจจะบังคับให้สมรรถนะด้านความรุนแรงที่กลายเป็นสถาบันนั้น ก่อผลตามมาที่สุดชั่วrunแรงยิ่งไปกว่านั้น ศักยภาพในการกระทำความรุนแรงต่อส่วนอื่น ๆ ของสังคม หรือแม้แต่ต่อรัฐบาลที่จัดขึ้นนั้น อาจจะไม่มีการนำไปใช้ให้เกิดผลในสถานการณ์ หนึ่ง ๆ อย่างไรก็ตามศักยภาพและแรงกดดันยังคงอยู่ มันมักเกิดขึ้นเมื่อสังคมเชื่อมั่นว่าความรุนแรงทางการเมืองที่เป็นสถาบันนั้น เป็นวิถีทางสำหรับการลงทันท์ขึ้นสุดท้าย เงื่อนไขที่

เบื้องต้นจะทำให้เกิดภาพและแรงกดดันเหล่านี้มีโอกาสขึ้นที่จะมีอิทธิพลครอบงำ เงื่อนไขดังกล่าวเกิดขึ้นเมื่อสถาบันอิสระต่างๆ (คลังสำราญ) ของสังคมนั้นอ่อนแอด้วยสมรรถนะในการต่อต้านด้วยวิธีลงทันท์แบบอื่นของสถาบันนั้นมีเล็กน้อยมาก เมื่อวิกฤตการณ์ที่สังคมเชิงภูมิปัญญาเริ่มมีความรุนแรง และเมื่อความรุนแรงทางการเมืองนั้นมีขอบเขตกว้างขวางและเข้มข้นอย่างยิ่ง เมื่อบริษัทเหล่านี้เกิดขึ้นพร้อมกันหมด การขยายตัวของการควบคุมฯ และการแพร่ขยายของระบบสังการ ก็จะเป็นอันตรายมหาศาล ปรากฏการณ์ดังกล่าวอาจจะครอบงำส่วนต่างๆ ของสังคมและเปลี่ยนแปลงลักษณะของสังคมโดยรวมไปอย่างมาก

อันตรายจะเป็นจริงมากขึ้นเมื่อผู้ชักจูงสถาบันแห่งความรุนแรงนั้นไม่ยินดีที่จะปฏิบัติตามกระบวนการและมาตรฐานความชอบธรรมที่กำหนดขึ้นมา รัฐประหารส่วนมากที่เกิดขึ้นในไม่กี่ทศวรรษที่ผ่านมา คือการกระทำการหุ่นวยทหารกลุ่มหนึ่ง ในขณะที่หน่วยอื่นๆ ยินยอมตามผู้ก่อการโดยไม่ปริปากโถ้แจ้ง

ในขอบเขตอื่น ผลกระทบข้างเคียงของการใช้และการแพร่ขยายความรุนแรงทางการเมืองที่เป็นสถาบัน ได้ทำให้วัตถุประสงค์เดิมพิเศียนไป ตัวอย่างเช่นในสหภาพโซเวียต มีความพยายามที่จะสร้างความยุติธรรมโดยวิถีทางของเด็กจากการทางการเมืองเพื่อชนชั้นกรรมนาชีพที่ควบคุมโดยชนชั้นนำของพระคันนา ซึ่งส่วนหนึ่งท้องฟ้าพึงพิงกองทัพ ทำการเมือง คุกค่ายกักกัน และการลงโทษประหารชีวิต แต่แล้วความพยายามดังกล่าวลับก่อให้เกิดความโหดร้ายทางการเมืองและทรราชภัยให้การนำของโจเซฟ สตาลิน ซึ่งรุนแรงยิ่งกว่าที่พระเจ้าชาร์ลส์สามารถกระทำได้ คนนับล้านๆ เสียชีวิตในช่วงทศวรรษนับจาก ค.ศ. ๑๙๓๐ ในโครงสร้างการเมือง แม้โครงสร้างอื่นๆ มีการสร้างสถาบันทหารที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งของโลก โดยที่ชนชั้นนำยังคงควบคุมและแบ่งการระบบเศรษฐกิจการเมืองอย่างเข้มงวดกว่าด้วย

- การยอมจำนนและถูกแห่งความรุนแรง

นอกจากผลต่อโครงสร้างแล้ว การพึงพิงความรุนแรงทางการเมืองที่เป็นสถาบันยังก่อผลร้ายแรงต่อสังคมอีกประการหนึ่ง นั่นคือผลทางจิตวิทยา หรืออันที่จริงก็คือผลทางจิตวิทยาการเมือง มันมีผลต่อหัวคิดและความรู้สึกของประชาชนซึ่งพฤติกรรมของเขาก็เกิดขึ้นตามมาจากการเมืองอย่างลึกซึ้ง ถ้าประชาชนเชื่อว่าอำนาจที่แท้จริงได้มาด้วยความรุนแรง หรือ “อำนาจมาจากกระบวนการบัง” แล้ว โครงการตามที่มีเป็น ย่อมจะสามารถควบ

คุณประชาชนได้อย่างง่ายดาย บุคคลผู้ซึ่งใช้เป็นจึงมีฐานะใกล้เคียงกับผู้ทรงพลาญภาพในสายตาของผู้ที่ปราศจากบืน หรืออย่างน้อยก็ในสายตาของผู้ที่มีบืนน้อยกว่า หรือมีขนาดเล็กกว่า หรือบืนที่ไม่ได้อยู่ในเมืองของกองทหารอาชีพ หรือไม่มีเทคโนโลยีและระบบคำรำ คุณทหารสมัยใหม่ร่วมกันหนุนหลัง เป็นความจริงที่ว่า ศักยภาพในทางอำนาจของประชาชนที่ปราศจากบืนอาจจะมีอยู่อย่างมหาศาลยิ่ง และในสภาพการณ์ที่เหมาะสม ประชาชนจะสามารถแปรศักยภาพนั้นให้กลายเป็นอำนาจที่แท้จริง ด้วยการไม่ให้ความร่วมมือและการแข่งขันเพื่อทำลายระบบเพศจากการที่อุปกรณ์อย่างพรั่งพร้อม อย่างไรก็ตาม ทราบเดลีประชาชนยังคงเชื่อว่าผู้ใช้ความรุนแรงที่เห็นอกว่าเป็นผู้ทรงพลาญภาพแล้ว พวกรเขายกที่จะประศักยภาพในทางอำนาจของตนให้เกิดผลในทางปฏิบัติได้ ลัทธิ “อำนาจมาจากภาคประชาชน” นั้น จึงทำให้ประชาชนยอมจำนองต่อผู้ที่ปกครองด้วยความรุนแรง

การที่ประชาชนยอมจำนองต่อความรุนแรงนั้นมีผลทางจิตวิทยาที่สำคัญอย่างหนึ่ง คือผู้ใช้ความรุนแรงนั้น การยอมจำนองต่อความรุนแรงได้สอนผู้กระทำการรุนแรงให้ใช้ความรุนแรงนอกรอบในโอกาสต่อๆไป น้อใจจะก่อให้เกิดผลทางการเมืองที่รุนแรง และทำให้ผู้ใช้ความรุนแรงความวิถีทางของตนนั้น ก่อความรุนแรงมากขึ้นและร้ายแรงยิ่งขึ้น ทั้งหมดมีความนี้ และ บี.เอฟ.สกินเนอร์ (B.F. Skinner) ได้ใช้ให้เห็นผลกระทบข้อนี้ ในอีกแห่งหนึ่ง ทั้งสองยืนยันว่าการไม่ใช้ความรุนแรงตอบโต้ และการไม่ยอมจำนองต่อเจตนาของผู้โจมตีนั้น มีแนวโน้มที่จะลดลงของการโจมตีในอนาคต การตอบโต้เช่นนี้สอนผู้โจมตีให้รู้ว่า วัตถุประสงค์ที่ต้องการนั้นไม่สามารถได้มาด้วยวิถีทางแห่งความรุนแรง อย่างไรก็ตามถ้าหากว่าสิ่งที่ไม่เกิดขึ้น การใช้ความรุนแรงอย่างต่อเนื่อง การยอมจำนองต่อความรุนแรง และการใช้ความรุนแรงรูปแบบใหม่ๆ ที่สัมฤทธ์ผล เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของตน จะก่อให้เกิดผลกระทบต่อสถาบัน ทำให้มีการร่วบอำนาจยึดหันดังได้กล่าวไปแล้วข้างต้น

ความรุนแรงที่เป็นสถาบันในเมืองรัฐนั้น มีแนวโน้มที่จะเป็นอย่างทึบเบ็น เพราะฉะนั้น โครงการที่ใช้สมรรถนะทั้งหมดของรัฐด้วยความมุ่งหมายที่จะสร้างสังคมที่เท่าเทียมกันจะประสบความล้มเหลว อย่างน้อยที่สุดถ้าหากปริมาณของความรุนแรงทางการเมืองที่เป็นสถาบันนั้นยังคงอยู่เท่าเดิมโดยประมาณแล้ว พลังที่จะก่อให้เกิดการร่วบอำนาจ การปกครองโดยชนชั้นนำ และสมรรถนะในการครอบงำประชาชน ซึ่งได้มาจากแหล่งที่มาตั้งกล่าว

ทั้งหมดนี้จะยังคงอยู่เช่นเดิม ถ้าปัจมุณความรุนแรงทางการเมืองที่เป็นสถาบันนี้เพิ่มมากขึ้น (ด้วยเหตุผลเช่น ต้องการใช้ความรุนแรงในระดับที่สูงมากพอเพื่อยักฆ่า หรือเพื่อรักษาอำนาจการปกครองนั้นไว้ หรือเพื่อขยายระบบสำรวจและทหารเพื่อรับมือกับภัยคุกคามภายในและภายนอกประเทศ) และถ้าคลังอำนาจในสังคมอ่อนแอง ขณะที่อำนาจที่แท้จริงเคลื่อนย้ายไปสู่รัฐ ในกรณีเช่นนี้การกระจายอำนาจที่แท้จริงในสังคมอันเป็นผลมาจากการใช้กลไกรัฐ มักจะเป็นไปอย่างไม่เท่าเทียมกัน ยิ่งกว่าที่เคยเป็นในระบบเดิม สมรรถนะของรัฐ (ไม่ว่าจะถูกควบคุมโดยใครก็ตาม) ในการครอบงำประชาชนจะเพิ่มมากขึ้น แม้แต่ภายใต้ช่องทางการเมืองใหม่ ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นสัญลักษณ์แห่งเจตนาธรรมของประชาชน ดังนั้นเป็นที่เห็นได้ชัดว่า ความรุนแรงอาจเสริมสร้างอำนาจให้แก่ประชาชนได้

ดังนั้น จึงเป็นเรื่องน่าศร้าและน่าเย้ยหยันที่ลัทธิ “อำนาจจากปากะรบยกบิน” (ซึ่งสอดคล้องกับระบบชนชั้นนำที่ก่อ) ถูกนำไปใช้โดยกลุ่มต่าง ๆ ซึ่งพยายามปฏิวัติโคนัม การก่อชึ่นนานของประชาชน ลัทธิถังกล่าวจะสะท้อนถึงธรรมชาติของอำนาจทางการเมืองอย่างหยาบมาก ซึ่งแม้แต่ อุดอลฟ์ ชิตเลอร์ ก็ยังไม่เห็นด้วย ลัทธินี้แสดงถึงที่มาแห่งอำนาจอันหลอกหลอนและอำนาจชนิดต่าง ๆ อีกทั้งยังละเอียดสามัคคียิ่งที่ว่า icosabeenผู้ใช้อำนาจ และมองข้ามผลของลัทธิความชื้นที่มีต่อสังคมและระบบการเมือง มันจะนำทางไปสู่การเพิ่มข่ายความรุนแรงทางการเมืองที่เป็นสถาบัน และเพิ่มข่ายอำนาจ ซึ่งสามารถใช้สถาบันระบบเผด็จการ การสังเวยพันธุ์ สมรรม และการชื้นในสังคม ลัทธิถังกล่าวเมื่อนำมาใช้ในทางการเมือง โดยธรรมชาติแล้วจะนำไปสู่การสถาปานาชนิันนำ ซึ่งควบคุมสมรรถนะทางด้านความรุนแรงที่เป็นสถาบัน ทั้ง ๆ ที่วิสัยหุ้งคลายล้วนพูดถึง “ประชาชน” ซึ่งบางครั้งวิสัยดังกล่าวก็ผูกติดอยู่กับลัทธินี้ แต่แล้วธรรมชาติของการลงทันทีทางการเมืองด้วยความรุนแรง (ซึ่งถูกทำให้เป็นสถาบันเพื่อให้มีประสิทธิภาพ) กลับกีดกันประชาชนทั่วไปไม่ให้ใช้อำนาจน้อยย่างแท้จริง

ด้วยความเชื่อมั่นในลัทธิที่ว่าอำนาจได้มาด้วยความรุนแรง ผู้ที่เรียกว่า “นักปฏิวัติ” ได้เดือดอาสาสืบสานสุคยาดแห่งลักษณะนี้แล้วรู้ที่สุดของระบบสังคมที่พวกเขาระบุแนวว่าไร มันชุชชารม ซึ่งพวกเขาระบุแนวที่จะจัดทั้งไปนั้น มาเป็นรากฐานสำหรับระบบที่ใหม่ของสังคม ดังนั้นจึงไม่น่าประหลาดใจที่ระบบการเมืองที่เป็นผลติกิตาบามา จึงคล้ายคลึงกับระบบ

ເກອຍຢ່າງຍິ່ງ ເພີ່ງເທົ່ອຍ້ໃນຮູບແບບທີ່ສຸດຂໍ້ມາຂຶ້ນ ຂ້ອເຖິງຈົງບັນລະວ້າຍີ່ໜີ້ຄຸນນັກໄໝສັງເກດ
ກັນກີ້ອ່ານ ໃນທຸກໆ ປະເທດທີ່ມີການປົງວິຫຼືສັງຄົມໂຄງການທ່ອສູ້ດ້ວຍຄວາມຮຸນແຮງ ອ້ອງໂຄຍເຜົ້າ
ການທາງການເນື່ອງ ໃນປະເທດນີ້ຈະມີຮະບບແລສັບບັນທາງທ່ານ ຮະບບທໍາຮວາ ຮະບບຄຸກ
ຊື່ງທຽງອໍານາຈອຍ່າງສົມບູຮຸນທີ່ໃນດ້ານອາວຸດ ຄວາມເຂັ້ມແຂງໃນການທ່ອສູ້ ກາຮະກົດຕິດຕາມແລະ
ຄວບຄຸມ ມາກກວ່າໃນປະເທດທີ່ມີຮະບບອັນປົກໂຮງແບບເດີມ ສມຮຣາດນະທາງດ້ານຄວາມຮຸນແຮງທາງ
ການເນື່ອງທີ່ກໍລາຍເປັນສັບບັນຍ່າງໃໝ່ນັ້ນ ຍັງທຽງອໍານາຈາກວ່າເມື່ອເປົ້າຍເຫັນກັບສັບບັນ
ພົລເຮືອໃນສັງຄົມ ແລະ ກລັກອື່ນໆ ຂອງຮະບບການເນື່ອງ ໂດຍທີ່ໃນສັງຄົມເກົ່ານັ້ນຄວາມເຕັກຕ່າງ
ຍັງມີນ້ອຍກວ່ານີ້ ນີ້ທຳໃຫ້ສັງຄົມມີສັກພົກລ້າຍກັບຂອງເດີມມາກ ຕ່າງກັນກີແຕ່ຂອງໃໝ່ນັ້ນຮຸນແຮງ
ຍື່ງກວ່າ

ໃນສັງຄົມໄດ້ ກົດກຳມ ໂດຍຫຮຽມຫາຕີແລ້ວ ຄວາມຮຸນແຮງທາງການເນື່ອງທີ່ເປັນສັບບັນ
ນັ້ນ ຈະເປັນອັນຕຽຍທ່ອສັບບັນອີສະຣະແລະປະຈຸບັນໄຕ ດັ່ງນັ້ນຍ່າງນ້ອຍທີ່ສຸດຈະກັບໃຫ້ຄວາມ
ສົນໃຈຢ່າງຍິ່ງແກສົງນີ້ ໄກຮົດກຳມທີ່ປະກາດຈະສ່ຽງສັງຄົມຊື່ງປະຈຸນສາມາດປົກໂຮງສັງຄົມ
ນັ້ນໄດ້ຢ່າງແທ້ຈົງ ແລະເປັນສັງຄົມທີ່ກາຮົດຍື່ນໄໝສາມາດເກີດຂຶ້ນໄດ້ ຄນໆ ນັ້ນຄວາມສໍາຮວັດຖຶງ
ທາງເລືອກອື່ນໆ ເພື່ອຕອບສົນອອງຄວາມຈຳເປັນພື້ນຖານຂອງສັງຄົມໃນເຮືອງກາລົງທັນໆ

ກາຮະບຸວ່າຄວາມຮຸນແຮງເປັນຕົວໜ້າ ເປັນຕົ້ນກຳເນີຂອງບັນຫຼາຍແຮງນັ້ນ ມີໄດ້
ເປັນການອອງໂຄງແບບນັ້ນເຈັກຂົນໄຮ້ເດີຍສາກີໄໂສເລາໃນເຮືອງການເນື່ອງ ອ້ອມອອງໂຄງແບບໂຮມເນ
ຕົກ ໃນທາງທຽງກັນຂັ້ນ ມັນເປັນກຸງແຈທີ່ຈະອົບຍາຍວ່າທ່ານໄໝສັງຄົມຂອງເວາ ຈຶ່ງເປັນເຊັ່ນທີ່ເປັນອູ່
ອ່າຍທຽງຂ້າມກັບອຸດົມຄົດ ແລະ ຈາກຈະເປັນກຸງແຈທີ່ທ່ານໄໝໄປສູ່ກາຮົດນັ້ນພວກວ່າຈະສາມາດປັບປຸງແປ່ງ
ສັງຄົມໄທ້ເປັນໄປຄາມອຸດົມຄົດຂອງເຮົາຢື່ງກວ່ານີ້ໄດ້ຢ່າງໄຮ

ສົງຈຳເປັນສໍາຫຼັບການປັດປຸລ່ອຍອັນຍິ່ງຍິ່ງ

ການນີ້ໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າ “ຄວາມຮຸນແຮງອາຈະທຳລາຍຜູ້ປົກໂຮງທີ່ເລົວໆ ໄດ້ຫົ່ງຄນ້ອງ
ມາກກວ່ານີ້ ແຕ່ກັນອື່ນໆ ກົຈະຂຶ້ນມາແທນທີ່ ເພຣະວ່າຮາກເທິງທີ່ຍັງຄອງຢູ່ທີ່ໄດ້ສັກແໜ່ງ”* ການ
ປັດປຸລ່ອຍທີ່ແທ້ຈົງແລະຍື່ນຈະເກີດຂຶ້ນໄດ້ເມື່ອມີການປັບປຸງແປ່ງຄວາມສັນພັນຮູກທາງອໍານາຈາກຍາຍໃນ
ສັງຄົມ ຄວາມປັບປຸງແປ່ງດັ່ງກ່າວໄວ່ມີຢ່າງເກີດຂຶ້ນ ໄດ້ວ່າຍຄວາມຮຸນແຮງ ຄວາມຮຸນແຮງຕ່າງໆທີ່ຈະ
ສັກດັກກົນການປັບປຸງແປ່ງດັ່ງກ່າວ ກ້າວແທນຂອງການປັດປຸລ່ອຍທີ່ໄໝສັນໃຈວ່າ ວິທີການທ່ອສູ້ອອນດັນ
ຈະມີຜົດຮະຍາວຕ່ອງສັງຄົມທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການປັດປຸລ່ອຍເພີ່ງໄດ້ນັ້ນ ນັ້ນເປັນຜູ້ທີ່ສັຍກາອັນສັນ

และประสาหกความรับผิดชอบ

เรื่องที่สำคัญอย่างยิ่งคาดอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งจำต้องเข้าใจให้ชัดเจนก็คือ การปลดปล่อยประชาชนจากการกดขี่ไม่ว่าชนิดใดก็ตามนั้น เป็นภารกิจของใคร เราก็จะมีสมมติฐานว่า วิธีการใดก็ตามย่อมไม่แตกต่างกันมากนัก ทราบได้ที่มันทำให้สังคมเปลี่ยนแปลงหรือโคนั้มลงได้ อย่างไรก็ตามการตอบคำถามนี้ด้วยวิธีทางกัน มีแนวโน้มที่จะให้ผลทางกันอย่างสำคัญ หากประชาชนไม่มีส่วนร่วมในการเปลี่ยนแปลง การเปลี่ยนแปลงฐานะทางอำนาจ ระหว่างประชาชนและผู้อยู่ในตำแหน่งผู้ปกครอง ยากที่จะเกิดขึ้น ได้อย่างแท้จริง โดยทั่วไปกลุ่มใหม่จะมาเป็นผู้ปกครองแทนกลุ่มเดิม ผู้ปกครองกลุ่มนี้ใหม่อาจจะประพฤติปฏิบัติหน้าที่ด้วยความยับยั้งชั่งใจมากขึ้น และใส่ใจกับสวัสดิการและสวีภาพของประชาชนด้วยการทัศน์ใจของตนเอง หรืออาจจะไม่ทำเช่นนั้นก็ได้ ดังนั้นการปลดปล่อยประชาชนผู้ถูกกดขี่โดยนือแท้แล้ว จะต้องเป็นการปลดปล่อยตนเองโดยวิธีทางต่าง ๆ ที่เอื้อให้ประชาชนมีส่วนร่วมอย่างยั่งยืนในการปกครองตนเอง และกำหนดสังคมของตน หากไม่แล้วประชาชนจะต้องเผชิญกับผู้ปกครองที่กดดันใหม่ ที่ร้ายแรงยิ่งกว่าเดิม เพียงแต่ชูธงที่ต่างหากไปเท่านั้น

รามนาโนหาร์ โลหีย (Rammanohar Lohia) นักสังคมนิยม สังกัดขบวนการคนธี ชาวอินเดียผู้ยิ่งใหญ่แห่งขบวนการคนธีเคยเขียนไว้ว่า เขาเป็นที่พึงถึงความจำเป็นที่จะเปลี่ยนแปลงแต่เพียงจิตใจของผู้ถูกกดขี่ นั้นเป็นสิ่งที่ดี แต่สิ่งที่สำคัญมากยิ่งกว่านั้นก็คือ ความพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงจิตใจของผู้ถูกกดขี่ เพื่อว่าเขาจะไม่ยินยอมให้ถูกกดขี่อีกต่อไป และเริ่มมุ่งมั่นที่จะสร้างสังคมที่ดีกว่า จุดอ่อนของประชาชนในเรื่องความมุ่งมั่นและความสามารถที่จะกระทำการได้ทำให้การกดขี่และการยอมจำนนเกิดขึ้นต่อไป ถ้าสามารถเปลี่ยนแปลงสภาพเช่นนี้ได้ พากเขาก็จะไม่ถูกกดขี่อีกต่อไป การปลดปล่อยตนเองเช่นนี้สามารถทำได้โดยการเสริมสร้างผู้ถูกปกครองให้มีความเข้มแข็ง ด้วยทั่วของตัวเอง *

* ทรงกันขึ้นกับเลนินเชื่อมั่นในพรรคนำนำชั่งปะกอนไปด้วย “นักปฏิวัติอาชีพ” กลุ่มเอ็ก. ๆ โรชา ลักเซมเบิร์ก (Rosa Luxemburg) และคาร์ล ลีบเนค (Karl Liebnecht) ได้ยังว่า “การปฏิวัติและการสร้างสังคมใหม่ไม่อาจดำเนินและบรรลุได้ เว้นเสียแต่ว่ามวลชนเป็นผู้กระทำสิ่งนี้ได้เอง... มวลกรรมชาพซักด้วยร่วมสร้างสังคมนิยม อุณหภูมิที่ต้องหันที่ก่อนมีสังคมนิยม จะต้องมาจากน้ำพักน้ำแรงของกรรมชาพ การปกครองตนเองย่างอิสระ (จะบรรลุได้ก็ต้อง...) ... การกระทำของคนงานเอง ไม่ใช่ด้วยการกระทำของคนส่วนน้อย ซึ่งหวังความสำเร็จไม่ได้” (อ้างใน Barthe'lemy de Ligt, *The Conquest of Violence* (New York : E.P. Dutton, 1938 and London : Geo Roufledge & sons, 1937, and New York : Garland Publishing, 1972.)

ตามความเข้าใจของเราง่ายกับธรรมชาติของอำนาจทางการเมือง ประชาชนนี้ศักยภาพในการอำนาจอย่างมหาศาล เพราะถึงที่สุดแล้วทั้นคือ พฤติกรรมและความร่วมมือของประชาชนย่อมเป็นที่มาแห่งอำนาจของผู้ปกครองและระบบการแบ่งชั้นอำนาจ อย่างไรก็ตามศักยภาพของอำนาจไม่ได้เป็นต้องเปลี่ยนไปเป็นอำนาจที่แท้จริงเสมอไป ถ้าต้องการให้ศักยภาพในทางอำนาจเปลี่ยนไปเป็นอำนาจที่แท้จริงแล้ว จะต้องทำอย่างไรเล่า เมื่อได้ตามที่ผู้ถูกปกครองประณีตที่จะทำการเปลี่ยนแปลง และเมื่อได้ตามที่พวกเขารึ่มใจที่จะทำเช่นนั้น พวกเขางานบันทึกต้องใช้การลงทันทีชนิดใดชนิดหนึ่ง พวกเขายังต้องการวิธีปฏิบัติการซึ่งช่วยให้เขามีความสามารถในการรักษา และเสริมสร้างความเข้มแข็งแก่สถาบันอิสระของตนที่กำรอยู่สามารถสร้างและปักบั่นสถาบันใหม่ๆ และที่สำคัญอย่างยิ่งคือความสามารถต่อต้าน เพชญหน้า และบ่อนทำลายอำนาจของผู้ปกครอง วิธีการดังกล่าวควรเป็นวิธีซึ่งในระยะยาว หากจะทำสำเร็จได้ ก็จะทำให้ประชาชนมีสมรรถนะอันยั่งยืนในการควบคุมผู้ปกครองและผู้มีอำนาจ แต่สามารถปักบั่นสมรรถนะในการปกครองตนของได้ การเลือกใช้การลงทันทีนั้น สุดท้ายเพื่อคำรักษา และเพื่อเปลี่ยนแปลงสังคมนั้นเป็นสิ่งสำคัญมากในการกำหนดสังคมที่จะเกิดขึ้นตามมา ตรงกันข้ามกับการลงทันทีด้วยความรุนแรงซึ่งก่อให้เกิดการรุบอำนาจ และในระยะยาวมิได้เสริมสร้างอำนาจแก่ประชาชนโดย การลงทันทีโดยไร้ความรุนแรงมีแนวโน้มสูงมากที่จะกระจายและโอนอำนาจในสังคม และโดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วยเสริมสร้างอำนาจแก่ผู้ถูกกดขี่และผู้ร่วมอำนาจ ดังนั้น เราจะมาพิจารณาผลของการลงทันทีโดยไร้ความรุนแรงที่มีต่อโครงสร้างสังคมบางประการ

ที่มาแห่งอำนาจซึ่งไม่แน่นอน

มาถึงตรงนี้ การทำความเข้าใจธรรมชาติของการลงทันทีโดยไร้ความรุนแรงเป็นสิ่งจำเป็น ถึงแม้จะไม่สามารถล่าช้าอีกในที่นี้ได้ การลงทันทีเหล่านี้มีผลกระทบสำคัญต่อการกระจายอำนาจแท้จริงในสังคมการเมือง ทั้งนี้เนื่องจากองค์ประกอบหลัก ๒ ประการคือ ๑) ธรรมชาติของอำนาจของระบบแบ่งชั้นอำนาจและของผู้ปกครองทั้งมวล ซึ่งทำให้ระบบนี้มีจุดอ่อนสำหรับการลงทันทีโดยไร้ความรุนแรง และ ๒) ผลของการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรง ที่กระจายต่อสมรรถนะของบุคคลและกลุ่มซึ่งใช้วิธีการดังกล่าว โดยเฉพาะเมื่อที่นี่ประสบผลสำเร็จ ผลขององค์ประกอบทั้ง ๒ ซึ่งรวมกันมีอิทธิพลต่อการกระจายอำนาจที่แท้จริง

จริง ได้ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันระหว่างอำนาจทางการเมืองและการลงทันท์โดย
ไร้ความรุนแรง อย่างไม่อาจปฏิเสธได้

อำนาจซึ่งผู้ปกครองใช้ สมรถนะในการกระทำการ ปฏิบัติการเหี้ยมโหด หรือ
การทำความดี การปฏิบัติตามนโยบายและการลงโทษ การพิชิตข้าศึกและเข้าปล้นสะคุณ การ
รับใช้ ครอบงำ และกดดัน อำนาจเหล่านี้ใช้อำนาจของผู้ปกครอง อำนาจเหล่านี้มิได้มา
จากบุคลากรของตน ทั้งมิได้มาจากกระบวนการนั้น แต่มาจากการแล่งที่มาต่างๆ ในสังคม ได้แก่
อำนาจหน้าที่ ทรัพยากรบุคคล ทักษะและความรู้ องค์ประกอบที่สัมผัสมิได้ ทรัพยากรทาง
วัสดุและการลงทันท์ต่างๆ แหล่งที่มาต่างๆ ทั้งหมดนี้มีรากฐานอยู่ในสังคมและในสถานบัน
ทึก ของสังคม และท้ายที่สุดมีอยู่ในประชาชน ประชาชนจะต้องยอมรับความชอบธรรม
ของผู้ใช้อำนาจ และร่วมมือในการจัดทำที่มาแห่งอำนาจที่จำเป็น พวกร้ายทั้งยอมจำนำน
ต่อระเบียบ และเมกระหั่งต่อการปราบปรามที่มุ่งจะข่มขู่ประชาชนให้ยินยอมเชื้อฟัง ด้วย
เงื่อนไขเหล่านี้ ผู้ปกครองจึงจะรักษาอำนาจการควบคุมไว้ได้

ที่มาแห่งอำนาจของผู้ปกครองได้มาจากประชาชน ผู้ซึ่งเชื่อว่าพวกร้ายยอม
อำนาจ เพราะพวกร้ายมีพันธะทางใจที่จะต้องทำเช่นนั้น หรือเพราะพวกร้ายเชื่อว่าตนอ่อนแอ
เกินไปที่จะต่อต้าน ที่มาแห่งอำนาจยังได้มาจากประชาชน ผู้ซึ่งจัดหาทรัพยากรทางเศรษฐกิจ
มาให้ผู้จ่ายภาษี ผู้ซื้อขาย และผู้บริหารผู้ช่วย ทั้งจากประชาชนผู้ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ในกองทัพ
ในศาล และในครุ ประชาชนเหล่านั้นทั้งหมด และคนอื่น ๆ อีกมาก จัดหาก็มาแห่งอำนาจ
ให้แก่ผู้ปกครองทั้งมวล ทั้งผู้ปกครองที่เกอกฎและที่เลวร้าย

ดังนั้น บัญหาที่สำคัญยิ่งสำหรับผู้ปกครองทั้งมวลก็คือ ประชาชนอาจจะไม่ทำตาม
ที่ผู้ปกครองบอกหรือคาดหวังให้ทำ ถ้าประชาชนปฏิเสธความชอบธรรมของผู้ปกครอง อำนาจ
หน้าที่ของผู้ปกครองก็ไม่มีเหลืออีกต่อไป ถ้าประชาชนเพิกถอนความร่วมมือโดยการแข่งขัน
การไม่ให้ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ และปฏิเสธที่จะให้ความรู้และความเชี่ยวชาญที่จำเป็น
ปฏิเสธที่จะปฏิบัติงานในระบบราชการ และปฏิเสธที่จะร่วมมือกับผู้บริหาร เมื่อนั้นที่มาแห่ง
อำนาจทั้งหมดก็จะถูกบันทอนหรือถูกจัดขึ้นไป

ถ้าประชาชนเต็มใจที่จะแข่งขันกับการข่มขู่จะปราบปราม และต่อการปราบ
ปรามจริง ๆ โดยถือว่าเป็นสิ่งที่ต้องแลกกับการเปลี่ยนแปลง ถ้าคำว่าและทหารรัฐสิทธิ์จะออก

กระอุนใจที่ต้องทำการปราบปราม และเริ่มลงสัญในความชอบธรรมของระบบก่ออุณห์เอง แล้วเพรากการเขียงข้อของมวลชน และในที่สุดถ้าคำตรวจและทหารขัดขืนคำสั่งที่ให้ลงโทษและผู้ประชานผู้เขียงข้ออีกต่อไป เมื่อันระบบก่อตั้งกล่าวว่า ประชานจะต้องยืนหยัดและขัดขืนต่อไป แม้เมื่อเผชิญกับการปราบปราม จนกว่าที่มาแห่งอำนาจจะเหือดหาย เมื่อันระบบก็จะเสื่อมโกร姆และแตกสลายไป

หากปราศจากอำนาจหน้าที่ และความชอบธรรมทางความคิดที่ได้รับมอบจากประชาน หากปราศจากผู้ช่วยและผู้สนับสนุน หากปราศจากผู้บริหาร ข้าราชการและผู้ช่วยเหลือจำนวนมาก หากปราศจากทรัพยากรทางเศรษฐกิจ หากปราศจากการสนับสนุนของสถาบันและการบริหาร หากปราศจากตำรวจ คุก และกองทัพ และหากปราศจากผู้ใต้ปักครองที่ยินยอมเชื้อพึงแล้ว แม้กระทั่งผู้ปักครองเด็ดขาดและทรงที่เห็นใจให้กับส่วนใหญ่ก็จะสิ้นเรียกวันแรงลงในทำการเมืองอย่างแน่นอน

การแยกสลายอำนาจของผู้ปักครองด้วยการเพิกถอนที่มาแห่งอำนาจเหล่านั้น แสดงให้เห็นว่าอำนาจของผู้ปักครอง ของชนชั้นนำที่ครอบงำ และของชนชั้นที่กดขี่นั้น มิใช่อำนาจของเขาเอง แต่ได้มาจากประชานที่พัวพันควบคุมอยู่นั่นเอง ดังนั้นอำนาจของผู้ปักครองโดยธรรมชาติแล้วเประบูรณ์ ความเข้าใจในเรื่องนี้เพียงอย่างเดียว ได้เปิดช่องให้ประชานเลือกด้วยสำนึกรักของตนว่า จะยินยอมเชื้อพึงและร่วมมือหรือไม่ และการทราบนักถึงการเลือกังกล่าวได้ถูกทางสำหรับการเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ทางอำนาจอย่างแท้จริง ที่มาแห่งอำนาจทางการเมืองทั้งหมดมีจุดอ่อนสำหรับการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรง

การกระจายอำนาจเนื่องจากการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรง

อาชญากรรมการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรง มักจะได้แก่การที่ประชานปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามปกติ ปฏิเสธที่จะประพฤติปฏิบัติตามที่ผู้ปักครองคาดหวัง และยืนยันที่จะปฏิบัติสิ่งที่ผู้ปักครองห้ามหรือไม่ค่าควรจะทำ วิธีการต่าง ๆ เหล่านี้ มักจะใช้บทบาทและสถานะตามปกติของประชานในสังคมเป็นฐานอำนาจ และใช้หน้าที่ตามปกติของประชานเป็นคานังคัดค้างอำนาจของผู้ปักครองภายใต้เงื่อนไขที่เหมาะสม อาชญากรรมนี้มีประสิทธิภาพมากกว่าบันเนื่องจากโขมที่มาแห่งอำนาจของสถาบันและผู้ปักครองโดยตรง ดังนั้นการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงโดยพื้นฐานแล้ว เป็นวิธีการใช้อำนาจและการลงทันท์ที่สามารถควบคุมอำนาจทาง

การเมืองของผู้อ่อน แล้วสามารถใช้อำนาจที่มีอยู่อย่างเต็มที่โดยไม่ขังกับสิ่งอื่น ผู้อ่านและทุราษย่อ้มหวัดกล่าวว่าความเข้าใจธรรมชาติของอำนาจทางการเมืองทั้งหลาย จะเพร่หลายออกไป

การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงมีลักษณะต่าง ๆ มากมาย ซึ่งทำให้ไม่มีการรวมอำนาจและทำให้อำนาจที่แท้จริงกระจายไปทั่วทั้งสังคมอย่างจริงจัง ลักษณะเหล่านี้มีพันธุ์กับองค์ประกอบหลัก ๕ อย่างคือ

- ธรรมชาติของผู้นำในการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรง
- คุณภาพของวิธีการหรือ “อาวุธ” ไร้ความรุนแรงเฉพาะอย่าง
- การเปลี่ยนแปลงทางด้านทัศนะต่อตนเอง และทักษิณของสมาชิกในกลุ่มต่อสู้โดยไร้ความรุนแรง
- การพึงคนเองที่ทวีชนขึ้นของบุคคลต่าง ๆ ซึ่งใช้การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรง และ
- การเติบโตของสถาบันในสังคมที่อยู่นอกแวดวงรัฐ

เมื่อเปรียบเทียบกับผู้นำในการต่อสู้ที่ใช้ความรุนแรงแล้ว ผู้นำขบวนการที่ใช้การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรง มีแนวโน้มที่จะใช้ความรุนแรงในการควบคุมกลุ่มของตนเองน้อยกว่า (หากวิธีการดังกล่าวมีอยู่หรือเป็นที่ยอมรับกัน องค์ประกอบเหล่านี้มิได้เพียงแต่อาจมีอิทธิพลต่อความขัดแย้งในขณะนั้น แต่ยังอาจมีอิทธิพลต่อสังคมหลังการต่อสู้ เนื่องจากองค์ประกอบดังกล่าวสัมพันธ์กับการอุทิศตนเพื่อบริการและหลักการทำงานนุชยธรรมอย่างแท้จริงยิ่งกว่า นอกจากนั้นผู้นำเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะใช้การลงทันท์ด้วยความรุนแรงแบบเด็ดขาด เพื่อดำรงรักษาและขยายฐานอำนาจของตน ให้น้อยกว่า เมื่อพากเพียมทำเห็นง่าย ในกลไกรัฐึกษา ผู้นำการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงแท้ก่อนนี้ เช่น ยาหะราล เนห์รู ความนกรูมา (Kwame Nkrumah) และเคนเนธ คาวูดา (Kenneth Kaundo) ยอมรับดำเนินนโยบายรัฐมนตรีหรือประธานาธิบดี และใช้การลงทันท์ด้วยความรุนแรง ในขณะที่ผู้นำคนอื่น ๆ เช่น มหาตมะ คานธีและชัยประกาศ นารายัน ปฏิเสธหรือไม่แสดงการทำเห็นด้วยดังกล่าว

ในขบวนการการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงนั้น ผู้นำโดยธรรมชาติแล้วจะไม่มีเสียงร-

ภาพ และมีแนวโน้มที่จะกระจายอำนาจลงไปตามลำดับ สิ่งนี้เกิดขึ้น เพราะว่าภายในประเทศ ก็ต้องกล่าวส่วนใหญ่แล้วผู้นำจะผลัดเปลี่ยนกันไปในหมู่ผู้คนจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ผู้นำจะถูกจัดโดยจะได้ให้อยู่ในตำแหน่ง “แนวหน้า” ของการต่อสู้ และจะถูกจับคุ้มขั้ง หรือถูกปราบปราม ด้วยวิธีอื่น เมื่อเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นและเมื่อการสืบสานความสัมพันธ์ของชาติจากอดีต ผู้นำ กกลุ่มใหม่ๆ ย่อมเป็นที่ต้องการ และผู้นำจำนวนมากขึ้นก็เป็นสิ่งที่เป็น เพราะว่าพวกเขายังต้องปฏิบัติการในท้องถิ่นมากขึ้น สภาพการณ์ดังกล่าวทำให้มีผู้นำใหม่ๆ ทว่าจำนวนมากขึ้น ในกรณีที่ขบวนการต่อสู้เข้มแข็งและการปราบปรามอยู่ในชั้นรุนแรง ผู้นำจำนวนมากถูกจับกุม การกระจายความเป็นผู้นำจำนวนขยายไปถึงระดับที่ขบวนการนั้น “ไร้ผู้นำ” อย่างแท้จริง ประสบการณ์อาจจะมีผลสำคัญต่อสังคมในระยะยาว อาทิ เพิ่มทักษิณพึงพิงตนเองที่ไม่รวมศูนย์ และลดทอนความเชื่อใจที่ว่า ผู้นำที่ร่วบอำนาจนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็นเสมอไป (แน่นอนว่าองค์ประกอบนี้ จะไม่เกิดขึ้นในกรณีที่การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงนั้นเริ่มขึ้นและดำเนินการโดยการคัดสินใจ และคำสั่งของรัฐส่วนกลาง อย่างเช่นในการห้ามซื้อขายขันสั่งสินค้าระหว่างประเทศ)

คงกันข้ามกับสิ่งที่มักเกิดขึ้นเสมอ เมื่อมีการลงทันท์ด้วยความรุนแรงในสังคม กลามเมืองและสังคมระหว่างประเทศ การลงทันท์ที่ผู้นำขบวนการไร้ความรุนแรงอาจใช้ต่อต้านสมาชิกของกลุ่มตนเอง เพื่อตั้งรากษาความเป็นปึกแผ่นและเพื่อสะกัดกันการหันเหลี่ยมไปเจ้ากับฝ่ายตรงข้ามนั้น ควรเป็นและมีแนวโน้มที่จะเป็นวิธีการแบบไร้ความรุนแรง นอกจากนี้ เนื่องจากการลงทันท์ด้วยความรุนแรง มิได้ถูกนำไปใช้ในการต่อสู้กับฝ่ายตรงข้าม ดังนั้น สมรรถนะในการลงทันท์ดังกล่าวจึงไม่ได้รับการพัฒนาเพิ่มเติม เพื่อที่จะนำไปใช้ในช่วงหลัง การต่อสู้ด้วยวัตถุประสงค์อย่างอื่น ด้วยเหตุผลทั้งสองนี้ ถึงแม้ว่าผู้นำขบวนการไร้ความรุนแรง จะเข้าไปมีอำนาจหน้าที่หรือสามารถรักษาอำนาจหน้าที่ในกลไกรัฐได้ แต่เขายังไม่มีสมรรถนะเพิ่มขึ้น ในการลงทันท์ด้วยความรุนแรง ถึงแม้ว่าสมรรถนะดังกล่าวจะสั้นสมทวีชีวี ในช่วงที่เกิดความขัดแย้งก็ตาม พวกเขายังคงใช้สมรรถนะของรัฐในการลงทันท์ด้วยความรุนแรงที่มีอยู่ตามปกติ อย่างไรก็ตาม สมรรถนะนี้จะมีอยู่อย่างจำกัด ยิ่งกว่าสมรรถนะที่เกิดขึ้นภายหลังการต่อสู้ด้วยความรุนแรง ข้อจำกัดดังกล่าวทำให้การปราบปรามภายในประเทศเป็นไปอย่างไม่ง่ายดายนัก

ภายหลังการต่อสู้ด้วยความรุนแรง ระบบปักครองใหม่อาจมีจุดบกพร่องที่จะบังคับการท้าทายที่ไม่พึงประสงค์ โดยการครอบครองอาวุธและควบคุมการผลิตอาวุธและยุทธวิธีปัจจุบัน ในสภาพการณ์ทั้งกล่าว ประกอบกับความต้องการของประชาชนที่มีท่อประสีทิชีภาพของการลงทันท์ด้วยความรุนแรง แม้แต่ระบบปักครองที่ใช้ความรุนแรงอย่างร้ายแรงที่สุด ก็ยากที่จะถูกท้าทายโดยปฏิบัติการต่าง ๆ ซึ่งไม่อาจมองข้ามไปได้ อย่างไรก็ตาม ในกรณีของการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรง อาวุธนั้นมิได้หมายถึงอาวุธทางกายภาพซึ่งสามารถยึดกุม หรือควบคุมโดยการกว้างข้นผลิตหรือจำกัดยุทธบัจจัยได้ ความรู้เกี่ยวกับอาวุธที่ไร้ความรุนแรงต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่อย่างน้อยเกือบ ๒๐๐ วิธีนั้น ไม่อาจควบคุมได้โดยง่ายเหมือนอาวุธและยุทธบัจจัยทางกายภาพ ประสบการณ์ที่ผ่านมาในการใช้อาวุธที่ไร้ความรุนแรง ยังเป็นเสมือนการฝึกฝนในสมรภูมิ ประสบการณ์นี้ช่วยให้เขามีความสามารถที่จะต่อสู้ในอนาคต ทั้งยังทำให้เชื่อมั่นในความสามารถดังกล่าว ทั้งสองประการนี้อาจเป็นสิ่งสำคัญมากในการกำหนดการกระจายอำนาจที่แท้จริงภายหลังความขัดแย้ง ประชาชนผู้ซึ่งมี (และรู้ว่าพวกเขามี) สมรรถนะในการต่อสู้อย่างเป็นอิสระจากศศินน์ ชนชั้นนำที่ปักครองอยู่มักจะยำเกรงเขามากกว่าผู้ที่ช่วยกันอย่างไม่ได้ในทางการเมืองยามเกิดวิกฤตการณ์ ประสบการณ์ในการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรง (โดยเฉพาะกรณีที่ประสบความสำเร็จ) จะทำให้ประชาชนมีความสามารถที่จะต่อสู้อีกเมื่อมีความจำเป็น เช่นเมื่อผู้ปักครองกลุ่มนี้ไม่ได้รับความสนับสนุนจากคนส่วนใหญ่ในเรื่องที่มีความสำคัญยิ่ง

เมื่อการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงประสบผลสำเร็จ ประชาชนผู้ทำการตั้งกล่าว มีแนวโน้มที่จะแผลเห็นคุณภาพและสมรรถนะของตนชัดเจนขึ้น อันสะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงที่แท้จริงในตัวเขา ก่อนที่ผู้ถูกปักครองจะเริ่มใช้การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงนั้น พวกเขาก็ต้องเปลี่ยนทัศนคติยอมจำนนและความรู้สึกว่าตนเองคือที่เคยมีมาเสียก่อน บางทีกลุ่มคนเหล่านี้อาจเคยเป็นพวกสังคมเดียวชา และเชื่อว่าตนเองไม่มีอำนาจจะทำอะไรได้เมื่อเห็นสิ่งใด พลาดต่อหน้า เมื่อใดก็พอกเขาเริ่มจะกระทำการแก้ไขความทุกข์ยากเดือดร้อนของตน เมื่อนั้นพวกเขามีแนวโน้มที่จะปลดอุดหนาจากความรู้สึกว่าตนนั้นไร้ชีวานิจ การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวอาจจะทำให้เพิ่มขึ้นเมื่อข่าวสารของพวกเขาก้าวหน้าต่อไปและเข้มแข็งขึ้นเรื่อยๆ เมื่อความขัดแย้งเริ่มขึ้น นักปฏิบัติการอาจจำต้องดำเนินการศึกษาให้มั่น เพื่อควบคุมความกลัวที่จะถูกฝ่ายตรงข้าม

ลงทันที แต่ต่อมาพวกเข้าจากนั้นพบว่าพวกเข้าไม่กลัวอึกตืบไป การเปลี่ยนแปลงนั้นได้รับความสำคัญสำหรับบ้านเจ้าบุคคลเท่านั้น แต่ยังมีความสำคัญทางการเมืองด้วย เพราะว่ามันจะบันทอนระบบแบ่งชั้นอันชาชีงซึ่งขึ้นอยู่กับความกลัวการลงโทษด้วยความรุนแรง เพื่อให้ผู้ถูกปกครองอยู่ในตำแหน่งของตน ความเห็นใจที่จะกระทำการเหลือหยั่งเมื่อเผชิญกับภัยนั้นรายและการยอมรับโดยฝ่ายตรงข้ามและคนอื่น ๆ ถึงอันมาใหม่ของนักปฏิบัติการ ล้วนมีแนวโน้มที่จะทำให้กลุ่มนักปฏิบัติการมีความเกรพรับตื่อตนเองยิ่งขึ้น กลุ่มจะมองเห็นคุณภาพและสมรรถนะของตนเองว่ามีความสำคัญกว่าที่พวกเข้าเคยเข้าใจมาก่อน ความเชื่อที่ว่าพวกเขามีความแข็งแกร่งที่แท้จริง แม้เมื่อเทียบกับอันจากของรัฐนั้น อาจจะบ่มเพาะจิตารมณ์ใหม่ และกระตุ้นความหวังใหม่ว่า พวกเขาสามารถมีส่วนกำหนดอนาคตของตนเองได้

นักปฏิบัติการโดยไร้ความรุนแรงอาจจะเริ่มมีความเกรพรับในชีวิต และบุคคลอื่น ๆ มากยิ่งขึ้น เกรพรับทั้งฝ่ายตรงข้ามที่อยู่ในความขัดแย้ง นักปฏิบัติการอาจมีความสามารถมากขึ้นที่จะคิดแก้ปัญหาด้วยตัวของเขารอง ทำการตัดสินใจด้วยตัวเอง และยืนยันมติถึงกันเอง แม้ในสภาพแวดล้อมที่ยากลำบากก็ตาม แม้ว่าคุณสมบัติเหล่านี้จะเป็นเรื่องส่วนบุคคลมาก แต่หากเพิ่มพูนมากยิ่งขึ้นจนถึงระดับหนึ่งแล้ว ในระยะเวลาหนึ่งจะมีผลโดยอ้อมต่อการกระจายอำนาจที่แท้จริงในสังคม

การลงทันทีโดยไร้ความรุนแรงที่มีประสิทธิภาพนั้น มีแนวโน้มที่จะเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่กลุ่มที่ใช้ เป็นทั้งความเข้มแข็งในตัวมันเองและความเข้มแข็งเมื่อเปรียบเทียบกับฝ่ายตรงข้าม ความเป็นปกแห่งภายในของกลุ่มและความสามารถที่จะทำงานร่วมกันมากจะพัฒนาขึ้น ความร่วมมือภายในกลุ่มที่เพิ่มทวีขึ้นเป็นทั้งเงื่อนไขอันจำเป็นสำหรับประสิทธิภาพในการลงทันทีโดยไร้ความรุนแรงในหลายกรณี เป็นทั้งผลของการถังกล่าว การร่วมมือภายในถังกล่าวเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการลงทันทีโดยไร้ความรุนแรงอย่างมีประสิทธิภาพ และยังจำเป็นสำหรับการจัดทำสิ่งจำเป็นต่าง ๆ ซึ่งฝ่ายตรงข้ามเคยได้รับก่อนที่จะถูกเพิกถอนความร่วมมือ โดยเฉพาะในประเด็นหลักนี้ยังรวมถึงทางเลือกใหม่ ๆ เพื่อดำรงรักษาและบ่มเพาะสังคม (แม้กระทั่งในยามที่เกิดความขัดแย้งขึ้น) และรวมถึงสิ่งจำเป็นทางสังคม เศรษฐกิจและการเมือง ในการจะได้มาซึ่งสิ่งเหล่านี้ สมาชิกของกลุ่มจะต้องพึงค้นเองและช่วยเหลือตนเองให้มากขึ้น ซึ่งจะมีผลต่อการเสริมสร้างอำนาจให้แก่ตนเอง สถาบันที่ดำรงอยู่อาจจะได้รับการ

เสริมสร้างให้เข้มแข็ง อาจมีการเปลี่ยนแปลงเพื่อให้สถาบันนี้ตอบสนองความต้องการท่าง ๆ อย่างเหมาะสมพอกเพียงยิ่งขึ้น หรือเปลี่ยนแปลงการทำงานภายในกลุ่ม สถาบันใหม่ ๆ อาจได้รับการจัดตั้งขึ้น สถาบันเหล่านี้สามารถช่วยเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ทางอำนาจที่ดำเนินอยู่ อย่างรวดเร็วระหว่างที่เกิดความขัดแย้ง อันอาจส่งผลให้มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างสังคมอย่างยิ่งยวด

บางครั้งความสมดุลระหว่างการไม่ว่ารวมมือและการร่วมมือนี้เกิดขึ้นโดยมีการวางแผน และการจัดการอย่างตั้งใจ ในขณะที่หลายครั้งมันเกิดขึ้นเองอย่างรวดเร็วโดยปราศจากการวางแผนหรือเตรียมการ เมื่อการเปลี่ยนแปลงทางสถาบันเกิดขึ้นเพียงชั่วคราว มันจะก่อให้เกิด การเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ทางอำนาจระหว่างกลุ่มที่ขึ้นเคียงกัน เมื่อการเปลี่ยนแปลงทางสถาบันยังดำเนินต่อไปแม้จะมีความขัดแย้งเฉพาะหน้าเกิดขึ้น มันสามารถก่อผลที่ลึกซึ้งท่อโครงสร้างสังคม ซึ่งจะช่วยให้มีการกระจายอำนาจที่แท้จริงทั้งในรูปสถาบันและในรูปการลงทุน

องค์ประกอบอีกประการหนึ่งอาจจะมีผลทางอ้อมต่อการกระจายอำนาจ ในสังคมในระยะยาว การลงทุนที่โดยไร้ความรุนแรงจะทำให้แนวโน้มที่กล่มท่อสู่จุดกระทำอย่างบ้าเดือน อันเป็นผลจากการต่อสู้ดังกล่าววนั้น มีอย่าง การลงทุนที่ด้วยความรุนแรงในการต่อสู้เพื่อการปลดปล่อย การปฏิวัติหรือการบังคับนั้นหมายถึงการเพิ่มทวีความโหราขึ้นไป การแก้แค้นและการตอบโต้การแก้แค้น บุคลิกของมนุษย์จะหายกระด้างแล้วเข้ากร้าวยิ่งขึ้น จนกระทั่งในที่สุดความรู้สึกเยี่ยงมนุษย์ และความสามารถที่จะมีปฏิกริยาต่อความทุกข์ยากของมนุษย์ จะร่วงโรยและเหลือแค่แห้งไป บุคคลผู้ซึ่งครองหนึ่งเคยท่อสู้กับความไวรัมมนุษยธรรม กลับมากระตือรือร้นไข่คว้าหาวิธีการซึ่งฝ่ายตรงข้ามเคยใช้มาก่อนและถูกประณามมาแล้ว ทั้งนี้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายซึ่งหัวใจที่เป็นแก่นแท่นนักล้มเลื่อนไปแล้ว พัฒนาการดังกล่าวดูจะไม่เกิดขึ้นในการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรง ซึ่งใช้การลงทุนที่อย่างอื่น ที่หลีกเลี่ยงการกระทำการท้อนรุนแรงและบ้าเดือน ความแตกต่างนี้อาจผลกราบทสำคัญต่อรูปแบบชาติของสังคมและระเบียบการเมืองหลังการต่อสู้

มองค์ประการอีกประการหนึ่งซึ่งสัมพันธ์กับการกระทำการท้อนรุนแรงบ้าเดือน และมีความสำคัญสำหรับสังคมอนาคต แต่บางที่อาจใช่สิ่งที่จะทำให้เกิดการกระจายอำนาจทางการ

เมืองที่สำคัญ การสนับสนุนให้ใช้ความรุนแรงทางการเมืองบางประเทศ เพื่อเป็นการลงทันท์ชั้นสุดท้ายของสังคม และการใช้ความรุนแรงในรูปแบบที่ชอบธรรมตามกฎหมาย เช่น การยิงของตำรวจ การประหารชีวิต และสังหาร มักจะเป็นการชั้นนำมากของสังคม รวมทั้งบุคคลที่ชอบท่อต้านสังคมและมีภารณ์ไม่ปกติ ให้เข้าใจว่าความรุนแรงนั้น แท้ที่จริงแล้วเป็นการลงทันท์ชั้นสุดท้าย เป็นเรื่องที่น่าสงสัยอย่างยิ่งว่า ความพยายามของเราที่จะควบคุมการลงทันท์ให้อยู่ในวงจำกัด โดยให้เป็นหน้าที่ของสถาบันโภสاثบันหนึ่งของรัฐ (ซึ่งจะทำได้ก็ต่อเมื่อมีจุดมุ่งหมายตามที่ระบุเอาไว้) และเมื่ออำนาจหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายนั้นเป็นไปตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ ความพยายามเช่นนี้จะมีประสิทธิภาพเพียงใดตราบใดที่ประชาชนรู้สึก (ไม่ว่าจะถูกหรือผิด) ว่าความมุ่งหมายของตนเองนั้นมีเหตุผลและบรรลุได้ด้วยความรุนแรงเท่านั้น ดังนั้นปฏิบัติการด้วยความรุนแรงที่ชอบธรรมตามกฎหมายในนามของระบบ อาจจะส่งผลโดยมิได้ตั้งใจให้เกิดปฏิบัติการด้วยความรุนแรงที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยบ่เจกบุคคลและกลุ่มซึ่งมีบัญชาและควบคุมมุ่งหมายของตนเอง การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงในนามของระบบจะไม่มีผลกระทบเช่นนั้น ตรงกันข้ามมันอาจจะก่อให้เกิดการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงโดยบ่เจกบุคคลและกลุ่มต่าง ๆ ที่กระทำการด้วยตัวของเขารอง แม้กระทั่งเพื่อต่อต้านมาตรฐานและหลักการของส่วนอื่น ๆ ของสังคม การกระทำการเช่นนี้อาจจะไม่ใช่สุคติ แต่มันจะมีผลดีอย่างมากในการควบคุมการเพิ่มทวีความรุนแรงของบ่เจกบุคคลและของกลุ่ม

ผลของการท่อสู้โดยไร้ความรุนแรง ที่มีท่อสมรรถนะในทางอำนาจของฝ่ายตรงข้าม และท่อสมรรถนะในทางอำนาจของกลุ่มที่ทำการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงนั้น จะก่อให้เกิดสิ่งหนึ่งตามมา สิ่งนั้นก็คือการเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ทางอำนาจชั้นพื้นฐานซึ่งจะเกิดขึ้นภายใต้เงื่อนไขที่เหมาะสม สิ่งนี้โดยพื้นฐานแล้วแตกต่างจากสภาพการณ์ทางด้านอำนาจภายหลังจากที่มีการเปลี่ยนแปลงด้วยสันติวิธีแบบอื่น ๆ รวมถึงการไอลเกลี่ย การออกกฎหมายบังคับการตัดสินของศาล หรือคำสั่งของฝ่ายบริหาร ในกรณีเหล่านี้ หากการเปลี่ยนแปลงด้านอำนาจไม่ได้เกิดขึ้นอย่างอิสระ ด้วยแรงผลักดันอื่น ๆ แล้ว การกระจายอำนาจหลังจากการเปลี่ยนแปลงจะยังคงก่อตัว จะยังคงเหมือนเดิมตั้งที่เคยเป็นมาก่อน ไม่มีอะไรที่จะมาเปลี่ยนแปลงสภาพการกระจายอำนาจก่อตัว และประชาชนจะไม่มีความสามารถเพิ่มขึ้นเลยในการจำกัดอำนาจของฝ่ายตรงข้าม หรือในการลงทันท์ด้วยตัวของเขารอง หรือแม้เมื่อความต้องการหรือ

ความมุ่งหมายหลัก ๆ ที่เกย์ถูกจำกัดได้รับการยินยอม ประชาชนเองก็จะยังไม่สามารถบรรลุเจตนาณ์ของตนในการต่อต้านผู้ยึดครอง หรือผู้ปกครอง ซึ่งไม่ยินดีที่จะยอมตามความปรารถนาของประชาชน ในทำนองเดียวกัน ข้อเรียกร้องเฉพาะหน้า ซึ่งเกย์ได้รับการยินยอมอาจถูกยกเลิกได้โดยง่าย เมื่อสถานการณ์อ่อนไหว สิ่งที่คนอื่นหอบริบั้นให้ นิใช้ได้มาด้วยน้ำพกน้ำแรงของตนเองนั้นย่อมถูกติงกลับไปได้โดยง่าย เช่นเดียวกับเมื่อได้รับสิ่งซึ่งได้มาด้วยการทำงานและการต่อสู้ จะยังยืนและย่องได้รับการปกน์ของและพัฒนาโดยประชาชน ผู้ซึ่งได้รับการเสริมสร้างอำนาจในระหว่างที่ต่อสู้เพื่อให้ได้สิ่งนั้นมา

การกำหนดเงื่อนไขทางการเมืองของสังคม

อิทธิพลต่อโครงสร้างของสังคมอันเป็นผลเนื่องมาจากการลงทันท์คัวความรุนแรง และโดยไร้ความรุนแรงนั้น มีบทบาทอย่างสำคัญในการกำหนดเงื่อนไขทางการเมืองของสังคมโดยรวม “เงื่อนไขทางการเมือง” ของสังคมสามารถอธิบายได้ด้วยโครงร่างขององค์ประกอบหลัก ๓ อย่างคือ ๑) แนวทางของระบบการเมือง ๒) สิ่งที่ระบบการเมืองปฏิบัติได้ และ ๓) สิ่งที่ระบบการเมืองไม่สามารถปฏิบัติได้ เงื่อนไขทางการเมืองรวมไปถึงองค์ประกอบเฉพาะอย่าง เช่น ระดับการรวมอำนาจหรือการกระจายอำนาจที่แท้จริง อุดมคติและเป้าหมายของสังคม ลักษณะที่เอื้อต่อความเป็นมนุษย์ และความไฟบูลล์พางสกุของระบบ สมรรถนะในการสถาปนาเผด็จการ ทำสังคมลังแพพันธ์ ก่อสังคม การทำหรือสนับสนุนการกดขี่ในสังคม และในทางตรงกันข้าม สมรรถนะของระบบในการปลูกฝังและสนับสนุนอิสรภาพประชาธิปไตย ความยุติธรรมของสังคม และสร้างความสมัพันธ์ที่มีสันติสุขทั้งภายในและภายนอก ระดับการรับใช้หรือทำอันตรายมนุษย์ ขอบเขตที่ระบบตอบสนองความต้องการของมนุษย์อันหลากหลายซึ่งได้กล่าวมาแล้วในตอนตนของบทนี้ จึงเห็นได้ชัดว่าเงื่อนไขทางการเมืองแตกต่างกันอย่างมากในสังคมหนึ่ง ๆ ในช่วงเวลาที่ต่างกันและในระหว่างสังคมต่าง ๆ

องค์ประกอบเหล่านี้มีได้เป็นลักษณะเฉพาะที่อยู่ໂດຍ ๑ และไม่สมพันธ์กัน หากล้วนมีความสมัพันธ์ซึ่งกันและกันในลักษณะต่าง ๆ จากพื้นฐานการวิเคราะห์ในบทนี้ และบทก่อนหน้านี้ จะพบว่าเงื่อนไขทางการเมืองของสังคมหนึ่งมีความสมัพันธ์อย่างใกล้ชิดกับ ๑) การกระจายอำนาจที่แท้จริงในสังคมตามที่ปรากฏในความเป็นจริง . (ซึ่งแตกต่างจากการจัดสรรอำนาจหน้าที่ในการตัดสินใจ ที่ตราในกฎหมายและรัฐธรรมนูญ) และ ๒) ประเภทของการ

ลงทันทีนั้นสุดท้ายซึ่งสังคมยังต้อง
สถาบัน ควรที่จะต้องพูดถึงความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันขององค์ประกอบทั้ง ๒ อย่างนี้ก็
สักหน่อย

ได้กล่าวแล้วว่าการกระจายอำนาจในการตัดสินใจที่แท้จริงไปตามสถาบันด้วยวิธีการ
ทั้ง ๆ ตลอดจนอำนาจและความเข้มแข็งของคลังอำนาจนั้น มีความสำคัญหนึ่งของการจัดสร้าง
อำนาจหน้าที่ตามที่ตราไว้ในรัฐธรรมนูญ การกระจายอำนาจในสังคมการเมืองความเป็น
จริง และการปฏิบัติของสังคมนั้นตามความเป็นจริง อาจจะแตกต่างหรือไม่สอดคล้องกับรัฐ
ธรรมนูญหรืออุดมคติและลักษณะสังคมนี้ดีดี ทั้งสองสิ่งเป็นสิ่งสำคัญ แต่ยังเป็นรองกว่า
แนวทางที่สังคมนั้นประพฤติปฏิบัติจริง ๆ ในความเป็นจริง คลังอำนาจที่เข้มแข็ง อาจจะ
จำกัดอำนาจของผู้จัดการซึ่งมีอำนาจล้นเหลือในการทุตย์ ในการทรงชั่ม คลังอำนาจที่อยู่ใน
แอและมีน้อยนิด จะเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองในรัฐที่มีรัฐธรรมนูญแบบประชาธิปไตยอย่างเป็น
ทางการนั้น ทำการปกครองแบบผู้จัดการหรือแม้แต่ลังรัฐธรรมนูญตามอำเภอใจ

นอกจากนี้ยังเห็นได้อีกว่า สมรรถนะทางด้านความรุนแรงทางการเมืองที่เป็น^๑
สถาบันนั้น หากได้รับการสถาปนาขึ้น ไม่ว่าด้วยเบื้องหมายใดก็ตาม อาจจะเปลี่ยนไปเป็น
เป็นอื่น ที่ต่างจากเดิม และการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวอาจเป็นไปตามอำเภอใจของผู้ที่ควบคุม
สถาบันดังกล่าว (เว้นแต่จะมีปัจจัยอื่น ๆ สอดแทรกเข้ามา) ดังนั้นระบบผู้จัดการ การล้าง
เผาพันธุ์ ৎศรี สงกรานต์ และระบบทด啾ในสังคมจึงถือว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด เพราะว่าทั้ง
๔ ประการ ล้วนเป็นการใช้ความรุนแรงทางการเมืองที่เป็นสถาบันทั้งสี่ ปราศจากสมรรถนะ
ดังกล่าว ปราภูภารณ์ทั้ง ๔ ก็ไม่อาจเกิดขึ้นได้ ความรุนแรงทางการเมืองที่เป็นสถาบันนั้น
ถือกันว่าเป็นเงื่อนไขที่จำเป็น (แต่ยังไม่เพียงพอ) สำหรับการพัฒนาปราภูภารณ์ทั้ง ๔ ใน
ทางทรงชั่ม หากปราศจากสมรรถนะที่เป็นสถาบันดังกล่าว เงื่อนไขที่สร้างสรรค์ย่อมมีโอกาส
งอกเงยมากขึ้น นอกจากนั้นผลในทางกระจายอำนาจและเสริมสร้างอำนาจแก่ประชาชน อัน
เกิดขึ้นจากการลงทันทีโดยไร้ความรุนแรง ยังมีแนวโน้มที่จะสร้างเงื่อนไขและลักษณะใหม่ให้
แก่สังคมการเมือง ซึ่งจะมีมากไปกว่าสิ่งที่เราเรียกว่า อิสรภาพ การเคารพชีวิต สันติภาพ
และความยุติธรรมของสังคม

ก็งนั้น ทั้งสถาบันและการลงทันท์ จึงต้องมีความสำคัญสูงมากในการกำหนด
เงื่อนไขทางการเมืองของสังคมหนึ่ง ๆ ทุกยุคทุกสมัย และทั้ง ๒ ประการต่างก็มีความสัมพันธ์
ซึ่งกันและกัน ตัวอย่างเช่น ในสังคมที่มีคลังอำนาจที่เข้มแข็ง ประชาชนจะมีความสามารถ
มากยิ่งขึ้นในการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงอย่างมีประสิทธิภาพ ขณะเดียวกันประชาชนเหล่า
นั้นก็จะมีองค์กรเป็นฐานสำหรับการต่อสู้เบนกลุ่ม คลังอำนาจเหล่านี้ควบคุมที่นาแห่งอำนาจ
ทางการเมือง ในอีกแห่งหนึ่ง คลังอำนาจมีแนวโน้มที่จะเข้มแข็งขึ้นและสมรรถนะของประชาชน
ก็มีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้นในระหว่างการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อประชาชน
เข้มแข็งเพียงพอที่จะบรรลุผลสำเร็จ

สำหรับสิ่งที่จะกล่าวว่าต่อไปนี้ จะหลักของเรานั้นถืออธิผลของการกระจายอำนาจ
ที่แท้จริง และของการลงทันท์ที่มีต่อเงื่อนไขทางการเมืองของสังคม การลงทันท์ซึ่งเป็นองค์
ประกอบสำคัญของสมรรถนะทางด้านอำนาจทั้งหลายนั้น เราจะแยกพูดต่างหาก ส่วนองค์
ประกอบที่เหลือของอำนาจที่แท้จริงนั้น เราจะจำกัดประเด็นให้แคบเข้า โดยจะพูดเฉพาะ
“การกระจายสมรรถนะในการทัศนใจที่แท้จริงไปตามสถาบัน”

สูตรทางสังคม

สิ่งที่เราจะพิจารณาในที่นี้คือสมมติฐานที่ว่า ปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันระหว่าง
การกระจายสมรรถนะในการทัศนใจที่แท้จริงไปตามสถาบัน กับการลงทันท์ของสังคม (ซึ่ง
รวมถึงประเภทของการลงทันท์ ประสิทธิภาพและการปฏิบัติ) นั้น เป็นองค์ประกอบหลักซึ่ง
เมื่อเวลาผ่านไปจะมีแนวโน้มที่จะสร้าง “เงื่อนไขทางการเมือง” ของสังคม เนื่องจากองค์ประกอบ
ทั้งสองจะเปลี่ยนไปเป็นครั้งคราว และบางทีอาจจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก ดังนั้น
เงื่อนไขทางการเมืองย่อมเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย เราจะพิจารณาสถานการณ์ขององค์ประกอบ
ทั้งสองในสังคมการเมืองในฐานะสังคมโดยรวม [ซึ่งประกอบด้วยประชาชนทั่วไป องค์กร
สถาบันอิสระ (คลังอำนาจ) และหน่วยงานของรัฐบาล (รวมถึงรัฐด้วย)] แม้ว่าเป็นเรื่อง
ยกที่สุด หรือเป็นไปไม่ได้เลยที่จะชั่นนำหนักองค์ประกอบแต่ละประการให้ถูกต้องแม่นยำ แต่
นั่นก็มิใช่สิ่งจำเป็นสำหรับจุดประสงค์ของเรา เราจะพิจารณาเฉพาะลักษณะหลักของการ分布-
กระจายการทัศนใจและการลงทันท์ที่ใช้ อาจจะเป็นการง่ายขึ้นหากจะแสดงความสัมพันธ์ทั้งกล่าว
ในรูปของสูตรต่อไปนี้

การกระจายสมรรถนะ
ในการตัดสินใจที่แท้จริงไปตามสถาบัน

มีปฏิสัมพันธ์
กับ

การลงทันท์
ประเภทสมรรถนะ
และการปฏิบัติ

เมื่อเวลา
ผ่านไป
ก่อให้เกิด

เงื่อนไข^๔
ทางการ
เมือง

ในระยะยาว เงื่อนไขทางการเมืองจะถูกสร้างและเปลี่ยนแปลงไปโดยปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ระหว่างการกระจายสมรรถนะในการตัดสินใจที่แท้จริงไปตามสถาบัน กับประเภทของการลงทันท์ รวมไปถึงสมรรถนะและการทำการลงทันท์ องค์ประกอบอื่น ๆ อาจจะมีส่วนในการกำหนดเงื่อนไขทางสังคม แต่องค์ประกอบ ๒ ประการนี้จะเป็นทัวหลัก

สูตรนี้อาจจะเห็นชัดขึ้นเมื่อชี้ให้เห็นอิทธิพลอันเป็นผลร่วมกันของการกระจายอำนาจการตัดสินใจไปตามสถาบันกับการลงทันท์ ในกรณีที่อิทธิพลดังกล่าวปรากฏชัดเจน เราจะนำเสนอเงื่อนไขต่อไปนี้ ๕ เงื่อนไขซึ่งใกล้เคียงกับเงื่อนไขทางการเมืองที่เกิดขึ้นจริง และว่าจะเป็นแบบจำลองเชิงวิเคราะห์ก็ตาม

เงื่อนไขที่ ๑ ในสถานการณ์เช่นนี้ คลังอำนาจอยู่ในนายทั่วไป หรือถูกบัน្តหอนและทำลายลงอย่างเป็นระบบ การตัดสินใจที่แท้จริงรวมศูนย์อย่างมากในมือของชนชั้นนำ กลุ่มเล็ก ๆ ที่ควบคุมกลไกรัฐและสถาบันสำคัญ ๆ อื่นที่มีอยู่ การลงทันท์ของสังคมการเมือง เป็นไปด้วยความรุนแรงโดยสันนิษัย สมรรถนะในการลงทันท์ด้วยความรุนแรงที่เป็นสถาบันนั้น ได้รับการเสริมสร้างอย่างมากทั้งในรูปคำวิจารณ์และทหาร การลงทันท์ด้วยความรุนแรง ถูกใช้อย่างกว้างขวางเพื่อการควบคุมภายในประเทศและในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

เมื่อการตัดสินใจและการลงทันท์ดังกล่าวเกิดขึ้นพร้อมกันในสังคมการเมือง เงื่อนไขทางการเมืองที่ปรากฏจะเป็นแบบเดียวกับการที่มีสมรรถนะในการยกชี้ทางสังคม ก่อสองคราม และกระทำการล้างเผาพันธุ์ หักผู้ปักครองปราบဏห่าที่จะทำเช่นนั้น สังฆภัยจะเกิดขึ้นแม้ว่า อดีมอดีตและเป้าหมายสูงสุดของระบบจะมีลักษณะมนุษยธรรมก็ตาม หรือแม้แต่รัฐธรรมนูญที่ เป็นลายลักษณ์อักษรจะตราไว้บนวิธีและข้อปฏิบัติที่ต่างกับสภาพดังกล่าวก็ตาม ในกรณีหลังนี้ ผู้ปักครองสามารถล้มเลิกรัฐธรรมนูญได้โดยง่าย และกำหนดโครงสร้างทางการให้อยู่ในแนวทางเดียวกับระบบการเมืองที่เป็นจริง เงื่อนไขที่ ๑ สามารถแสดงเป็นแผนภาพดังนี้

การตัดสินใจ ที่รวมคุณย์ อย่างมาก	มีปฏิสัมพันธ์กับ	การลงทันท์ด้วย ความรุนแรง อย่างจริงจัง	เมื่อเวลา ผ่านไป ก่อให้เกิด	ระบบเผื่อการ ที่สามารถปฏิบูรณ์ การอย่างสุขชา
--	------------------	--	-----------------------------------	--

เงื่อนไขที่ ๒ ในสถานการณ์เช่นนี้ คลังอำนาจเข้มแข็งมากเมื่อเปรียบเทียบกับโครงสร้างของรัฐ และสามารถทำการตัดสินใจได้อย่างอิสระ แม้กระทั่งคัดค้านผู้ปกครองที่ควบคุมกลไกรัฐอยู่ การลงทันท์ของรัฐเป็นแบบรุนแรง และการลงทันท์ของคลังอำนาจนั้น มีทั้งการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงในการดำเนินงานภายใต้และในความสัมพันธ์กับคลังอื่น ๆ ส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตามในสถานการณ์อันวิกฤตอย่างยิ่งนั้น คลังอำนาจยังใช้การลงทันท์ด้วยความรุนแรงด้วย เงื่อนไขทางการเมืองที่เกิดขึ้นนั้นมีแนวโน้มไร้เสถียรภาพ

เงื่อนไขทางการเมืองที่ไร้เสถียรภาพนี้จะรวมถึงการมีเสรีภาพ และประชาธิปไตยอย่างมาก การปราศจากการกดขี่ทางสังคมอย่างเป็นระบบและอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม เมื่อวิกฤตการณ์ร้ายแรงเกิดขึ้น มันจะมีผลต่อการขยายตัวของสมรรถนะและการทำการลงทันท์ด้วยความรุนแรง การร่วบอำนาจเข้มแข็ง เป็นผลมาจากการลงทันท์ด้วยความรุนแรงตักถักล่ามีแนวโน้มที่จะส่งผลต่อสถาบันทั้งหลาย เมื่อบริจัยทางทหารกล่าวเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับประสิทธิภาพ และเมื่อสมรรถนะทางค้านความรุนแรงทางการเมืองที่เป็นสถาบันในมือของรัฐขยายตัวขึ้น และมีการนำไปใช้ ความเข้มแข็งของคลังอำนาจมีแนวโน้มจะลดลงเมื่อเทียบกับรัฐ การต่อสู้ด้วยความรุนแรงที่ก่อขึ้นโดยส่วนราชการ กองโจร์กีมีแนวโน้มจะทำให้สภาพการณ์คงกล้ามเกิดขึ้นได้ เช่นเดียวกับการใช้ความรุนแรงต่อต้านผู้รุกราน ในการต่อสู้ส่วนใหญ่นั้น ในช่วงแรก สมรรถนะโจร์กีมีแนวโน้มที่จะรายอ่อนแอ แต่ในขั้นตอนมาจะมีการรับอำนาจยิ่งขึ้นและเปลี่ยนไปเป็นกำลังทหารและการต่อสู้ตามแบบ

ในอีกแห่งหนึ่งในสถานการณ์ที่ไร้เสถียรภาพในระยะต้น หากใช้การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงในยามที่เกิดวิกฤตการณ์ครั้งใหญ่ แทนที่จะใช้กำลังทหารซึ่งจะตามมาด้วยการขยายสมรรถนะและปฏิบูรณ์ต่อการทางทหาร ผลกระทบต่อเงื่อนไขทางการเมืองดูเหมือนว่าจะแตกต่างกันอย่างมากจากผลที่เกิดขึ้นเมื่อใช้การลงทันท์ด้วยความรุนแรง หากสมมติว่าการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงประสบผลสำเร็จ สถาบันที่กระจายอำนาจในสังคมไม่เพียงแต่จะได้รับการ

ปักบักรักษาระหว่างท่านนั้น แต่ยังจะแพร่ขยายออกไปอีกด้วย อันเป็นการหลีกเลี่ยงผลทางๆ ที่จะเกิดขึ้นภายหลังการลงทันท์ด้วยความรุนแรง ทั้งยังจะก่อให้เกิดสิ่งต่างๆ อันเป็นผลจากการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงที่ได้กล่าวไปแล้ว สถานการณ์ในเงื่อนไขที่๒ สามารถแสดงเป็นแผนภาพดังนี้

* สถานการณ์พนฐาน

การกระจาย การตัดสินใจ ไปตามคลัง ต่างๆ	มีปฏิสัมพันธ์ กับ	การลงทันท์ของรัฐ ด้วยความรุนแรง และการลงทันท์ ของคลังซึ่งมีความ รุนแรงเป็นหลักและ ใช้ความไม่รุนแรง ในขีดจำกัด	เมื่อเวลา ผ่านไป ก่อให้เกิด	เงื่อนไขที่ไร้ เสถียรภาพ
--	----------------------	---	-----------------------------------	-----------------------------

* ทางเลือก ก.

เงื่อนไขที่ไร้ เสถียรภาพ	ได้รับผล กระบวนการ	การเผยแพร่ การลงทันท์ ด้วยความรุนแรง	เมื่อเวลา ผ่านไป ก่อให้เกิด	คลังอ่อนแอก ลงและรัฐ ขยายตัวขึ้น
-----------------------------	-----------------------	--	-----------------------------------	--

* ทางเลือก ข.

เงื่อนไขที่ไร้ เสถียรภาพ	ได้รับผล กระบวนการ	การเผยแพร่ การลงทันท์โดย ไร้ความรุนแรง	เมื่อเวลา ผ่านไป ก่อให้เกิด	คลังได้รับการ เสริมสร้างให้เข้ม ^{แข็ง} และก่อให้ ผลที่ตามมาของ การลงทันท์โดย ไร้ความรุนแรงที่ แตกต่างออกไป
-----------------------------	-----------------------	--	-----------------------------------	---

เงื่อนไขที่ ๓ ในสถานการณ์เช่นนี้ สถาบันที่เป็นโครงสร้างของสังคมจะรวม
อำนาจอย่างมาก ประกอบกับคลังอำนาจมีอำนาจหน้อยและอ่อนแย และการตัดสินใจกิริยา
อำนาจอยู่ในมือของชนชั้นนำอำนาจหน้อยที่ควบคุมกลไกรัฐอยู่ ในช่วงที่ผ่านมาเร้าสั่งพิการลง
ทัณฑ์ด้วยความรุนแรงที่เป็นสถาบัน แต่ก็เริ่มไม่ใช้วิธีการนี้ และการลงทัณฑ์โดยไร้ความรุน
แรงเริ่มมีความสำคัญมากยิ่งขึ้นเนื่องมาจากสภาพเวกดล้มและการตอบสนองเฉพาะอย่าง สถาน
การณ์เช่นนี้ไม่มีเสถียรภาพ

ผลที่เกิดขึ้นจากเงื่อนไขที่ไร้เสถียรภาพดังกล่าวจะแตกต่างไปตามจำนวนขององค์
ประกอบ ซึ่งรวมไปถึงเหตุผลที่เปลี่ยนไปใช้การลงทัณฑ์โดยไร้ความรุนแรง และยังขึ้นอยู่ด้วย
ว่าการเปลี่ยนแปลงนั้นยังยืนและเป็นไปอย่างครอบคลุมกว้างขวางเพียงใด การเปลี่ยนแปลงดัง
กล่าว อาจจะเนื่องมาจาก การเปลี่ยนแปลงนโยบายหลักโดยผู้ซึ่งควบคุมกลไกรัฐ ซึ่งแลเห็นว่า
หากจะต้องดำเนินการโดยที่ของศัตรูที่มีอำนาจทางทหารเหนือกว่าอย่างทั่วทั้งแผ่นดินแล้ว การใช้วิธีทาง
ทหารเท่ากับเป็นการม่าตัวตาย การเปลี่ยนแปลงอาจจะเกิดขึ้นเนื่องมาจากการปฏิวัติโดย
ไร้ความรุนแรงนั้นประสบผลสำเร็จในการโค่นล้มระบบเดิม ในกรณีแรก การถ่ายเทอำนาจ
การตัดสินใจไปจากรัฐที่รับอำนาจ "ไม่ว่าจะกระทำโดยการวางแผนอย่างรวดเร็วหรือโดยไม่มี
การวางแผนนั้น จะเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงที่มีประสิทธิภาพในการ
ต้องดำเนินการโดยที่ ในกรณีหลัง การโอนอำนาจการตัดสินใจมักจะเกิดขึ้นแล้ว กล่าวคือ
สถาบันอิสระที่ดำรงอยู่เริ่มมีประชาธิปไตยและคระหนักว่าตนมีอำนาจการตัดสินใจมากขึ้น หรือ
มีคนนักลังอำนาจใหม่ๆ ที่มีอำนาจในการตัดสินใจก่อสร้างขึ้นก่อน หรือระหว่างการปฏิวัติ
การเปลี่ยนไปใช้การลงทัณฑ์โดยไร้ความรุนแรงจะมีผลอย่างไรต่อเงื่อนไขทางการเมืองในระยะ
ยาวนาน มากขึ้นอยู่กับประจეนที่ว่าการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมีความยั่งยืนเพียงใด ถ้าการเปลี่ยน
แปลงเกิดขึ้นช้าคราว และการลงทัณฑ์ด้วยความรุนแรงถูกสถาปนาขึ้นใหม่ และกลามมาเป็น
หลักในการลงทัณฑ์นั้นสุดท้ายของสังคมอีก เมื่อนั้นโครงสร้างที่รับอำนาจและกฎครองบ้ำ
โดยชนชั้นนำกลุ่มน้อยจะผุดขึ้นมาอีก ในทางตรงกันข้าม ถ้าการเปลี่ยนมาใช้การลงทัณฑ์โดย
ไร้ความรุนแรงนั้นคงที่นานาและกลามมาเป็นหลักในการลงทัณฑ์ของสังคมการเมือง โดย
เข้ามาแทนที่การลงทัณฑ์ด้วยความรุนแรงแล้ว เมื่อนั้นเงื่อนไขทางการเมืองที่เกิดขึ้นก็จะ
เป็นเงื่อนไขที่ยกระดับการเสริมสร้างอำนาจแก่ประชาชน ตลอดจนตอบสนองความต้องการ

ของมนุษย์ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น และหลีกเลี่ยงผลที่เกิดขึ้นจากการรุนแรงทางการเมืองที่เป็นสถาบัน สถานการณ์ของเงื่อนไขที่ ๓ สามารถแสดงเป็นแผนภาพได้ดังนี้

๔ ชี้ สถานการณ์พื้นฐาน

การตัดสินใจ
รวมศูนย์มาก
ในโครงสร้าง
รัฐ

มีปฏิสัมพันธ์
กับ

การเปลี่ยนจากการ
ลงทันท์ด้วยความ
รุนแรงไปเป็นการ
ลงทันท์โดยไร้ความ
รุนแรง

เมื่อเวลา
ผ่านไป
ก่อให้เกิด

สถานการณ์
ที่ไร้เสียงรบกวน

ทางเลือก ก.

สถานการณ์ที่
ไร้เสียงรบกวน

ได้รับผล
กระทบจาก

การสถาปนาการ
ลงทันท์ด้วยความ
รุนแรงขึ้นใหม่

เมื่อเวลา
ผ่านไป
ก่อให้เกิด

กำหนดโครงสร้าง
ใหม่ที่ควบคุมอำนาจ
และครอบงำโดย
ชนชั้นนำและ
ความรุนแรงทาง
การเมืองที่เป็น^๕
สถาบัน

ทางเลือก ข.

สถานการณ์ที่
ไร้เสียงรบกวน

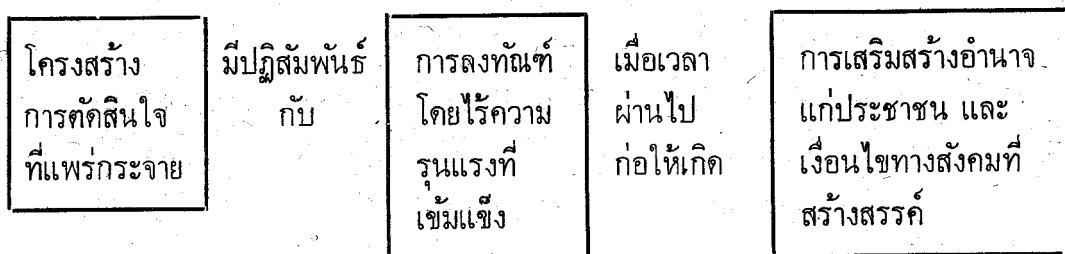
ได้รับผล
กระทบจาก

การลงทันท์โดยไร้
ความรุนแรงเพร
ขยายและได้รับ^๖
การเสริมสร้าง
ให้เป็นสถาบัน

เมื่อเวลา
ผ่านไป
ก่อให้เกิด

การเสริมสร้าง
อำนาจแก่ประชา
ชนและสังคมที่
กระจายอำนาจ

เงื่อนไขที่ ๔ ในสถานการณ์เช่นนี้ สมรรถนะในการตัดสินใจกระจายออกไปอย่างมากในหมู่คลังอำนาจที่เข้มแข็ง ประกอบกับกลไรรู้ส่วนกลางอ่อนแอก การลงทันทีโดยไร้ความรุนแรงถูกนำมาใช้ และได้รับการเสริมสร้างให้เป็นสถาบันแห่งการลงทันทีด้วยความรุนแรง และได้รับการพัฒนาอย่างมากเพื่อให้มีสมรรถนะสูง พร้อมที่จะทำหน้าที่เมื่อถึงเวลาจำเป็น เงื่อนไขทางการเมืองที่เกิดขึ้นนี้โน้มที่จะมีเสถียรภาพสัมพัทธ์ สามารถเสริมสร้างอำนาจแก่ประชาชนอย่างมาก โดยปราศจากอันตรายอันเนื่องมาจากการรุนแรงทางการเมืองที่เป็นสถาบัน และเสริมสร้างเสรีภาพ ประชาธิปไตย การเคารพสิทธิ สนับสนุน ทั้งภายในและระหว่างประเทศ และความยุติธรรมในสังคม สถานการณ์ของเงื่อนไขที่ ๔ อาจจะแสดงในแผนภาพดังนี้

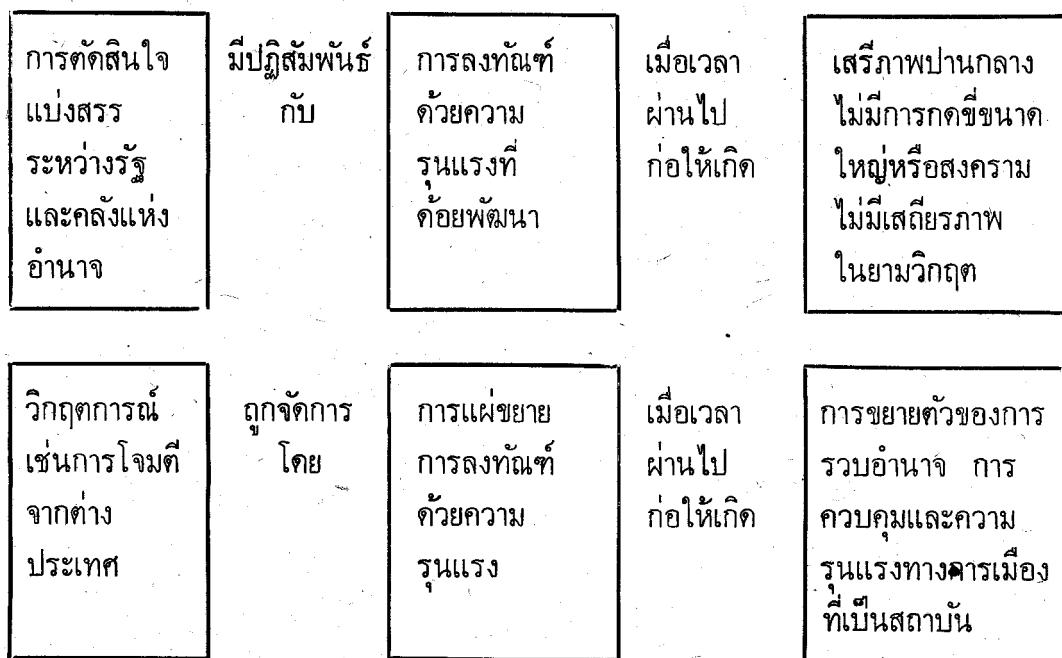

หากไม่มีองค์ประกอบใหม่เข้ามาแทรกแล้ว เงื่อนไขที่ ๑ และเงื่อนไขที่ ๔ นี้ มีเสถียรภาพสัมพัทธ์ ดังนั้นเมื่อเรารู้ถึงการกระจายการตัดสินใจและชนิดของการลงทันทีแล้ว เราจึงสามารถทำนายได้อย่างแม่นยำว่าเงื่อนไขทางการเมืองที่ตามมาจะเป็นอย่างไร ในทางตรงกันข้าม เงื่อนไขที่ ๒ และที่ ๓ ไร้เสถียรภาพอย่างมาก ในกรณีนั้น ไม่มีโอกาสที่จะทำนายเงื่อนไขทางการเมืองได้อย่างแม่นยำเลย จนกว่าจะมีการกำหนดประเภทของการกระจายการตัดสินใจที่แท้จริง และทดลองได้ว่าจะเลือกใช้และเสริมสร้างการลงทันทีประเภทใด

เงื่อนไขที่ ๕ เงื่อนไขที่ ๕ ข้างต้นเป็นเรื่องของการพิจารณาลงทันทีประเภทใดประเภทหนึ่งอย่างสูง หรือไม่ก็เกี่ยวข้องกับช่วงที่สังคมลังเลไม่แน่ใจว่าจะเลือกการลงทันทีประเภทใด ในเงื่อนไขที่ ๕ นี้ อำนาจการตัดสินใจที่แท้จริงในระดับสถาบันจะถูกแบ่งระหว่างรัฐบาลคลังอำนาจ การพัฒนาและใช้การลงทันทีโดยไร้ความรุนแรงจะถูกจำกัดอย่างมากหรือมีน้อยมาก อย่างไรก็ตามในเวลาเดียวกันการลงทันทีด้วยความรุนแรงก็ยังคงดำเนิน และ

ไม่ได้รับการพัฒนาขึ้นด้วย ถึงแม้จะได้รับการยอมรับว่าเป็นการลงทันทีขั้นสุดท้ายของสังคม สภาพการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นได้ เมื่ออันตรายและการชุมชนกุศลที่ทำให้การลงทันทีอย่างจริงจัง ไม่ว่าประเภทใดประเภทหนึ่งเป็นสิ่งจำเป็นขึ้นมาแน่ ไม่ปรากฏขึ้นหรือมีน้อยมาก เงื่อนไขทางการเมืองที่เกิดขึ้นก็จะเป็นแบบกลาง ๆ แต่จะมีเสรีภาพและการเรียนรู้อย่างมาก โดยปราศจากการกดขี่ทางสังคมที่ร้ายแรง และมีความซัดเย็บหลัก ๆ ที่ต้องใช้ความรุนแรงหรือสังหารน้อยมาก แรงผลักดันการกระจายอำนาจและถ่ายเทอำนาจซึ่งเกิดจากการลงทันทีโดยไร้ความรุนแรงนั้นจะไม่มี ถึงแม้ว่าแรงผลักดันนี้สามารถมาจากแหล่งอื่น ๆ ได้ เช่น ความเชื่อ ปรัชญาและความต้องการทางสถาบัน

เงื่อนไขทางการเมืองนี้จะกำรสเต็ยราปอยู่ได้ตราบทে่าที่ไม่มีวิกฤตการณ์ อันจะทำให้การลงทันทีเป็นสิ่งจำเป็นขึ้นมา ถ้าหากวิกฤตการณ์นั้นเกิดขึ้น สมรรถนะในการลงทันทีด้วยความรุนแรงจะขยายออกไปอย่างรวดเร็ว การพัฒนาและการลงทันทีด้วยความรุนแรงในขอบเขตที่กว้างขวางจะผลักดันให้มีการควบรวมอำนาจการตัดสินใจและการควบคุมสถาบันเพิ่มขึ้น และทำให้เกิดสิ่งอื่น ๆ ตามมาอีก อันเป็นผลจากการใช้ความรุนแรงทางการเมืองที่เป็นสถาบันอย่างกว้างขวาง เงื่อนไขนี้สามารถแสดงในแผนภาพได้ดังนี้

การตรวจสอบวิพากษ์วิจารณ์ทฤษฎีนี้ ซึ่งกล่าวถึงบทบาทของการกระจายการตัดสินใจและการลงทัณฑ์ชนิดต่าง ๆ ใน การกำหนดเงื่อนไขทางการเมืองของสังคมหนึ่ง ๆ นั้น เป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างไรก็ตาม ถ้าทฤษฎีนี้ใช้การได้มันจะมีผลกระทบเชิงพื้นฐานต่อการพัฒนาอย่างมาก ให้การเปลี่ยนแปลงสังคมที่เหมาะสมยิ่งขึ้นกว่าที่ผ่านมา

การพัฒนาอยุธยาศาสตร์การเสริมสร้างอำนาจ

ประชาชนจำนวนมากพร้อมที่จะยอมรับว่า มีความเป็นไปได้ที่จะเปลี่ยนแปลงสถาบันทางการเมืองของเราอย่างช้านานใหญ่ โดยการเลือกอย่างมีสำนึก สมรรถนะในการเลือกทางออกใหม่ เพื่อปรับปรุงสังคมการเมืองของเรานี้ ยังใช้ได้กับการเลือกประเภทของการลงทัณฑ์ที่สังคมเราต้องการใช้ และใช้ในการตัดสินใจว่า ระบบการเมืองของเราควรจะรับอำนาจอย่างมาก หรือควรเป็นระบบกระจายการตัดสินใจ การวิเคราะห์ในบทก่อน ๆ ให้ช่วยแนวทางบัญญัติในการผลักดันให้สังคมหนึ่ง ๆ ทำงานตามหน้าที่ที่จำเป็นของมันนั้น มิใช่แนวแนวทางบัญญัติในการผลักดันให้สังคมหนึ่ง ๆ ทำงานตามหน้าที่ที่จำเป็นของมันนั้น มิใช่แนวทางเดลันน์ก์สามารถจะเข้ามาแทนที่แนวทางที่เป็นอยู่ในบัญญัติ ในฐานะกลไกหน้าที่ที่มาแทน (functional substitutes)* การเข้าถึงความเป็นจริงดังกล่าวจะทำให้ “เอกสารชุด” ของสภาพที่กำรงอยู่ในบัญญัติ และสภาพที่ไม่อาจเป็นอื่นไปได้อีก หลุดพ้นจากการติดตรึงอยู่กับที่”* ดังคำของโรเบิร์ต เค เมอร์ตัน (Robert K. Merton) การเน้นถึงความเป็นไปได้ที่จะมีกลไกหน้าที่ที่มาแทนนี้ ทำให้การวิเคราะห์ประเภทดังกล่าวได้กลยุทธ์เจริญรุ่งเรือง การเปลี่ยนแปลงเชิงพื้นฐาน หาใช่วิธีการที่รักษาสภาพเดิมของสังคมไม่ให้เปลี่ยนแปลง ดังที่บางคนได้กล่าวไว้ ดังนั้น วิธีการอธิบายที่จึงเป็นเครื่องมือทางความคิด ซึ่งทำให้มีความเป็นไปได้ที่จะบรรลุการเปลี่ยนแปลงเชิงพื้นฐาน ซึ่งรวมไปถึงการแก้ไขปัญหาความรุนแรงทางการเมืองที่ซับซ้อน ซึ่งไม่เพียงแต่ไม่ได้รับการแก้ไขเท่านั้น แต่ยังไม่สูญเสียการพิจารณาอย่างครบถ้วนอีกด้วย

* ดู Gene Sharp *Social Power and Political Freedom*, Chapter nine "The Political Equivalent of War" ... Civilian-based Defense," Chapter ten "Seeking a Solution to the Problem of War"

การยอมรับทางเลือกในฐานะกุญแจการเปลี่ยนแปลงพันธุ์ฐาน

ความล้มเหลวของเรานำในการแก้ปัญหาความรุนแรงทางการเมืองที่เป็นสถาบัน และปัญหาย่อย ๆ อีกมานะย เช่นสิ่งแวดล้อม นโยบายไปแล้วมีสาเหตุอยู่ที่ เรายังอาจเหลือเชื่อว่า การลงทัณฑ์ด้วยความรุนแรงนั้น มิใช่สิ่งเดียวกับที่เป็นไปได้ และเราสามารถค้นพบศักยภาพของทางเลือกใหม่ที่เป็นการลงทัณฑ์โดยไร้ความรุนแรง ทั้งผู้ที่สนับสนุนประชาธิปไตยแบบเสรีนิยม ทั่วโลกและระบบพันธุ์นิยมอย่างแข็งขัน และผู้ที่ต่อต้านระบบดังกล่าวและสนับสนุนระบบสังคมนิยมนั้น ล้วนแต่มีอาชญากรรมข้อเท็จจริงดังกล่าว

อย่างไรก็ตาม การวิเคราะห์เข่นขี้นให้เราเห็นถึงแนวทางในการพิจารณากลไกหน้าที่ที่เป็นทางเลือกใหม่หรือที่มาที่แทน ซึ่งหากมีประสิทธิภาพแล้ว ทางเลือกหรือสิ่งทดแทนนั้นก็อาจจะมาแทนแนวทางที่กำลังเป็นไปอยู่ในปัจจุบัน สิ่งนี้อาจจะเป็นกุญแจสำหรับการเปลี่ยนแปลงขั้นพันธุ์ฐานในการลงทัณฑ์ทางการเมือง ในบทนี้และบทก่อน ๆ เราได้เห็นแล้ว ว่าการลงทัณฑ์โดยไร้ความรุนแรงนั้น ได้ถูกนำมาใช้แทนการลงทัณฑ์ด้วยความรุนแรงในหลาย ๆ สถานการณ์ในอดีต ในสังคมต่าง ๆ ที่หลอกหลอนกันออกไป ดังนั้นทางเลือกใหม่ที่เป็นการลงทัณฑ์โดยไร้ความรุนแรงจึงมีอยู่จริง และเป็นแนวทางที่มีโอกาสก่อการเปลี่ยนแปลงขั้นพันธุ์ฐาน จนถึงขั้นที่จะมาทดแทนการลงทัณฑ์ด้วยความรุนแรงได้ ถ้าวิธีการนี้มีประสิทธิภาพหรือทำให้มีประสิทธิภาพได้ และถ้าดำเนินไปใช้แทนวิธีรุนแรงในลักษณะที่เป็นชุดแล้ว เมื่อนั้นการลงทัณฑ์ด้วยความรุนแรงก็สามารถเลิกไปได้ เพราะไม่มีความจำเป็นอีกต่อไป ชุดวิธีการที่จะมาทดแทนดังกล่าวจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นระบบ ซึ่งสัมพันธ์กับการเสริมสร้างอำนาจให้แก่ประชาชน และการสร้างประชาธิปไตยในสถาบัน

อย่างไรก็ตาม การวิเคราะห์แนวทางใหม่ที่จะมาทดแทนแนวทางเดิมในการตอบสนองความต้องการของสังคมนั้น มิได้จำกัดอยู่แค่การนำมาใช้กับวิธีการลงทัณฑ์เท่านั้น แต่ยังสามารถใช้ได้กับสถาบันขนาดใหญ่ ๆ ที่ร่วมอำนาจ และควบคุมหรือมีผลต่อกระบวนการตัดสินใจของชนชั้นนำและการทอนอำนาจประชาชน สถาบันเหล่านั้นรวมไปถึงสถาบันทางเศรษฐกิจขนาดใหญ่และกลไกรัฐ หากเราสามารถฟื้นฟู ขยาย ตลอดจนสร้างสรรค์สถาบันนอกแวดวงรัฐอย่างค่อยเป็นค่อยไป เพื่อให้เป็นสถาบันทดแทนที่สำคัญ และสร้างกลไกระดับล่างของรัฐบาลที่ประชาชนมีส่วนร่วมเพื่อตอบสนองความต้องการทางสังคม เศรษฐกิจและการ

เมืองของสังคมแล้ว เรายังสามารถพิจารณาในมื้าขุบันที่อำนวยที่แท้จริงหากอยู่กับบรรษัทขนาดใหญ่และกลไกรัฐนั้น ให้กลับเป็นตรงกันข้ามได้

ในการพยายามแก้ปัญหาของสังคมของเรา และการขยายตัวของอำนาจรัฐที่รวมศูนย์นั้น เราจำเป็นต้องทำมากยิ่งกว่าการอนุรักษ์ลักษณะดั้งเดิมของสังคมซึ่งมีรากเหง้าในอดีต และยังคงใช้การได้และมีความสำคัญในทุกวันนี้ และทำมากยิ่งกว่าการเปลี่ยนแปลงเพื่อแก้ไขผิดให้ถูกต้อง เราต้องจะใจระทำการด้วยวิธีต่าง ๆ เพื่อเสริมสร้างสถาบันที่อยู่ nok เวลา วงศ์ในสังคมของเรา และยังคงการเพิ่มทวีการร่วมอำนาจที่แท้จริงในรัฐอย่างมีสำนึก

เพียงการกล่าวประณามภัยตราイヤของรัฐบาลกลางที่เข้มแข็ง ตลอดจนความรู้สึกทางด้านของระบบราชการ และอัตรากาชที่สูงนั้น ไม่ช่วยให้เห็นทางออกที่ยั่งยืนในการแก้ปัญหา การควบคุมของชนชั้นนำ การรวมศูนย์ การขยายขนาดและเพื่อรักษาช่องทางขนาดใหญ่และของกลไกรัฐ การเปลี่ยนแปลงด้านสถาบันนั้นเป็นสิ่งจำเป็น แนวทางหนึ่งที่จะทำได้ ก็คือการพัฒนาสถาบันทางเลือกอื่น ๆ เพื่อทำหน้าที่ที่จำเป็นและพึงประสงค์ ซึ่งบ้ำขุบันอยู่ในความรับผิดชอบของสถาบันที่ร่วมอำนาจและใหญ่โต

การกิจกรรมอย่างซึ่งบ้ำขุบันคำนึงการโดยกลไกรัฐส่วนกลางนั้น ไม่ใช่สิ่งจำเป็นจริง ๆ ทั้งไม่เหมาะสมกับสังคมซึ่งมักจะพดอยู่เสมอ ๆ ถึงสวีพารและประชาธิปไตย หน้าที่เหล่านั้นและส่วนอื่น ๆ ของกลไกรัฐซึ่งเกี่ยวข้องกับหน้าที่เหล่านั้น สามารถยกเลิกออกໄไปได้โดยง่ายเพื่อประโยชน์และความผาสุกของสังคม อย่างไรก็ตาม หน้าที่ส่วนใหญ่ซึ่งคำนึงการโดยกลไกรัฐส่วนกลาง (และหน้าที่อื่น ๆ อีกมากมายที่เห็นกันว่ารัฐพึงกระทำ) นั้น ประชาชนทั่วไปอาจจะเห็นว่าเป็นสิ่งที่พึงประสงค์และเป็นสิ่งจำเป็น บทบาทของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการตอบสนองความต้องการเหล่านั้น จะไม่ถูกตัดถอนอย่างชวยชาหหรือคิด จนกว่าหน่วยงานอื่นจะทำหน้าที่เหล่านั้นอย่างได้ผล นอกจากนี้หากเราปรารถนาที่จะละลอกการเพื่อขยายของกลไกรัฐส่วนกลาง เราจำเป็นต้องพัฒนาทางเลือกใหม่สำหรับตอบสนองความจำเป็นทางการเมืองทางสังคม และทางเศรษฐกิจที่แท้จริงซึ่งถูกกละเลยไป ซึ่งตามข้อเสนอของนักปฏิรูปแล้ว ความจำเป็นเหล่านี้รัฐสามารถทำการปลดปล่อยบรรเทาได้ การเพื่อขยายของรัฐเข้าไปในสังคมและเศรษฐกิจนั้นไม่อาจสกัดกั้นได้ด้วยการปล่อยปละละเลยหรือหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบทางสังคม ทั้งไม่สามารถสกัดกั้นได้ด้วยการปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างไว้กับบรรษัทที่ระดับประเทศ หรือบรรษัทระหว่างประเทศที่ร่วมอำนาจและใหญ่โต หากสถาบันและทางออกที่เป็นทางเลือก

ใหม่ไม่ได้รับการพัฒนาแล้ว การแพร่ขยายของกลไกรัฐเข้าไปในสังคมเป็นลำดับนั้นย่อมเป็นสิ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้

ในการที่จะลดทอนขนาดของกลไกรัฐส่วนกลางที่กำรงอยู่ (ตลอดจนอันตรายของมัน) เป็นลำดับนั้น มีความจำเป็นที่จะสร้างหรือเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้สถาบันขนาดเล็กกว่า (คลังอานาจ) ที่กระจายการตัดสินใจ เพื่อทำหน้าที่ตอบสนองความต้องการที่แท้จริงจากนั้นก็อยู่ โอนภารกิจที่เคยดำเนินการโดยรัฐไปให้สถาบันเหล่านั้น เราจำเป็นต้องมุ่งเสริมสร้างสถาบันเหล่านี้ให้มีจำนวนมากยิ่งขึ้น แต่ละสถาบันจะดำเนินการในขอบเขตขนาดเล็กกว่า โดยที่การมีส่วนร่วมที่เป็นประชาธิปไตยมีสูงมาก และหากจำเป็นก็จะร่วมมือกับสถาบันนี้ในโครงการระดับภาคและระดับประเทศ

แต่ทั้งนี้ก็ได้มายความว่า องค์กร สถาบันขนาดเล็ก และกลไรกระดับล่างของรัฐบาลจะมีมนุษยธรรมและมีความเป็นประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วมเสมอไป แต่ไม่อาจเจาะเพียงได้ก็ตาม องค์กรขนาดเล็กนั้นก่อภัยนตรายได้น้อยกว่าองค์กรขนาดใหญ่ ความท่องค์กร มีขนาดเล็กกว่า จึงเป็นการง่ายที่ผู้ร่วมองค์กรและสมาชิกจะแก้ไขบัญหาโดยตรง สถาบันขนาดเล็กทำให้การมีส่วนร่วมเป็นไปได้มากกว่าสถาบันขนาดใหญ่ และผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับสามารถควบคุมสถาบันนั้นได้มากกว่าด้วย

เราจำเป็นที่จะพิจารณาอย่างถี่ถ้วนถึงแนวทางต่าง ๆ ที่จะเพิ่มพูนการควบคุม และการมีส่วนร่วมที่เป็นประชาธิปไตยในระดับรัฐบาล ถึงแม้ว่าพัฒนาการทางการเมืองในศตวรรษที่ผ่านมาจะเป็นไปในทางตรงกันข้ามก็ตาม แต่ในอีกแห่งหนึ่ง เพาะะเหตุที่การเมืองได้พัฒนาไปในแนวทางนั้นเอง เราจึงจำเป็นต้องมีคิดถึงเรื่องนัก แนวความคิดของชันนา อารอนท์* (Hannah Arendt) ควรที่จะได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษ ในกรณีที่กลไกของประชาธิปไตยทางตรงสามารถดำเนินอยู่ได้แม้จะอยู่ในสภาพที่บุบสลาย อย่างเช่นในสภาพบาลนิวอิงแลนด์ หรือองค์กรชาวนาในตะวันตกกลาง (ของสหรัฐฯ) เราจึงจำเป็นท้องเสียงหาวิถีทางปักกิ่ง รักษาภูมิไนน์ไว้ และทำให้มีชีวิตชีวาและมีภาระความรับผิดชอบขึ้นมาใหม่ ในกรณีที่ไม่มีกลไกเช่นนั้นอยู่ เราอาจจำเป็นที่จะต้องเสียงหาหนทางที่จะเริ่มให้มีและทดลองใช้มันในการจัดการกับบัญหาสำคัญในขอบเขตจำกัด

* คุ Hannah Arendt, *On Revolution* (New York, Viking Press, 1963) and London: Faber & Faber, 1963 and Gene Sharp, *Social Power and Political Freedom Chapter six "Freedom and Revolution"*

การลงทันท์โดยใช้ความไม่รุนแรงมากที่แทน และสถาบันอิสระขนาดเล็กกว่าทั้ง ๒ องค์ประกอบนี้หากมีการพัฒนาและนำไปใช้ควบคู่กันอย่างค่อยเป็นค่อยไป ในโครงสร้างเพื่อการเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นขั้นตอนแล้ว จะช่วยพัฒนาเงื่อนไขทางการเมืองที่เอื้อต่อการปรรุคุณคิที่สังคมของเรายิ่งถือให้มีผลในทางปฏิบัติยิ่งกว่าปัจจุบัน

การต่อสู้เพื่อการปลดปล่อยโดยไร้ความรุนแรง

ผลต่อโครงสร้างของสังคมในระยะยาวที่เกิดจากการลงทันท์ด้วยความรุนแรง และการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงนั้น มีความหมายมากสำหรับการต่อสู้เพื่อการปลดปล่อยจากภารกิจในรูปแบบต่างๆ มี ๒ ประเด็นที่ชัดเจนคือ

๑. การปลดปล่อยโดยพื้นฐานจะต้องเป็นการปลดปล่อยคนเอง

๒. การปลดปล่อยโดยวิธีการซึ่งเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่ผู้ถูกปกครองเท่านั้นที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ทางอันดามาในระยะยาว และจะสกัดกั้นภารกิจที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

นี่มิใช่ความหวังที่ปลดปล่อยโดยไม่ใช้ความรุนแรง แต่เป็นการง่ายกว่าถ้าเราสามารถค้นพบ “ผู้ปลดปล่อย” ซึ่งจะโกรนล้มภารกิจที่ด้วยตัวคนเดียว โดยผู้ถูกกดขี่ไม่ต้องทำอะไรหรือสูญเสียอะไรเลย ถึงแม้ว่าความเชื่อเช่นนี้จะแพร่กระจายอย่างกว้างขวาง แต่มันก็เป็นอันตราย ความเชื่อเช่นนี้ทำร้ายได้ เพราะผู้คนไม่อาจแยกแยะความแตกต่างระหว่างผู้กดขี่กับสภาพทั่วๆ ไปของภารกิจ ในสภาพเช่นนี้ประชาชนจะอ่อนแอ และเนื่องมาจากความอ่อนแอบนี้ ครกีตามที่เป็นผู้ปกครองจึงสามารถใช้คำแห่งน้ำภาคีประชาชน ในสภาพเช่นนั้นผู้กดขี่คืนหนึ่งแทนที่ได้โดยง่าย “การปลดปล่อย” ซึ่งผู้กดขี่หันมายังให้ เพื่อแสดงความใจกว้าง หรือด้วยแรงจูงใจที่เย็นแฝงอยู่ หรือ “การปลดปล่อย” ซึ่งถูกมอบให้แก่ผู้ถูกกดขี่ซึ่งมิได้มีส่วนร่วมสำคัญโดยกลุ่มที่สามซึ่งแทรกแซงเข้ามาและพิชิตผู้กดขี่คืนเดิมลงไว้ การปลดปล่อยเช่นนี้มิได้เสริมสร้างความแข็งแกร่งแก่ผู้ถูกปกครองและสถาบันเลย และสามารถอาอกลับไปได้โดยง่ายเช่นเดียวกับเมื่อได้รับ ในทางตรงกันข้ามหากการปลดปล่อยเกิดขึ้นโดยผู้ถูกกดขี่เอง อันเป็นผลมาจากการเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้แก่ตนเองการไม่ให้ความร่วมมือ และการแข็งข้อ ในกรณีเช่นนี้ สภาพภารกิจจะถูกแทนที่ด้วยสภาพความเข้มแข็งของสังคมที่พึงพาตนเอง ดังนั้น การปลดปล่อยเช่นนี้จึงไม่อาจกระชากรไปได้โดยง่าย เงื่อนไขหลังนี้จะก่อให้เกิดผลที่ตามมาใน

ระยะยาวที่ก่อว่าและยุนกว่า

ทราบได้ที่ประชาชนสามารถที่จะคิดพึงตัวเอง และดำเนินรักษาความเคารพในตัวเอง พวกรเข้าใจก่อสู้เพื่อให้ได้มา รักษาและเพิ่มพูนอิสรภาพของเข้า ภาระนักกิจกรรม เป็นที่ประจูงว่าในหลายประเทศและภัยได้ระบบอนหลาภัลย อำนาจของผู้ปกครองชนชั้นนำทางเศรษฐกิจ นักกิจกรรมนักกิจกรรมใหญ่ๆ ไม่ถูกควบคุม จนกระทั่งเกิดสภาพความทุกข์ยากของประชาชน ซึ่งเรียกว่าด้วยความที่เชื่อว่าเป็นการกดขี่ ประเททของระบบอาจแตกต่างกันไป มันอาจจะเป็นชากรของ การปกครองแบบอาณานิคม การครอบครองของต่างชาติ การเอาไว้เปรียบทางเศรษฐกิจ การครอบงำทางสังคม (ดังกรณีผู้หญิงและเด็กสาว) ระบบเหี้ยมผิว ระบบเผด็จการ ฯลฯ เมื่อใดก็ตามที่ประชาชนพยายามขัดการกดขี่ และทำการควบคุมอำนาจทางการเมือง ควบคุม การครอบงำทางสังคม และควบคุมชนชั้นนำต่างๆ เมื่อนั้นพวกรเขากำลังต่อสู้เพื่อการปลดปล่อย

ดังนั้นปัญหาของการปลดปล่อยจึงมิได้ถลายไปเพียง เพราะระบบอาณานิคมยังคง แบบเก่าส่วนมากนั้นถูกแทนที่โดยระบบปกครองของคนท้องถิ่น อิสรภาพในความหมายทาง สังคมเศรษฐกิจและการเมือง จึงยังคงเป็นเบ้าหมายที่ไม่สามารถบรรลุได้โดยสมบูรณ์ และใน หลาย ๆ กรณียังถูกกลั่นเม็ดอย่างร้ายแรงภัยได้ระบบและระบบท่างๆ

ดังนั้นคำสอนที่สำคัญก็คือผู้ถูกกดขี่จะทำการต่อสู้ และบรรลุถึงการเปลี่ยนแปลงได้ อย่างไร ไม่ว่าเขายังประสบผลสำเร็จหรือจะต้องสูญเสียสักเท่าไหร่ และไม่ว่าสังคมที่ดีกว่าที่เกิดขึ้นมาในอนาคตจะเป็นอย่างไร สิ่งหนึ่งที่เป็นที่ต้องการก็คืออิสรภาพ

คำสอนว่า จะทำการต่อสู้อย่างไรนั้น มักจะถูกตอบด้วยอารมณ์ที่มาจากการเจ็บปวดจากการกดขี่ในอดีตที่ผ่านมา การต่อสู้เพื่อการปลดปล่อยไม่ใช่ชนิดใดก็ตาม จึงมักเตือนไปด้วยองค์ประกอบทางอารมณ์และมีลักษณะอวิสัยสูงมาก ในสถานการณ์ปฏิวัติใดๆ ก็ตาม บางครั้งก็มีบางสิ่งบางอย่างที่ไม่สามารถสมัผัสได้ ซึ่งยากที่จะทำการวิเคราะห์ อย่างเป็นawi สัย และยังเป็นการยากยิ่งขึ้นที่จะผลิตองค์ประกอบที่สมัผัสมได้ โดยการวิเคราะห์หอย่างละเอียด ถี่ถ้วนและตัดสินใจอย่างมีเหตุผล

มันเป็นเทคนิคการณ์ของประชาชนที่เกิดขึ้นมา เพื่อต่อต้านสภาพการณ์ซึ่งเขามิ สามารถหนันได้อีกต่อไป และในเวลาเดียวกันก็เป็นสภาพการณ์ที่เป็นจริงสำหรับพวกรเข้า เป็น

จริงสำหรับความเชื่อและความผันผึงอนาคตของพากษา มันเป็นความเต็มใจในช่วงขณะหนึ่งที่พร้อมจะเสียกับอุปสรรคความยากลำบาก ซึ่งไม่อาจคาดการณ์ได้ โดยที่สมองก็ไม่อาจบังคับหัวใจซึ่งโดยสิ้นฐานแล้วเป็นบ่อเกิดแห่งการปฏิวัติ มันเป็นความกล้าหาญที่จะยืนยันด้วยการเพื่อสร้าง ในขณะที่คนอื่นๆ ยืนรออยู่สัญญาณ มันเป็นความเต็มใจที่จะต่อสู้ไปทั้งๆ ที่รู้ว่า (หากเข้าเป็นฝ่ายแพ้ลึกล้ำ) ไม่อาจชนะได้ มันเป็นเจตนาการณ์ของคนที่จะตายเพื่ออนาคตซึ่งคนอื่นท่านั้นที่จะได้เห็น

ดังนั้น อารมณ์ใจเบื้องต้นที่ประกอบที่สำคัญในขบวนการเปลี่ยนแปลงสังคม กระนั้น ก็ตาม เป้าหมายที่ประสงค์ใช้เป็นเพียงเพื่อตอบสนองความพึงพอใจในส่วนตัวท่านั้น แต่ เพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขบวนการปลดปล่อยและขบวนการปฏิวัติ ครั้งสำคัญ ถ้าหากขบวนการใดขบวนการหนึ่งยอมปล่อยให้ตนเองถูกซักนำ ไปโดยอารมณ์เพียงอย่างเดียว ขบวนการนั้นอาจจะทำความผิดพลาดอย่างมหันต์ในการเลือกเครื่องมือ (ที่ที่เป็นการลงทันท์และสถาบัน) เพื่อการบรรลุวัตถุประสงค์ของตน หากขบวนการมีความรู้สึกรับผิดชอบต่อผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นในความเป็นจริง ซึ่งจะกระทบประชาชนจำนวนมากในบ้านนั้น เช่นเดียวกับชั้นรุ่นต่อๆ ไปแล้ว ขบวนการนั้นจึงเป็นที่จดจำพิจารณาอย่างถาวรว่า ทำอย่างไรจึงจะบรรลุเป้าหมายของตน เช่นเดียวกับที่จดจำพิจารณาไว้ ทำอย่างไรจึงจะตอบสนองความต้องการทางอารมณ์ของตนได้ด้วย

การเลือกนี้มิใช่เป็นเพียงการเลือกว่าแนวทางใดง่ายหรือยากกว่ากัน ปัจจุบัน ยกเว้นความยากง่ายของวิธีการนั้นเป็นเรื่องที่ยากจะดำเนิน และถ้าใครคนหนึ่งพยายามเปลี่ยนแปลงชนพันฐานแล้ว มาก็ไม่มีวิธีที่ง่ายเลย ทั้งเราไม่อาจคำนึงคำนวณโดยเพียงแต่ใช้วิธีคาดการณ์ล่วงหน้าว่า การลงทันท์ด้วยความรุนแรงและการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงนั้น ก่อให้เกิดความทุกข์ยากแตกต่างกันอย่างไร ความแตกต่างเหล่านั้นจะต้องได้รับการพิจารณา และเป็นที่ประภูมิว่า การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงนั้น ก่อให้เกิดความทุกข์ยากและการสูญเสียชีวิต น้อยกว่าการลงทันท์ด้วยความรุนแรง สิ่งนี้เป็นสิ่งสำคัญ แต่ก็มิใช่องค์ประกอบเดียวที่จะพิจารณา ไม่ว่าเราเลือกที่จะต่อสู้หรือเลือกที่จะไม่ทำอะไรเลย เหຍื่อของการกดซี่กังทุกชั้นรวมอยู่นั้นเอง

ในทุกกรณีของการกดซี่ บัญชาเดียวที่สำคัญที่สุดสำหรับขบวนการปลดปล่อยก็คือ

จะใช้วิธีการใดที่จะเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ ยุติสภาพการณ์ที่อยู่คิธารม และทำให้ประชาชนสามารถควบคุมชีวิตและสังคมของตนเองได้อย่างยั่งยืน ขอบเขตของการเปลี่ยนแปลงที่ต้องการ "ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงในระดับบุคคลหรือขั้นพื้นฐานแก้ไขความ จะมีผลอย่างมากต่อประเทศและความเข้มข้นของปฏิบัติการ ในสถานการณ์ปฏิวัติ บัญชาด้วยเมืองจะรุนแรงกว่า เดียวพื้นฐานแล้วก็เป็นบัญชาเดียวกัน * นั่นคือบัญชาทางยุทธศาสตร์ที่ว่า ทำอย่างไร จึงจะบรรลุประสิทธิภาพสูงสุดเพื่อยุติการกดขี่ในขณะนั้น และเพื่อสถาปนาระบบที่เป็นทางเลือกใหม่ที่มีความยุติธรรมมากกว่า การควบคุมอยู่ในมือของประชาชนมากกว่า และมีอิสรภาพมากกว่า บัญชาต้องการความสนใจจากทุกๆ คนผู้ซึ่งจะต่อสู้กับการกดขี่และสร้างสังคมที่ดีกว่า

องค์ประกอบสำคัญในการปลดปล่อยโดยไร้ความรุนแรง

มองค์ประกอบสำคัญเพียงไม่กี่ประการที่จะต้องได้รับการพิจารณาโดยบุคคล และกลุ่มต่างๆ ซึ่งปรารถนาที่จะบรรลุการปลดปล่อยด้วยการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรง

๑. พวกรเข้ามายังท้องเข้าใจให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ในเรื่องธรรมชาติของผู้ยังคงข้ามและระบบ และธรรมชาติของสถานการณ์อันกว้างขวาง ณ ที่แห่งที่ผู้ยังคงข้ามและกลุ่มซึ่งทำการต่อสู้จะดำเนินการ การขาดความเข้าใจหรือมีความรับรู้ที่ผิดพลาดอาจนำไปสู่ยุทธศาสตร์และยุทธวิธีที่ผิดพลาดอย่างร้ายแรง ความเข้าใจที่ถูกต้องและสมบูรณ์เกี่ยวกับผู้ยังคงข้ามและสังคม อาจทำให้มีความเป็นไปได้ที่จะเลือกปฏิบัติการที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด

๒. ประเภทของการลงทันท์หรือวิธีปฏิบัติการที่จะใช้ในการต่อสู้นั้น จะต้องเลือกอย่างมีสำนึกรู้อัมด้วยวิจารณญาณถึงผลที่ตามมาทั้งในระยะสั้นและระยะยาว รวมถึงความเข้มแข็งและความอ่อนแองของกลุ่มที่ทำการต่อสู้และผู้ยังคงข้าม และสภาพการณ์เวลาล้อมที่ความขัดแย้งเกิดขึ้น การเลือกนี้ไม่ควรที่จะปล่อยให้เป็นไปโดยบังเอญหรือตัดสินใจโดยคน

* บาร์เตเลมี เดอ ลีฟ์ เผยไว้ว่า "บัญชาเชิงใหญ่ของการปฏิวัติโดยมวลชนอย่างที่ทำอย่างไรจึงจะพบว่าต่อสู้ซึ่งกันค่าที่อื้อฉีก และในขณะเดียวกัน แม้แต่อำนาจปฎิวิภาคอาชรั่งพร้อมที่สุดก็มีอังต้านหน้าได้" (Barthelemy de Ligt, *The Conquest of Violence: An Essay on War and Revolution* (New York: E.P. Dutton, 1938 and London : Geo Routledge & Sons, 1937 and New York: Garland Publishing, 1972 p. 163)

กลุ่มเล็ก ๆ หรือเป็นผลจากความขมื่นคับแค้น หรือเกิดจากสมมติฐานเกี่ยวกับอำนาจที่มาได้ มีการตรวจสอบ

ในอดีต บอยครั้งที่ประเทกของการลงทันนิมได้ถูกเลือกอย่างมีสำนึกรู้ และบอยครั้งที่ฝ่ายกบฏจะใช้ความรุนแรงทางการเมือง ซึ่งเป็นสิ่งที่ฝ่ายตรงข้ามสามารถใช้ได้กว่าการเลือกเช่นนั้นจึงมักทำให้เสียเปรียบโดยทันที และในระยะยาวก่อให้เกิดสังคมที่ผิดจากความต้องการ ดังได้กล่าวไปแล้ว

๓. การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรง หรือวิธีปฏิบัติการโดยไร้ความรุนแรงนั้น จะต้องทำความเข้าใจอย่างละเอียด ซึ่งรวมไปถึงทฤษฎีแห่งอำนาจ วิธีการต่อสู้ พลวัตและกลไกแห่งการเปลี่ยนแปลง สิ่งจำเป็นและเงื่อนไขสำหรับประสิทธิภาพ หลักการของยุทธศาสตร์การตอบโต้ต่อการปราบปราม วิธีการซึ่งเป็นทางเลือกใหม่ในการยุติความชัดแย้งของบ้ำเจกบุคคล

๔. ความเข้าใจอย่างกว้างขวางเกี่ยวกับยุทธศาสตร์หลักของการต่อสู้ ของธรรมชาติและสิ่งจำเป็นสำหรับการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงนั้น จะต้องได้รับการเผยแพร่อย่างกว้างขวางในสังคม ความเข้าใจดังกล่าวจะช่วยให้ประชาชนทั่วไปสามารถปฏิบัติการสองกลุ่มที่ทำการต่อสู้ หันในแน่ที่เป็นประเด็นการต่อสู้หรือระดับของการมีส่วนร่วม

๕. ยุทธศาสตร์ของบ้ำเจกบุคคล กับยุทธวิธีสนับสนุนซึ่งจำเป็นสำหรับสถานการณ์นั้น ควรได้รับการพัฒนาพร้อมๆ กับพัฒนาขององค์ประกอบข้างต้น และทักษะกล่าวถึงท่อไป

๖. ประชาชนกลุ่มใหญ่ที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ จำเป็นจะต้องได้รับการพัฒนาให้พร้อมที่จะอุทิศตัวต่อการปลดปล่อย มีความเข้าใจโดยตลอดเกี่ยวกับการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรง และเต็มใจที่จะใช้วิธีการนี้อย่างมีระเบียบวินัย

๗. ความใส่ใจอย่างต่อเนื่องต่อสภาพการณ์ของชีวิต การต่อสู้ในสถานการณ์ความชัดแย้งที่เปลี่ยนแปลงไปอยู่เสมอ และการแก้ไขความอ่อนแอกองชีวิตการณ์เป็นสิ่งจำเป็น การรณรงค์แนวทางเรื่องจำกัดต่อสู้ให้รับการประเมินผลเพื่อเป็นบทเรียน

๘. ในการต่อสู้ได้ปะทุขั้นแบบเป็นไปเอง การต่อสู้นี้อาจแข็งแกร่งขึ้น ได้หากผู้ต่อสู้มีความเข้าใจ (ด้วยการไตรตรองและด้วยความรู้ที่เกิดขึ้นเอง) ในวิธีการนี้ ซึ่งมี

การใช้มาก่อนแล้ว การเริ่มสร้างสรรค์ในระหว่างการต่อสู้ โดยบุคคลที่มีความเข้าใจอย่างดี เกี่ยวกับการลงทันทีชนิดนี้ ก็สามารถเสริมสร้างการต่อสู้ให้แข็งแกร่งขึ้นได้

๘. ใน การต่อสู้ครั้งสำคัญ การประสานสอดคล้องระหว่างวินัยของการต่อสู้โดย ไร้ความรุนแรง ความคิดสร้างสรรค์ในการต่อสู้ และยุทธศาสตร์ของความขัดแย้ง เป็นสิ่ง จำเป็น ทั้งยังจำเป็นท้องมีความเข้าใจที่ถูกต้องว่า การลงทันทีโดยไร้ความรุนแรงนั้น เป็น เครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ หากสิ่งเหล่านี้ไม่เกิดขึ้น การเสียชัยและ การเปลี่ยนไปใช้ความ รุนแรงอาจเกิดขึ้น ซึ่งก่อให้เกิดอันตรายตามมา

๙. หากมีกำลังที่เข้มแข็งเพียงพอ ขบวนการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงจะต้องยืน หยัดเมื่อเผชิญหน้ากับการประปานปราบปรามและการข่มขู่คุกคาม และจะต้องไม่ยอมจำนน ผู้นำจะ ต้องกระทำเป็นตัวอย่างแก่ผู้มีส่วนร่วมทั้งหมด พวกรเข้าใจว่าต้องไม่เบิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามสร้าง สถานการณ์ จนผู้คนทั่วไปเข้าใจว่าผู้นำเหล่านี้ยอมอ่อนช้อเพื่อแลกกับข้อเสนอที่ว่าพวกรเข้าจะ ถูกลงโทษน้อยลง พฤติการณ์เช่นนี้ทำให้เสียชัยหรือเกิดความรุนแรงทางการเมือง ทางเดียว ที่จะแก้สถานการณ์ก็คือ ผู้นำปฏิเสธข้อกล่าวหาดังกล่าวและทำการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงมาก ยิ่งขึ้น

๑๐. การปลดปล่อยจะไม่สามารถบรรลุผลสำเร็จได้หากการต่อสู้ช่วงสั้นเพียงครั้งเดียว ได้เลย นอกเสียจากว่าประชาชนและคลังอำนาจมีความแรงเป็นพิเศษ เมื่อเทียบกับกลไรัฐ ดังนั้นการต่อสู้จึงมักเกิดขึ้นเป็นระยะๆ ในช่วงเวลาตั้งกล่าว ความแข็งแกร่งของประชาชน จะเพิ่มมากขึ้น ความสามารถของพวกรเข้าที่จะใช้การลงทันทีโดยไร้ความรุนแรงจะทวีขึ้น กลุ่ม และสถาบันทางสังคมของพวกรเข้า (คลังอำนาจ) จะพัฒนาและเข้มแข็งขึ้น ในขณะที่ที่มาแห่ง อำนาจของฝ่ายตรงข้ามจะถูกจำกัดและถูกบ่อนทำลาย และฝ่ายที่สามเริ่มที่จะถอนความจงรัก ภักดีและการสนับสนุนฝ่ายตรงข้าม เมื่อถึงจุดหนึ่ง ความขัดแย้งและความอ่อนแอก็จะ ขึ้นภายในกลุ่มของฝ่ายตรงข้าม ในทางตรงกันข้ามกลุ่มที่ต่อสู้โดยไร้ความรุนแรง อาจเพิ่ม ทวีสมรรถนะด้านอำนาจที่แท้จริง ใน การบรรลุวัตถุประสงค์ของตน

๑๑. เป็นสิ่งสำคัญที่พึงระลึกไว้ว่าการต่อสู้เพื่อการปลดปล่อยชนิดนี้ จำต้องพัฒนา และเปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา ไม่มีสิ่งใดที่จะคงทนถาวรอย่างหยุดนิ่ง บางครั้งการเปลี่ยนแปลง คือการเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

๑๓. รูปแบบของชัยชนะในท้ายที่สุดก็อาจแตกต่างกันไปด้วย นับถึงแต่การเจราศ กล่องอย่างสุภาพ ไปจนถึงการโคนั่มทำเห็นจะเด่นๆ และอำนาจของผู้ยังคงข้ามอย่างลึกซึ้ง อันเป็นความสุดโต่งที่เป็นไปได้ทั้งสองทั่ว

การให้ความสนใจแก่องค์ประกอบเหล่านี้ ทำให้แน่ใจได้ว่า ทั้งสถาบันและการลงทันท์ในระหว่างที่เกิดความขัดแย้งนี้จะได้รับความสนใจ เพื่อว่าสังคมที่เกิดจากบ้ำจาย ณ ประการดังกล่าว จะเป็นสังคมที่สอดคล้องกับอุดมคติที่ยึดถือโดยผู้ที่ต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลงก่อนอื่นใด

การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงเพื่อจุดมุ่งหมายที่ “มิชอน”

การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงเคยถูกใช้เพื่อจุดมุ่งหมาย ชั่งประชาชนจำนวนมากเห็นว่ามิชอนมาแล้ว บางครั้งการท้าทายโดยไร้ความรุนแรงท่อชนชั้นนำท้องเผชิญกับการตอบโต้ด้วยการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรง หรือด้วยวิธีอื่น ๆ ที่ใช้การปราบปรามด้วยความรุนแรง พัฒนาการเข่นนี้สร้างความไม่สงบใจให้แก่บ้านคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ซึ่งเชื่อว่า มีแต่ประชาชนที่เชื่อในระบบศาสนาและจริยธรรมที่บัญญัติห้ามการใช้ความรุนแรงเท่านั้น ที่ควรและสามารถใช้ปฏิบัติการโดยไร้ความรุนแรงได้ แต่เป็นที่ปรากฏว่า บุคคลอันกีสามารถและได้เคยใช้การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรง ชั่งบ่อยครั้งสามารถคว่ำเริ่มสร้างสรรค์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ค่าตามที่ว่า บุคคลที่มีแรงจูงใจอัน “มิชอน” หรือบุคคลและกลุ่มที่ต้องการสืบการท้าทายของนักปฏิบัติการไร้ความรุนแรงควรใช้การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรง เพื่อบำบัดดังกล่าวหรือไม่นั้น เป็นปัญหาที่ซับซ้อนกว่าที่ปรากฏ ค่าตอบของเราต่อค่าตามเหล่านี้จะมีผลต่อข้อเสนอในหนังสือเล่มนี้ ที่เสนอให้ใช้การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงอย่างเป็นระบบ แทนการลงทันท์ด้วยความรุนแรง

ทางเลือกแรกที่กลุ่มชั่งสนับสนุนการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรง อย่างให้เกิดขึ้นก็คือ กลุ่มชั่งมีแรงจูงใจอัน “มิชอน” หรือมุ่งสืบขบวนการไร้ความรุนแรงนั้น ควรรับเอาคุณมุ่งหมายของกลุ่มปฏิบัติการไร้ความรุนแรงมาเป็นเบ้าหมายของตนแทน ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงที่มุ่งเปลี่ยนทัศนะสมาชิกในกลุ่มตรงข้ามมุ่งที่จะบรรลุเบ้าหมายนั้น ชั่งต่างจากปฏิบัติการที่มุ่งหาข้ออุตสาหกรรมการทำให้ผู้ยังคงข้ามยอนโน้มอ่อนตัวฯ หรือด้วยการบังคับโดยไร้ความรุนแรงอย่างไรก็ตาม ใช่ว่าประชาชนทั้งหลายที่ใช้ปฏิบัติการไร้ความรุนแรง จะสามารถหรือการทำการ

เปลี่ยนแปลงด้วยวิธีเปลี่ยนทัศนะเพียงอย่างเดียว ก็หาไม่ ไม่ว่าในกรณีใด ๆ ก็ตาม เป็นเรื่องที่ไร้เดียงสาที่จะคาดหวังว่า ทุก ๆ กลุ่มชั้นถูกทำลายโดยวิธีการ ไร้ความรุนแรงจะล้มเลิกความเชื่อ การปฏิบัติ และเป้าหมายของคนที่มานานได้โดยง่าย บางครั้ง เมื่อความจำเป็นที่จะต้องทำเช่นนั้น ตัวอย่างเช่นในสายตาของหลาย ๆ คน กลุ่มปฏิบัติการ ไร้ความรุนแรงอาจมีจุดยืนที่ “ผิด” ดังที่เคยเกิดขึ้นมาแล้วเมื่อนำมาทำการคุ่มบำรุงทางเศรษฐกิจต่อชาวบ้าน หรือเมื่อผู้สนับสนุนการรวมตัวของรัฐทางใต้ (ของสหรัฐ) ถูกคุ่มบำรุงทางสังคมและเศรษฐกิจ โดยพวกที่ต้องการให้เบ่งแยก ถึงแม้ว่ากลุ่มปฏิบัติการโดย ไร้ความรุนแรงจะมีจุดยืนที่ถูกต้องก็ตาม บางอย่าง อาจมีความจำเป็นมากกว่า การเปลี่ยนแปลงความเชื่อ ของฝ่าย ตรงข้าม อย่างรวดเร็ว อย่างเช่น การเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ทางอันจากอาจจะเป็นสิ่งจำเป็น ซึ่งจะต้องใช้เวลาและความพยายามกว่าจะบรรลุผล

เป็นความจริงที่ว่าบุคคล กลุ่ม หรือชนชั้นนำที่มีอำนาจและชนชั้นต่าง ๆ จะยังคงรักษาความเชื่อ ยืนยันในการปฏิบัติ และกระทำการเป้าหมายชึ่งพากเพียรหลาย ๆ คนอาจจะปฏิเสธด้วยเห็นว่าเป็นสิ่ง “มิชอบ” ถึงแม้ว่าพากเพียรจะถูกต่อต้านด้วยการลงทัณฑ์โดย ไร้ความรุนแรงเพียงใดก็ตาม นอกจากนั้นยังเป็นความจริงที่ว่า เมื่อความเชื่อ การปฏิบัติ และเป้าหมายเหล่านี้ ถูกต่อต้านทำลายด้วยวิธีการ ไร้ความรุนแรง พากเพียรก็ปฏิเสธที่จะยอมจำนน และจะมีปฏิกริยาด้วยการลงทัณฑ์ให้ตอบกลับไป นั่นคือปัจจัยพื้นฐานของสถานการณ์ความชัดແยั่งที่ต้อง “ยอมรับ” และไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้โดยเพียงแต่กีดห่วงเอา

ในบริบทเช่นนี้ จึงต้องพิจารณาถึงปัจจัยอันหนึ่งจากการที่กลุ่มบุคคลดังกล่าวใช้การลงทัณฑ์โดย ไร้ความรุนแรง ภายใต้เงื่อนไขและความเชื่อที่เขามีอยู่ หากเขายังใช้การลงทัณฑ์แล้ว คำถามก็มีอยู่เพียงประการเดียว นั่นคือ การลงทัณฑ์ประเภทไหน เรายากให้เขายืดใช้ความรุนแรงหรือไม่ เนื่องจากการลงทัณฑ์ขั้นสุดท้ายนั้นมีอยู่๒ ประเภทคือ การลงทัณฑ์ด้วยความรุนแรงและการลงทัณฑ์โดย ไร้ความรุนแรง ไม่ชนิดใดก็ชนิดหนึ่งจะถูกใช้ ไม่มีทางเลือกที่ ๓ ดังนั้นภัยให้การบีบคั้นของสถานการณ์ เราจะต้องถามว่าประเภทไหนดีกว่ากัน ไม่ว่าจะด้วยไชมารฐานใดก็ตาม

เมื่อกลุ่มและสถานบันชีงสนับสนุนจุดมุ่งหมายอัน “มิชอบ” เลิกใช้การลงทัณฑ์ด้วยความรุนแรงเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายของตน และนำการลงทัณฑ์โดย ไร้ความรุนแรงมาใช้แทน

วิธีการดังกล่าวยังจะเป็น “บัญหาอยู่” ตัวอย่างเช่น จะเป็นการดีกว่ามาก หากทัศนะของพวกราช เช่นทัศนะเหยียดผิวซึ่งเป็นแรงกระตุกในการกระทำของพวกราช ถูกแทนที่ด้วยทัศนะและความเชื่อซึ่งยอมรับศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของประชาชนทุกคน แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อสิ่งนี้ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ จะเป็นการดีกว่าสำหรับสังคมโดยรวมและสำหรับกลุ่มพวกราชประการที่เป็นปฏิบัติจริง หากเขากะเปลี่ยนจากการลงทัณฑ์ด้วยความรุนแรงมาเป็นการลงทัณฑ์โดยไร้ความรุนแรงเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของตน ตัวอย่างเช่น ถ้ากลุ่มชาวผิวขาวซึ่งเหยียดผิวนั้น เดิมใจที่จะเดินชนบทมีระเบียบวินัยโดยไร้ความรุนแรงอย่างเคร่งครัด ในเมืองใหญ่ๆ เช่น ไซะหัวงที่มีการเดินชนบทมีระเบียบวินัยและในภัยภาคหน้า นั่นอาจเป็นก้าวสำคัญของการพัฒนาการท่องเที่ยว และแก้ไขความขัดแย้งอันรุนแรงในสังคมเหยียดผิวให้เป็นไปอย่างมีมนุษยธรรมมากขึ้น เหตุการณ์ดังกล่าว ไม่เพียงแต่จะต้องนำมาเทียบเคียงกับอดีตที่ควรจะเป็น (อันหมายถึงการไม่มีลัทธิเหยียดผิวอีกต่อไป) เท่านั้น หากต้องนำมาเปรียบกับวิธีการก่อนหน้านี้ของกลุ่มเหยียดผิว ซึ่งมีทักษิณการประหารชีวิตด้วยศาลเตี้ย การทุบตี การขวางระเบิด และวิธีการอื่น ๆ ซึ่งกระทำด้วยความรุนแรง เพื่อที่จะทำอันตราย มา และข่มขู่ความประชาน

บางครั้งเมื่อประชาชนตระหนักเป็นครั้งแรกถึงความเป็นไปได้ที่ว่า การลงทัณฑ์โดยไร้ความรุนแรงนั้นไม่เพียงแต่จะทรงพลัง แต่ยังจะสามารถนำไปใช้ได้โดยกลุ่มเหยียดผิวและกลุ่มอื่น ๆ ซึ่งมีทัศนะและนโยบายที่น่าวางใจแล้ว ประชาชนจะถามว่า “อะไรมีอะไรเกิดขึ้นหากยิคเลอร์หันมาใช้ปฏิบัติการโดยไร้ความรุนแรงเพื่อบรรลุเป้าหมายของตน” หากอดีตฟิคเลอร์จะคงทัพน้ำซึ่งของเขามาปล่อยจากวิธีรุนแรงไปเป็นวิธีการไร้ความรุนแรง แต่เพียงวิธีเดียวแล้ว พวกราชที่จะยังเป็นภัยคุกคามร้ายแรงอยู่นั้นเอง แต่รวมชาติทั้งหมดคงมองลัทธินาซีจะเปลี่ยนแปลงไป ลัทธิเหยียดผิว ลัทธิท่องท่านชาวเชียง แลลลัทธินิยมชนชั้นนำก็จะยังคงดำรงอยู่ และจำเป็นต้องได้รับการต่อท่านอย่างจริงจังจากประชาชนและกลุ่มซึ่งคัดค้านและปราบนาจะจัดอิทธิพลของลัทธิเหล่านั้น อย่างไรก็ตามหากปราศจากการใช้ความรุนแรงแล้ว พวกราชที่จะไม่มีวันสร้างค่ายกักกัน ทราบและสังหารฝ่ายตรงข้ามทางการเมือง ภาคลังชาที่ปชีชาวเชียง ชาวญี่ปุ่นตะวันออกและคนอื่น ๆ หรือบุกรุกและทั้งระเบิดประเทศอื่น ๆ ได้เลย ตัวอย่างเช่น หากพวกราชซึ่งจำกัดขอบเขตวิธีการ อาศัยแต่เพียงการค้ามนตรารทางเศรษฐกิจ การเดินชนบทและการอุดอาหารประจำ ในบรรยากาศเช่นนี้พวกราชก็ยังสามารถก่ออันตราย

ได้มากอยู่นั่นเอง เเต่จะไม่มีการล้างเพาบันธุ์ครั้งใหญ่ หรือสูงคราม โดยที่ลักษณะยังคงและต่อท้านชาวบ้าน ลักษณะนิยมชนชั้นนำ และหลักการผู้นำของนาซีจะเป็นเบ้าการโรมคือของฝ่ายที่เป็นปฏิบัติษักข์กับลักษณะชาติ ยังเป็นสิ่งทรงชั้นกับที่เกิดขึ้นจริงระหว่างสหภาพโซเวียตที่ ๒ การนำวิธีการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงมาใช้ และยกเลิกการลงทันท์ด้วยความรุนแรง โดยกลุ่มต่าง ๆ ซึ่งมีทักษะและวัตถุประสงค์ที่เราเห็นว่ามีขอบเขต เป็นการเปลี่ยนแปลงที่น่าสนใจ ในฐานะที่เป็นก้าวสำคัญ (แม้จะมีข้อจำกัดมาก) ไปสู่การเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐานที่จำเป็นมากยิ่งขึ้น มันเป็นการดีกว่ามาก หากการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงจะถูกใช้เพื่อวัตถุประสงค์ที่ “มีขอบเขต” และหากวิธีการนี้ถูกนำมาใช้ต่อท้านชั้นนำการเพื่อการเปลี่ยนแปลง ซึ่งใช้ปฏิบัติการโดยไร้ความรุนแรงเช่นกัน ปรากฏการณ์ดังกล่าวอยู่ในที่ก่อวินาศกรรมที่กลุ่มเดียวทันที แต่การลงทันท์ด้วยความรุนแรงเพื่อวัตถุประสงค์อย่างเดียว ก็จะเพราะผลกระบวนการต่อไปเจ็บปวด และสังคมอันเนื่องจาก การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงนั้น เป็นสิ่งที่นำไปสู่ความรุนแรงที่มากกว่าผลที่ตามมาจากการลงทันท์ด้วยความรุนแรง

ผลตามมาจากการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรง

การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรง เมื่อเปรียบเทียบกับการลงทันท์ด้วยความรุนแรง

มักจะ

- ก่อความทุกข์ยาก และการบาดเจ็บล้มตายน้อยกว่ามาก
- มีผลเสียต่อจิตใจของผู้มีส่วนร่วมน้อยกว่ามาก (ฝรั่นซ้ำ ฟันอนได้บันทึกความเสียหายทางจิตใจที่เกิดขึ้นกับผู้ใช้ความรุนแรงเพื่อการปฏิวัติ อีกทั้งความเสียหายดังกล่าวในหมู่ทหารสหภาพฯ ในเวียดนาม ก็เป็นที่รับรู้กันอย่างดี)
- มีผลกระทบอย่างลึกซึ้งต่อเหตุการณ์ความขัดแย้ง ลดทอนความเสียหายทางสังคมและทางกายภาพเป็นลำดับ และทำให้เกิดพลวัตที่แตกต่างออกไป มีภัยคุกคามน้อยกว่าและมีผลลัพธ์ที่ดีกว่าด้วย
- ช่วยในการตรึงความสนใจ ให้จดจ่ออยู่กับประเด็นที่เป็นปัญหาในความขัดแย้ง แทนที่จะเข้าไปสู่ประเด็นอื่น ดังนั้นจึงทำให้มีโอกาสที่จะแก้ไขได้ดีกว่า
- ทำให้ความสัมพันธ์ทางอำนาจเปลี่ยนแปลงอย่างสำคัญ ไปสู่การกระจายอำนาจ

และการเสริมสร้างอำนาจแก่ประชาชน

- ก่อให้เกิดพัฒนาการอย่างใหม่ในการใช้การลงทันท์ในสังคมการเมือง ซึ่งความขัดแย้งอย่างแหลมคมที่ยังดำเนินอยู่นั้น จะถูกจัดไปด้วยการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงทั้ง ๒ ฝ่าย

ปัจจัยประการสุดท้ายนี้ก็เหมือนจะนำมาชี้การปรับปรุงการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงในหลาย ๆ ทาง ซึ่งรวมไปถึงการพิจารณาอย่างถ้วนยิ่งขึ้น ถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดผลลัพธ์ ตลอดจนองค์ประกอบทางด้านบุคคลที่เกี่ยวพันในความขัดแย้ง และความจำเป็นที่จะต้องมีการทำความเข้าใจอันดีต่อกัน นอกจากนั้นสิ่งที่อาจสำคัญที่สุดก็คือการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงเพื่อจุดมุ่งหมายที่ “มิชอบ” และเพื่อต่อต้านการท้อสู้โดยไร้ความรุนแรงนั้น จะช่วยให้มีการหันเหออกจากแบบแผนเดิมที่ใช้การลงทันท์ด้วยความรุนแรงท่อต้าน การลงทันท์ด้วยความรุนแรง ซึ่งมีผลทำให้เกิดการร่วมอำนาจที่แท้จริงตลอดงานการร่วมอำนาจอย่างมากทางด้านความรุนแรงทางการเมืองที่เป็นสถาบัน และผลร้ายแรงอื่น ๆ ที่อาจเกิดขึ้นตามมา

หน้าที่ศึกษา

นโยบายบ้านบุญนั้นที่มุ่งจัดการกับบัญชาหลัก ๆ ของเรานั้น ได้ให้ความหวังอย่างมาก หัวมันใช้เรื่องง่ายหรือปราบจาก การเสียงเสียเลย ถ้าไม่มีอะไรใหม่ที่จะมาหันหนีศึกษาบ้านบุญนั้นของเราแล้ว หนทางไปสู่อนาคตก็คงมีสิ่ว เครื่องมือที่รู้สูตรมั่ยใหม่ใช้ในการเด็จอำนาจล้างผ่านธุรกิจส่วนรวมและสนับสนุนการภาคีทางสังคมนั้น ยังคงได้รับการปรับปรุง และพัฒนาให้เพิ่มขึ้นอย่างต่อไป จึงเป็นความจำเป็นรับตัวสำหรับสังคมของเราที่จะหันหนีศึกษาดังกล่าว

เราไม่เพียงแต่ต้องการแนวทางที่จะโคนล้มระบบเผด็จการเท่านั้น เรายังต้องการการพัฒนาสมรรถนะในการบังคับการเดินโดยของระบบเผด็จการไม่ว่าชนิดใด การเริ่มต้นก็เสียใจกับการล้างผ่านธุรกิจผ่านมาในอดีตเพียงเท่านี้หากไม่ เราจำเป็นจะต้องเรียนรู้ว่า ทำอย่างไรจึงป้องกันไม่ให้สังคมล้างผ่านธุรกิจขึ้นอีก นั่นต่างหากที่เป็นการให้เกียรติอย่างสูงส่งแก่ผู้ที่เป็นเหยื่อของการสังหารหมู่โดยนาซีและคนอื่น ๆ อีกมากที่ได้ตายไป เราไม่ได้ต้องการแต่เพียงนโยบายซึ่งจะทำให้เรามีชีวิตรอด หรือนโยบายที่จำกัดสิ่งกรรมเท่านั้น เรายังจำเป็นต้องบังคับกันไม่ให้เกิดสิ่งกรรม โดยการนำเอารัฐการท้อสู้แบบอื่นมาใช้ และโดยการ

พัฒนาสมรรถนะในการขัดขวางผู้บุกรุกในอนาคตให้บรรลุวัตถุประสงค์ เราไม่ต้องการวิธีที่อุดหนากรากซึ่งในสังคมหรือโครงการต่าง ๆ เพื่อการปลดปล่อย ซึ่งจะมีผลทำให้ประชาชนไร่องานดังเดิม หรือเจริญรักษางานนั้น คือก่อให้เกิดระบบพันธนาการทางการเมืองอย่างใหม่ที่กระทำในนามประชาชน ตรงกันข้าม เราต้องการยกเครื่องสถาบันของมนุษยชนใหม่ และซื้ออำนาจให้มีการเสริมสร้างอำนาจแก่ตนเอง เพื่อที่จะไม่มีโครงการซึ่งพากเราให้เกิดต่อไป

การวิเคราะห์ในที่นี้ได้ใช้ให้เห็นถึงกรอบใหญ่ของการเปลี่ยนแปลง เพื่อที่จะจัดการกับบัญชาเหล่านี้ และเพื่อสนองตอบความต้องการของมนุษย์ให้อย่างเหมาะสมยิ่งขึ้น ซึ่งจะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงทั้งสถาบันและประเภทของการลงทันที่ซึ่งเราใช้อยู่ บัดนี้เรามีความจำเป็นต้องพัฒนาสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ เพื่อเป็นองค์ประกอบสำคัญของการพัฒนาเพื่อการเปลี่ยนแปลงที่ยอมรับได้

๑. โครงการสร้างสรรค์ชุมชน^๗ เพื่อสร้างสถาบันใหม่ ๆ และเพื่อที่จะยกเครื่องและฟื้นฟูสถาบันที่กำรอยู่ ให้สามารถตอบสนองความต้องการของมนุษย์ให้อย่างเหมาะสมยิ่งขึ้น

๒. การพัฒนาสมรรถนะในการลงทันที่ โดยใช้ความรุนแรงแทนการลงทันที่ด้วยความรุนแรง เพื่อสนองตอบความจำเป็นที่จะต้องมีสิ่งก้าวหน้ามากที่แทน

องค์ประกอบสำคัญของยุทธศาสตร์หลักของการทำงาน การแก้ไขบัญชาและปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ ต้องการวิธีการที่จะกระจายอำนาจยังกว่าการรวมศูนย์การตัดสินใจและการควบคุมงานที่แท้จริง ทั้งยังต้องอาศัยวิธีการที่จะเสริมความเข้มแข็งให้แก่สถาบันอิสระในสังคมและปลูกเร้าการพึงคนเอง โดยเหตุที่การเสริมสร้างอำนาจให้แก่ประชาชนนั้นเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการยุทธศาสตร์ ดังนั้นในระยะยาว วิธีการเหล่านี้จึงมีแนวโน้มที่จะมีประสิทธิภาพในการบรรลุเป้าหมายมากกว่าการใช้ความรุนแรงทางการเมืองอย่างเบ็ดเตล็ด หรือการพึงพิงปฏิบัติการของรัฐ ไม่ว่าจะเป็นกฎหมาย ระเบียบการบริหาร หรือคำตัดสินของทุกๆ ก้าม ประสบการณ์จากกิจกรรมทั้ง ๒ ประเภทนี้ ยังมีแนวโน้มที่จะเพิ่มความสามารถของประชาชนในการจัดการกับบัญชาและแก้ไขบัญชาในอนาคตได้ด้วยตนเอง

โครงการสร้างสรรค์ชุมชน

โครงการสร้างสรรค์นั้น ประกอบด้วยกิจกรรมต่าง ๆ มากมาย ในอันที่จะเยียวยา

แก้ไขบัญหาของสังคม และเพื่อตอบสนองความต้องการของมนุษย์ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ทั้งนี้ โดยการเปลี่ยนแปลงทั้งคดี การประพฤติปฏิบัติในสังคมและสถาบันต่าง ๆ โดยอาศัยปฏิบัติการที่มีขึ้นโดยสมควรใจ อันรวมไปถึงการสร้างสถาบันใหม่ ๆ และยกเครื่องสถาบันเดิมที่มีอยู่ โครงการสร้างสรรค์ชุมชนเปรียบได้กับฐานรองรับโครงสร้างของสังคมใหม่ที่จะสร้างขึ้น กิจกรรมด้านต่าง ๆ ของโครงการสร้างสรรค์ชุมชนเป็นเหมือนร่างเหล็กสำนักนเป็นโครงสร้างและ สังคม อันประกอบด้วยกิจกรรมเอกเทศขององค์การและกลุ่มต่าง ๆ ที่ประสานกันเป็นโครงการ เพื่อการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงที่สร้างสรรค์

การพิจารณาศักยภาพความสามารถที่จะเอื้อให้การเปลี่ยนแปลง คั้งกล่าวเกิดขึ้นได้นั้น เป็นสิ่งที่น่ากระทำ เพื่อเป็นทางเลือกใหม่ที่จะทดแทนทั้งสถาบันที่กำรอยู่และการแพร่ ขยายไม่หยุดของปฏิบัติการของรัฐ เพื่อทำการรักษาความป่วยไข้ของสังคมและจัดหาสิ่งจำเป็น สำหรับมนุษย์ การพัฒนาโครงการสร้างสรรค์ชุมชนที่รับด้านนี้ด้วยการการมีส่วนร่วมอย่าง มากจากประชาชนและกลุ่มต่าง ๆ ที่มีประสบการณ์อันหลากหลาย มีความสามารถในการ วิเคราะห์ ความเชี่ยวชาญและความชำนาญในสาขาต่าง ๆ งานนี้ควรมีขอบข่ายอย่างกว้างขวาง พอสมควร ครอบคลุมถึงประเด็นบัญหาและทางเลือกทางสังคม วัฒนธรรม การศึกษา การเมือง เศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม งานและการกิจเจพะด้านสำหรับการดำเนินงานดังกล่าว นี้ จำเป็น ที่จะต้องเลือกสรรภายในขอบข่ายดังกล่าว ซึ่งขึ้นอยู่กับความจำเป็นของสังคมแต่ละสังคม คั้งนั้น ภารกิจเหล่านั้นจึงเกิดขึ้นโดยการกระทำร่วมกันของบุคคล กลุ่มและสถาบันซึ่งเป็นอิสระ จากทั้งบริษัทขนาดใหญ่และกลุ่มตัวจ๊ะ เพื่อที่จะจัดการกับความต้องการเฉพาะอย่าง ขนะ เดียว กันก็เสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่สังคมโดยรวม

การແສງຫາທາງເລືອກໄຮ້ຄວາມຮູນແຮງ

องค์ประกอบสำคัญประการที่ ๒ ของโครงการผสานเพื่อการเปลี่ยนแปลงที่ ยอมรับได้คือ การพัฒนาสมรรถนะที่จะใช้การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงแทนการลงทันท์ ด้วยความรุนแรง เพื่อตอบสนองความจำเป็นทางการเมืองและทางสังคมที่ต้องมีการลงทันท์ การพัฒนาดังกล่าวรวมไปถึงการสำรวจอย่างจริงจังถึงศักยภาพของ การลงทันท์โดยไร้ความรุน แรงและกรณีที่สามารถนำไปปฏิบัติได้ ตลอดจนการพัฒนาแผนและปฏิบัติตามแผนเพื่อนำการ ลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงมาใช้แทน เพื่อตอบสนองความต้องการบางประการของประชาชน

ซึ่งโดยทั่วไปเคยอาศัยการลงทันท์ด้วยความรุนแรงตอบสนองความต้องการดังกล่าว บางครั้ง การพัฒนาดังกล่าวก็เกิดขึ้นก่อนโครงการสร้างสรรค์ชุมชน แต่บางครั้งก็ทำไปพร้อมกัน องค์ประกอบนี้จะดำเนินการไปก่อนโครงการสร้างสรรค์ชุมชน และหลายครั้งก็ดำเนินการไปพร้อมๆ กัน การสำรวจและการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงมาใช้นั้น ไม่จำเป็นและไม่ควรท้องรองงานทั้งการเปลี่ยนแปลงสถาบันได้รุกหน้าไปแล้ว

ความรับผิดชอบของเราในที่นี้ประกอบด้วยภารกิจ ๓ ประการคือ

๑. สำรวจสิ่งที่เราสามารถดึงมาใช้ในการเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับธรรมชาติ ประสิทธิภาพ และศักยภาพของการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรง

๒. สำรวจว่าในเมืองไทยนี้ การนำเอาการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงมาใช้ แทนการลงทันท์ด้วยความรุนแรงนั้น จะมีขอบเขตเพียงไหน และเป็นไปได้ด้วยวิธีการใด

๓. นำขั้นตอนเหล่านี้มาเป็นส่วนหนึ่งของชุดวิธีการทดลอง ในแต่ละขั้นตอนนี้ การมีส่วนร่วมอย่างจริงจังของประชาชนจำนวนมากนั้นเป็นสิ่งจำเป็นในการตรวจสอบ การศึกษา การคิด การวางแผน การทำงาน และปฏิบัติการ ดังนั้นทุกๆ คนจึงมีภารกิจ และความรับผิดชอบโดยทั่วหน้า

สิ่งแรกสุดของการกิจเหล่านี้รวมไปถึงการศึกษาเกี่ยวกับธรรมชาติของการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรง และสถาบันที่ไม่รุวานาจันเป็นทางเลือกใหม่ ประชาชนจะได้รับการศึกษา ซึ่งมิจำกัดเฉพาะการศึกษาในสถาบันที่เป็นทางการเท่านั้น เดียวกันรวมถึงการศึกษาที่มีความเป็นสถาบันน้อยกว่า และมีการกระจายอำนาจยิ่งกว่า

สถาบันทางการศึกษาจะต้องไม่กลายเป็นพาหะของการยัดเยียดความคิด หรือการบีบเบือนโดยการเลือกสารวิชาต่างๆ อย่างมืออคติ อย่างไรก็ตาม มันมิใช่เป็นความชอบธรรมเท่านั้น หากเป็นความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขอคติในการเลือกวิชาต่างๆ ในอดีต อคติเหล่านี้อาจจะเกิดมาจากการคาดการณ์ล่วงหน้าที่มิอยู่ในความคิดของประชาชน และจากทัศนะของกลุ่มพิเศษบางกลุ่ม เรื่องบางเรื่องและขอบเขตความรู้บางด้าน อาจถูกลดทอนความสำคัญถูกปฏิบัติเป็น หรือถูกกีดกันจากสาขาวิชาที่จะศึกษา อคติเหล่านี้จึงเป็นท้องไผ่รับการแก้ไขโดยการผนวkvิชาความรู้บางด้านที่สำคัญเพิ่มเข้าไป ตัวอย่างเช่นจำเป็นท้องมีการเพิ่มกระบวนการวิชาและทำรายงานประจำตัวศาสตร์ สาขาวิชาประวัติศาสตร์นั้น มีความสำคัญเป็นพิเศษ

เพราะว่าเป็นพื้นฐานสำหรับเราในการทำความเข้าใจว่า อะไรเกิดขึ้นบ้างในอดีต เราสามารถรับรู้ได้ว่า อะไรบ้างที่อาจเกิดขึ้นได้ในปัจจุบัน และอะไรเป็นทางเลือกของเราสำหรับการกำหนดสังคมในอนาคต นอกจากนั้นยังมีกระบวนการวิชาและทำรำจำนวนมากเหลือเกิน ที่เน้นหนักเรื่องสังคมและการกระทำการของคริสต์ จักรพรรดิ และพระราชนิบัติทรงอำนวย แต่เพิกเฉยหรือถูกครอบครองท่อสู่โดยไร้ความรุนแรง การปกครองตนเองของประชาชน การปกครองในรูปแบบที่ไม่ใช่รุณและหน่วยการเมืองในขนาดเล็ก และขบวนการประชาชนที่ทำการแก้ไขความเจริญของสังคมในเวลานั้นและสร้างสรรค์สังคมที่ดีกว่า อดีตเช่นนี้เป็นเรื่องที่ร้ายแรงและเป็นอันตรายในทางการเมืองอย่างมากที่เดียว การเพิ่มเติมเนื้อหาใหม่ให้แก่ประวัติศาสตร์นั้น เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้เกิดความสมดุลในการบันทึกประวัติศาสตร์ การเพิ่มเติมในทำนองเดียวกันก็เป็นสิ่งจำเป็นด้วยสำหรับสาขาวิชาอื่น

นอกจากนี้กระบวนการพิเศษก็จะเป็นสิ่งจำเป็นด้วย นรรบถึงกระบวนการวิชาที่ช่วยให้นักศึกษาเรียนรู้วิธีการตัดสินใจเป็นกลุ่ม วิธีการพัฒนาทักษะเพื่อมีส่วนร่วมในกลุ่ม อย่างมีประสิทธิภาพ วิธีการแก้ปัญหาความขัดแย้ง วิธีการวิเคราะห์และแก้ปัญหา ฯลฯ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระบวนการวิชาเกี่ยวกับปฏิบัติการ ไร้ความรุนแรงนั้นเป็นสิ่งจำเป็นอย่างรีบด่วน ในสถาบันทางการศึกษาของเราทุกๆ ระดับตั้งแต่ชั้นประถมจนถึงมหาวิทยาลัย

ประชาชนส่วนใหญ่ยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับวิธีไร้ความรุนแรงว่า ดำเนินการอย่างไร มีประวัติความเป็นมาและเงื่อนไขอย่างไร จะใช้ให้มีประสิทธิภาพสูงสุดได้อย่างไร และส่งผลอย่างไรบ้าง แต่ก็เป็นไปได้ที่จะแก้ไขปัญหาการละเลยในอดีต และนำเครื่องมือต่างๆ มาใช้เพื่อเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรง ดังนั้นความรู้และทักษะต่างๆ ก็เชื่อมต่อไปกับการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงนั้น สามารถที่จะนำเสนอบasis สารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับทางเลือกใหม่โดยไร้ความรุนแรงนั้น สามารถที่จะนำเสนอบasis สารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงนั้น สามารถที่จะนำเสนอบasis สารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงนั้น จัดทำให้ประชาชนสามารถพิจารณา วิธีการนี้อย่างแยกคาย เมื่อถึงระดับที่ประชาชนคนพบคุณค่าและศักยภาพของทางเลือกนี้ พอกเข้าก็จะเริ่มเห็นด้วยมากขึ้นกับการสำรวจ และการนำเสนอการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงมาใช้แทนการลงทันท์ด้วยความรุนแรงอย่างจริงจัง การให้การศึกษาดังกล่าวจะเป็นสิ่งที่จำเป็น ทั้ง

ในช่วงก่อนและระหว่างที่มีการพิจารณาศักยภาพของนโยบายบ้องกันโดยพลเรือน หรือการเปลี่ยนไปใช้การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงแบบอื่นอย่างเป็นทางการ

ไม่ว่าโอกาสที่สาธารณะจะเป็นไปได้ในการเปลี่ยนไปใช้การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงดังกล่าวจะมีหรือไม่ก็ตาม การที่ประชาชนมีความรู้เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรง ก็มีแนวโน้มที่จะส่งผลกระทบอย่างสำคัญต่อการกระจายอำนาจที่แท้จริงในสังคมการเมือง ความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติและการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงนั้น เป็นศักยภาพด้านอำนาจ ถ้าประชาชนมีความรู้ใหม่เกี่ยวกับทางเลือกนี้และมีความมั่นใจในสมรรถนะของมัน ในสถานการณ์ที่ซึ่งประชาชนอาจจะต้องยอมจำนนอย่างสงบ หรือถูกปราบปราม หรือใช้ความรุนแรงตอบโต้กันนั้น ประชาชนมีแนวโน้มที่จะใช้การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงมากยิ่งขึ้น สิ่งนี้จะช่วยให้ประชาชนสามารถจัดการกับความขัดแย้งที่สำคัญและแท้จริงในยุคสมัยของเรารายการจะทำลายล้าง และอันตรายอันเนื่องจากความรุนแรงทางการเมืองให้ด้วยความรู้เกี่ยวกับปฏิบัติการ วิธีจัดตั้ง และวิธีแปรศักยภาพด้านอำนาจไปเป็นอำนาจที่แท้จริงในการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงนั้น จะทำให้ประชาชนสามารถใช้อำนาจและมีส่วนร่วมในการกำหนดชีวิตและสังคมของตน แม้ว่าประชาชนเหล่านี้จะเป็นผู้ต่อต้านสิทธิของราชภูมิ หรือถูกขวางกั้นไม่ให้มีส่วนร่วมในสถาบัน ซึ่งมีผลกระทบต่อชีวิตของพวกราชภูมิ ถึงแม้ว่าการพัฒนา และการดำเนินการโครงการสร้างสรรค์ส่วนต่างๆ จะถูกสกัดกั้น ประชาชนก็สามารถปฏิบัติการอย่างสันติเพื่อชัดสิ่งที่ขาดจากความนั้น และเริ่มนั่นทำงานกันใหม่ เพื่อแก้ไขปัญหาในบ้านและสร้างสถาบันที่เป็นประชาธิปไตยขึ้นมา

การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงท่ามทั้งเด่น

ประสิทธิภาพของการลงทันท์ประเภทนี้ มิได้เป็นผลมาจากการณ์หรือจิตใจที่จะทำการเปลี่ยนแปลงเท่านั้น นอกจากรองค์ประกอบทางอารมณ์แล้ว องค์ประกอบทางด้านวิธีการก็มีส่วนสำคัญทำให้การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดด้วย องค์ประกอบดังกล่าวรวมถึงเรื่องการจัดองค์กร ยุทธศาสตร์ ยุทธวิธี การเลือกใช้วิธีการคัดกรอง อำนาจผู้นำ วินัยของกลุ่ม และการตอบโต้การลงทันท์ของฝ่ายตรงข้าม ในเงื่อนไขเหล่านี้และเงื่อนไขอื่นๆ เราสามารถเรียนรู้วิธีการลงทันท์ทั้งกล่าวอย่างช้านานมากยิ่งขึ้น เรา

สามารถพัฒนาทรัพยากร ทำการตระเตรียม และพัฒนาโครงการฝึกอบรม เพื่อนำการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงที่มีประสิทธิภาพ มาใช้แทนการลงทันท์ด้วยความรุนแรงด้วยจุดประสงค์ต่างๆ ขั้นตอนต่างๆ เหล่านี้มีความสำคัญในการแทนที่การลงทันท์อย่างรุนแรงด้วยการลงทันท์ที่ไร้ความรุนแรง

กังท์ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงนี้ได้เคยถูกนำมาใช้ทดแทนการลงทันท์ด้วยความรุนแรงในหลายสถานการณ์มาแล้ว ดังนั้นการทดสอบดังกล่าวโดยหลักการแล้วจึงเป็นไปได้ หากมีการวางแผนรากฐาน ด้วยการทำวิจัย ศึกษาโดยมาย ผู้ฝึกอบรม และเตรียมการแล้ว ก็เป็นไปได้ที่การทดสอบอย่างง่ายดังกล่าวจะเกิดขึ้นมากกว่า นี้ สิ่งที่จะมาทดสอบนั้นคือสิ่งที่ต้องมีให้บริการเสริมสร้างให้เป็นสถาบัน (เช่นการต่อสู้เพื่อเปลี่ยนแปลงสังคมและระบบการเมือง) หรือสิ่งที่ได้รับการเสริมสร้างให้เป็นสถาบันทั้งแท้และราก (เช่นการจัดเปลี่ยนไปใช้การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงเพื่อคำนึงและรักษาระบบ) การทดสอบเหล่านี้อาจจะเริ่มขึ้นอย่างช้าๆ และเป็นไปด้วยความทั้งใจในบางสถานการณ์ ในกรณีนี้ การทดสอบอาจจะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วๆ ได้

หากการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงที่มีประสิทธิภาพสามารถมาทดแทนได้ วิธีทางใหม่ๆ สำหรับการแก้ไขปัญหาความรุนแรงทางการเมืองก็จะเปิดกว้างขึ้น ดังนั้นประชาชนก็จะไม่ต้องเลือกระหว่างการใช้ความรุนแรงทางการเมือง และการยอมรับสิ่งมีชัยชนะในการเมือง พวกราษฎร์ที่จะใช้การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงที่มีประสิทธิภาพ การลงทันท์ที่เป็นทางเลือกใหม่นี้จะทำลายวัฒนธรรมการใช้ความรุนแรงตอบโต้ความรุนแรง ซึ่งถือกันว่าเป็นความจำเป็นสำหรับทุกฝ่ายที่อยู่ในความขัดแย้งจะต้องทำเช่นนั้น จะไม่มีความจำเป็นอีกต่อไปที่จะเลือนการขัดความรุนแรงออกไปจากการเมืองและรายงานกว่าสภาพการณ์ทางการเมืองแบบพระคริสต์อาลัยอันใกล้โพนจามาถึง หรือพยายามอย่างไรผลเพื่อให้มาแทนที่ความรุนแรงที่เป็นไปได้ขึ้นมา หากเริ่มการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญในโลกที่อันตรายและไม่สมบูรณ์อย่างยิ่งนี้ ด้วยการพัฒนาและใช้การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงแทนการลงทันท์ด้วยความรุนแรง

มีความจำเป็นบางอย่าง ซึ่งการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงสามารถตอบสนองแทนการลงทันท์ด้วยความรุนแรงได้ ความจำเป็นดังกล่าวได้แก่

- การบังคับใช้มาตรฐานที่สุด สำหรับพฤติกรรมทางสังคมที่ยอมรับได้

- การจัดการกับความขัดแย้งในการณ์ทั้ง ๒ ฝ่าย เชื่อว่าเขามีอาจประนีประนอมโดยไม่ละเมิดหลักการที่ตนยึดถือได้
- การแก้ไขสิ่งผิดให้ถูกต้องซึ่งขัดกับกลุ่มบางกลุ่ม
- การปักธงเสรีภาพชนชั้นพันธุ์ฐาน
- การปลดปล่อยและการปฏิวัติเพื่อต่อต้านการชาติ
- การปักธงของระบบราชรัฐรวมนุญาตจากการยึดอำนาจภายใต้ประเทศไทย (เช่นการทำรัฐประหาร)
- การบังคับประเทศไทยจากการบุกรุกและการยึดครองของต่างชาติ หลายข้อได้เคยพูดถึงแล้วในบทก่อน ๆ

มีคำถามสำคัญ ๒ ข้อ ก็คือข้อก็คือ การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงจะสามารถมีประสิทธิภาพในการตอบสนองความจำเป็นที่จะต้องมีการลงทันท์ในสถานการณ์หนึ่ง ๆ หรือไม่ สิ่งที่มากดแท่นนั้นสามารถบรรลุผลสำเร็จได้หรือไม่ ถ้าได้ ทำอย่างไร จะตอบคำถามเหล่านี้ได้ จำต้องพิจารณาแต่ละสถานการณ์ที่มีการนำเอาการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงมาใช้ทดแทน

ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงการลงทันท์ มิได้หมายถึงที่ประชาชนทั้งมวลหันมามีชีวิตแบบใหม่กันหมดอย่างทันทีทันใด หรือเป็นการเปลี่ยนแปลงสังคมอย่างรวดเร็ว ตรงกันข้าม การเปลี่ยนแปลงดังกล่าว จะต้องมีขั้นตอนอย่างรอบคันและกินเวลาเป็นปี ๆ หรือเป็นศตวรรษ เปเลี่ยนจากสิ่งทดแทนอย่างหนึ่งไปสู่อีกอย่างหนึ่ง ทั้งนักเพราะกลไกหน้าที่ต่าง ๆ ของสังคม ซึ่งทำให้การลงทันท์ที่มีประสิทธิภาพถูกยกเป็นสิ่งจำเป็นอย่างชอบธรรมนั้น ถ้วนอาศัยความรุนแรงทางการเมือง บางครั้งการเปลี่ยนแปลงมากกว่าหนึ่งอย่างอาจเกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน ขณะที่การเปลี่ยนแปลงเฉพาะอย่างกีบหน้าไปนั้น การที่ผู้คนได้ประจักษ์ถึงประสิทธิภาพของการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงที่มากดแท่นค่ายัตถุประสงค์หนึ่ง ๆ นั้น จะช่วยให้มีการพิจารณาเอารสิ่งทดแทนอย่างเดียวกันนั้นมาใช้สำหรับวัตถุประสงค์อย่างอื่นด้วย อย่างไรก็ตามการโอนอ่อน และการเตรียมการคือเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเปลี่ยนแปลงเฉพาะแต่ละครั้ง ในกรณีที่การเปลี่ยนแปลงนั้นจะได้รับการยอมรับ ให้เป็นสถาบันในระบบ ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงจะอยู่ในลักษณะพึงพิงทั้งความรุนแรงทางการเมืองที่เป็นสถาบันและความรุนแรงทางการเมืองที่ไม่ได้เป็นสถาบัน ไม่ว่าจะมีข้อด้วยเบ้าหมายใดก็ตาม ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในบทก่อน การเปลี่ยน

แปลงเหล่านี้จะก่อให้เกิดผลกระทบที่ลึกซึ้งมาก

การเสริมสร้างอำนาจประชาชน

การแทนที่การลงทันท์อย่างรุนแรงด้วยการลงทันท์ที่ไร้ความรุนแรงในขอบเขตที่กว้างขวางนั้น จะส่งผลกระทบบนพื้นฐานอย่างกว้างไกลต่อสังคม โดยไม่เพียงแต่จะครอบคลุมด้านความจำเป็นที่จะต้องมีการลงทันท์เท่านั้น อีกทั้งยังให้ผลมากกว่าการนำอาชญากรรมลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงมาใช้เฉพาะในเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งหรือประเด็นใดประเด็นหนึ่ง ซึ่งมีประสิทธิภาพเพียงชั่วเวลาสั้น ๆ เท่านั้น สำหรับผลกระทบที่ทำให้โครงสร้างของสังคมการเมืองมีการกระจายอำนาจมากขึ้นนั้นได้พูดถึงแล้วในตอนต้นของบทนี้ การลงทันท์โดยไร้ความรุนแรงยังจะก่อให้เกิดการกระจายอำนาจอย่างเท่าเทียมกันมากยิ่งขึ้น โดยการเสริมสร้างอำนาจแก่ประชาชนโดยรวม ผู้ซึ่งรู้วิธีใช้การลงทันท์นั้น ผลส่องประการอันเกิดจากการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรง หากเกิดขึ้นควบคู่กัน อาจส่งผลที่ลักษณะได้ทั้งจะเป็นอุปกรณ์สำคัญสำหรับจัดการกับบัญชาที่ว่า ทำอย่างไรจะเจลื่อนสังคมของเร�回เข้าใกล้กับความต้องการของ

เมื่อประชาชนพรั่งพร้อมด้วยอาชญาณ ได้แก่ความสามารถในการจัดตั้ง และทำงานร่วมกันเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย โดยการดำเนินโครงการสร้างสรรค์ชุมชน และมีความสามารถที่จะใช้วิธีปฏิบัติการโดยไร้ความรุนแรงแล้ว ก็จะไม่จำเป็นต้องหาโครงการปักบ่องช่วยเหลือพวกรเข้าอีกต่อไป ไม่ว่าจะเป็น “รัฐบาล” “พระค์” หรือ “ผู้นำ” ทางการเมืองที่ผ่านมา ทรงกันข้าม พวกรเข้าจะสามารถปักบ่องช่วยเหลือตัวเอง แม้ในสถานการณ์ที่เลวร้าย ริชาร์ด เกร格 (Richard Gregg) ได้ใช้ให้เห็นถึงผลของปฏิบัติการไร้ความรุนแรงในช่วง ค.ศ. ๑๙๓๐ ในข้อเขียนของเขาว่า ... “การปฏิรูปจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อมวลชนได้มานะรักษาความสามารถที่จะยืนหยัดค้ำคันด้วยวิธีการต่อต้านโดยไร้ความรุนแรง ดังนั้นเป็นการตลาดทางกับปฏิรูปจะไม่นั่น การเรียกร้องให้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างพิเศษ แต่จะเน้นหนักที่การสอนการต่อต้านโดยไร้ความรุนแรง เมื่อได้ที่สามารถใช้เครื่องมืออย่างชำนาญแล้ว เราจะสามารถทำการปฏิรูปอย่างถาวรสืบทุก ๆ ชนิด”^{๔๘}

การเสริมสร้างอำนาจแก่ประชาชนจะทำให้ประชาชนฟื้นฟูอิสรภาพ และทำให้อิสรภาพนั้นเป็นอิสรภาพที่แท้จริงและคงทนถาวร การเสริมสร้างอำนาจแก่ประชาชนจะทำให้ประชาชนสามารถยึดการปกครองในสังคมได้ด้วยการกระทำของตนเอง อันจะเป็นการเปลี่ยนจาก

เหยื่อที่ช่วยตัวเองไม่ได้ให้กล้ายเป็นผู้กำหนดชะตาชีวิตของตนเอง สามารถดึงกล้าวจะยังสามารถเสริมสร้างอำนาจให้แก่ผู้ที่อาจเป็นเหี้ยของการล้างเพาพันธุ์ จนสามารถที่จะต่อค้าน การทำลายล้างในอนาคตได้อย่างสัมฤทธิ์ผล การเสริมสร้างอำนาจให้แก่ประชาชนจะช่วยให้ประชาชนสดับและเป็นอิสระจากการครอบงำของชนชั้นนำทั้งในประเทศและจากต่างประเทศได้โดยการเอาชนะความพยายามที่จะยึดอำนาจในประเทศหรือการรุกรานจากต่างประเทศ ด้วยวิธีการต่อสู้แบบพลเรือน ทราบที่การลงทันทีเหล่านี้รองรับด้วยธรรมชาติชนพืชพรรณของอำนาจทางการเมืองและสังคมทั้งหมด ดังนั้นเมื่อการลงทันทีได้รับการสนับสนุนด้วยการฝึกฝนอบรมและการเตรียมการ มันจึงมีสมรรถนะในการก่อการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วที่สามารถยอมรับได้ในสังคมการเมือง เป็นการเปลี่ยนแปลงซึ่งประชาชนโดยทั่วไปก็คิดว่าไม่สามารถเป็นไปได้ในอนาคตอันใกล้นี้

การเปลี่ยนแปลงทางสังคมชนิดนี้ไม่อาจมีครรทำให้แก่ประชาชนได้ ไม่ว่าจะโดยวิธีการใด ๆ หรือจะโดยไคร ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็น “อนุรักษ์นิยมที่แท้จริง” “บรรด” “เสรีนิยมของแท้” “นักปฏิรูปแท้” ตรงกันข้ามการมองการเมืองในแง่ใหม่บ่งชี้ไปที่กระบวนการซึ่งประชาชนทั่วไปอันประกอบด้วยผู้ที่มีความสามารถพิเศษหลากหลาย ซึ่งทำงานโดยอาศัยสถาบันต่าง ๆ นั้น อาจจะริเริมและดำเนินการในระยะยาว มันเป็นกระบวนการซึ่งประชาชนจะทำการเพื่อกำหนดบัญญัติ และพร้อมกันนั้นก็เพิ่มทวีความสามารถในการกระทำการเพื่อกำหนดอนาคตของตนเอง

แนวความคิดเรื่องการเปลี่ยนแปลงที่ยอมรับได้ ซึ่งได้กล่าวในบทนี้นั้น มีที่ส่งอยารักษารัฐ หรือเสนอแนวทางที่รับเรียน หรือรับประทานความปลดภัย หรือความแนนอนของผลสำเร็จในทุกแห่งทุกมุม และในทุก ๆ สถานการณ์ อย่างไรก็ตาม มีความเป็นไปได้ที่เราสามารถช่วยยกระดับประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติให้พัฒนาสู่ขั้นตอนใหม่ เราสามารถเก็บข้อมูลหานแผลมคม ซึ่งเราได้เชิญมาเป็นเวลาช้านาน เราสามารถทำให้บัญญัติเป็นมาตรฐานแห่งสมรรถนะของมนุษย์ เพื่อหันเหลี่ยมทางใหม่ เราสามารถทำได้หากใจปรารถนา เพื่อว่าประชาชนจะสามารถฟื้นฟูสมรรถนะในการควบคุมชะตากรรมของตนเองขึ้นใหม่ สมรรถนะซึ่งสำหรับหลายคนแล้วเป็นสิ่งที่เข้าเพิ่มมีเป็นครั้งแรก

บทที่ ๗

การบังกันโดยพลเรือน : นโยบายใหม่เพื่อการบังป Raum และการบังกัน*

ความนำ

ไม่ไก่สิ่งที่เราสามารถคาดการณ์ได้ล่วงหน้าในเรื่องที่เกี่ยวกับการเมืองสมัยใหม่และ
ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ แต่สิ่งหนึ่งที่เราแน่ใจได้คือ ความขัดแย้งเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยง
ไม่ได้ และวิถีทางของการต่อสู้อย่างนี้ประสิทธิภาพเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อการต่อต้านผู้นำภายใน
ประเทศที่ได้อำนาจมาโดยมิชอบ และเพื่อการต่อต้านผู้กราโนจากต่างประเทศ อนาคตที่ผู้คน
จะอยู่อย่างกลมเกลียวและปลดภัยนั้นยังคงไม่เห็น ดังนั้นสังคมการเมืองทั้งหลายที่ปราศนา
จะเป็นเหยือของการรุกราน อย่างน้อย ๆ สังคมนั้นจะต้องมีความสามารถในการต่อสู้ และการ
ประการ เปรียบเสมือนเชิงแกร่งเพียงพอและเตรียมพร้อมอย่างดี ที่จะบังป Raum ให้มีการ
ยึดอำนาจภายในประเทศหรือการโขมตีจากต่างประเทศ ประการที่ ๒ สามารถที่จะบังกันตน
เองจากการโขมตี ทั้งสองประเทศนี้ สามารถหยุดยั้งผู้กราโนและฟันฟูสนติภาพและอิสรภาพ
ขึ้นมาได้ใหม่

ไม่มีการบังป Raum ชนิดใดที่จะรับประทานได้ไว้จะสามารถบังป Raum ได้สำเร็จทุกครั้ง
นี้คือความเป็นจริงพื้นฐานอย่างหนึ่งซึ่งมักจะถูก忽略เลย ดังนั้นเมื่อการบังป Raum ด้วยอาวุธที่เลือก
ใช้นั้น ประสบความล้มเหลว ผลที่เกิดขึ้นตามมา จะต้องไม่เป็นไปในลักษณะที่ไม่อาจแก้ไข
ให้ดีขึ้นได้ เมื่อการบังป Raum ล้มเหลว วิธีการบังกันที่ทรงประสิทธิภาพจะเป็นสิ่งจำเป็น
คำว่า “บังกัน” นี้ ขอให้เข้าใจตามทักษะที่หมายถึงการปักป้อง สงวนรักษา และ

ชัดเจนเป็นอย่างมาก วิธีการที่ใช้สำหรับการบังคับจำนำนั้นต้องมีความสามารถที่จะยับยั้งและยุติการโจรที่ได้

ประชาชนและรัฐบาลส่วนใหญ่ก็จะเข้าใจกันว่า วิธีการทำงานทหารเท่านั้นที่สามารถบังคับปราบให้มีการโจรที่ และบังคับกันจากการโจรที่ได้ สิ่งที่เกิดตามมา ก็คือ ประชาชนและรัฐบาลจึงไม่เต็มใจที่ปฏิเสธวิธีการทำงานทหาร ดังนั้นความพยายามที่จะทำให้ประชาชนนานาชาติปลอดพันจากส่วนรวม จึงประสบความล้มเหลว ในขณะที่วิธีการทำงานทหารเป็นที่รู้กันว่า เป็นอันตรายอย่างยิ่งในสถานการณ์ต่างๆ แต่ประชาชนจำนวนมากเชื่อว่าวิธีการดังกล่าวมีความจำเป็นมากยิ่งกว่าที่เคยมีมา

ผู้คนมีความเห็นแตกต่างกันในเรื่องสัดส่วนของนโยบายทางทหาร และความหนักหน่วงของบัญชาที่เกี่ยวพันกับนโยบายทางทหาร แต่ไม่มีใครอ้างว่าวิธีการทำงานทหารมีความสมบูรณ์ปราศจากบัญชาและอันตราย ดังนั้นทางเลือกใหม่ที่เป็นไปได้ จึงควรที่จะได้มีการพิจารณา กัน

สมมติฐานที่ ๑ ไปที่กล่าวว่า วิธีการทำงานทหารเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ที่จะสามารถบังคับปราบและบังคับการโจรที่ได้นั้น อย่างที่เรียกว่า เป็นสมมติฐานที่ไม่สมบูรณ์ และเมื่อพิจารณาอย่างถ้วน ก็จะกลยุทธ์เป็นสมมติฐานที่ผิดพลาดไปเลยที่เดียว ทางเลือกใหม่ในการต่อสู้นั้นได้เคยมีการใช้มาแล้วในการบังคับการแทรกแซงจากต่างประเทศ และการยึดอำนาจภายในประเทศ ทางเลือกเหล่านี้มักไม่เป็นที่รับรู้กัน และความสำคัญของทางเลือกเหล่านี้คือ ไม่ได้รับการตรวจสอบอย่างจริงจังเท่าไหร่ แต่ทางเลือกเหล่านี้มีอยู่ ดังนั้นจึงแสดงว่าเป็นทางเลือกที่เป็นไปได้ บัญชาสำคัญจึงมิได้อยู่ที่ว่า มันมีอยู่จริงหรือไม่ แต่อยู่ที่ว่า ทำอย่างไร ความสามารถและศักยภาพของการต่อสู้ที่ไม่ใช่วิธีการทำงานทหารจึงจะได้รับการพัฒนาขึ้นไปในอนาคต จนสามารถบังคับปราบและบังคับการโจรที่อย่างได้ผล

๑. การบังคับโดยพลเรือน

หลายประเทศ ในทุกส่วนของโลก ได้เสนอให้มีการศึกษาประยุกต์ของการต่อสู้ที่ไม่ใช่วิธีการทำงานทหาร ไม่ว่าจะเพื่อเสริมวิธีการทำงานทหารหรือเพื่อเป็นทางเลือกโดยสมบูรณ์ แบบสำหรับการบังคับปราบและบังคับการโจรที่ นโยบายทางเลือกใหม่นี้ เรายังคง “การ

บ้องกันโดยพลเรือน” (civilian-based defense) โดยคำนี้แสดงถึงการบ้องกันโดยประชาชน พลเรือน (ซึ่งต่างจากบุคคลภารกิจทางการทหาร) ใช้วิธีการต่อสู้แบบพลเรือน (ซึ่งไม่เหมือน กับวิธีทางการทหารหรือกองทัพ) การบ้องกันโดยพลเรือนนั้นเป็นนโยบายหนึ่งซึ่งมุ่งบ้องปะรำ และสยบการบุกรุก การยึดครองของต่างชาติ และการช่วงชิงอำนาจโดยมิชอบภายในประเทศ ซึ่งรวมถึง การทำรัฐประหาร ทั้งแบบที่ได้รับและไม่ได้รับการยุยงและการช่วยเหลือจากต่างชาติ^๔ การบ้องปะรำและการบ้องกันจะต้องเป็นไปในรูปการต่อสู้แบบพลเรือน ทั้งทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และทางจิตวิทยา เพื่อสร้างการไม่ร่วมมือให้เกิดขึ้นอย่างกว้างขวาง และเพื่อทำให้เกิดการแข่งขันของมวลชน จุดมุ่งหมายก็เพื่อขัดขวางมิให้ผู้โ Jong ที่ได้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ ทั้งยังทำให้การกระชับอำนาจของผู้ปกครองทั่วชาติ รัฐบาลทุน หรือรัฐบาลที่ได้อำนาจมาโดยมิชอบนั้น ไม่อาจเป็นไปได้อีกด้วย วิธีการไม่ให้ความร่วมมือและการแข่งขันนี้ ยังถูกใช้ร่วมกับปฏิบัติการรูปแบบอื่น ๆ เพื่อมุ่งบ่อนทำลายความภักดีของกองทหารและกลไกของฝ่ายโ Jong ที่ และเพื่อทำให้เข้าเหล่านั้นเกิดความไม่เชื่อมั่นในการทำงานคำสั่งและการปะรำ ปะรำ หรือถึงขั้นก่อการกบฏ

มาตรการการบ้องกันโดยพลเรือนนี้คือคันขันมาเพื่อให้ประชาชนทุกรายคบ奸นำไปใช้ ไม่ว่าประชาชนทั่วไป ประชาชนเฉพาะกลุ่มซึ่งได้รับผลกระทบมากที่สุดจากปฏิบัติการและความมุ่งหมายของผู้โ Jong ที่ ตลอดจนถึงสถาบันต่าง ๆ ของสังคม ซึ่งก็ขยายขึ้นอย่างยิ่งกับเป้าหมายของผู้โ Jong ที่ในลักษณะต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นทางเศรษฐกิจ ทางแนวความคิด ทางการเมือง และอื่น ๆ

การบ้องกันโดยพลเรือนนี้มีความมุ่งหมายให้ประชารและสมาชิกของสถาบันต่าง ๆ นำไปใช้ โดยมีการเตรียมพร้อม วางแผน และฝึกฝนล่วงหน้ามาก่อนแล้ว การเตรียมการ และการฝึกฝนควรรองรับด้วยงานวิจัยขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับการต่อต้านชนิดต่าง ๆ และระบบของผู้บุกรุก ทั้งยังควรรองรับด้วยงานวิจัยอย่างเจาะลึกเพื่อการแก้ปัญหา^๕ การวิจัยอย่างหลังคาวจะมุ่งจุดสนใจไปที่วิธีทางในการปะรับปะรุ่งประสิทธิภาพของการต่อต้านเพื่อบรรลุถึงความสามารถในการสกัดกัน และเพื่อแก้ปัญหานิยละเอียดที่นำไปประยุกต์ใช้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเผชิญกับระบบปักครองที่ไร้ความเมตตาปะรำนี้ ความเข้าใจถึงเงื่อนไขให้เกิดประสิทธิภาพของการต่อสู้รูปแบบนี้ และความเข้าใจถึงวิธีบันทอนระบบและระบบปักครองของผู้โ Jong ที่ห่อหนาเร่งลง

ไปเรื่อย ๆ นั้น เป็นรากฐานของการพัฒนาอยุธยาที่การบังคับโดยผลเรือนที่สมฤทธิ์ผล^๖ ตรงกันข้ามกับความเข้าใจของคนทั่วไป การท่อสู่ด้วยวิธีการเหล่านี้ ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้รับการปรับปรุงเท่าไอนั้น แต่ก็ได้มีความสำคัญในทางประวัติศาสตร์ในทุกภาคของโลก แม้กระทั่งในกรณีที่ผู้คนให้ความสนใจเพาะกับความรุนแรงทางการเมืองที่เกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน หรือเกิดภัยหลัง รูปแบบการท่อสู่ที่ยังไม่ได้รับการปรับปรุงเหล่านี้ เคยเป็นวิธีการหลักหรือวิธีการอันโดยเด่นที่ใช้ท่อทันการกรุกรานจากต่างชาติ หรือการยึดอำนาจภายในประเทศหรือทั้งสองอย่างมาแล้ว วิธีการท่อสู่แบบนี้ก็จะถูกนำมาใช้อย่างฉบับพลันโดยไม่ได้มีการตรวจสอบหรือการฝึกฝนอบรม หรือการวางแผน ในประเทศต่าง ๆ เช่น เบลเยียม โบลิเวีย บุล加เรีย จีน เกาหลี เชคโกสโลวาเกีย เดนมาร์ก เยอรมัน ไซอิช เนเธอร์แลนด์ นอร์เวย์ และรัสเซีย ในช่วงสองศตวรรษหลัง มีการนำวิธีนี้ไปใช้ในการโค่นล้มการปกครองของต่างชาติ ซึ่งสถาปนาเป็นเวลานาน และขับไล่อำนาจจากวรรณดินยมในประเทศต่าง ๆ เช่น อียิปต์ กาينا ยังการ อินเดีย ไอร์แลนด์ และชามัว และในศตวรรษนี้เองมีการนำวิธีการนี้ไปใช้ในการท่อทันเพื่อจัดการที่ยึดอำนาจมาเป็นเวลาภานานในประเทศต่าง ๆ เช่น เอลซัล瓦ดอร์ กัวเตมาลา อิหร่าน รัสเซีย และไทย^๗

ผลลัพธ์ของการท่อสู่ด้วยวิธีนี้คือความหลอกหลอนอย่างยิ่ง ทั้งในแง่ของระดับความสำเร็จและความล้มเหลวในการบรรลุวัตถุประสงค์ และระดับการมีส่วนทำให้ได้ชัยชนะในเวลาต่อมา อย่างไรก็ตามถึงแม้จะมีกรณีที่ประสบความพ่ายแพ้ แต่กรณีที่สำเร็จโดยสมบูรณ์และสำเร็จบางส่วนก็มีจำนวนมากเกินกว่าที่คนทั่วไปปรับรู้

รูปแบบเฉพาะของการท่อสู่นั้นคือมีอยู่มากมาย ที่ถูกนำไปใช้ในกรณีเหล่านี้ บ้างก็เป็นรูปแบบที่ไม่หวือหว เป็นเพียงแค่การประท้วง บ้างก็เป็นการไม่ให้ความร่วมมือ ซึ่งมีศักยภาพในการทำให้สังคม ระบบเศรษฐกิจ ระบบทุบทางการเมือง หรือกลไกเฉพาะส่วนเป็นอัมพาตไปได้ แต่ก็ยังคงมีรูปแบบอื่น ๆ อีก ที่ใช้ในการแทรกแซงอย่างจริงจังเพื่อบนทอนนโยบาย ระบบ และการบริหารของฝ่ายตรงข้ามได้ รูปแบบเหล่านี้ได้แก่ การประท้วงโดยใช้สัญลักษณ์ การทำให้ระบบขนส่งเบนอัมพาต การควบคุมทางสังคม การนัดหยุดงานเฉพาะส่วน และการนัดหยุดงานทั่วไป การดื้อเพ่งของประชาชน การหยุดชะงักเศรษฐกิจ การไม่ให้ความร่วมมือทางการเมือง การหลบหนีด้วยการปลอมตัว การคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจ

การแสดงความเห็นในที่สาธารณะ การเจือยงาน การพิมพ์หนังสือทั้งห้าม การจราจร
ปฏิบัติตามคำสั่งอย่างไม่มีประสีกธิภพ การช่วยเหลือประชาชนที่ถูกดูนินคดี การออก
วิทยุและโทรทัศน์ต่อท้าน การแข่งขันของสถาบันนิติบัญญัติ การต่อท้านทางศาล การคัดค้าน
รัฐบาลอย่างเป็นทางการ การปฏิเสธความชอบธรรมของผู้นำที่ได้อำนาจมาโดยมิชอบ การไม่
ให้ความร่วมมือโดยข้าราชการ การหน่วงเหนี่ยวและชั่ลหรังทางด้านนิติบัญญัติ การประการ
แข่งขัน การยืนยันที่จะทำตามนโยบายและกฎหมายเดิม การต่อท้านของนักศึกษา การชุมนุม
แสดงพลังของเด็ก การปฏิเสธความร่วมมือ การลาออกจากตำแหน่งหน้าที่โดยบังแจ้ง และ
โดยมูลชนน การซื้อเพื่อย่างกว้างขวางและเฉพาะกลุ่ม การรำรงความเป็นทัวของทัวของ
องค์กรและสถาบันอิสรภาพ การบ่นทำลายกองทัพรของผู้ได้อำนาจโดยมิชอบและปลูกบ้านยุ่ง
ให้ก่อเกียจ นอกจากนี้ยังมีเช่นเดียวกันอีกมากที่ใช้ในการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงอีกด้วย
ในสถานการณ์ต่างๆ ในประเด็นบัญหาที่หลากหลายแตกต่างกันออกไป

มีความเป็นไปได้ที่การบังกันโดยพลเรือน และการต่อสู้รูปแบบทั่วไปอันเป็นที่
มาของการบังกันโดยพลเรือนนั้น จะมีพลังอันมหัศจรรย์ เมื่อการต่อท้านผู้ปักธงชาติและ
ระบบทหารที่บ้านเดือน เพราะว่าวิธีการนี้ได้ใจไปที่จุดอ่อนที่สุดของรัฐบาลและสถาบันที่มี
การเปลี่ยนลำดับขั้นลดหลั่นทั้งหลาย จุดอ่อนนั้นคือการที่มันต้องพิงพึ่งผูกปักธง รัฐบาล
หรือผู้ควบคุมระบบการเมืองมิได้มีอำนาจโดยไร้ข้อจำกัด ทั้งมิได้ครอบครองอำนาจที่เกิดขึ้น
ด้วยตนเอง ชนชั้นนำและผู้ปักธงชาติที่ครอบงำประชาชนทั้งหลาย ล้วนพึ่งพิงความร่วมมือ
ของประชาชนและสถาบันต่างๆ ในสังคมที่อยู่ในการปกครอง ทั้งนี้เพื่อใช้เป็นที่มาแห่งอำนาจ
ของเข้า ไม่ว่าจะเป็นอำนาจหน้าที่ ทรัพยากรทางเศรษฐกิจ ทักษะและความรู้ องค์ประกอบ
ที่สำคัญที่สุด การบริหาร และแม้แต่อำนาจในการลงทัณฑ์นั้น ที่มาแห่งอำนาจดังกล่าวจะ
ใช้ประโยชน์ได้หรือไม่ ต้องขึ้นอยู่กับความร่วมมือและการยินยอมเชือฟังของกลุ่มคนและสถาบัน
ต่างๆ หมายความว่า รวมทั้งผู้นำนักการพิเศษ และประชาชนทั่วไป การจำกัดหรือการเพิกถอน
ความร่วมมือ และการยินยอมเชือฟัง จะมีผลทั้งโดยตรงและโดยอ้อม ทำให้ใช้ประโยชน์จาก
ที่มาแห่งอำนาจนั้นได้อย่างหรือไม่ได้เลย การไม่ให้ความร่วมมือและการด้อมเพ่งต่อผู้ปักธง
นั้น หากนำมายังสามารถดำเนินให้ต่อเนื่อง โดยเฉพาะในช่วงของการปราบปรามเพื่อ
บังคับให้เกิดการร่วมมือและการยินยอมเชือฟังขึ้นมาใหม่ จะมีผลทำให้ความสามารถในการ

ปัจจุบันและร่างสถานะของระบบอนนุกฤษณ์คลอน ถ้าที่มาแห่งอำนาจเหล่านี้ถูกจำกัดยังไง หรือบ่อนทำลายเป็นเวลานานเพอคราว ทั้งๆ ที่อยู่ในช่วงของการปรับปรุง ผลที่ตามมาก็อาจจะทำให้ระบบการเมืองของระบบอนนี้เป็นอ้มพาดไปได้ ในกรณีที่หนักหนา อำนาจของผู้ปกครองจะสูญสัมภัยไปเป็นลำดับไม่ช้าก็เร็ว

ความเข้าใจในธรรมชาติของอำนาจทางการเมือง และการนำปฏิบัติการใช้ความรุนแรงรูปแบบต่างๆ ไปใช้ในวัฒนธรรมต่างๆ โดยมีความเข้าใจดังกล่าวเป็นพื้นฐาน แสดงให้เห็นว่าเรากำลังจะพูดถึงการท่อสู่ที่ไม่ถูกจำกัดโดยขอบเขตของประเทศหรือวัฒนธรรม ดังนั้น โดยคุณลักษณะแล้ว มันจึงเป็นสิ่งที่สำคัญล้องทรงกับบัญชาการรุกรานจากต่างชาติและการยึดอำนาจภายในประเทศ ในทุกๆ ส่วนของโลก

การท่อสู่ผ่านมาที่ใช้วิธีการท่อสู่แบบนี้เพื่อจุดมุ่งหมายต่างๆ มากมาย ซึ่งรวมทั้ง การบังคับประพฤตินั้น ส่วนใหญ่หรือเกือบทั้งหมดเกิดขึ้นโดยมิได้มีการเตรียมการ บางครั้ง การท่อสู่คำนึงไปโดยปราศจากการตัดสินใจล่วงหน้า และมักจะขาดการวางแผน ตระเตรียม และฝึกอบรมผู้เข้าร่วมปฏิบัติการ นอกเหนือจากประสบการณ์ก่อนหน้านั้นที่มีอยู่อย่างจำกัด และการกระทำไปตามเหตุการณ์เฉพาะหน้าอย่างมีข้อบ阙จำกัด โดยอาศัยความรู้ซึ่งมีอยู่น้อยมาก เกี่ยวกับกรณีที่เคยเกิดขึ้นในท่อนมาแล้ว ทั้งผู้นำและผู้เข้าร่วมปฏิบัติการในการปฏิบัติการเหล่านี้มักจะท่องท่อสู่ โดยมิได้ใช้ประโยชน์จากทรัพยากรในอดีต จากทรัพยากรและเงื่อนไขของการท่อสู่ชนิดเดียวกัน นอกจากนี้พวกเขายังเสียเปรียบตรงที่ขาดความรู้ หลักการทำงานยุทธศาสตร์ องค์กรที่มีอยู่ก่อนแล้ว การเตรียมการและการฝึกฝน ขณะที่ฝ่ายปฏิบัติการทำงานทั้งนั้น ไม่มีสิ่งเหล่านี้เป็นพันๆ ปีมาแล้ว แต่กระนั้นทั้งๆ ที่เสียเปรียบอย่างมาก นักท่อสู่โดยไร้ความรุนแรง ก็ได้สร้างผลสำเร็จที่น่าประทับใจเป็นจำนวนมาก การท่อสู่โดยไร้ความรุนแรง ตามเหตุการณ์เฉพาะหน้า โดยปราศจากการตระเตรียม เพื่อตอบแทนการรุกรานและการยึดครองของต่างชาติ ตลอดจนการขั้นมาอ่อนน้อมถ่อมตนในประเทศโดยมิชอบนั้น ได้เกิดขึ้นแล้วในประวัติศาสตร์ กรณีต่างๆ เหล่านี้มีความแตกต่างกับการวิจัยศึกษาและวิเคราะห์อย่างละเอียดถี่ถ้วน และ prevalence กรณีต่างๆ เหล่านี้ได้

การบังกันโดยพลเรือนนั้นเป็นพื้นฐานของยุบการต่อสู้กับกล่าวอันมีมาแต่เดิม แต่ก้าวหน้าไปไกลกว่านั้น ถ้าเราสามารถทำการวิจัยมารดกเหล่านี้ ศึกษาเพื่อวางแผนนโยบาย รวมทั้งเตรียมการและฝึกฝน ความรู้ของเราจะงอกงาม ยกระดับประสิทธิภาพของวิธีนี้ และสามารถขยายทักษะในการใช้วิธีการนี้ได้ เมื่อนั้นเราจะสามารถเพิ่มพูนสมรรถนะในการบรรลุจุดประสงค์ด้วยวิธีการต่อสู้โดยใช้ความรุนแรง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งจะทำให้พลังความสามารถของการบังกันโดยพลเรือนทันท่วงทัน^๐ โดยเหตุที่ยังไม่เคยมีการปรับปรุงดังกล่าวมาก่อนเลย ดังนั้นจึงไม่มีกรณีการบังกันโดยพลเรือนใด ๆ ไม่ว่าจะสำเร็จหรือล้มเหลว ที่ให้ rationale ขึ้นเพื่อ “พิสูจน์” ว่า วิธีการนี้จะสามารถเอาไปใช้ในอนาคตได้หรือไม่ อย่างไรก็ตามการต่อสู้โดยใช้ความรุนแรงที่มามาแต่เดิมในประวัติศาสตร์นั้น ได้เป็นหลักฐานสนับสนุนความสมเหตุสมผลของนโยบายดังกล่าวยิ่งกว่าวิธีการต่อสู้ด้วยความรุนแรงในอดีต จะเป็นปัจจัยสนับสนุนให้เกิดวิธีการหรือสิ่งประดิษฐ์ใหม่ ๆ ขึ้นเป็นอุปกรณ์สำคัญในการสร้างทางทหารในศตวรรษนี้ เช่น การหั้งระเบิดทางอากาศ สมรรถนะถัง อาวุธนิวเคลียร์ เครื่อง จรวด และอื่น ๆ อีกมาก วิธีการหรือสิ่งประดิษฐ์ใหม่ ๆ ที่ไม่เคยรู้หรือประสบพบเห็นมาก่อน บัดดี้ กล้ายเป็นอาชญากรทางทหารที่ “ธรรมชาติ” จำเป็น และเป็นประโยชน์ไปแล้ว หลักการเดียวกันนี้สามารถนำมาใช้ได้กับการบังกันโดยพลเรือน โดยที่ความแตกต่างระหว่างประบทการนั้นเดิมที่มีอยู่ กับความสามารถอย่างใหม่ที่อย่างให้เกิดขึ้นในอนาคต นี้อยู่น้อยมากในกรณีปฏิบัติการโดยใช้ความรุนแรง เมื่อเทียบกรณีปฏิบัติการทางทหาร ทั้งยังมีข้อได้เปรียบกว่าในแห่งผล ที่จะเกิดขึ้นตามมา

ผลของการวิจัยความคิดในเชิงยุทธศาสตร์ การวางแผนล่วงหน้า การฝึกฝนทั่วไป และการฝึกฝนเฉพาะด้านนั้น จะทำให้ประชาชนในประเทศซึ่งมีนโยบายบังกันโดยพลเรือนอยู่ในสภาพเตรียมพร้อมเมื่อเผชิญกับการยึดอำนาจภายในประเทศ หรือการรุกรานจากต่างชาติ ความพร้อมนี้มีความสำคัญมากต่อสมรรถนะในการบังปะนและบังกันตามนโยบายดังกล่าว

๒. การบังปะนและบังกันโดยพลเรือน

ทักษะการยึดอำนาจภายในประเทศและการรุกรานจากต่างประเทศ มักมีความมุ่งมั่นที่จะบรรลุจุดประสงค์บางประการ ดังนั้นการโฆษณาให้ล่านั้นจึงควรมีเนื้อหาเป็นปฏิบัติการที่คิดคำนวณอย่างรอบคอบแล้ว มิใช่การกระทำด้วยความโกรธอย่างหนึ่นพลันแล่น ผู้ประสงค์

จะโจนตี โดยทั่วไปจะคิดคำนวณว่าโอกาสที่จะสำเร็จตามแบบหมายนั้นมีมากน้อยเพียงใด และเบื้องหน้านั้นคุ้มค่ากับสิ่งที่ต้องเสียไปในปฏิบัติการนั้นหรือไม่ ถ้าโอกาสสำเร็จแน่นอนอย่างไร ค่าใช้จ่ายของปฏิบัติการนั้นก็สูงเหลือหลาย เมื่อเป็นเช่นนี้คงแม่เบื้องมาอย่างเป็นที่ต้องการแต่ปฏิบัติการโจนตีก็จะไม่เกิดขึ้น นั่นคือ ผู้ประสงค์จะโจนตีนั้นถูกบังปะรำมิให้ทำสิ่งที่ล่อแหลม

ดังนั้น โดยธรรมชาติดังเดิมแล้วการบังปะรำมิได้ผูกติดอยู่กับวิธีการทางทหาร ยิ่งอาวุธนิวเคลียร์ด้วยแล้ว การบังปะรำมผูกติดกับอาวุธดังกล่าวอย่างมาก การบังปะรำจะเกิดขึ้นได้ก็ภายในขอบเขตของปฏิบัติการไร้ความรุนแรงที่แท้จริงเท่านั้น การบังกันโดยพลเรือนจะสามารถฝึกบทบาทในการบังปะรำในสถานการณ์หนึ่งๆ หรือไม่ และจะทำได้มากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลัก ๒ ประการ

๑) สมรรถนะที่แท้จริงของสังคมในการขัดขวางผู้โจนตีให้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย และยังทำให้ (ด้วยการร่วมมือกับสังคมอื่นหรือทำด้วยสังคมนั้นสังคมเดียว) เกิดความเสียหายไม่อาจทนทานต่อไปได้ และผู้ประสงค์จะโจนตีรับรู้ถึงสมรรถนะดังกล่าวของประเทศที่มีการบังกันโดยพลเรือน

๒) ทรงกันข้ามกับวิธีการทางทหาร การบังปะรำดังกล่าว ไม่อาจจะเกิดขึ้นได้ด้วยการชี้ว่าจะนำความพินาศย่อยยับและความตายมาสู่ประเทศของผู้โจนตี การบังปะรำจะสำเร็จได้ด้วยการที่กระหนนกรับรู้ว่า สังคมที่ถูกโจนตีนั้นจะขัดขวางมิให้ผู้โจนตีได้บรรลุเป้าหมาย และจะประสบความเสียหายที่ไม่อาจทนได้ ความเสียหายเหล่านี้จะรวมถึงผลกระทบต่อระบบปีกครองของผู้โจนตี ทั้งภายในประเทศ (การขาดแคลนและการโคนลงมืดภายใน) ระหว่างประเทศ (ความเสียหายทางการทูตและเศรษฐกิจ) และในประเทศที่ถูกบุกรุก (การขัดขวางมิให้บรรลุเบื้องหนาย และการซักสวนให้เกิดความกระด้างกระเดืองในหมู่กองทหารและกลไกต่างๆ) หรือในภัยหนึ่งสมรรถนะในการบังปะรำด้วยวิธีบังกันโดยพลเรือนนั้น ขึ้นอยู่กับสมรรถนะในการบังกันที่แท้จริงโดยตรง ในปัจจุบัน สิ่งนี้นับว่าทรงกันข้ามกับสมรรถนะการบังปะรำด้วยอาวุธนิวเคลียร์และวิธีการทางทหารตามแบบขานานใหญ่ ซึ่งมักจะมีสมรรถนะในการตอบโต้ แต่ยากที่จะบังกัน

ภาระสำคัญยิ่ง ๒ อายางที่จะทำให้สมรรถนะการบังปะรำเกิดขึ้นเป็นจริงได้แก่

๑) การเตรียมการและการฝึกฝนนาคใหญ่สำหรับการบังคับน้ำด้วยพลเรือน ชั้งบางครั้งกระทำควบคู่ไปกับการเปลี่ยนแปลงทางสถาบันและทางสังคม เพื่อฟื้นฟูในการพึ่งตนเอง และสมรรถนะในการต่อต้านของสังคม

๒) การติดต่อสื่อสารกับประเทศทั้งหลายที่มีโอกาสจะเป็นผู้โขมที่ ให้รับรู้อย่างถ่องแท้ ถึงสมรรถนะการต่อสู้บังคับน้ำของประเทศที่มีนโยบายบังคับน้ำโดยพลเรือน และให้กระหนกถึงความสามารถในการขัดขวางผู้โขมที่มีให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ และอาจก่อความเสียหายและบุญพาเพิ่มขึ้นในระหว่างการต่อสู้บังคับน้ำประเทศ สมรรถนะการบังคับน้ำที่ทรงพลังอย่างแท้จริง และการเผยแพร่ต่อสาธารณะชน (ไม่จำเพาะด้วยวิธีเบ็ดเตล็ด) ให้รู้ถึงสมรรถนะของการต่อสู้โดยพลเรือนตลอดงานการเตรียมพร้อมสำหรับการต่อสู้ เหล่านี้จะทำให้นโยบายดังกล่าวมีประสิทธิภาพในการบังคับน้ำอย่างขึ้น

ไม่มีการบังคับน้ำใด ๆ ไม่ว่าจะโดยวิธีของทหารหรือพลเรือนที่จะประกันได้ว่าจะสามารถบังคับน้ำได้เสมอไป ดังนั้นสมรรถนะในการจัดการกับความล้มเหลวที่จะเกิดขึ้นได้นั้น จึงเป็นเรื่องสำคัญ ในทางตรงกันข้ามกับวิธีการทำงานของทหาร สมรรถนะการบังคับน้ำของ การบังคับน้ำโดยพลเรือนนั้น ขึ้นอยู่กับสมรรถนะในการบังคับน้ำโดยตรง สิ่งที่ต่างจากการบังคับน้ำด้วยอาวุธนิวเคลียร์ก็คือ หากการเตรียมการบังคับน้ำโดยพลเรือนนั้น ล้มเหลวในการบังคับน้ำ ความพินาศจะไม่เกิดขึ้น แต่จะทำให้สมรรถนะการบังคับน้ำที่แท้จริงถูกนำมาใช้งานเป็นครั้งแรก

๓. การบังคับน้ำโดยพลเรือนและสมรรถนะในการต่อสู้

สมรรถนะของการบังคับน้ำโดยพลเรือนในการบังคับน้ำการโขมที่นั้น ขึ้นอยู่กับความสามารถที่จะขัดขวางมิให้ผู้โขมที่บรรลุเป้าหมาย และสร้างความเสียหายอย่างยิ่ง ทั้งภายในประเทศและความสัมพันธ์กับต่างประเทศ ความสามารถเหล่านี้เกิดขึ้นมาจากคุณลักษณะพิเศษของนโยบายนี้ ในการดำเนินการบังคับน้ำโดยพลเรือนนั้น ประชาชนต้องมีความมุ่งมั่นที่จะต่อต้านและเตรียมการอย่างดี ตลอดจนความมุ่งมั่นที่จะต่อสู้เมืองจะประสบกับความเสียหายและบาดเจ็บล้มตาย เสมือนดั่งพวกราบปูนดักการโดยวิธีการทำงานของพลเรือน ประชาชนทั้งหมด ผู้ชาย ผู้หญิง เด็ก ผู้ใหญ่ คนเม่าคนแก่ และสถาบันต่าง ๆ ทั้งหมดของสังคม ล้วนมีศักยภาพที่จะเข้าร่วมในการต่อสู้ นอกเหนือไปจากนี้ ในเงื่อนไขที่เอื้ออำนวย การบังคับน้ำดังกล่าวจะสามารถ

ปลูกเรียนและใช้ประโยชน์จากความไม่พอใจ และการคัดค้านในหมู่ผู้สนับสนุนและประชาชน ของฝ่ายโภมที่ และยังกระตุ้นให้เกิดการคัดค้านในระดับนานาชาติต่อการโภมที่ และให้เกิด การสนับสนุนผลเรื่องที่ทำการบ่อกัน

ประสิทธิภาพของการบ่อกันโดยผลเรื่องนี้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่างดังนี้

- ๑) เจตจำนงของประชาชนที่จะปะบ่อกจากการโภมที่
- ๒) ความเข้มแข็งภายในของสังคมที่ถูกโภมที่
- ๓) ความสามารถของประชาชน และสถาบันที่จะดำรงรักษาการควบคุมที่มาแห่งอำนาจของตน และทำให้ผู้โภมที่ปราศจากที่มาแห่งอำนาจถักล้าว
- ๔) ความสามารถของฝ่ายบ่อกันที่จะขัดขวาง มิให้ผู้โภมที่ประสบผลสำเร็จตาม เมื่อหมาย
- ๕) สมรรถนะของผลเรื่องในการปฏิบัติตามเงื่อนไขอันจำเป็นสำหรับการต่อสู้โดย ไร้ความรุนแรง รวมทั้งการรักษาวินัยของนักปฏิบัติการไร้ความรุนแรง และการยืนหยัดใน การต่อสู้แม้จะเผชิญกับการปราบปราม
- ๖) ทักษะของฝ่ายบ่อกันในการบ่อกันระบบและระบบปกป้องของฝ่ายโภมที่ ไม่มีสูตรสำเร็จสำหรับการวางแผนการบ่อกันโดยผลเรื่อง นี้เป็นความจริงสำหรับ การต่อสู้โดยผลเรื่องยิ่งกว่าการต่อสู้ทางทหาร ยุทธศาสตร์และยุทธวิธีของการบ่อกันโดย ผลเรื่องนั้นมีความหลากหลาย ทั้งในแง่รวมชาติและการประยุกต์ใช้ ยิ่งกว่ายุทธศาสตร์ยุทธ วิธีของทหารเสียอีก ใน การบ่อกันโดยผลเรื่องนั้น อาชญากรรมการเมือง สังคม เศรษฐกิจ และจิตวิทยา และวิธีการอื่น ๆ ซึ่งนำมาใช้ในกรณีใด ๆ ก็ตาม เป็นวิธีการที่สามารถเชื่อม โยงให้สัมพันธ์โดยตรงกับประเด็นเบื้องหน้าเฉพาะในขณะนั้น ตลอดจนวัตถุประสงค์ของผู้โภมที่ และยุทธศาสตร์การบ่อกันที่เลือกสรรแล้ว สิ่งดังต่อไปนี้คือสิ่งที่ต้องคำนึงถึงในการวางแผนและ ปฏิบัติการนิวเคลียร์ ในปฏิบัติการดังกล่าว อาจมีและวิธีการล้วนแล้วแต่ทำลายและสังหาร อย่างเดียวกันหมด โดยไม่คำนึงว่าเรื่องที่ขัดแย้งนั้นเป็นเรื่องอะไร ด้วยวิธีการบ่อกันโดย ผลเรื่อง ผู้โภมที่ไม่ว่าจะมีความมุ่งหมายทางการเมือง เศรษฐกิจ อุดมการณ์ เขตเด่น ผู้นำพันธุ์ หรืออะไรก็ตาม การตอบโต้ความมุ่งหมายดังกล่าว ต้องอาศัยวิธีการเฉพาะอย่าง (แน่นอนว่าวิธีการอื่น ๆ นอกเหนือไปจากนั้นก็จะเป็นสำหรับความขัดแย้งแบบอื่น ๆ)

การเลือกวิธีการเฉพาะอย่างสำหรับความชัดเจนที่สูงที่สุด ที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบ
เหล่านี้ด้วย

- ๑) ธรรมชาติของระบบปักรองหรือกลุ่มผู้โภชนา
- ๒) ความรู้สึกใกล้ชิดหรือซ่องส่องว่าจะห่วงผ่ายที่กำลังขัดแย้งกัน
- ๓) ขอบเขตของวิธีการและการปรานีร่วมที่ผู้โภชนาใช้
- ๔) ความเสียหายของอิทธิพลหรือแรงกดดันที่ผู้โภชนาได้รับจากผ่ายที่สาม
- ๕) ความมากน้อยของอิทธิพลที่ผ่ายบังกันสามารถลดลงที่ผ่ายที่สาม
- ๖) ความเข้มแข็งภายในของสังคมที่ถูกโภชนา (ไม่ใช่ความเข้มแข็งของระบบ

ปักรอง)

- ๗) จุดอ่อนของระบบและระบบของผู้โภชนา
- ๘) ระดับและธรรมชาติของการเตรียมการล่วงหน้าสำหรับการบังกัน
- ๙) ความสำคัญของประเด็นบัญหาในขณะนั้น ในทัศนะของกลุ่มที่ทำการโภชนา และกลุ่มที่บังกัน
- ๑๐) จุดอ่อน หรือการพึ่งตัวเองในทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องอาหาร น้ำ และพลังงานของสังคมที่ทำการบังกัน
- ๑๑) ความเต็มใจของผ่ายบังกันที่จะยอมรับความเสียหายที่เกิดขึ้นเป็นราคาก่อวายด้วยการบังกัน

ผลเรียนที่ทำการบังกันยังจำเป็นต้องพิจารณาด้วยว่า กลไกของการเปลี่ยนแปลงชนิดใดที่ชอบ และสามารถนำมาใช้ได้เพื่อให้ได้รับการโภชนาที่จะเปลี่ยนทัศนะของผู้โภชนา ให้เห็นว่าจุดประสงค์และการโภชนาโดยตัวของมันเองนั้นเป็นสิ่งมีชีวิต พวกราชอาณาจักรที่จะอนุรักษ์ความอย่างที่มักกระทำการบังกันในการดักหยดงาน คือ แต่ละผ่ายพยายามหันหน้าเข้าหากัน โดยที่จุดประสงค์แรกเริ่มได้รับการตอบสนองในระดับหนึ่ง อย่างไรก็ตามผ่ายบังกันอาจมุ่งบังคับโดยใช้ความรุนแรงเพื่อให้ผ่ายโภชนาที่กลุ่มทั้งหมดความมุ่งหวังเริ่มแรกและการโภชนา ในการณ์พิเศษ การบังคับเช่นนั้นก็ยังไม่เพียงพอ เช่นในขณะที่ระบบปักรองภายใต้ประเทศของผ่ายโภชนาอยู่ในสภาพการณ์ที่ไม่สงบเรียบร้อย หรือเมื่อการโภชนาที่นั้นเป็นการยึดอำนาจภายในประเทศ ดังนั้นผ่ายบังกันอาจจะไม่เพียงแต่พยายามบังคับระบบปักรองของ

ฝ่ายโภมตีเท่านั้น แต่ยังพยายามที่จะสร้างความแตกแยกภายในระบบปกครองของฝ่ายโภมตีด้วย เพื่อที่จะไม่มีกลุ่มใดคงอยู่ในฐานะหน่วยทางการเมือง แม้แต่อยู่เพื่อจะยอมจำนน ในทางปฏิบัติ กลไกการเปลี่ยนทัศน์ การโอนอ่อนตามและการบังคับโดยไร้ความรุนแรงนี้ มีความสัมพันธ์สมด้านกันอย่างมาก อย่างไรก็ตาม การเลือกใช้วิธีการใดวิธีการหนึ่ง จะมีผลอย่างมากต่อการเลือกยุทธศาสตร์หลักสำหรับการบังคับนั้น และต่อการเลือกวิธีการเฉพาะเพื่อใช้ปฏิบัติการ

อาชุดที่ใช้ในการบังคับโดยพลเรือนเป็นอาชุดที่ไร้ความรุนแรง ไม่ว่าจะเป็นอาชุดทางการเมือง สังคม เศรษฐกิจ และจิตวิทยา ความสำเร็จของวิธีการเหล่านี้ ขึ้นอยู่อย่างมากกับการยืนหยัดที่จะใช้มันทั้ง ๆ ที่ถูกปราบปราม และการยืนหยัดที่จะดำเนรงรักษาวินัยของปฏิบัติการไร้ความรุนแรง เมื่อเชิงลึกกับการยั่วยุและการท้าทายเพื่อให้ตอบโต้ด้วยความรุนแรง การเปลี่ยนไปใช้ความรุนแรงจะทำให้ความขัดแย้งเปลี่ยนแปลงไป จากความไม่สมมาตรระหว่างอาชุดแบบไร้ความรุนแรงกับอาชุดแบบรุนแรง ซึ่งฝ่ายบังคับโดยพลเรือนจะได้เปรียบอยู่มาก ไปสู่ระบบอาชุดที่สมมาตรกัน โดยทั้งสองฝ่ายใช้อาชุดแบบรุนแรงเช่นเดียวกัน ในกรณีความได้เปรียบจะไปตกอยู่กับฝ่ายโภมตี ซึ่งปกติก็มีอุปกรณ์พร้อมเพียงที่จะใช้ความรุนแรงอยู่แล้ว ความรุนแรงของฝ่ายบังคับโดยพลเรือนจะทำลายผลลัพธ์ของการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรง จะทำให้กระบวนการทำงานของกลไกการเปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กระบวนการยิวิทสูทางการเมืองอยู่นั่น หรืออาจจะส่งผลผลิกลับเลยที่เดียว ในกระบวนการยิวิทสูทางการเมืองนั้น การปราบปรามด้วยความรุนแรงของฝ่ายตรงข้ามจะเป็นการบ่อนทำลายฐานะอำนาจของเขารอง เพราะจะยั่วยุให้มีการต่อต้านเพิ่มขึ้น ทำให้ฝ่ายที่สามแยกตัวออกไป บั้นทอนการสนับสนุนและการปลุกเร้าการไม่เห็นด้วยในหมู่บุคลากรและประชาชนของฝ่ายเขา^๓

การปราบปรามอาจจะถึงขั้นรุนแรง ผู้ต่อต้าน ครอบครัวและเพื่อน ๆ อาจถูกจับถูกทราบ และถูกสังหาร กลุ่มประชาชนทั้งหมดอาจจะไม่ได้รับอาหาร น้ำ เชื้อเพลิง ส่วนผู้เดินขบวน ผู้ร่วมนัดหยุดงาน และข้าราชการที่ทำการขัดขวางอาจถูกยิง นายกเทศมนตรี สมาชิกสภาเทศบาล ครุและนักวชาจถูกส่งไปค้ายกักกัน ตัวประกันที่ถูกจับไปเพื่อช่วยในการต่อต้านอาจถูกประหารชีวิต ในที่นี้ จะท้องไม่ประเมินความเสียหายที่เกิดขึ้นกับผู้คนให้ค่าเกินไป

ในความขัดแย้งกรณีใหญ่ ๆ ระหว่างกองกำลังชั่วรวมไปถึงการสู้รบทางทารุนน์ การหนีหรือการยอมจำนนเมื่อเผชิญกับความรุนแรงของผู้โจมตี เป็นสิ่งที่ไม่สามารถยอมรับได้ ด้วยต้องการที่จะให้การบังคับการโถมที่นั่นประสมผลสำเร็จ ผู้บังคับกันจะต้องไม่ตกร้าวต่อการ ปราบปรามอย่างรุนแรงและความโหดร้ายบ้าเบื่อง และจะต้องไม่เลิกล้มการต่อต้าน การ ปราบปรามมักจะเป็นผลมาจากการกระหนกกว่า ปฏิบัติการของผู้บังคับกันนั้นเป็นภัยต่อการ บรรลุจุดมุ่งหมายของการโถมตี การยอมจำนนต่อความรุนแรงไม่ว่าจะโหดร้ายเพียงใด จะสอน ผู้โจมตีให้ใช้ความรุนแรงซ้ำอีก และใช้อย่างรุนแรงยิ่งขึ้นในอนาคต เพราะมันแสดงให้เห็น ว่าสามารถทำให้คนยอมจำนนได้

ในกรณีที่ผู้บังคับกันอาจจะเปลี่ยนวิธีปฏิบัติการจากวิธีหนึ่งไปสู่วิธีอื่น ซึ่งจะทำ ทายการโถมตีในรูปแบบต่าง ๆ แต่ก็ต้องกระทำการย่างเข้มแข็งที่สุดเท่าที่จะทำได้ จะต้องไม่ยอม จำนนต่อความรุนแรง อันความเจ็บปวดและความตายนั้น เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่พ้นในการต่อ สู้ที่แหลมคมทุกรด รวมทั้งการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรง อย่างไรก็ตามวิธีการไร้ความรุน แรงนี้มีแนวโน้มที่จะทำให้การบาดเจ็บลดลงและการทำลายล้างเกิดขึ้นอย่างสุดเมื่อเทียบกับวิธีรุน แรง ตรงกันข้ามกับความเข้าใจโดยทั่วไป อัตราการตายและบาดเจ็บที่ปรากฏในหลักฐานที่มี อยู่อย่างจำกัดนั้น เป็นเพียงเศษส่วนที่น้อยมาก เมื่อเปรียบเทียบอย่างคร่าว ๆ กับความเสียหาย ในสังคมตามแบบแผน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมกองโจร ความเสียหายเกิดขึ้นใน การต่อสู้โดยไร้ความรุนแรง จะทำให้กระบวนการยุติธรรมการเมืองนั้นทำงาน ซึ่งในหลาย ด้านพยายามมีความสำคัญในการสร้างผลสำเร็จ

๔. บทตอนการบังคับ : บทเริ่มแรก

ด้วยเหตุที่ไม่มีสูตรสำเร็จความสามารถนำไปใช้ในการต่อสู้บังคับกันโดยพลเรือน ได้ใน ทุกรณี ฉันได้กันนั้น การบรรยายขั้นตอนต่าง ๆ ของการต่อสู้บังคับกันประภาคัน ด้วยข้อ เอียนเพียงชั้นเดียวจึงไม่อาจเป็นไปได้ อย่างไรก็ตาม เป็นไปได้ที่จะกล่าวถึงองค์ประกอบและ ขั้นตอนต่าง ๆ ที่ค่อนข้างสำคัญของการต่อสู้บังคับกันโดยพลเรือนส่วนใหญ่*

เมื่อปรากฏว่าการบุกรุกหรือการยึดอำนาจภายในประเทศจะเกิดขึ้นแน่ ๆ หรือเกิด ขึ้นแล้วก็ตาม และเป็นที่ปรากฏว่าความพยายามบังคับปราบปรามโถมที่นั่นล้มเหลว เมื่อนั้น

จำเป็นที่จะต้องนำนโยบายบังคับมาใช้ ซึ่งมักจะเป็นไปในรูปแบบโครงสร้างหนึ่ง กล่าวคือ ปฏิบัติการเริ่มแรกอาจจะเป็นการสำแดงทิมหานอย่างครึกครื้นเพื่อต่อต้านและเข้มข้อ ซึ่งบางที่อาจจะ(โอกาสเป็นไปได้ไม่มากนัก)ทำให้ฝ่ายโจนตียอมแพ้ หรือยอมจำนนอย่างรวดเร็ว ในการณ์ใดๆ ก็ตาม การสำแดงพลังจะสามารถสื่อสารกับทุกๆ ฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ให้เห็นว่าการโจนที่นั้นจะต้องเผชิญหน้ากับการต่อสู้ของกันที่มีในฝั่งอย่างมุ่งมั่น หรือปฏิบัติการเริ่มแรกอาจจะใช้วิธีการชนิดที่มีวัตถุประสงค์เพียงที่จะสื่อข่าวสารดังกล่าวเท่านั้น วิธีการหลังนั้นคือเมื่อจะนั่นนวนภัยว่า อย่างไรก็ตามนั้นเป็นภาพพรางตา มันเป็นเพียงการเห็นยาบินและลงบันทึกนั่นนวนภัยเมื่อเทียบกับการยิงในลำดับต่อมา ขอให้มาพิจารณาในรายละเอียดลงไปอีกถึงวิธีการตอบโต้ขั้นเริ่มแรก ๒ วิธีที่สามารถเป็นไปได้

วิธีแรกสุดอาจผลักดันไปสู่การเข้มข้อและการไม่ให้ความร่วมมือกับเต็มรูปแบบ ต่อฝ่ายโจนที่ วิธีนี้เป็นความพยายามที่จะทำให้การโจนที่พ่ายแพ้ไปในที่สุด โดยการรณรงค์ต่อต้านและปฏิเสธที่จะร่วมมือแบบสายพ่ายแลบ ซึ่งเรียกว่าการรุกแบบสายพ่ายแลบโดยไร้ความรุนแรง ยิ่งกว่านั้นก็จะใช้เมื่อมองว่าฝ่ายโจนที่นั้นอ่อนแอกล้าและไม่มั่นคงในการตัดสินใจเริ่มแรก และเมื่อสังคมที่ทำการบังคับนั้นว่าตนเองเข้มแข็ง แต่สมรรถนะการปกป้องของตนได้รับผลกระทบเป็นอย่างดีและทรงพลัง จุดมุ่งหมายก็เพื่อเปลี่ยนความคิดฝ่ายโจนที่ให้ถอนกำลังของตนออกไปโดยเร็วเมื่อเผชิญกับการเข้มข้อของฝ่ายบังคับ วิธีการนี้อาจจะมีรูปแบบต่างๆ เช่น การนัดหยุดงานทั่วไป การฉุดชังก้าวเศรษฐกิจ การอพยพออกจากเมือง การอยู่แต่ในบ้าน การทำให้ระบบการเมืองเป็นอัมพาต การที่รัฐบาลยืนกรานที่จะดำเนินกิจการอย่างที่เคยเป็นมา โดยไม่สนใจใดๆ ต่อข้อเรียกร้องของฝ่ายโจนที่ การเดินขบวนเต็มท้องถนน ปล่อยให้ท้องถนนว่างเปล่าปราศจากผู้คน ความพยายามของมวลชนที่จะบ่อนทำลายกองกำลังและกลไกของฝ่ายโจนที่ การพิมพ์หนังสือพิมพ์และกระจายเสียง การเผยแพร่ข่าวการโจนที่และการต่อต้านการโจนที่ และวิธีการอื่นๆ อีกมาก

การเข้มข้อของมวลชนอาจจะมีจุดมุ่งหมายสื่อสารกับผู้นำฝ่ายโจนที่ เพื่อให้รู้ ๒ ประเทินคือ ประเทินแรกเพลเรือนที่ทำการบังคับมีความสามารถที่จะต่อสู้อย่างยืดเยื้อ เพื่อทำให้ฝ่ายโจนที่ไม่ได้รับชัยชนะ และประเทินที่ ๒ ปฏิบัติการของฝ่ายบังคับมีผลกระทบระยะยาวและมีอิทธิพลต่อช่วงๆ กำลังใจ ความภักดี และการยินยอมเชื่อฟังของทหารและกลไกของฝ่าย

บุกรุก อันอาจก่อให้เกิดความย่ำຍับทางการเมืองได้ ถึงแม้จะไม่ได้รับชัยชนะอย่างรวดเร็ว ตามเป้าหมาย แต่อย่างน้อยที่สุดปฏิบัติการนั้นจะสืบสารอย่างชัดเจนถึงความตั้งใจที่จะปะบังจากฝ่ายโน้มตี สื่อสารให้รู้ถึงลักษณะเฉพาะของวิธีการบังกันที่จะใช้ และเป็นการเตือนให้กระหนักถึงความยากลำบากในอนาคต ถ้าฝ่ายโน้มตีไม่ถอนตัวออกไป เมื่อใช้ยุทธวิธีนี้ จะไม่มีความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างขั้นเริ่มแรกของการสื่อสารกับการเดือนและการท่อสูญเพื่อบังกัน ที่แท้จริง

การด้อมแพ่งอย่างน่าทึ่งยังในขั้นเริ่มแรกของผลเรือนฝ่ายบังกัน และการที่กองกำลังฝ่ายโน้มตีมีผู้นำที่มีลักษณะพิเศษยิ่ง (คือสามารถพิจารณาข้อเท็จจริงที่ไม่น่าพิสมัยอย่างไร่ควรภูด้วยเหตุผล และสามารถหาวิธียอมรับข้อพิจพลดและรักษาหน้าไว้ได้เมื่อทิศทางผลิกกลับ) ทั้ง ๒ ประการแห่งนั้นที่จะทำให้การท่อสูญคืออย่างรวดเร็วพร้อมกับชัยชนะของฝ่ายบังกัน

ถ้าชัยชนะในเวลาอันรวดเร็วนี้ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ด้วยยุทธศาสตร์ ไร้ความรุนแรงแบบสายพานแลบ ฝ่ายบังกันก็ยังจะประสบความสำเร็จอย่างสำคัญในการเคลื่อนกำลังของฝ่ายตน และในการสื่อสารถึงความตั้งใจของฝ่ายตนที่จะต่อต้าน และในการสื่อสารกับลักษณะพิเศษของนโยบายการบังกันของตน ถึงตรงนี้ ก็เป็นจังหวะที่จะเปลี่ยนไปสู่อีกยุทธศาสตร์หนึ่ง ซึ่งหมายความมากกว่าสำหรับการท่อสูญคือที่จะตามมา และสำหรับการท่อทันเป้าหมายบางประการของฝ่ายโน้มตี

ในการณ์ที่นิได้นำเอายุทธวิธีรุกแบบสายพานแลบ โดยไร้ความรุนแรงมาใช้ในขั้นเริ่มแรก ทางเลือกยุทธวิธีอื่น ๆ เพื่อการสื่อสารและการเดือนจะถูกนำมาใช้แทน นั้นเองเป็นปฏิบัติการขั้นเริ่มแรกรูปแบบที่ ๒ ที่ใช้เมื่อเชิญกับการโน้มตี วิธีนี้จะมุ่งไปที่หล่ายๆ กุ้ง ผู้นำฝ่ายโน้มตี กองทหารและกลไกต่าง ๆ ของฝ่ายโน้มตี ประชาชนทั่วไปของฝ่ายโน้มตี ประชาชนฝ่ายบังกันเอง บุคคลและกลุ่มคนที่จากลายมาเป็นผู้ร่วมมือ พันธมิตรของฝ่ายบังกันและประชาชนระหว่างประเทศ ผลเรือนฝ่ายบังกันจะพยายามหาทางที่จะถ่ายทอดข่าวสารทั้งโดยทัวร์กษรและการปฏิบัติต่าง ๆ เพื่อให้รู้ว่า จะมีการท่อสูญบังกันโดยผลเรือนอันทรงพลังและแข็งแกร่ง ซึ่งยกมากที่ใจจะต่อต้านและเอาชนะได้ วิธีการนี้ยังอาจจะมุ่งไปที่ผู้นำของระบบอนุกรรมการฝ่ายโน้มตี หรือกลุ่มซึ่งอาจไม่ทราบก็ถึงเขตอำนาจและสมรรถนะการบังกันอันทรง

อำนาจ หากมีความมุ่งหมายดังกล่าว ก็ยังพอมีโอกาสอยู่ข้างที่จะชักนำฝ่ายโジョมที่ให้ยุทธิการกระทำ ถ้าการรับรู้และทักษะเกี่ยวกับความเป็นจริงของเข้าได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง การเตือนและการสื่อสารยังมุ่งโดยตรงและโดยอ้อมไปที่ประชาชนทั่วไปของฝ่ายโจมที่ (ในการนี้การรุกรานจากต่างชาติ ก็ได้แก่ประชาชนในประเทศนั้น และในกรณีรัฐประหาร ก็ได้แก่ผู้คนในสังคมของตน) อาจมีความจำเป็นที่จะต้องทำการแก้ไขคำสอนเดิมที่เกี่ยวกับการโジョมที่ ประชาชนได้รับพั่งมา และเป็นเรื่องสำคัญในการที่จะทำให้ประชาชนไม่เห็นด้วยกับปฏิบัติการของผู้นำของตนและคัดค้านการโジョมที่ การบังคับนโยบายความรุนแรงทำให้สภาพการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นได้ โดยประสบความยากลำบากน้อยกว่ากรณีที่ใช้วิธีการทางทหาร

คำพูดและปฏิบัติการเพื่อสื่อสารความตั้งใจที่จะบังคับนั้น และวิธีการที่ใช้ในการบังคับนั้น ยังมุ่งไปที่ประเทศเพื่อนบ้าน และประชาคมระหว่างประเทศโดยทั่วไป และถ้าเป็นกรณีขององค์กรสันมิสัญญาเพื่อบังคับนโยบายพลดเรือน การสื่อสารดังกล่าวก็ยังมุ่งไปที่ประเทศพันธมิตรด้วย การสื่อสารนี้จะช่วยรากฐานสำหรับการช่วยเหลือนานาชาติที่จะเป็นประโยชน์ หลีกเลี่ยงปฏิบัติการที่จะเป็นอันตรายต่อการบังคับนั้น และบางครั้งเพื่อเป็นพันธุฐานสำหรับแรงกดดันทางการทูตระหว่างประเทศ และแรงกดดันทางศีลธรรม เศรษฐกิจ และการเมือง เพื่อต่อ挺้านการโジョมที่

การให้รายละเอียดเกี่ยวกับการบังคับนั้นมีความสำคัญสำหรับประชาชนประเทศนั้น ๆ ด้วย โดยเฉพาะสำหรับชาวบ้านส่วนซึ่งอาจจะมีส่วนเกี่ยวข้องหรือได้รับข้อมูลที่ไม่ถูกต้องในเรื่องนโยบายการบังคับนั้น (กรณีที่กรณีการเตรียมการบังคับอย่างดี สภาพการณ์ดังกล่าวไม่ควรเกิดขึ้น) นอกจากนั้น ประกาศในประเทศควรได้รับรู้ถึงการสื่อสารและคำเตือนที่มีต่อผู้โジョมที่ด้วย ตรงนี้เองที่ประชาชนจะได้รับรู้ว่าการเตรียมการของพวกเขากำลังจะผลิตออกอภิผล ตลอดจนรับรู้ว่าสังคมทั้งสังคมของพวกเขากำลังจะทำการต่อสู้ปักนื้องครั้งสำคัญมาก และพวกเขามีบทบาทที่สำคัญมากในการต่อสู้ดังกล่าว สิ่งนี้จะช่วยสนับสนุนการเตรียมการและปฏิบัติการเฉพาะในสถานที่ใกล้เคียงและสถานที่ที่ปฏิบัติตาม และช่วยในการปลุกเร้าจิตใจแห่งการต่อ挺้านในหมู่ประชาชนทั่วโลก

บุคคลในประเทศ ซึ่งเห็นด้วยกับผู้โジョมที่และผู้ซึ่งอาจเคยใช้การสักดิบประโภชน์ ใส่ตน หรือไม่ได้แต่สุสานะยานาจ ควรได้รับการกล่าวเตือนในช่วงนี้ด้วย พวกเขากล่าวได้ว่า

การบอกกล่าวทั้งโดยคำพูดและโดยการปฏิบัติว่า จะมีการบ้องกันอย่างเข็งแกร่ง โดยสังคม ทั้งหมด แม้จะไม่มีใครทำอันตรายร่างกายพวกร้า แต่หากพวกราให้ความร่วมมือกับผู้โน้มติ พวกราจะกลับเป็นเป้าแห่งการต่อต้านอย่างไม่ลด税率ศอกด้วย ทั้งจะถือว่าเป็นผู้ทรยศคือประชาชนของพวกราเอง และจะถูกกีดกันไม่ให้ได้รับรางวัลใดๆ จากผู้โน้มติ

กองทหารและกลไกต่างๆ ของฝ่ายโน้มติจะเป็นกลุ่มน้ำหมาอนสำคัญยิ่งสำหรับ การสร้างแรงกดดันในระหว่างช่วงแรกของการต่อสู้ พวกราอาจจะได้รับการกล่าวเท็จเกี่ยวกับ สถานการณ์ในประเทศที่กระทำการบ้องกัน สิ่งที่คาดหวังจะได้รับจากประชาชน หรือแม้แต่ ลักษณะของประเทศที่พวกราบุกรุก ภัยแล้วสำคัญดอหนึ่งที่จะทำลายความพยายามที่จะยึด ครองก็คือ การขาดความจงรักภักดี ความไว้วางใจ และความยินยอมเชื่อฟังของกองทหาร และกลไกต่างๆ ของฝ่ายโน้มติ ดังนั้นบุคคลเหล่านั้นทั้งในฐานะบ่าเจ้าและทั้งหมด ควรจะ ได้รับรู้ (ด้วยวิธีที่พวกราสามารถเข้าใจได้) ถึงภาพที่ถูกต้อง เพื่อลบค้างคำโกหก และเพื่อ ทำให้พวกราสามารถเข้าใจบทบาทและหน้าที่ของพวกรา พลเรือนผู้บ้องกันจำเป็นทั้งสิ้น สารกับกองทหารและกลไกต่างๆ ถึงประเด็นนี้หากที่เป็นข้อด้วย ให้พวกราเข้าใจอย่างที่ ฝ่ายบ้องกันเข้าใจ บอกกล่าวให้พวกราถึงธรรมชาติของสังคมชั้นถูกโน้มติ เป้าหมายที่ฝ่าย โน้มติรับรู้มา และซึ่ให้พวกราเห็นว่าการยั่งการโน้มติ และยุติความพยายามเข้ายึดครองนั้น จะมีความสำคัญต่อประชาชนของทั้งสองประเทศหรือทั้งสองฝ่าย ฝ่ายบ้องกันยังจำเป็นที่จะต้อง สื�述ให้เข้าใจมากกว่า การบ้องกันการบุกรุกจะมีผล เด็ดเดี่ยว ยืนหยัด และมีคุณลักษณะ พิเศษ ทั้งนี้มีความสำคัญอย่างมากเพื่อเขียนประวัติการโน้มติและปักบ้องสังคมโดยปราศจากการคุกคามชีวิต และสวัสดิภาพส่วนบุคคลของบ่าเจาชนในกองกำลังฝ่ายโน้มติ

การสื่อสารดังกล่าวจะเป็นพื้นฐานสำคัญในการวางแผนต่อทหารและกลไกต่างๆ พวกราอาจจะถูกร้องขอให้ปฏิบัติอย่างนุ่มนวลโดยง่าย พยายามเพลารือในการปรับปรุงและ การควบคุม ให้ความช่วยเหลือประชาชนหรือผู้ต่อต้านในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เพิกเฉยต่อคำสั่ง ที่ให้ปฏิบัติการคุ้ยความรุนแรง ทำการบุญอย่างเบิกเผยแพร่ หรือ “หายคัว” สุชนบท หรือ スタイルที่ไม่ใช่ประชานผู้ทำการบ้องกัน ซึ่งจะช่วยเหลือพวกรา ด้วยวิธีการดักกล่าวภัย ภัยใต้สภาพการณ์หนึ่งๆ สมรรถนะในการปรับปรุงและการบริหารของฝ่ายโน้มติอาจจะอ่อน ตัวลงอย่างช้าๆ หรืออย่างรวดเร็ว

วิธีการสื่อสารต่าง ๆ ทั้งโดยคำพูดและโดยปฏิบัติการต่าง ๆ จะนำมาใช้เพื่อเข้าถึงกลุ่มต่าง ๆ เหล่านี้ วิธีการสื่อสารด้วยคำพูดอาจจะรวมมาด้วย แผ่นปลิว หนังสือพิมพ์ การเจรจาส่วนตัว วิทยุและโทรทัศน์ การกระจายเสียง คำขวัญข้างผังทึก โปสเตอร์และแผ่นป้าย นอกจานนี้ ภาพเขียนหรือภาพวาดสัญลักษณ์ สื่อมีความหมาย ชักจูงครั้งเสา กระหัง นึงเงยบ เปิดใช้เรน ร้องเพลงบางบท และวิธีการอื่น ๆ อีกมาก เหล่านี้อาจใช้สื่อสารเพื่อคัดค้านผู้โกรธและแสดงเจตนาของต่อต้าน การสกัดกันและการแทรกแซงโดยใช้สัญลักษณ์เข้าช่วยอาจจะนำมาใช้ได้ด้วย ตัวอย่างเช่น บุคคลอาจจะเออความหวังสะพันทางด่วน ถนน ทางเข้าเมือง หรืออาคาร การขัดขวางด้วยเครื่องมือกลอาชญากรรมนำมาใช้ ตัวอย่างเช่น ประชาชนอาจจะกีดขวางทางด่วนหรือสนามบินด้วยรถยนต์ที่ใช้การไม่ได้แล้ว หรือเครื่องจักรทรอตเครื่องออกแล้ว เพื่อทำให้อุปกรณ์ในท่าเรือ สนามบิน และสถานีรถไฟ ไม่ทำงาน วิธีปฏิบัติการทั้งหมดนี้ จุดมุ่งหมายหลักก็เพื่อสร้างผลกระทบทางจิตวิทยาหรืออิทธิพลทางศีลธรรม ถึงแม้ว่าการสกัดกันด้วยเครื่องจักรกลอาจชักขวางทางการทาง หรือต่อการเคลื่อนกองทหาร หรือการเข้ายึดครองสถานที่ หรือเครื่องอำนาจความสะกดใจ ๆ แต่ที่สำคัญ มักก่อผลกระทบทางจิตวิทยาเป็นหลัก

ปฏิบัติการประท้วงอื่น ๆ อาจจะนำมาใช้ในช่วงเวลาสนั่น ๆ ชั่วคราวด้วยวิธีการไม่ให้ความร่วมมือ เช่น การนัดหยุดงานทั่วไป การฉุดชะงักเศรษฐกิจ การอยู่แต่ในบ้านของประชาชน ปิดที่ทำการของรัฐบาลทั้งหมด เป็นต้น ปฏิบัติการเหล่านี้เป็นวิธีการที่ใช้ในระยะเวลาสั้น ๆ หากทำอย่างยืดเยื้อก็จะเป็นวิธีการเดียวกับที่ใช้ในการรุกแบบสายฟ้าแลบโดยไร้ความรุนแรง และในการต่อสู้การบังคับกันอย่างยืดเยื้อ ปฏิบัติการสนั่น ๆ เหล่านี้มีเพียงเพื่อแสดงการคัดค้าน และความตั้งใจที่จะต่อต้านเท่านั้น หากยังสื่อสารให้เข้าใจงวิธีการบังคับ ก็เท่าจริงและจริงจังยิ่งกว่าเดิม ซึ่งจะเกิดขึ้นหากการโภตยังไม่ยุติ

รูปแบบการแทรกแซงที่น่าสนใจอาจจะนำมาใช้ในช่วงนี้ เหล่านี้อาจจะรวมถึง การเข้าข้อของมวลชนต่อการประภาคเคอร์ฟิว จัดงานสังสรรค์ในท้องถนนสำหรับทุก ๆ คน รวมทั้งกองทหารฝ่ายตรงข้ามด้วย ยืนยันที่จะดำเนินกิจกรรมปกติ ทั้งในทางเศรษฐกิจและทางการเมือง บนพื้นฐานของกฎหมายและการปฏิบัติที่ชอบธรรม ตลอดจนความพยายามในวงกว้างเพื่อบ่อนทำลายความจงรักภักดีของกองทหารและกลไกระดับล่าง

ปฏิบัติการขั้นเริ่มแรกนี้ อาจจะเป็นประโยชน์ต่อการประสานความคิดเห็นของประชาชนทั่วไปของสังคมที่ถูกโฉมที่ ให้เข้ากันกับความตั้งใจที่จะต่อต้านอย่างมีพลังและมั่นคงต่อการโฉมที่ และจะเป็นประโยชน์ต่อชนิดการต่อต้านที่จะนำมาใช้ ทั้งยังเป็นสิ่งจำเป็นในการช่วยให้ประชาชนเตรียมพร้อมสำหรับการปฏิบัติหน้าที่ของตนตามที่ได้ตรัสเตรียมไว้ล่วงหน้า และตามความจำเป็นของการต่อสู้

เป็นเรื่องยากที่จะทำนายได้ถึงมาตรการตอบโต้ของฝ่ายโฉมที่ต่อปฏิบัติการขั้นแรก ยังไงได้แก่การสื่อสาร การกล่าวเตือนด้วยคำพูด และด้วยการกระทำ อาจจะเป็นการตอบโต้ที่นุ่มนวลที่สุด ไปจนถึงป่าเถื่อนที่สุด แม้ในสถานการณ์อย่างเดียวกัน

ในขั้นแรกของการต่อต้าน มีความเป็นไปได้ที่ผู้โฉมที่อาจจะตัดสินใจที่จะยกเลิกแผนการก่อตั้งที่จะสูญเสียมากกว่านี้ และยุทธการโฉมที่โดยพยาภยารักษาหน้าไว้เท่าที่สามารถทำได้ แต่น้อยครั้งจะเป็นเช่นนั้น โดยทั่วไป ฝ่ายบ้องกันจะต้องเตรียมพร้อมที่จะบ้องกันต่อไปบนสมมติฐานที่ว่าการต่อสู้จะยืดเยื้อและยากลำบาก ไม่ว่าปฏิบัติการขั้นแรกจะเป็นวิธีการรุกแบบสายฟ้าแลบโดยไร้ความรุนแรง หรือการรณรงค์เพื่อสื่อสารและกล่าวเตือน หรือใช้ทั่งสองวิธีในขณะเดียวกันหรือคนละช่วง บางครั้งการดำเนินการขั้นแรกจะมาถึงจุดสุดท้าย เมื่อหนึ่งเวลาแห่งการต่อสู้บ้องกันอย่างยืดเยื้อและจริงก็จะมาถึง

๕. ขั้นตอนการบ้องกัน : (๒) การบ้องกันที่แท้จริง

ในส่วนรวมทางทหาร ฝ่ายบ้องกันอาจต้องการและพยายามที่จะบรรลุขัยชนะโดยเร็วและเด็ดขาดที่สุด แต่การเสียชีวิต ความรู้สึกพ่ายแพ้ไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นตามมาหลังจากการต่อสู้ดังกล่าวล้มเหลวสมอไป การเปลี่ยนยุทธวิธีสำหรับการต่อสู้ในขั้นตอนที่สองเป็นสิ่งจำเป็น นี่เป็นความจริงสำหรับส่วนราชการบ้องกันโดยพลเรือนเช่นเดียวกัน วิธีการรุกแบบสายฟ้าแลบโดยไร้ความรุนแรงนั้นแรก และการรณรงค์เพื่อสื่อสารและกล่าวเตือน หรือการผสมผสานทั้งสองวิธีนั้น จักต้องมองว่าเป็นเพียงการเบิดฉากการบ้องกันซึ่งอาจเป็นการต่อสู้ที่เข้มข้นและยืดเยื้อกว่าจะบรรลุขัยชนะเช่นเดียวกับวิธีการทางทหาร ทั้งนั้นการเปลี่ยนยุทธวิธีให้เหมาะสม สำหรับขั้นตอนต่อไปจึงนิใช่เรื่องที่ชวนให้เสียชีวิตแต่อย่างใด แท้ที่จริง กลับตรงข้าม การเปลี่ยนยุทธศาสตร์เป็นการแสดงว่าฝ่ายบ้องกันกำลังเป็นฝ่ายริบีมภูมิหนุนดการต่อสู้เพื่อให้ได้ชัย

ชนะในที่สุด

ในการเพชรยกับน้ำปูห้ามบังกันที่กินเวลาภานาน พลเรือนผู้บังกันสามารถใช้หนึ่งในสองยุทธวิธีหลัก ได้แก่ การระงอกของมวลชนเพื่อไม่ให้ความร่วมมืออย่างเบ็ดเสร็จซึ่งเหมือนกับวิธีการรุกแบบสายฟ้าแลบโดยไร้ความรุนแรง หรือมิฉะนั้นก็ใช้การต่อท้านเฉพาะอย่างบางรูปแบบ ฝ่ายบังกันอาจจะยังใช้ยุทธศาสตร์หลักนี้แต่ละอย่างในเวลาต่างกันเพื่อสนองความต้องการเฉพาะด้านในการบังกัน

การต่อท้านโดยมวลชนแบบเบ็ดเสร็จ ซึ่งประกอบด้วยการระงอกไม่ให้ความร่วมมืออย่างกว้างขวาง และการแข่งขันโดยสังคมทั้งสังคม เพื่อต่อท้านฝ่ายโจนที่และนโยบายของฝ่ายโจนคืนนั้น อาจจะเหมาะสมในบางขั้นตอนของการบังกันที่แท้จริง อย่างไรก็ตาม การต่อท้านแบบเบ็ดเสร็จถูกกล่าวหากที่จะนำมาใช้ได้ในทางปฏิบัติ นอกจากจะใช้ในช่วงเวลาจำกัด เช่นการณ์พิเศษเท่านั้น นอกเหนือมันยังคงต้องการความเข้มแข็งอย่างพิเศษ การเตรียมอย่างดี และใช้ในสังคมที่พึงศูนย์กลางได้ ในการเดือนฯ ผลที่ตามมาภายหลังการไม่ให้ความร่วมมือแบบเบ็ดเสร็จอาจก่อความวิตกแก่ฝ่ายบังกันได้ เพราะประสบกับความเสียหายจากการยุติการต่อท้าน มากมาย อันเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับสังคมของตน และเป็นสิ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับการไม่ให้ความร่วมมือแก่ฝ่ายโจนที่ ความเสียหายนั้นรุนแรง ถึงแม้ว่าการปราบปรามของฝ่ายโจนที่จะไม่รุนแรงมากนักหรือสามารถต้านทานได้ก็ตาม สังคมที่ทำการบังกันและประชาชนของสังคมนั้นจะอยู่รอดได้ภายหลังการต่อสู้บังกันดังกล่าว ก็ต่อเมื่อมีการเตรียมการอย่างรอบคัน รวมถึงการจัดเตรียมอาหาร น้ำ และเชื้อเพลิง การต่อท้านแบบเบ็ดเสร็จอาจจะไม่ถูกนำมาใช้ในทุกรูปนัยของการต่อสู้บังกันโดยพลเรือน ทั้งนักเพราะคุณลักษณะและเงื่อนไขดังกล่าว

ยุทธวิธีไม่ให้ความร่วมมือแบบเบ็ดเสร็จ หากนำมาใช้ในช่วงของการบังกันที่แท้จริงแล้ว อาจใช้ในฐานะยุทธวิธีชั่วคราว ฝ่ายบังกันควรพิจารณาอย่างรอบคอบว่าจะเลือกใช้ปฏิบัติการไม่ให้ความร่วมมือแบบเบ็ดเสร็จ ณ จุดไหนของการต่อสู้เพื่อให้มันมีประสิทธิภาพ ยุทธวิธีนี้ไม่ควรใช้เพียงเพื่อการตอบโต้ด้วยอารมณ์ต่อการโจนที่ หรือต่อปฏิบัติการอันน่าทึ่น กระหนกของฝ่ายตรงข้าม การไม่ให้ความร่วมมือแบบเบ็ดเสร็จอาจใช้ในจุดที่จำกัดเพื่อวัตถุประสงค์บางประการที่อยู่ในครอบของยุทธวิธีหลักซึ่งใช้การต่อท้านเฉพาะอย่างเป็นสำคัญ

กัวอย่างสัก ๒-๓ กัวอย่างจะชี้ให้เห็นความข้างหน้าด้เจน การต่อต้านแบบเบ็ด เสร็จอาจมีขั้นภายหลังจากที่กลุ่มประชาชนและสถาบันจำนวนหนึ่ง ทำการต่อต้านเฉพาะอย่าง เป็นเวลาภานาน เพื่อคัดค้านนโยบายหรือจากมุ่งหมายบางประการ จนกระทั่งนโยบายหรือจาก มุ่งหมายนั้น ๆ กลับถูกบันทอนอย่างรุนแรงหรือถูกยกด้วยไม่ให้มีผลในทางปฏิบัติ ดังนั้นเป้า หมายอาจจะเป็นการไม่ให้ความร่วมมือแบบเบ็ดเสร็จเพื่อผลักดันให้ฝ่ายโจรที่ยกเลิกนโยบาย และจากประสมคิดก่อตัวโดยสันเชิง ในกรณีที่มีการใช้ความรุนแรงบ้าเบื่องอย่างมากก็จะเป็น ต้องมีการตอบโต้บางอย่างนั้น การต่อต้านแบบเบ็ดเสร็จในช่วงสั้น ๆ อาจเป็นวิธีการอัน เหมาะสมที่จะใช้แสดงความแข็งข้อและความตั้งใจแน่วแน่ โดยทั่วไปเวลาเพียงหนึ่งวันมักจะ เพียงพอแล้ว ปฏิบัติการดังกล่าวไม่ควรยืดเยื้อกันกว่านั้น นอกจากกว่าเป็นที่เห็นชัดว่าฝ่ายตรง ข้ามอยู่ในฐานะที่อ่อนแอมาก (เช่น กองกำลังของฝ่ายตรงข้ามมีแนวโน้มที่จะก่อปฏิบัติ) หรือมี เงื่อนไขบางอย่างเกิดขึ้นที่สามารถเป็นตัวชี้ขาดสถานการณ์ได้ นอกเหนือนั้น การขยายเวลา ปฏิบัติการแบบเบ็ดเสร็จให้ยืดเยื้อออกไป ควรจะทำเฉพาะในช่วงที่ฝ่ายโจรที่สูญเสียความ สามารถในการรักษาอำนาจควบคุม และในช่วงที่ฝ่ายบ้องกันอยู่ในฐานะที่แข็งแกร่งมากพอดี จะยังการไม่ให้ความร่วมมือแบบเบ็ดเสร็จให้ยืดเยื้อภานาน แม้อาถรภาพรวมปารามอย่างรุนแรง ยุทธวิธินอาจใช้ไปจนถึงจุดสุดท้ายของการต่อสู้บ้องกันอันยืดเยื้อภานาน ซึ่ง ประกอบด้วยวิธีการรณรงค์ประเททต่าง ๆ เพื่อการต่อต้านเฉพาะอย่างในช่วงเวลาของการปัก บ่องที่แท้จริง อย่างไรก็ตาม เงื่อนไขและความจำเป็นสำหรับยุทธวิธินท้องมีเพียงพอ สังคม ที่ทำการบ้องกันต้องแข็งแรง และระบบปักครองและการควบคุมของฝ่ายโจรที่ต้องอ่อนแอก ลงอย่างมาก จุดมุ่งหมายของการต่อต้านแบบเบ็ดเสร็จที่จุดนี้ ก็เพื่อล้มมืออาชนาดอย่างเด็ดขาด หรือเพื่อยักย้ายระบบปักครองและการควบคุมของฝ่ายโจรที่ เพื่อทำลายความสามารถของ ฝ่ายโจรที่จะดำเนินการบุกรุกอย่างต่อเนื่อง และเพื่อสร้างสรรค์อิสรภาพและเสรีภาพของ สังคม

นอกจากข้อยกเว้นดังกล่าวแล้ว กระแสหลักของการบ้องกันของสังคมจะต้อง เป็นยุทธวิธิต่อต้านเฉพาะอย่าง เมื่อได้ใช้ยุทธวิธินแล้ว (เช่นวิธีการรุกแบบสายฟ้าแลบโดย ไร้ความรุนแรง ยุทธวิธีสื่อสาร และกล่าวเตือน และการรณรงค์เพื่อการต่อต้านแบบเบ็ดเสร็จ) จะเป็นจะต้องเปลี่ยนยุทธวิธีไปเป็นการต่อต้านเฉพาะอย่างที่ยืดเยื้อ การเปลี่ยนยุทธวิธินสิ่ง

จำเป็นเพื่อให้การต่อท้าณเฉพาะอย่างเป็นไปอย่างมีดีย์ให้

ยุทธวิธีต่อท้าณเฉพาะอย่างจะไม่ทำให้รากบัวเป็นการต่อท้าณแบบเบ็ดเสร็จ แต่ มีเจตนาที่จะรวมศูนย์การต่อท้าณไปที่จุดเดียวหนึ่ง หรือเพื่อจุดประสงค์ใดจุดประสงค์หนึ่ง ซึ่งมีความสำคัญมากสำหรับความพยายามบังกัน ยุทธวิธีนี้มีข้อดีหลายอย่าง ตัวอย่างเช่นช่วย ทำให้การบังกันนั้นรวมศูนย์แทนที่จะกระจายไปตามวัตถุประสงค์ และประดิษฐ์การต่อสู้ ที่หลักหลาอย่าง ยุทธวิธีนี้ยังทำให้ประชาชนผู้ทำการบังกันเห็นอยู่บนน้อยกว่า ทั้งนี้ เพราะ ส่วนใหญ่แล้ว ความรับผิดชอบหลักในการดำเนินการบังกันจะเคลื่อนย้ายจากประชาชน ส่วนหนึ่งไปสู่ประชาชนอีกส่วนหนึ่ง และแต่ละจุดหรือประดิษฐ์นี้มีหน้าเฉพาะอย่างของการต่อ ท้าณจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร

คำถ้ามหลัก ๆ ๖ คำถ้า จำเป็นที่จะต้องนำมาพิจารณาในการเลือกจุดสำหรับการ ต่อท้าณเฉพาะอย่าง

๑. อะไรมีวัตถุประสงค์หลักของฝ่ายโภมที่
๒. อะไรมีบังกันฝ่ายโภมที่มิให้ได้มาหรือดำรงรักษาอำนาจควบคุม เนื่องกลไก รัฐของประเทศหนึ่ง ๆ หรือส่วนสำคัญของรัฐ
๓. อะไรมีบังกันฝ่ายโภมที่มิให้บันทอนกำลัง หรือทำลายความเป็นอิสระและ สมรรถนะในการต่อท้าณของสถาบันอิสระของสังคม
๔. อะไรมีเป็นตัวรวมศูนย์ในสมรรถนะการบังกันไปยังจุดที่บอบบางที่สุด ใน ระบบ ระบบปักธง หรือนโยบายของฝ่ายโภมที่ ซึ่งถ้าจุดแตกหักแล้วจะเป็นอันตราย ต่อความสามารถของฝ่ายโภมที่
๕. อะไรมีช่วยทำให้ฝ่ายบังกันสามารถปฏิบัติการในวิถีทางที่พากເษาสามารถใช้ จุดแข็งที่สุดของตนตลอดจนสมรรถนะและประชาชนส่วนแข็งแรงที่สุดของตน (และหลีกเลี่ยง การใช้จุดอ่อน สมรรถนะและประชาชนส่วนที่อ่อนแอกลาง) เพื่อทำให้การบังกันรุदහันไปได้
๖. อะไรมีเป็นประดิษฐ์นี้มีหน้าเฉพาะซึ่งเป็นตัวแทนของหลักการ และวัตถุประสงค์ ที่จะไปช่องการต่อสู้ ประดิษฐ์นี้มีหน้าที่ช่วยปลูกเร้าจิตใจแห่งการต่อท้าณที่มีเหตุผล ใน ขณะที่ทำให้จุดมุ่งหมาย และวิธีการของฝ่ายโภมที่คุ้มกันอยู่ที่สุดและสมควรที่สุดที่จะถูก กำหนดให้เป็น

ตอนนี้ขอให้เรามาพิจารณาคำถ้าม ๔ ข้อแรกในรายละเอียด

มันเป็นสิ่งที่สำคัญมากที่จะรวมกุญย์การต่อต้านเฉพาะอย่างไปยังจุดที่สามารถขัดขวางฝ่ายโจนท์ให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ทำให้การบุกรุกเกิดขึ้น สิ่งนี้เป็นไปได้ เพราะถ้าที่เราให้ทราบกัน อำนาจของฝ่ายปกครองทั้งหมดนั้นอยู่กับที่มาแห่งอำนาจ ซึ่งอาจจะถูกจำกัดหรือถูกทำลายโดยเจตนาด้วยการเพิกถอนความร่วมมือ ความช่วยเหลือ และการยินยอมเชื่อฟังของประชาชน ตลอดจนสถาบันของสังคมและส่วนต่าง ๆ ของรัฐบาล ในอดีตที่ผ่านมา การเพิกถอนเช่นนั้นเกิดขึ้นไม่บ่อยนัก ทั้งนี้ เพราะไม่มีการคิดล่วงหน้าหรือการเตรียมการล่วงหน้าที่จะระทำ การดังกล่าว อย่างไรก็ตาม ด้วยการกำหนดนโยบายบังคับทางการเมือง โดยการปฏิเสธที่จะให้ความร่วมมือและยอมจำนนต่อผู้โจนท์จากต่างชาติ หรือผู้ใดด้อยอำนาจภายในประเทศ และด้วยการเตรียมการและการฝึกฝนมาโดยเฉพาะที่จะไม่ให้ความร่วมมือ นั่นจึงเป็นภาระที่จะให้สถานการณ์เช่นนั้นถูกตอกย้ำ และฝ่ายโจนท์จะเชิงกลับสังคมที่พร้อมที่จะเข้าข้อต่อการบุกรุกของเข้า และพร้อมจะขัดขวางเขามิให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการโจนท์

ถ้าการโจนท์นี้เป็นการรัฐประหารหรือการยึดอำนาจบริหาร ผู้ใดด้อยอำนาจไม่อาจทำการผนวกอำนาจจากการควบคุมกลไกรัฐและสังคมได้ เพราะประชาชนปฏิเสธอำนาจหน้าที่ของพวกเข้า และกีดกันมิให้พวกเขาราชการปานหัวหรือรักษาอำนาจการควบคุมกลไกรัฐ โดยที่ข้าราชการและราษฎร์ปฏิเสธที่จะยินยอมเชื่อฟังและให้ความร่วมมือ หากยืนหยัดในหลักธรรมาภิบาล

ถ้าผู้บุกรุกของรัฐต่างชาติบุกเข้ามา เพื่อจัดตั้งรัฐบาลให้ประเทศไทยนั้นตามใจชอบในกรณีเช่นนี้การสถาปนาและสร้างเสถียรภาพของรัฐบาลนั้นจะถูกกีดกัน โดยการปฏิเสธที่จะให้ความร่วมมือในทุกระดับ โดยเดียวผู้ที่ให้ความร่วมมือทั้งหมด ปฏิเสธอำนาจของพวกเข้าในการควบคุมกรุง กอง สำนักงาน ข้าราชการ ตำรวจ ระบบคุก และกองทหาร ฝ่ายบ้องกันยังจะถูกปฏิเสธความชอบธรรมของระบบบุกรุกใหม่ น่าเช่นปฏิเสธที่จะยอมตามและร่วมมือกับระบบบุกรุกนั้น และยืนยันในความจริงรักภักดีต่อหลักการและปฏิบัติของระบบก่อนที่จะถูกโจนท์

ถ้าการโจนท์ที่จำกัดต่างชาติเกิดขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ ในกรณีเช่นนี้ผู้บุกรุกควรถูกขัดขวางมิให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว การปฏิเสธนี้สามารถกระทำได้โดยวิธีการ

ต่าง ๆ เช่น การปฏิเสธความร่วมมือและไม่ให้ความช่วยเหลือ โดยทุก ๆ คน และทุก ๆ สถาบันที่เกี่ยวข้อง รวมถึงนักวิทยาศาสตร์ ช่าง คณาน แลผู้บริหาร การปฏิเสธนี้สามารถใช้ได้ในทุก ๆ ขั้นตอนที่สมัพน์รักกัน อย่างเช่น การได้มาซึ่งวัสดุคุณ การวิจัย การวางแผน การขนส่ง การผลิต การจ่ายพลังงานและอะไรให้ การควบคุมคุณภาพ และการเตรียมตัวส่งออก ขั้นตอนต่าง ๆ เหล่านี้เป็นโอกาสให้สามารถทำการแทรกแซงและสกัดกั้นได้

ด้วยมุ่งหมายของฝ่ายโภมที่เป็นเรื่องอุดมการณ์ ในกรณีเช่นนี้ เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องสกัดกันความพยายามที่จะทำลายความเชื่อและมโนทัศน์ของสังคมของคน และสกัดกันความพยายามที่จะยัดเยียดความเชื่อทางการเมืองของฝ่ายโภมที่ให้แก่ประชาชน การสกัดกันเช่นนี้สามารถบรรลุได้ด้วยวิธีการไม่ให้ความร่วมมือนานาชาตินิ โดยบุคคลและสถาบันที่เกี่ยวข้องในการศึกษา ศาสนา หนังสือพิมพ์ และวารสาร สิ่งพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ กิจกรรมเยาวชน และรัฐบาล ในอีกด้านหนึ่ง บุคคลและสถาบันเหล่านี้ยังคงดำเนินความดีของสังคมที่ถูกโภมที่ กล่าวสรุป ในการคิด พยายามจะสนับสนุนความเชื่อและปรัชญาต่าง ๆ ของสังคมที่ถูกโภมที่ ผู้กราโนซึ่งห่วงใยแล้วให้ทุก ๆ คนต้องเชื่อเหมือนกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งโภมที่ความพยายามของฝ่ายโภมที่จะบังคับให้ประชาชนเชื่ออย่างเดียวกัน

การต่อต้านเฉพาะอย่าง ยังมีความสำคัญในการบังคับนี้ในระบบการเมืองของประเทศไทย เมื่อว่าด้วยประسن์หลักของฝ่ายโภมที่จะมิได้เป็นไปเพื่อปรับโครงสร้างทางการเมืองใหม่ตามแบบแผนของเข้า วัตถุประสงค์ของฝ่ายโภมที่จะสำเร็จได้ ต้องใช้เวลา ทั้งผู้โภมที่ยังจะต้องอาศัยความช่วยเหลืออย่างยิ่งจากนารัฐบาลที่กำรงอยู่ หรือจัดตั้งรัฐบาลใหม่เพื่อดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของเข้าและควบคุมประเทศไทย ดังนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่จะปะบังมิให้รัฐบาลที่กำรงอยู่ ยอมจำนนหรือให้ความร่วมมือ จะต้องสกัดกันมิให้มีความเป็นไปได้ที่จะใช้กลไกเดิมเช่นกัน หมาย การบริหาร สถาบัน เพื่อควบคุมสังคม คุณภาพและสมรรถนะอื่น ๆ เพื่อรับใช้โภมที่ นอกจากนี้การกีดกันการสถาปนาและสร้างเสถียรภาพของระบบที่จะขึ้นมาแทนเพื่อรับใช้ด้วยมุ่งหมายของฝ่ายบุกรุก ยังเป็นสิ่งสำคัญอีกด้วย

เพื่อให้บรรลุด้วยมุ่งหมายการบังคับนี้ จึงจำเป็นต้องมีการไม่ให้ความร่วมมือ และการเข้าข้อหล่ายรูปแบบ รวมถึงการต่อต้านทางกฎหมาย ทางการบริหารและทางศาล

การดำเนินงานต่อไปโดยไม่ให้ความร่วมมือ โดยข้าราชการ มีการคัดหยุดงานในบางครั้ง การปฏิเสธของตำรวจและทหาร ที่จะร่วมมือและดำเนินตามคำสั่งของระบบปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย การแข่งขันของมวลชน ซึ่งปฏิเสธอำนาจหน้าที่ของผู้ให้ความร่วมมือกับผู้โภชนาท และไม่ยอมรับระบบปกครองของผู้ยึดอำนาจ การปฏิเสธของมหาชนที่จะร่วมมือและยินยอมเชื่อฟังผู้ให้ความร่วมมือหรือระบบปกครองของผู้ยึดอำนาจ และการดำเนรงรักษาและสร้างทางเลือกใหม่ภายใต้การบอบที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายที่จัดทั้งขึ้นใหม่ ทั้งหมดโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อตอบสนองความต้องการทางสังคมและเพื่อรักษาระบบที่มีอยู่เดิม โดยอิสระจากการควบคุมของฝ่ายโภชนาท

การท่อท้านเฉพาะอย่างอาจายั้งจำเป็นเพื่อป้องสถาบันอิสระของสังคม ฝ่ายโภชนาทจะใช้สิ่งที่จะสถาปนาอำนาจการควบคุมสังคมแบบเบ็ดเตล็ด ขาดช่องทางที่จะมีการท่อท้านระบบใหม่ของเข้า หรือปรับโครงสร้างสังคมทั้งหมดให้เป็นเด็จการ ดังนั้นฝ่ายโภชนาทอาจพยายามที่จะทำลายความเป็นตัวของตัวเองของสถาบันอิสระที่อยู่ทั้งหมด โดยรักษาตนไว้เพียงในรูปแบบที่อ่อนแอกและยอมจำนน หรือทำลายทั้งไปโดยสันเชิง ฝ่ายโภชนาทอาจสร้างสถาบันที่ควบคุมโดยส่วนกลางอย่างสอดคล้องกลมกลืนกับแบบแผนของเด็จการ และยังสามารถควบคุมสماชิกของสถาบันนั้นได้อีกด้วย ความพยายามของฝ่ายโภชนาทเหล่านั้นเป็นจุดที่จำเป็นสำหรับการท่อท้านเฉพาะอย่าง ถ้าสังคมนั้นต้องการที่จะมีสมรรถนะท่อท้านการควบคุมในอนาคต และทำลายระบบปกครองใหม่อันกดดัน ซึ่งฝ่ายโภชนาทได้สถาปนาขึ้นมา

การท่อท้านเฉพาะอย่าง ยังควรที่จะรวมศูนย์เป็นพิเศษไปที่จุดย่อนของนโยบายระบบปกครองของฝ่ายโภชนาท หรือการกระทำที่ล่อแหลมบางอย่าง ตลอดจนรวมศูนย์ไปที่ความจริงกักษัติและความเชื่อถือของกองทหารและกลไกของเข้า เพื่อชักชวนเขาเหล่านั้นให้เริ่มไม่เชื่อถือหรือแม้กระหั่นก่อการกบฏ

เป็นสิ่งแน่นอน ที่เราไม่สามารถหวังได้ว่า ฝ่ายโภชนาทจะยอมรับการบังคับ อย่างแข็งแกร่งด้วยความชั่นชั่น หรือยอมจำนนโดยสงบ ในทางตรงกันข้ามยุทธวิธีการบังคับโดยผลเรื่องนานาชนิดนั้น จะถูกมองอย่างสอดคล้องกับความเป็นจริงว่า เป็นอันตรายต่อชาติมุ่งหมายระบบและโอกาสแห่งความสำเร็จของฝ่ายโภชนาท บางครั้งการตอบโต้อาจเป็นไปเพื่อความโกรธเคืองอย่างไม่ค่านึงถึงเหตุผล และบางครั้งการตอบโต้ก็เป็นการประปารามที่คาดคะเนไว้แล้ว เป็นที่คาดหวังได้ว่า ฝ่ายโภชนาทจะต้องใช้วิธีการใด ๆ ก็ตามที่เชื่อได้ว่าจะมีประสิทธิภาพ

ในการหยุดยั้งสกัดกัน หรือทำลายการต่อต้าน เช่นเดียวกับที่จะต้องใช้วิธีอันบ้าเดื่องที่เป็นไปอย่างไม่คำนึงถึงเหตุผล พลเรือนฝ่ายบ้องกันจะต้องเตรียมพร้อมที่จะหนาท่านท่อการปราบปรามทุก ๆ อย่าง หรือพร้อมที่จะยืนหยัดก่อสู้บ้องกัน วิธีการต่อต้านชนิดสามารถหันเหลกระบบท่องการปราบปรามไปท่อต้านฝ่ายโจนที่ได้โดยกระบวนการยิบตุ๊ทางการเมือง ทำให้ฝ่ายโจนที่เสียหายอย่างไม่อาจทนทานได้ ขั้นวางแผนให้ผู้โจนที่ได้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการ บีบบังคับให้ยุติการโจนที่ หรือแม้กระทั่งแยกสายกองกำลังและระบบการปกครองที่ทำการโจนที่ในขณะที่ผู้รุกรุกอ่อนแอดลงและฝ่ายปักบ้องเข้มแข็งขึ้นนั้น การรณรงค์ต่อต้านเฉพาะอย่างด้วยวิธีการนานานิจจะทำให้ฝ่ายปักบ้องเข้าใกล้ชัยชนะเป็นลำดับ ดังได้กล่าวแล้วว่าในบางช่วง ฝ่ายบ้องกันอาจจะปรับยุทธวิธีของตนอีกวันหนึ่ง ไปเป็นการต่อต้านทั่วไปและการไม่ให้ความร่วมมือแบบเบ็ดเสร็จ เพื่อจัดการขั้นเดียวหากบังคับผู้โจนที่ ในบางช่วง อาจต้องใช้ยุทธวิธีอื่น เป็นการบีดจาก การต่อสู้บ้องกัน แต่ไม่ว่ากรณีใดก็ตาม เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องพัฒนาขั้นตอนเฉพาะอย่างขึ้นมาเพื่อนำการต่อสู้บ้องกันไปสู่ความสำเร็จขั้นสุดท้ายในที่สุด

๖. ความล้มเหลวและความสำเร็จในการบ้องกันโดยพลเรือน

ความยุ่งยากซึ่งฝ่ายโจนที่จะต้องประสบเมื่อเผชิญกับการบ้องกันโดยพลเรือน ที่มีความชำนาญและได้รับการเตรียมมาอย่างดีนั้น จะต้องไม่ประเมินทำเกินไป ด้วยความเข้มแข็งภายในที่แท้จริงของฝ่ายบ้องกัน ความชาญฉลาดในยุทธศาสตร์ ยุทธวิธี วินัย และการยืนหยัดเมื่อเผชิญการยั่วยุและการปราบปราม และความสามารถที่จะสะสูความเข้มแข็งในขณะที่โจนที่จุกอ่อนของฝ่ายโจนที่ พลเรือนบังคับควรสามารถที่จะสร้างความผิดหวังและเอาชนะ ข้าศึกของตนได้ในที่สุด

ฝ่ายโจนที่อาจพบว่าเขามีอำนาจบรรลุวัตถุประสงค์ มาตรการและนโยบายของเขาก็ไม่มีประสิทธิภาพหรือไม่เข่นแน่นก็ไม่ได้รับการปฏิบัติ การกระทำการของเขายังพยายามจะทำลายการต่อต้านด้วยการข่มขู่ การปราบปราม และแม้แต่ด้วยการกระทำอย่างบ้าเดื่อง กลับล้มเหลว มิหนำซ้ำกลับเพิ่มความเข้มแข็งแก่ฝ่ายต่อต้านและบังขอนพลังของตนลงไป ความพยายามที่จะควบคุมบังคับลงท้ายโดยเป็นว่า อำนาจควบคุมสถานการณ์ลดลงไป และทำให้การต้านทานและการเข้มข้อเพิ่มมากขึ้น ความพยายามของเขาก็จะรวมอำนาจการสั่งการไว้ใน

มือ ท้องเผชิญกับการยืนหยัดและความเป็นตัวของตัวเองยิ่งขึ้นของสังคม ฝ่ายโจนก็อาจจะพบว่าการพึงพิงที่เขามีต่อ กองกำลังและกลไกของเขางอนั้น กำลังจะถูกคุกคามยิ่งขึ้น เพราะบุคคลเหล่านั้นได้รับรู้ความเป็นจริงเกี่ยวกับการโ久มที่อันเสียงภัย และความเป็นจริงเกี่ยวกับบทบาทของพวกเขานในการกระทำดังกล่าว พากษาจะเริ่มเป็นอิสระจากมายาภาพ ไม่พอใจ สับสน และในที่สุดจะรู้สึกว่า เกิด ไม่น่าไว้ใจ เป็นปฏิบัติธรรม และแข็งข้อเป็นกบฏ แม้แต่ประชาชนของฝ่ายโจนที่เอง ก็เริ่มที่จะไม่พอใจที่ตนน้อยและคัดค้านการโ久มที่ ในส่วนภายนอก สมาชิกของประชาคมระหว่างประเทศ จะค่อยๆ ขยายการดำเนินติดต่อฯ ไปเป็นการลงทันท์ทางเศรษฐกิจ การเมือง และการทุต

ฝ่ายโจนคงเคยเชื่อมั่นนานว่า ความรุนแรงจะช่วยทำให้เขารับรู้เบื้องหน้าให้แน่น จะเริ่มนั่ง สับสน และโกรธเคืองเมื่อมาตรการของเขามิอาจให้ผลที่ต้องการได้ เขาอาจจะเพิ่มความรุนแรงในการปราบปราม เมื่อล้มเหลวอีก เขายังเริ่มไร้เหตุผล ประชาชนที่ทำการต่อต้านอาจจะพบกับความโหตราชบ่าเดือนมากขึ้น แต่เขาจะพบว่า การกระทำดังกล่าวกลับช่วยเร่งกระบวนการยิวิตสูทางการเมือง ถ้าฝ่ายโจนที่เริ่มมีเหตุผลและยึดหยุ่น เขายังจะพยายามหาทางที่จะสลดตัวเองให้หลุดพ้นจากสถานการณ์โดยให้สูญเสียน้อยที่สุด และบางทีอาจจะได้รับประโยชน์ด้วย ฝ่ายตรงข้ามที่มุ่งมั่นและดอร์นอาจทำสิ่งที่ไร้ประโยชน์และไม่เกิดผล ต่อไป จนกระทั่งสถานการณ์แจ่มกระจ่าง ในกระบวนการของการต่อสู้ ฝ่ายบ้องกันจะมีความเป็นตัวของตัวเองและเข้มแข็งมากยิ่งขึ้น และฝ่ายโจนที่จะเริ่มไม่พึงพอใจมากยิ่งขึ้น กองทหารและกลไกของฝ่ายโจนที่อาจจะลังทั้ง ไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง และแล้วการโ久มที่ก็จะถล่มตัว และความเป็นอิสระของสังคมและแนวทางของชีวิตและสถาบันที่เลือกสรรแล้วจะได้รับการฟันฟุ้ง มากใหม่

คำว่า “ความสำเร็จ” และ “การได้รับชัยชนะ” นี้ จำต้องเข้าใจความหมายของมันอย่างชัดเจน หากจะนำไปใช้ในการตกลงสิ่งเกี่ยวกับนโยบายตั้งกล่าว^๔ การตกลงสิ่งดังกล่าวเป็นสิ่งจำเป็นทั้งเพื่อประเมินประสิทธิภาพของวิธีการบ้องกันโดยพลเรือน และยังเพื่อเปรียบเทียบนโยบายที่บ้องกันทางทหาร^๕ “ความสำเร็จ” ในกระบวนการบ้องกันโดยพลเรือนจะต้องได้จากการบรรลุเบื้องหน้าของฝ่ายบ้องกันอย่างแท้จริง นั่นคือการแยกสลายการโ久มที่ และฟันฟุ้งสมควรจะอันอิสระเพื่อที่จะทำร่องอยู่ด้วยหลักการและสถาบันของสังคมนั้นเอง และเพื่อ

พัฒนาและเปลี่ยนแปลงสังคมนั้นตามที่ปรารถนา โดยปราศจากการโ久มที่และความคุณจากกลุ่มหรือรัฐใด ๆ ซึ่งบ่งการให้กระทำผิดไปจากนั้น นั่นหมายความว่าเกณฑ์การประเมินผลนั้น ชับช้อนมากกว่าที่จะพิจารณาเพียงว่า ศัตรูกำล้ำทางภาษาภพมากน้อยเพียงใด และยอมจำนำท่องเทหารที่เหนือกว่าหรือไม่

ความสำเร็จในการบังกันโดยพลเรือนขึ้นอยู่กับคำตอบท่อปั้นหาต่อไปนี้

๑. ฝ่ายบังกันสามารถรักษาความเป็นตัวของตัวเองของสังคมของตน และตอบสนองความต้องการของตน ทั้ง ๆ ที่ถูกยึดครองหรือถูกยึดอำนาจหรือไม่

๒. ฝ่ายบังกันยังคงปฏิเสธความชอบธรรมของฝ่ายโ久มที่ และยังคงรักษาความเชื่อตามหลักการและลัทธิของตน ที่จะเลือกรูปแบบหรือนโยบายของตนเองหรือไม่

๓. วัตถุประสงค์ของฝ่ายโ久ม (ไม่ว่าจะทางเศรษฐกิจ การเมือง อุดมการณ์ หรืออื่น ๆ) ใน การโ久มที่ค้างล่า ได้รับการตอบสนองหรือปฏิเสธหรือไม่ ในระยะใด

๔. กองกำลังของฝ่ายโ久มที่ถูกเพิกถอนหรือถูกแยกสายหรือไม่

๕. ฝ่ายโ久มที่ได้รับหรือสูญเสียความสนับสนุนที่สำคัญจากนานาประเทศหรือไม่

๖. เจตจำนงของฝ่ายโ久มที่จะดำเนินการโ久มทั้งในปัจจุบันและอนาคตนั้น ยังคงดำเนินอยู่หรือเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่

๗. ฝ่ายโ久มที่มีแนวโน้มที่จะกระทำการโ久มที่คล้ายคลึงกันนี้ในอนาคตหรือไม่

๘. ระบบปกครองของฝ่ายโ久มที่ยังคงอยู่หรือถูกสับเปลี่ยนหรือไม่

ในการต่อสู้ดังกล่าว มักมีความสำเร็จและการได้รับชัยชนะเกิดขึ้นในระดับหนึ่ง ถึงแม้ว่าจุดมุ่งหมายของฝ่ายบังกันอาจจะยังไม่บรรลุในช่วงเวลาหนึ่ง แต่ก็เป็นไปได้ที่จะบรรลุจุดมุ่งหมายในเวลาต่อมา เมื่อมีความสำเร็จและการได้รับชัยชนะอยู่ในระดับหนึ่ง เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่ฝ่ายบังกันจะต้องล่วงรู้ถึงความสำเร็จและกำลังของตน มักจะเป็นที่ประquivอยู่เสมอว่า ประชาชนผู้ซึ่งต่อสู้มายั่งดีและบรรลุวัตถุประสงค์สำคัญ ๆ แล้ว แต่แล้วเนื่องจากยังไม่ได้รับความสำเร็จครบถ้วน ดังนั้นจึงคิว่าตานเองฝ่ายแพ้ จึงยอมจำนนและรับความพ่ายแพ้มาเป็นของตน การบังกันโดยพลเรือนจะต้องหลีกเลี่ยงมิให้สิ่งนักกิชั้น ยิ่งเลอร์ย้อมรับว่าบัญหาการ “ปกครอง” ประชาชนในเขตที่ເອະນະได้แล้วนั้น เป็นเรื่องจิตวิทยา

ไม่มีความสามารถปกครองโดยใช้พลกำลังเพียงอย่างเดียว เมนจิท่าว พลกำลังเป็นเครื่องมือช้า แต่เป็นเรื่องสำคัญพอ ๆ กันที่จะห้องมีคุณสมบัติทางจิตวิทยาบางอย่าง ซึ่งผู้ก่อสหกิจท้องการเพอทั้งเป็นนายของสักวัน เราต้องทำให้พากมันเชื่อว่า เราคือผู้ชนะ

ผลเรื่องผู้บังกันสามารถปฏิเสธที่จะเชื่อเห็นนั้น เพื่อที่จะทำให้การปฏิเสธเห็นนั้น ถึงมั่นอยู่บนฐานที่หนักแน่นยิ่งกว่าที่จะอยู่บนความเชื่อทั่ว ๆ ไปที่ว่าธรรมย่อมชนะธรรม ฝ่ายบังกันจะต้องตอบคำถามเหล่านี้ให้ได้

๑. เจตจัณในการท่อค้านของผลเรื่องผู้บังกันยังคงดำรงอยู่ อ่อนล้าลงไปหรือเข้มแข็งขึ้น

๒. เจตจัณของบุคคลและกลุ่มบุคคลทั่ว ๆ ของฝ่ายโจนที ที่ประสงค์จะโใจดี ท่อไปหรือทำตามเบ้าหมายแรกเริ่มนั้น ยังคงดำรงอยู่ อ่อนล้าลงไปหรือเข้มแข็งขึ้น

๓. สถาบันอิสระของสังคมที่ทำการบังกันยังคงอยู่ สูญเสียไป หรือเข้มแข็งขึ้น เพื่อที่จะต่อสู้และขัดขวางฝ่ายโจนทีให้ทิ้งแห่งอำนาจอันเป็นสิ่งจำเป็น

๔. ฝ่ายบังกันและฝ่ายโจนทีทำการประเมินตัดสินทางยุทธชิวิตที่ดีหรือไร้สาระ และการประเมินตัดสินทางยุทธชิวิตถักถ่วงปัจจัยที่ชี้ให้เห็นว่า

๕. ผลเรื่องผู้บังกันได้เพิ่มทักษะ และสมรรถนะในการไม่ให้ความร่วมมือและการแข่งขันหรือไม่

๖. ความเสียขวัญกำลังใจ ความไม่พอใจ ความไม่ไว้วางใจ หรือคัดค้านต่อการโจนทีและการควบคุมนั้นได้เกิดขึ้นในหมู่ประชาชนของฝ่ายโจนที ตลอดจนกลไกของการปราบปราม และฝ่ายบริหารหรือไม่

๗. มิตรนานาประเทศของฝ่ายโจนทีและมิตรประเทศที่มีความสำคัญต่อฝ่ายโจนทีทั้งในทางการเมือง ยังคงมีความสัมพันธ์เช่นเดิม หรือไม่ให้การรับรองการโจนที และเริ่มเพิกถอนความร่วมมือหรือไม่

๘. ฝ่ายบังกันยังคงรักษาสมรรถนะในการเป็นทัวของทัวเรียง และความสามารถในการตอบสนองความต้องการทางเศรษฐกิจของตนได้หรือไม่

๙. มาตรการนโยบาย และวิธีการครอบงำและปราบปรามของฝ่ายโจนทีบรรลุผลสำเร็จในระดับที่น่าพอใจ หรือผล หรือเพิ่มกระแสการต้านทานของฝ่ายบังกัน ปลูกเร้าการคัดค้านในค่ายของฝ่ายโจนทีเอง หรือปลูกเร้าปฏิบัติการระหว่างประเทศหรือไม่

๑๐. ฝ่ายบังกันยังคงดำเนินหรือเพิ่มการท่อค้านเมื่อเชิงกับการปราบปรามและการกระทำอันโหดร้ายนำไปสู่อันหรือไม่

๑๑. ฝ่ายบังกันยังคงรักษาสมรรถนะในการท่อสู่อย่างมีวินัย ตลอดจนความสามารถในการบรรลุเงื่อนไขที่ทำให้การท่อสู่โดยไร้ความรุนแรงนั้นมีประสิทธิภาพหรือไม่

๑๒. วัตถุประสงค์เริ่มแรกของฝ่ายโจนที (วัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ การเมือง อุดมการณ์ หรืออื่น ๆ) ได้รับการตอบสนองหรือไม่

๑๓. ฝ่ายใดเป็นฝ่ายเริ่มลงมือก่อนในความขัดแย้ง

เมื่อความสำเร็จและการได้รับชัยชนะเริ่มปรากฏ หน้าที่ของพลเรือนผู้ปกป้องก็คือ เพิ่มความเข้มแข็งภายใน กำรงรักษา และขยายความเข้มแข็งของสังคมของตน การเลือก และใช้วิธีการอันเหมาะสมเพื่อกดดังงำnation ของฝ่ายโจนที ปรับปรุงทักษะ และการประเมิน ศักดิ์สิโนทางยุทธวิธี รวมศูนย์การท่อค่านไปที่จุดอ่อนของฝ่ายโจนที และกระทำการด้วยความมุ่งมั่น กล้าหาญ และยืนหยัดเพื่อบรรลุผลสำเร็จโดยสมบูรณ์

ใช่ว่าการบังกันโดยพลเรือนจะประสบผลสำเร็จทุกครั้งก็ตาม การท่อสู่ชนิดนี้ก็ เมื่อยังบังกับการท่อสู่ชนิดอื่นๆ ซึ่งประสิทธิภาพนั้นอยู่กับเงื่อนไขซึ่งจะต้องทำให้เกิดขึ้นเสีย ก่อน จึงจะประสบผลสำเร็จ ในสังคมทางทหาร ชัยชนะมักจะเกิดขึ้นได้ก็ เพราะมีการทำลายล้างทางกายภาพขนาดใหญ่ มีการสูญเสียชีวิตและการสูญเสียกำลังขวัญ โดยแลเห็นได้ว่า ฝ่ายสูญเสียนั้นไม่สามารถที่จะท่อสู่ต่อไปเพื่อให้ได้ชัยชนะในขั้นสุดท้าย สภาพการณ์เช่นนี้อาจ เกิดขึ้นพร้อมๆ กับความล้มเหลวในการบังกันโดยพลเรือนก็ได้ แต่ก็ไม่เสมอไป

หากจิตใจแห่งการท่อค่าน และความสามารถในการฟื้นฟูสถาบันอิสรภาพของสังคมยัง คงดำรงอยู่ ประชาชนจะสามารถทำการท่อสู่บังกันได้ใหม่ในเวลาต่อมา ในระหว่างนั้นจะเป็น จังหวะที่ต้องมีการพักผ่อน การฟื้นฟูความเข้มแข็งและสมรรถนะของสังคมในการต่อต่อการโจนที การพัฒนา_yuthvithi_ใหม่ๆ และการเลือกเบ้าหมายใหม่ที่เฉพาะเจาะจงอันสามารถบรรลุได้ด้วย การท้านทานเฉพาะอย่าง กล่าวอีกอย่างหนึ่ง ความพ่ายแพ้โดยสิ้นเชิงในการบังกันโดยพลเรือน จะไม่ปรากฏทราบเท่าที่ประชาชนและสังคมยังดำรงอยู่

อันที่จริง อาชีวบังช้วงฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้รับหรือสูญเสียความเข้มแข็งและบรรลุ วัตถุประสงค์เฉพาะหน้าได้ไม่มากก็น้อย พลเรือนผู้ปกป้องจะต้องมีความอดทนในยามยาก ลำบาก และเมื่อประสบความสูญเสียและความทุกข์ทรมานอย่างสาหัส อย่างไรก็ตามทราบได้ที่ พวกรเข้ายังรักษาเจตนาการณ์ที่จะบังกัน พวกรเข้ายอมสามารถเสริมความเข้มแข็งให้แก่ตนเอง

และสถาบันของตน ตลอดจนปรับปรุงความสามารถในการต่อสู้โดยใช้ความรุนแรง ผ้ายื่งกันสามารถเพิ่มความกล้าหาญและการยืนหยัดในขณะที่ถูกคุกคามหรือถูกปราบปราม และใช้ยุทธวิธีการต่อสู้แบบใหม่เพื่อสร้างสถานการณ์การบังกันใหม่ ๆ ที่เป็นประโยชน์ยิ่งขึ้น การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้จะเสริมความเข้มแข็งของผ้ายื่งกันให้เพิ่มขึ้นเป็นลำดับ ทำให้ผ้ายื่นโภมทีอ่อนแอลง และทำให้ผ้ายื่งกันบรรลุเป้าหมายของการต่อสู้ เอาชนะ และแยกสลายการโภมทีและจุดดึงหมายของผ้ายื่นโภมทีลงได้

๗. การมีส่วนร่วมและการสนับสนุนจากนานาประเทศเพื่อการบังกันโดยพลเรือน

ประเทศที่มีนโยบายบังกันโดยพลเรือน สามารถมีส่วนร่วม ในกิจกรรมระหว่างประเทศอย่างกว้างขวาง ไม่ว่าในระดับสองฝ่าย หลายฝ่าย ระดับภูมิภาค และระดับโลก ประเทศเหล่านี้ไม่ควรโดยเดียวทัวเรียงเพียงเพรียบขนาดพื้นที่มิตรทางทหาร หรือขาดสมรรถนะทางทหารในการบุกรุก นอกเสียจากประเทศคั่งค้างจะเลือกกระทำการบังกันโดยอิสระ กิจกรรมระหว่างประเทศของประเทศเหล่านี้ หลายอย่างจะเกี่ยวข้องโดยตรงกับการบังกันปราบปรามและการบังกันแท้เพียงเล็กน้อย กิจการอื่น ๆ อาจมุ่งบรรเทาความต้องการเร่งด่วน ขาดปะเด็นบัญหาที่เป็นศักดิ์ของความขัดแย้ง แก้ไขข้อเรื่องสงสัยและความเข้าใจผิดที่ไม่มีมูล และฟันฟุ่มตຽภกความเข้าใจซึ่งกันและกัน กิจการเหล่านี้จะสามารถดำเนินการตามความรุนแรงของความขัดแย้งระหว่างประเทศในอนาคตลงได้

การร่วมมือและการช่วยเหลือระหว่างประเทศของประเทศเหล่านี้ บางอย่างจะมุ่งตรงไปที่การเตรียมตัว และการดำเนินการบังกันโดยพลเรือน กิจการเหล่านี้อาจมีผลกระทบในระดับสองฝ่าย หลายฝ่าย ระดับภูมิภาค และระดับโลก โดยธรรมชาติแล้ว การบังกันโดยพลเรือนจะหลีกเลี่ยงสิ่งอันเป็นเหตุให้ต้องปกปิดเรื่องการบังกันประเทศเป็นความลับให้มากที่สุด (หากทำไม่ได้ก็คงมี) สิ่งที่ทำให้มีความเป็นไปได้ที่จะแบ่งบั้นความรู้และวิธีการอย่างกว้างขวางในหมู่ประเทศที่ยังถือนโยบายเดียวกันนี้ และประเทศที่กำลังพิจารณาโดยนัยอยู่ ของ การวิจัย การพัฒนา และวิเคราะห์นโยบาย แผนงานและประสบการณ์ในการเตรียมการและการฝึกฝน การเข้าใจในธรรมชาติและเป้าหมายของผู้ที่อาจทำการโภมทีได้ ทั้งหมดนี้สามารถแบ่งบันได้เพื่อผลประโยชน์ร่วมกัน ในทำนองเดียวกันความมีการศึกษาและยุทธวิธีที่ตอบให้

การโจนท์ชนิดต่าง ๆ วิธีการเพิ่มประสิทธิภาพสูงสุด วิธีผลักดันการต่อต้านให้สืบเนื่องเมื่อเศรษฐกิจกับการปราบปราม และมาตรการตอบสนองความต้องการของสังคม ในระหว่างการต่อสู้บังคับ

การวิจัย การศึกษา และพัฒนาอย่างยั่งยืน การประเมินผลวิเคราะห์และการแลกเปลี่ยน ควรจะเริ่มนิการในแต่ละประเทศ ในสถาบันเอกชนหรือดำเนินตามข้อตกลงร่วมกันของหลายประเทศ หรือสนธิสัญญาระหว่างประเทศ องค์กรระดับภูมิภาค หรือหน่วยงานของสหประชาชาติ องค์กรต่าง ๆ เหล่านี้ยังสามารถที่จะจัดหากิจกรรมช่วยเหลือในรูปแบบต่าง ๆ ที่มีใช้ความช่วยเหลือทางทหาร แก่ประเทศที่กระทำการบุกรุกโดยพลเรือน ที่กำลังเผชิญกับการโจรที่ โดยอาจมีการตัดสินใจและเตรียมการไว้ล่วงหน้าก่อนแล้ว (เช่นการทำข้อตกลงสนธิสัญญา) หรือกระทำการเมื่อเกิดวิกฤตการณ์บางอย่างขึ้น รูปแบบการช่วยเหลือที่ค่อนข้างเหมาะสมและอาจมีประโยชน์ในการเดินันน์ ได้แก่ ๑) พิมพ์หรือกระจายเสียงสิ่งที่อันวยประโยชน์ สำหรับประเทศที่ถูกโจรที่ ๒) อาหารและยา ๓) สื่อสารกับโลกภายนอกให้รู้ข่าวควรระวังการต่อสู้บังคับและปฏิบัติการของฝ่ายโจรที่ ๔) การเคลื่อนไหวให้มีการลงทันทีทางเศรษฐกิจ และการทุ่นระหง่านประเทศต่อฝ่ายโจรที่ ๕) สื่อสารกับกองทหาร กลไกและประชาชนของฝ่ายโจรที่ให้ถึงข้อมูลเกี่ยวกับการโจรที่ ประเต็นบัญหาในขณะนั้น การต่อต้านและการปราบปราม และความไม่พอใจจากผู้ที่เคยสนับสนุนฝ่ายโจรที่ รวมถึงรายงานการร้องขอความช่วยเหลือเพื่อให้ยุติการบุกรุกและให้มีการฟื้นฟูมิตรภาพและความร่วมมือระหว่างประเทศ

ความช่วยเหลือระหว่างประเทศทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งขาด แต่การหนักของการบังคับจะต้องถูกอยู่ที่ประชาชนของสังคมที่ถูกโจรที่ ไม่มีสิ่งใดที่จะมากด้วยการพึงคนเอง ตลอดจนการเตรียมการที่สมบูรณ์ และความแข็งแรงที่แท้จริงในการบังคับโดยพลเรือนได้

๙. ความหวังของการใช้วิธีการบังคับโดยพลเรือน

กระบวนการเปลี่ยนแปลงระบบอาชีวะไปสู่การบังคับโดยพลเรือนนี้ ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนระบบระหว่างประเทศเดียวกัน หรือให้ยกคุกความของทหารหมดสิ้น หรือต้องมีการนำนโยบายใหม่มาใช้อย่างสากลเดียวกัน ทั้งยังไม่ต้องการการเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐานในระบบสังคมเดียวกัน ยังการเปลี่ยนแปลงธรรมชาติมนุษย์ด้วยแล้วก็จำเป็นอย่างไปอีก ที่จริง การ

วิัยชนเริ่มแรก การพัฒนาโดยบาย การประเมินผล และการพิจารณาในวงกว้างเกี่ยวกับ การบังคับโดยพลเรือนนั้น เริ่มทันได้ในขณะที่นโยบายบังคับตามและบังคับในแบบบัญชีบัน ยังคงอยู่อย่างครบถ้วน

การบังคับโดยพลเรือนนั้นคิดค้นขึ้นมาเพื่อบังคับตามและบังคับการโภมที่ ตั้งนี้ หากกระทำอย่างมีประสิทธิภาพ นโยบายจะสามารถนำมายใช้ได้โดยประเทศใดประเทศหนึ่ง กลุ่มประเทศ หรือพันธมิตร โดยไม่จำเป็นท้องมีข้อตกลงกว้างขวางในระหว่างประเทศ หรือ แม้แต่การเข้าร่วมของประเทศที่มีโอกาสเป็นผู้โภมที่ สิ่งที่โดยพัฒนาแล้วเป็นหลักการเดียว กับที่ใช้มีอาชญาทางทหารชนิดใหม่ หรือแม้แต่ระบบอาชญาใหม่ ถูกนำมาใช้การ โดยได้รับ การพิจารณาว่ามีความเห็นอกว่าอาชญาที่ผ่าน ๆ มา (เป็นไปได้ที่จะจินตนาการถึงช่วงที่มีการนำ นโยบายมาใช้ตามข้อตกลงของทุกประเทศในภูมิภาคหนึ่ง ๆ ทั้งหมด ไม่ว่าจะโดยมีหรือไม่มี ศพประชาชาติเข้ามายื่นอักษร์กีตาน แต่นั่นก็มิใช่แบบแผนที่จะพูดถึง)

เมื่อสังคมหรือรัฐบาลประเทศหนึ่ง ตัดสินใจที่จะเปลี่ยนอาชญาเป็นการบังคับ โดยพลเรือน การเตรียมการและการฝึกฝนในขั้นเริ่มแรกจะต้องเริ่มขั้นบนพื้นฐานที่เหมาะสม ที่สุดในขณะที่นโยบายทางทหารคงมีอยู่ องค์ประกอบของการบังคับโดยพลเรือน ซึ่งเป็น องค์ประกอบหนึ่งของการบังคับทั้งกระบวนการ จะค่อย ๆ ขยายออกไปเป็นขั้นเป็นตอน บาง ประเทศอาจจะใช้วิธีการหงส่องอย่างถาวร อย่างไรก็ตามแบบแผนโดยทั่วไปที่เสนอโดยนัก กฎหมายการบังคับโดยพลเรือนนั้น เป็นแบบแผนสำหรับการเปลี่ยนจากการใช้อาชญาอย่างสม บูรณ์ มาสู่การบังคับโดยพลเรือนในชั่วระยะเวลาหนึ่ง (นักกฎหมายเหล่านี้เห็นด้วยกับการ เปลี่ยนระบบอาชญาอย่างสันเชิงมากกว่าจะใช้วิธีบังคับทั้งส่องอย่างถาวร โดยให้เหตุผลในแง่ ประสิทธิภาพของการบังคับและความจำเป็นที่จะต้องเลิกลัษณะ) ใน การเปลี่ยนระบบ อาชญา สมรรถนะทางทหารไม่ควรที่จะลดระดับหรือยกเลิก จนกว่าสังคมและรัฐบาลจะ เข้าใจในเหตุผลอย่างเพียงพอที่จะเชื่อมั่นในสมรรถนะ ความนาเชื่อถือ และข้อคิดของนโยบาย การบังคับโดยพลเรือนที่เห็นอกว่าวิธีการทางทหาร ไม่ว่าในช่วงแรกเมื่อสังคมตัดสินใจจะ เริ่มเตรียมการบังคับโดยพลเรือน หรือในช่วงต่อมาเมื่อสังคมแน่ใจว่านโยบายเหมาะสม จุด สนใจหลักในเวลาทั้งสองช่วงนี้ คือความจำเป็นที่จะต้องมีนโยบายการบังคับที่มีประสิทธิภาพ และการประเมินโดยเปรียบเทียบ ทั้งแบ่งวิเคราะห์แบบหังการบังคับโดยทหารและโดย

ผลเรือน เพื่อตอบสนองความต้องการดังกล่าว ระหว่างช่วงเวลาที่ทองใช้ก่อนที่จะตัดสินใจ เริ่มกระบวนการเปลี่ยนระบบอาวุธ และช่วงเวลาที่ต้องใช้กว่ากระบวนการดังกล่าวจะเสร็จสิ้น สมบูรณ์ เวลาทั้งสองช่วงนี้จะแตกต่างกันมากในแต่ละกรณี และการคาดการณ์ล่วงหน้ามัก เป็นเรื่องเสียง อวย่างไรก็ตาม มีทางเป็นไปได้ที่ประเทศไทยและประเทศสาธารณรัฐจีนจะมีการบังคับกันโดย พลเรือนอย่างเป็นทางการ เช่นเดิมส่วนหนึ่งของนโยบายทางการทหาร ก่อนปี ค.ศ. ๑๙๘๐ หรืออาจจะเป็นกลางทั่วราชอาณาจักร ในปี ๑๙๘๐ ก็เป็นได้ เป็นการยกที่จะคาดการณ์ช่วงเวลาที่ประเทศไทยและประเทศสาธารณรัฐจีนทำการเปลี่ยนแปลงระบบอาวุธ ไปเป็นการบังคับกันโดยพลเรือนได้อย่างสมบูรณ์ แต่ อาจจะก่อน ค.ศ. ๒๐๐๕ ก็ได้ ปรากฏการณ์ดังกล่าวจะเสนอสิ่งใหม่เอี่ยมให้แก่ความสัมพันธ์ ระหว่างประเทศไทยและจีนเดียวกับนโยบายบังคับกันและความมั่นคง และอาจบังเกิดผลดีอย่างลึกซึ้ง ติดตามมา

การบังคับกันโดยพลเรือนไม่ต้องการสภาพสังคมที่เป็นอุดมคติเพื่อเป็นเงื่อนไขให้มี การนำมาใช้และปฏิบัติ ที่จริงแล้วการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงที่เกิดขึ้นอย่างฉบับพลันในอดีต ส่วนใหญ่แล้วเป็นการต่อสู้เพื่อท่อค่าน้ำหันน้ำ ระบบที่กดซี่ และระบบเผด็จการ ซึ่งรวม ทั้งที่เกิดขึ้นในประเทศไทยและจากต่างประเทศ การใช้การต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงอย่างฉบับพลัน เพื่อการปกป้องจากการรัฐประหาร การบุกรุก และการครอบครองจากต่างชาติในอดีตนั้น เกิดขึ้นในสังคมที่ไม่สมบูรณ์อย่างยิ่ง เป็นสังคมที่มีความอยู่ดีธรรมกายในประเทศไทย การปกครอง อย่างมีชนชั้น ความแตกต่างทางชาติพันธุ์และภาษา และความขัดแย้งทางสังคมและการเมือง อย่างยิ่งหาด สภาพการณ์ที่ตรงข้ามกัน อันได้แก่ ความเป็นหนึ่งเดียวกันในสังคม การกระจายอำนาจที่แท้จริง และความเป็นประชาธิปไตยนั้น จะอื้อประโภชันต่อการใช้และความสำเร็จ ของปฏิบัติการดังกล่าว แท้ก็มิใช่เงื่อนไขจำเป็นอันดับแรก สิ่งนี้สามารถเห็นได้จากตัวอย่าง ของนโยบายทางการของสาธารณรัฐไว้มาร์ เยอรมัน ในการใช้การไม่ร่วมมือและการเข้าข้อ โดยพลเรือนใน ค.ศ. ๑๙๙๐ เพื่อต่อต้านรัฐประหารของคป ซึ่งเป็นกลุ่มกองทหารที่นิยม กษัตริย์ และใน ค.ศ. ๑๙๙๓ เพื่อต่อต้านการบุกรุกและการยึดครองของฝรั่งเศสและเบลเยียม มีความเป็นไปได้สำหรับสังคมที่มีความไม่พร้อมอย่างมาก ที่จะตัดสินใจอย่างเป็นทางการ ในการปกป้องสังคมของตนโดยรูปแบบการต่อสู้ที่ไม่ใช้ความรุนแรง

อย่างไรก็ตาม นี่มิได้หมายความว่าทุกรัฐบาล ทุกระบบ จะสามารถทำการต่อสู้

โดยวิธีบังกันโดยพลเรือนได้ทั้งหมด โดยปราศจากการเปลี่ยนแปลงก่อนหรือระหว่างช่วงการเปลี่ยนระบบอาวุธหรือการต่อสู้บังกัน จะขอยกตัวอย่างที่สุดโถ่มาก ๆ เช่น เม็ดจากการที่รุนแรงซึ่งปักครองและทำให้ประชาชนนรุสึกเบลากแยกอย่างสูง โดยใช้ความกลัว โดยการทำลายองค์กรอิสรภาพทั้งหมด และควบคุมประชาชนและสังคมโดยใช้สถาบันที่ถูกควบคุมจากส่วนกลางและให้รับการอนุนหังด้วยความรุนแรง เพื่อการทั่งกล่าวไม่ควรคาดหวังว่า ประชาชนจะหลงไหลทำการต่อต้าน เพื่อบังกันระบบปักครองและระบบดังกล่าว ประชาชนยอมขาดเจตนาณ์ที่จะปักบัง และสังคมยอมขาดสมรรถนะที่จะตอบโต้การโจนที ออย่างไรก็ตาม สังคมที่ถูกปักครองโดยระบบบรรบานาจของชนชั้นนำที่ใช้อำนาจเพื่อการและความรุนแรงนั้น (ไม่ว่าด้วยเหตุผลใด ๆ ก็ตาม) สามารถเปลี่ยนแปลงไปในทางปลดปล่อยประชาชนให้ปลดปล่อยจากความทุกข์ยาก สถาบันต่าง ๆ มีการกระจายอำนาจ และประชาชนได้พัฒนาความต้องการและความสามารถที่จะปักบังสังคมโดยวิถีทางของพลเรือน นอกจากนั้นในช่วงวิกฤตการณ์ ระบบอำนาจนิยมที่ดำเนินมาจะถูกเปลี่ยนแปลงอย่างมาก โดยปฏิบัติการของประชาชนที่กระตือรือร้นและมีพลัง เพื่อต่อต้านภัยนตรายใหม่ ๆ ด้วยการต่อสู้โดยใช้ความรุนแรง และโดยการยอมรับหน้าที่ที่จะทำการต่อสู้ ปรากฏการณ์ดังกล่าวอาจเกิดขึ้นพร้อม ๆ กับการมีส่วนร่วมที่เพิ่มสูงขึ้นและการสร้างสรรค์สถาบันที่เป็นอิสระใหม่ ๆ ขึ้นมา

ในสังคมการเมืองส่วนมาก แรงจูงใจที่จะดำเนินการบังกันโดยพลเรือน จะเป็นชื่นเดียวกับแรงจูงใจที่ใช้ในการต่อสู้ทางการทหาร เช่นความรักในประเทศของตน ความเชื่อในลัทธิของประชาชนที่จะเลือกรูปแบบการเมืองและรัฐบาลของตนเอง การคัดค้านการบุกรุกจากต่างประเทศ การยึดอำนาจภายในประเทศ และการครอบงำจากต่างชาติ ความเชื่อในหน้าที่ทางศาสนาและศีลธรรมที่จะปักบังประเทศบ้านเมืองและประชาชน ความเชื่อมั่นว่าแม้สังคมจะมีข้อบกพร่องเพียงใดก็ตาม มันเป็นสิ่งจำเป็นรีบด่วนที่จะบังกันสังคมนัมให้แล้วร้ายลงไปกว่านี้ เพื่อว่าจะสามารถทำให้สังคมนั้นดีขึ้นได้ และแม่ประชาชนจะไม่มีความเห็นพ้องท้องกันในหมู่ประชาชนเอง ก็ไม่มีรัฐบาลภายนอกหรือกลุ่มภัยในใด ๆ จะได้รับการยินยอมให้ครอบงำประชาชนด้วยความรุนแรง

ในขณะที่สังคมอุดมคติมีได้เป็นเงื่อนไขจำเป็นอันดับแรกสำหรับการใช้วิธีการบังกันโดยพลเรือน และสังคมที่มีข้อบกพร่องอย่างมากก็ได้เคยและสามารถต่อสู้โดยใช้ความรุน-

แรง "ได้ วิธีการนี้มีความสำคัญเกี่ยวเนื่องในระยะยาวกับ "ประชาธิปไตย" อันหมายถึงระบบ การเมืองที่ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ระบบชนิดนี้จะมีส่วนเพิ่มศักยภาพในการบังคับ นโยบายโดยพลเรือน ในทางกลับกัน นโยบายและภารกิจต่อสู้โดยไร้ความรุนแรง โดยทั่วไปจะก่อให้เกิดการกระจายอำนาจที่แท้จริง และการมีส่วนร่วมแบบประชาธิปไตย ซึ่งยอมรับในเบื้อง หมายระยะยาวของการมีระบบสังคมและการเมืองที่หลากหลาย รวมทั้งระบบสังคมการเมืองที่ บ้ำจุบันปักครองโดยกลุ่มคนส่วนน้อย หรือชนชั้นนำที่พึ่งประดานา"

หากความรู้สึกเกี่ยวกับกับการต่อสู้โดยพลเรือนแพร่กระจายออกไป มีทางเป็นไปได้ ที่จะมีสังคมจำนวนนักขัต จำนวนมากขึ้น จะนำวิธีการนี้มาใช้อย่างฉบับพลัน โดยไม่มีการเตรียมการล่วงหน้า เมื่อเผชิญกับการบุกรุกจากต่างชาติ หรือการยึดอำนาจภายในประเทศ มิใช่การก้าวกระโดด แต่อย่างใด หากสังคมจะเคลื่อนจากสถานการณ์เหล่านี้และสถานการณ์ต่าง ๆ ในอดีต ไปสู่ เหตุการณ์ใหม่ ซึ่งทางเลือกเช่นนี้จะได้รับการตรวจสอบอย่างถ้วน ก่อนที่จะถูกตัดการณ์การ เตรียมตัวและการฝึกอบรมจะเริ่มขึ้น เพื่อบังคับธรรมและบังคับกันจากการโตามที่อาจเกิดขึ้นได้ ในอนาคต

เจตนาرمณ์ในการบังคับโดยพลเรือน อาจจะเกิดขึ้นได้ในสภาพการณ์ทางสังคม การเมือง และระหว่างประเทศในบ้ำจุบัน อันที่จริงการเตรียมการเปลี่ยนผ่านอยู่ที่วิธี จากการ บังคับโดยทหารไปเป็นการบังคับโดยพลเรือนนั้น น่าจะเป็นผลจากการพัฒนานโยบายโดย เจตนามากกว่า ที่จะเป็นการตัดสินใจโดยรับค่านวนฉบับพลัน มีวิามากพอสำหรับการประเมิน ผลและการตัดสินใจอย่างมีเหตุผล และสำหรับการวางแผนการเตรียมการและการฝึกฝน เพื่อ เพิ่มประสิทธิภาพให้มากขึ้นในอนาคต

๕. ผลกระทบจากการบังคับโดยพลเรือน

นโยบายบังคับโดยพลเรือนมีแนวโน้มในระยะยาวที่จะก่อให้เกิดผลดีหลายอย่าง ซึ่งอาจมีดังต่อไปนี้

๑. ช่วยเพิ่มสมรรถนะการพึ่งตนเองในด้านการบังคับและความมั่นคง แม้ใน ประเทศขนาดเล็กหรือขนาดกลาง โดยการเปลี่ยนบ้ำจัยชาติจากวิธีการทางทหารไปเป็นความ เชื่อมแข็งทางสังคม

๒. เนื่องด้วยการบ้องกันโดยพลเรือนไม่มีลักษณะทางทหาร ดังนั้นจึงก่อให้เกิดสมรรถนะในการบ้องป্রามและบ้องกัน โดยปราศจากสมรรถนะในการป্রบานป์รานและโฉมทีตามลักษณะของระบบทหาร ดังนั้น จึงลดความกังวลและอันตรายทั้งในระดับประเทศและระหว่างประเทศ

๓. โดยบ้านี้สามารถถอดการบุกรุกจากต่างประเทศให้น้อยลง โดยการบ้องป์รานกล่าวคือ โดยการทำให้ประเทศยากที่จะถูกกลืนในทางการเมือง สามารถข้าว้างผู้โจนทีมให้บรรลุวัตถุประสงค์ และสามารถที่จะสร้างความไม่สงบหัวใจแยกสลายกำลังของฝ่ายโจนที

๔. โดยบ้านี้อาจช่วยลดการเพร่กระ้ายของอาวุธนิวเคลียร์ โดยเสนอทางเลือกเพื่อบรรลุการพึงคนเอง และระบุไว้ในนโยบายความมั่นคง ซึ่งถือว่าใช้การทางทหารแบบเดิมนั้นมีความไม่เหมาะสมและไม่สามารถนำไปปฏิบัติได้

๕. trig กันข้ามกับระบบทางการทหาร การบ้องกันโดยพลเรือนจะไม่เสริมสร้างสมรรถนะภัยใน เพื่อประโยชน์ในการทำรัฐประหารโค่นล้มรัฐบาลที่ชอบธรรมตามรัฐธรรมนูญ

๖. ยังไปกว่านั้นการเตรียมการไม่ให้ความร่วมมือและเขียงข้อต้านนโยบายดังกล่าวจะก่อให้เกิดสมรรถนะในการบ้องป์รานและบ้องกันจากการยึดอำนาจในประเทศ เช่น การทำรัฐประหาร การยึดอำนาจการบริหาร การโจนทีแบบกึ่งทหารและอื่นๆ

๗. ทำให้การลงทันทีด้วยความรุนแรง เป็นสิ่งที่ไม่ชอบธรรม และทำให้การต่อสู้โดยไร้ความรุนแรงเป็นสิ่งที่ชอบธรรม แม้ในสถานการณ์ที่รุนแรง นโยบายดังนี้ยังอาจช่วยลดความรุนแรงภัยในประเทศ ที่ก่อขึ้นโดยกลุ่มซึ่งประสบความเดือดร้อน และหันมาใช้วิธีการแสดงความไม่พอใจโดยไร้ความรุนแรงแทน

๘. ในการต่อสู้บ้องกันที่แท้จริงนั้น การบ้องกันโดยพลเรือนจะมุ่งความสนใจไปที่วัตถุประสงค์เริ่มแรกของความขัดแย้งมากกว่าที่จะมุ่งไปที่การสร้างความเสียหายแก่ฝ่ายศัตรู

๙. เช่นเดียวกับการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรง การบ้องกันโดยพลเรือนโดยทั่วไปแล้วก็จะทำให้เกิดความบาดเจ็บล้มตาย และความเสียหายน้อยกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับความขัดแย้งทางการทหาร

๑๐. ประเทศไทยจะทำการบ้องกันโดยพลเรือนจะถูกควบคุม หรือถูกโจนทีด้วยอาวุธเพื่อการทำลายล้างประชาชน น้อยกว่าประเทศที่ใช้นโยบายทางการทหาร โดยเฉพาะ

อย่างยิ่งประเทศที่ใช้อาชูนิวเคลียร์ ซึ่งการสร้างความคลัวอาจทำให้คนกล้ายิ่งเป็นเบ้าและทำให้การโจมตัดหน้าปะทุขึ้นโดยฉบับพลัน

๑๑. นโยบายนี้อาจจะก่อให้เกิดการพัฒนานโยบายทางประเทศที่เป็น “บวก” ทั้งนี้เพื่อการบังคับดังกล่าวไม่ผูกติดกับเงื่อนไขทางทหาร การจัดสรรทรัพยากร และพันธมิตร และยังเป็นเพระเหตุผลที่ว่าประเทศที่ใช้นโยบายบังคับโดยพลเรือนนั่นเองโอกาสตีที่ช่วยให้ประเทศอื่นสามารถตอบสนองความต้องการภายในได้ ตลอดจนช่วยแก้ปัญหาระหว่างประเทศที่มิใช่ความขัดแย้งโดยเบ็ดเตล็ด และทำให้ได้รับเกียรติคุณจากนานาประเทศ

๑๒. นโยบายบังคับโดยพลเรือนจะช่วยลดขนาดของรัฐบาลและค่าใช้จ่ายในการบังคับรวมและบังคับ การบังคับโดยพลเรือนจะเสียค่าใช้จ่ายน้อยกว่าวิธีการทางทหาร เพราะว่าธุกรรมไม่ต้องการยุทธศาสตร์ทางทหาร และเพราะว่าความรับผิดชอบในการบังคับถูกเปลี่ยนมือไปอยู่ที่ประชาชนทั่วไป และสถาบันอิสระของสังคม สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะลดการขยายบทบาทและขนาดของรัฐบาล และทำให้ทรัพยากรทางเศรษฐกิจถูกนำมุ่งมาใช้เพื่อสนองความต้องการของพลเรือนในประเทศ และเพื่อการช่วยเหลือระหว่างประเทศมากยิ่งขึ้น

๑๓. การบังคับโดยพลเรือนจะขัดการรวมอำนาจ ซึ่งเป็นอิทธิพลลักษณะพิเศษของระบบทหาร และช่วยให้มีการกระจายอำนาจ พร้อม ๆ กับเสนอการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรง ดังนั้นจึงช่วยพัฒนาโครงสร้างทางสังคมและการเมืองที่รวมอำนาจน้อยและมีความหลากหลาย โดยที่ประชาชนมีส่วนร่วมมากขึ้น

๑๔. โดยการมอบความรับผิดชอบในการบังคับให้แก่ประชาชน นโยบายส่งเสริมให้ประชาชนกระหน่ำถึงคุณภาพของสังคมยังควรแก่การบังคับ และส่งเสริมให้มีการพิจารณาตรวจสอบหลักการของสังคม วิธีชีวิต และสถาบันต่าง ๆ ตลอดจนตรวจสอบปรับปรุงสังคม

๑๕. เนื่องจากนโยบายบังคับอาจก่อให้เกิดสมรรถนะในการบังคับรวมและบังคับ ด้วยวิธีการต่อสู้โดยไร้ความรุนแรง ดังนั้นจึงช่วยให้ประเทศต่าง ๆ สามารถยกเลิกวิธีการทางทหารอย่างที่ไม่มีความจำเป็นต้องใช้ออกต่อไป ทำให้สังคมเป็นไปในลักษณะที่การต่อสู้ทางทหารนับวันจะถูกแทนที่ด้วยทางเลือกอื่นที่อันตรายน้อยกว่า ถึงแม้ว่าโลกบ้านจะมีอันตรายและไม่แน่นอนเพียงใดก็ตาม

สรุป

การพัฒนา การประเมินผล และการปฏิบัติงานนโยบายบังคับโดยพลเรือนในประเทศไทยต่างๆ ในมีจุบัน ต้องการการวิจัยขั้นพื้นฐาน การวิจัยเพื่อแก้ปัญหา การศึกษานโยบาย การให้การศึกษาแก่สาธารณะและผลกระทบเดียวในวงกว้าง การสำรวจและการประเมินผลอย่างเป็นทางการ สิ่งเหล่านี้สามารถดำเนินการได้โดยสถาบันอิสระ คณะกรรมการบริหาร หน่วยงานรัฐบาล และองค์กรระหว่างประเทศ

การบังคับโดยพลเรือนจะดำเนินการไปพร้อมๆ กับนโยบายอื่น เพื่อลดและขัดความขัดแย้งระหว่างประเทศ และการยึดอำนาจจากภายในประเทศ โดยปราศจากการยั่งค์รวมระหว่างประเทศ สร้างความกลางเมือง และโดยปราศจากการยุ่นนานที่ทำการโภมที่อยู่ของชาวกีศกศัตรุ ขณะนี้ภัยน้ำท่วมทางภาคใต้และการเมืองอันเนื่องจากการโภมที่ และการตอบโต้ทางการทหารนั้น อยู่ในขั้นที่รุนแรงเพียงพอ และฐานทางสังคมและการเมืองของการบังคับโดยพลเรือนก็หนักแน่นเพียงพอที่นโยบายซึ่งเป็นทางเลือกใหม่นี้ ควรจะได้รับการพัฒนาและสำรวจวิจัยอย่างถ้วน

เบื้องครรดอารมณ์ภาคลับภาษาไทย

1. ในปี 1973 ได้พิมพ์เป็นหนังสือปกแข็งเล่มเดียวโดยสำนักพิมพ์ Porter Sargent, 11 Beacon Street, Boston, Mass. 02128, และพิมพ์เป็นหนังสือปกอ่อน 3 เล่ม คือ *Power and Struggle, The Methods of Nonviolent Action, The Dynamics of Nonviolent Action* ในปี 1974 และปีต่อๆ มา หนังสือเหล่านี้รวมทั้ง *Gandhi as a Political Strategist, with Essays on Ethics and Politics* (Boston : Porter Sargent, 1979) และ *Social Power and Political Freedom* (Boston : Porter Sargent, 1980) ของข้าพเจ้า มีจำหน่ายในประเทศต่างๆ รวมทั้งในประเทศไทย
2. ถูกรวบเรียงของข้าพเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ใน Gene Sharp, *Gandhi as a Political Strategist* บทที่ 10, 11, 12 และ 13
3. ถูกรวบเรียงของข้าพเจ้าเกี่ยวกับการนำวิธีการตั้งกล่าวมาใช้ในการบังคับประเทศใน Gene Sharp, *Social Power and Political Freedom* โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บทที่ 4, 9 และ 10 และว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสังคมคุณที่ 6, 7 และ 11 และ บทที่ 6 ในเล่มนี้
4. Gene Sharp, *Social Power and Political Freedom*, pp. 309-378

ເບີໂອຣດອກການກົດຈຳນັດ

1. Reinhold Niebuhr, *Moral Man and Immoral Society* (New York: Charles Scribner's Sons, 1960 (orig. 1932) and London: S.C.M. Press, 1963) pp. 167, 238, 250–251, and 254; Gene Sharp, "Ethics and Responsibility in Politics: A critique of the present adequacy of Max Weber's classification of ethical systems," "Morality, Politics, Political Technique," "Gandhi's Defense Policy," Nonviolence: Moral Principle or Political Technique?" ແລະ ມີຫັນສື່ວ່າດ້ວຍຄວາມເຂົ້າໜຶ່ງປົງປົງເປົ້າຄວາມຮຸນແຮງ "Types of Principled Nonviolence," in Gandhi as a Political Strategist, with Essays on Ethics and Politics (Boston: Porter Sargent Publishers, 1979) pp. 235–250, 251–271, 131–169, 273–309, 201–234,
2. ອຸກການສຶກໝາເບື້ອງທັນເກີຍກັບການນ້ຳອັງກັນປະເທດໂດຍພລເຮືອນໃນ Gene Sharp, "'The Political Equivalent of War'"—Civilian-based Defense" in *Social Power and Political Freedom* (Boston: Porter Sargent Publishers, 1980) pp. 195–261; Gene Sharp, *Exploring Nonviolent Alternatives* (Boston: Porter Sargent Publisher, 1970) 47–72; Adam Roberts, ed., *Civilian Resistance as a National Defense* (Harrisburg, Pa.: Stackpole Books, 1968; paperback: Harmondsworth, Middlesex, England and Baltimore, Md.: Penguin Books, 1969) ຂໍ້ມີຫັນສື່ນີ້ເມື່ອພິມພົດອັງກຸຫຍກື່ອ "The Strategy of Civilian Defence" (London: Faber & Faber, 1967)
3. ອຸກພົດທະນາເວັ້າເປົ້າຄວາມຮຸນແຮງແລະ ການນ້ຳອັງກັນປະເທດໂດຍພລເຮືອນໃນ Gene Sharp, *The Vocabulary of Civilian Struggle* ອຸກແນວທາງກາරວິຈັດແລະ ການປະຢູກຕູກ ໃຊ້ເກີຍກັບປົງປົງບົດການໄວ້ຄວາມຮຸນແຮງ Sharp, *Exploring Nonviolent Alternatives*, pp. 73–113, ແລະ Gene Sharp, *Beyond Violence: Exploring Nonviolent Alternatives* ອຸກແນວທາງເອກສາວິຊາການໃນກາຍາອັງກຸຫຍກື່ສຽງແລ້ວ ໃນ Sharp, *Exploring Nonviolent Alternatives*, pp. 133–159 ແລະ Sharp, *Beyond Violence*.

ເຂົ້າຮຽນທີ 1

ນັກທຸກ່າງກິດຕະກຳການເມືອງ ນັກສັນຄົມວິທະຍາການເມືອງ ແລະຜູ້ສັນໄຈກາຣົວເກະຮົ້າໃນບະນຸກ ອໍາຍ່າງລຶກສັ່ງ ຄວາມສົກ່າງການພິຈາລະນາບໍ່ຢູ່ທາງວິເຄາະທີ່ແປ່ນມຸນຕ່າງໆ ໃນຮາຍລະເອີຍດ ຕລອດຈານ ເອກສາຣ້ອ້າງອີງໃນຈຸດຕ່າງໆ ເປັນກາຣເຈພະໄດ້ໃນຈົບນັ້ນເຕັມ ເພົ່າໃຫ້ໄດ້ຕົກທອນທົງເນື້ອທາ ແລະເຊິ່ງອຣົດປະກອບບະທລົງໄປໄໝນ້ອຍ

1. Martin J. Hillenbrand, *Power and Morals* (New York : Columbia University Press, 1949) p. 12.
2. Robert M. MacIver, *The Web of Government* (New York : Macmillan, 1947) p. 87.
3. *Ibid.*, p. 83.
4. ກໍາວ່າ “ຜູ້ປັກຄອງ” ອ່ານ “ກລຸ່ມຜູ້ປັກຄອງ” ໃນທີ່ເປັນຄຳສັ້ນ ທີ່ໃຊ້ແທນນັ້ນຈົກຈັນຫົວໜ້າ ກລຸ່ມທີ່ດຳຮັງດຳແໜ່ງສູງສຸດໃນກາຣຕັກສິນໄຈແລະອອກຄໍາສັ້ນໃນຮູ້ບາລ ໃນປາງກາຣີ “ຜູ້ປັກຄອງ” ອາຈານເປັນ(ຫົວໜ້າເກືອບຈະເປັນ)ບຸກຄົຄນເຄີຍ... ດັ່ງໃນກາຣີຂອງຊີຕເລେຣ ແລະສົກລິນ ໃນກາຣີອື່ນໆ “ຜູ້ປັກຄອງ” ອາຈານເປັນຮັ້ນນຳກລຸ່ມໜ້ອຍ ຫຼືຄົນາທີ່ບໍ່ຕົ້ນ ແຕ່ສ່ວນໃຫຍ່ ແລ້ວດຳແໜ່ງ “ຜູ້ປັກຄອງ” ມັກປະກອບດ້ວຍຜູ້ຄົນຈໍານວນນາກ ນີ້ຄວາມສັນພັນຮ່ວ່າງ ກັນຍ່າງໜັບຂ້ອນ ໃນກາຣີຂອງປະຊາທິປະໄຕທາງຕຽງແບບບຣິສຸທົ່ງ ໄນມີກາຣແຍກດຳແໜ່ງ “ຜູ້ປັກຄອງ” ອອກຈາກ “ຜູ້ຕັກຄອງ” ນອກຈາກນິຍົມຮູ່ປະບົບແບບ ແລະຮະດັບຕ່າງໆ ກັນ ອື່ມາກ
5. Etienne de la Boétie, “Discours de la Servitude Volontaire,” in *Oeuvres Complètes d'Etienne de la Boétie* (Paris : J. Rouam & Cie., 1892) p. 12. Translation by Madeline Chevalier Emerick.
6. Auguste Comte, *The Positive Philosophy of Auguste Comte*. Freely translated and condensed by Harriet Martineau, with an Introduction by Frederic Harri-

- son, 2 vols. (London : George Bell & Sons, 1896) vol. II, pp. 222-223.
7. Jacques Maritain, *Man and the State* (Chicago : University of Chicago Press, 1954, and London : Hollis and Carter, 1954) U.S. ed., p. 126 ; British ed., pp. 114-115.
8. John Austin, *Lectures on Jurisprudence or the Philosophy of Positive Law* (Fifth ed., rev. and ed. by Robert Campbell ; 2 vols. ; London : John Murray, 1911 /1861/) vol. I, p. 89.
9. Chester I. Barnard, *The Functions of the Executive* (Cambridge, Mass. : Harvard University Press, 1948) p. 182.
10. W.A. Rudin, "Obedience, Political," *Encyclopedia of the Social Sciences* (New York : Macmillan, 1935) vol. XI, p. 416.
11. Bertrand de Jouvenel, *On Power: Its Nature and The History of its Growth*. Trans. by J. F. Huntington. (Boston : Beacon Paperback, 1962), p. 18. British edition : *Power: The Natural History of its Growth* (Revised ; London : The Batchwort Press, 1952) pp. 27-28.
12. Kurt H. Wolff, editor and translator, *The Sociology of Georg Simmel* (Glencoe, Ill. : Free Press, 1950) p. 183.
13. Harold D. Lasswell, *Power and Personality* (New York : W.W. Norton & Co., 1948) pp. 10-16.
14. Wolff ed., *The Sociology of Georg Simmel*, pp. 183, 186, and 250.
15. Barnard, *The Functions of the Executive*, pp. 181-182.
16. Franz Neumann, *The Democratic and The Authoritarian State: Essays in Political and Legal Theory* (Edited and with a Preface by Harbert Marcuse ; Glencoe, Ill : Free press and Falcon's Wing Press, 1957) p. 3.
17. Jouvenel, *On Power*, p. 17 ; Br. ed. : *Power*, p. 27.

ชูเวอเนล ใช้คำว่า “อำนาจ” (Power โดยใช้ “P” ตัวใหญ่) ซึ่งเทียบได้กับ “รัฐ”
โดยประมาณ

18. Hans Gerth and C. Wright Mills, *Character and Social Structure* (New York : Harcourt, Brace & Co., 1953, and London : Routledge and Kegan Paul, 1954) p.. 194.
19. Thomas Hobbes, *Leviathan*. Reprinted from the edition of 1651. (New York : E. P. Dutton, 1950, and Oxford : Clarendon Press, 1958) U.S. ed., p. 167. Br. ed., p. 152.
20. Joubenel, *On Power*, p. 22 ; Br. ed. : *Power*, p. 30.
21. Thomas Hill Green, *Lectures on the Principles of Political Obligation* (London : Longmans, Green & Co., 1848 /orig. 1882/), p. 98.
22. *Ibid.*, pp. 123–124.
23. See Austin, *Lectures on Jurisprudence*, p. 203, and Rudlin, “Obedience, Political,” p. 417.
24. MacIver, *The Web of Government*, p. 76.
25. Barnard, *The Functions of the Executive*, p. 167.
26. Joubenel, *On Power*, p. 20 ; Br. ed., *Power*, p. 29.
27. MacIver, *The Web of Government*, p. 76.
28. Rudlin, “Obedience, Political,” p. 417.
29. Bertrand de Joubenel, *Sovereignty : An Enquiry into the Political Good* (Chicago : University of Chicago Press, 1959, and London : The Batchworth Press, 1952), p. 33.
30. Mohandas K. Gandhi, *Young India*, 30 June 1920 ; quoted in Nirmal Kumar Bose, *Selections from Gandhi* (Ahedabad : Navajivan, 1948) p. 116.
31. Austin, *Lectures on Jurisprudence*, pp. 295–297.
32. Adolph Hitler, *Mein Kampf* (New York : Reynal and Hitchcock, 1941) p. 388.

33. See Gene Sharp, "Social Power and Political Freedom," in *Social Power and Political Freedom* (Boston : Porter Sargent Publishers, 1980) pp. 21-67,
34. Errol E. Harris, "Political Power," in *Ethics*, vol. XLVIII, no. 1 (Oct. 1957) pp. 6 and 8.
35. William Godwin, *Enquiry Concerning Political Justice and its Influence on Morals and Happiness* (Second edition ; London : G. G. and J. Robinson, 1796) vol. I, pp. 145-146 and 254.
36. *Ibid.*, vol. I, pp. 253-254.
37. Joubenel, *On Power*, p. 42 ; Br. ed. : *Power*, p. 45.
38. Maritain, *Man and the State*, U.S. ed., p. 64 ; Br. ed., pp. 58-59.
39. Boétie, "Discours de la Servitude Volontaire," pp. 8-14.
40. ตลอดทอย อ้างถึง โบเอ็ตี ดังนั้นอิทธิพลของ โบเอ็ตี ท่อ ตลอดทอย และที่ส่งผ่านไปยังคนเชื่อในมีช้อสังสัย แต่ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นเอกสารอ้างอิงที่แสดงถึงอิทธิพลของ โบโรห์ที่มักจะยืนยันกัน เช่นนั้นเสมอ แค่คัวยเหตุแห่งความเป็นมิตรสนิทระหว่างอีเมօ-สันกับทอร์ และการที่อีเมօสันต้องคุ้นกับความเรียงนี้แน่นอน ทำให้ความเชื่อที่ว่า ทอร์กู้เช่นกันนั้น ไม่มีช้อกังขาได ๆ
41. See Gene Sharp, "Gandhi on the Theory of Voluntary Servitude," in *Gandhi as a Political Strategist, with Essays on Ethics and Politics* (Boston : Porter Sargent Publishers, 1979) pp. 43-59.
42. Niccolo Machiavelli, *The Prince* (New York : E. P. Dutton & Co., Everymans Library, 1948, and London : J. M. Dent & Sons, Everyman's Library, 1948) p. 77, and Niccolo Machiavelli, "The Discourses on the First Ten Books of Livy," *The Discourses of Niccolo Machiavelli* (London : Routledge and Kegan Paul, 1950) p. 254.
43. Alexis de Tocqueville, *Democracy in America* (Trans. by George Lawrence,

and edited by J. P. Mayer; Garden City, N.Y.: Doubleday & Co., Anchor Books, 1969), p. 139.

44. Austin, *Lectures on Jurisprudence*, vol. I, p. 296.
45. Jean Jacques Rousseau, "The Social Contract," in *The Social Contract and Discourses* (New York : E. P. Dutton & Co., 1920, and London : J. M. Dent & Sons, 1920) p. 64.
46. Richard E. Neustadt, *Presidential Power: The Politics of Leadership* (New York and London : John Wiley and Sons, 1960) p. 7 (italics in the original) and pp. vii-viii.
47. *Ibid.*, pp. 36-37, 26, 32, 9, and 163.
48. V. I. Lenin, "Political Report of the Central Committee of the Russian Communist Party (Bolsheviks)," ແສດງເມືອ 27 ມັນາຄມ ຄ.ສ. 1922 ທີ່ສົມຜູກພວກຄອມມິວນິສ்ரສະເໜີທີ 11 (Bolsheviks) *V. I. Lenin: Selected Works in Three Volumes* (New York : International Publishers, 1967) vol. III, pp. 692-693; and in Nikolai Lenin (sic), *The Essentials of Lenin in Two Volumes* (London : Lawrence and Wishart, 1947) vol. II, pp. 788-789.
49. Erich Eyck, *A History of the Weimar Republic*, vol. I, *From the Collapse of the Empire to Hindenburg's Election* (Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 1962) pp. 151-152.
50. S. William Halperin, *Germany Tried Democracy: A Political History of the Reich from 1918 to 1933* (Hamden, Conn. and London : Archon Books, 1946) pp. 174-180; W. H. Crook, *The General Strike: A Study of Labor's Tragic Weapon in Theory and Practice* (Chapel Hill: University of North Carolina Press, 1931, p. 512; D. J. Goodspeed, *The Conspirators: A Study in the Coup d'Etat* (New York : Viking Press, 1962; Toronto : Macmillan Co. of Canada, 1962) p. 131; and John W. Wheeler-Bennett, *The Nemesis*

of Power: The German Army in Politics, 1918-1945 (New York: St. Martin's Press, 1954, and London: Macmillan, 1953) p. 79.

51. Goodspeed, *The Conspirators*, p. 211.
52. Jawaharlal Nehru, *Toward Freedom* (Rev. ed.; New York: The John Day Co., 1942) p. 249.
53. Quoted in D. G. Tendulkar, *Mahatma: Life of Mohandas Karamchand Gandhi* (New rev. ed.; Delhi: Publications Division, Ministry of Information and Broadcasting, Government of India, 1962) vol. VI, p. 88.
54. Government of India, *India in 1930-31: A Statement Prepared for Pre-entation to Parliament in accordance with the requirements of the 26th section of the Government of India Act (5 & Geo. V, Chapter 61* (Calcutta: Central Publication Branch, Government of India, 1932) pp. 80-81.
55. Alexander Dallin, *German Rule in Russia, 1941-1945: A Study of Occupation Policies* (New York: St. Martin's Press, 1957, and London: Macmillan, 1957) pp. 218, 497, 550, and 663.
56. *Ibid.*, pp. 580 and 498.
57. Hitler, *Mein Kampf*, pp. 872-873.
58. Gandhi, *Harijan*, 25 August 1940; quoted in Bose, *Selections from Gandhi*, p. 79.
59. Harris, "Political Power," p. 10.
60. Green, *Lectures on the Principles of Political Obligation*, p. 77.
61. Gaetano Mosca, *The Ruling Class* (Trans. by Hannah D. Kahn; ed. and rev. with an Introduction by Arthur Livingstone; New York and London: McGraw Hill, 1939) p. 53.

เบื้องอรรถบทที่ 2

1. บทที่ปรับปรุงทัดทอนเล็กน้อยจาก "Social Power and Political Freedom." ใน *Social Power and Political Freedom.* (Boston : Porter Sargent Publishers, 1980) บทวิเคราะห์อำนาจที่เขียนไว้แต่เดิมและยังมีได้พิมพ์นั้นมี ๒ ส่วน ส่วนแรกกล่าวมาเป็นบทแรกของ *The Politics of Nonviolent Action* (Boston: Porter Sargent, 1973) ซึ่งได้ปรับปรุงทัดทอนมาเป็นบทแรกในหนังสือเล่มนี้ ส่วนที่ ๒ นั้นตีพิมพ์ต่อหลังในอินเดียแล้วจึงมาปรับปรุงใหม่ภายใต้ชื่อ "Social Power and Political Freedom." อย่างไรก็ตาม ส่วนนี้ได้นำไปรวมไว้ในส่วนแรกของ *The Politics of Nonviolent Action* (ดังที่ทั้งใจไว้แต่เดิม) ซึ่งนำเสนอโดยเพราเต้นแทนแทนให้ใส่ใจกับมิติเชิงโครงสร้างของการต่อสู้ไร้ความรุนแรงน้อยเกินไป การจัดเปลี่ยนผ่านสู่การต่อสู้ช่วยแก้ไขปัญหาได้ เพราะฉะนั้น ควรอ่านทั้งบทที่ 1 และ 2 ของหนังสือเล่มนี้ เสมือนเป็นการวิเคราะห์ที่มีสองส่วน ซึ่งเป็นการเสนอแนวทางประสานระหว่างการลงทันท์โดยไร้ความรุนแรง และการกระจายอำนาจโดยการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างสังคม อันเป็นสิ่งจำเป็นในการควบคุมผู้ปกครองยุคใหม่
2. ในการวิเคราะห์ธรรมชาติของการต่อสู้ไร้ความรุนแรง โปรดดูภาคสองและภาคสามของ *The Politics of Nonviolent Action* (ในเล่มนี้คือ บทที่ 4 และ 5)
3. ถูนิยามคำว่าอำนาจที่เกี่ยวข้องได้ใน Robert M. MacIver, *The Web of Government* (New York: Macmillan Co., 1947) pp. 82 and 87; Martin J. Hillenbrand, *Power and Morals* (New York : Columbia University Press, 1949) pp. 4-5; Jacques Maritain, *Man and the State* (London; Hollis & Carter, 1954) p. 114; and Harold D. Lasswell, *Power and Personality* (New York : W. W. Norton & Co., 1948) p. 12.

4. Maclver เผยนว่า “ไม่ว่ารัฐบาลจะใช้อำนาจเยี่ยงไรก็ตาม และเพื่อเป้าหมายใดก็แล้ว แต่ อำนาจนั้นอยู่กับพลังอื่น ๆ เหล่านี้ (กลังอำนาจ) ขึ้นอยู่กับแนวทางที่อำนาจเหล่านั้นปรับเข้าหากันในการต่อสู้และปะทะกัน และการที่ผลประโยชน์ซึ่งมีอำนาจแห่งอยู่รวมและแยกออกจากกัน” (Maclver, *The Web of Government*, p. 91)
5. Bertrand de Jouvenel, *Sovereignty: An Enquiry into the Political Good* (Chicago : University of Chicago Press, 1959, and Cambridge at the University Press, 1975) p. 71.
6. Georg Simmel เผยนว่า “แรงจูงใจของผู้ปกครองในการจัดระบบความแตกต่างทางลัทธิบัชให้เท่าเทียมกันนั้น มาแต่ข้อเท็จจริงที่ว่า ความสมัมพันธ์ระหว่างผู้มีอำนาจครอบงำแข็งแกร่งและผู้อยู่ใต้การครอบงำ หากเกิดขึ้นในหมู่ประชาชนของตนแล้ว เป็นสิ่งที่มาประชันขันแข่งกับอำนาจการครอบงำของตน ทั้งในทางความเป็นจริงและในทางจิตวิทยา ยิ่งกว่าผู้คนการที่บางชนชั้นกดขี่ชนชั้นอื่นมากเกินไปนักเป็นภัยต่อเผด็จการเบ็ดเสร็จ เช่นเดียวกับการที่ชนชั้นผู้กดขี่มีอำนาจมากเกินไป” [Georg Simmel, *The Sociology of Georg Simmel*. (แปล, บรรณาธิกรโดย Kurt H. Wolff, Glencoe, Illinois : The Free Press, 1950) p. 198]
7. Alexis de Tocqueville, *Democracy in America* (Trans. by Henry Reeve, C. B; London : Longmans, Green and Co., 1889) vol. I, p. 332.
8. Ibid.
9. Ibid., p. 333.
10. Ibid.
11. Ibid., p. 332.
12. Ibid., p. 6.
13. Ibid., p. 332.
14. Ibid., vol. II, p. 296.
15. Ibid., vol. I, p. 333.
16. Ibid.

17. Ibid., p. 334.
18. Ibid.
19. Journeu, *Sovereignty*, p. 200.
20. Gaetano Mosca, *The Ruling Class* (Elementi de Scienza Politica) Trans. by Hannah D. Kahn; edited, revised and introduction by Arthur Livingstone; New York and London : McGraw-Hill, 1939) p. 141.
21. Tocqueville, *Democracy in America*, Vol. I, p. 332.
22. Ibid.
23. Simmel, *The Sociology of Georg Simmel*, p. 232.
24. Franco Venturi, *Roots of Revolution* (New York : Alfred A Knopf, 1960, and London : Weidenfeld and Nicolson, 1960) p. 66.
25. See ibid.
26. Ibid., p. 67.
27. Ibid., pp. 68-69.
28. Ibid., p. 198.
29. Ibid., p. 70.
30. Ibid., p. 71.
31. See ibid., pp. 72-73.
32. Ibid., p. 72.
33. Tocqueville, *Democracy in America*, vol. II, p. 258.
34. Ibid., vol. I, p. 333.
35. Ibid., p. 334.
36. Ibid., p. 9.
37. Ibid.
38. Ibid., p. 93.
39. Ibid., vol. II, p. 271.

ମେଲ୍

40. Bertrand de Jouvenel, *Power: Its Nature and the History of Its Growth* [Trans. by J. F. Huntington; Boston : Beacon Paperback, 1962, and London : Batchworth Press 1952 (1945)] pp. 244-246.
41. Ibid., p. 295.
42. See ibid., pp. 185-200.
43. Tocqueville, *Democracy in America*, vol. II, p. 272.
44. Ibid., p. 9; see also p. 47.
45. Ibid., p. 334.
46. Ibid., p. 334.
47. Ibid., vol. II, p. 296.
48. Ibid., p. 258.
49. Ibid., vol. I, p. 92.
50. See, for example, Karen Horney, *The Neurotic Personality of Our Time* (New York : W. W. Norton, 1937), p. 289; and Erich Fromm, *Escape From Freedom* (New York : Rinchart and Co., 1941) pp. 240 and 253-254. Britished.: *The Fear of Freedom* (London : Routledge and Kegan Paul, 1960) pp. 207 and 220.
51. Horney, *The Neurotic Personality of Our Time*, p. 289.
52. Fromm, *Escape From Freedom*, p. 240, and *The Fear of Freedom*, p. 207.
53. Fromm, *Escape From Freedom*, pp. 255-256, and *The Fear of Freedom*, p. 220
54. Leonard Schapiro, *The Communist Party of the Soviet Union* (London : Eyre and Spottiswoode, 1960) p. 431.
55. On Gleichschaltung in Nazi Germany see Franz Neumann, *Behemoth: The Structured and Practice of National Socialism 1933-1944* (New York : Octagon Books, Inc., 1963) and Arthur Schweitzer, *Big Business in the Third Reich* (London : Eyre and Spottiswoode, 1964)

56. See Leonard Schapiro, *The Origins of the Communist Autocracy: Political Opposition in the Soviet State: First Phase 1917–1922* (London: G. Bell and Sons, Ltd., 1956) and Schapiro, *The Communist Party of the Soviet Union*.
57. Tocqueville, *Democracy in America*, vol. II, p. 93.
58. Simmet, *The Sociology of Georg Simmel*, p. 199.
59. See *ibid.*, p. 198.
60. Tocqueville, *Democracy in America*, vol. II, p. 284.
61. *Ibid.*, p. 9.
62. *Ibid.*, p. 93.
63. *Ibid.*, p. 265.
64. F. C. Montague, *Introduction to Jeremy Bentham, A Fragment on Government* (Ed. by F. C. Montague. London: Humphrey Milford, 1931 (1891) p. 48.
65. Jouvenel, *Power*, p. 206.
66. Jouvenel, *Power*, p. 206.
67. See William Godwin, *Enquiry Concerning Political Justice and Its Influence on Morals and Happiness* (See. ed.; London: G. G. and J. Robinson, 1796) vol. I, pp. 275–276.
68. See *ibid.*, vol. I, pp. 257–261 and 304, and vol. II, pp. 221–222 and 244.
69. See *ibid.*, vol. I, pp. 108 and 254–255, and vol. II, p. 153.
70. Niccolo Machiavelli, *The Discourses of Niccolo Machiavelli* ("Discourses on the First Ten Books of Titus Livy") (London: Routledge and Kegan Paul, 1950) vol. I, p. 252.
71. *Ibid.*, pp. 252–253.
72. *Ibid.*, p. 289.

73. Machiavelli, *The Prince* (London: J. M. Dent & Sons (Everyman Library) 1948) p. 38.
74. Baron de Montesquieu, *The Spirit of the Laws* (New York: Hafner Publishing Co., 1959) vol. I, pp. 20–23 and 34.
75. Ibid., p. 307.
76. Mosca, *The Ruling Class*, p. 134.
77. Tocqueville, *Democracy in America*, vol. II, p. 260.
78. Jouvenel, *Power*, p. 277.
79. Ibid., p. 293.
80. โปรดพิจารณา M. K. Gandhi, *Non-violence in Peace and War* (Ahmedabad: Navajivan Publishing House, 1949) vol. II, pp. 187–188. ในที่นี้เขานำเสนอว่า ประเทศใดก็ตามที่มีอ่อนแอกายในความการชาตินั้น จะตกเป็นเหยื่อของผู้บุกรุกทั่วชาติได้โดยง่าย โปรดดู N. K. Bose, *Studies in Gandhism* (Calcutta: Indian Associated Publishing Co., 1947) pp. 62–63.
81. See Gandhi, "Hind Swaraj or Indian Home Rule" (pamphlet, Ahmedabad: Navajivan, 1958) pp. 38–41. and Gene Sharp. "Gandhi on the Theory of Voluntary Servitude." in *Gandhi as a Political Strategist* (Boston: Porter Sargent Publishers, 1979)
82. Gandhi, *Non-violence in Peace and War* (Ahmedabad: Navajivan, 1948) vol. I, p. 36.
83. Ibid., p. 12.
84. Bose, *Selections from Gandhi* (Ahmedabad: Navajivan, 1948) p. 118. See also ibid. pp. 121 and 123. Gandhi, *Non-violence in Peace and War* vol. I, p. 351; and Gandhi, *Satyagrahia* (Ahmedabad: Navajivan, 1951) p. 283.
85. Gandhi, *Non-violence in Peace and War*, vol. II, p. 8.
86. See ibid., vol. I. pp. 103–104.

87. See Juvénal, *Power*, pp. 22-23.
88. See Tocqueville, *Democracy in America*, vol. I., p. 93, and vol. I, p. 258.
89. Ibid., vol. I, p. 332, see also p. 334, and vol. II, pp. 288-290 and 294.
90. Tocqueville, *Democracy in America*, vol. II. p. 258.
91. See Montesquieu, *The Spirit of the Laws*, vol. I, p. 21.
92. Juvénal, *Power*, p. 220, and Hannah Arendt, *On Revolution* (New York : Viking Press, 1963)
93. Montesquieu, *The Spirit of the Laws*, pp. 21-22.
94. Tocqueville, *Democracy in America*, vol. II, p. 266.
95. Montesquieu, *The Spirit of the Laws*, vol. I, p. 309.
96. Juvénal, *Power*, p. 101.
97. Juvénal, *Sovereignty*, p. 199.
98. Ibid.
99. Simmel, *The Sociology of Georg Simmel*, p. 274.
100. เช่นเดียวกับที่ปรากฏในทฤษฎีการหมุนเวียนชนชั้นนำของพาร์โต้ See Vilfredo Pareto, *The Mind and Society* (New York: Harcourt Brace and Co., 1935), vol. IV, pp. 1787-1789.
101. Tocqueville, *Democracy in America*, Vol. I, p. 92.
102. See ibid., vol II, pp. 295-296.
103. Ibid., p. 97.
104. See Gene Sharp, "The Theory of Gandhis Constructive Program." in *Gandhi as a Political Strategist*. Chapter Five.
105. ความรุนแรงทางการเมืองในที่หมายถึง ความรุนแรงทางกายภาพหรือการขู่ว่าจะใช้ความรุนแรงดังกล่าว เพื่อเป้าประสงค์ทางการเมือง ไม่ว่าจะเป็นการกระทำโดยรัฐ หรือกลุ่มที่มิใช่รัฐ หรือบุคคลคน ซึ่งรวมตลอดถึงการกระทำต่าง ๆ เช่นการคุกคามในคุก การประหาร การจลาจล สมรภูมิรบ สมรภูมิทั่วไป การตอบสั่งหาร รัฐ

ประหาร สมความกลางเมือง การทึ่งระเบิด การก่อการร้าย และการใช้กำลังทหาร
และทำร้ายกับกลุ่มท่อต้านคัดค้านท่าง ๆ

106. See Jouvenel. *Power*, pp. 18-22 and 244-246.
107. See Quincy Wright, *A Study of War* (Chicago : University of Chicago Press, 1942) vol. I, pp. 232-242, 302 and esp. 311; Bronislaw Malinowski, "An Anthropological Analysis of War." *American Journal of Sociology*, vol. KLVI, no. 4, esp. p. 545; and Malinowski, *Freedom and Civilization* (New York : Roy Publishers, 1944) esp. pp. 265 and 305.
108. รายการองค์ประกอบที่ไปนี้จะมีรูปแบบเหมือนกับที่ปรากฏใน Gene Sharp, *The Politics of Nonviolent Action*, pp. 800-802.
109. รายการองค์ประกอบกับปรากฏอยู่ในรูปแบบคล้ายกันใน Ibid., pp. 802-806. สำหรับการวิเคราะห์และข้อมูลสนับสนุนข้อเสนอี้โปรดพิจารณา ภาค 3 "The Dynamics of Nonviolent Action."
110. See Gandhi, *Satyagraha*, p. 356, and Gene Sharp, *Gandhi Wields the Weapon of Moral Power* (Ahmedabad : Navajivan, 1960) pp. 72 and 100.
111. See Sharp, *Gandhi Wields The Weapon of Moral Power*, p. 125, and Gandhi, *Non-violence in Peace and War*, vol. II, p. 340.
112. See Richard Gregg, *The Power of Non-violence* (See, rev. ed.: New York : Schocken, 1966, and London : James Clarke, 1960) p. 146.
113. Bose ได้เขียนไว้ว่า ประสบการณ์เรื่องปฏิบัติการใช้ความรุนแรง จะช่วยให้ประชาชน "ยืนหยัดด้วยชาช่องคนเองได้ และอำนาจที่มาพร้อมกับการปฏิวัตินั้น จะเพรียบเสมือน "ไม่ได้เป็นผู้ได้เปรียบ" (Bose Studies in Gandhism, p. 148)

ເບີໂຫຼດທັກ 3

1. ໂປຣຄູກາລົງພາກທຸກໆກີ່ກາຮວບຄຸມອໍານາຈຂອງຜູ້ນໍາເພີ່ມຕົມໃນ ບທກໍ 1
2. See, for example, Bart. de Ligt, *The Conquest of Violence: An Essay on War and Revolution* (New York : E.P. Dutton & Co., 1938, and London : George Routledge & Sons, 1937) pp. 25–27 ; Richard Gregg, *The Power of Nonviolence* (Second rev. ed.; New York : Schocken Books, Schocken Paperback, 1966, and London : James Clarke & Co., 1960), pp. 93–94 and 98–100 ; Krishnalal Shridharani, *War Without Violence: A Study of Gandhi's Method and Its Accomplishments* (New York : Harcourt Brace & Co., 1939, and London : Victor Gollancz, 1939) U.S. ed., pp. 276–294 ; Br, ed., pp. 237–246; and T.K. Mahadevan, Adam Roberts and Gene Sharp. eds., *Civilian Defence: An Introduction* (New Delhi : Gandhi Peace Foundation and Bombay : Bharatiya Vidya Bhavan, 1967) Appendices Four and Five (consisting of quotations on the point from R.R. Diwakar, N.K. Bose, K. Shridharani, and R. Gregg) pp. 249–254.
3. ນີ້ຄອນິຍາມທີ່ປ່ຽນປ່ຽນຈາກຂອງເຄີມຊົ່ງທີ່ພິມພົນ “The Meanings of Nonviolence: A Typology (revised),” *Journal of Conflict Resolution*, vol. III, no. 1 (March 1959), pp. 44–45. ນິຍາມນີ້ແມ່ຈະໄປກັນໄດ້ກັບທັນະຂອງລິນດົບېრກ ແຕ່ກົມໄດ້ມີກຳນົດມາຈາກວານຄົດຂອງລິນດົບېຣກໂປຣດູ Niels Lindberg, “*Indledning og Problemstilling*,” in Karl Ehrlich (pseud. of Karl Raloff), Niels Lindberg and Gammelgaard Jacobson, *Kamp Uden Vaaben: Ikke-Vold som Kampmiddel mod Krig og Undertrykkelse* (Copenhagen : Levin & Munksgaard, Ejnar Munksgaard, 1937) pp. 9–13.

๔&๔

4. See Gene Sharp, "Origins of Gandhi's Use of Nonviolent Struggle," in *Gandhi as a Political Strategist, with Essays on Ethics and Politics* (Boston: Porter Sargent Publishers, 1979) pp. 23-41.
5. F.R. Cowell, *The Revolutions of Ancient Rome* (New York: Frederick A. Praeger, 1962, and London: Thames and Hudson, 1962) pp. 42-43. જીવનજીવનાંદું Livy
6. Theodor Mommsen, *The History of Rome*, trans. William Purdie Dickson, rev. ed. (London: Richard Bentley & Son, 1894) vol. I, pp. 346-350. An excerpt appears in Mulford Q. Sibley, ed., *The Quiet Battle: Writings on the Theory and Practice of Non-violent Resistance* (Garden City, N.Y.: Doubleday, Anchor Books, 1963) pp. 108-110.
7. Daniel Dulany, *Considerations upon the Rights of the Colonists to the Privileges of British Subjects* (New York, 1766) p. 47, quoted in Edmund S. and Helen M. Morgan, *The Stamp Act Crisis: Prologue to Revolution* (Rev. ed.; New York: Collier Books, 1963) p. 118.
8. See esp. Morgan and Morgan, *The Stamp Act-Crisis*; Arthur M. Schlesinger, *The Colonial Merchants and the American Revolution, 1763-1776* (New York: Frederick Ungar, 1966); and Lawrence Henry Gipson, *The British Empire Before the American Revolution*, vol. X, *The Triumphant Empire: Thunderclouds Gather in the West, 1763-1766*, vol. XI, *The Triumphant Empire: The Rumbling of the Coming Storm, 1766-1770*, and vol. XII, *The Triumphant Empire: Britain Sails into the Storm, 1770-1776* (New York: Alfred A. Knopf, 1961-1965)
9. See Leo Tolstoy, *The Kingdom of God is Within You*, and "A Letter to A Hindu."
10. See Henry David Thoreau, *On the Duty of Civil Disobedience* (pamphlet;

૬૬૬.

Introduction by Gene Sharp ; London : Peace News, 1963)

11. *Ibid.*, pp. 11 and 13.
12. ในเรื่องการปฏิวัติ ค.ศ. 1905 โปรดดู *First Blood: The Russian Revolution of 1905* (New York : Macmillan, 1964, and London : Collier-Macmillan, 1964); Solomon M. Schwarz, *The Russian Revolution of 1905: The Workers' Movement and the Formation of Bolshevism and Menshevism*. Trans. by Gertrude Vaker, with a Preface by Leopold H. Haimson (Chicago and London : University of Chicago Press, 1967) esp. pp. 129-195. และโปรดพิจารณา Richard Charques, *The Twilight of Imperial Russia* (London : Phoenix House, 1958) pp. 111-139; Leonard Schapiro, *The Communist Party of the Soviet Union* (New York : Random House, 1960, and London : Eyre & Spottiswoode, 1960) pp. 63-70 and 75; Hugh Seton-Watson, *The Decline of Imperial Russia, 1855-1914* (New York : Frederick A. Praeger and London : Methuen & Co., 1952) pp. 219-260; Bertram D. Wolfe, *Three Who Made a Revolution* (New York : Dial Press, 1948, and London : Thames and Hudson, 1956) pp. 278-336; and Michael Prawdin, *The Unmentionable Nечаев: A Key to Bolshevism* (London : Allen and Unwin, 1961) pp. 147-149.
13. Wilfred Harris Crook, *The General Strike*, pp. 496-527; Goodspeed, *The Conspirators*, pp. 108-143 and 211-213; Halperin, *Germany Tried Democracy*, pp. 168-188; Eyck, *A History of the Weimar Republic*, vol. I, pp. 129-160; Karl Raloff (pseud.: Karl Ehrlich), "Den Ikkevoldelige Modstand, der Kvalte Kapp-Kuppet, in Ehrlich, Lindberg and Jacobson, *Kamp Uden Vaaben*, pp. 194-213; and Wheeler-Bennett, *The Nemesis of Power*, pp. 63-82.
14. Crook, *The General Strike*, p. 513.
15. Goodspeed, *The Conspirators*, pp. 211-213.
16. Eyck, *A History of the Weimar Republic*, vol. I, p. 154.

17. *Ruhrkampf*, see Wolfgang Sternstein, "The Ruhrkampf of 1923 : Economic Problems of Civilian Defence," in Adam Roberts, ed., *Civilian Resistance as a National Defense : Nonviolent Action Against Aggression* (Harrisburg, Pa.: Stackpole Books, 1968); British edition: *The Strategy of Civilian Defence : Nonviolent Resistance to Aggression* (London : Faber and Faber, 1967) pp. 106-138. หมายเหตุ: ชื่อหนังสือในฉบับปกอ่อน คือ *Civilian Resistance as a National Defense* [Baltimore, Md. and Harmondsworth, Middlesex, England : Penguin Books, 1969] แต่หน้าอ้างอิงในเชิงอրรถที่ปรากฏในหนังสือเล่มนั้นหมายถึงจากฉบับปกแข็งทั้งหมด โปรดพิจารณา Karl Raloff (psud.: Karl Ehrlich), "Ruhrkampf," in Ehrlich, Lindberg and Jacobsen, Kamp Uden Vaaben, pp. 181-193; Wheeler-Bennett, *The Nemesis of Power*, pp. 102-109 ; Halperin, *Germany Tried Democracy*, pp. 246-260 and pp. 288-289 ; and Eyck, *A History of the Weimar Republic*, vol. I, pp. 232-306 *passim*.
18. ความนิ่มเกิดขึ้น Gene Sharp, "Creative Conflict in Politics," *The New Era*, January 1962; pamphlet reprint ed., p. 4 (London : Housmans, 1962) See Joan V. Bondurant, *Conquest of Violence : The Gandhian Philosophy of Conflict* (Princeton, N.J.: Princeton University Press, 1958) pp. 46-52 ; Gandhi, *Non-violent Resistance* ; Ind. ed.: Satyagraha, pp. 177-203 ; and Mahadev Desai, *The Epic of Travancore* (Ahmedabad : Navajivan, 1937)
19. M. K. Gandhi, *Indian Opinion*, Golden Number, 1914; อ้างใน Gandhi, *Non-violent Resistance*, p. 35; Ind. ed.: Satyagraha, p. 35.
20. M. K. Gandhi, *Hind Swaraj or Indian Home Rule*, p. 100.
21. อ้างใน Sharp, *Gandhi Wields the Weapon of Moral Power*. p. 54.
22. Gandhi, *Young India*, 29 September 1921; อ้างใน Clarence Marsh Case, *Non-violent Coercion*, p. 392.

23. Gandhi, *Young India*, 4 August 1920; อ้างใน Gandhi, *Non-violent Resistance* p. 127; Ind. ed., *Satyagraha*, p. 127.
24. Gandhi, *Young India*, 27 March 1930; อ้างใน Sharp, *Gandhi Wields ...* p. 82.
25. All-India Congress Committee, *Congress Bulletin*, 7 March 1930, no. 5; quoted in Sharp, *Gandhi Wields ...*, p. 64. สำหรับการพิจารณาสั้น ๆ เรื่องความเข้าใจผิด ๆ เกี่ยวกับความนี้และกิจกรรมต่าง ๆ ของเข้าไปรอดคุณ Gene Sharp, "Gandhi's Political Significance Today," in G. Ramachandran and T. K. Mahadevan, eds., *Gandhi ; His Relevance for Our Times* (Berkeley, Calif.: World Without War Council, 1971, and New Delhi : Gandhi Peace Foundation, and Bombay : Bharatiya Vidya Bhavan, 1967) pp. 137-157.
26. Ranganath R. Diwaker, *Satyagraha : Its Technique and History* (Bombay : Hind Kitabs, 1946) p. 55.
27. ความนี้เดิมที่พิมพ์ใน "Creative Conflict in Politics." โปรดคุณ Sharp, *Gandhi Wields The Weapon of Moral Power*, pp. 37-226, และ S. Gopal, *The Viceregalty of Lord Irwin, 1926-1931* (London : Oxford University Press, 1957) pp. 54-122.
28. Jawaharlal Nehru *Toward Freedom*, p. 80.
29. Warmbrunn, *The Dutch Under German Occupation 1940-1945*.
30. Magne Skodvin, "Norwegian Nonviolent Resistance During the German Occupation," in Roberts, ed., *Civilian Resistance as a National Defense*. pp. 136-153; Br. ed.: *The Strategy of Civilian Defence*, pp. 136-153. รายละเอียด อ้างอิงอื่น ๆ มีระบุไว้แล้ว
31. Jeremy Bennett, "The Resistance Against the German Occupation of Denmark 1940-5," in Roberts, ed., *Civilian Resistance as a National Defense*, pp. 154-172; Br. ed.: *The Strategy of Civilian Defence*, pp. 154-172, Further references are cited.

32. ការអំពីការប្រកបដីជិតិភិណិយ៍នៃ "Creative Conflict in Politics." See Sharp, *Tyranny Could Not Quell Them* (pamphlet) (London: Peace News, 1958 and later editions). Magnus Jensen, "Kampen om Skolen," in Sverre Steen, general editor, *Norges Krig* (Oslo: Gyldendal Norsk Forlag, 1947-50), vol. III, pp. 73-105, and Sverre S. Amundsen, gen. ed., *Kirkenes Fjord*, 1942 (Oslo: J. W. Cappelens Forlag, 1946).
33. Heinz Ullstein *Spielplatz meines Lebens* (Munich: Kindler Verlag, 1961), pp. 338-340. យោងនាមីលូតិយោង Hilda Morris ទាំង Theodor Ebert, "Effects of Repression by the Invader," *Peace News*, 19 March 1965.
34. ការអំពីការប្រកបដីជិតិភិណិយ៍នៃ Rosenthal, *Guatemala: The Story of an Emergent Latin-American Democracy* (New York: Twayne Publishers, 1962) pp. 191-214, and Ronald M. Schneider, *Communism in Guatemala 1944-1954* (New York: Frederick A. Praeger, 1958), pp. 5-14.
35. Rosenthal, *Guatemala*, p. 201.
36. *Ibid.*, p. 210.
37. *Ibid.*, p. 211.
38. *Ibid.*, p. 200.
39. *Ibid.*, pp. 201-202.
40. Theodor Ebert, "Nonviolent Resistance Against Communist Regimes?" in Roberts, ed., *Civilian Resistance as a National Defense*, pp. 175-194; Br. ed.: *The Strategy of Civilian Defence*, pp. 175-194.
41. រាយសម្រួលិកខាងក្រោមឯកសារ របស់បុរីវេជ្ជា *Report of the Special Committee on the Problem of Hungary* (New York: United Nations, General Assembly Official Records, Eleventh Session, Supplement No. 18-A/3592, 1957).
42. ការអំពីការប្រកបដីជិតិភិណិយ៍នៃ "Creative Conflict in Politics." See Brigitte Gerland, "How the Great Vorkuta Strike was Prepared," and "The Great Labor Camp

Strike at Vorkuta," in the weekly *The Militant* (New York), 28 February and 7 March 1955, and Joseph Scholmer, "Vorkuta: Strike in a Concentration Camp," in Sibley, ed., *The Quiet Battle*, pp. 187-204, reprinted from Scholmer, *Vorkuta* (New York: Henry Holt & Co., 1955).

43. *Monthly Information Bulletin of the International Commission Against Concentration Camp Practices* (Brussels) no. (August-November 1955); ดูโดยเฉพาะอย่างยิ่งบทความของ Paul Barton เรื่อง "The Strike Mechanism in Soviet Concentration Camps."
44. โครงความคิดนี้เดินตีพิมพ์ใน "Creative Conflict in Politics." See, for example, Martin Luther King, Jr., *Stride Toward Freedom: The Montgomery Story* (New York: Ballantine Books, 1958, and London: Victor Gollancz, 1959).
45. สำหรับการพิเคราะห์ปัญหาทางยุทธวิธีว่าด้วยการต่อต้านในอัฟริกาใต้ และศักยภาพของปฏิบัติการไร้ความรุนแรงในประเทศนั้น โปรดดู Sharp, "Can Non-Violence Work in South Africa?", "Problems of Violent and Non-Violent Struggle," "Strategic Problems of The South African Resistance," และ "How Do you Get Rid of Oppression?" ใน *Peace News* รายสัปดาห์ (London) 21 June, 28 June, 5 July, และ 25 October 1963.
46. ความนื้อที่มากจากงานที่ Carl Horne เตรียมไว้สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม ในการศึกษาพิจารณาแหล่งอ้างอิงต่อไปนี้ Robert Littell, ed., *The Czech Black Book* (New York: Frederick A. Praeger, 1969); Robin Alison Remington, ed., *Winter in Prague* (Cambridge, Mass.: M.I.T. Press, 1969); Joseph Wechsberg, *The Voices* (Garden City, N.Y.: Doubleday, 1969); and Philip Windsor and Adam Roberts, *Czechoslovakia 1968* (New York: Columbia University Press, 1969 and London: Chatto & Windus, 1969).
47. Remington, ed., *Winter in Prague*, p. 382.
48. Colin Chapman, *August 21st* (Philadelphia: Lippincott, 1968) p. 44.

ເນື້ອຂະດົບທັງ 4

1. ກາຣົດທີ່ຂໍສອງຝ່າຍໃຊ້ວິໄລຄວາມຮຸນແຮງນັ້ນ ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນຈົບສນູຽນການພາວັນກຸມຊອງກາຄສາມໃນ *The Politics of Nonviolent Action* ພ້າ 690-692
2. ຄໍາວ່າ “ວິທີກາຣ” ແລະ “ຮູປແບບ” ໃນທີ່ໃຊ້ແກນກັນໄດ້ ດຶງແນ່ວ່າໂຄຍຫົວໄປຈະນິຍົມໃຊ້ ຄໍາວ່າ “ວິທີກາຣ”
3. Leo Wolman, *The Boycott in American Trade Unions*, Johns Hopkins University Studies in Historical and Political Science, Series XXXIV, No. 1, (Baltimore : Johns Hopkins Press, 1916) p. 34.
4. John King Fairbank, *The United States and China*, (Cambridge, Mass. : Harvard University Press, 1958) pp. 167-168.
5. Clarence Marsh Base, *Non-violent Coercion: A Study in Methods of Social Pressure*, (New York : Century Co., 1923) p. 316.
6. Wolman, *The Boycott in American Trade Unions*, p. 14.

ເບີງອຮຣດນທີ 5

1. ຕ່າງລະເອີຍດີເກີຍກັບພລວຕແລກລໄກຂອງປົມບົດກາຣີເຄວາມຮຸນແຮງໃນ Gene Sharp, *The Politics of Nonviolent Action*, Part Three (Boston : Porter Sargent, 1973) pp. 448–817, or in the paperback edition, Part three *The Dynamics of Nonviolent Action* (Boston : Porter Sargent, 1974). ບັນສ່ວນຂອງບກນ໌ປ່າກູ້ຄຽກແຮງໃນ Gene Sharp, “Mechanisms of Change in Nonviolent Action,” in Harvey A. Hornstein, Barbara Benedict, Warner Burke, Marian Hornstein and Roy Lewicki, eds., *Social Intervention : A Behavioral Science Analysis* (New York : Free Press, 1971), pp. 546–557.
2. See Napoleon, *The Officer's Manual or Napoleon's Maxims of War*, Maxim XVI (New York : James G. Gregory, 1861) pp. 58–59, and B. H. Liddell Hart, *Strategy : The Indirect Approach* (New York : Frederick A. Praeger, 1954 and London : Faber and Faber, 1954) p. 25.
3. See, for example, Liddell Hart, *Strategy*, pp. 24–25.
4. M.K. Gandhi, *Satyagraha* (Ahmedabad : Navajivan, 1961), p. 57.
5. ສ່ວນໜີໄດ້ອາຫຍ່ແວຄວາມຄົດຂອງລາຄີ (Lakey) ເປັນຫຼັກ ໂດຍມີກາຣເປັນແປງບ້າງເລັກນ້ອຍ certain changes. See George Lakey, *The Sociological Mechanisms of Nonviolent Action*, M.A. thesis in Sociology, University of Pennsylvania, 1962) p. 23; published in *Peace Research Reviews* (Oakville, Ontario : Canadian Peace Research Institute), vol. II, no. 6, whole number (Dec. 1968).

ສໍາຫຼັບຮາຍລະເອີຍດີເກີຍກັບລໄກທັງສາມ ໂປຣດູ Gene Sharp, *The Politics of Nonviolent Action*, pp. 705–776.

6. Lakey, *The Sociological Mechanisms of Nonviolent Action*, p. 20.
7. See Gene Sharp, *Social Power and Political Freedom*, Chapter One, "Rethinking Politics," Chapter Three, "The Lesson of Eichmann," Chapter Four, "Facing Dictatorships with Confidence," and Chapter Eleven, "The Societal Imperative" (Boston : Porter Sargent, 1980) pp. 1-20, 69-112, and 285-308.
8. Theodore Paullin, *Introduction to Nonviolence* (Philadelphia : Pacifist Research Bureau, 1944) p. 6.
9. Lakey, *The Sociological Mechanisms of Nonviolent Action*, p. 18.
10. E.T. Hiller, *The Strike: A Study in Collective Action* (Chicago : University of Chicago Press, 1928) p. 125.

ເນື້ອງຮຽນທີ 6

1. Krishnalal Shridharani, *War Without Violence: A Study of Gandhi's Method and Its Accomplishments* (New York: Harcourt, Brace, 1939, and reprint New York and London: Garland Publishing, 1972), p. 260.
2. Bertrand de Jouvenel, *On Power: Its Nature and the History of Its Growth* (Boston: Beacon Press, 1962 [1948]), pp. 12-13.
3. See Gene Sharp. *The Politics of Nonviolent Action* (Boston: Porter Sargent Publisher, 1973), pp. 10-11.
4. Karl Mannheim, *Man and Society in an Age of Reconstruction: Studies in Modern Social Structure* (New York: Harcourt, Brace, and London: Routledge & Kegan Paul, 1949), p. 48.
5. Ibid.
6. Ibid. Italics are Mannheim's.
7. Karl Mannheim, *Diagnosis of Our Time: Wartime Essays of a Sociologist* (London: Routledge, 1966 [1943]) p. 10. ສໍາຫລັບຂ້ອດກເດີຍກ່ອນໜັນແກ່ຢົກນິ
ຄວາມຍາກລຳປາກໃນການທ່ອສູ່ປະລາດເອົາດ້ວຍຄວາມຮຸນແຮງໃນເງື່ອນໄຂນິ້ງຈຸບັນ ໂປຣດູ Aldous Huxley, *Ends and Means: An Inquiry into the Nature of Ideals and into the Methods Employed for their Realization* (London: Chatto & Windus, 1938), and Barthélemy de Ligt, *The Conquest of Violence: An Essay on War and Revolution* (New York: E. P. Dutton, 1938, and London: Geo. Routledge & Sons, 1937, and New York: Garland Publishing, 1972). pp. 70-85.

8. Mannheim, *Man and Society in an Age of Reconstruction*, p. 49, n. 2.
9. On the coup d'état, see D. J. Goodspeed, *The Conspirators: A Study in the Coup d'Etat* (Toronto: Macmillan, 1962), William Andrews and Uri Ra'anán, *The Politics of the Coup d'Etat: Five Case Studies* (New York: Van Nostrand Reinhold, 1969); S. E. Finer, *The Man on Horseback: The Role of the Military in Politics* (Harmondsworth, Middlesex, and Baltimore, Maryland: Penguin Books, 1976 [1962]); Edward Luttwak, *Coup d'Etat: A Practical Handbook* (New York: Alfred A. Knopf, 1969); Ruth First, *Power in Africa: Political Power in Africa and the Coup d'Etat* (New York: Pantheon Books, 1970); and Eric A. Nordlinger, *Soldiers in Politics: Military Coups and Governments* (Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall, 1977).
10. សំណើរបៀបការងារទាំងឡាយ នូវ Franklin Mark Osanka, ed., *Modern Guerrilla Warfare* (New York: Free Press of Glencoe, 1962); Mao Tse-tung, *Selected Military Writings of Mao Tse-tung* (Peking: Foreign Languages Press, 1966); John Gerassi, ed., *Venceremos! The Speeches and Writings of Ernesto Che Guevara* (New York: Macmillan Co., 1968), Chapters 2, 7, 9, 21, 23, 31 and 35; Charles W. Theyer, *Gerrilla* (New York: Harper & Row, 1963); George K. Tanham, *Communist Revolutionary Warfare: The Vietminh in Indochina* (London: Methuen, 1962); and Peter Paret and John W. Shy, *Guerrillas in the 1960's* (Rev. ed.; New York: Frederick A. Praeger for the Center of International Studies, Princeton University, 1962).
11. Mao Tse-tung, "On Protracted War," in *Selected Military Writings of Mao Tse-tung*, p. 246. See also pp. 210-217 and p. 247.
12. Aldous Huxley, "Introduction" to Barthélémy de Ligt, *The Conquest of Violence*, p. x.
13. See Quincy Wright, *A Study of War* (Chicago: University of Chicago Press,

- 1942), vol. I, pp. 232–242, 302, and esp. 311; Bronislaw Malinowski, "An Anthropological Analysis of War," *American Journal of Sociology*. vol. XLVI, no. 4, esp. p. 545; and B. Malinowski, *Freedom and Civilization* (New York : Roy Publishers, 1944), esp. pp. 265 and 305.
14. Harijan, 21 September 1934, p. 250; quoted in Gopi Nath Dhawan, *The Political Philosophy of Mahatma Gandhi* (Third rev. ed.; Ahmedabad : Navajivan, 1962 [1957]), p. 276.
 15. Robert K. Merton, *Social Theory and Social Structure* (Glencoe, III, : Free Press, 1949) p. 52.
 16. Franz Fanon, *The Wretched of the Earth* (trans. by Constance Farrington; New York : Grove Press, Evergreen Black Cat Edition, 1968), "Colonial War and Mental Disorders," pp. 249–310.
 17. ສໍາຫວັບຖາມຢືນແລະອົງກປະກອບຂອງໂຄຮກາສຽງສරັງສරັກໜຸ່ນຂອງຄານີ ໂປຣດູ, Gene Sharp, *Gandhi as a Political Strategist, with Essays on Ethics and Politics* (Boston : Porter Sargent Publishers, 1979), Chapter Five, "The Theory of Gandhi's Constructive Program," pp. 77–86.
 18. Richard Gregg, *The Power of Non-violence* (Second rev. ed.; New York : Schocken, 1966, and London : James Clarke, 1960) p. 146.

ເພື່ອຮອບທີ່ 7

1. ຂ້າພເຈົ້າຂອງຂອບຄຸນ Professor Yoshikazu Sakamoto, Julia Kittross, Nancy A. Tramotin, and Robert Irwin. ສໍາຫັບການວິຈາරณ์ຮ່າງບໍທຄວາມ
2. See Gene Sharp, "Seeking a Solution to the Problem of War," in *Social Power and Political Freedom*, pp. 263-284. Boston: Porter Sargent, 1980.
3. ນໂຍບານນີ້ມີຊື່ເວົາກຫາກຫາຍ ອາທີ "ການນຶ່ງກັນຂອງພລເຣືອນ" (civilian defense) "ການນຶ່ງກັນທາງສັງຄົມ" (social defense) "ການນຶ່ງກັນໂດຍໄມ້ໃຊ້ກໍາລັງທ່ານ" (non-military defense) ແລະ "ການນຶ່ງກັນໂດຍໄຮ້ຄວາມຮຸນແຮງ" (nonviolent defense)
4. See Adam Roberts, "Civil Resistance to Military Coups," *Journal of Peace Research* (Oslo), 1975, no. 1.
5. ສໍາຫັບກວ່າຍ່າງປະເດີນທີ່ກວ່າທີ່ກວ່າກວິຍັນ ໂປຣດູ Gene Sharp, "Research Areas on Nonviolent Alternatives," in *Exploring Nonviolent Alternatives*, pp. 73-113 (Boston: Porter Sargent, 1970), and Gene Sharp, "Research Areas on the Nature, Problems and Potentialities of Civilian Defense," in S. C. Biswas, editor, *Gandhi: Theory and Practice: Social Impact and Contemporary Relevance: Proceedings of a Conference*, pp. 393-413 (Simla: Indian Institute of Advanced Studies, 1969).
6. ສໍາຫັບຄວາມຄວາມອ່ອນເພື່ອຂອງຮະບບແຜດ້ຈາກ ໂປຣດູ Gene Sharp, "Facing Dictatorships With Confidence," in *Social Power and Political Freedom*, pp. 91-112.
7. ໄນເຄີຍກີ່ເຊີ່ນປະວັດກສຖຽກກວ່າຫຼູ້ໂດຍໄຮ້ຄວາມຮຸນແຮງຍ່າງຮອບດ້ານ ມີຫລາຍກວັນທີ່ ມີຜູ້ອົບປາຍໄວ້ໃນເອກສາຣເລຕ້າ໌: Karl Ehrlich, Niels Lindberg and Gammelgaard Jacobsen, *Kamp Uden Vaaben : Ikke-Vold som Kampmiddel mod Krig og*

Undertrykkelse (Copenhagen : Levin & Munksgaard, Ejnar Munksgaard, 1937), Barthélemy de Ligt, *The Conquest of Violence : An Essay on War and Revolution* (New York : E. P. Dutton, 1938, London : Routledge, 1937, and New York and London : Garland Publishing, 1972), Clarence Marsh Case, *Non-Violent Coercion : A Study of Methods of Social Pressure*, pp. 285-396 (New York : Century Co., 1923, London : Allen & Unwin, 1923, and New York and London : Garland Publishing, 1972) Adam Roberts, ed., *The Strategy of Civilian Defence* (London : Faber & Faber, 1967) U. S. edition : *Civilian Resistance as a National Defense* (Harrisburg, Pa.: Stackpole, 1968), Gene Sharp, *The Politics of Nonviolent Action* (Boston : Porter Sargent, 1973) and Gene Sharp, “‘The Political Equivalent of War’—Civilian-based Defense,” in *Social Power and Political Freedom*, pp. 195-261.

สำหรับรายงานกิจกรรมเอกสารเกี่ยวกับการต่อสู้โดยใช้ความรุนแรงกรณีทั่ง ๆ มีอยู่อย่างยอ ๆ ใน Sharp, “For Further Reading,” in *Exploring Nonviolent Alternatives*, pp. 133-159, and the extensive annotated, classified bibliography of books in English in Gene Sharp, *Beyond Violence: Exploring Nonviolent Alternatives* (forthcoming).

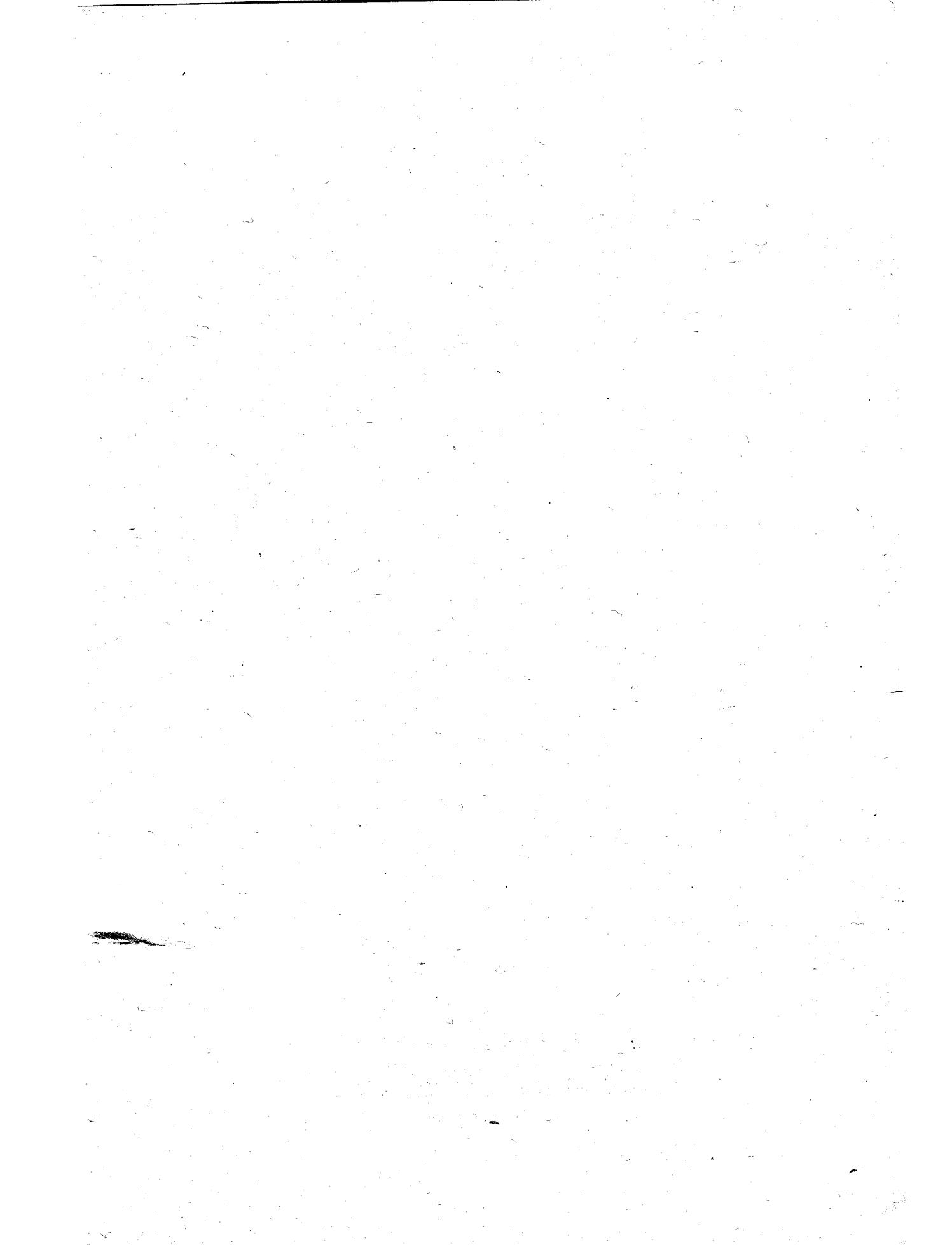
8. See Gene Sharp, *The Politics of Nonviolent Action*, Part Two, *The Methods of Nonviolent Action*, pp. 107-445.
9. สำหรับการเสนอทฤษฎีแห่งอำนาจอย่างเต็มรูป โปรดดู Gene Sharp, “The Nature and Control of Political Power,” in *The Politics of Nonviolent Action*, pp. 7-62, and “Social Power and Political Freedom,” in *Social Power and Political Freedom*, pp. 21-67.
10. สำหรับการเสนอทัศนะพื้นฐานเกี่ยวกับการเตรียมการและการฝึกฝน โปรดดู Theodor Ebert, “Organization in Civilian Defence” in Adam Roberts, ed., *The Strategy of Civilian Defence*, pp. 255-273, and Gene Sharp, “‘The Political

Equivalent of War'—Civilian-based Defense," in *Social Power and Political Freedom*, pp. 237-240.

11. See Gene Soarp, "Three Ways Success may Be Achieved," in *The Politics of Nonviolent Action*, pp. 705-776.
12. See Gene Sharp, "Solidarity and Discipline to Fight Repression," in *The Politics of Nonviolent Action*, pp. 573-655.
13. See Gene Sharp, "Political Jiu-jitsu," in *The Politics of Nonviolent Action*, pp. 657-703. *Jiu-jitsu* is a type of unarmed physical combat developed in ancient Japan which uses the opponent's strength to his disadvantage.
14. สำหรับท่านใดที่สนใจเรื่องนี้ ๆ เกี่ยวกับยุทธวิธีบังกันโดยผลเรื่อง ดู Adam Roberts, "Civilian Defence Strategy," in Adam Roberts, ed., *The Strategy of Civilian Defence*, pp. 215-254; Theodor Ebert, "Initiating Popular Resistance to Totalitarian Invasion," "The Crisis," and "Final Victory," in T.K. Mahadevan, Adam Roberts, and Gene Sharp, eds., *Civilian Defence: An Introduction*, pp. 158-211; and Johan Galtung, "On the Strategy of Nonmilitary Defense: Some Proposals and Problems," in *Essays in Peace Research*, Vol. II: *Peace, War and Defence*, pp. 378-426 and 466-472 (Copenhagen: Christian Ejlers, 1976).
15. ผู้สนใจความสำเร็จของปฏิบัติการไร้ความรุนแรง ควรดู Gene Sharp, *The Politics of Nonviolent Action*, pp. 775-788.
16. การบังกันทางทหารมักไม่ได้รับการประเมินอย่างเข้มงวด ในเมืองรองระดับความสำเร็จ และความล้มเหลวในการบรรลุวัตถุประสงค์แรกเริ่มของการต่อสู้ มาตรฐานที่ใช้กันอยู่ ทั่วไปในการวัดความสำเร็จของวิธีการทางทหารนั้น มักจะทำกว่ามาตรฐานที่ใช้วัดความสำเร็จของวิธีการไร้ความรุนแรง ยิ่งกว่านั้นยังมีแนวโน้มที่จะใช้เกณฑ์วัดคนละอย่าง เช่น วัดความสำเร็จของวิธีการทางทหาร โดยพิจารณาจากการเอาชนะฝ่ายตรงข้าม โดยไม่คำนึงถึงผลลัพธ์อื่น ๆ ที่สำคัญมา รวมทั้งสภาพของประเทศนั้นๆ หาเดิมซึ่งเคยเป็นสาเหตุ

แห่งการต่อสู้ ในทำนองเดียวกัน วิธีการไร้ความรุนแรงก็ถูกประเมินทั่วโลกที่สูงกว่าที่ใช้วิธีการรุนแรง บางครั้งถึงกับไทยปฏิบัติการอย่างไม่มีมูลว่า เป็นสาเหตุของการพัฒนาการที่ไม่เพียงประสงค์ในเวลาท่องมา ในกรณีนี้ มากมีการทักท้าโดยปราศจากการประเมินอย่างถ่วนว่า ปฏิบัติการไร้ความรุนแรงนั้นล้มเหลวหรือไม่ก็ถางให้แก่วิถีทางอันรุนแรง

17. Quoted in Alexander Dallin, *German Rule in Russia, 1941-1945 : A Study of Occupation Policies.* p. 218. New York : St. Martin's Press, 1957, and London : Macmillan, 1957.
18. สำหรับการถกเถียงเกี่ยวกับกระบวนการเปลี่ยนแปลงระบบอาวุธ โปรดดู Adam Roberts, "Transarmament to Civilian Defence," in Adam Roberts, ed., *The Strategy of Civilian, Defence*, pp. 291-301. และ Gene Sharp, "'The Political Equivalent of War' -- Civilian-based Defense," in *Social Power and Political Freedom*, pp. 250-254.
19. สำหรับข้อคิดเห็นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเงื่อนไขทางการเมืองและนโยบายคั่งคั่ง โปรดดู April Carter, "Political Conditions for Civilian Defence," in Adam Roberts, ed., *The Strategy of Civilian Defence*, pp. 274-290. For a discussion on the relationship between nonviolent struggle generally and social and political structure, see Gene Sharp, *The Politics of Nonviolent Action*, pp. 799-806, and Gene Sharp, *Social Power and Political Freedom*, pp. 342-356.

พิมพ์ โรงพิมพ์รัชแสงการพิมพ์

๑๘๔/๙ ซอยมาศน์สราญ บ้านนาวา กรุงเทพมหานคร

นายกิตติ สิงห์จันดาโฉก พูนพยุไชย ๒๕๖๘

โทร. ๐๘๕-๗๓๖๐